

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

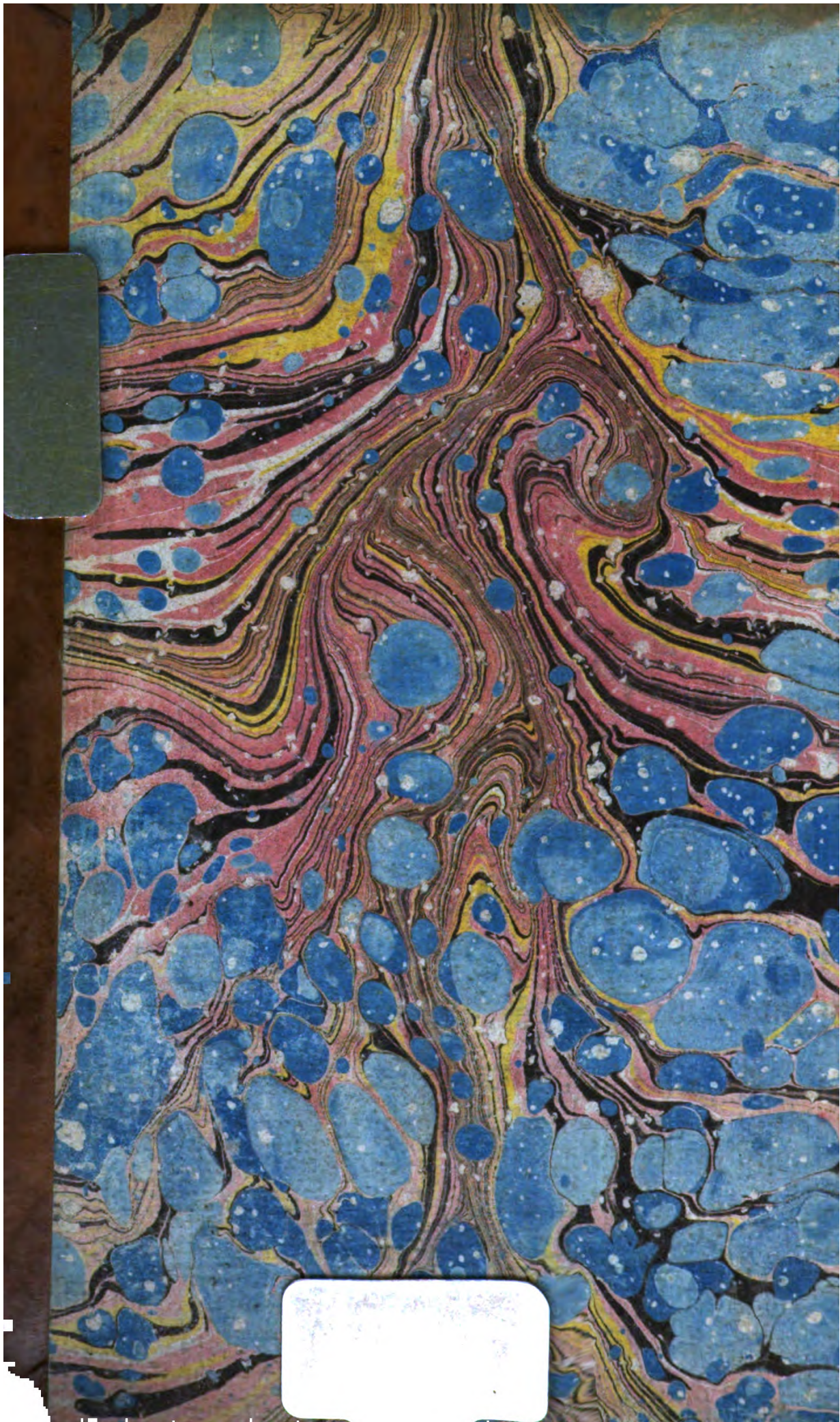
For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

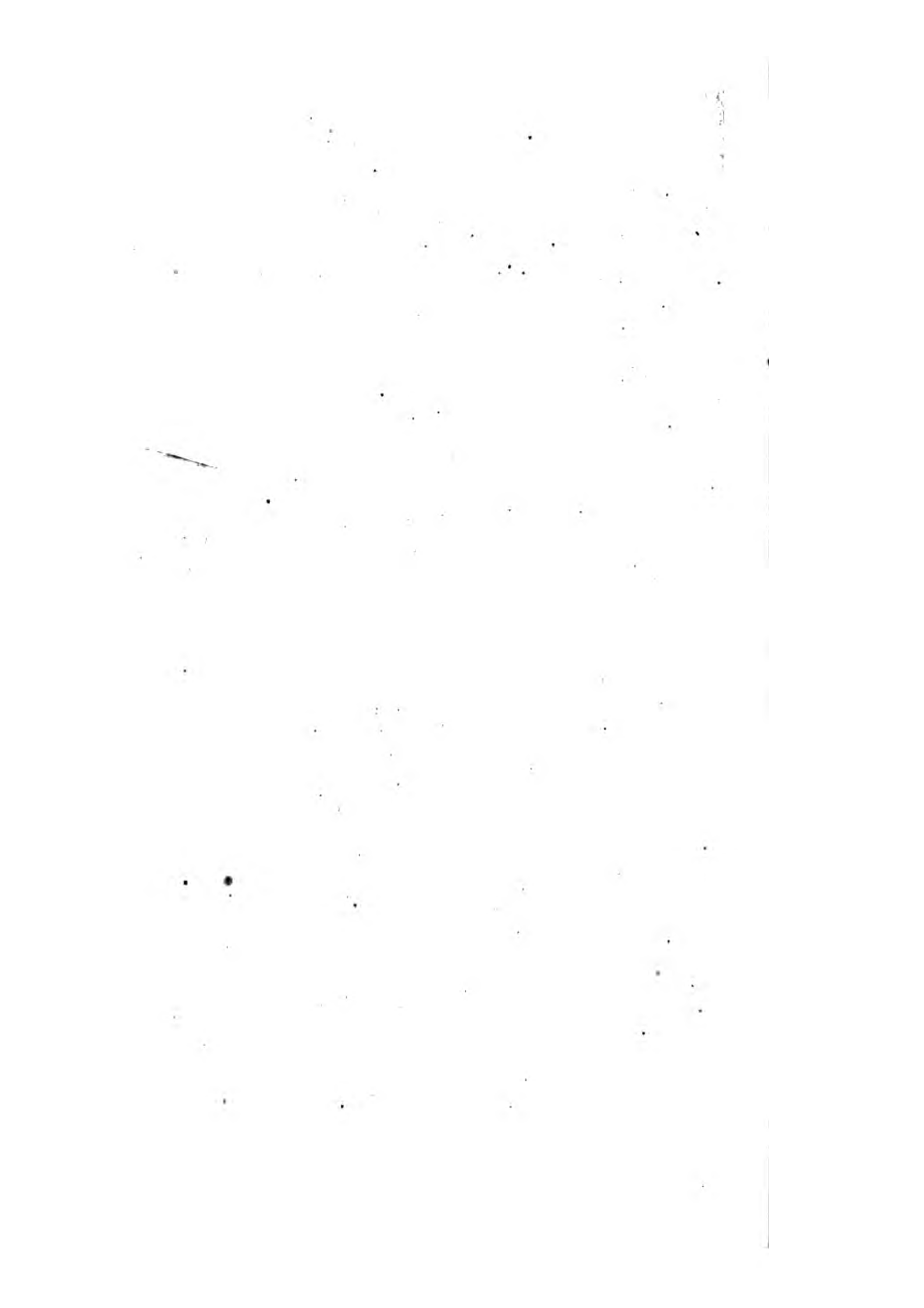

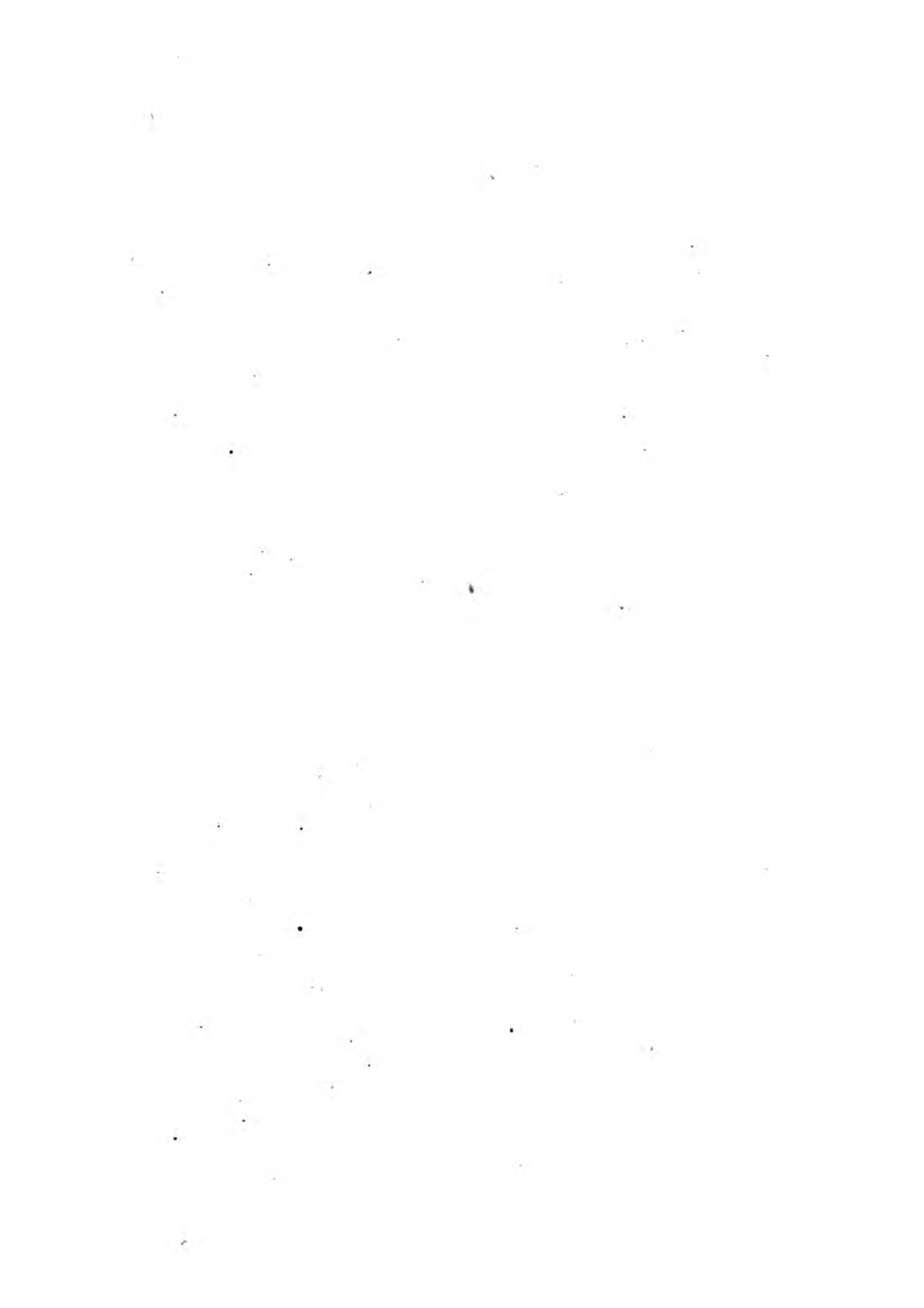

2936 e. 84

J. Richardson.

Richardson.

ΑΙ ΤΟΥ
ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ ΕΠΤΑ.
S O P H O C L I S
TRAGOEDIÆ SEPTEM:

NOVA VERSIONE Donatæ
SCHOLIISQUE VETERIBUS Illustratæ;
ACCEDUNT

NOTÆ perpetuæ, et Variæ LECTIONES,
Opera THOMÆ JOHNSON, A.M.
COLLEGII REGAL. CANTABRIG. aliquamdiu è SOCIIS.

Accessere etiam nunc primùm

NOTÆ Selectæ et EMENDATIONES ex Codd. Variorum
Doctorum Virorum, nuper editis.

VERSIO denique cum Eruditorum Interpretationibus collata
est, et, unâ cum SCHOLIIS plurimis in locis, castigata.

EDITIO prioribus longè accuratior, et auctior.

V O L. II.

ETONÆ Excudit JOS. POTE;

Apud quem veniunt:

Veniunt etiam LONDINI, apud C. BATHURST, J. et F.
RIVINGTON, S. CROWDER, B. LAW, W. GINGER,
G. ROBINSON, R. BALDWIN, H. GARDNER,
et E. JOHNSTON. MDCCLXXV.

Miss E. Richardson.

Ἑ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ
Ο Ι Δ Ι Π Ο Δ Ο Σ Τ Υ Ρ Α Ν Ν Ο Υ

Ε Μ Μ Ε Τ Ρ Ο Σ

Α Ρ Ι Σ Τ Ο Φ Α Ν Ο Υ Σ Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Ι Κ Ο Υ .

Λιπὼν Κόρινθον Οιδίπες, πατρὸς νόθος
Πρὸς τῶν ἀπάντων λοιδορέμενος ξένος,
Ἦλθεν πυθέσθαι Πυθικῶν θεσπισμάτων,
Ζητῶν ἑαυτὸν, καὶ γένεσ φυτοσπόρον.
Εὐρῶν δὲ τλήμων ἐν σεναιῖς ἀμαξιτοῖς,
Ἄκων ἔπεφνε Λαίϊον γεννήτορα.
Σφιγγὸς δὲ δεινῆς θανάσιμον λύσας μέλος,
Ἦσχυνε μητρὸς ἀγνομένης λέχος.
Λοιμὸς δὲ Θήβας εἴλε, καὶ νόσος μακρά.
Κρέων δὲ πεμφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἑστίαν,
Ὅπως πύθεται τῷ κακῷ παυσήριον,
Ἦκεσε φωνῆς μαυλικῆς θεῶ πάρα,
Τὸν Λαίϊον ἐκδικηθῆναι φόνον.
Ὅθεν μαθὼν ἑαυτὸν Οιδίπες τάλας,
Δισσαῖσι * χερσὶν ἐξετύφλωσεν † κόρας·
Αὐτὴ δὲ μήτηρ ἀγχόναις διώλετο.

* ALDUS, Δισσαῖς τι.

† ALDUS, Ἐξανάλωσεν.

Δ Ι Α Τ Ι Ο Ι Δ Ι Π Ο Υ Σ Τ Υ Ρ Α Ν Ν Ο Σ
Ε Π Ι Γ Ε Γ Ρ Α Π Τ Α Ι .

Ὁ Τύραννος Οιδίπες ἐπὶ διακρίσει θατέρε ἐπιγέγραπται· χαριέντως δὲ Τύραννον ἀπάντες αὐτὸν ἀπέγραφον, ὡς ἐξέχοντα πάσης τῆς Σοφοκλέους ποιήσεως· καίπερ
VOL. II. B ἡτληθέντα
[OEDIP. TYR.]

ἠτήθενλα ὑπὸ Φιλοκλέες, ὡς φησι Δικαίαρχος. Εἰσὶ δὲ καὶ οἱ πρότερον αὐτὸν ἐ Τύραννον ἐπιγράφοντες, διὰ τῶν χρόνων τῶν διδασκαλιῶν, καὶ διὰ τὰ πράγματα· ἀλήτην γὰρ καὶ πηρὸν Οἰδίποδα τὸν ἐπὶ Κολωνῶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀφικνεῖσθαι. Ἴδιον δὲ τι πεπόνθασιν οἱ μεθ' Ὀμηρον ποιηταί, τοὺς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν βασιλεῖς τυράννεσ προσαγορευόντες, ὅψε ποτε τῆδε τῆ ὀνόματος εἰς τῶν Ἑλλήνας διαδοθέντος, κατὰ τῶν Ἀρχιλόχε χρόνων, καθάπερ Ἰππίας ὁ σοφιστής φησιν. Ὀμηρος γέν τὸν πάντων παρανομώτατον Ἐχετον, βασιλέα φησὶ, καὶ ἐ τύραννον,

Εἰς Ἐχετον βασιλῆα βροτῶν δηλήμονα.

προσαγορευθῆναι δὲ φασὶ τὸν Τύραννον ἀπὸ τῶν Τυρρηνῶν· χαλεπὸς γάρ τις περὶ λησείαν τέτυς γενέσθαι· οἱ δὲ λέγουσιν αὐτὸν γεννηθῆναι ἀπὸ Τύρε πόλεως. Εἴρηται δὲ Τύραννος κατὰ τὸ ἔτυμον, οἰοεὶ τύρων τῶν λαῶν, καὶ ἀνίας ἐπιφέρων, καὶ τυρεῶν δόλος κατὰ τῶν ὑπ' αὐτόν. Ὅτι δὲ νεώτερον τὸ τῆ Τυράννε ὄνομα, δῆλον. Οὔτε γὰρ Ὀμηρος, ἔτε Ἡσίοδος, ἔτε ἄλλος ἑδεῖς τῶν παλαιῶν, Τύραννον ἐν τοῖς ποιήμασιν ὀνομάζει· ὁ δ' Ἀριστοτέλης, ἐν Κυμαίων Πολιτείᾳ, τῶν τυράννεσ φησὶ τοπρότερον Αἰσυμνήτας προσαγορευέσθαι· εὐφημώτερόν γ' ἐκεῖνο τὸ ὄνομα.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ο Τύραννος Οἰδίπους πρὸς ἀντιδιαβολὴν τῆ ἐν τῷ Κολωνῶ ἐπιγέγραπται. Τὸ κεφάλαιον δὲ τῆ δράματος, γινώσκεις τῶν ἰδίων κάκων Οἰδίποδος, πῆρωσις τε τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ δι' ἀγχόνης, θάνατος Ἰσκάτης.

Χ Ρ Η Σ Μ Ο Σ

ΧΡΗΣΜΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΙΩ ΤΩ ΘΗΒΑΙΩ.

Λ Αἰε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς;
 Δώσω τοι φίλον υἱόν· ἀτὰρ πεπρωμένον ἐστὶ
 Σὺ παίδος χεῖρεςσι λιπεῖν φάος· ὡς γὰρ ἔνευσε
 Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος συγεραῖς ἀραῖσι πιθήσας,
 Οὗ φίλον ἤρπασας υἱόν· ὁδ' ἠύξατό σοι τάδε πάνηλα.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

Ε ΣΤΙ δίπεν ἐπὶ γῆς κ' τετράπον ἔμια φωνή,
 Καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ βοὴν μόνον, ὅσσ' ἐπὶ
 γαῖαν
 Ἐρπέτ' ἀκινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα, καὶ κατὰ πόντον·
 Ἄλλ' ὁπότεν πλείσοισιν ἐπειγόμενον ποσὶ βαίνει,
 Ἐνθα τάχος γυίοισιν ἀφαιρότατον πέλει αὐτῆ.

Τ Α Τ Ο Υ Δ Ρ Α Μ Α Τ Ο Σ
Π Ρ Ο Σ Ω Π Α .

Ο Ι Δ Ι Π Ο Υ Σ .

Ί Ε Ρ Ε Υ Σ .

Κ Ρ Ε Ω Ν .

Χ Ο Ρ Ο Σ Ε Κ Θ Η Β Α Ι Ω Ν Γ Ε Ρ Ο Ν -
Τ Ω Ν .

Τ Ε Ι Ρ Ε Σ Ι Α Σ .

Ι Ο Κ Α Σ Τ Η .

Α Γ Γ Ε Λ Ο Σ .

Θ Ε Ρ Α Π Ω Ν Π Ο Λ Υ Β Ο Υ .

Ε Ξ Α Γ Γ Ε Λ Ο Σ .

Προλογίζει δὲ ὁ ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Σ Ο Φ Ο Κ Λ Ε Ο Υ Σ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΊΕΡΕΥΣ, ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΟΙΔ. Ω. Τέκνα, Κάδμυ τῆ πάλαι νέα τροφή,
Τίνας πόθ' ἔδρας τάςδέ μοι θοάζετε
Ἴκνηρίοις κλάδοισιν ἐξεσημμένοι ;
Πόλις δ' ὁμῆ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
Ὅμῃ δὲ παιάνων τε καὶ σεναγμάτων.

5

VER. 1. Ὡ τέκνα, Κάδμυ τῆ πάλαι νέα τροφή] Φιλόδημον καὶ φρονητικὸν τῆ κοινῆ συμπεριφοράς τὸ τῆ Οιδίποδος ἦθος, καὶ εὐνοίαν ἔχον ἀπὸ τῆ ἀλήθειας, δι' ἧν αὐτὸς εὐεργέτησεν. Εἰκότως ἔν κίχρηται τῷ τέκνα, ὡσπερὶ πατρὸς. Νέοι ὄντες νῦν, ἀπὸ τῆ ἀρχαίας Κάδμυ. Οἰκτρὸν δὲ τὸ νέα.

Ib. Ὡ τέκνα] ἐμά.

Ib. Κάδμυ] Κάδμυ τῆ ἀπὸ μακρῆ γεγονότος ἀπόγονοι, νῦν βλαστήσαντες.

Ib. Τροφή] ἀνατροφή, ἣν ἀνατρέφει τις τινα, ἢ ἣν ἀνατρέφεται τις ὑπὸ τινος. Ἐνλαῦθα δὲ νέα ἀνατροφήν λέγει τὰς ἀνατραφέντας νῦν. Τὸ δὲ προσιμὸν τῆτο ἐστὶ προσωποπικόν.

2. Τίνας πόθ' ἔδρας] περισσὸν τὸ ποσὶ. Τίνας εἰσὶν αἱ καθέδραι αὐταὶ ὡς κάθησθε χάριον ἐμῷ ; κάθημαι τίνδε τὴν καθέδραν, καὶ βαδίζω ταύτην τὴν ὁδὸν, καὶ ὑβρίζω τοιαυτὰ τινα τὸν αὐτὸν ἔχουσι σχηματισμὸν τῷ, λέγω λόγον, καὶ γράφω γραφὴν, καὶ τοῖς τοιούτοις.

Ib. Μοι] Ἐμοὶ δὲ εἰκότως ἔρηκεν δι' αὐτὸν γὰρ ἐκάθητό.

Ib. Θοάζετε] κατὰ διάλυσιν, ἀντὶ τῆ θάσσεσι ἢ θοῶς ἀποκάθησθε.

3. Ἴκνηρίοις κλάδοισιν] ἀντὶ τῆ τοῖς ἰκνηρίοις τὸ δὲ ἐξεσημμένοι ἀντὶ τῆ κοσμημένοι· εἰώθασι γὰρ τῷ σέφειν χρῆσθαι ἀντὶ τῆ κοσμῆν· σέμμα δὲ ἐστὶ τὸ ἀποσειλημένον ἔριον τῷ θαλλῷ.

Ib. Ἐξεσημμένοι] ὅτι ἔ μόνον ἐσφρανωμένοι ἦσαν, ἀλλὰ καὶ ἐν χερσὶν ἔφερον, δῆλόν ἐστι καὶ ἐξ ἧν ἔμπροσθεν λέγει, Τὰς δ' ἀράντες ἰκνηράς κλάδους. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς ἐσφρανωμένους πρὸς ἰκετείαν χωρῆν, ἢ ἀιδέσιμοι δοκοῦν τοῖς ἄς ἰκέτευον.

4. Πόλις δ' ὁμῆ μὲν θυμιαμάτων] οἱ μὲν μηδὲν ποιοῦντες ἐπὶ ἀποτροπῇ τῆ κακῆ θύσει, καὶ παιάνας ἄδουσιν οἱ δὲ ἐπικαιότες, ἐπὶ τοῖς οἰκίοις κακοῖς ἀπομωύουσιν.

5. Ὅμῃ] Τὸ ὁμῆ ἐπὶ συνάψει δύο κώλων λέγομενον, καὶ ἐπὶ τῆ προτέρῃ κώλῃ δύναται λέγεσθαι καὶ τῆ δευτέρῃ, ὡσπερ καὶ τὸ ἄμμα, καὶ ὁ καὶ σύνθεσμος. Καθ' ὃ λέγεται ἐνλαῦθα, ὁμῆ μὲν

6 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

Ἄ γ' ἔγωγε ^{ἀγρίων ἐσθλῶν} δίκαιων μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα,
 Ἄλλων ἀκύνειν, αὐτὸς ᾧδ' ἐλήλυθα,
 Ὅ πασι κλεινὸς Οἰδίπυς καλέμενος.

Ἄλλ', ᾧ γεραιῆ, φράζ' (ἐπεὶ πρέπων ἔφους
 Πρὸ τῶνδε φωνεῖν) τίνι τρόπῳ καθέσασθε 10

Δείσαντες, ἢ σέξαντες ὡς Δελουῖος ἄν
 Ἐμῆ προσαρκεῖν πᾶν· δυσάλγητος γὰρ ἄν
 Εἶην, τοιάνδε μὴ ἐ κατοικεῖρων ἔδραν.—

ἸΕΡ. Ἄλλ', ᾧ κρατύνων Οἰδίπυς χώρας ἐμῆς,
 Ὅρῳς μὲν ἡμᾶς ἠλίκιοι προσήμεθα 15

μὲν θυμιαμάτων γίμει, ὁμᾶ δὲ παιάνων τε
 ἢ σνάγματων.

Ib. Παιάνων] Τῶν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ὕμ-
 νων ἔτος γὰρ αἴτιος τῆ λοιμῆ· ἦγεν τὰς
 παιάνας ἢ τὰ τοιαῦτα.

6. Ἄ γ' ὧ] βῆσις.

Ib. Ἄ γ' ὧ δίκαιων] ἐ δὲ ἀγγέλων μαθεῖν
 τὴν αἰτίαν ἤξιασα, ἀλλ' αὐτὸς παρηγομένη,
 προκηδόμενος ὑμῶν.

8. Ὅ πασι κλεινός] ἢ πασι τοῖς ἐπιτηδεύμα-
 σιν, ἢ ὑπ' ἀνθρώπων. Πιθαίως δὲ τὸ ὄνομα τῆ
 προλογίζοντος ἐδήλασεν. Ἀμα τε ἢ εἰς ἐπιθυ-
 μίαν φέρει τὸν θεῖον τῶν περὶ τῆ Οἰδίποδος.
 Οὐκ εὐθὺς δὲ τὰς αἰτίας τῆς δόξης ἐπάγει, ἀλλὰ
 τριμυέται κατὰ βραχὺ ἐν καιρῷ ἐνθήσειν.
 Καλῶς δὲ, ἐ δὲ ἀγγέλων ἀπήγγελλται, ἵνα δια-
 λεγόμενος αὐτῆ ἐκ Δελφῶν εἰσαγάγῃ τὸν Κρέ-
 οντα.

Ib. [ὁ] πατὴρ ἐπὶ τὰς παῖδας, τὸτο βα-
 σιλεὺς ἐπὶ τὰς ὑπ' αὐτῆ [ον].

9. Ἄλλ', ᾧ γεραιῆ] εὐτάκτως ἐκάστω τὸ
 δεῖν ἀπένειμα· διὰ μὲν τῶν παίδων, τὸν οἶκον
 τῆς ἰκετίας· διὰ δὲ τῆ πρεσβύτη, ἢ πρὸς
 βασιλῆα ἀπόκρισις· εἰς γὰρ τὸτο ἀπρεπὲς τὸ
 τῶν γέροντων πρόσωπον δεδήλωται ἔν ἡμῖν τὸ
 χρεῖμον τῆς βασιλείας τῆ γέροντος.

Ib. Διὰ τὴν τῆ αἰνίγματος τῆς σφιγρῆς
 λύσει.

10. Τίνι τρόπῳ] ἀντὶ τῆ, ἐπὶ ποία ἀποφά-
 σις ἰκετεύετο. εἴτε ἐπιφέρει τὰς αἰτίας· ἢ γὰρ
 διὰ θεοῦ κολάσεως, ἢ παθόντες, ἰδικίας τυχεῖν

ἄξιόν τε ὅπερ ἐδήλωσε διὰ τῆ σέξαντες, οἷον
 ἤδη πεπονηότες.

11. Δείσαντες, ἢ σέξαντες] φοβηθέντες τι, ἢ
 διὰ τὸτο πρὸς βοήθειαν ἐκκαλέμενοι μὴ ἢ
 σέξαντες, καὶ παθόντες καὶ ὑπομείναντες τι
 κακόν, καὶ διὰ τὸτο ζητῶντες ἐκδίκησιν παρ'
 ἐμοῦ.

12. Προσαρκεῖν] τὸ πρὸς, πρὸς τὸ πᾶν ἔχει
 τὴν δύναμιν.

Ib. Δυσάλγητος] σκληρός. Δυσμετάκλα-
 στος. Ἀναλγῆς. Ἀπαθῆς. Ἀνελκίς· ἴσως τὸ
 ἀνάλγητος καὶ σκληρός.

13. Τοιάνδε---- ἔδραν] ἀνθρώπως ἔτω κα-
 θημένους ἐλευθέρως.

Ib. Ἐκ παραλλήλου τὸ μὴ καὶ τὸ ἐ.

Ib. Ἀντὶ ἀνθρώπως ἄνευ ἔτω καθημένους
 ἐλευθέρως δηλονότι.

14. Ἄλλ', ᾧ κρατύνων] ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ
 ἐγένετο τὸ ὄνομα τῆ Οἰδίποδος, καὶ ὅτε
 παιᾶνες εἰσὶν ἐν τῇ πόλει· νῦν δὲ, διὰ τῆς ἐν-
 τέχνης ἐπιχειρησίας, ὅτι καὶ βασιλεὺς, καὶ τὴν
 αἰτίαν τῶν παιάνων, προαγαγὸν δὲ εἰς πιθῶ
 τὸ προοίμιον.

Ib. Ἄλλ', ᾧ κρατύνων] προκατάσσει
 καὶ διήγησις τῶν συμβῆτων αὐτοῖς ἐκ τῆ
 λοιμῆ.

Ib. Κρατυῶ---- τὸ ἄρχω. Κρατύνα δὲ τὸ
 ἰσχυροποιῶ. Ἐνταῦθα δὲ τὸ κρατύνα ἀντὶ τῆ
 ἄρχω.

15. ἠλίκιοι προσήμεθα] τὸτο καὶ τὴν ἠλι-
 κίαν σημαίνει, καὶ δυσωπτικὸν ὡς τυχεῖν

Βωμοῖσι τοῖς σοῖς· οἱ μὲν, οὐδέπω μακρὰν
 Πτέσθαι σθένοντες· οἱ δὲ, σὺν γῆρα βαρεῖς
 Ἰερεῖς· ἐγὼ μὲν, Ζηνός· οἱ δὲ τ' ἠϊθέων
 Λεκιοί· τόδ' ἄλλο φῦλον ἐξεσεμμένον
 (ἐν) Ἀγοραῖσι θακεῖ, πρὸς τε Παλλάδος διπλοῖς
 Ναοῖς, ἐπ' Ἰσμηνῆ τε μανθεία σποδῶ.
 Πόλις γὰρ, ὥσπερ κ' αὐτὸς * εἰσορᾷς, ἄγαν

20

* ALDUS, Κάυτος.

νω ὡς γὰρ ἐπὶ θεῶ βωμοῖς πάρεσιν ἐπὶ ταῖς
 πρὸ τῶν βασιλείων ἰδρυμένους τὸ ἠλικόσθι,
 πρὸς τὸ ταλικόσθι ἔχει τὴν ἀναφορὰν λέγεται
 δὲ καὶ ἀμφότερα ἐπὶ ἠλικίας κυρίως· οἶον τι-
 λικόσθι ἐστὶν ἀντὶ τῆ τοσθίος τὴν ἠλικίαν καὶ
 ἀπὸ τότε ἐστὶ μεγέθους ἀπλάως.

Ib. Ἠλίοι προσήμεθα] ὁποῖοι τὴν τε ἠλι-
 κίαν καὶ τῶ ἐκ τῆ λοιμῆ πάθει, προσκαθήμεθα
 ταῖς ἐπὶ τῶν βασιλείων βωμοῖς.

16. Βωμοῖσι τοῖς σοῖς] ἀντὶ τῆ ἐν τῇ πρὸς
 σε ἰκτεῖα, εἰρηλαί δ' ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν τοῖς
 θεῶς βωμῶν, εἰς ὅς, ὅτε συμφορὰ καταλάθοι,
 προσπερύντες ἀνθρώποι, θυσίας τὸ θεῶν ἐξι-
 λύνται.

Ib. Βωμοῖσι] ἀντὶ τοῦ ναοῦ· εἶχον γὰρ
 φασὶ ναὸς ἰδρυμένους πρὸ τῶν βασιλείων. Βω-
 μός τὸ οἰκοδόμημα ἐν ᾧ ἔθουσ, ἀπὸ τότε
 βωμός, καὶ ὁ περιέχων τῆτον ναὸς, καὶ ἐν ᾧ
 τὰ ἄρματα ἐτίθετο· ὡς παρ' Ὀμήρῳ. Ἄρ-
 ματα δ' ἀμβωμοῖσι τίθει· ναὸς καὶ ἱερὸν, πᾶν
 τὸ οἰκοδόμημα, ὑφ' ᾧ περιέχεται ὁ βωμός.
 πρῆσαν τὸ ἐμπροσθεν τῆ ναῦ· τίμενος, ἐν ᾧ
 καθιδρότο τὸ ἄγαλμα, λέγεται τίμενος ἀπλάως,
 καὶ ὁ ἀποκεκομμένος καὶ ἀνατεθειμένος τύπος
 τῆς.

17. Πτίσθαι] ἀντὶ τῆ βαδίσαι. Ἡ δὲ με-
 ταφορὰ ἀπὸ τῶν ποσσίων.

Ib. Σὺν γῆρα βαρεῖς] ἐφ' ἑαυτῆ τῶ πλη-
 θυντικῶ ἐχρήσατο, καὶ τὸ ἱερεῖς ὁμοίως. Βαρεῖς
 δὲ εἴδησι μὲν λέγεται ἐπὶ ψυχῆς, ὡς ἐν τῶ,
 Τυαῦτ' ἀνὴρ δύσσοχος, ἐν γῆρα βαρεῖς· εἴδησι
 δὲ ἐπὶ τῆ σάματος, ὡς ἐν ταῦθα.

18. Ἐγὼ μὲν] ἀπαλάμνοί τινος, ἐκ τῆ,
 Ἐγὼ μὲν Ζηνός, φασὶ τὸ Οἱ δὲ τ' ἠϊθέων, ἀντὶ

τῆ ἔτοι τῶν Διοσκύρων ἱερεῖς. Τὸ δὲ ἔτοι-
 τον ἀλλ' εἰπὼν ἀνω τὸ, Ἠλίοι προσήμεθα
 καὶ διελθὼν τῆτο εἰς τὸ Οἱ μὲν ἔδωκα πτίσθαι
 σθένοντες, καὶ εἰς τὸ Οἱ δὲ σὺν γῆρα βαρεῖς
 ἱερεῖς, ἐρμηνεύει πάλιν αὐτὰ, τὸ μὲν, οἱ δὲ
 σὺν γῆρα βαρεῖς ἱερεῖς, ἀντὶ τῆ ἐγὼ μὲν ὑπάρχων
 γῆραν ἱερεῖς τῆ Διός· τὸ δ', Οἱ δὲ ἔδωκα πτί-
 σθαι σθένοντες, ἀντὶ τῆ οἱ δὲ τῶν ἠϊθέων καὶ τῶν
 νέων ὄντες. ἀντὶ τῆ, νέοι λεκιοὶ καὶ ἔκκριτοι.
 Ἰσίου δ' ὅτι οἱ τῶν τῆς πόλεως ἐκκρίτων νέων
 παῖδες ἦσαν μετὰ μόνῃ τῆ ἱερέας. Διὰ τῆτο
 γὰρ καὶ ἀνω λέγει τὸ, Οἱ μὲν ἔδωκα πτίσθαι
 σθένοντες, καὶ ἐν ἀρχῇ τὸ, νία τροφή. Διὰ τῆτο
 δὲ τῆτος ἔλαθε, διὰ τὸ εἰσακκοσθῆναι αὐτὸν
 ὑπὸ Οἰδίποδος, ἐλεήσαντος τὸ τῆς ἠλικίας αὐ-
 τῶν ἄσπον, καὶ τὴν ἐυγένειαν αἰδεσθένος.

Ib. Οἱ δὲ τ' ἠϊθέων] συνίζησι.

19. Λεκιοί] τὸ λεκιοί, τάχα μὲν εἰς σύστα-
 σιν τῶν παίδων, τάχα δὲ καὶ δημοσίαν ἐκ-
 φαίνε τὴν ἐκπομπήν, ὡς ἐπιλεχθῆσαν καὶ
 πεμφθῆσαν παρὰ τῶ κοινῶ.

20. Πρὸς τε Παλλάδος διπλοῖς ναοῖς] δύο
 ἱερά ἐν ταῖς Θήβαις ἱδρυσαι τῆ Ἀθηνᾶ, τὸ μὲν,
 Ογκαίας, τὸ δὲ, Ἰσμηνίας. Οἱ δὲ ἦτος, τὸ
 μὲν, Ἀλακκομενίας, τὸ δὲ, Καδμείας. Τινὲς
 δὲ τὸ τῆς Ἀλακκομενίας ἐκ ἐν Θήβαις, ἀλλ'
 ἐν κάμη εἰνῶ φασιν.

21. Ἐπ' Ἰσμηνῆ τε μανθεία] καὶ γὰρ ἐστὶ
 παρὰ τῶ Ἰσμηνῶ Ἀπόλλωνος ἱερὸν. Διὸ φησι,
 μανθεία σποδῶ. Τῆτο δὲ ἀντὶ τῆ βωμῶ, ὅτι
 διὰ τῶν ἐμπύρων ἐμαντεύοντο οἱ ἱερεῖς, ὡς φησι
 Φιλόχορος.

Ib. Μανθεία σποδῶ] μαντικῆ. Χρησμός μὲν
 ὁ τῶν θεῶν μανθεία δὲ καὶ μάντευμα, τὸ ἀπὸ
 μάντιων

Ἦδη σαλεύει, κἀνακεφίσει κάρρα
 (εκ) Βυθῶν ἔτ' ἔχ' οἴα τε φοινίε σάλε. <sup>with εστι omitted
is not such as</sup>
 Φθίνεσα μὲν κάλυξιν ἑκάρποις χθονός, ^{is not able} 25
 Φθίνεσα δ' ἀγέλαις βενόμοις, τόκοισί τε
 Ἀγόνους γυναικῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεός
 Σκήψας ἐλαύνει λοιμὸς ἔχθιστος πόλιν,
 Ὑφ' ἔ κενῆται δῶμα Καδμείων· μέλας
 Δ' αἰδῆς σεναγμοῖς κὲ γόοις πλεῖζέ|ζέ|αι. 30
 Θεοῖσι μὲν νυν ἐκ' ἰσέμενόν σ' ἐγώ,

μάντων ἀνθρώπων. Ἐνλαῦθα δὲ τὸ ἀπλῶν
 ἀντὶ τῷ κλητικῷ.

Ib. Μαντιῶν σποδῶν] εὐρησι καὶ μαντίας,
 καὶ μανθία. Καὶ τούτο πάλιν τὸ μανθία δι-
 πλῆν. Εἴτε γὰρ περισπάσεις, τότε αἰτιατικὴ
 πληθυντικῶν ἐστὶ, τὰ μανθία. Εἴτ' ὄξυνίς, δο-
 τικὴ ἐστὶ, τῇ μανθία. Εἰ μὲν ἔν μανθίας
 γραφίς, ὅπως ἐρεῖς, καὶ ἐν σποδῶ Ἰσμηνοῦ
 μανθίας. Τῶτ' ἐστὶν, οἱ μὲν Ἀθηναῖοι ἐν τοῖς
 ναοῖς καθίδρυται, οἱ δὲ Θυσίαν ἐν τῷ Ἰσμηνοῦ
 ποιεῖσι, καθ' ἣν ἐκ τῆς ἀνάφρας τῆ πυρὸς τὸ
 μέλλον μανθίουσται. Εἰ δὲ μανθία, ὅπως,
 ἐπὶ σποδῶ μανθία καὶ μανθία. Τὸ δὲ ἕτε-
 ρον μανθία, ὅπως, ἐν σποδῶ τῇ Ἰσμηνοῦ, ἐπὶ
 μανθία καὶ μανθία. Ὅπως δ' ἐποίησεν
 τὴν μανθίαν διὰ πυρὸς, ἐν Αἰσχύλῳ ἐρρέθη εἰς
 τὰς Ἐπιλά ἐπὶ Θήβαις.

22, 23. Ἦδη σαλεύει.] Ἦδη πάνυ τα-
 ράττεται, ἐν μεγάλῳ κλύδωνί ἐστιν, ἐν με-
 γάλῳ κινδύνῳ.

23. Ἦδη σαλεύει.] Ἦ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν
 χιμαζομένων πῶν.

24. Βυθῶν---σάλε] ἀπὸ τῶ σάλε τῶν βυ-
 θῶν τῶ φοινίε, ἐκείτι οἴα τε ἐστὶν, ἦσαν δύνα-
 ται.

Ib. Φοινίε σάλε.] ἦσαν τῶ θανάτῳ παρι-
 κτικῷ λοιμῷ. Ἔστι δὲ τὸ φοινίε σάλε, ἀσπερ
 ταῦτ, ὅπως, καὶ ἔχ' οἴα τε ἐστὶν ἀνακεφίσει
 καὶ ἀνω τῶν βυθῶν ἐνέικαι τε κάρρα τῶ φοινίε,
 λέγω σάλου. Τῶτ' ἐστὶν, ἢ δύναται τῶν κα-
 τασχόντων αὐτὴν ἀπαλλαγῆναι κακῶν. Εἰρησι
 δ' ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν ὕδασι κινδυνεύσαν.

Γίνωσκε δ' ὅτι ἐν ταῖς Θήβαις τότε καὶ πείνα
 καὶ λοιμικὴ νόσος ἦν· ὡς καὶ ὅτος προῖον διέ-
 ξει, πρῶτον τὴν τῆς γῆς πρὸς τὰ φυτὰ δυσυ-
 χίαν διεξιών, δι' ἧς τὰ θέρματα ἐρθεῖτο
 ἔπειτα δὲ καὶ τὴν λοιμικὴν νόσον προσθεῖς.

25. Φθίνεσα μὲν κάλυξιν] σὺν τοῖς βλαστή-
 μασι. Οὐ μόνον ἀφορίαν φησὶν εἶναι τῆς γῆς,
 ἀλλὰ καὶ τὸς πεφυκότας καρπὸς διαφθεῖσθαι
 ὑπὸ τῷ λοιμῷ.

Ib. Ἐκάρποις χθονός] εἰκότως εἶπε τὸ
 ἑκάρποις πρὸς τὸ κάλυξιν. Κάλυξ γὰρ κυρίως
 τὸ τῷ ῥόδῳ περικάλυμμα· νῦν δὲ ἐκ τῶ ἑκάρ-
 ποις, πάντα τὰ ζῶν ἀνθρώποις καὶ κίησι
 φέροντα σπέρματ' ἐδήλωσεν.

Ib. Φθίνεσα μὲν] Φθίρομαι μὲν, κατὰ τὰς
 καρποφόρας κάλυκας τῆς γῆς.

26. Φθίνεσα δ' ἀγέλαις] Φθίρομαι δὲ, κατὰ
 τὰς ἀγέλας τῶν νομάδων βοῶν ἀντὶ τῶ τῶν
 ζῴων ἀπλῶς τῶν νομομένων.

Ib. Τόκοισί] Καὶ μετὰ τὰς τόκους τῶν γυ-
 ναικῶν τὰς ἀγόνους ἦσαν τὰς κακογόνους. Τὴν
 λοιμικὴν νόσον ἐκάλεσαν ἐνλαῦθα θεῖον.

27. Ἀγόνους] κακογόνους. *abortive*

Ib. Πυρφόρος θεός] ὁ λοιμὸς ὁ πυρετοφόρος·
 τὸν γὰρ πυρετὸν, πῦρ καλεῖσι. Καὶ τὸ ἐναν-
 τίον, ὡς Ὀμηρος· Καί τε φέρε πολλὸν πυρετόν.

28. Σκήψας] ἐπιβαλόν.

29. Δῶμα Καδμείων] περιφραστικῶς ἡ πόλις.
 Ἦ ἀντὶ τῶ τὰ δῶματα πάντα τὰ τῆς πόλεως.

Ib. Κενῆται δῶμα] Στερίσκεται τῷ πληθῶ
 τῶ πληθῶντος αὐτό.

30. Αἰδῆς] ὁ περὶ τὴν γῆν σκοτινὸς αἴθρ.

Οὐδ' οἶδε παῖδες, ἐζόμεσθ' ἐφέσει,
 Ἄνδρῶν δὲ πρῶτον ἔν τε συμφοραῖς βίῃ
 Κρίνουρες, ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς·
 Ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄστυ Καδμείων μολῶν,
 Σκληρᾶς αἰοιδῆ δασμόν, ὃν παρείχομεν.
 Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν ἐδὲν ἐξειδῶς πλέον,
 Οὐδ' ἐκδιδαχθεῖς· ἀλλὰ προσθήκη θεῶ,
 Λέγη, νεμίζη θ' ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον.
 Νῦν τ', ὧ κράτισον πᾶσιν Οἰδίπυ κάρῃ,
 Ἴκετεύομέν σε πᾶντες οἶδ' ἐπρόστροποι,
 Ἄλκην τιν' εὐρεῖν ἡμῖν, εἴτε τε θεῶν

35

40

τις

33. Ἄνδρῶν δὲ πρῶτον] ἢ μόνον ἔν ὡς βασιλείας δέοναι, ἀλλὰ καὶ σοφῶ. Κατὰ βραχυ δὲ παρεμβάλλω ἡμῖν ὁ ποιητὴς τὰ τῆς ἰστορίας τῷ Οἰδίπῳ.

Ib. Συμφοραῖς] ταῖς βιοτικαῖς συνουχίαις.

34. Ἐν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς] καὶ ἐν ταῖς πρὸς τὸ θεῖον κοινωνίαις καὶ φιλίαις. Τὸ σοχάξασθαι τῆς τῶν θεῶν διανοίας. Ἐκ τῆς δὲ παθητικωτέρας τὴν τραγῳδίαν ποιῶ, ὅταν ὁ ποιητὴς εἴται νομιζόμενος, φανῆ καιτοῖς μίσωσι ἐνεχός.

35. Ὅς γ' ἐξέλυσας ἄστυ Καδμείων μολῶν] ὡς μολεῖν ἄστυ Καδμείων καὶ ἵνα ἢ ἀπὸ ξηρῆς αὐτῶ ἀφίξις δηλωθῆ.

Ib. Ὅς γ' ἐξέλυσας] ἢ σύνταξις, ὅς μολεῖν καὶ ἔλθων ἐκ Κρήνης, ἐξέλυσας καὶ ἠλευθέρωσας τὸ ἄστυ τῶν Καδμείων τῆς σκληρᾶς αἰοιδῆ. Δίον δ' εἶπεν τῷ δασμῷ καὶ τῷ φόρῳ, ὃν ἐκάστοι αὐτῆ παρῆχομεν, διὰ τὴν τῶν αἰνιγμάτων ἀνοιαν ὃ δὲ πρὸς τὸ ὃν ἐποίησε δασμόν.

Ib. Ὅς γ' --- ἄστυ μολῶν] ἔλθων εἰς τὴν πόλιν τῶν Καδμείων.

Ib. Ἐξέλυσας] ἀντὶ τῆ ἔλυσας. Ἦγεν ἱπαύσας τὸν δασμόν τῆς σκληρᾶς αἰοιδῆ, ἦγεν τῆς σφιγρῆς, ὃν παρῆχομεν.

36. Σκληρᾶς αἰοιδῆ] ὅτι τὸ αἰοιδῆ εὐφημῶν ἐστὶ, προσέθηκε σκληρᾶς ὃ ἐστὶ δυσκόλου, διὰ τὸ αἰνιγμα, ἢ φοιτικῆς.

Ib. Αἰοιδῆ] λέγει ἐπὶ ἡμέτρως ἔλεγε τὰ

VOL. II.

[OEDIP. TYR.]

αἰνιγματα. Δάσμα τὸ τέλος δέσφι κατ' ἔτος ἀπῆται τοῖς πολίταις ἀνθρώπων. Δασμὸς τὸ τέλος καὶ φόρος. Ἄναδασμοὶ δὲ τῆς γῆς, ἢ ἀναμείρησις καὶ ἢ ἐκ δευτέρῃ διαιρέσις.

37. Οὐδὲν ἐξειδῶς πλέον] ἢ δὲν πλείον ἐίδῶς, ἢ δὲν εἰς προσθήκην τῆς σῆς γνάσσεως. Τὸ πλέον ἔτιο τιθέμενον, ἢ περισσὸν τιθέναι, ἀλλ' ἔχον αἰετὸ ὅποι ἀποδοθήσεται οἶον, σπεδάσας, ἢ δὲν πλέον ἦνυσας. ἀντὶ τῆ, ἢ δὲν πλείον τῆς σπεδάσας. Καὶ, Δένδρεσιν εὐκάρποις ἢ δὲν πλέον, τῆς εὐκαρπίας δηλοῦσι, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως.

38. Οὐδ' ἐκδιδαχθεῖς] οἶον, ἢ προακῆσας παρ' ἡμῶν τὸν τρόπον τῶν αἰνιγμάτων, ὅπερ συνελάμβανέ πως σοὶ πρὸς τὴν λύσιν ὡς πρὸς Θεοφιλῆ ἢ καὶ εὐτυχῆ ἀπακλήσιν. Περιττοῦ δὲ ἢ ἐξ, ἢ ἢ ὑπό.

Ib. Προσθήκη] συμβεβῆ, ἰπικερίη.

39. Ὁρθῶσαι βίον] ἀνορθῶσαι. ἀπὸ μεταφοράς τῶν κλινομένων, ὅταν αὐτὰ τις ἀνορθῶσι.

40. Ὡ κράτισον πᾶσιν Οἰδίπυ κάρῃ] ἢ ὑπὸ πάντων κράτιστος εἶναι ὑπολαμβανόμενος, ἢ πᾶσι τοῖς προειρημένοις, τυχῆ, συνέσει θεοφιλίᾳ.

41. Πρόστροποι] προσπεπλοκάτες, πρὸς τετραμμένοι. Ἰσως δὲ τῷτο εἰπῶν ὁ ὑποκριτὴς προσπίπτει πρὸς τὰς πόδας τῆ δεχομένης.

Ib. Πρὸς σὲ τετραμμένοι, καὶ παραρηγῶσιν προστρέπαιος ἀλλαχῆ. Θάκει δὲ προστρέπαιος.

C

43. Φήμην]

Ὅς ἐξέλυσας ἄστυ Καδμείων μολῶν

τερεσι γμεν...

ἔλεγε ὑπὸ τῆς...

Φήμην ἀκέσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἴσθ' ἄρα
 "Ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι, καὶ τὰς ^{Ματιόνας} συμφορὰς
 "Ζώσας ὄρω μάλισα τῶν βελευμάτων. 45
 "Ἴθ', ὦ βροτῶν ἄρισ', ἀνόρθωσον πόλιν·
 "Ἴθ', εὐλαβήθηθ'· ὡς σὲ νῦν μὲν ἦδε γῆ
 Σωτήρα κλήζει τῆς πάρος προθυμίας·
 Ἄρχῃς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα,
 Στάνηες γ' ἐς ὀρθὸν, καὶ πεσόντες ὕσερον. 50
 Ἄλλ' ἀσφαλεία τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν.
 Ὄρνιθι γὰρ καὶ τὴν τότε αἰσίῳ τύχην

43. Φήμην] χρησμόν. Ἐπὶ μὲν θεῶν χρησμοὺς ἀπαντὰ οἰκίως· ἐπὶ δὲ τῷ ἀνδρὶ προσωπακίεται ἡ μαντεία κατ' ἀναλογίαν.

44. Ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι] ὅτι καὶ τοῖς ἐμπείροις τῶν βελευμάτων, ἤγουν τοῖς ἀρίστοις βελευμένοις, ὄρω καὶ βλέπω ἐ μόνον τὰ κακὰ καὶ τὴν περὶ τέτων ζήτησιν, ἀλλὰ καὶ μάλισα τὰς συμφορὰς ζώσας· τὰτ' ἔστιν, ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις πᾶσιν ὡσπερ νικᾷ ἐστὶ τὰ συμπαῖνα καλὰ ἢ κακὰ, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι καταλαμβάνειν αὐτὰ, καὶ ὅθεν ἐπῆλθε φράζειν τοῖς δὲ καλῶς βελευμένοις, καὶ τὰ καλὰ ζώσιν. Ἦγουν ἀρίστα καταλαμβάνεται δι' ἡν αἰτίαν συνίθη· καὶ μάλισθ' αἱ ὑπαρχόμεναι δυσυχίαι τῷ κόσμῳ. Οὗτοι γὰρ δύνασθαι καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν ἐξηγεῖσθαι, καὶ μηχανήν τινα φράζειν δι' ἧς τάχιστα παύσεται.

45. Ζώσας] ἐνεργεσίας.

46. Ἴθ', ὦ βροτῶν ἄρισ'] διεξιθεὶς τὰ τῆς πόλεως κακὰ, καὶ ὅτι ἰκανὸς ἐστὶν ἐπινοῦσαι ἀπαλλαγὴν, ἐπάγει ὅτι καὶ χρησίμων πῶσαι τὴν πόλιν, μᾶλλον δὲ κινδυνώδες τὸ ἀμειλῆσαι. Ἴθι ἔν καὶ εὐλαβήθητι μὴ τὴν ὑπάρχουσαν δόξαν τὴν ἐπὶ τῇ εὐποίᾳ ἀπολέσῃς. Πάνυ δὲ αἰδημόνως ἐκ εἰπεν ὅτι ἐκ ἐπιτιμῆσεως ἢ πόνου, ἀλλὰ σὺν τῇ εὐχῇ τὸ ὅλον κατετίθηκιν. Εἰσάγαμιν δὲ καὶ τῶν ἀτυχημάτων καὶ τῶν ὑπερμερῶν μνημονεύειν, καθὼς ἀρχαῖοι ἀποδεδῶσιν. Ἔασον ἔν (φασὶν) ἀκέραιον τὴν προρηγημένην σοὶ δόξαν· ἵνα αὐτὸ τῆτο λέγωμαι, ὅτι ἐπὶ Οἰδίπιδος τῆς σφιγρῆς ἀπαλαμάνει, εὐ διαγεγύραμιν.

46. Ἄρισ'] ἀρίστον συγκριτικόν, ὅθεν καὶ πρὸς ἐνικὴν γενικὴν ἔχει τὴν σύνταξιν ὡς τὸ, Ἄριον ὁ Ἀχιλλεύς τῷ Αἰάντι τὰ πολεμικά· Ἄριστος ὑπερθετικόν, ὅθεν καὶ πρὸς γενικὴν τῶν πληθυντικῶν ἔχει τὴν ἀπόδοσιν τῆς συντάξεως.

48. Κλήζει] Κλέω, κλείζω, κληίζω, κληίζω.

49. Ἄρχῃς δὲ τῆς σῆς] ὧν καταρχαὸς ἐποίησας, ἑδαμῶς μεμνησόμεθα.

51. Ἄλλ' ἀσφαλεία] γνώμη ἀσφαλῆ, καὶ ἔχυρᾶ εὐεχία, τὸ ἐμπιστὸν κακὸν τῇ πόλει ἀνέρθασον.

1b. Ἦγουν ποίησον τὴν πόλιν ἀσφαλῆ μένειν, ὡς καὶ μὴ καταβληθῆναι, βοήθειαν πρότερον λαβῶσαν παρά σε.

1b. Ἀνεγκύβαν ποίησον, ἤγουν ἀνάστησον.

52. Ὄρνιθι—αἰσίῳ] μαντεία εὐσυμβόλων. Ὄρνιθες, ἀπλῶς μὲν πάντα τὰ πιτόμενα· ἰδίως δὲ εἰ εἰς μαντείαν συνήνουντες. Ἄφ' ἧς ἔλεγον καὶ πᾶν τὸ εἰς μαντείαν συνήνουν, ὄρνιθι, εἶον πιαρμόν, ἢ παλμόν, ἢ τοιῦτόν τι. Οὐ μόνον δὲ τὰ εἰς μαντείαν συνήνουντα, ἀλλ' ἤδη καὶ αὐτὴν ἀπλῶς τὴν μαντείαν ὄρνιθι καλεῖται, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα. Τὸ αἰσίον δὲ καὶ τὸ ἀπαίσιον ἐπὶ τῆς τῶν ὄρνιθων μαντείας κυρίας λέγεται, καὶ ἀπὸ τούτου καὶ ἐπ' ἄλλων, εἶον ἀπαίσιοι ὄρνιθες, οἱ δυσσοιάνιστοι αἰσίοι δὲ, τὸ ἐναντίον, εἶον οἱ εὐσύμβολοι καὶ τὰ ἀγαθὰ σύμβολα δεικνύοντες.

1b. Ὄρνιθι γὰρ] τὰτ' ἔστιν, ἐξ ὧν τὰ σφιγρῆς εὐρῆς αἰνίγματα, ἃ μηδὲς ἀνθρώπων, ὡς κατὰ μὲν ἐπιχρησόμενοι, ἐποίησας ἡμῖν εὐδαλόν. Τῆτο γὰρ ἐστὶ τὸ ὄρνιθι αἰσίῳ.

Παρέσχεες ἡμῖν, κ' ταυῦν ἴσος γενῆ.

Ὡς εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
Ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν.

55

“ Ὡς ἐδέν ἐσιν ἔτε πύργος, ἔτε ναῦς,

“ Ἐρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικέων ἔσω. —

ΟΙΔ. Ὡ παῖδες οἰκτροί, γνωτὰ κ' ἀγνωτὰ μοι

Προσῆλθεθ' ἰμεῖροντες· εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
Νοσεῖτε πᾶντες, καὶ νοσῶντες, ὡς ἐγώ *hom a l'absence
destruisez le trou*

60

Οὐκ ἐσιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.

Τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἓν ἔρχεται.

Μόνον καθ' αὐτὸν, κ' ἐδέν' ἄλλον· ἢ δ' ἐμὴ

Ψυχὴ πόλιν τε καὶ με καί σ' ἐμῆ σένει.

Ὡς' ἔχ ὑπνω γ' εὐδονία μ' ἐξεγείρετε,

65

Ἄλλ' ἴσε πολλὰ μὲν με δακρύσαντα δὴ,

(εἰς) Πολλάς δ' ὁδὸς ἐλθόντα φροντίδος * πλάναις·

* TURN. πλάνοις.

54. Ὡς εἴπερ ἄρξεις τῆσδε] τὸ πᾶν τῷ κινδύνῳ (φοβῇ) εἰς σὶ φθάσει. Τίνος γὰρ ἄρξεις, ἢ ποίαν ἔχεις πολιτείαν, ἀπολωλότων τῶν οἰκόντων;

55. Ἐστημένῃ τῶν ἀνθρώπων τῶν πληρύντων αὐτήν.

Ib. Κρατεῖν] Κρατῆτον τῆς πόλεως κρατεῖν, ἀνδρῶν ἐνοικέων αὐτήν, ἢ κενῆς καὶ εὐθὺς τὸ ἐπιχειρήματα ἀπὸ ἐλαττονος.

56. Ὡς ἐδέν ἐσιν] καὶ Ἀλκαῖος φησὶν, Ἄνδρες, πόλεως πύργοι ἀρήσιοι. Καὶ Δημοσθίνης, Ἄνδρες γὰρ πόλεις, καὶ ἔ τείχη. Ὁμοιον δὲ τὸ τῶν νεῶν ταῖς πόλυσιν ὅθεν καὶ τροπικαῖς ταῖς ὀνόμασιν ἀπὸ τῶν εἰωθότων χρωμάτων ἐπὶ τῶν πόλεων, οἷα καὶ γῦν ἀντὶ τῷ ἀρχονταὶ λέγοντες, καὶ ὀρθῶς πλεῖν τὴν πόλιν φάσκοντες.

56. Οὐτὰ γὰρ ναῦς καὶ πύργος τί, πύργος καὶ ναῦς ἐρημος ἀνδρῶν οὐδέν τι χάνει.

58. Ὡ παῖδες] συγκατάθεσις Οἰδίποδος.

Ib. Ὡ παῖδες οἰκτροί] ἔκ εἰς τὴν ηλικίαν προσῆται τὸ ὦ παῖδες, ὡς ἂν ἀρμύζον ἐστὶ τῷ φιλοφρονημένῳ ἦθει. Οἷον καὶ τὸ ὦ τέκνα, ἐν ἀρχῇ. Πρὸς τὰς παῖδας δὲ διαλέγεται, ὡς

οἰκροτέρως καὶ μᾶλλον βοηθείας δευμένως. Ἄμα δὲ καὶ διὰ τὸ πλῆθος, ὡς ἐπικρατεῖσιν.

Ib. Γνωτὰ κ' ἀγνωτὰ] Ἄλλ' ἠγνωσμένα. Ἐχει δὲ τὸ πᾶν ἐνθύμημα ἔτω· Νοσεῖτε πάντες· Οὐδεὶς δὲ νοσεῖ ὡς ἐγὼ νοσῶ· εἰς ὑμῶν γὰρ τὸ οἰκεῖν σκοπεῖτε· ἐγὼ δὲ, καὶ τὸ οἰκεῖν καὶ τὸ κοινόν.

65. Ὡς' ἔχ ὑπνω] ἀντὶ τῷ, ἔκ ἀμείμνονόν με ὄντα παρακαλεῖτε φροντίζειν, ἀλλὰ πρὸ πολλῷ πεφροντικότερα.

66. Ἄλλ' ἴσε πολλὰ] πολλὰς ὁδὸς, ἤσαν πολλὰς φροντίδας πλανηθῆναι, ζητηθῆναι τὸ τῷ κακῷ αἴτιον. Ἰσέον δ' ὅτι ἔ μένον Φηλυκῶς ἢ πλάνη, ἀλλὰ καὶ ὁ πλάνος ὥσπερ καὶ εὐθύνη καὶ εὐθυνοσ· ὡς ἔχει καὶ τὸ τῷ Ἰσοκράτους· Τῆς φυλακῆς πλάνης.

Ib. Δακρύσαντα] Οὐκ εἶπε δακρύσαι, ἀλλὰ δακρύσαντα, διὰ τὸ ἴσε γνωστικόν γὰρ ὄν μετὰ μετοχῆς συνακτικόν.

67. Πολλάς δ' ὁδὸς ἐλθόντα] πολλὰς γνώμης ἐπιβουλὰς ἐν τῇ σκίψει πλανώμενος ἤλθον, ἕως ἔ ἀρίστην εὐρον τὴν ἐπὶ τὸν θεὸν καταφυγῆν.

Ἦν δ' εὖ σκοπῶν εὕρισκον ἴασιν μόνην,
 Ταύτην ἔπραξα· παῖδα γὰρ Μενοικέως
 Κρέοντ', ἑμαυτῆ γαμβρόν, ἐς τὰ Πυθικὰ 70
 Ἐπεμψα Φοῖβε δώμαθ', ὡς πύθοιθ' ὅ,τι
 Δρῶν, ἢ τί φωνῶν, τήνδε ῥυσαίμην πόλιν.
 Καί μ' ἤμαρ ἤδη ξυμμετρούμενου χρόνῳ,
 Λυπεῖ, τί πράτσει· τῆ γὰρ εἰκότος πέρα,
 Ἄπεσι πλείω τῆ καθήκοιλος χρόνε. 75
 Ὅταν δ' ἴκηται, τηνικαῦτ' ἐγὼ κακῶς
 Μὴ δρῶν ἂν εἶην πᾶνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός. —

ἸΕΡ. Ἄλλ' εἰς καλὸν σύ τ' εἶπας, οἱ δέ τ' ἀρτίως
 Κρέοντα προσείχοντα σημαίνεσί μοι.

ΟΙΔ. ὦ ναξ Ἄπολλον, εἴ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τω 80

ευρή. Ἀρσινικῶς δὲ ἐχρήσατο πλάνοις ἀντὶ
 Δηλικῶ πλάνοις.

Ib. Στροφῆς φαντασίως ἤγεν διὰ τῶν στροφῶν
 καὶ τῶν φαντασιῶν τῆ λογισμῶ.

70. Κρέοντ', ἑμαυτῆ γαμβρόν] ἀπερῆσι τινες
 πῶς ὁ Κρέων, τῆ μὲν ἀληθείας θεῖος ἂν Οἰδί-
 ποδος, τῷ δὲ φαινόμενῳ γυναικᾶδελφος, γαμ-
 βρός νῦν παρὰ τῆτε καλεῖται. Καὶ φημὲν
 ὅτι ἀντὶ τῆ συγγενεῖς ἐνταῦθα τὸ γαμβρός κί-
 ται ἐπειδὴ κηδεύς ἢ μόνον ὁ πειθιρός, ἀλλὰ
 καὶ ὁ γαμβρός καὶ ὁ γυναικᾶδελφος εὔρηται.

Ib. Κρέοντ', ἑμαυτῆ] ἐ τὸν τυχεῖα ἐπεμ-
 ψα, ἀλλὰ τὸν ἀναγκαῖον.

Ib. Γαμβρόν] ἀπλοῖκῶς ἀντὶ τῆ κηδεύην.

71. Πύθοιτο καὶ ἔροιτο· σημαίνει δὲ δύο τὸ
 ἔροιτο καὶ τὸ μάθοι.

73. Χρόνῳ] τῷ ὀρισθέντι παρ' ἐμὲ αὐτῶ εἰς
 ἀπάλησιν, ἐκασί τε καὶ πάλιν ἐκείθιν ἄνω.

Ib. Καί μ' ἤμαρ] ἤγεν, ἀπὸ τῆ νῦν---ἢ
 ἡμέρας συνιζαζόμενῳ τῷ καθήκοιλος χρόνῳ. Καὶ
 τὸ ἤμαρ ξυμμετρούμενον καὶ ποσόμενον τῷ
 χρόνῳ, καὶ τῆ βραδυτῆτι λυπεῖ ἤγον βρα-
 δύτων λυπεῖ μί.

74. Λυπεῖ, τί πράτσει] λυπεῖ ἀτομήτια δη-
 λουσι τί πράττει. Φυσικός ἐστι ὁ λόγος ἀπὸ
 τῶν ἐπαγομένων συνυπακίειν τὰ πρόποντα
 πρότερον λέγεσθαι ὡς ἐνταῦθα, ἀντὶ τῆ πρᾶσ-

σει, ἀπορίαν ἐμφαίνοντος γνώμης ζητήσεως ὑπ'
 ἐρίσει, συνυπακίεται τὸ ἀπερῆναι. Καὶ ἐν
 τῷ, Οὐ γὰρ κλύοντες ἐσμὲν αἰσχίσις λόγος,
 ἀναξ Ὀδυσσεῦ, τῷ δ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως. Τὸ
 ἄρα καὶ ἐν ἄλλοις ἔτερα.

Ib. Εἰκότος πέρα] τῆτο λέγει ὅτι εἰκὸς ἦν
 καὶ μετὰ τὸν τεταλμῆνον χρόνον αὐτῷ παρ'
 ἐμῆ, δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἀρῆσαι· νῦν δὲ καὶ
 πέρα τῆ εἰκότος βραδυτῆτι.

Ib. ---πέρα] ἀντὶ τῆ περαιτέρω τῆ πρό-
 ποῖος πράγματος, ἤγεν ἢ πρόποντα ποιῶν
 ἄπεισι πλείω τῆ καθήκοιλος χρόνε. Ἦγεν καὶ
 μὴν, καλῶς καὶ κατὰ τὸν προσήκοιλος χρό-
 νον ἐμνήσθης ἐκίνε. Δηλώσι μοι τὸν Κρέοντα
 εἰχοντα. Οὕτως ἀγγέλλουσι τὸν Ἐκτόρα θα-
 νόνα. Καὶ τὸ ἀκῶ ἀταύτως ἀκῶ σε κακῶς
 πάσχοντα.

78. Ἄλλ' εἰς καλὸν] καὶ μὴν καλῶς κατὰ
 τὸν προσήκοιλος χρόνον ἐμνήσθης καὶ ἀνεζητήσας
 αὐτόν· καὶ ἔτσι μνήσει μοι, καὶ τὰ ἐξῆς.

Ib. Οἱ δέ τ' ἀρτίως] οἱ ἠΐθεοι πρὸς τὸ ἑαυ-
 τῶ φασὶν ὅτι πάρεσι Κρέων, ὡς ὄξυωπίστειροι
 δὲ αἰδῶ δὲ τῆς λόγος παρητήσαντο. Ὁ δὲ
 ἱερεὺς, ἅμα μὲν ὡς ἀπερῆναι, εἰχ ὄρε, ἅμα
 δὲ κατὰ νῦν ἔχων τὸν λόγον τῷ βασιλείας.

80. ὦ ναξ Ἄπολλον] εἰκότως πρὸς Ἀπόλ-
 λωνα ἢ ἀναγκῆσις. Ἐν γὰρ τῷ ἀπὸ θεῶ ῥηθη-
 σομίην

- Σωτήρι βαίη λαμπρὸς ὡσπερ ὄμματι.
 'ΙΕΡ. 'Αλλ' εἰκάσαι μὲν, ἠδύς· εἰ γὰρ ἂν κάρρα
 85
 Πολυσεφῆς ὦδ' εἶρπε παρκάρπε δάφνης.
 ΟΙΔ. Τάχ' εἰσόμεσθα· ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν.
 'Αναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως,
 Τίν' ἡμῖν ἠκεις τῆ θεῆ φήμην φέρων;
 ΚΡΕ. 'Εσθλὴν· λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
 Κατ' ὄρθον ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.
 ΟΙΔ. 'Εσιν δὲ ποῖον τῆπος; ἔτε γὰρ θρασυς,
 Οὔτ' ἔν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ. 90
 ΚΡΕ. Εἰ τῶνδε χρήζεις πλῆσιαζόντων κλύειν,

σομίην χρησμοῦ κῆται τὸ τῆς ἀπαλλαγῆς. Εἶθε ἔν παραγένοιτο Κρέων ἐπὶ τινι σωτηρίῳ τύχη λαμπρὸς, ἐκ τῆς περὶ τὸ πρόσωπον καταστάσεως φαιδρός. Διληθότως δὲ δεικνύσιν ἡμῖν τὸ σχῆμα τῆ ὑπεκρητῆ ὁποῖον εἰσῆλθε.

Ib. Εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ] Εἶθε γὰρ ἐν τύχῃ τινί, ὡσπερ παρὰ τοῖς Αἰολίοις τὸ ὄντινα κοῖον ἐστὶ κατὰ γένος, ἔτω καὶ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὸ τῆ, καὶ τὸ τῳ, κοινῶς λέγεται. Οὔτε τε κλύων σάλπιγξος. Καὶ τε χρεῖας, καὶ ἐν τύχῃ γέ τῳ.

Ib. 'Εν τύχῃ γέ τῳ] τῆθ' ὅμοιον τῷ παρ' Αἰσχύλῳ, τῷ Πέμπει ἡμῖν ἤδη τόνδε, σὺν τύχῃ δέ τῳ. Δίον γὰρ εἰπεῖν ἐν τύχῃ τῆ καὶ τῳ, πρὸς ἀρσενικὸν Ἀθηναῖος ἔτρεψεν ὡσπερ ἐστὶ καὶ, ἔτε τε σάλπιγξος κλύων καὶ ἄλλα, ὡς ἔρχμεν εἰς τὸ αὐτό.

82, 83. Κάρρα --- πολυσεφῆς] οἱ γὰρ ἐπὶ τινι αἰτίῳ παραγένομενοι ἐκ Δελφῶν, ἐσεμμένιοι ἐπαρήσαν. Ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Πλάτῳ φησί.

83. Παρκάρπε δάφνης] μὴ λάβῃς εἰς τῆτο ἔξαθεν τὸ ἀπό, ἀλλὰ πρὸς τὸ πολυσεφῆς, ἐστὶ ἡ γυνικῆ.

84. Ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν] ἐκ ἐστὶ (φισί) μακρὰν, ἀλλ' ἔγχυς. Καὶ μέτρον ἔχων τῆ ἀκείν, διὰ τὸ πλεῖστον γίνεσθαι. Ἄλλως. Ἐπὶ τῷ διαστήματος ἄφειλε θεῖται τὸ σύμμετρον. Ὁ δὲ ἐπὶ τῷ πρόσωπῳ τίθησιν ἀντιστροφῆς. Τὸ σχῆμα δὲ τῆτο τῆ λόγῳ καὶ τῷ πιζῶ λόγῳ σύνθεσις, ὡσπερ καὶ τὸ ταχύς ἦλθεν.

85. 'Αναξ, ἐμὸν κήδευμα] ἴδιον τῶν ἐν χρεῖα καθιστώτων φιλοφρονεῖσθαι μείζουσιν ὀνόμασι τὸς ταπεινοτέρους.

87. 'Εσθλὴν· λέγω γὰρ] Ὁ μὲν Οἰδίπους τίς εἶπ' ὁ χρησμός ἐπυθανέτο, ὁ δὲ ἐκ κῆθῳ αὐτὸ τὸ ρητὸν ψιλὸν εἶπεν. Ἀπὸ γὰρ τῶν εὐφώνων ἀρξασθαι θεῖται· ὁ δὲ νῆς, λέγω γὰρ πάντα ἂν εὐτυχεῖν τὴν πόλιν, εἰ καὶ τὰ δύσφημά τύχοι ἂν κατ' ὄρθον ἐξελθόντα. Τητίσιν, εἰ τὰ ἀγνωστα γνωσθῆναι, τὸ τίς ἐστὶν ὁ φονεὺς Λαίκα· οὐδὲν γὰρ χαλεπὸν ἔνι ἐν τῷ χρησμῷ, ἀλλ' ἀγνωστὰ μόνον τὸ ὑπ' αὐτῆ ρηθέν.

Ib. Καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι] καὶ τὰ χαλεπὰ εἰ τύχοι κατ' ὄρθον προϊόντα, πάντα εὐτυχεῖν ἡμᾶς λέγω.

87, 88. Εἰ τύχοι --- ἐξελθόντα.] Ἦμεν ἐξέλθαι εἰ τελεσθῆναι.

89. 'Εσιν δὲ ποῖον τῆπος] ὅτι ἀσαφῆ τὸν λόγον εἶπεν. Ἐπι ἀξιοῖ αὐτῆ τῆ ρητῆ ἀκῆσαι· μέχρι γὰρ νῦν ἔτε θρασύσας, ἔτε ἐμφοβός ἐμει, τὸν ὑπὸ σε ἀκῆσας.

Ib. Τῆπος] τὸ ἔπος, τῆπος. Τὸ ἔλαιον, τῆλαιον. Τὸ ἐμὸν, τῆμόν. Τὸ ἔδαφος, τῆδαφος. Τὸ ἄμεινον, τῆμεινον.

89, 90. Οὔτε γὰρ θρασυς, ἔτ' ἔν προδείσας] τὸ θρασυς εἶπε διὰ τὸ ἐσθλὴν, καὶ τὸ, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν. Τὸ δὲ προδείσας, διὰ τὸ δύσφορα.

90. Τῷ γε νῦν λόγῳ] εἰ γὰρ ἐν τῷ νῦν λόγῳ χαίρω ἢ πάλιν φοβῆμαι.

Ἔτοιμος εἶπεῖν, εἴτε καὶ σείχειν ἔσω.

ΟΙΔ. Ἐς πάντας αὐδα· τῶνδε γὰρ πλέον φέρω
Τὸ πένθος, ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πῆρι.

ΚΡΕ. Λέγοιμ' ἂν οἱ ἤκεσα τῆ θεῷ πάρα.

95

Ἄνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἀναξ,
Μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ
Ἐν τῆδ', ἐλαύνειν, μηδ' ἀνήκεσον τρέφειν.

ΟΙΔ. Ποῖω καθαρμῶ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;

ΚΡΕ. Ἀνδρηλατῦντας, ἢ φόνω φόνον πάλιν

100

Λύοντας, ὡς τόδ' αἷμα χειμάζον πόλιν.

ΟΙΔ. Ποίε γὰρ ἀνδρὸς τῆνδε μηνύει τύχην;

ΚΡΕ. Ἦν ἡμῖν, ὦ ἄναξ, Λαίῳσ' ἠγεμῶν

93. Ἐς πάντας αὐδα] ἐνώπιον πάντων λέγει.
Ib. ---- αὐδα] ἀξίως τῆ βασιλικῆ ἔθους δημοσίᾳ φράζειν κελύει, ἅμα μὲν, ἐπεὶ μηδὲν ὑποτιμῶν περὶ ἑαυτῆς, οἷεται καὶ θεοφιλὲς εἶναι· ἅμα δὲ καὶ ὑπὲρ τῆ ἐν μίσῳ ρηθιμάτων ἀνυσθίνας τὰ τῆς ἀναζητήσεως. Αὐξὴ δὲ ὁ πομπικὸς τὸ ὡς εὐνοϊκὸν ἦθος τῆ Οἰδίποδος, ὅπως αὐξήσει τὰ τῆς τραγῳδίας, ὑστερον αἰτίας αὐτῆ τῶν κακῶν ἀναφερομένη.

93, 94. Πλέον φέρω τὸ πένθος] περὶ τῶν πλέον ἀγανάξομαι, ἢ περὶ τῆς ἑμαυτῆ ψυχῆς.

94. Τὸ πένθος] τὸ τῶνδε· πρὸς τὸ πένθος συναπτίον, ἢ πρὸς τὸ πλέον τὸ γὰρ πλέον πρὸς τὸ ἢ ἔχει τὴν δύναμιν. ἔτσι, φέρω γὰρ τῶνδε τὸ πένθος, ἢ γεν ὑπὲρ τῶν πένθων πλέον, ἢ περὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς. Ἄξιός δὲ βασιλείας καὶ προσάγει ὁ λόγος ἔτσι.

95. Λέγοιμ' ἂν οἱ ἤκεσα] ὅτι πολλάκις ἐκπύκνισι λοξοὶ χρησμοί.

Ib. Λέγοιμ' ἂν] ἴσθιον ὅτι Κρέων παρ' Ἀπόλλωνος μαθαίν ἀκριβῶς ὅτι Οἰδίπους ἦν ὁ τῆ λοιμῆ αἴτιος, φηύσας τὸν πατέρα Λαίον, καὶ ἀνόμως συναῖν τῆ μητρί, ἵνα μὴ δόξη αὐτῷ ἐπαχθὲς κατὰ πρόσωπον ἐλέγχων, καὶ αἷμα διδῶν τὸ τῆς ἀρχῆς μεγέθος, ἵνα μὴ τι κακὸν ἐξ αὐτῆ πάθῃ, ἐξκαταμιγμένους ταῦτα φησι. Μαρτύριον δὲ ὅτι αἰναιδεῖ, τὸ, λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι.

96. Ἄνωγεν] Διπλῶς γράφεται ἀνώγει, καὶ ἀνωγία, ἀνωγῆ.

Ib. Ἐμφανῶς] ἵνα μὴ γένηται ἀφορμὴ τε παραπέμψασθαι τὴς χρησμῶς, ἔτσι εἶπεν.

96, 97. Ἄνωγεν---- μίασμα----] Ἡ θεραπεία ἀνογι καθαίρει τὸ μίασμα.

98. Μηδ' ἀνήκεσον] ἔχεν ἀθεράπευτον λέγει δὲ τῶτο, ἔχ ὅτι τὸ μίασμα θεραπείας ἰδιότο, ἀλλ' ὅτι ἢ τῶδ' ἀπέλασις θεραπείαν τοῖς ἀλλοιοις εἶχεν.

Ib. Ἀνήκεσον] ἀπὸ τῆ α στερητικῆ [μορφῆ], καὶ τῆ ἀκος.

99. Ποῖω καθαρμῶ] ἀγτί τῆ συμφέροντος πῶς καθαίρωμεν τὸ μίασμα; ἀνδρηλατῶντες ἔχεν φονεύοντες; καὶ διὰ φόνου πάλιν λύοντες ἔχεν καθαίροντες φόνον.

100. Ἀνδρηλατῶντας] πρὸς τὸ ἐλαύνειν ἔχεν τὴν δύναμιν. Πῶς δ' ἀνω ἐλαύνειν εἶπε, νῦν ἀμφω λέγει ἀνδρηλατῶντας, ἢ φόνω φόνον πάλιν λύοντας. Καὶ φαιδὲν ὡς καὶ τὸ φονεύεται τὸν τῆ Λαίῳ φονία, ἀπέλασις τῆ μιάσματος ἦν.

101. Ὡς τόδ' αἷμα] ἔχουν δὲ ἢ τὸ μίασμα γίγνη λέγει δὲ τὸν φόνον τῆ Λαίῳ. Τὸ δὲ χειμάζον, ἀγτί τῆ κλυδωνίζον καὶ διασθῆρον, Ἀπικῶς τίθειται, ἀγτί τῆ χειμάζοντος καὶ διασθῆροντος τῆ αἵματος καὶ τῆ φόνου τῆ Λαίῳ τὴν πόλιν.

104. Ἀπιεθύνη]

Γῆς τῆσδε, πρὶν σε τήνδ' ἀπειθύνειν πόλιν.

ΟΙΔ. Ἐξοιδ' ἀκέων· ἐ γὰρ εἰσεῖδον γέ πω. 105

ΚΡΕ. Τύττε θανόνιος, νῦν ἐπισέλλει σαφῶς
Τὴς αὐτόεντας χειρὶ τιμωρεῖν τινάς.

ΟΙΔ. Οἱ δ' εἰσὶ πᾶ γῆς; πᾶ τόδ' εὐρεθήσεται
Ἴχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;

ΚΡΕ. Ἐν τῆδ' ἔφασκε γῆ· “ τὸ δὲ ζητέμενον, 110
“ Ἀλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τὰ μελέμενον.

ΟΙΔ. Πότερα δ' ἐν οἴκοις ἢ ἔν ἀγροῖς ὁ Λαίϊος,
Ἡ γῆς ἐπ' ἄλλης τῶδε συμπίπτει φόνω;

ΚΡΕ. Θεωρὸς (ὡς ἔφασκεν) ἐκδήμῶν, πάλιν

104. Ἀπειθύνειν] Ἀπειθύνω. τὸ ὀρθῶ. Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς καὶ ἐπὶ τῆ κανόνος, ὡς ὁ κανὼν ἀπειθύνει τὰ ἐξισάζοντα, ἀφαιρῶν τὰ περιττά. Ἀπειθύνω καὶ τὸ ἀπὸ εὐθύνης ποιεῖν. Ἦτοι ἀπειθύνειν ὑπευθύνω δὲ τὸ τιμωρεῖν, τὸ ὑπευθύνειν ποιεῖν. Εὐθύνη δὲ ἡ τιμωρία. Τὸ εὐθύνην καὶ τὸ ἀπειθύνειν ἐπὶ τῶν ὀρθομένων λογῶν λέγεται, καὶ ἐπὶ τῶν κυβερνωμένων γῶν. Καὶ ἀπὸ τούτων κατὰ μεταφορὰν, καὶ ἐπὶ τῆ κολάζειν. Καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλως διοικημένων, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα.

106. Ἐπισέλλει] ἐντέλλεται, ὑποτίθεται.

107. Τὴς αὐτόεντας] τὴς φωνῆς τῆς τιμωρεῖσθαι.

Ib. Τιμωρεῖν τινάς] τὸ τινὰς ἐ πρὸς τὸ τιμωρεῖν (ὡς φασὶ τινες) ἀλλὰ πρὸς τὸ αὐτόεντας ἔχει τὴν δύναμιν ἕτως, ἐπισέλλει ὁ Ἀπόλλων τιμωρεῖν καὶ κολάζειν τὴς αὐτόεντας χειρὶ, ἔχουν τὴς αὐτόχειράς τινας. Εἰ δ' εἴποις πῶς, τὸ μὲν αὐτόεντας ἄριστον εἰπὼν, μετὰ τῆτο τίθει τὸ τινὰς ἄριστον· φημὲν ὅτι διὰ τῆτο ἕτω λέγει, διότι τὸ μὲν ὑπὸ τιναν ἀνηρῆσθαι Λαίϊον, φανερόν ἦν, τίνος δ' εἰ φωνῆς ἦσαν, τῆτ' ἔν ἀφανεί.

108. Πᾶ—εὐρεθήσεται] αὐτὴ ἡ αἰτία δυσδιακρίτος ἔσα.

109. Δυστέκμαρτον] ἀπὸ τῆ δῦς, καὶ τῆ τιμωρεῖσθαι. δυσκατέρχασθαι. δυσκατάληπτον. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν κυριῶν τῶν τὸ ἴχνος σκοπέλλαν.

Ib. Ἴχνος δυστέκμαρτον] ἀντὶ τῆ σημείον δυσεῦρετον.

110. Ζητέμενον] Ζητῶ, τὸ ἐξετάζω καὶ ἱρυνῶ. Ζητιῦται, τυγχάνει, εὐρίσκει. ἔ δὲ ἀμυλλεῖ ἔχ εὐρίσκει ἀποτυγχάνει.

111. Ἀλωτόν] ὡς καὶ εὐχερῶς μὴ εἰς πολλὰ πλανωμένους ἐξευρεῖν. ἀπὸ κοινῆ δὲ τὸ ἔφασκε. λέγει δὲ τὸ πρᾶγμα.

Ib. Ἐκφεύγει] λανθάνει. Καὶ ταῦτα ἀπὸ τῶν θηρίων λέγεται τῶν ἀλισκομένων, ἢ ἐκφυγόντων.

Ib. Τὰ μελέμενον] ἦσαν καταλαμβανόμενον διαδιδράσκει.

112. Πότερα δ' ἐν οἴκοις] τὸ πότερα ἐ πρὸς τὸ συμπίπτει ἔχει τὴν δύναμιν, ἀλλὰ πρὸς τὸ οἴκοις καὶ τὸ ἀγροῖς καὶ τὸ ἐπ' ἄλλης γῆς. Τὸ γὰρ πότερα ἀντὶ τῆ πῶτον.

Ib. Πότερα δ' ἐν οἴκοις] ὡς συνητός ὁ Οιδίπυς ζητεῖ τὰ καθ' ἕκαστα, εἶτα οὕτως ἐπὶ τὴν ἀναζήτησιν ἔξισι, μεταπημφάμενος τὴς πολίτας, ἵνα καὶ ἀφορμὴ τῆς εἰσόδου γένηται. Θεωρὸς δὲ ὁ πρὸς τὴς θεῶς διὰ χρῆσμον ἀπερχόμενος.

114. Θεωρὸς] Θεωρὸς φασὶ τὴς εἰς τὰ μαντεῖα ἀπὸντίας τῆ μαθεῖν ἐνεκα περὶ ὧν αὐτοῖς ἐστὶ ζήτησις. Ἀπῆλθεν ἔν ὁ Λαίϊος εἰς Ἀπόλλων, χρῆσόμενος περὶ τῆ ἐκτεθιγτος παιδός, εἰ ἀρα ζῶν. Ὅστις ἐκ ἀρίκειτο ὡς ἀπίσταλη, ἔχουν ἔχ ὑπέσχεσαν ἕς τὸν οἶκον ὡς περ ἀπιδήμησιν.

Πρὸς οἶκον ἕκθ' ἴκεθ' ὡς ἀπεσάλλη. 115

ΟΙΔ. Οὐδ' ἄγγελός τις, εἰδὲ συμπράκτωρ ὄδῃ
Κατειδ', ὅτε τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν;

ΚΡΕ. Θνήσκουσι γὰρ, πλὴν εἰς τις, ὃς φόβῳ φυγῶν,
ᾧ εἶδε, πλὴν ἔν, εἰδὲν εἶχ' εἰδῶς φράσαι.

ΟΙΔ. Τὸ ποῖον; ἔν γὰρ πόλλ' ἄν ἐξεύροι μαθεῖν, 120
Ἄρχην βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.

ΚΡΕ. Ληστὰς ἔφασκε συντυχόντας, εἰ μίᾳ
Ῥώμῃ κηανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν.

ΟΙΔ. Πῶς ἔν ὁ ληστής, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
Ἐπράσσειτ', ἐνθένδ' ἐς τόδ' ἄν τόλμης ἔβη; 125

ΚΡΕ. Δοκεῖν ταῦτ' ἦν. Λαίῃ δ' ὀλωλότος
Οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίνετο.

ΟΙΔ. Κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδῶν, τυραννίδος
Οὕτω πεσέσης, εἶργε τῆτ' ἐξειδέναι;

114, 115. Ἐκδημῶν, -- πάλιν Πρὸς οἶκον] ἕκτι πάλιν ἀφίκετο, ἀντὶ τῆ, ἐπανέστρεψε πρὸς οἶκον.

115. Ὡς ἀπεσάλλη] καθὰ ἀπεδήμησεν ἀπὸ τῆς ἀπείρου, ἀντὶ τῆ ἐπίμφοθ' ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τῆ ἀπῆλθε καὶ ἀπεδήμησεν.

116. Οὐδ' ἄγγελός τις] οἶον, εἰδὲ ἀκόλυθος, παρ' ἧ τις ἀνμάθοι καὶ χρήσατο πρὸς ζήτησιν.

117. Ἐχρήσατ' ἄν] ἤγουν, ἐκ εἰδῆ τις τῶν συνόντων τὸτ' ἐκίνη, ἀφ' ἧ τις ἐκμαθὼν καὶ ἀκόλυθος, εἶχεν ἄν χρῆσασθαι τῷ ἀκόλυθῳ, ἢ ἤγουν κατενόησεν ἄν τὸν πρᾶξαντα τὸ φόνον.

118. Θνήσκουσι γὰρ] οἶον, πάντες οἱ ἀκόλυθοι αὐτῷ ἀνήρθησαν, δηλονότι ὑπεραρμυζόμενοι τῷ δεσπότη, πλὴν ἐνός, ὃς διὰ δειλίαν ἐφυγῶν, εἰδὲν ἀκριδὲς εἶχεν εἰπεῖν, πλὴν ὅτι ὑπὸ ληστῶν ἀνήρθη ἀκρωσ δὲ ὑπέγραψε τὸ ἦθος τῶν δειλῶν. Ἄμα μὲν γὰρ ἐπαίρει τὰ πεπραγμένα, ἵνα μὴ δόξωσι διὰ δειλίαν φυγεῖν ἄμα δὲ καὶ ἐν παραφροσύνῃ ὄντες, τὰ βραχέα μίξω δόξάζωσι. Καλῶς δὲ ἀκούονται, ἵνα τῶς, μὴ ἐλέγχοντο τὸ κατὰ τὸν Οἰδίποδα.

121. Ἄρχην βραχεῖαν] ἤγουν εἰ λάβοιμεν μικρὰν ἀρχὴν ὡς ἐλπίξεν. εἰκότως δ' εἶπε τὸ ἐλπίδος. ἢ γὰρ μικρὰ ἀφορμὴ, μισζόντων ἐλπίδα παρίσσειν.

122. Ληστὰς] ληίσω, ληίσω, ληίσος, καὶ ληίσος γράφεται, καὶ ληίστηρ ποτικῶς καὶ ληίστωρ. ἐκ τῆς καὶ ληιστικός. Τὸ ὄλον ἐνθύμημα, εἰς εἰς ληστής ἐφόνευσεν, ἀλλὰ πολλοί. τῆτο γὰρ ἐστὶ τὸ σὺν πλήθει χερῶν. Πῶς ἄν ἐτόλμησεν ὁ ληστής φονεῦσαι αὐτόν, εἰ μὴ δῶρα ἐλάβεν ἐκ τίνος τῶν Θεβαίων;

122, 123. Οὐ μίᾳ ῥώμῃ] ἀντὶ τῆ, εἰ ἓνα μόνον, ἀλλὰ καὶ πολλὰς.

124. Εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ] ἀντὶ τῆ, εἰ μὴ ἐπὶ κέρδει. τῆτι δὲ τῆτο εἰς Κρεονία, ὡς αὐτῆ συνθεμίνα τῷ τῆ Λαίῃ φονεῖ, διὰ τὴν βασιλείαν. Ἐνθένδ' ἔν, ἐκ τῆς πόλεως ταύτης.

1b. Εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ] ἤγουν, εἰ μήτις τῶν πολιτῶν διέφθειρεν αὐτόν, χρήμασι πίσαε πρὸς τὸν κατ' ἐκίνη φόνον.

126. Δοκεῖν ταῦτ' ἦν] καὶ τότε (φροσ) ταῦτα ὑπαινέτο, ὅτι ἐπιβεβῆται.

ΚΡΕ. Ἡ ποικιλῶδὸς Σφιγξ τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν, 130

Μεθένης ἡμᾶς τὰφανῆ, προσήγετο.

ΟΙΔ. Ἄλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὐθις αὐτ' ἐγὼ φανῶ

Ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ

Πρὸς τῷ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπισροφήν.

Ὡστ' ἐνδίκως ὄψεσθε καὶ μὲ σύμμαχον, 135

Γῆ τῆδε τιμωρεῖνα, τῷ θεῷ θ' ἅμα.

Ἐπερ γὰρ ἔχῃ τῶν ἀπωτέρω φίλων,

Ἄλλ' αὐτὸς αὐτῷ τῷτ' ἀποσκηδῶ μύσος.

Ὅσις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κλανῶν, τάχ' ἂν

Καὶ μ' ἂν τοιαύτη χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι. 140

Κεῖνῳ προσαρκῶν ἔν, ἐμαυτὸν ὠφελῶ,

Ἄλλ' ὡς τάχιστα παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάρθρων

130. Ἡ ποικιλῶδὸς] ἀνάμαζεν ἡμᾶς ἢ Σφιγξ μβίντας τὰ ἀφανῆ τὰ κατὰ τὸν φόνον τῷ βασιλείῳ. Τῆτο γὰρ ἀφανῆ, τὸ παρὰ ποσὶ κακὸν σκοπεῖν. Ἡ ἔτιος ἢ Σφιγξ ἀνάμαζεν ἡμᾶς, μβίντας τὸ σκοπεῖν τὰ κατὰ τὸν φόνον, τὰ πρὸς ποσὶν ἀφανῆ ζητῶν. Τυτ-ἔσι τὰ ἀφανῆ αἰνίγματα.

132. Ἄλλ' ἐξ ὑπαρχῆς] αὐθις ζητεῖν τὰ παρὰ κείμενα ἡμῖν. Οἷον, ἀναδραμεῖμαι ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τῷ πράγματι, καὶ εἰς φῶς ἀξῶ. Ἴσως δὲ λευθότως καὶ τὸ ἔτρον ἐγκυται ἐν τῷ ἐγὼ φανῶ, ὅπερ ἔφασκε μὲν ὁ Οἰδίπυς, μαθάνει δὲ ὁ ἀκροατὴς, ἐπὶ τὸ πᾶν ἐν αὐτῷ φανήσεται.

Ib. Ἄλλ' ἐξ ὑπαρχῆς] συγκατάθεσις Οἰδίποδος. ὥστε τὸν φόνον ἐκδικῆσαι Λαίῳ.

133. Ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ] Πρὸβιαισι ἀντὶ ὑπὲρ προβιαισι.

134. Τήνδ' ἔθεσθ' ἐπισροφήν] γράφεται, πάνδε διοσπίζει γραφήν.

135. Ὡστ' ---- ὄψεσθε καὶ μὲ σύμμαχον] ἠ-ζουεν βοηθόν, ἐν δικῇ. Σύμμαχος τῷ δύνει, ὡς πρὸς μάχος, ὑπὲρ μάχος. Ἡ γὰρ ποιῶντα ἐμὲ τὰ αἰνέοντα τῷ θεῷ.

136. Τιμωρεῖνα] προσκοπθῆντα.

Ib. Τῷ θεῷ θ' ἅμα] ἠζουεν τῷ ἀπέλλων

VOL. II.

[ΟΕΔΙΠ. ΤΥΡ.]

Βοηθῶσα γὰρ καὶ τέτρα, εἰ τὴν ματιάν αὐτῆ βεβαιώσαιμι. Ζητήσας καὶ ἐξευρόντο μίαισμα.

137. Ἐπερ γὰρ ἔχῃ τῶν ἀπωτέρω φίλων] εἰ μόνον ὑπὲρ τῆ ἀνηρημένη βασιλείας ἀξίον ποιήσασθαι τὴν ἀναζήτησιν, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ αὐτῆ ἐμῆ· ὁ γὰρ ἐκείνη ἐπιχειρήσας, ἴσως καὶ μοι ἐπιβουλεύσει. Πειπλαγίαςαι δὲ πάλιν ὁ λόγος, καὶ τὴν ἀλήθειαν αἰνίττεται τῷ θεῷ, ὅτι αὐτὸς δράσας τὸν φόνον ὁ Οἰδίπυς, καὶ αὐτὸν τιμωρήσεται.

Ib. Ἀπωτέρω φίλων] ἠζουεν τῷ πόρρω ἀφ' ἡμῶν γεγονότος Λαίῳ· φίλον δὲ τῶτον εἶπε, διὰ τὸ τὴν αὐτὴν ἐκείνη γυναῖκα λαβεῖν, καὶ διὰ τὸ τὴν αὐτὴν ἔχειν ἀρχὴν ἢν ἐκεῖνος.

137, 138. Ἐπερ --- φίλων, Ἄλλ' αὐτὸς αὐτῷ] Συνοπακόνται ἢ ὑπὲρ ἀπὸ κοινῆ. ἢ ἢ ἄλλ' αὐτὸς ὑπὲρ ἐμαυτῆ.

138. Ἀποσκηδῶ] ἀποσκηδῶσω. ἢ δὲ χρεῖσις Ἀθητική.

Ib. Μύσος] ὁ φόνος. μύσος ἢ ἐχθρα.

140. Τοιαύτη χειρὶ] τοιαύτη τέλμη χειρῶν, τοιῶτω φόνῳ.

141. Κεῖνῳ προσαρκῶν] καὶ τῆτο κινητικῶν τῷ θεῷ· τὰ γὰρ ἐναντία ἀποκρίσεται.

142. Ἐμῆ μὲν βάρθρων] ἴσιν ὅτι ὁ τόπος

D

ἴθω

Ἴσασθε, τῆσδ' ἄραντες ἰκτῆρας κλάδεις
 Ἄλλος δὲ Κάδμω λαὸν ὧδ' ἀβροζέτω.
 Ὡς πᾶν ἐμῆ δράσοντος· ἢ γὰρ εὐτυχεῖς
 Σὺν τῷ θεῷ φανέμεθ', ἢ πεπρωκότες.

145

ἸΕΡ. ὦ παῖδες, ἰσώμεσθα· τῶνδε γὰρ χάριν
 Καὶ δεῦρ' ἔβημεν, ὧν ὄδ' ἐξαγγέλλεται
 Φοῖβος δ' ὁ πέμψας τᾶσδε μάντιάς, ἄμα
 Σωτήρ δ' ἴκοιτο, καὶ νόσσε παυσήριος.

150

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΧΟΡ. ὦ Διὸς ἀδυεπῆς φάτι, τίς ποτε

ἐνθα ἢ ἐκκλησία ἐγέντο, βαθμῶσιν ἢ κύκλῳ
 διειλημμένοι ἄλλαις ἐπ' ἄλλαις, ἐνθα οἱ συνελ-
 θόντες πάντες καθήμενοι, ἀνεμποδίστως ἠκροῶντο
 τῷ ἰσαμένῳ ἐν μίση καὶ συμβουλίῳ.

143. Ἴσασθε] ἀνάστασθε.

Ἰβ. Ἰκτῆρας] τὰς κλάδεις τῆς ἰκτερίας ἀ-
 πᾶραντες· ἔστι δὲ κλάδος ἰκτερίας, κλών ἐλαίας
 ἰσημμένος ἱρίοις, ὃ δὴ καὶ ἰκτερίαν ἔλεγον.

144. Ἄλλος δὲ Κάδμω λαὸν] πιθανὴ ἢ ἰσο-
 δος τῷ χρόνῳ σκίπτεσθαι γὰρ φησι δεῖν μετὰ
 τῷ δήμῳ περὶ τῶν πρακτικῶν.

145. Ὡς πᾶν ἐμῆ δράσοντος] ἔσον συμ-
 βάλλεται εἰς τὴν περὶ τῆ μιάσματος ζήτησιν
 καὶ ἀπέλασιν, πᾶν μέλλω δράσειν.

146. Ἡ πεπρωκότες] κινδυνεύουσι. Τῆτο
 δὲ λέγει, ὅτι εἰ μὴν εὐρήσασιν τὸ μίσημα καὶ
 ἀπελάσασιν, πιπταίσεται ὁ λοιμός· εἰ δ' ἐν προ-
 χαρήσει αὐτῶν, καὶ ἡμᾶς ἐκτρέψει τελείας.

147. ὦ παῖδες] ἐξέμισιν ὁ ἱερεὺς πράξας δι'
 ἔπερ ἦλθεν. Ἄμα δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν χαίρων εἶνε
 ἑτέρῳ ὑποκρίθη.

Ἰβ. Τῶνδε γὰρ χάριν] καὶ γὰρ χάριν τῶνδε
 δειρὸ ἐπορεύθημεν, ὧν ἔτος ἐξαγγέλλεται, ἢ-
 ζουν ὑπισχεῖται.

148. Ἐξαγγέλλεται] ἐξαγγέλλει. ἢ δὲ χρεῖ-
 σις Ἀττικῆ.

151. ὦ Διὸς ἀδυεπῆς] κατὰ τὴν πρόσθετον
 τῆ βασιλείας πέρισι προσέχεται τιπτε, ἐξ ὧν ὁ
 χρόνος συμπληρῶται. Διὸς δὲ ἠδυσπῆ φασὶν τὴν
 μαντείαν φασίν. Ὁ γὰρ Ἀπόλλων ὑποφῆτις
 δίκου εἶναι τῷ πατρὶ, καὶ παρ' ἐκείνῳ λαμβάνειν
 τὰς μαντίας, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐμφέρειν, καὶ

Ὀμηρος, Διὸς ἄγγελος ὅσον δεδίει. Λέπει δὲ
 ἢ ἀπό, ἢ ἢ, ἀπὸ τῆς Πυθῶνος· ἢ δὲ αἶρος διὰ
 διδομένη.

Ἰβ. ὦ Διὸς ἀδυεπῆς] φασὶν Ἕλληνας τὴν Φά-
 τιν θυγατέρα Διὸς, ὅθεν καὶ τὴν ἐκ Ἀπόλ-
 λωνος ἐλθεσαν αὐτοῖς μαντίαν περὶ τῶν λοιμῶν,
 Φάτιν Διὸς καλεῖ ἠδυσπῆ δὲ τούτῳ ἀνόμασον,
 αἷς συντελεῖσθαι αὐτοῖς φέρουσιν. πολύχρυσον δὲ
 τὴν Πυθῶνα καλεῖ, διὰ τὸ ἐκ πλίνθων χρυτῶν
 δεδομῆσθαι τὸ Ἀπόλλωνος μαρτίον, ἃς χι-
 λίας αὐτῷ Κροῖσος ὑποτομήν. Ἡ δὲ τὴν τῶν
 ἀνάθημάτων πολυτελείαν, τὸ δὲ τίς ἀντὶ τῆ
 πωδαπῆ, ταχέως ποιήσασα ἀπαλλαγὴν τῶν λοι-
 μῶν, ἢ μετὰ πολὺν χρόνον. Τὸ δ' ἐκτέταμα
 ἀντὶ τῶν ἐκπέπληγμα, παρ' ὅσον οἱ ἐκπλα-
 γέντες, ἐκτετασιν σώματος καὶ ἀκινήσιαν, ἢ ὅσον
 χρόνον ἐκπλήττονται, πᾶσχασι. Τὸ δ' ἀμφι
 σοι, πρὸς τὸ πᾶλλον ἔχει τὴν δύναμιν, ἢ πρὸς
 τὸ ἀζόμενος, ὅπως ἐκτεταμαὶ καὶ ἐκπεπλη-
 μαὶ, πᾶλλον καὶ κινῶν ἀμφὶ σοὶ, ὦ Δίλλε
 ἰηὲ Παιῶν, τὴν φρέν' ἐν δειματι ρεβερᾷ, ἀζό-
 μενος καὶ σιθόμενος σοι. Τῆτ' ἔστιν, ἐκπλήττο-
 μαὶ τῆ σῆ μαρτίῳ, καὶ μετὰ ρόδα πρὸς σε τί-
 νω τὸν νῦν με, δειόμενος ἀπυλλόξαι με τὸν λοι-
 μῶν. Εἰπέ μοι, ὦ ἀμφοτε καὶ θεῖα Φάτις καὶ
 Μαντιά, τίκνον τῆς χρυσοῦς καὶ λαμπρᾶς
 Ἐλπιδος, τί χρεῖος καὶ χρεῖαν ἐξαύσις καὶ
 τελεῖσις ἐμοί· (καὶ γὰρ χρεῖα πολλὰ ἦν τῆς ἀ-
 παλλαγῆς τῶν λοιμῶν) ἢ νῖον, ἢ ἐν περιτελλομέ-
 ναις καὶ ἐπελθούσαις ἄραις. Τῆτ' ἔστι, νῦν παύ-
 σις τὸν λοιμὸν, ἢ ὑστερον. δέος δ' εἰπῆν νῦν,
 νῖον εἶπε τῶν τὸ χρεῖος. Ἐλπιδος δὲ τίκνον τὴν
 Μαντίαν

Τὰς πολυχρύσε Πυθῶνος
 Ἀγλαὰς ἕβας Θήβας;
 Ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα,
 Δείματι πάλλων,
 Ἰήϊε Δάλιε Παιῖαν

155

(τὰ Ἀμφὶ σοὶ ἀζόμενος)
 Τί μοι ἢ νέον
 Ἡ περιτελλομέναις
 Ὠραῖς πάλιν ἐξανύσεις χρέος,
 εἰπέ μοι, ὦ χρυσεῆς τέκνον
 Ἐλπίδος ἄμβροτε Φάμα

160

Μαντείας καλῆς, διότι πρῶτον ἐλπίζουσιν οἱ ἄνθρωποι εἰς Ἀπόλλωνα, ὡς φράσιέ τι θεὸν ποιῆν, ἔπειτα τὰς μαντείας δέχονται. Κυκλόμενος καὶ ἐπικαλέμενος πρῶτά σοι, ὦ θεῶν Ἀθηνᾶ θυγατρὶ τῆ Διός. Τὸ δὲ κυκλόμενος πρὸς τὸ πάλλων καὶ τὸ ἀζόμενος ἐστὶ, διὰ μίσην ῥηθέντος τῆ τί μοι νέον, μέχρι τῆ φάμα. Οἱ πολλοὶ δ' ἀγνοοῦντες, κυκλόμενον πρὸς τὸ τί μοι, γράφουσιν καὶ τὴν σὴν ἀδελφὴν Ἄρτεμιν (ἐκ Διός γὰρ καὶ αὐτὴ ὡς σὺ) τὴν γαίδοχον καὶ τὴν συνίχουσαν τίνδε τὴν γῆν, ἥτις θάσσει καὶ καθήσται ἐυκλεῆ καὶ ἐνδοξὸν ἔθρονον κυκλόντ' ἀγορᾶς. Τῆτ' ἐστὶν, ἥτις ἐν ἀγορᾷ ναὸν ἔχει κυκλωτέρῃ, καὶ ἐκκεῖθεν καὶ τοξικὸν Φοῖβον, κυκλόμενος ἀπὸ κοινῆ. Νοεῖται δὲ τὸ ἀδελφῆν, καὶ πρὸς τὸ Ἀπόλλωνα, εἰ καὶ πρὸ τῆ εἰπεῖν καίνον, αὐτὴν προῖθκεν.

151, 152. Τίς ποτε—τὰς πολυχρύσε] εἴτις ποσά ἐστιν. Ὅτι μὲν γὰρ πάρεστι λόγιον ἀπὸ τῆς Πυθῶνος, ἀκηκόασι, τὸ δὲ ῥητόν αὐτῆ ζήτῳσιν.

154. Ἐκτέταμαι] ἐπέπληγμαι.
 Ib. Φοβερὰν φρένα] τὴν περίφοβον καὶ Ἀλκαῖες, « Ἐλάφω δὲ βρόμος ἐν σήθεισι φύει φοβῆς » ἀντὶ τῆ περίφοβος.

155. Δείματι πάλλων] ἀντὶ τῆ παλλόμενος φόβω, ἀγωνιῶν. Γράφεται καὶ πολλῶ. Ἰστέο δὲ τοῖς πρὸ αὐτῆ συναπτέον, ἀγωνιῶν τὴν φρένα ἐπὶ τοῖς ἀπὸ σῶ χρησμοῖς, σέβόμενος τὰ ἀπὸ σῶ εἰρημένα.

156. Ἰήϊε Δάλιε Παιῖαν] διὰ μίσην τῆτο.

ἐπὶ δὲ τῶν παιῶνων λέγεται τὸ ἰήϊος, ἐπὶ τοιούτῳ μέλει ἦδον τῆς παιῶνας. Ἐπὶ δὲ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἦδοντο οἱ παιῶνες, ἐλέγτο καὶ ὁ Ἀπόλλων ἰήϊος ὡς ὑπὸ τοιούτῳ μέλει ὑμνόμενος, ὡς περὶ Εὐΐος ὁ Διόνυσος. Καὶ ἐπὶ τῆ παιῶνος, τὸ αὐτὸ τῆτο συμβαίνει· λέγεται γὰρ παιῶν ὁ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ὕμνος, καὶ ἀπὸ τῆτο καὶ ὁ Ἀπόλλων, καθ' ὃ καὶ ἐνταῦθα. Δείκνυται δὲ καὶ ἐν τέτοις τῆτο σαφέστερον, Ὑμνῶσι Παιῶνα μέγαν θεὸν Ἀπόλλωνα.

Ib. Ἰήϊε] Ἐπὶ τῶν παιῶνων λέγεται τὸ ἰήϊος. Ἐπὶ τοιούτῳ μέλει ἦδον τῆς παιῶνας· ἐπὶ δὲ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἦδοντο οἱ παιῶνες.

Παιῖαν] [MS. παιῶνης] ἐλέγτο καὶ Ἀπόλλων ἰήϊος ὡς ὑπὸ τοιούτῳ μέλει ὑμνόμενος, ὡς περὶ Εὐΐος ὁ Διόνυσος. Καὶ ἐπὶ τῆ παιῶνος, τὸ αὐτὸ τῆτο συμβαίνει. Λέγεται γὰρ παιῶν, ὁ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ὕμνος· καὶ ἀπὸ τῆτο καὶ ὁ Ἀπόλλων, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα. Δείκνυται δὲ καὶ ἐν τέτοις τῆτο σαφέστερον, Ὑμνῶσι Παιῶνα μέγαν θεὸν Ἀπόλλωνα.

159, 160. Ἡ περιτελλομέναις---Ὠραῖς] εἰς τὸν ἐξῆς χρόνον προῖσσις τῆς ὥρας. Ὁ δὲ ἴδε, τί μοι ἢ νῦν ἢ κατὰ χρόνον αἰούσις.

160. Ὠραῖς] κατὰ τὰς περιτελλομένας ὥρας, τὰς κατὰ κύκλον ἐπιείσας.

162. Ἐλπίδος ἄμβροτε Φάμα] καλῶς παρ' ὅσον ἐν ἐλπίδι τινὶ γινόμενοι οἱ ἄνθρωποι ἔτιω φημιζοσι πρὸς τὸ λόγιον, παρ' ὅσον ὑπὸ ἐλπίδος καὶ χρησμοῖς αἰτῶσιν ἀπὸ θεῶν.

20 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

Κοινωνία θεῶν ἠθικῆ προ- γὰρ τὸ ἀσπείρειν
 Πρῶτά σε κεκλόμενος

Θύγατερ Διὸς
 Ἄμβροτ' Ἀθάνα, 165

Γαῖαόχόν τ' ἀδελφεῶν
 Ἄρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγοραῖς

Φρόνον εὐκλεῶ δάσσει·
 Καὶ Φοῖβον ἑκαβόλου,

Ἴω, ἰώ. 170
 Τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι,

163. Πρῶτά σε] γράφεται πρῶταν γ.
 Ib. Κεκλόμενος] ἤγην κίκλομαι. Ἡ μετο-
 χὴ δοτικὴ ἀντὶ ἐπιρρήματος. ἔχουσι δὲ τῆτο
 ἐκ τῆ Ὀμήρου.

164. Θύγατερ Διὸς] μεταβαίνει λοιπὸν εἰς
 τὸ ἐπικαλιῆσθαι τινὰς τῶν θεῶν.

166. Γαῖαόχόν τ'] ἐπιθετὴ ἢ αὐτὴ ἐστὶ τῆ
 Ἑκάτης. Ἡ δὲ θεὸς αὐτὴ ἐν ταῖς ἀγοραῖς εἰ-
 λῦται, καὶ τιμᾶται ἐν ταῖς τριόδοις. Ἡ ἀντὶ
 τῆ τὴν πολέχον. Ὡστε τὴν γῆν ἀντὶ τῆς πό-
 λειος εἰληφεν.

167. Ἄρτεμιν] Ἡ αὐτὴ ἐστὶν ἢ Ἄρτεμις τῆ
 Ἑκάτης, ὅτις ἐτιμᾶτο ἐν ταῖς τριόδοις.

168. Εὐκλεῶ δάσσει] εὐκλεία Ἄρτεμις ἔσται
 παρὰ βοιωτοῖς τιμᾶται.

169. Καὶ Φοῖβον] τάχα μὲν διὰ τὸ ἐπὶ λοι-
 μῶ τὴν εὐχὴν γενέσθαι, ὡν αἴτιος εἶναι δοκεῖ
 τάχα δὲ διὰ τὴν μαντείαν.

Ib. Φοῖβον ἑκαβόλου] καὶ τὸν Ἀπόλλωνα,
 τὸν μακρόθεν πέμποντα τὰ βίβη.

171. Τρισσοὶ ἀλεξίμοροι] ἀντὶ τῶ, ὡ Ἀθη-
 γὰ καὶ Ἄρτεμι καὶ Ἀπολλων, προφάνητέ μοι
 τρισσοὶ ἀλεξίμοροι καὶ βοηθοί. Εἰ καὶ ποτε
 φλόγα πῆματος ἠύσατε, ἐτελείσατέ τῆ πόλει
 ἰκτοπίαν καὶ πωρόωτάτην, πῆματος πρότε-
 ρον, ἀπὸς καὶ βλάβης ὀρνυμένης καὶ κινεμένης
 ὑπὲρ (ἤγην ὑπεράνω) τῆς πόλειος, ἔλθετε καὶ
 γῆν ὡ πόποι καὶ θεοὶ εἰς βοήθειαν. Ἡ πρὸς τὸ
 γῆν σικτέον, τὸ δὲ ὡ πόποι, ἀντὶ τῆ φεῦ-
 νόου δὲ καὶ τὸ προτίρας ἄτας ὀρνυμένας. Αἰ-
 σιατικῶς, ἄτας φλόγα πῆματος, λέγω προ-
 τίρας ἄτας ὀρνυμένας. Καλῶς δ' εἶπε τὸ

φλόγα. Τὰ γὰρ πῆματα δίκην φλογὸς εἰς εἰς
 ἐπώλθω καθίσταται φέρω γὰρ πῆματ' ἀνάριθ-
 μα καὶ πολλά. Νοσεῖ δ' ὁ πρόπας καὶ ὄλος
 εἶδος ἔμοι. Ἡγὼν ὁ βίος καὶ ἡ ζωὴ με μετὰ
 φορᾶς διέεχεται πάσης. Στόλον γὰρ ἐνταῦθα
 καλεῖ τὴν ἐν τῷ βίῳ πορείαν καὶ διαγταν.
 Οὐδ' ἐνὶ καὶ ὑπάρχει ἔγχεος καὶ δύναμις φρο-
 ντίδος, ἐν ᾧ ἔγχευ ἀλίεγεται καὶ βοηθήσει
 τις ἑαυτῶ. Τῶτ' ἐστὶν, εἰς τοσῆτον ἀπορίας
 τὰ παρόντ' ἡμῖν ἐλήλυθε πράγματα, ὥστε
 φροντίδα καὶ μηχανὴν ἦν τινα ἢ καὶ ἐστὶ τορῖσα-
 σθαι πρὸς ἀπαλλαγὴν. Οὕτε γὰρ αὐξεται καὶ
 ἀναφέεται. Ἐκγονα κλυτὰς χρονοῦς, τῶτ' ἐστὶν,
 ὅθ' ἢ γῆ ἀναδίδωσι σπέρματα, καὶ τὴν ἀλ-
 λην πόναν, ὅπερ ἐνδύξῃ γῆς ἐστὶν ὅθ' αἱ γυναι-
 κες ἀνέχουσι καὶ ἀναφέρουσι καὶ ἐλευθερῶνται τῶν
 ἰσθίων καὶ θρηνητικῶν καμάτων καὶ πόνων ἐν
 τόκοις καὶ ἐν γενέσει. τῶτ' ἐστὶν, ὅθ' αἱ γυ-
 ναῖκες δύνανται τίκτειν καὶ εἰς φῶς ἀγειν τὰ
 ἔμβρυα, φθειρόμενα ἐντὸς ὑπὸ τῷ λοιμῶ, καὶ
 πρὸ τῷ κερῆ ἐξιόντι· ἄλλον δ' ἀνθρώπον σὺν
 ἄλλω ἀνθρώπῳ ἴσοις ἂν ἔρμηνον, ἑλλημνίζοντα
 καὶ φερόμενον πρὸς τὴν ἀκτὴν τῶ ἰσπέρι καὶ σκο-
 τεῖνῳ θεοῦ, ἤγην τῶ ἄδῃ, κρεῖσσον καὶ κάλλιον
 ἀμαιομακίτε πυρὸς, ἤγην ταχύτερον τῆ τῆς
 ἀσραπῆς πυρὸς, ἄπερ καὶ ἄτε καὶ κατὰ
 εὐσπερον ὄρνι. Ταῦτα δὲ λέγει ἵνα δηλώσῃ τὸ
 τάχος τῶν συμβαινόντων τότε θανάτων, ὡν
 ἀνάριθμος καὶ ἀσύντακτος ἡ πόλις ἔλλυται. Διὰ
 τῶταν γὰρ συνίσταται.

Ib. Ἀλεξίμοροι] ἀποδιώκοντες τὴν μοῖραν
 ἤγην τὴν δυστυχίαν.

Εἶποτε καὶ προτέρας ἄτας ὑπερ-
 Ὀρρυμένας πόλει, ἠνύσατε
 Ἐκτοπίαν φλόγα πῆματος,
 Ἐλθετε νῦν, ὦ πόποι. 175
 Ἀνάριθμα γὰρ φέρω πῆματα
 Νοσεῖ δέ μοι πρόπας σόλος.
 Οὐδ' ἐνὶ φροντίδος ἔσχος,
 ὦ τις ἀλέξεται ἔτε γὰρ
 Ἐκγονα κλυτὰς χθονὸς 180
 Αὔξεται, ἔτε τόκοισιν
 Ἰηίων καμάτων ἀνέχουσι (ἑαυτὰς) ἔκ
 Γυναῖκες ἄλλον δ' ἄν
 Ἄλλω προσίδοις,
 Ἄπερ εὐπύερρον ὄρνιν, 185
 Κρεῖσσον ἀμαιμακέτε πυρὸς

172. Καὶ προτέρας ἄτας] τῆς ἀπὸ τῆς Σφιδῆς. Τὸ δὲ ἠνύσατε ἀπὸ τῆς ἐφθίρατε, καὶ Ὀμπερ. "Ἡθὴν σ' ἔξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβόλῃσας."

172, 173. Ὑπερ—Ὀρρυμένας πόλει] ἡ ὑπερ ἀπὸ τῆς ἐπὶ ἤρην κινεμένης κατὰ τῆς πόλεως.

174. ἠνύσατε ἐκτοπίαν] ἤρην ἐποιήσατε ἐπιτοπισμένην· τῆς ἐξῆτοπίσατε, ὑπερρίον ἐποιήσατε. Τόπος παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ὁ θεός.

17. Ἐκτοπίαν] ξένην καὶ ἀλλόκοτον. ἡ ἠνύσατε αὐτὴν ἐκτοπίαν γενέσθαι. "Ὁ ἐστὶν ἐκτός καὶ ἀπὸ τῶν τόπων τῆς πόλεως."

17. Φλόγα πῆματος] περιφραστικῶς, τὴν πῆματι τὴν διάπυρον.

177. Πρόπας σόλος] ἡ πᾶσα δύναμις. ὁ πᾶς λαός.

178. Φροντίδος ἔσχος] ἀλληγορικῶς ἡ βεβήνια, παρὰ τὸ ἔχουσαι. Οἶον, ἐκ ἐνests τῶν τῶν ἐπὶ φροντίδος ἔσχος. Τῆτο δὲ, οἶον τὸ διὰ τῆς βουλῆς καὶ προμηθείας γιγνόμενον ἀλέξιμα καὶ ἀμυντήριον.

180. Ἐκγονα—χθονὸς] ἡ τὰ δένδρα, ἡ τὴν γαῖαν φησὶν.

17. Ἐκγονα] ἤρην ὅττοι καὶ τὰ ἄλλα μενῆματα, οἱ κάρποι.

181. Οὐτε τόκοισιν] αἶτε γυναῖκες τῶν καμάτων ἐν τοῖς τόκοις ἐκ ἀνέχουσι. Τῆς ἐν, ἡ περιγίγνοντα τῶν πόνων. Τὸ δὲ ἀνέχουσι, ἦτοι ἐλευθεροῦνται, καὶ ἀνα ἑαυτὰς ἔχουσι, ἡ ἀρῶσιν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀνω πιόντων μόλις ἐν τῷ νήχεσθαι. Ἡ ἀνισιν ἔχουσι.

182. Ἰηίων] ἦτοι τῶν μετ' αὐχῆς γιγνομένων, ἡ τῶν λοιμικῶν ἰήος γὰρ ὁ Ἀπόλλων, εἰς ὃν ἡ ἀρῆνία τῶν λοιμῶν ἀναφέρεται. ἡ ὅτε ἐπιθήθημα κοινόν ἐστὶ καὶ Ἀρτέμιδος. αἱ δὲ γυναῖκες ἐν ταῖς ἀνάγκαις τὰς τοιαύτας ἀρῶσιν φωνάς. οἱ δὲ ἀνέχουσι τῶν θρηνητικῶν.

183. Ἄλλον δ' ἄν ἄλλω] ἄλλον ἐπ' ἄλλω ἴδους ἀποθνήσκοντα, ὡς ὄρνιθες ἐν τῇ πλῆσει ἄλλος ἐπ' ἄλλω πέτεται.

185. Καλῶς ἔχοντα ἔτεκα τῆς πλῆσεως, ἤρην ἀκυπῆρην.

186. Κρεῖσσον ἀμαιμακέτε πυρὸς] ἡ οἶον ἄξυτέρη πυρὸς εἰς τὸ σπεύδειν εἰς ἄδην ἡ κρεῖσσον πυρὸς, ὡς μὴ καταλαμβάνειν τὸ πῦρ τὸ τῶν ἀποθνησκόντων πλῆθος καὶ κείνην καὶ γὰρ ὑπερβολῶς

Ὅρμενον ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρας
Θεῶ, ὧν πόλις ἀνάριθμος

Ὀλλυταί νηλέα δὲ γενέθλα

Πρὸς πῆδω θανατηφόρα

Κεῖται ἀνοίκως ἐν δ' αλοχοῖ

Πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες

Ἀκτὰν παρὰ βώμιον

Ἀλλοθεν ἄλλαι λυγρῶν πόνων

Ἰκτῆρες ἐπισουάχεσι.

190

195

ὑπερβολὴ καὶ ἐπίτασις τῆ πάθος. Ἄλλως ἐυ-
τονώτερον τῆς περισσῆς μεγάλῃς φλογὸς, καὶ
πρὸς ἢ ἐκ ἐξὶ μήκος παραβαλὼν.

187. Ὅρμενον] κινούμενον πρὸς τὴν παραλίαν
τῆ ἑσπέρας θεῶ, ἦγον σκοτεινῶ περιφραστικῶς
δὲ τῆ ἀέρος πρὸς ὃν ἔλεγον διὰ τῆς Ἀχερυσίας
ἀμνησῆ κατὰ γένος τὰς ψυχάς.

Ib. Ἐσπέρας θεῶ] τῆ ἀέρος.

189. Νηλέα δὲ γενέθλα] νηλέα τὰ μὴ τυ-
χόντα ἰλίως. τὸ αὐτὸ δὲ ἐστὶ τῶ ἀνοίκτως, ἐκ
ἡλέν δὲ ἀλλήλως, ἴσως ὑπὸ τῆς συνθέσεως τῆ
κακῆ, ἢ ὑπὸ φόβου καὶ προσδεκτικῆς τῶν ὁμοίων.

Ib. Νηλέα δὲ γενέθλα] κεῖται δὲ πρὸς
πῆδω θανατηφόρα ἀνοίκτως νηλέα καὶ ἀνηλεῶς
γενέθλα. τῆτ' ἐστὶν, ἐκπέπτεσι τῶν γαστέρων τῶν
γυναικῶν τὰ ἐμβρυα, πρὶν ἢ τυχεῖν τῆ προσ-
ήκοντος τῶ τοκετῶ καιρῶ, ὑπὸ τῆ λοιμῶ
φθορῆς. Ἐν δὲ τούτοις τοῖς ἀέροις γεννή-
μασιν, αἱ ἀλοχοὶ καὶ αἱ μητέρες αὐτῶν
σὺν ταύταις. Τῆτο γὰρ ἐστὶ τὸ, καὶ αἱ πο-
λλαὶ μητέρες ἐπισουάχεσι καὶ θρήνεον ἀλ-
λοθεν ἄλλαι παρὰ τὴν βώμιον ἀκτῆ, ἦγον
παρὰ τοῖς ναοῖς ἐν δυοῖσιν, ἰκτῆρες καὶ πα-
ρακλήτορες τῶν λυγρῶν πόνων. Τῆτ' ἐστὶν, αἱ
μὲν ἀλοχοὶ διὰ τὰ ἀέροα γενήματα ἰκετεύ-
σαι, δὲ αὐτὰς δ' αἱ μητέρες αὐτῶν. Καλῶς
δ' εἶπε τὸ βώμιον ἀκτῆ. Ὡςπερ γὰρ τοῖς ἐν
θαλάσῃ κινδυνεύουσιν αἱ ἀκτῆ σωτήριον, ἔ-
τω καὶ αὐταῖς οἱ βωμοί. Ἐπαύθη γὰρ δύ-
σασαι, ἀπαλλαγῆσαι ἔχονται. Παιῶν δὲ, ὅς
ἐστὶν ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα ἐπ' ἀφῆσι λοιμῶ
φθόρον, λάμπει, καὶ διὰ πυρῶ εἰς ὕψος
κίρταται ἐξ ὕμνων. Καὶ γῆρας καὶ βοή θανάτου

καὶ θρηνητικῆ, ὄμαυλος καὶ συμμιγῆς καὶ ὁμο-
θροῦς, ὑπὲρ ὧν καὶ ἄν τινῶν, τῆ παιῶνος καὶ
βοῆς, ὡ χρυσία δύγατος Διὸς Ἀθηνᾶ εὐαίτια
καὶ εὐφραδμοῦ, σέμψον ἡμῶν ἀλκήν καὶ βοή-
θειαν, καὶ τὸν μαλαρὸν καὶ καυστικὸν Ἄρσιν,
ἦγον τὸν λοιμὸν. Εἰκότως δὲ τὸν λοιμὸν Ἄρσιν
παρεκάζει, ὡς φθορᾶς ἀπτιοῦ, ὡςπερ ἰκεῖνος
ὅς τῶν φλέγαι καὶ καίει μὲ ἀχάλκος ἀσπίδων,
ἦγον δίχα ξιφῶν καὶ ἀσπίδων τῆτοις γὰρ ἐ-
πίρχειται Ἄρσιν φλέγαι μὲ ἀνιμάζων καὶ ἐμ-
πίπλων περιβόητος καὶ σφοδρῆς. Περιβόητον δὲ
τῆτον καλεῖ, διὰ τὸ καὶ ἐν τῆτω πολλὰς
γενέσθαι, ὡςπερ ἐν πολέμοις, βοῆς δὲς να-
τίσαι καὶ παλινδρομηῆσαι, καὶ ποιήσασθαι δεσ-
μῆμα καὶ πορεῖαν παλίστουτον καὶ ὀπισθοδρομη-
τον τῆς πατρίδος.

190. Πῆδω θανατηφόρα] Παρὰ τῆ γῆ τῆ
θανατηρᾶ τῆ φθοροποιῶ, ὅτι ἀπὸ τῆς γῆς μετα-
λαμβάνουσι τῆς λοιμικῆς τῆς τὰ ζῶα.

191. Μὴ φρονιζομένη ὑπὸ τίνος ἐλευθερω-
θήμεν. ἦγον ἐπὶ τῆτων δὲ, αἱ ἀλοχοὶ κεί-
νται δηλονότι. Ἐπίπαππος δ' ἐπὶ τῶ παύππο
παύππος ἔτω καὶ ἐπιμήτηρ ἢ μάμμη.

193. Ἀκτῆν παρὰ βώμιον] ἀκτῆ τῆ πα-
ρακλήριον, ὅπου οἱ βωμοὶ τῶν ναῶν εἰσὶν ἐκ
τίττω δηλονότι καὶ τίλειο ἀπίθνησκον. Ἄλ-
λος ἐπ' ἀκτῆν παραβώμιον, ἐπὶ τὴν παρὰ
τοῖς βωμοῖς ἔχοχπ.

194. Ἀλλοθεν ἄλλαι] ἦγον ἀπ' ἄλλου μί-
ρας, ἄλλαι κίρταται δηλονότι.

195. Ἰκτῆρες, τῆτῆσιν ἰκετίδες.

Ib. Ἐπισουάχεσι] αὐτῆ τῆ σουάχεσι, ἔνεκα
τῶν χαλιπῶν πόνων.

196. Παιῶν

εἰς τὴν
αὐτῆν ἀποκειμένη
ἰκτῆρας

Παιῶν δὲ λάμπει, ζονόεσά τε γῆρυς

Ὀμαυλος ὦν ὑπερ, ὦ χρυσέα

θύγατερ Διὸς εὐῶπα, πέμψον

Ἀλκάν, Ἀρεά τε τὸν μαλερὸν,

Ὃς νῦν ἀχάλκος ἀσπίδων

200

Φλέγει με περιβόητος ἀνιάζων,

Παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι

Πάτρας ἔπερον εἴτ' ἐς μέγαν

θάλαμον Ἀμφιτρίτας,

Εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὄρμον

205

Θρηίκιον κλύδωνα.

196. Παιῶν δὲ λάμπει] ἀντὶ τῆ ἀιμαίνου λαμπρῶς τῆ φωνῆ· λίγαται πρὸς ἀποτροπήν τῶν κακῶν.

Ib. Ὃ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ὕμνος περιφανῶς ἔμπεται. Ἐπαινεῖτον οἱ μὴ παθόντες, ἐξείναζον οἱ παθόντες. Ἄμα ὑπὸ πάντων ἀδομήνη ὄξυ ἔρατα ἢ καθαρόν κῶπις πρὸς μὲν τὸ ἄρα, τὸ ἀχάλκος. πρὸς δὲ τὸν μαλερὸν, τὸ φλέγει.

197. Ὀμαυλος] ἰμῶθηκε, ἰμῶφανος. Τῆτο δὲ ἰμοῶν ἔστι τῷ ἰμοῦ δὲ πωαίαν τε καὶ σπαιμάτων.

Ib. Ὡς ὑπερ, ὦ χρυσία θύγατερ] πρὸς τὴν φάσμα πάλιν φασὶ τῆς μαυρίας. Ἐλπίζουσι γὰρ ἐπὶ τῆ ἀγαθῇ τὸ μάντευμα ἀποδῆσαι. Χρυσέαι δὲ, τιμῆαι φασὶ γὰρ ὕτως τιμᾶσθαι χρυσῆν.

199. Ἀρεά τε τὸν μαλερὸν] ἀντὶ τῆ, τὸν καταμαραίνοντα. Τάττω δὲ τῆτο ἐπὶ τῷ λοιμῷ τῷ δίκῃ ἀκαερῆνος πολέμου. Ἀπὸ κατῆ δὲ τὸ πέμψον.

200. Ὃς νῦν ἀχάλκος ἀσπίδων] ἢ χρῆμας ὕπλοις φλέγει ἡμᾶς. Περιβόητος δὲ, περὶ ὃν ἕκαστος βλαβ. Μετὰ βοῆς ἢ οἰμωγῆς ἰπῶν, ὡς ἐπὶ πολέμου πάλιν.

202. Νωτίσαι] ἀπελάσαι. Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ νῶτα δεικνύων ἐν ταῖς φυγαῖς. ἢ ἔταως, πῶμψον ἄλκην ὡστε παλιόρμητον αὐτὸν γακῆσαι, τὰ νῶτα τῆ πώλης δύντα. Δίπτει δὲ τὸ ἔτα.

203. Πάτρας ἔπερον] ἔπει ἐπ' ἔρον. Ὃ ἔστιν εἰς ἀπμον. Ὀμπος, ἢ εἰς ἔρος, ἢ εἰς ἔκμα. ἢ ἀπερον, ἀπὸ τῶν ἔρον τῆς πώλεως.

Ib. Πάτρας ἔπερον] ἦγον ἐπὶ τῶν ἔρον ἐλθόντα τῆς Ἀμφιτρίτης ἢ ἔπερον, ἦγον ἐπερήσαντα καὶ ἰρημάσαντα, εἴτ' εἰς τὸν μέγαν θάλαμον καὶ οἶκον τῆς Ἀμφιτρίτης, ἦγον τὸν Ὀκεανον, εἴτ' εἰς τὸν Θρηίκιον κλύδωνα, τὸν ἀπόξενον ὄρμον. Ἰστοῦν δ' ὅτι ἐν τῇ ἀρχῇ τῆ Εὐζένης ὁ Θρηίκιος ἔστι Βίοπορος. Καλεῖται δ' Εὐζένης κατ' εὐφημισμὸν. ἄλλοι δὲ καὶ ἔτος, ἀπόξενον ὄρμον εἰπὼν πολλῶν γὰρ φθορῶν τοῖς ἑκπλίεσιν αἰτίας. φασὶ δὲ καὶ Διόχυλος, ἢ ἔχθρῳ θρόξενος ναύτησι, μητρυιά κῶν. Ἐάν τε γὰρ κακὸν ἀφῆ ἢ νύξ ἐν τῷ πέλῃ, σῆτ' ἐφ' ἡμίραν ἔρχεται. τὸν καὶ ὄβρινα λοιμὸν φθίσον καὶ ἀφάρισον ὑπὸ τῷ σῶ κεραυνῷ, ὦ Ζεῦ δ' νύμων καὶ ἄρχων καὶ διεξάγων ἐν κράτει καὶ ἔκσεια τῶν πυρφόρον καὶ καυσικῶν ἀστραπῶν.

Ib. Εἴτ' ἐς μέγαν] κατὰ τὸ βυθῶ. τῆτο γὰρ ἔστι θάλαμος Ἀμφιτρίτης. ἦγον ἔθθα αἱ συμπληγάδες πύτραι εἰσίν.

205. Εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον] ἴσως τὸν ἀλμυρὸν διπασὺν φασὶ, περὶ ὃν ἰσορῶται πολλὰ καυῆμα γίνεσθαι. ὡστε μὴ μόνον ἐξ ἀπάσης γῆς ἐκπλάσθαι, ἀλλὰ μηδὲ ἐν κοινῇ θαλάσῃ εἶναι. Ἀπόξενον δὲ, δυσχέμερον.

207. Τίλω

απεπλος φε-σαι-...

Τέλει γὰρ εἴ τι νύξ ἀφῆ,
 Τῆτ' ἐπ' ἡμαρ ἔρχεται.

Τὸν, ὦ πυρφόρων ἀσραπαῶν

Κράτη νέμων, ὦ Ζεῦ πάτερ,
 Ὑπὸ σῶ φθίσον κεραυνῶ.

210

Λύκει' ἀναξ, τά τε σὰ χρυσοσρόφων

Ἀπ' αἰκύλων βέλεα θέλοιμ' ἄν

Ἀδάμας' ἐνδατεῖσθαι,

Ἀρωγὰ προσταθείηα,

215

Τάς τε πυρφόρους Ἀρτέμιδος

Αἴγλας, ξὺν αἷς Λύκει' ὄρεα

Διαῖσσει τὸν χρυσομίτραν

Τὲ κικλήσκω, τᾶσδ' ἐπώνυμον

Βασίλειος Ἰ. Κορυ.

207. Τίλει γὰρ εἴ τι] ἀντὶ τῆ εἴτι ἢ νύξ ἀγαθὸν καταλείπεται, τῆτο ἐν ἡμέρᾳ ἀνακρίνεται. βέλεται δὲ λέγειν ὅτι τὰ κακὰ ἀδι-ἀλυπτοὶ ἔχει. εἰ γὰρ τι ἢ νύξ ἀφῆ ἐπὶ τῶ ἑαυτῆς τίλει ἀβλαδίαι, μὴ φθάσασα αὐτὸ ἀπολίσει, τῆτο μὲθ' ἡμέραν ἀνῆρασαι.

209. Τὸν, ὦ πυρφόρων] τὸν ἀντὶ τῶ ὄν. Τὸν μαρτυρικὸν ἀρεα κεραύνωσον, ὦ Ζεῦ. Ἄλλας ὦ νέμων (ἦγον διοικῶν) τὰ κράτη τῶν πυρφόρων ἀσραπαῶν. ἢ ἕτασ ὦ νέμων τῶ κράτει τῶ σῶ καὶ διὰ τῆς σῆς ἰσχύος τὴν πυρφόρον ἀσραπαῆν.

209, 210. ὦ—νέμων] ἦγον ὦ διοικῶν τὰ κράτη τῶν πυρφόρων ἀσραπαῶν. ἢ ἕτασ ὦ ὁ νέμων τῶ κράτει τῶ σῶ, ἦγον διὰ τῆς σῆς ἰσχύος, τὴν πυρφόρον ἀσραπαῆν.

211. Φθίρον ὑποβίαι τῶ σῶ κεραυνῶ, ἦγον κεραύνωσον αὐτὸν, καὶ κατ' αὐτὰ βελῶν τὸν σὸν κεραυνόν.

212. Λύκει' ἀναξ] θέλοιμ' ἄν ἐνδατεῖσθαι καὶ ὀρμᾶσθαι κατὰ τὸ λοιμῆ, ἀπὸ τῶν χρυσοσρόφων αἰκύλων ἢ τόξων, καὶ τὰ σὰ ἀδάμασκα καὶ αἰδία βέλη, προσταθείηα ἀρωγὰ. Τῆτ' ἔστι πρὸς αὐτὸν πεμφθῆντ' εἰς ἑμὴν βοήθειαν, καὶ τὰς πυρφόρους καὶ καυσικὰς αἴγλας

τῆς Ἀρτέμιδος, ἦτοι τὰ βέλη, σὺν αἷς διαῖσσει καὶ διέρχεται τὰ ὄρη Λύκεια, ἦγον ἐνθα οἱ Λύκοι διατρέβουσι κυνηγετικῆ γὰρ ἢ θεός. Καὶ κικλήσκω καὶ ἐπικαλέμην τὸν Βάκχον καὶ Διόνυσον τὸν ἐπώνυμον τῆσδε τῆς γῆς, τὸν Εὐδῖον τὸν χρυσομίτραν, καὶ τὴν χρυσῆν περικεφαλαίαν ἔχοντα, τὸν αἰνοπα, καὶ τὸν καμασικόν, τὸν μονόστολον, τὸν μόνον μὲτὰ τῶν μαινάδων πορευόμενον, πωλασθῆναι καὶ πωλασάσαι, φλέγοντα ἢ καίοντα ἐν πύκνῃ καὶ ἐν λαμπάδι ἀγλαῶπι καὶ καυσικῇ, ἐπὶ τὸν θεόν, ἦγον τὸν λοιμὸν τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς, ἦγον ἐν μόνον ἐκ θεῶν ἑδῆς τῶν θεῶν, ἑδῆς τῶν ἀνθρώπων ἐτίμησι. καλῶς δ' εἶπε τὸ ἐπώνυμον, ἦτοι Θεβαῖον· ἐκ Θεβῶν γὰρ ὁ Διόνυσος. εἰκότως δὲ καὶ τὰ τῆς Ἀρτέμιδος τόξα αἰγλας καλεῖ. ἀλληγορεῖται γὰρ αὐτῆ πρὸς τὴν σελήην. Πυρφόρος δὲ, ἢ διὰ τὸ δίκην πῦρὸς τοῖς δεχομένοις τὰ βέλη τυλχαίνει, ἢ διότι χρυσᾶ ἦν.

214. Ἐνδατεῖσθαι] ἐν μερισμῶ διδόνθαι ἢ διατρέβου. Μιστήκεται δὲ ἀπὸ τῶν διασημομένων.

218. Τὸν χρυσομίτραν] τὸν Θεβαῖον Διόνυσον, τὸν ταῖς Βακχίαις συνικέντα.

Γᾶς οἴνοπα Βάκχον Εὐΐον, 220

Μαινάδων μονόζολον, *αὐτὴν ἑμοσολον*

Πελασθῆναι φλέγοντ' ἀγλαῶπι πεύκα *τοῦτον*

Ἐπὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν.

I A M B O I.

ΟΙΔ. Αἰτεῖς^{καὶ} ἀδ' αἰτεῖς, τὰμ' εἰάν θέλης ἔπη
Κλύων δέχεσθαι, τῇ νόσῳ δ' ὑπηρετεῖν, 225

Ἄλκην λάβοις ἀν κάνακ' ἐφισιν κακῶν.

Ἄ γῶ ξένος μὲν τῆ λόγῃ τῆδ' ἔξερω,

Ξένος δὲ τῆ πρᾶχθένιος· ἔ γάρ ἀν μακράν

Ἰχνευον αὐτὸς, μὴ ἐκ ἔχων τὶ σύμβολον·

Νῦν δ' (ὑσερος γὰρ ἀσὸς εἰς ἀσὸς τελῶ) 230

220. Τὸν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῶν Θεβαίων καλλόμενον. Τὸν μόνον—τὸν συμπορευόμενον ταῖς μαινάσιν, διότι ἔχει λαμπρὰν ὄψιν.

221. Μονόζολον] γράφεται ἑμοσολον.

223. Ἐπὶ τὸν ἀπότιμον θεόν] λέγου τὸν λαμπρὸν, τὸν μὴ μετέχοντα τῆς τιμῆς τῶν θεῶν θεῶν γὰρ ἐστὶ τὸ εὐργετῆν τὸς ἀνθρώπους.

224. Αἰτεῖς] ὧν δ' αἰτεῖς.

225. Ἰπηρετεῖν] ἱπαρκεῖν καὶ συμπράττειν.

226. Ἄλκην λάβοις ἀν κάνακ' ἐφισιν κακῶν] εἰάν θέλης τὰ ἡμᾶ ἔπη δέχεσθαι, ἃ δὴ ἔπη ἔξερω ξένος ὧν καὶ τῷ πράγματι καὶ τῷ λόγῳ οἶον, ἐκ ἀκκοῦς πρότερον περὶ τῆ φόνος τῆ Λαῖας, ἔθ' ἡμῶν καθ' ὃν χρόνον ἐπαρξέθη ὁ φόνος παρών.

Ib. Ἐλευθερίαν τῷ βάρει τῶν κακῶν.

227. Τῷ λόγῳ] τῷ λεχθέντος ὑπὸ Ἀπάλαντος.

Ib. Οὐκ ἐνεχόμενος ζητεῖ τὸν λόγον τῶτον τὸν περὶ τῆ φόνος· ἐκ ἐνεχόμενος ζητεῖν τὸ πρᾶχθ'· ξένος τῷ λόγῳ, ἐπεὶ ἐκ ἐστὶ μοι συζυγῆς, καὶ ξένος τῷ πρᾶχθέντος· ἔ γάρ ἔγω πάπραχα τὸν φόνον.

228. Τῷ πρᾶχθέντος] ἑτέρον ἐστίν, ἀντὶ

τῆ τῆς πράξεως. Τὸ δὲ, ἔ γάρ ἀν μακράν, κατασκευὴ ἐστὶ πρὸς τὸ, τὰμ' εἰάν θέλης ἔπη κλύων δέχεσθαι, καὶ τὰ ἔξερω. Οὐκ ἀληθῶς δὲ τῷτὸ λέγει, ἀλλ' ἵν' ἐντυθῆν ἀπατᾶ τὸν φοιήσαντα καὶ ἀκέσανθ' ἡμολογήσαι τὴν πράξιν.

230. Νῦν δ' (ὑσερος γὰρ ἀσὸς—] μεταφέρει ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι ξένων τελευτῶν τῆ μετακίσε.

Ib. Εἰς ἀσὸς τελῶ] ἀντὶ τῆ πολιτογραφῆμαι, καὶ ἄρτι αὐτὸς ἐνομίσθη ξένος ὧν, καὶ ἐπασίλευσα. Ἄλλως· νῦν δὲ εἰς ἀσὸς τελῶ δόκων γὰρ εἶναι ξένος, τῆς βασιλείας τετύχηκα. Ἐπεὶ ἔν (φισί) συντελῶ εἰς τὴν πολιτείαν, καὶ μέλει μοι τῶν κοινῶν, ταῦτα ὑμῖν προφρονῶ. Μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν συντελέσαν ἐν ταῖς πόλεσι, καὶ τὴν ἰδίαν δύναμιν εἰς τὸ κοινὸν φρονόντων.

Ib. Εἰς ἀσὸς τελῶ] εὔρηται καὶ τελῶ καὶ τελῶν καὶ τὸ μὲν τελῶ διὰ μίση εἴπεις. Εἰ δὲ τελῶν γράφεις, τὸ μὲν νῦν δὲ, ἐκ ἀποδόσεως, πρὸς δὲ τὸ τελῶν ἅπαντα τὸν ἔξερω λόγον συνάφεις. Καὶ γὰρ ὅμοιον, ὡς πρῶτον ἔφαμεν, τῷ, Ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως ὅτι ἔτ' ἔχθρος ἡμῶν.

Ἵμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε·

Ὅστις ποθ' ὑμῶν Λαΐον τὸν Λαβδάκκ

Κάτοιδεν, ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο,

Τῆτον κελεύω πάνλα σημαίνειν ἐμοί.

Κεῖ μὲν φοβεῖται τῆπέικλημ', ὑπεξελὼν

235

Αὐτὸς καθ' αὐτῆ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν

Ἄσεργές ἐδὲν, γῆς δ' ἀπεισιν ἀβλαβής.

Εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς

Τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ

Κέρδος τελῶ γῶ, χ' ἡ χάρις προσκείσεται.

240

Εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καὶ τις ἢ φίλος

Δείσας ἀπόσῃ τῆπος ἢ χ' αὐτῆ τόδε,

Ἄ κ' τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμῆ.

Τὸν ἀνδρ' ἀπαυδῶ τῆτον, ὅσις ἐσι γῆς

Τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνος νέμω,

245

231. Νῦν ἐκ ἔτω ποιῶ δηλονότι, ἀλλὰ προφωνῶ, ἦγον προαγγέλλω ὑμῖν πᾶσι τοῖς Καδμείοις ὕστερος γὰρ αὐτὸς ἀεὶ εἰς ἀεὶς τελῶ τάδε· τελῶ εἰς τὰς Ἑλληνας ἦγον Ἑλλήν ὑπάρχει· καὶ τελῶ εἰς τὴν ἀεὶς, ἦτοι ἀεὶς ὑπάρχει, ὕστερος δὲ, διότι ὡς δοκεῖ ξένος ὢν, ἐπολιτογραφίβη. Ὅστις μίλλω ἱρίν.

232. Τὸ ὅστις αἰεὶ ποτε γενικῆ ὅστις τῶν ἀνθρώπων.

234. Πάνλα σημαίνειν ἐμοί] τὰ πραχθέντα δηλονότι.

235. Κεῖ μὲν φοβεῖται] καὶ εἰ μὲν αὐτὸς εἴη πράξας, καὶ φοβεῖται λέγειν αὐτὸς καθ' αὐτῆ, τὸν φόβον ὑπεξελὼν λέγεται· ἐδὲν γὰρ δεινὸν κρίσεται, εἰ μὴ ὅτι τίς τις γῆς ἀπαλλάξεται. Εἰ δὲ ξένος τις οἶδε τὸν φονεῖα, μηνυσάτω. Καὶ εὐθὺς μὲν παρέξω κέρδος, καὶ εἰς αἰεὶ χάριν ἔξω. Πανλαχθέν ἔν προτρέπεται τὰς μνηύοντας.

Ib. Ἵπεξελὼν] ἀντι τῆ ἐξελὼν, ἐκβαλὼν τὸν φόβον δηλονότι. Τὸ ἐγκλημα, ἦγον τὸν ἐκβαλὼν φόβον, ὅτινα ἔχει ἐπὶ τῷ ἀμαρτήματι.

τὴν κατηγορίαν [καὶ τὸ ἐγκλημα ἔτω καὶ ἐπι-καλῶ τὸ ἐγκάλῶ. ἦγον φοβεῖται τὸ ἐγκλημα ὡς μέγα, ἐκβαλὼν τὸν φόβον λέγει, αὐτὸς καθ' αὐτῆ. ἦγον κατηγορεῖται αὐτῆ· καὶ εἰ πάθος ἀνθρώπος ἄλλο βαρὺ ἐπαχθίς, ἢ τὸ ἀποδημῆσαι τῆς πατρίδος, εἰς ἄλλην γῆν.

239. Αὐτόχειρα] τὸν αὐτὸν τῆ φόνου καταχρηστικῶς τὸν φονεῖα· αὐτόχειρ δὲ ὁ οἰκείας χερσὶ τῆργον χρυσάμενος.

240. Κέρδος τελῶ] ἦγον πρὸς τὸ, χάριν αὐτῆ ἔχειν μὲ, καὶ πλείους ἔξει δωρεῖς τῶ μνηύματος.

Ib. Προσθείσεται ἐπὶ προσθήκης καὶ ἄλλο προσκείσεται.

Ib. Προσκείσεται ἐπὶ προβλήματος ἐπὶ ἀνίων, καὶ ἐπὶ κερῶν. Ἐξύλαξε μὲν τὸ πρόσκειν ἔλλαξε δὲ τὸν ἀριθμὸν. Τὸν λόγον ἐν προστάσει.

243. Ἄ κ' τῶνδε] οἷον ἐπ' αὐτῶν ἀναγκασθίς τῶν πραγμάτων.

244. Τὸν ἀνδρ' ἀπαυδῶ] πολλὸν ἔλεον ἱργάζεται ὁ λόγος, ὅτι κατηγορεῖ ἑαυτῆ ἀγνοῦν. Πρώτερον δὲ τὰ φιλόανθρωπα εἰρηκῶς, τελευταῖα ἐπήτηκε τὰ σκληρότερα.

Μήτ' εἰσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινά,
 Μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θυμάσι
 Κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβας νέμειν
 Ὄθειν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μιάσματος
 Τῷδ' ἡμῖν ὄνητος ὡς τὸ Πυθικὸν θεῶν
 Μαυρεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί.
 Ἐγὼ μὲν ἔν τοιόσδε τῷ τε δαίμονι
 Τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω.
 Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
 Εἰς ὧν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
 Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτρίψαι βίον.
 Ἐπεύχομαι δ' οἰκοισιν εἰ ξυνέσιος
 Ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτο ἐμῆ συνειδότος,
 Παθεῖν ἄπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἠρασαμένη.
 Ἔμιν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν,
 Ἐπὲρ τ' ἐμαυτῆ, τῆ θεῶν τε, τῆσδέ τε

καλεῖται

αμοεον

Πυθια

μη ε αυτε λεγ

248. Χέρνιβας] θυσιὰς χέρνιβ δὲ τὸ προ-
 καθάρσιον ὡς περ ὁ Συνέσιος τὰς πρὸ τῆ τε-
 νόματες χέρνιβας; χερνίβαι, τὸ τὰς χεῖρας
 ἀπὸ τῆς ὕδατι.
 249. Ὡς μιάσματος] δειὸν εἰπεῖν ὡς ὄνητος
 μιάσμα, πρὸς τὸ τῷδ' ἐπίσει μιάσματος.
 250. Πλαγισμὸς, σχῆμα καινοπραπίε. Τῷ
 Πυθίᾳ τὸ κλητικὸν ἀντὶ γενικῆς τῷ προστά-
 ξαντι ζητῆν τὸν φονέα.
 252. Τῷ τε δαίμονι] τῷ ταῦτα μαντεύσα-
 μένῳ Ἀπόλλωνι.
 254. Κατεύχομαι] καταρῶμαι τὸν φονέα.
 256. Ἄμοιρον] ἤτοι κακόμοιρον ἢ μηδέτιος
 τῶν προμισμένων μετιληφότα, ἀλλ' ἀτα-
 φον ἐκδελθῆναι. Ἄγνωτον δὲ ἐπαρῆται ἑαυτῷ
 ἢ ξυνοῖδὲ τὸν φονέα, δῖς. Καὶ περιπαθεῖ-
 με γίγνεται ὁ λόγος.
 257. Ἐπεύχομαι] ἐπὶ εὐχῆς ἀπεύχομαι δὲ
 τὸ ἀπαγορεύω κατεύχομαι δὲ, τὸ καταρῶ-
 μαί. Ἐστὶ δὲ καὶ ἐπὶ καλῆ καὶ εὐχῆς. Ἀρι-
 στίδης "Ὅσα δὲ γενθλίους θείοις κατινῶ-

ται." Ἡ κατὰ ἑνταῦθα ἀρχή, ἀντὶ τῷ λαν.
 Κατατρίψαι τὴν ζωὴν.
 260. Ἔμιν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω]
 ἰσχυρῶς ἐντέλλομαι τὸ ἀγγεῖλαι τὸν φονέα,
 ἢ ἀπαθεῖσθαι τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν θυσιῶν.
 Πρὸς τὸ Ἐγὼ μὲν τοιόσδε, ἀποδίδεται τὸ
 ἔμιν δέ.
 Ib. Τελῶ τὸ ἀργύριον] τελῶ τὴν χάριν ὡς
 ἀρτίως ἴση. Τελῶ εἰς τὰς Ἑλλήνας. Ἦγεν
 Ἑλλήν εἰμί. Τελῶ καὶ τὸ πρᾶτῳ δ κρείτ-
 τον, μετὰ τῆς ἰκ, ἦχουν ἐκτελῶ.
 261. Ἐπὲρ τ' ἐμαυτῆ] ἐπισκήπτω ταῦτα
 ἐπὶ εὐρημένῳ τῷ φονέας καὶ δίκην διδωκό-
 τος, ἀπαλλάξεται μὲν φροντίδος ἀσφαλίσι-
 ρον δὲ αὐτῷ καὶ τὰ πράγματα ἔξει, τῆς κατὰ
 τῶν βασιλείων τόλμης ὑπερβαλμένης, τῷ τὸν
 ἀπαξ τετολμηκότα κινεῖσθαι.
 Ib. Τῆ θεῶν τε] τῆ Ἀπόλλωνος.
 Ib. Ἐπὲρ ἑαυτῆ λέγει ταῦτα ἐπισκήπτω
 ἐπὶ εὐρημένῳ τῷ φονέας καὶ δίκην διδωκότος,
 ἀπαλλάξεται μὲν φροντίδος ἀσφαλίσιρον δὲ

Κίτι Αδ. Ξηρ 1202, Ομοίως Σουφρ 1055, Σουφρ 1182, κιν
 ταυτ' επαινεις, και δοκεισ παρθεικη θεον (εμοι) απο τω
 και αλλωμτ γραμμ ἰσοκρίματ, συ βασιλῆ τω
 επευχομαι (αυτον) παθεειν. Ἐπι τῶν εὐχῶν ὡς φησὶ

Γῆς, ὣδ' ἀκάρπως καθέως ἐφθαρμένης.

Οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον,

Ἄκαθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν ἔτῳ εἶναι,

Ἀνδρὸς γ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος,

265

Ἄλλ' ἐξερευνᾶν νῦν δεῖ ξεπικυρῶ τ' ἐγὼ,

δε γ' εἶπε

Ἐχων μὲν ἀρχαῖς, ὡς ἐκεῖνος εἶχε πρῖν,

Ἐχων δὲ λέκτρα, καὶ γυναῖχ' ὁμόσπορον,

Κοινῶν τε παίδων κοῖν' ἄν, εἰ κείνῳ γένος

Μὴ δυστύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκότα.

270

Νῦν δ' ἐς τὸ κείνῳ κρατ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη.

Ἀνθ' ὧν ἐγὼ τὰδ' ὡσπερὶ τοῦμ᾽ πατρὸς

Ἵπερμαχεῖμαι, κατὰ πάντ' ἀφίξομαι

Ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τῆ φόνου λαβεῖν,

Τῷ Λαβδακείῳ παιδί, Πολυδῶρε τε, καὶ

275

τῷ τῆ παιδὸς

αὐτὸ καὶ τὰ πρᾶγματα ἔχει τῆς κατὰ τῶν βασιλείων τόλμης ὑπερβαλμένης τῆς, τὸν ἀπαξ τιτολημνικῶτα κεκολλᾶσθαι. Μὴ παρὰ τίνος πᾶν θεῶν εὐρισκίως βοηθίαν ἢ τῆ αἰτίᾳ.

263. Οὐδ' εἰ γὰρ ἦν] καὶ γὰρ εἰ μὴ ἦν ὅλως τὸ ἄγος ὑπὸ θεῶν ἐλαυτόμενον, καὶ ἀοιγῇ πολυπραγμονούμενον, ὑμᾶς εἶδει κινεμένους εἰκοθεν, καὶ μὴ ἀναμείναντας τὴν ἐκ θεῶν πρᾶξιν ἀναζητήν.

1b. Γὰρ ἦν] τὸ γὰρ πρὸς τὸ εἶδ' συναπτόν, εἰ καὶ τὸ εἰ διὰ μίσην ἢ βία τῆ μέτρου σθένος ἠτάχθησεν.

1b. Οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον] ἦν τὸ ζητεῖν τὸν φόνου ὑπὸ τῆ θεῆ κεινημένην νῦν δὲ δίκαιον ἐστὶ τὸ πρᾶγμα ἐπιζητεῖν. Καὶ ὁ θεὸς κινεῖ καὶ ἐγὼ ἐπιθεβαῖω. Εἰς ἦν ἴσχυρε καὶ ἐκεῖνος καὶ ἐγὼ.

269. Κοινῶν τε παίδων κοῖν' ἄν] κοινὰ ἀδελφὰ τοῖς ἐξ ἡμῶν οἶον, καὶ ἡμῶν ἂν ἐγγεγοτο, εἰ ἦν τέκνα τῶ Λαῖω γενόμενα.

1b. Εἰ κείνῳ γένος] τὸ κείνῳ καὶ τὸ γένος πρὸς τὸ κοινῶν τε παίδων συναπτόν. τὸ δὲ κοῖν' ἄν, πρὸς τὸ ἦν ἂν ἐκπεφυκότα. τὸ δὲ εἰ, πρὸς τὸ μὴ δυστύχησαν, ὅπως, ἔχων γέ-

νος παίδων κοινῶν ἐκεῖνο, κοινὰ ἂν ἦν τὰ τέκνα ἐκπεφυκότα ἐκείνῳ, εἰ μὴ ἐδυστύχησε καὶ ἀπίθανον ἀπορῶσι δ' ἰσταῦθα πῶς λέγει κοινὰ. Εἰ γὰρ ἔζη ὁ Λαῖος, μόνος ἂν εἶχεν Ἰοκάστην, καὶ ἐδίε ἂν αὐτῷ ἐκοιτάνει τῆς τῶν τέκνων σπορᾶς. Καὶ φημὲν, ὡς τὸ μὲν ἀληθὲς ὅπως ἀπαιτῆ' λέγει δὲ νῦν Οἰδίπους τὰ κοινὰ, διὰ τὸ τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ γυναῖκα ἔχειν. Ἐστὶ δ' ὡσπερ παρακινδυνευόμενον, καὶ ἂ κατὰ τὴν πρέπουσαν ἀκολουθίαν. Διόν δ' εἰπεῖν, κοινὰ γὰρ ἂν ἦν, ἀσυνδέτως εἶπε, κοινὰ ἂν ἦν.

270. Μὴ δυστύχησεν] ὥστε μὴ παιδοποιήσασθαι.

271. Τὸ κρατὰ] τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν κεφαλὴν ἐκείνῳ, ἦν τὸ γένος ἐνήλατο ἢ τύχη ἀντὶ τῆ ἐδυστύχησε τὸ γένος.

272. Ἀνθ' ὧν ἐγὼ] αἱ τοιαῦται ἐπινοαὶ ἐκ ἔχονται μὲν τῆ σέμνῃ, κινήτικαὶ δὲ εἰς τῆ θεάτρῳ. Αἷς καὶ πολενάξει Εὐριπίδης· ὁ δὲ Σοφοκλῆς πρὸς βραχὺ μὲν αὐτῶν ἀπλεται, πρὸς τὸ κινήσαι τὸ θεάτρον.

274. Τὸν αὐτόχειρα] τὸν αὐτεργῶν, τὸν ταῖς οἰκίαις χερσὶν ἐργασάμενον τὸν φόνον.

275. Τῷ Λαβδακείῳ] Ἀγήτωρ, Κάδμος, Πολυδῶρος,

Πολυδῶρος,

Τῷ πρόσθε Κάδμω, τῷ πάλαι τ' Ἀγήνορος.
 Καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν, εὐχομαι θεὸς,
 Μὴτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆν ἀνίεναι τινα,
 Μὴτ' ἐν γυναικῶν παῖδας· ἀλλὰ τῷ πόντῳ
 Τῷ νῦν φθερεῖσθαι, κατὰ τῷδ' ἐχθίονι. 280

Ἵμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
 Τὰδ' ἐς ἀρέσκονθ', ἢ τε σύμμαχος Δίκη,
 Χ' οἱ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰσαεὶ θεοί.

ΧΟΡ. Ὡσπέρ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὦδ', ἀναξ, ἐρῶ.
 Οὐτ' ἐκίανον γὰρ, ἔτε τὸν κίανόντ' ἔχω 285

αὐτὸν αὖ Δεῖξαι τὸ δὲ ζήτημα, τῷ πέμφαντος ἦν
 Φοῖβε τόδ' εἰπεῖν, ὅσις εἰργασαί ποτε.

ΟΙΔ. Δίκαι' ἔλεξας· ἀλλ' ἀναγκάσαι θεὸς,

Πολύδαρος, Λαβδακος, Λαίος, Οἰδίπους, Πολυτίκης καὶ Ἐπιεκλής.

Ib. Ἀγήνορ τὸν Κάδμον. Οὗτος τὸν Πολύδαρον. Οὗτος τὸν Λαβδακόν. Οὗτος τὸν Λαίον. Οὗτος τὸν Οἰδίποδα κατὰ ἀναγκασμόν.

277. Εὐχομαι] τινὲς μὴ δυνάμενοι τὰς θεὸς συντάξαι, θεοῖς γράφουσι πρὸς τὸ εὐχομαι. Τὸ δὲ ἐστὶ ποιῆτον, καὶ τοῖς μὴ δεύουσι ταῦθ' ἂ εἰρηκα, λέγω τὸ μὴτ' εἰδέχσθαι, καὶ τὰ ἔξῃς, εὐχομαι μὴτ' ἀνίεναι καὶ ἀπατίμπην τὰς θεὸς αὐτοῖς γῆν τιν' ἄροτον καὶ ἄροτριασμένην. Τὰτ' ἐστὶ μὴ εὐδῶν τὰς θεὸς τὰ σπέρματα αὐτοῖς. Δίον δ' ἔτι εἰπεῖν, μὴ ἀνίεναι τὰς θεὸς αὐτοῖς ἐκ γῆς ἄροτριασμένης σπέρματα, γῆν ἄροτὸν εἰπεῖν ἰσχυρῶς ἢ ἄροτριασμένη γῆ δαχομένη τὰ σπέρματ' ἀνίεναι. Τὸ δὲ τινὰ διὰ τῆτο εἰπεῖν ἵνα διέξῃ ὡς ἂ μόνον ταῦτην τὴν γῆν λέγω, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἦν ἂν οἰκοῖεν.

Ib. Καὶ τοῖς μὴ πράττεισι ταῦτα, ἔχουν τοῖς μὴ ὑπερμαχομένοις καὶ ζητήσι τὸν φόντα.

Ib. Τοῖς μὴ δρῶσιν] τοῖς μὴ δεκτικῶσι μοι τὸν φόντα.

278. Ἄροτος] τρεῖς κερπῶν.

Ib. Ἄροτος ὁ πᾶ καιρὸς ὅτε ἄροτριαῶσιν.

279. Μήτε σπῆρον τινὰ αὐξεν αὐτοῖς τὴν γῆν, μήτε τὰς παῖδας τῶν γυναικῶν αὐξεν τὴν γῆν δηλονότι. Καὶ ἐστὶ ταύτης τύχη μάλλον μεμισσημένη. Ἦγυν τοῖς ἀποδεχομένοις τὰς ἡμετέρας λόγους.

284. Ὡδ' ἀναξ ἐρῶ] ἔτι εἰπεῖν ἐρῶ καὶ αὐτὸς ἐπομνύμενος καὶ κατὰ τὰς ἀράς ἐπαρσόμενος, μήτε δρᾶσαι τὸν φόνον, μήτε τὰς δρᾶσαντας ἐπίσασθαι.

Ib. Κατὰ μὲν ἐν κατάραις ἐκράτησας, ἔτι εἰπεῖν ἐν ταῖς αὐταῖς κατάραις. Ἦγυν ἐπὶ τῇ ἀρᾷ ἢ κατηράσω ἐμοὶ ἐπ' αὐτῇ λέξω κἀγά. Μετὰ θάρσους λαμβάνω τὴν κατάρην, ὅτι ἐκ εἶδα τίς ἐστὶν ὁ φόνος τῷ Λαίῳ. Τὸ δὲ ζήτημα τόδε, τῷ πέμφαντος ἦν Φοῖβε. Ἦγυν τῆς δυνάμεως ἦν τῷ Φοῖβῳ εἰπεῖν. Λέγω ὅσις εἰργασαί ποτε τὸν φόνον δηλονότι.

286. Τὸ δὲ ζήτημα,] ἀπορῶν ὁ χορὸς ἐπὶ τὸ θεῖον πάλιν ἀνατρέχει.

Ib. Τὸ δὲ—] τὸ τόδε, ἢ πρὸς τὸ ζήτημα συναπλῆον, ἀλλὰ πρὸς τὸ ὅσις ἔτι εἰπεῖν, τῷ πέμφαντος Φοῖβε τὸ ζήτημα τὸ περὶ τῷ φόνῳ ἦν εἰπεῖν τόδε, ὅσις ἀρα εἰργασαί τὸν φόνον.

288. Δίκαι' ἔλεξας] τὸτό φησὶν ἵνα μὴ πάλιν πέμφωσιν εἰς θεῖον, καὶ γένηται διατριβὴ ἐν τῷ δράματι ἔπιρ ὑπόφυλλον.

Ib. Ἀναγ-

30 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

“Αν μὴ θέλωσιν, εἰδὲ εἰς δύναιτ' ἀνὴρ.”

Λεξικ.
Zuf.

ΧΟΡ. Τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λεγοίμ, ἅ μοι δοκεῖ. 290

ΟΙΔ. Εἰ καὶ τρίτ' ἐστὶ, μὴ παρῆς τὸ μὴ εἰ φράσαι.

ΧΟΡ. Ἄνακτ' ἀνακτὶ ταῦτ' ὀρώντ' ἐπίσαιμαι
Μάλιστ' αἰμῶ Φοῖβω Τειρεσίαν παρ' εἴ τις ἂν
Σκοπῶν τάδ', ὧ νᾶξ, ἐκμάθοι σαφέστατα.

ΟΙΔ. Ἄλλ' ἐκ ἐν ἀργοῖς εἰδὲ τῆτ' ἐπραξάμην 295

Ἐπεμψα γὰρ Κρέοντος εἰπόντος, διπλῆς
Πομπῆς· πάλαι δὲ μὴ παρῶν, θαυμάζεται.

ΧΟΡ. Καὶ μὴν τὰ γ' ἄλλα κωφὰ παλαί' ἔπη.

ΟΙΔ. Τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον.

ΧΟΡ. Θανεῖν ἐλέχθη πρὸς τινῶν ὀδοιπόρων. 300

ΟΙΔ. Ἦκεσα καὶ γὰρ τὸν δ' ἰδόντ' εἰδεις ὄρα.

ΧΟΡ. Ἄλλ' εἴτι μὲν δὴ δείματός γ' ἔχει μέρος,

Ib. Ἄνακταίαι θεῖς] ὁ γὰρ Ἀπόλλων εἰ
ἐθέλετο, αὐτικὴ ἂν εἴδωκε τὸν φοῖβα, καὶ εἰ
ζητεῖν ἡμᾶς τῆτον εἶα.

290. Τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ'] πρῶτον καὶ ἐξ-
αίρεται ἢ ἐρωτᾷ Ἀπόλλωνα περὶ τῶν πα-
ρόντων ἐπι δ' ὡς αὐτὸς φησὶ, εἰχ' οἶόν τε, τὰ
δευτέρα ἐκ τῶνδ' ἅ μοι δοκεῖ, λέγοιμ' ἂν
τῆτ' εἶναι, ἅπερ εἰς βοήθειαν λέγων, τὰ δευ-
τερῆα Ἀπόλλωνος, ἔχων μοι φαίημι, φράσω.

291. Μὴ εἰ φράσαι] συνίζησις.

292. Ἄνακτ' ἀνακτὶ] ἀποκλινομένη τῆ
πέμψαν εἰς θεῖον, καταφεύγουσιν εἰς τὴν ὁμοίαν
μαντικὴν. Τῶ αὐτῷ δὲ ὀνόματι προσαγορεύει
τὸν Τειρεσίαν ὧ καὶ τὸν θεόν, καὶ τὰ αὐτὰ
ὄρα ἐκείνῳ φησὶν. Ἄλλως ἀνακτὰ λέγει τὸν
Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Τειρεσίαν, τὸν μὲν, ὡς φύσει
ἀνάσσοντα, τὸν δὲ Τειρεσίαν, ὡς ὑπὸ τῶν ἀν-
θρώπων ἕτω τιμώμενον διὰ τὸ κράτος τῆς
μαντικῆς.

295. Ἄλλ' ἐκ ἐν ἀργοῖς] κἀνέωθα τὸ κη-
δημοτικὸν τῷ ἕθες διατήρησι· τὸ μὲν εἰν δι-
πλῆς πομπῆς, τῆς σπευδῆς ἐστὶ τεκμήριον
τὸ δὲ, Κρέοντος εἰπόντος, πιθανὸν εἰς τὰ εἴης,
ἵνα ἢ ὑπόνοια αὐτῶ πείσῃ ἔχει, τὸ πεπρω-
μῶν ὑπὸ τῷ Κρέοντος τὸν Τειρεσίαν μαν-

τικῆσθαι κατὰ τῷ Οἰδίπῳ τὰ ψευδῆ.

Ib. Ἀπὸ τῆς ἐπιρρημῆς τῷ Φοῖβῳ τὸ ὄνομα
ἀντὶ ἐπιρρημῆτος ἐκ ἀργῶς. Ὡς περὶ τὸ ἐπι-
ρησάμην παρὰ Συνεσίῳ ἀντὶ τῷ ἐγέννησα· καὶ
τὸ διωκσάμην ἀντὶ τῷ διέκκοσα. καὶ τὸ ἐ-
θαυμασάμην ἀντὶ τῷ ἐθαύμασα. Οὕτω καὶ
τὸ ἐπραξάμην ἀντὶ τῷ ἐπραξα. Τῇ μὲν φωνῇ
παθητικῆ· τῇ δὲ σημασίᾳ ἐνεργητικῆς. Πομπ-
πῆς, ὁ προπομπῆς, καὶ πομπῆς ὁ ἀποσεκαλις
πρὸς τῆς μαντικῆς. Διὰ δὲ τὸ μὴ παρῶ-
ναι πρὸ μακρῶ θαυμάζεται ὁ Τειρεσίας δηλο-
νότι.

296. Δύο τῆς παρὰπέμψοντα αὐτὸν δεῦρα.

298. Καὶ μὴν τὰ γ' ἦν, ὅτι μὲν ἀπέ-
θανε Λαῖος, ὁμολογεῖται· τὰ δ' ἀδύνατα πε-
ρὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ, ὅπως γέγονε, μάταια
εἶσι καὶ ἀσύστατα. Οἱ μὲν γὰρ φασὶ ὡς ὑπὸ
ὀδοιπόρων τεθνηκεν· οἱ δ' ὡς ὑπὸ ληστῶν. ὥστε
τίτων ἕτως ἐχόντων, δεῖ Τειρεσίαν ἵνα ταλμ-
θῆς εἴπη.

Ib. Κωφὰ] ψυχραὶ καὶ εἰδὲν σαφῆς ἔχοντα,
τὰ ψευδίζόμενα.

301. Τὸν δὲ ἰδόντα τὸν φοῖβον αὐτῶ εἰδεις
ὄρα ἀντὶ τῷ γινώσκαι.

302. Ἦνεν ἀλλ' εἰ μὲν δὴ καὶ φέβῃ τι
μέρος

Τὰς σὰς ἀκῶν εἰ μενεΐ τοιάσδ' ἀράς.

ΟΙΔ. ὦ, μή 'σι δρῶνι τάρβος, εἰδ' ἔπος φοβεΐ.

ΧΟΡ. Ἄλλ' οὐ' ἔξελέγχων αὐτόν ἐσιν' οἶδε γὰρ
 Τὸν θεῖον ἤδη μάντιν εἰδ' ἄγεσιν, ὦ
 Τάληθές ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνω.

305

ΟΙΔ. ὦ πάντα νωμῶν, Τειρεσίᾳ, διδακτά τε,
 Ἄρρητά τ', ἐραυιά τε, καὶ χθονοσιβῆ,
 Πόλιν μὲν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως

310

Οἶα νόσω σύνεσιν' ἧς σε προστάτην
 Σωτήρᾳ τ', ὦ ναῆ, μένον ἐξευρίσκομεν.
 Φοῖβος γὰρ, εἰ καὶ μὴ κλύεις τῶνδ' ἀγγέλων,

Πέμφασιν ἡμῖν ἀντέπεμφεν, ἐκλυσιν
 Μόνην ἂν ἐλθεῖν τῆδε τῆ νοσήματος,

315

Εἰ τῆς κτανόνης Λαΐιον μαθόνης εὔ,
 Κτείναιμεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμφαίμεθα.

Σὺ δ' εἰ φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν,

Μήτ' εἰ τιν' ἄλλην μαυλικῆς ἔχεις ὁδόν,

μέρος ἔχει. Εἰ ἔχει μέρος δέματός ἦτοι εἰ
 πῶς φοβεΐται ἀκῶν τὰς σὰς ἀράς, εἰ μενεΐ
 ἄλλ' ἔξελεῖται,

Ib. Δέματός γ' ἔχει μέρος] ἦγυν, εἰ φο-
 βῆται καὶ ὑποπίπτει ὁ ἰδὼν μὴ ὑπερον γνωσ-
 θήσεται. Τὸ δὲ γὰρ πρὸς τὸ εἶτι συναπτίον,
 ἔτω, ἀλλὰ μὲν καὶ εἶτι μέρος ἔχει δέματος,
 καὶ τὰ ἔξῃς.

304. ὦ, μή 'σι] ὁ μὴ τὸ ἔργον διδοικώς,
 εἰδὲ τὸν λόγον φοβεΐται. Ἡ, εἰδὲ ὁ λόγος φέ-
 ρει αὐτῷ ἐντίθηται.

Ib. ὦ, μή 'σι] πῶς ἀνω εἰπὼν ὁ Οἰδίπους,
 τὸν δ' ἰδὼν' εἰδὲς ἔρε, τὴν φησὶν, ὦ μή 'σι
 φρῶντι τάρβος. Καὶ φαμὲν, ὡς τὸν ἰδόντα εἰ
 δεκτὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ συμπράκτορα νοεῖ.

Ib. ὦ, τινι τῶν ἀνθρώπων μὴ πρᾶξιόντι τι
 κακὸν ἐστὶ φόβος, εἰδ' ἔπος φοβεΐ ἦγυν λόγος.

305. Ἄλλ' οὐ' ἔξελέ[χων] καὶ ταῦτα εἰς
 εἰς αὐτὴν τῶν προσώπων, ἵνα μὴδ' ὑπερον δυ-
 κῆν ἀνήσασθαι.

306. Τὸν θεῖον] θεῖον καλεῖ τὸν Τειρεσίαν,
 ὡς τὰ φανῆ γινώσκοντα, ὅπερ ἐστὶ θεῖον.

308. ὦ πάντα νομῶν] ὑποδοχὴ Οἰδίποδος
 ὑποδείχασιν αἰσθάνων τὸν Τειρεσίαν.

Ib. διδακτά τε] τὸ μὲν διδακτά πρὸς τὸ
 χθονοσιβῆ ἔχει τὴν δύναμιν. τὰ γὰρ γήϊνα
 (τῆτο γὰρ ἐστὶ τὸ χθονοσιβῆ) γινώσκει καὶ
 διδαχῆ ὑποπίπτει. Τὸ δ' ἀρρητα πρὸς τὸ
 ἐραυία. Οὐδεὶς γὰρ οἶδε τὰ ἐν ἐρανῶ, πλὴν
 τῶν ἐν αὐτῷ κατοικούντων θεῶν, καὶ ἴσοι τῶν
 ἀνθρώπων ἐκ τῶν ἐπιπνύμενοι μακτυών-
 ται. ἐστὶ δὲ τὸ σχῆμα χιασόν.

309. Χθονοσιβῆ] τὰ ἐν τῇ γῇ, τὰ ἐπίγεια.

311. Σύνεσι τῇ νόσω καὶ σύνεσι τῇ μαυλικῇ.

313. Ὁ φοῖβος γὰρ, ἦγυν ὁ Ἀπόλλων· εἰ
 καὶ μὴ ἦκσας τῶν ἀγγέλων πέμφασιν ἡμῖν
 ἀντίπεμφεν μόνην ἂν ἐλθεῖν ἐλευθερίαν τῆδε
 τῆ νοσήματος, εἰ τῆς κτανόνης τὸν Λαΐιον μα-
 θόντης εὔ κτείναιμεν ἢ ἐκ τῆς γῆς πεμφαίμεθα
 φυγάδας.

320. Ῥῦσαι

Ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν ῥῦσαι δ' ἐμέ 320

Ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τῷ τεθνηκότος.

Ἐν σοὶ γὰρ ἔσμεν· “ἀνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν
“Ἐχοι τε καὶ δύναίτο, κάλλιπος πόνων.”

ΤΕΙ. Φεῦ, φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινόν, ἔνθα μὴ τέλη

Λύει φρονέοντι· ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ 325

Εἰδῶς, διώλεσ'· εἰ γὰρ ἂν δεῦρ' ἰκόμην.

ΟΙΔ. Τί δ' ἔστιν; ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας.

ΤΕΙ. Ἄφες μ' ἐς οἴκας· ῥᾶσα γὰρ τὸ σὸν τε σὺ,
Καὶ γὰρ διοίσω τοῦμόν, ἣν ἐμοὶ πείθη.

ΟΙΔ. Οὐτ' ἔννομ' εἶπες, ἔτε πρὸς φιλῆς πόλει 330

Τῆδ', ἢ σ' ἔθρεψε, τῆνδ' ἀποσερῶν φάτιν.

ΤΕΙ. Ὅρῳ γὰρ εἰδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν

320. Ῥῦσαι δ' ἐμέ] ἴρα τὸ τῷ κηδεμόνος, ὅτι τελευταῖον ἑαυτὸν ἴταξεν, ὅπως ἀφέλοιτο τὸ φορικὸν τῆς ἐξουσίας.

321. Μίασμα] ἦγεν καθαρὸν ἡμᾶς τῷ μιάσματος. Τὸν μιάσματὸν τὸν διὰ τὸν τεθνηκότα ἀκολουθήσαντα.

322. Ἀνδρα δ' ὠφελεῖν] παιδιωτικὸς ὁ λόγος· εἰδὲ ἀπαίτας ἀφ' ὧν δύναίτο ὠφελεῖν τὰς πόλεις.

324. Φεῦ, φεῦ] ἀφίξει Τιμωσίς πρὸς Οἰδίποδα.

Ἰβ. Φρονεῖν ὡς δεινόν] ὡς δεινόν (φοβί) τὸ φρονεῖν, ὅταν τὸ φρονέμενον τῷ φρονέοντι μὴ λυσιτελή. Σχετλιαζέει δὲ, μὴ βεβλημένος εἰς φῶς ἄγειν τὰ τῷ Οἰδίποδος. Διακελυμένας δὲ εἶπε, τίλη λύη, ἀντὶ τῷ λυσιτελή.

324, 325. Μὴ τέλη—λύει] ἦγεν λυσιτελή.

325. Ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ] τὰ συμβεβημένα μοι, ὅτι ἀναγκασθῆσμαι λέγειν ἢ μὴ βέλομαι, τὸ ἐξελίχθαι τὸν Οἰδίποδα, ταῦτα εἰδῶς, διώλεσα αὐτά. Οὐ γὰρ ἂν δεῦρο ἰρχόμενος.

327. Λίαν εὐθυμος, ἦγεν λυσιτελήμενος, ἢ ἐναντίον, ὁ εὐθυμος.

328. Ῥᾶσα] φορτίον ἦγεν τὴν παρῶσαν σοὶ τύχην, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βασαζόντων φορ-

τίον. Ῥᾶσα ἦγεν εὐκολάτατα σὰ τε τὸ σὸν διοίσεις ἀπὸ κινήσας καὶ ἐγὼ τὸ ἐμόν ἦν ἐμοὶ πείθη ἦγεν καταπιεσθῆς ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βασαζόντων τὴν ταῦτα λέγεται ἦγεν καὶ σὺ εὐκολάτατα βασαζέεις τὸ σὸν φορτίον, ἦγεν τὴν σὴν τύχην, καὶ ἐγὼ τὴν ἐμόν.

329. Ἦν ἐμοὶ πείθη] εἰάν με ἀπειθεῖν ἐλάσῃς.

330. Τῇ πατρίδι δηλονότι ἢ τις σοὶ παρῶσα ἦεν αἰτία τῆς ἀνατροφῆς.

331. Ἀποσερῶν τὴν πόλιν τὴν φημὴν ἢ μὴ λέγων τὴν χρῆσιν. ἦγεν ἐκ ἐστὶ σοὶ συμφέρον. Ἰνα ἔν μὴ ταῦτα πάθω καὶ ἐγὼ, ἦγεν ἔπαυσε τι ἔξω τῷ δέοντος, σιωπῶ. Τὸ ἀποσερῶ ἐνίστο μὲν ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν ἔχειν τὴν σύνταξιν· ἰὸν, ἀποσερῶ σε τῷ δὲ ἐνίστο δὲ, καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικὴν, αἰς ἐπαυθῆ.

332. Ὅρῳ γὰρ εἰδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν] ἢ γὰρ συμφέρει σοὶ εἰδὲ κατὰ καιρὸν ἢ ζήτησις γίνεται. Ἰνα ἔν μὴ ἐκ τῆς μέμψεως ἀκολουθήσῃ, σιωπῶ. Τὸ μὲν κατὰ λόγον, ἐλλειπὲς ἐστὶ· τὸ δὲ κατὰ διάνοιαν, πωλύρες. Ὅ δὲ βέλομαι λέγειν, ἰρῶ τὸ σὸν φώνημα μὴ πρὸς καιρὸν ἐξέν κἀγὼ ἔν φωνῆν μὴ πρὸς καιρὸν ἀφέναι φυλάσσομαι.

Πρὸς καιρὸν, ὡς ἔν μὲν ἐγὼ ταυτὸν πάθω, ^{σιωπῶ}
 ΧΟΡ. Μὴ πρὸς θεῶν, φρονῶν γ' ἀποσραφῆς· ἐπεὶ
 Πάντες σὲ προσκυνῶμεν οἷδ' ἰκτῆριοι. 335

^{αλ} ΤΕΙ. Πάντες γὰρ ἔφρονεῖτ' ἐγὼ δ' ἔμῃποτε
^{ἐξενείπω} Τάμ', ὡς ἂν εἶπω, μὴ τά σ' ἐκφήνω κακά.

ΟΙΔ. Τί φῆς; ξυνειδῶς ἔφράσεις, ἀλλ' ἐννοεῖς
 Ἡμᾶς προδῆναι καὶ καταφθεῖραι πόλιν;

ΤΕΙ. Ἐγὼ τ' ἐμαυτὸν ἔτε σ' ἀλγυνῶ. Τί ταῦ- 340
 τ' ἄλλως ἐλέγχεις; ἔ γὰρ ἂν πύθοιό με.

ΟΙΔ. Οὐκ, ὦ κακῶν κάκιζε, (καὶ γὰρ ἂν πέτρα
 φύσιν σύγ' ὀργάνειας) ἐξερεῖς ποτέ;
 Ἄλλ' ὦδ' ἀτεγκτος ἀτελεύτητος φανῆ;

ΤΕΙ. Ὀργὴν ἐμέμφω τὴν ἐμήν· τὴν σὴν* δ' ὄμῃ 345
 * TURN. σοί.

Ib. Ὀρῶ γὰρ ἰδέ σοι] ἕτος ἴδω εἰπῶν, νῦν
 σιωπῶ, ἵνα μὴ δόξω καὶ αὐτὸς ἀκαιρος. Ὀρῶ
 γὰρ καὶ τὸ σὸν φῶνμα ἰδέ σοι ἐρχόμενον πρὸς
 καιρὸν. Νῦν δὲ προσέπιθαι τὴν κατασκευὴν,
 ὡς ἢς νοῦται ἔξωθεν τὸ ναὶ σιωπῶ, ὅπερ ἔχει
 τὴν δύναμιν πρὸς τὸ, ὡς ἔν μὲν ἐγὼ ταυτὸν
 πάθω. Τὸ δὲ σοι, εἰς τὸ πρὸς καιρὸν συναπτόν.

334. Μὴ πρὸς θεῶν] ὑποβαλόντες τῷ Τυρα-
 σίᾳ ἀρχὴν ὅτι ἐπιστάται, ὁ χορὸς καταλιπαρεῖ
 εἰπῶν ἔτα ἀφραμένει, ἐξάγεται εἰς λοιδορίαν
 πρὸς αὐτὸν ὁ Οἰδίπυς. Ὅσον παροξυνθεὶς λέγει
 ἔχει ἔν τῷ τῆς ὑποθέσεως ἄριστα.

336. Ἐγὼ δ' ἔμῃποτε] ἔκ ἐμφανῶ τὰ ἐμά
 εἶπω, ἵνα μὴ τὰ σά εἶπω κακά. Ἦδη δὲ τρανώ-
 τερόν φησιν, ὅτι τὰ αὐτὰ κακά ἀποκρύπτεται.

337. Μὴ τά σ' ἐκφήνω κακά] ἦσαν φανε-
 ράστα. Λάμβανει δὲ καὶ πρὸς τὰμὰ τὸ ἐκφήνω,
 κατὰ συνκρίσιν. Πλὴν ἐκεῖ μὲν χαρὶς τῷ κα-
 κῷ ἐρεῖς, ἕτως, ἐγὼ δ' ὡς ἂν εἶπω, ἔμῃποτ'
 ἐκφήνω τὰ ἐμά, ἦσαν, ἕποτε δὲ νῦν περὶ τῶν πα-
 ρεῶν εἶπω, μήπως ἐκφήνω τὰ σά κακά, ἦσαν
 τῶν σὴν ἀνομίαν.

340. Ἐγὼ τ' ἐμαυτὸν ἔτε σ' ἀλγυνῶ] ἐμαυ-
 τὸν ἀλγυνῶν εἶπα, ἴσως ἐπιστάμενος ὅτι κακῶς
 ἀκίστανται ὑπ' αὐτὰ ἀπιστόμενος. Τάχα δὲ καὶ
 βολόμενος ἀποκρύπτειν συμπεριλάβειν αὐτὸν,

ὡς καὶ ἔμπροσθεν, Τάμ', ὡς ἂν εἶπω, μὴ τά
 σ' ἐκφήνω κακά.

Ib. Ἐγὼ τ' ἐμαυτὸν] μὴ λάβης ἕτερον ἔ-
 ξωθεν, εἰς τὸ ἐγὼ τ' ἐμαυτὸν, (ὡς περὶ τιέ-
 φασιν) ἀλλ' ἕτος λέγει, ἐγὼ γὰρ ἐμαυτὸν καὶ
 σὲ ἐκ ἀλγυνῶ. Εἰ γὰρ ἐτελήσω τὸ τῷ λοιμῷ
 αἴτιον λέγειν, αὐτὸς τε δόξω θρασυῶς βουσιλία
 ἐλέγχων. Καὶ ἴσως ἂν καὶ κακὴν τι λάβω. σὺ
 τ' αὖ λυπηθήσῃ, τῶν παρὶν τῶν ἀποφανῶν αἴτιος.

342. Οὐκ, ὦ κακῶν κάκιζε] ἐν ὑπερβατῷ ὁ
 λόγος, ἢ λέξεις, ὦ κακῶν κάκιζε.

Ib. Καὶ γὰρ ἂν πέτρα—φύσιν σύγ' ὀργάνειας]
 ὅτι ἐστὶ παραξίνας, καὶ εἰς ὀργὴν ἐκβάλλεται. Ἀπο-
 λογίζεται δὲ περὶ τῆς ἕβρας, λέγων ὅτι καὶ
 πέτρα φύσιν σύγ' ὀργάνειας.

Ib. Οὐκ, ὦ κακῶν κάκιζε] σίναπτε τὸ ἐκ
 πρὸς τὸ ἐξερεῖς. Τὸ δ' ὀργάνειας φύσιν πέτρα,
 ἀντὶ τῷ κινήσειας, ἢ μόνον ἐμεῖ, ἀλλὰ καὶ πέ-
 τραν εἰς ὀργὴν. Λέγει δὲ τῷτο, ἐπειδὴ εἶπεν αὐ-
 τὸν κάκισον. Τὸ δὲ ἀτελεύτητος, ἀντὶ τῷ μὴ
 τέλος τοῖς ζητιμένοις διδόν.

344. Ἄλλ' ὦδ' ἀτεγκτος ἀτελεύτητος φανῆ]
 ἀτηκτος ἀντὶ τῷ ἀσυμπαθῆς καὶ ἀδάκρυτος.
 Τέλειον γὰρ τὸ βρέχιον. Ἀτελεύτητος, δυσά-
 ξιωτος, δυσπαράκλητος, ἐμίλιχος.

345. Ὀργὴν ἐμέμφω] ἢ ἦν ἔχον πρὸς τὰ
 Ε παρόνια,

Ναίβσαν ἔ κατεΐδες, ἀλλ' ἐμὲ φέγεις.

ΟΙΔ. Τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν ἔκ' ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη
Κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν;

TEI. Ἦξει γὰρ αὐτὰ, καὶ ἐγὼ σιγῇ σέγω.

ΟΙΔ. Οὐκ ἔν' ἄγ' ἤξει, καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί. 350

TEI. Οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι· πρὸς τὰδ', εἰ θέλεις,
Θυμῷ δὲ ὀργῆς ἤτις ἀγριωτάτη.

ΟΙΔ. Καὶ μὴν παρήσω γ' ἔδεν, ὡς ὀργῆς ἔχω,

Ἄπερ ξυνίημι· ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοί

Καὶ ξυμφυτεῦσαι τοῦργον, εἰργάσθαι δ' ὅσον 355

Μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων,

Καὶ τοῦργον ἂν σε τῆτ' ἔφην εἶναι μόνον.

TEI. Ἀληθεὶς ἐννέπω σὲ τῷ κηρύγματι,

Ἵπερ προσεΐπας, ἐμμένειν, καὶ φ' ἡμέρας

Τῆς νῦν προσαιδᾶν μήτε τέσδε, μήτ' ἐμὲ, 360

Ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίω μιάσορι.

ΟΙΔ. Οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε

παρόντα, μὴ βεβλόμενος λέγειν ὅτι καύσονται, ἢ εἰς ἡν ἐγὼ ἄλλως κινῶ· ὁ καὶ κρεῖττον· Διὸ καὶ ἐπάγει, ἐκ εἰδᾶς τὴν ναίβσαν σοι ἔργον, ἢ χρησάμενος εἶπας ἐμοί, κακῶν κακίαις.

348. Ἄ νῦν σὺ] μὴ λάθῃς ἐξωθεν διὰ, ἀλλ' ὡς πέρ φαμεν, ὑβρίζω σὲ ὑβριν, ἔγω καὶ ἀτιμάζω σὲ τόδε.

1b. Ἀτιμάζεις] ἀτιμάζων λέγεις, ἀτίμως λέγεις, ἐν ἀτιμίᾳ ποιῆς.

349. Ἦξει γὰρ αὐτὰ] ἦγον αὐτόματα.

351. Πρὸς τὰδ', εἰ θέλεις, θυμῷ] τὸ θυμῷ ἔκ' ἔστι γυνικῆ, ἀλλὰ ῥῆμα προστακτικόν.

353. Καὶ μὴν παρήσω γ' ἔδεν] ὀργιζόμενος ἔδεν σιωπήσομαι ὡν πέποισμα καὶ ὑπονοῶ.

1b. Ὡς ὀργῆς ἔχω] ἦγον, ὡς δυνατὸς ὀργίζεσθαι, ἔδεν ἐκίναν παρήσω ἄπερ ξυμβάλλω ἱκανὰ εἶναι πρὸς κόλασίν σοι.

355, 356. Εἰργάσθαι δ' ὅσον—Μὴ χερσὶ] εἰργάσθαι τὰ ἄλλα τῷ φόνῳ χωρὶς τῆς ἀπὸ τῶν

χειρῶν ἐνεργείας. Εἰ δὲ ἐβλίπεις, ἰκαλῶν ἂν σε καὶ φονεῖα αὐτόχειρα.

358. Ἀληθεὶς ἐννέπω σὲ] ἦγον, ἀληθεὶς ἔστιν ὁ λέγεις, ὅτ' ἔφης ἂν εἶναι τὸ ἔργον ἐμὸν· εἴτα συνδεδεμένον τὸν ἐξῆς λόγον ὀφείλων ἐκφέρειν, ὁ δὲ ἀσυνδέτως ἐπήγαγε, λέγων, ἐννέπων καὶ λέγον, ἐμμένειν καὶ ὑπάρχειν σὲ τῷ κηρύγματι καὶ τῷ ὄντι τῷ τῷ φόνῳ, Ἵπερ καὶ ὡς τινι προσεΐπας ἐμμένειν, δηλονότι ἐμὲ· ἦγον, λέγω ὅτι σὺ ὑπάρχεις ὁ φονεὺς, ἐκ ἐγὼ, ὡς σὺ εἶπες, καὶ ἀπὸ τῆς νῦν ἡμέρας λέγω μήτε τέσδε τίς παριστάτας προσαιδᾶν, καὶ προσφασθῆναι καὶ ἐμλεῖν σοι, ὡς ὄντι καὶ ὑπάρχοντι μιάσορι ἀνοσίω τῆσδ' αἰσ γῆς, ἦγον ὡς μιάναντι ἀνοσίαις τήνδ' αἰσ γῆν.

360. Προσαιδᾶν] προσομιλεῖν, προσγοροῦν, ἀποδιαλέγεσθαι.

362. Οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας] οἴεται αὐτὸν ὡλασάμενον ψεύδεσθαι. Εἰκότως δὲ ἀπιστεῖται ὡς δὲ ἔργῳ εἰρηκαίς. Εἰ δὲ ἐπιστεύθη κατ' ἀρχὴν

Τὸ ῥῆμα; καὶ πῆ τῆτο φεύξεσθαι δοκεῖς;

ΤΕΙ. Πέφευγα· τάληθές γὰρ ἰσχύον τρέφω.

ΟΙΔ. Πρὸς τῆ διδαχθεῖς; ἔ γὰρ ἕκ γε τῆς τέχνης. 365

ΤΕΙ. Πρὸς σῆ· σὺ γὰρ μ' ἀκοντα προὔτρέψω λέγειν.

ΟΙΔ. Ποῖον λόγον; λέγ' αὐθις, ὡς μᾶλλον μάθω.

ΤΕΙ. Οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν, ἢ κπειρᾶ λέγειν;

ΟΙΔ. Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνώσον· ἀλλ' αὐθις φράσον.

ΤΕΙ. Φονέα σε φημι τάνδρὸς ἔ ζητεῖς κυρεῖν. 370

ΟΙΔ. Ἄλλ' ἔτι χαίρων, δὲς γε πημοναῖς ἐρεῖς.

ΤΕΙ. Εἶπω τί δῆτα καῖλλ', ἰν' ὀργίζη πλείον;

ΟΙΔ. Ὅσον γε χρήσεις· ὡς μάτην εἰρήσεται.

ΤΕΙ. Λεληθέναι σέ φημι σὺν τοῖς φιλτάτοις ... *matron*

Αἰσχισθ' ὀμιλεῖντ', εἰδ' ὄραν ἰν' εἶ κακῆ. 375

ΟΙΔ. Ἡ καὶ γεγηθῶς ταῦτ' αἰεὶ λέξειν δοκεῖς;

ΤΕΙ. Εἶπερ τί γ' ἐσὶ τῆς ἀληθείας σθένος.

ΟΙΔ. Ἄλλ' ἔσι, πλὴν σοί· σοὶ δὲ τῆτ' ἕκ ἔς', ἐπεὶ

Τυφλὸς τά τ' ὤτα, τὸν τε νῆν, τά τ' ὄμματ' εἶ.

αἶψα δὲ μάντις τὰ ἐξῆς τῆ δράματος ἀνήρητο τῆ ἀναγνωρισμῶ, ἐν οἷς καταγέγονε μάλιστα ὁ ποιητής.

363. Καὶ πῆ] ἦγον, πῆ φυγῶν ἔχ' ἔνεκα τῆτο δάουσι [μοὶ δίκην];

365. Οὐ γὰρ ἕκ γε τῆς τέχνης] φανερώς εἰς Κρίοντα ἢ ἀπότασις ἐστὶ.

369. Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν] ἦγον, ἢ προτρέπω σε ὥστ' εἰπεῖν ὅπερ λέγεις, γνώσον καὶ νοόμενον, ἦγον ἵνα τῆτο σαφέστερον εἴπῃς, ὥστε νοηθῆται· ἐπὶ πάλαι τῆτο νεόνικα, ἀλλ' ὥστ' αὐθις καὶ πάλιν φράσαι. Οὕτω δ' ὀφείλων εἰπεῖν κατὰ ἀκολουθίαν τῆ λόγου, ὁ δ' ἐτίρας τὴν σύνταξιν ἔτριψεν, ἀλλ' αὐθις φράσον, εἰπών.

370. Οὐ ζητεῖς] δέον εἰπεῖν ὅν ζητεῖς, πρὸ τὸ ἀνδρὸς ἐπήνεγκεν.

372. Τί δῆτα] ἢ τὸ δῆτα ἐρωτηματικὸν ἐστὶ διὰ μίσου τεθῆν, ἔγω, τί δῆτα εἶπω καὶ ἄλλο,

ἢ τὸ ὀργίζη πλείον; ἢ τὸ μὲν δῆτα ἀργόν, τὸ δὲ τι ἀόριστον ἵνα καὶ ἐρωτηματικὸς ἢ καὶ ἀποφαντικὸς ὁ λόγος, ὥσπερ κακῆ.

373. Ὅσον γε χρήσεις] τὸ ὅσον πρὸς τὸ νοόμενον ἐξῆθεν εἰπέ, ἢ πρὸς τὸ χρήζει. Εἰ γὰρ ἦν ἔγω, τὸ σὺν μέγα ἔγραφετ' αὐ.

374. Λεληθέναι σέ φημι σὺν τοῖς φιλτάτοις] εἰσχημόνας ἀπήγαγε τὸ περὶ τῆς μητρὸς.

378. Ἄλλ' ἔσι, πλὴν σοί] δέον εἰπεῖν σῆ, πρὸς τὸ πλὴν, πρὸς τὴν ὀπισθεν ἐξῆθεν νοούμενην, εἰς τὸ ἔσι δοτικὴν, ἐπήνεγκε τὸ σοί.

Ib. Σοὶ δὲ τῆτ' ἕκ ἔς', ἐπεὶ] ἴσον ἐστὶν ὁ Οἰδίπους παραβαλλόμενος ὡς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Χάλκαντα.

379. Τυφλὸς τά τ' ὤτα] ἦγον κωφὸς τὸν νῆν τυφλὸς, ἦγον παρατετραμμένος, ἀνόητος· τυφλὸς τὰ ὄμματα, ἦγον μὴ ἰρῶν.

ΤΕΙ. Σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὄνειδίζων, ἅ σοι 380

Οὐδείς ὃς ἐχὶ τῶνδ' ὄνειδιεῖ τάχα.

ΟΙΔ. Μιᾶς τρέφῃ πρὸς νυκτός· ὥστε μήτ' ἐμέ, 385

Μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὄρᾳ, βλάψαι πῶτ' ἄν.

ΤΕΙ. Οὐ γάρ με μοῖρα πρὸς γέ σε πᾶσεῖν, ἐπεὶ 385

Ἴκανός Ἀπόλλων, ᾧ τὰδ' ἐκπράξαι μέλει.

ΟΙΔ. Κρέοντος ἢ σε ταῦτα τὰ ἔξουρήματα;

ΤΕΙ. Κρέων δέ σοι πῆμ' ἔδεν· ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.

ΟΙΔ. ὦ πλῆτε, καὶ τύραννε, καὶ τέχνῃ τέχνης, 390

Ἵπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ,

Ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται;

Εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς ἔνεχ', ἣν ἐμοὶ πόλις

Δωρητὸν ἐκ αἰτητῶν εἰσεχειρίσει,

Ταύτης Κρέων ὁ πιεσὸς, οὐξ ἀρχῆς φίλος,

Λάθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἰμείρεται,

380, 381. "Α σοι—Οὐδείς:] εἰς ἐστὶν ὃς ἢ ταῦτα ὄνειδιαι ἄπερ μοι ὄνειδισας. Τὸ δὲ τάχα, ἀντὶ τῆ ταχίας. Οἶον, καὶ σὲ μετ' ὀλίγον ἔρσει τυφλόν. Καὶ περὶ τῆς πειρώσεως δὲ ληλιθίας αὐτῶ μαντεύεται.

381. Οὐδείς ὃς ἐχὶ τῶνδ'] ἦσαν τῶν παρεστώτων ἐστὶ δηλοῦντι ὃς ἐκ ὄνειδιε σοὶ ταχίας.

382. Μιᾶς τρέφῃ πρὸς νυκτός] διπλῶν τὸ διανοήμα. Ἦτοι ἐν ἕτασ, ὑπὸ μιᾶς νυκτός τῆς ἀρασίας τῆς ἐπιπικῆς καταχέουσε σὲ τρέφῃ, ὡς μηδὲν διαθεῖναι κακὸν τὰς ὁρῶντας· ἢ ἕτασ· διὰ τὸ πικρὸν εἶναι ἐλεῖσι σὲ πάντες. Ἀπόχρη γὰρ καὶ τὸ τῆς πειρώσεως.

Ιβ. Μιᾶς πρὸς νυκτός] τῆτο λέγει, ὅτι ἢ τυφλωσις σώζει σὲ, καὶ εἰς βλάψαι βλάψαι σὲ, κατοικτιζὼν τῆ πάθος· καλεῖ δὲ τὴν τυφλωσιν νύκτα, διὰ τὸ σχετινόν. Μιᾶς δὲ λέγει, διὰ τὴν συνέχουσαν, καὶ τὸ αἰ ἀσάυτας ἔχειν, καὶ μηδέποτε λήγειν. Ἡ ἕτασ ἢ κατι-

χουσα τυφλωσις ἀρκεῖ σοὶ πρὸς τιμαρίαν, ὡς μὴδ' ἂν ἄλλης δεῖσθαι καλίστως. Κρεῖττον δὲ τὸ πρῶτον.

385. Ἴκανός Ἀπόλλων, ᾧ τὰδ' ἐκπράξαι μέλει] ἀντὶ τῆ, τὰ κατ' ἐμὲ ἐκδικῆσαι· λήπει, εἴαν με φοιῶσῃς.

388. ὦ πλῆτε] σπεύσκει τὸν Οἰδίπουν ὑπονοεῖν ἐξ ὑποβολῆς Κρέοντος ταῦτα εἰρησθαι, ἵνα ζητῶντος αὐτῆ ἀφορμὴν εὐλογον ἔχη τὰ λοιπὰ τῶ δράματος.

Ιβ. Καὶ τέχνῃ τέχνης] ἦσαν φρόνησις καὶ σοφία κρεῖττων ἔσα τῆς τῶν ἄλλων φρονήσεως. Λέγει δὲ τὴν αὐτῆ· οὐδὲ γὰρ πῶ τῶν τόθ' Ἑλλήνων ἔτω θαύμασαι ὡς περ αὐτὸς τὰ σφίγος ὑμῶν αἰτήματα.

393. Οὐ ἔξ ἀρχῆς φίλος] ἐν εἰρωνείᾳ.

394. Ἵπελθὼν] ὑπέρχομαι τὸ ὑποκάτω τινός ἐρχομαι, καὶ ἀπὸ τῆς τὸ κολακίως· εἰ γὰρ κολακίως ὑποταγῆν * σχηματίζονται. Ἐνταῦθα δὲ τὸ ὑπελθὼν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιάντων!

* EDIT. CANTAB. ὑπὸ τῆν γῆν.

Handwritten notes at the bottom of the page, including the phrase "Εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς ἔνεχ' ἣν ἐμοὶ πόλις Δωρητὸν ἐκ αἰτητῶν εἰσεχειρίσει" and other fragments.

Ἔφεις μάγον τοιόνδε μηχανορράφον, 395

Δόλιον, ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι
Μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός.

Ἐπεὶ, φέρ' εἶπε, πᾶσιν σὺ μάντις εἶ σαφής;

Πῶς ἔχῃ, ὅθ' ἡ ραψωδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων,
Ἡὔδας τὶ τοῖσδ' ἀσοῖσιν ἐκλυτήριον; 400

Καί τοι τόγ' αἰνιγμ' ἔχῃ τῷ πῖόντος ἦν

Ἄνδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει.

Ἦν ἔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προὔφάνης ἔχων,

Οὔτ' ἐκ θεῶν τε γνωτόν· ἀλλ' ἐγὼ μολῶν

Ὅ μῆδ' εἰδὼς Οἰδίπυς, ἔπαυσά νιν 405

Γνώμη κυρήσας, ἔδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών·

Ὅν δὴ σὺ πειρᾶς ἐκβαλεῖν, δοκῶν φρόνοις

Παρασατήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας.

Κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χ' ὧ συνθεῖς τάδε,

καὶ εἰς δαίμονα.

εἰς θεοῖν.

παλαιάντων λέγεται, ὅταν τὰς ἀντιπάλους ὑπέρχωνται λαθόντες· ἵνα εὐχερώτερος αὐτὸς πεισθῆναι κατασφύρωσι.

395. Μάγον] διαβάλλει τὸν μάντιν, μάγην αὐτὸν λέγον.

Ib. Μηχανορράφον] τὰ φαῦλα μηχανώμενοι. Μάγος δὲ ἐκάλεον τὰς ψευδεῖς φαντασίας περιτιθέντας. Ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τὰς φαρμακίας μάγος ἔλεγον.

396. Δόλιον, ἀγύρτην] ἴγην τὸν περὶ τὰς ἀγμίας βαινοῖνα, ἴγην χυδαῖον, ἴν' ἔτως εἶπω, καὶ τῆς φαυλοτάτης τυγχάνοντα μοίρας, ὃν πᾶς τις ἀγμὶ καὶ φέρει βῆρον διὰ τὸ τῆς τύχης ταπεινός.

Ib. Ἀγύρτην] πλωχόν, ὀχλαγωγόν.

Ib. Ἀγύρτην] ἀγύρτης ὁ κατὰ μῆνα λαμβάνων τὰ τέλη.

397. Δέδορκεν] ἰσταῦθα ἀντὶ τῆς δύναμιν ἔχει τὰ ἴσταν λαμβάνεται, καὶ ἔστιν ἀμετάβατος. Εἰ γὰρ ἐλίγγο μεταθεατικῶς, διὰ τῆς ἐς πρόβιας μετέβαινον ἀν, τῆς δηλώσεως κίνησις, (καὶ εἶχεν ἀν ὁ λόγος οὕτως, ἔστις ἐς τὰ

κέρδη δέδορκε μόνον) ἢ διὰ τῆς ἐν, ἥτις αἰετῶσεως ἔστι δηλωτική.

399. Ραψωδός] ἡ Σφιγξ ἡ ράπτουσα τὰς ἀφάδας. Τὸ δὲ ὄνομα τῆ ραψωδίας καθ' Ὁμηρον, ἢ μισθ' Ὁμηρον ἦν· κύνα δὲ αὐτὴν καλεῖ διὰ τὸ ἀρπακτικόν.

401. Οὐχὶ τῷ πῖόντος ἦν] τῷ τυχόντος. Ἀντὶ τῆς, ἢ τῆς τυχόντος ἦν σαφηνίσαι. Διὰ τούτου δὲ αὖτις τὸ ἴδιον κατέρθωμα μῶζον καὶ μαντικῆς καὶ πάσης ἀνθρωπίνης συνήσεως.

403. Οἰωνῶν] ἴγην, πρὶν ἐμὲ ἀφίχθαι. Ἐδείχθη ἢ γιγνώσκων τινὰ μαντείαν, ἔτ' ἀπὸ οἰωνῶν γνωτόν, τινὰ μαντείαν νόμι.

404. Οὔτ' ἐκ θεῶν] ἀντιπαράσει.

405. Ὅ μῆδ' εἰδὼς] τούτο ἢ ταπεινοφρογῶν Ὀιδίπυς λέγει. Ἦ ὁ μῆδ' εἰδὼς, ἀντὶ τῆς ὁ μῆδ' εἰδὼς, ἀντὶ τῶν τῆς Σφιγγὸς αἰνιγμάτων ἀκίσας· ἢ ὁ μῆδ' εἰδὼς, περὶ τῶν μελλόντων, καθὰ σὺ γὰρ κομπάζεις τῆ μαντικῆ.

408. Παρασατήσειν πέλας] ἐκ παραλλήλων· τὸ γὰρ παρασατήσειν, τὸ πέλας ἡσισθαὶ δηλοῖ.

^{εἴ με, ὅτ' ἀγέρις ἔργου εἴ κεν.}
 Ἀγλατήσῃν· εἰ δὲ μὴ δόκεις γέρον
 410 εἶναι, παθῶν ἔγνωσ' ἂν οἰάπερ φρονεῖς.

ΧΟΡ. Ἡμῖν μὲν εἰκάζῃσι, καὶ τὰ τῶδ' ἔπη
 Ὀργῇ λελέχθαι, καὶ τὰ σ', Οἰδίπτε, δοκεῖ.
 Δεῖ δ' ἔτοιγτων, ἀλλ' ὅπως τὰ τῆ θεῶ
 Μαντεῖ ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν. 415

ΤΕΙ. ^{αἴθο} Εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γῆν
 Ἴσ' ἀντιλέξαι· τῶδε γὰρ καὶ γῶ κρατῶ.
 Οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δῶλος, ἀλλὰ Λοξία·
 Ὡστ' ἔ Κρέοντος προστάτε γεγράφομαι.
 420 Λέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλὸν μ' ὠνειδίσας,
 Σὺ καὶ δέδορκας, κοῦ βλέπεις ἴν' εἶ κακῶ,
 Οὐδ' ἔνθα ναίεις, ἐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα.
 Ἄρ' οἴσθ' ἀφ' ὧν εἶ; καὶ λέλθας ἐχθρὸς ὦν
 Τοῖς σοῖσιν αὐτῆ νέρθε, καὶ πὶ γῆς ἄνω;
 Καί σ' ἀμφιπλήξ' μητρός τε καὶ τῆ σῆ πατρὸς 425
 Ἐλᾶ πότ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπτεσ ἀρά,

410. Ἀγλατήσῃν] ἰάν διασέως, τὸ ἄγος ἀπλάσῃν τὸ περὶ τὸν Λαῖον (ἐὰν δὲ φιλαῖς, ἀντὶ τῆ βασιλείου).

Ib. Εἰ δὲ μὴ δόκεις γέρον εἶναι] ἀντὶ τῆ, εἰ δὲ μὴ ἦσθα γέρον· γέρον γὰρ ὦν, ἐς ἀνάγκης καὶ νομίζεται εἶναι.

416. Εἰ καὶ τυραννεῖς] Τειρεσίη ἐλεγχοσ κατὰ Οἰδίποδος, καὶ προαγόρευσις ὦν μίλλαι παθεῖν.

Ib. Ἐξισωτέον] λίπτι ἰμοί.

Ib. Ἐξισωτέον] ἀξίον ἰξισῶσθαί σοι ὑπ' ἐμῆ, τὸ γοῦν ἴσ' ἀντιλέξαι. Ἦγουν τὸ ἀντιλέξαι σοὶ ἐμὲ τὰ ἴσα. Τὸ ἰξισῶσθαί σοι κατὰ τὸ λέγειν.

417. Τῶδε γὰρ καὶ γῶ κρατῶ] τῆ ἰξισῶ λέγειν.

418. Οὐ ζῶ δῶλος] ἔ κατηγορηθῆσομαι δῶλος.

419. Προστάτε] προστάτης λέγεται, ὁ ἐν πολέμῳ ἐμπροσθεν ἰσάμενος, καὶ βοηθὸς τοῖς ὀ-

πισθεν. Προστάτης καὶ ὁ τῶ ἀξιώματι προϊχων τῶν ἄλλων ἦγουν ὁ ἄρχων καὶ ἡγεμῶν, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα.

Ib. Ὡστ' ἔ Κρέοντος προστάτε γεγράφομαι] δηλοῦμαι. Ὅρα δὲ καὶ τὴν διαφορὰν τῆ ὀνόματος. Τῶ μὲν γὰρ ἐπιφθονωτέρῳ ἐπὶ τῆ Οἰδίποδος ἐχρήσατο, τῶ δῶλος τῶ δὲ εὐπραπίτέρῳ ἐπὶ τῆ Κρέοντος.

424. Τοῖς σοῖσιν αὐτῆ] ἀντὶ τῆ τοῖς σῆ αὐτῆ· τρεῖσι τοῖς σιαυτῆ.

425. Ἀμφιπλήξ' ἢ ἰξ ἀμφοτέρων ἰλασία· ἢ ἐκατέρωθεν πλήττεσθα, ἐκ τε πατρὸς καὶ μητρὸς.

426. Ἐλᾶ πότ' ἐκ γῆς] ἰσῖον ὅτι τὸ ποτὲ εἶπε, διὰ τὴν ἰξ ἀρχῆς Οἰδίποδος ἀπέλασιν παρὰ Λαίης καὶ Ἰουκείης, ὅτι γνηθῆντα αὐτὸν εἰς Κηθαιρῶνα ἰξίθησαν πρὸς ἀπώλειαν τὸ δ' ἰλᾶ, ἐπειδὴ τῶν γονέων ἰμίειν καὶ νῦν ἢ ἀρὰ τῆτον διώκει, ἢν ἰράσαντο αὐτὸν ἐρθάρθαι. Λέγει ἔν τὴν ἀρὰν ἀμφιπλήξαι, ἄς ἰξ ἀμφοτέ-

Βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ, σκότου
 Βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος ἐκ ἔσαι λιμῆν;

Ποῖος Κιθαιρῶν ἐχὶ σύμφωνος τάχα, *εἴσαι*

Ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν ὁμοῖς 430

Ἄνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχῶν;

Ἄλλων δὲ πλῆθος ἐκ ἐπαισθάνῃ κακῶν,

Ὅσ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις.

Πρὸς ταῦτα, καὶ Κρέοντα καὶ τοῦμὸν ζόμα

Προπηλάκιζε· σὺ γὰρ ἐκ ἔσι βροτῶν 435

Κάκιον, ὅστις ἐκτριβήσεταιί ποτε.

ΘΙΔ. Ἡ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τέτρα κλύειν;

Οὐκ εἰς ὄλεθρον; ἐχὶ θάσσον; ἔ πάλιν

Ἄφορρος οἴκων τῶνδ' ἀποσραφεῖς ἄπει;

ΤΕΙ. Οὐδ' ἰκόμην ἔγωγ' ἄν, εἰ σὺ μὴ κάλεις. 440

ΟΙΔ. Οὐ γάρ τι σ' ἤδειν μῶρα φωνήσονται· ἐπεὶ

αὐτὴν ἴδω.

ραν τῷ τε πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς γεγονῆσαν. ἀνίσταν δὲ, διὰ τὸ κακῶς ἐπέρχεσθαι πρὸς ἑς αὐτὴν περὶ τῆς. Τὸ δὲ, ποῖος ἢ ἐσαι λιμῆν, καὶ ποῖος Κιθαιρῶν, τῆτο βέλεται, ὅτι εἰ τῆς παραιομίας τῆς σῆς αἰσθησὶς λαβῆς, εἰδὴς τόπος ἴσαι ἀνέκοος τῆ κατά σε δράματος. Σύμφωνος γὰρ καὶ ὁ Κιθαιρῶν καὶ συναδῶν τῶ ἡμετέρῳ λόγῳ· ἄ γὰρ ἐγὼ νῦν περὶ σὺ λέγω, ταῦτα ἔπος βεβαιώσαι, ἐπειδὴν ἀποφανῆ ὡς κατ' ἀρχαί ὑπὸ τῶν γονέων εἰς αὐτὸν ἐξετέθη.

Ib. ἀνίσταν] ἢ διὰ τῶν ποδῶν δῖος παιῖσα.

427. Βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ, σκότου] καιρότερον ἔπειν, βλέποντα σκότον, ὡς περ εἰ τις ἐπι σιωπῆν λέγοντα.

428. Ποῖος ἐκ ἔσαι λιμῆν] τὸν λιμῆνα τίθειν αὐτὸν ἀντὶ τῆς τόπῳ. Τροπικῶς δὲ ἀντὶ τῆς, πῶ ἐκ ἐλευσῆ βῶων;

428, 429. Ποῖος λιμῆν—Ποῖος Κιθαιρῶν] ἐκ ἔσαι σύμφωνος ταχῶς τῆς σῆς βοήσεως; συμπεπῶ τῆς δὲ σύμφωνος δὲ εἰμι τῆς δὲ. Διὰ τὸ ἡμῶν σὲ τὸ ἀνιγῆμα.

430. Ὅταν καταίσθῃ] ὅταν αἰσθηθῆς καὶ πῆσις.

431. Ἄνορμον] ἦγεν κακολιμένισον, ὃν ἡδὲς ἄρμισον οὐδὲς γὰρ τῆ μητρὶ συνήλθεν ἢ σὺ.

433. Ἄ σ' ἐξισώσει] τῆτο λέγει, ὅτι ἢ τῆς ἀνομίας τῆς σῆς αἰσθησὶς σε ὁμοιώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις· σοί μὲν, ὅτι υἱὸς ὢν Ἰοκάστης τῆ ἀληθείας, ἀνὴρ αὐτῆς ἀνίσως καὶ παρανόμως γεγονός· αὐτῆς δὲ ἢ αἰσθησὶς εἰς ἰσότητα τότε ἀξί καὶ ὡς περ τῆ ἀληθείας υἱὸς τυφχάσις, ἔτω καὶ τότε τοῖς πᾶσιν ἐπιδειχθήσῃ. Τοῖς δὲ τέκνοις, ὅτι τέτων ὢν νῦν δοκέεισ πατήρ, ἀδελφός ὢν φατήσῃ, ἐξ ἧς αὐτὰ ἐγέννησας, ἐξ αὐτῆς καὶ αὐτὸς γεννηθείς.

436. Ἐκτριβήσεται] ἀντὶ τῆς διατρίψῃ ἐν τοῖς κακοῖς, ἢ ἀπολείται. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν σμηχομένων ἀργύρων ἢ χαλκῶν, ἢ ἄλλων τοιούτων ἄπει ἐν τῶ πλῦσθαι σφόδρα τριβόμενα ἐλατῆται.

437. Ἡ ταῦτα] ὄργῃ αὐθὶς Οἰδίποδος καὶ Τυρσεῖς.

438, 439. Οὐ πάλιν—Ἄφορρος] ἐκ παραλλήλων, ἀντὶ τῆς, ἐκ ὀπισθος μήτρι.

Ib. Ἄπει] ἄπειμι, ἄπεις, καὶ ἐκβολῆ τῆ σ, ἄπει, ὡς περ καὶ τὸ εἶ.

Σχολῆ σ' ἂν οἴκῃς τῆς ἐμῆς ἐσειλάμην.

ΤΕΙ. Ἡμεῖς τοιοῖδ' ἔφυμεν, ὡς μὲν σοι δοκεῖ,
Μῶροι γονεῦσι δ' οἱ σ' ἔφυσαν, εὐφρονες*.

ΟΙΔ. Ποίοισι; μεῖνον' τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν; 445

ΤΕΙ. Ἦδ' ἡμέρα φύσει σὲ καὶ διαφθερεῖ.

ΟΙΔ. Ὡς πάντ' ἄγαν γ' αἰνικτὰ κάσαφῆ λέγεις.

ΤΕΙ. Οὐκἔν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὐρίσκειν ἔφυς.

ΟΙΔ. Τοιαῦτ' ὀνειδίξ' οἷς ἐμ' εὐρήσεις μέγαν.

ΤΕΙ. Αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν. 450

ΟΙΔ. Ἄλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', ἔ μοι μέλει.

ΤΕΙ. Ἄπειμι τοίνυν καὶ σὺ, παῖ, κόμιζέ με.

ΟΙΔ. Κομιζέτω δῆθ' ὡς παρῶν τά γ' † ἐμποδῶν ^{ἐν προσ.} _{130.}
Ὀχλεῖς συθείς τ' ἂν, ἐκ ἂν ἀλγύναις πλέον.

ΤΕΙ. Εἰπῶν, ἄπειμ', ὧν ἔνεκ' ἦλθον, ἔ τὸ σὸν 455

Δείσας πρόσωπον οὐ γάρ ἐσθ' ὅπῃ μ' ὀλεῖς

* ALDUS, ἰμφρονες.

† ALD. TURN. σὺγ.

442. Σχολῆ σ' ἂν] ἀντὶ τῆ βραδείας οὐδαμῶς.

445. Τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν] ἀντὶ τῆ ἐφύσε, τότεσι ἐγέννησιν τὴν γέννησιν σὺ δίδεις, δίδει σὺ θβι ἐγεννήθης.

446. Ἦδ' ἡμέρα φύσει σὲ] ἀντὶ τῆ, οἶον εἰ γονεῶν δαίμων.

Ib. Ἦδ' ἡμέρα] ἦγαν, ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ καὶ ἀποφανεῖς Ἰσκάσης, καὶ ἀπολέσεις τὰς ὀφθαλμούς, καὶ τὰλλα πείσῃ.

Ib. Διαφθερεῖ] διὰ τὴν πῆρυσιν καὶ τὴν λοιπὴν τῆ βίῃ ἀνατροπὴν.

447. Αἰνικτὰ] ἀσαφῆ καὶ κεκρυμμένα.

448. Οὐκἔν ταῦτ' ἄριστος] ἄσπερ εἰρωνεύομενος φησὶν, αἰνιγμὰ ἐστὶ σὺ δῆτ' ἴσον νόησιν, ὅτι τοῖ τὸ τῆς Σφιγδὸς αἰνιγμα πρῶτος ἐξεῦρες ὁ δέχεται εἰς ἔταινον.

450. Αὕτη γε] ἦγαν αὕτη ἡ εὐδοκίμοισι, ἦγαν τὸ τὰ αἰνιγματα σαφηνίζειν, διολύσει σὲ εἰ γὰρ μὴ τὰ τῆς Σφιγδὸς εὐρες αἰνιγματα σαφηνίζεις, ἐκ ἂν εἰς τὸδε τύχης ἀφίκῃ.

451. Ἄλλ' εἰ πόλιν] τὸ ἐξέσωσα διαπλῶς

νοητίον, εἰ ἐξέσωσα τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς Σφιγδὸς, ἔ μοι μέλει τῆς ἐμῆς σωτηρίας. Ἦ, εἰ ἐξέσωσα τὴν πόλιν ἀπὸ τῆ νῦν ἐπικειμένης λοιμῆς, ἔ μοι φρονεῖς εἰ αὐτὸς ἀπολοίμην.

453. Ὡς παρῶν τά γ' ἐμποδῶν] τῶθ' ἔτω λέγει, ὅτι ὀχλεῖς ἡμῖν τὰ ὑπάρχοντα ἐμποδῶν καὶ ἐμπόδιον. Τῶθ' ἔστι, παρῶν εἰς ὄχλον καὶ παραχρῆν εἰσάγεις ἡμᾶς, καὶ ἐμποδίζεις τὸ προκείμενον ζήτημα· εὐρηται δὲ καὶ, σὺ γ' ἐμποδῶν.

455. Εἰπῶν, ἄπειμ',] Τετρασίς σαφέστερος ἐλαγχος.

Ib. Εἰπῶν, ἄπειμ'] ἐνταῦθα παρρησιαστικώτερον ἔστι τὸ πρᾶγμα παραινέσθαι, ἀμφοτέρων τῶ παιτῆ σοχασταμέντῃ, τῆ τε τῶ δράματι συμφορῆτος, ὅπως μὴ ἀνακαλύπῃται ἡ ὑπίθεσις (διὸ αἰνιγματωδῆς πάντῃ φησὶ) τῆ τε τῶ προσώπου πρέποντος. Ἐπει γὰρ εἰπὼν τὸν μάντιν τὰ μετ' ἄλλῃον φαντόμενα.

Ib. Εἰπῶν ἐκείνα ὧν ἔνεκα ἦλθον] ἀπειλύσομαι.

456. Ἐσθ' ὅπῃ] ἐσθ' ὅπῃ καὶ ἐσθ' ὅπῃ κατὰ τῆς Ἀφίκῃς.

Λέγω δέ σοι τὸν ἄνδρα τῆτον, ὃν πάλαι
 Ζητεῖς, ἀπειλῶν κἀνακηρύσσω φόνου
 Τὸν Λαίειον· ἔτος ἔστιν ἐνθάδε,
 Ξένος λόγῳ μέτοικος· εἶτα δ' ἐγγενὴς 460
 Φανήσεται Θηβαῖος· ἐδ' ἠσθήσεται
 Τῇ Ξυμφορᾷ· τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος,
 Καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλεσίας, ξένην ἔπι
 Σκήπτρῳ προδεικνύς γαῖαν ἐμπορεύσεται*.
 Φανήσεται δὲ πασι τοῖς αὐτῆ ξυνῶν 465
 Ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ, κἀξ ἧς ἔφυ
 Γυναικὸς, υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τῆ πατρὸς
 Ὀμόςπορος τε καὶ φονεύς· καὶ ταῦτ' ἰὼν
 Εἴσω, λογιζέ· κἀν λάβης μ' ἐψευσμένον,
 Φάσκειν ἐμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν. 470

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. Σ Τ Ρ Ο Φ Η Α.

ΧΟΡ. Τίς, ὄντιν' ἀθεσπίεπεια

Δελφίς εἶπε πέτρα

Ἄρρητ' ἀρρήτων

* TURN. ἐμπορεύσεται.

457. Τὸν ἄνδρα τῆτον] ὡς περὶ ἐτίρου λέ-
 γει, αὐτὸν αἰνιτίζεται.

458. Ἀπειλῶν] μετὰ ἀπειλῆς καὶ ἀνακη-
 ρύξεως τῶ φόνου τῆ Λαίει.

460. Ξένος] ἀλλότριος ἀπὸ τῆς χώρας ταύ-
 της. Ἄστος ἢ ξένος.

461. Ἐγγενὴς] ἄστος καὶ ἐγγενὴς ταῦτόν.
 ἦγει ἀπὸ τῆς χώρας τῶν Θηβαίων ὢν.

462. Τῇ ξυμφορᾷ] τῇ συντυχίᾳ.

464. Σκήπτρῳ προδεικνύς] τὸ σκήπτρον δεικ-
 νύς σύμβολον τῆς ἐαυτῆ ἐυγενείας, ὅτι ἐκ βα-
 σιλείας πτωχὸς ἐγένετο.

469. Μ' ἐψευσμένον] τὸ ἐψευσμένον Ἄττι-
 κόν, ἐψευσάμενον.

471. Τίς, ὄντιν' ἀθεσπίεπεια] ἀκόλουθά εἰσι
 τὰ τῆ χερῶν πρὸς τὰ προειρημένα. Νῦν δὲ ἐκ

ἔστιν αὐτοῖς ἐμπρόσωπον ἀναλογίζεσθαι περὶ ὧν
 εἶπεν ὁ μάντις. Διὸ ἀνατρέχει ἐπὶ τὸ μάντιν-
 μα τῷ θεῷ. Ὁ δὲ νῦν, τίς ἐστιν ὅστος ὄντινα
 ἰμφορεύει τὸ μαντεῖον; ἢ ἕτερος· τίς ἐστιν ὅστος
 ὢν κατὰ πείθειν ἢ Δελφίς πέτρα; οἶον, ὁ μὴ
 λαθὼν τὸ μαντεῖον τῷ Ἀπόλλωνος.

46. Τίς, ὄντιν'] ἐπειδήπερ ὁ Παρνασσὸς ἐν
 Δελφοῖς, ἐν δὲ τούτῳ τὸ τῆ Ἀπόλλωνός ἐστι
 μαντεῖον, διὰ τούτο Δελφίς πέτρα λέγει, ἀντὶ
 τῷ ὁ Ἀπόλλων ἐν Παρνασσῷ οἰκᾷν. Ἰστέον δ'
 τι ὡς ὁ χορὸς πρὸς τῆς τετραστίου λόγους ἀπὸ
 διακινεῖται, τῷ δ' Οἰδίπῳ βοηθεῖ, διὰ τούτο
 καὶ ἀπορηματικῶς τὸν λόγον ἐκφέρει, τίς ἐστιν
 ὃν λέγει Ἀπόλλων τελέσαι τὸ ἔργον;

473. Ἄρρητ' ἀρρήτων] ὑπερβολικῶς, ὡς τὸ
 δουλαῖα δουλαῖαν.

Τελέσαντα φοινίαισι χερσίν ;
 Ὅρα νιν ἀελλοπόδων ἵππων
 475
 Σθεναρώτερον φυγᾶ πόδα νωμᾶν.
 Ἐνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει
 Πυρὶ καὶ σεροπαῖσι Διὸς * γενέτας.
 Δειναὶ δ' ἅμ' ἔπονται
 480
 Κῆρες ἀναπλάκητοι †.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Ἐλαμψε γὰρ τῷ νιφόεντος
 Ἀρτίως φανεῖσα
 Φάμα Παρνασσῆ,
 Τὸν ἀδῆλον ἄνδρα πᾶντ' ἰχνεύειν.
 485
 Φοιτᾶ γὰρ ὑπὲρ ἀγρίαν ‡ ὕλαν,
 Ἄνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας, ὡς ταῦρος,
 Μέλεος μελέω ποδὶ χηρεύων,

* ALDUS, σεροπαῖς ὁ Διὸς. † ALDUS, ἀναπλάκητοι. ‡ ALDUS, ὑπ' ἀγρίαν.

475. Ὅρα νιν] Καιρὸς ἐστὶ νωμᾶν αὐτὸν, ἤγουν κινεῖν τὸν πόδα σθεναρώτερον ἀντὶ τῷ ἐπιτονώτερος ἀέμοις ἰσοταχῶν ἵππων.

478. Γενέτας] ὁ υἱὸς ἐνταῦθα καὶ ὁ πατὴρ ἀλλαχῆ τῷ Ἀπόλλωνι δηλονότι.

480. Κῆρες ἀναπλάκητοι] αἱ εἰς μηδὲν ἀμαρτάνουσαι, ἀλλὰ πάντων κρατέσαι. Κῆρες δὲ, τῷ τελευτήσαντος Λαίης. Ἡ ἕτως, ἀεκτικοὶ ἀπλάκητοι. ἀπρὸς πέλασοι. ἀφανείς, ὡς οὐ εἶεν ἀποφυγεῖν.

Ιδ. Ἀναπλάκητοι] ἔτω χρὴ γράφειν, ἵν' εἴη τὸ μετρὸν ἀρμόζον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κάλω. Εὗρηται γὰρ ἐν τινι τῶν παλαιῶν ἔτω βελίων. Δεινὰς δὲ κῆρας λέγει, τὰ δύο ἀνομήματα, ἃ Τυρσῖας εἶη κατ' Οἰδίποδος. λέγει δὲ τὴν τῆς μητρὸς συνέλευσιν, καὶ τὸν τῷ πατρὸς φόνον. Τὸ δὲ ἅμ' ἔπονται, ἀντὶ τῷ σὺν τῷ Ἀπόλλωνι ἔρχονται, ἔχ' ὅτι ὁ Ἀπόλλων ἅτως ἰθυσίωσι. (ἐκείνος γὰρ ἐξελθὼν τὸ μίασμα

μόνον τῆς χώρας εἶπεν) ἀλλὰ διὰ τὸτο ἅμα αὐτῷ ταύτας ἐπισθαι λέγει, διὰ τὸ Τυρσῖαν ταύτας ἐκφῆσαι ἐπὶ τῷ Ἀπόλλωνος μαντείᾳ.

481. Ἐλαμψε γὰρ] ὁ χρῆσμός γὰρ τῷ Παρνασσῆ. τῷ χιονώδεος ὁ φανείς ἀρτίως. Ἡ φάμα πάντα Θεβαίων ζητεῖν τὸν κρυπτόμενον ἄνδρα, ἤγουν τὸν φοῖτα.

484. Ἰχνεύειν] ἐξιχνεύειν. Τῶτο ἰπήλας καὶ τὰ ἄλλα ὀνόματα τροπικῶς ὡς ἐπὶ ἀγρας ταύρων τῶν ὑπὸ πάντων ζητούμενων, καὶ ὡς περὶ ἐν ὕλῃ κεκρυμμένων οἰκίᾳ δὲ ταῦτα τὰ ὀνόματα ἄντρα καὶ πέτρας.

485. Φοιτᾶ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν] ἐκείνος ὁ περὶ οὐκίως, πανταχῆ κρυπτόμενος ἢ βέλεται ἑαυτὸν ἐμφανίσαι.

487. Μελέω ποδὶ χηρεύων] ἀντὶ τῷ, μηδενὶ γιγασκόμενος, τῇ φυγῇ μονάζων. Ἡ καὶ αὐτὸ οἰκίον τῇ Σπριάδῃ διαίτη.

Τὰ μεσόμφαλα γὰς ἀπονοσφίζων
Μαντεῖα· τὰ δ' αἰεὶ *
Ζῶντα περιποτᾶται.

490

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

Δεινὰ μὲν ἔν, δεινὰ ταρασσει
Σοφὸς οἰωνοθέτας
Οὔτε δοκῶντ', ἔτ' ἀποφάσκον-
θ' ὅ,τι λέξω δ' ἀπορῶ.
Πέτομαι δ' ἐλπίσιν, ἔτ' ἐν-
θάδ' ὄρων, ἔτ' ὀπίσω.

495

Τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαίς,
ἼΗ τῷ Πολύβῳ νεῖκος ἔκει-
τ', ἔτε πάροισιν ποτ' ἐγὰ τ',

* ALDUS, αἰεὶ.

† ALDUS, ἔραγε.

488. Τὰ μεσόμφαλα γὰς ἀπονοσφίζων] ἀντί τῶ φυλῶν. Τὸν τόπον δὲ εἶπεν ἀντί τῶν χρησμοῦν. Οἷον, τὰς χρησμοὺς διαφεύγει μέχρι νῦν ὁ μνησθεὶς ὑπὸ τῆ Θεῶ. Ὅτι δὲ ἢ Πυθῶ μεσόμφαλος, δηλοῖ καὶ ἢ περὶ τὰς αἰτὰς ἑσφία, καὶ ἔτι χρῆσοι αἰετοὶ διὰ τῶτο ἀνάκωνται, καὶ ἔτι τότε χάριν ἔκτισε ὁ Ζεὺς τὸ μαντιῶν ἰδρύσατο.

Ib. Μεσόμφαλα γὰς] τὰ ὄντα ἐν τῷ μεσῷ τῆς γῆς ὀμφαλὸς τὸ μέσον.

Ib. Ἀπονοσφίζων] ἦεν ἐκρεύγων τὰ μαντεῖα τὰ μεσόμφαλα τῆς γῆς· ἀντί τὰς χρησμοὺς τὰ μέσα ὀμφαλῶ τῆς γῆς· ἐκ παρακλήσε, ἀντί τῶ μέσῳ τῆς γῆς τῶτ' ἔστι τὰ Παρνασσῶ, τὸν ἐπὶ τῇ ἀνευρήσει αὐτῆ.

489. Μαντεῖα· τὰ δ' αἰεὶ ζῶντα] ἀλλ' ἐδὲν ἔπλεον τὰ μαντιώματα περιποτᾶται ζῶντα, καὶ ἰσχύοντα τῇ ἀληθείᾳ.

491. Δεινὰ μὲν ἔν] μεταβαίνουσιν ἐπὶ τὰ ἑρμῆνα ὑπὸ Τερεσίᾳ. Σοφὸν μὲν ἔν αὐτὸν ἰμολογῶσιν.

Ib. Δεινὰ ταρασσει] τῆτ' ἰχρήσατο, ἰπαι ἰδοξε ἐνχερῶς ἐνεχθῆναι πρὸς τὸν ἀρχοντα.

492. Σοφὸς οἰωνοθέτας] Τερεσίας ὁ τὰς πτήσεις τῶν οἰωνῶν διατιθεῖς.

Ib. Οἰωνοθέτας] ὁ τοῖς οἰωνοῖς τιθέμενος καὶ ἀρεσκόμενος εἰς τὰς μαντείας Τερεσίας· ἢ ὁ τὰς πτήσεις τῶν οἰωνῶν διατιθεῖς καὶ εὐκρινῶν τῶτ' ἔστιν ὁ διδάσκαλος τῆς πτήσεως τῶν οἰωνῶν.

493. Οὔτε δοκῶντα] ἔτ' ἀρέσκοντά μοι, ἔτ' ἀποφάσκοντα, καὶ ἀπόφασιν καὶ ἀπιστίαν διχόμενα. Ἦγεν, μὴ οἶά τε ἀπιστῆσαι, διὰ τὸ μάντιν εἶναι τὸν εἰπόντα.

495, 496. Οὔτ' ἐνθάδ' ὄρων, ἔτ' ὀπίσω] οὔτε κατὰ τὸ παρὸν ἐρῶσαν τὸν νῦν, ἔτε κατὰ τὸ παρεληλυθός.

497. Τί γὰρ ἢ] ἀπορήσειν ἂν τις διὰ τί οἱ δύο διαζευκτικοὶ σύνδεσμοι, τὸ ἢ Λαβδακίδαίς, καὶ τὸ ἢ τῷ Πολύβῳ, κίνηται, διὸν ἔπος εἶπεν, τί γὰρ Λαβδακίδαίς καὶ τῷ Πολύβῳ νεῖκος ἔκτισε. Καὶ φαμὲν ὅτι τῶτο δυναταί ἔσσι οἱ σύνδεσμοι δηλῶν, ὡς ἔτε τῶ Λαίῳ διαφορά τις ἦν ἀπὸ τῶ Οἰδίποδος, ἔτε τῶ Οἰδίποδι ἀπὸ τῶ Λαίῳ.

Ib. Λαβδακίδαίς] τῷ Λαίῳ.

498. Τῷ Πολύβῳ] τῷ Οἰδίπῳ.

Ούτε τανῦν πω ἔμαθόν.

500

χρησάμενος Τι, πρὸς ^{ἡμῶν} ὅτι δὴ βασιάνω,

χορηγία Ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον

Φάτιν εἴμ' Οἰδιπόδα, *κατὰ*

Λαβδακίδαῖς ἐπίκυρος

Ἄδηλων θανάτων.

505

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

Ἄλλ' ὁ μὲν ἔν Ζεὺς, ὁ, τ' Ἀπόλλων,

Ξυνητοῖ, καὶ τὰ βροτῶν

Εἰδότες ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις

Πλέον ἢ γὼ φέρεται,

Κρίσις ἐκ ἔσιν ἀληθής·

510

Σοφία δ' ἂν σοφίαν

Παραμείψειεν ἀνήρ·

Ἄλλ' ἔποτ' ἔγωγ' ἂν πρὶν ἰδοί-

μ' ὀρθὸν ἔπος, μεμφομένων

500. Οὔτε τανῦν πω] Οὐδέποτε, ἦγαν ἡδὲ μῶς ποτὲ, ἢτε πρὸς ἐρονέγωτε, ἢτε τανῦν ἤκουσα.

501. Πρὸς ὅτι δὴ βασιάνω] ἀντὶ τῆ ποίη λογισμῶ· τίτος πράγματος κρίσις χρησάμενος τοῖς λεγόμενοις πειρώσω κατὰ τῆ Οἰδίποδος.

Ib. Βασιάνω] Παρ' ἧ σὺν βασιάνω ἐλεύσομαι ἐπὶ τὴν ἐπιδημήσανσαν μανθίαν τῆ Τυρσίω τῷ Οἰδίποδι ἦγαν κατὰ τῆ Οἰδίποδος.

503. Φάτιν εἴμ' Οἰδίποδα] τὴν κατὰ τῆ Οἰδίποδος γιγνομένην παρὰ Τυρσίω.

504. Λαβδακίδαῖς ἐπίκυρος] ἦγαν τῷ Λαίρῳ ἕνεκα τῶν ἀδῆλων θανάτων.

Ib. Λαβδακίδαῖς ἐπίκυρος] ἴσθιον ὅτι διότι μὲν σὺ ἐπίκυρος θοτικῆ συγκτάσεται, τὸ μὲν Λαβδακίδαῖς πρὸς τὸ ἐπίκυρος εἶπεν ἢ δὲ γενικῆ τὸ ἀδῆλων θανάτων πρὸς τὸ ὄνομα ἐστὶ τὸ ἐπίκυρος· ἐπίκυρος γὰρ τῷ δῆμι τῶν κακῶν φασίν.

506. Ἄλλ' ὁ μὲν ἔν Ζεὺς] θίκεται ἀνατρέ-

ψαι τὰ ὑπὸ τῆ Τυρσίω εἰρημένα. Καὶ φασίν ὅτι οἱ μὲν θεοὶ, συντοὶ καὶ μόνοι τὰ τῶν ἀνθρώπων εἰδότες· ὅτι δὲ οἱ μάντις μᾶλλον τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων τι ἐπισκάνται, ἢ φημι, καὶ ἔδὲ ἡ κρίσις αὐτῆ ἀληθὴς ἐστὶ. Γένοιτο μὲν γὰρ τις κατὰ σύνεσιν ἕτερος ἕτερον προΐκων, ἢ μὲν αὐτῆ γὰρ ἡ ἐπιστήμη ἐκ μαντικῆς ἐστίν, ἀλλ' ἐκ φύσεως καὶ ἰσχυρίας ἑκάστῳ πάρεστιν.

508. Ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις] ἔγω πειρώσω ὅτι οἱ μάντις πλεον ἢ μὲν φρονέσιν.

511. Σοφία δ' ἂν σοφίαν] σοφίαν τὴν φησι τὸν σοχασμένον. Ὁ γὰρ λέγει, τῆτό ἐστιν, ὅτι ἐν τῷ σοχάζεσθαι ἄλλος ἄλλον παρῆλθοι καὶ κησύνειν.

513. Ἄλλ' ἔποτ' ἔγωγ' ἂν] ἐγὼ δὲ ἐκ ἂν ποτὲ ἰπαινίσσομαι τὸς μεμφομένους τὸν βασιλῆα, ἔδ' ὀρθὸν ἂν αὐτῶν τὸ ἔπος φαίην, πρὶν ἰδοίμιν σαφῆ τὰ ἔργα καὶ τὴν ἀπόβασιν.

Ἄν κατάφαίην· φανερά
 Γὰρ π' ἐρόεσσ' ἦλθε κόρα
 Ποτὲ, καὶ σοφὸς ὤφθη,
 Βασάνω θ' ἠδύπολις·
 Τῶδ' ἀπ' ἐμαῖς φρενὸς ἔπο-
 τ' ὀφλήσει κακίαν.

515

520

I A M B O I.

ΚΡΕ. Ἄνδρες πολῖται, δεῖν' ἔπη πεπυσμένος
 Κατηγορεῖν με τὸν τύραννον Οἰδίπεν,
 Πάρεμι' ἀτλητῶν· εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς
 Ταῖς νῦν νομίζει πρὸς γ' * ἐμᾶ πεπονθέναι,
 Λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,
 Οὔτοι βίε μοι τῆ μακραίωνος πόθοσ,
 Φέροντι τήνδε βᾶξιν· ἔ γὰρ εἰς ἀπλῆν

525

* ALDUS, τ'.

515. Φανερὰ γὰρ] ἃ μὲν ἐγκαλοῦσιν αὐτῶ, ἀδελφὰ καὶ ἔ πάντως ἀληθῆ· ἃ δὲ καταίρ-
 ρουσι, φανερὰ, ὅτι ἐπιβύθουσι αὐτῶ τῆς Σφι-
 γῆς ὡφθη σοφός.

Ib. Φανερὰ γὰρ] περισσὸν ἢ ἐνταῦθα, τὸ
 ἐπ' αὐτῶ, διὸ καὶ ἐξεδλόθη παρ' ἐμᾶ. Οὐ γὰρ
 ἴδισσι τὸ κῶλον πρὸς τὸ τῆς ἀντιπροφῆς.

518. Βασάνω θ' ἠδύπολις] κρίσει τε ἠδύς
 ὡφθη τῆ πόλει. Ἡ ἕτως ἀπὸ τῆς βασάνου διὸ
 τῆς Σφιγγῆς ἠδέως διετέθη ἡ πόλις πρὸς τὸν
 Οἰδίποδα.

521 Ἄνδρες πολῖται] ἔρχεται ὁ Κρέων ἐπὶ
 τῆ κατὰ ἑαυτῆ ὑπονομία ἀνανακτῶν, καὶ ἀπο-
 λογισσάσθαι βυλόμενος. Πολίτη· διὸ ἐμός ἐστιν
 ὁ ἄνα, ἐπίποτε δὲ μετὰ τῆς Συν, ἦγαν ἀπὸ
 τῆς αὐτῆς ἐστὶν ἐμοὶ πόλιος. Συμπολιτεῖ-
 ται δὲ μοι τις, μετὰ τῆς Συν, ἦγαν τὴν αὐ-
 τῆ ἐμοὶ πόλιν οἰκεῖ.

522. Κατηγορεῖν] Ἀκικῶς κατηγορὸν με
 τὰ βασιλίᾳ Οἰδίποδα διναῖ ἦγαν χαλιπᾶ
 ἱππ.

523. Πάρεμι] ἀντὶ τῶ παραγέγονα

Ib. Ἀτλητῶν] ἦγαν δυσανασχετῶν, ἀφο-
 ρητῶς ἔχων.

Ib. Ἀτλητῶν] μὴ καρτερῶν. μὴ φέρον
 δυσανασχετῶν.

Ib. Εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς] ἐν ταῖς δυσ-
 τυχαῖς ταῖς νῦν νομίζει τί πεπονθέναι παρ'
 ἐμᾶ εἰς βλάβην φέρον, εἴτε διὰ λόγον, εἴτε
 διὰ ἔργων, ἑδαμῶς ἐστὶν ἐμοὶ ἐπιθυμία τῆς
 ἐπὶ πολλὸν χρόνον παρακτινομένης ζωῆς φέρον
 τι τήνδε τὴν κατηγορίαν.

524. Πρὸς γ' ἐμᾶ] εὔρηται, πρὸς τ' ἐμᾶ
 πεπονθέναι. Ὅπερ ἐν ἐστὶν ἕτερον ἀλλ' ἢ πρὸς
 ἐμᾶ τι. Ὡς περ γὰρ φαμέν τῶν τις ἀνθρώ-
 πων, τὸ τις διὰ μίση τιθέντες, οὔτω καὶ τῶ-
 το ὅτι δ' ἐστὶ τί, καὶ ἡ σύνδεσμος τῆ, ὡς
 φασι τινεσ, μαρτυρεῖ τὸ φέρον.

527. Οὐ γὰρ εἰς ἀπλῆν] τὸ ἀπλῆν ἐνίοτε δη-
 λοῖ τὸ ἀποικίλον, οἷον ἀπλῆν ἦθος καὶ ἀπλῆς
 λόγος. Ἐνίοτε δὲ τὸ ἀσύνθετον ἐνταῦθα δὲ τὸ ἐν
 δηλοῖ κατὰ ποιητικὴν ἐξουσίαν. Ἄλλ' εἰς πολλὰ
 ἀφείλων εἰπεῖν, πρὸς τὸ, ἔ γὰρ εἰς ἀπλῆν
 ἡ ζημία μοι τῆ λόγῃ τότε φέρι, ὁ δὲ εἰς
 μέγιστον

Ἡ ζῆμία μοι τῷ λόγῳ τέττε φέρεϊ,

Ἄλλ' ἐς μέγισον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,

Κακὸς δὲ πρὸς σὺ καὶ φίλων κεκλήσομαι. 530

ΧΟΡ. Ἄλλ' ἦλθε μὲν δὴ τέτο τούνειδος τάχ' ἂν

Ὀργῆ, βιασθὲν μάλλον ἢ γνώμη φρενῶν.

ΚΡΕ. Πρὸς τῷ δ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι

Πεισθεῖς ὁ μάντις τῆς λόγῳ ψευδεῖς λέγει* ;

ΧΟΡ. Ἡυδατο μὲν τὰδ', οἶδα δ' ἔ γνώμη τίνι. 535

ΚΡΕ. Ἐξ ὀμμάτων ὀρθῶν δὲ καὶ ὀρθῆς φρενὸς

Κατηγορεῖτο τοῦπίκλημα τέτό με ;

ΧΟΡ. Οὐκ οἶδ'· ἂ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατύντες, ἔχ ὀρῶ.

Αὐτὸς δ' ὅδ' ἦδη δωμάτων ἔξω περᾶ.

ΟΙΔ. Οὗτος σὺ, πῶς δεῦρ' ἦλθες ; ἢ τοσόνδ' ἔχεις 540

Τόλμης πρόσωπον, ὥστε τὰς ἐμαῖς σέγας

* ALDUS, λέγοι.

μέγισον ἀποδίδοσι, συνάγων τὰ πολλὰ μετα-
επιτάσας εἰς τὴν τῷ μέγιστο ὑπέθετον.

531. Ἄλλ' ἦλθε μὲν δὴ] ἐπειδὴ τὸ τῷ χο-
ρῷ πρόσωπον ἰσόρροπον δεῖ ἐν ταῖς διατάξαι
εἶναι, διὰ τῆτο καὶ νῦν παρεμυθεῖται τὸν
Κρέοντα, ὅτι ἴσως κατ' ὀργὴν τῆτο εἶπεν, ἐρ-
θισθεῖς ὑπὸ τῷ μάντιος.

533. Πρὸς τῷ δ' ἐφάνθη] κατ' ἐρώτησιν ὁ
λόγος.

534. Ψευδεῖς λέγει] ἔς περὶ τῶν παρόν-
των λέγει ὡς γὰρ ὁ Οἰδίπυς ἔφη, οἱ τῷ
Τειρεσίᾳ λόγοι· οὗς κατ' αὐτῷ ἔφη, πρὸς
ψῆδος συντέθηνται, καὶ ἐκ ἐν ἀληθείᾳ λελεγ-
μένοι εἰσίν.

536. Ἐξ ὀμμάτων ὀρθῶν δὲ] τῷ χορῷ ἐκ
ἔχοντος λέγειν τίνι γνώμη ταῦτα ἐλέγετο,
ἀπὸ τῶν ἔξωθεν συμβάλλειν βεβλόμενος ὁ Κρέ-
ων, περὶ τῷ βλέμματος καὶ τῷ σχήματος ἐν
ᾧ ταῦτα ἔλεγον ὁ Οἰδίπυς, πιθανέεται.

Ib. Ἐξ ὀμμάτων] ἦγον ἀπὸ ἀνθρώπων σώ-
φρονος καὶ ὑγιῆς φρένας ἔχοντος· ἢ ἀπ' ἀκρι-
βῆς συνιδήσεως, καὶ καθιστικῆς γνώμης.

Εἰκότως δ' εἶπε τὸ ἐξ ὀρθῶν ὀμμάτων. Οἱ
γὰρ σώφρονες καθιστικὸς ἔχουσι τὸ ὄμμα, οἱ
δὲ μαινόμενοι πικρὰ τετραμμένον.

Ib. Ὀμμάτων] ἀπὸ ἀναμφιβόλου διαθέσεως
ὀφθαλμῶν, καὶ ἀπὸ ἀναμφιβόλου διαθέσεως γνώ-
μης. Ἀναιδία, προσώπου, ἦγον ἔχεις τοσαύ-
την ἀναιδίαν ἦγον ἀναισχυρτίαν.

539. Ἐξω περᾶ] ἴσως ἂν τις ἐνταῦθ' ἐλθῶν
κακίσει τὴν δευτέραν ἐννοιαν ἢν πρῶτον ἔραμεν,
εἰς τὸ, καὶ ταῦτ' ἰὼν εἰσω, λογίζε· ἐλέγομεν
γὰρ τὸ εἰσω, ἐντὸς τῶν οἴκων ἐλθῶν, ἢ εἰς
ἐσωτῶν καὶ κατ' ἡσυχίαν γενόμενος. Ἀμφό-
τερα ἂν ταῦτ' ἔχεται λόγῳ, καὶ κἄν καλύει
τὸ δεύτερον μὴ εἶναι ἀριστον, εἰ καὶ νῦν ὁ χο-
ρὸς φησιν, αὐτὸς δ' ὅδ' ἦδη δωμάτων ἔξω
περᾶ. Ὁ γὰρ ἡσυχίας δεόμενος, ἐντὸς οἴκου ἢ
εἰς ἐρημίαν χωρεῖ ὥστε οἱ περιουσιόμενοι ἡμᾶς
αἰτιάσθαι, σπᾶς αὐτὸς εἰς αἰτίαν ἐμβαλεῖσιν,
ἢ εἰδότες ὡς δεῖ τὰ πράγματα λογίζεσ-
θαι.

540. Οὗτος σὺ] ἐπιτίμησις Οἰδίπυδος κατὰ
Κρέοντος καὶ κατηγορία.

Ἴκε, φονεὺς ἂν ^{μετ' ἡμῶν} τῆδε τ' ἀνδρὸς ἐμφανῶς,
 Λησῆς τ' ἐναργῆς τῆς ἐμῆς τυραννίδος;
 Φέρ' εἰπέ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν
 Ἰδῶν τί' ἐν ἐμοί, ταῦτ' ἐβελύσω ποιεῖν; 545

απιόεις Ἡ τοῦργον ὡς εἰ γνωρίσοιμί σε τόδε,
 Δόλω προσέρπον, κακὰ ἀλεξοίμην μαθῶν;
 Ἄρ' ἔχι μῶρόν ἐσι τοῦ γχειρήματά σε,
 Ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα
 Θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασιν εἰ ἀλίσκεται; 550

ΚΡΕ. Οἶσθ' ὡς ποιήσω; ἀντὶ τῶν εἰρημένων
 Ἴσ' ἀντάκασον, κατὰ κρίν' αὐτὸς μαθῶν.

ΟΙΔ. Λέγειν σὺ δεινός, μαυθάνειν δ' ἐγὼ κακός.
 Σε· δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν σ' εὐρηκ' ἐμοί.

ΚΡΕ. Τῆτ' αὐτὸ νῦν με πρῶτ' ἀκασον, ὡς ἐρῶ. 555

ΟΙΔ. Τῆτ' αὐτὸ μή μοι φράζ', ὅπως ἐκ εἰ κακός.

ΚΡΕ. Εἴτοι νομίζεις κτήμα τὴν αὐθαδίαν
 Εἶναί τι τῆ νῦ χωρὶς, ἐκ ὀρθῶς φρονεῖς.

ΟΙΔ. Εἴτοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς

542. Τῆδε τ' ἀνδρὸς] Δικτικῶς, ἀντὶ τῶ, ἐμῶ.

544. Πρὸς θεῶν] συνίησις.

545. Ἐβελύσω] Ταῦτα ἐβελύσω ποιεῖν ὑπολαβῶν. Ἡ ἐβελύσω ταῦτα ποιεῖν ὑπολαβῶν ὅτι εἰ γνωρίσοιμι ἢ γινώσκω ἢ μάθοιμι τὸ ἔργον τὸ εἰς τὸ δόλω κινῆμενον.

548. Ἄρ' ἔχι] γνομικόν.

550. Πλήθει] Τὸ ὃ πλήθει πρὸς τὸ πρῶτον ἀπίσκει. Ὑπὸ πλήθους ἀνθρώπων καὶ ὑπὸ χρημάτων.

551. Οἶσθ' ὡς] ἀπολογία Κρίαντος ἐφ' οἷς ἰσχυρίζεται.

Ib. Οἶσθ' ὡς ποιήσω] ἀντὶ τῆ ποιήσεως ἐστὶ δὲ ἄττικισμός.

Ib. Οἶσθ' ὡς] Γινώσκεις ὑπερ μίλλως ποιήσω ἢ καὶ τῶν εἰρημένων ὑπὸ σε.

553. Λέγειν σὺ δεινός] σὺ μὲν δεινός εἰ ἐν τῷ λέγειν, ἐγὼ δὲ ἢ μετὰ εὐνοίας σὺ ἀκούω διὰ τὴν δυσμενίαν.

Ib. Ἐγὼ κακός] ἦν κακὸν ἤημαί τὸ ἀπὸ σε τι μαυθάνειν. Μὴ λάβης δὲ εἰς τὸ σε ἐξῶθεν τὸ ἀπὸ. Εἰ καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συντάξει χάριν σαφηνείας εἰρήκαμεν. Ὡς περ γὰρ φεμεν, κακῶ ἀνδρὸς ἤημαί τῶτοι καὶ πάλιν, βαρβάρη τὴν ἕβριν γινώσκω ἔτω καὶ μαυθάνω σε τόδε.

554. Πρὸς τῆτε αὐτῆ εἰ λέγει ὅτι εὐρηκῶς με δυσμενῆ σαυτῶ τὴν ἀπολογίαν τῆτε αὐτῆ.

Ib. Βαρύν] Βαρὺς ἐπὶ ψυχῆς. ὁ δύσκολος καὶ ἀγανάκτησις ἔχων. καὶ βαρὺς ἐπὶ σώματος, ὁ βεβαρημένος καὶ δυσκίνητος. Ἐν ταῦθα δὲ ἢ τὸν ἔχοντα τὸ βάρος ἐν αὐτῷ λέγει καὶ τὴν ἀγανάκτησιν ἀλλὰ τὸν γινόμενον ἐτέρω τοῦτον. Ὡς τε τὸ βαρὺς ἐνίοτε μὲν τὸν βαρυνόμενον δηλοῖ καὶ ἐπὶ πάθῃ λέγεται ἐνίοτε δὲ, τὸν βαρύνοντα καὶ ἐνεργείας ἐστὶ ψυχῆς ὁ ἀγανάκτησις ἔχων βαρὺς, ἐπὶ σώματος ὁ δυσκίνητος.

- Δρῶν, ἔχ ὑφέξειν τὴν δίκην, ἔκ εὖ φρονεῖς. 560
- ΚΡΕ. Εὐμφημί σοι ταῦτ' ἔνδικ' εἰρῆσθαι τὸ δὲ Πάθῃμ' ὁποῖον φῆς παθεῖν, δίδασκέ με.
- ΟΙΔ. Ἐπειθες, ἢ ἔκ ἔπειθες, ὡς χρεῖ' ἢ μ' ἐπὶ Τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα;
- ΚΡΕ. Καὶ νῦν ἔτ' αὐτός εἰμι τῷ βελεύματι. 565
- ΟΙΔ. Πόσον τίν' ἤδη δῆθ' ὁ Λαΐος χρόνον;
- ΚΡΕ. Δέδρακε ποῖον ἔργον; ἔ γὰρ ἐννοῶ.
- ΟΙΔ. Ἄφαντος ἔρρει θανασίμῳ χειρώματι.
- ΚΡΕ. Μακροὶ παλαιοί τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι.
- ΟΙΔ. Τότ' ἔν ὁ μάντις ἔτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ; 570
- ΚΡΕ. Σοφός γ' ὁμοίως, καὶ ἴσθ τιμώμενος.
- ΟΙΔ. Ἐμνήσατ' ἔν ἐμῶ τι τῷ τότ' ἐν χρόνῳ;
- ΚΡΕ. Οὐκ ἐν, ἐμῶ γ' ἐσῶτος ἔδαμῶ πέλαις.

557. Τὴν αὐθάδμαν] λέγουσι δὲ εἶναι τὴν αὐθάδμαν, ἀπῆμιαν ὁμιλίαν ἐν λόγοις.

560. Ἐπίξειν] ὑπέχει τὰ νῶτα ἢ θάλασσα τῷ Διόνυσῳ ἢ γυν ὑποκείμενα ἔχει, καὶ ὑπέχει τις τινὶ δίκην, ἢ γυν ὑποκείμενον ἑαυτὸν ἔχει εἰς δίκην. Ὅτι ἐνίοτε μὲν τετελεισμένη ἔχει τὴν σύταξιν ὡς ὑπέχω σοι δίκην ἐνίοτε δὲ ἀτελή, ὡς ὑπέχω δίκην. Ὅτι ἐξ ἀνάγκης ἢ δοτικῆ συνυπακύνται.

563. Ἡ ἐκ ἔπειθες] συνήσεις, ἢ κοινὴ συλλαβὴ τὸ ἦ.

Ib. Χρεῖ'] καὶ χρῆσιμα, ἢ γυν χρῆσιμον ἢ λέγουσι ἐκ τέτων γὰρ σύγκριται καὶ τὸ χρῆσιμα. Το δὲ χρῆσιμα τριγώνια εἰσὶν. Ἐστὶ γὰρ ὁ χρῆσιμος, ἢ χρῆσιμα, καὶ τὸ χρῆσιμον. Ἐστὶ δὲ μονογενὲς ἢ χρῆσιμα. Ὅτι δὲ ἐνταῦθα τὸ χρῆσιμα ἑδῆτερον ἐστὶ, διότι τὸ συναλείφεται τὸ ἄ ὅπερ ἐκ ἀν ἐγένετο εἰ μὴ βραχὺ ἦν.

564. Τὸν σεμνόμαντιν] ἐν εἰρωνείᾳ εὐήθη γὰρ θέλει λέγειν τὸν Τυρσίαν.

566. Πόσον χρόνον] Τοσῶτον χρόνον ποιεῖ τὴν ἀντι τῆ ἐπὶ τοσῶτον, καὶ πόσον χρόνον διμένους ὡπτατα, ὅδε ἢ γυν ἐπὶ πόσον χρόνον κῆται ἐν τοῖς διμένους, καὶ ἐπ. τῶν ἄλλων ὁ

μοίως. Ὅτι δὲ ἢ ἐπὶ πρῆβεις νοῦται ἐπὶ τέτα, δῆλον ἀπὸ τῶ πολλὰ τοιαῦτα ἐνίοτε λέγεσθαι μετὰ τῆς ἐπὶ, οἶον, ἐπολίγον, ἐρικανόν, ἐπιπολύ. Ἐπιπολύ εἰσὶ καὶ ἀφωτος, ἢ γυν ἐπιπολύ μέρος χρόνον, τῆς τῆς πολλῶν χρόνον.

567. Δέδρακε ποῖον] τῆτο δια μίση εἶπε. Ib. Οὐ γὰρ ἐννοῶ] ἐπὶ κατὰ παραλίπιν εἶπε, λέγει, τί με ἰρωτᾶς ἀγνοῶ.

568. Θανασίμῳ] θανατηφόρῳ φόνῳ, τῆς τῆς δια φόνου θανατηφόρου.

569. Μακροὶ] εἰκότως εἶπε τὸ παλαιοὶ πρὸς τὸ μακροί. Οἱ γὰρ μακροὶ χρόνοι καὶ παλαιοὶ εἰσιν. Τὸ σὸν ἀλλὰ τοσῶτον γυν αἰσθαι καὶ λόγοις ἀν αὐτὸ, εἰ καλῶς φρονεῖς. Εἰ καὶ ἐκείνο μὴ οἶδας, ἀλλὰ τὸ σὸν γινώσκεις, εἰ καλῶς φρονεῖς.

570. Μάντις] Ἦ γυν ἔτος δ νῦν μάντις ἦδαι τότε τὴν μαντικὴν, κατεζίνετο τότε ἐν τῇ μαντικῇ.

571. Σοφός ὁμοίως] Ἦ γυν ὡσπερ νῦν καὶ ἐξίστη τιμώμενος, ἢ γυν καὶ ἢ τιμώμενος κατεζίνετο τιμᾶται νῦν, τῆς τῆς καὶ ἢ σοφὸς ἔτος νῦν. Καὶ ἐρομίζετο ἔτος ὡσπερ νῦν.

573. Οὐκ ἐν] ἔδαμῶ διμνημόσυτον ἐμῶ ἐσῶτος

- ΟΙΔ. Ἄλλ' ἐκ ἔρευναν τῆ θανόντος ἔσχετε ;
 ΚΡΕ. Παρέσχομεν' πῶς δ' ἔχί; καὶ ἠκέσαμεν. 575
 ΟΙΔ. Πῶς ἔν τόθ' ἔτος ὁ σοφὸς ἐκ ἠῦδα τάδε ;
 ΚΡΕ. Οὐκ οἶδ'. ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγαῖν φιλῶ.
 ΟΙΔ. Τὸ σὸν δέ γ' οἶσθαί καὶ λέγοις ἂν εὔ φρονῶν.
 ΚΡΕ. Ποῖον τόδ' ; εἰ γὰρ οἶδά γ', ἐκ ἀρνήσομαι.
 ΟΙΔ. Ὅθ' ἔνεκ' εἰ μή σοι ξυνῆλθε, τὰς ἐμάς 580
 Οὐκ ἂν ποτ' εἶπε Λαίῃ διαφθοράς.
 ΚΡΕ. Εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶσθ' ἐγὼ δέ σε
 Μαθεῖν δικαίῳ ταῦθ', ἄπερ καμῆ σὺ νῦν.
 ΟΙΔ. Ἐκμάνθαν' ἔ γὰρ δὴ φονεὺς ἀλώσομαι.
 ΚΡΕ. Τί δῆτ' ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις ; 585
 ΟΙΔ. Ἄρνησις ἐκ ἔνεσιν ἂν ἀνισορεῖς.
 ΚΡΕ. Ἄρχεις δ' ἐκείνη ταῦτά, γῆς ἴσον νεμῶν ;
 ΟΙΔ. Ἄ ν ἦ θέλεσσα, πάντ' ἐμῆ κομίζεται.
 ΚΡΕ. Οὐκἔν ἴσῃμαι σφῶν ἐγὼ δυοῖν τρίτος. 590
 ΟΙΔ. Ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνῃ φίλος. 590

τοι πλοσιον ἦν τῆτο δ λέγει πρὸς ἐμῆ νῦν. Εἰ καὶ ἐκεῖνο μὴ οἶδας, ἀλλὰ τὸ σὸν οἶσθα. καὶ εἰ καλῶς φρονεῖς, λέγοις ἂν. Οὐκ ἂν ποτ' εἶπε τὰς διαφθοράς τῆ Λαίῃ ἐμάς.

574. Ἄλλ' ἐκ ἔρευναν] ζήτησιν, δοκιμασίαν.
 577. Οὐκ οἶδ'] γνωμικόν.

580. Ὅθ' ἔνεκ' εἰ μή σοι ξυνῆλθε] ὁ μάντις εἰ μὴ ἐλάμψανέ σε κοινοῦν τῆ βεβλήματος, ἐκ αὐτῆ με ἔρη τῆ Λαίῃ φονία.

Ιβ. τὰς ἐμάς] τὸ τὰς πρὸς τὸ διαφθοράς τῆς συναπτεσθαι, ἔταως, ἐκ ἂν ποτ' εἶπε τὰς διαφθοράς τῆ Λαίῃ ἐμάς. Σὺ δ' ἐκεῖνος εἰσας, τὸ τὰς πρὸς τὸ ἐμάς, ὡς περ συντίθεται, σύν-σπτι, ἔταως, ἐκ ἂν ποτ', εἶπε τὰς ἐμάς εἰς αὐτὸς οἶσται διαφθοράς τῆ Λαίῃ. πρὸς γὰρ τὴν αὐτὴν ὑπόληψιν τὰς ἐμάς ἀρισμένως εἶπει, καὶ ἔ πρὸς τὴν οἰκείαν. εὐρήσεις δ' ὅμοιον καὶ πρῶτον, ὅταν λέγη, τὸν ἐναγῆ φίλον ποτ' ἐν αἰτία σὺν ἀφανεί λόγῳ. Ἐκεῖ γὰρ τὸ ἐναγῆ πρὸς τὴν τῆ Οἰδίποδος ὑπόληψιν κίτται. Τὸ

δὲ πᾶν, εἰ μὴ μετὰ σὲ ἐβελείσατο, ἐκ ἂν ποτ' με φονία Λαίῃ εἶπεν.

582. Εἰ μὲν λέγει] ἦγαν εἰ μὲν φονία σὲ τῆ Λαίῃ ἐκεῖνος φησιν, αὐτὸς οἶσθα' ἐγὼ δὲ παρα-σὲ βελόμην ἂν μαθεῖν, ὡς περ καὶ σὺ παρ' ἐμῆ νῦν.

585. Γήμας ἔχεις] γαμῆ τις, ἀμεταβά-τως ἀντὶ τῆ γάμον ἔχει, τῆτ' ἐστὶ συνημμένος ἐστὶ γυναίκα. Ὡς ἐν τῷ, Οὐ γαμίης; ζῆς ἔτ' ἰλαφρότερος. Καὶ γαμῆ τις τήνδε, μεταβα-τικῶς ἀντὶ τῆ εἰς γάμον λαμβάνει, ἢ λαβῶν ἔχει καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα.

586. Ἄρνησις] Δυνατὴ ἐκ ἐστὶν ἐμοὶ ἢ ἀρνη-σις ἦγαν ἐκ ἐστὶ μοι δυνατόν ἀρνήσασθαι.

587. Ἄρχεις δ'] κατὰ ταῦτά ἐκεῖνη γῆς μέρος ἐπίσης αὐτῆ.

588. Πάντ' ἐμῆ] μὴ λάβῃς εἰς τὸ ἐμῆ, ἔξαθεν τὸ ἀπὸ, ἀλλ' ἔνπερ ἄνω ἔραμεν λόγον εἰς τὸ Μακθάνην δ' ἐγὼ κακὸς σε, ὁ αὐτὸς ἐστὶ κἀνταῦθα. Πάντα γὰρ λαμβάνει ἐμῆ, τῆτ' ἐστὶν ἡμέτερον ὄντα αὐτῆ δέχεται.

ΚΡΕ. Οὐκ' εἰ δίδοις γ', ὡς ἐγὼ, σαυτῷ λόγον.
 Σκέψαι δὲ τῆτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκεῖς
 Ἄρχειν ἐλέσθαι ζῦν φόβοισι μᾶλλον, ἢ
 Ἄτρεσον εὔδοντ', εἰ τάγ' αὐθ' ἔξει κράτη;
 Ἐγὼ μὲν ἔν' ἔτ' αὐτὸς ἰμείρων ἔφυν
 595 Τύραννος εἶναι μᾶλλον, ἢ τύραννα δρᾶν,
 Οὔτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσεται.
 Νῦν μὲν γὰρ ἐκ σὲ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω
 Εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, * πολλὰ καὶ ἄκων ἔδρων.
 Πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἠδίων ἔχειν
 600 Ἄρχῆς ἀλύπε καὶ δυναστείας ἔφου;
 Οὔπω τοσῶτον ἠπατημένος κυρῶ,
 Ὡστ' ἄλλα χρήζειν ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά.
 Νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται
 Νῦν οἱ σέθεν χρήζοντες ἐκκαλῶσί με. 605

* ALDUS, ἦρχων.

591. Οὐκ' εἰ δίδοις γ'] Οὐδαμῶς φαίνομαι κακὸς φίλος, εἰ δίδοις, γὰρ σαυτῷ λόγον ἦγην σκίψην καὶ διαγνωστικὴν κρίσιν, ὡς ἐγὼ ἑμαυτῷ ἐπινοῶ δίδωμι ἦγην, σκίψαιο ὡς ἐγὼ σκίπτομαι. *scum ratiocinari.*

592. Σκέψαι δὲ] λόγισαι δὲ καὶ τῆτο πρῶτον, εἰ νομίζεις τινὰ, εἰ τὰ αὐτὰ ἔξει κράτη, προκρίναι ἂν μᾶλλον ἄρχειν σὺν φόβῳ, ἢ ἄρχειν δυλοῦντι ὑπνωτίζοντα ἀφόβως.

1b. Εἰ τιν' ἂν δοκεῖς] τὸ ἂν πρὸς τὸ ἐλέσθαι συναπτόν, καὶ ἔτι πρὸς τὸ δοκεῖν ὡς τινὲς φασί, γράφοντες κῆς διὰ τῆ ἢ.

594. Ἄτρεσον εὔδοντ'] εἰκότως εἶπε τὸ εὔδοντα, καὶ ἔτι διαλέγοντα. Ὁ γὰρ ἀμερίμως ζῶν, πρὸς ὑπνον ἐμέρεται. Τὸ δὲ Εἰ τάγ' αὐθ' ἔξει κράτη, πρὸς τὸ φόβῳ συναπτόν. Τὸ δὲ ἢ ἄτρεσον εὔδοντα, διὰ μέση.

598. Φέρω] ἀποφέρωμαι, λαμβάνω ἅπαντα γὰρ ἢ ἐλπίς τῶ τυχεῖν ἂν θέλωσι δουλοῦντι, ἰσταῦθα ἐσὶν αὐτοῖς ἦγην ἐν ἐμοί· ἐξ ἐμῶ ἦγην ἰσταῦθα ἐν ἐμοὶ πᾶσα ἢ ἐλπίς τῶ τυχεῖν. ἦγην, τὸν φόβον ἐν ἔχει ἢ βασιλεία.

599. Ἄκων ἔδρων] τῆτο λέγει ἐπιθετὴ ἢ ἀρχὴ καὶ παρὰ τὸ δίκαιον τῆς αὐτῆν ἔχοντα ἀναγκάζει πολιτεύσθαι.

600. Πῶς δῆτ' ἐμοὶ] ἢ σύνταξις, πῶς ἔν ἢ τυραννὶς καὶ ἢ βασιλεία ἔφου καὶ ὑπάρχει ἔχειν ἐμοὶ ἠδίων καὶ ἠδυντῆρα ἀρχῆς καὶ δυναστείας ἀλύπε, ἐφ' ἢς νῦν εἰμί.

602. Οὔπω τοσῶτον] γνομικόν.

603. Ὡστ' ἄλλα χρήζειν] ἢ γὰρ ἀρχὴ καλὸν μὲν ἐσὶν, ἀλλὰ παρακίνοδυνυμῆνον καὶ ὑποπτόν ἢ δ' ἐμῆ, καλὸν περισπῆδαςον. ἐσὶον δὲ ὅτι τὸ χρήζω ἔτι μόνον γενικῆ ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῆ συντάσσεται· καὶ ὅτι μὲν γενικῆ συντάσσεται, φυσικὴν ἔχει τὴν σύνταξιν χρήζω γὰρ τὸ χρεῖαν τινὸς ἔχω) ὅτι δὲ αἰτιατικῆ, πρὸς τὸ σημαϊνόμενον· ἔτι γὰρ τις ἔχει χρεῖαν, θέλων αὐτὸ ἔχει χρεῖαν.

604. Νῦν πᾶσι χαίρω] ἀπὸ τῆ, πᾶσι ἀνθρώποις πληροφῆμαι καὶ θαρσύνω, καὶ εἰς ἐδῆνα ὑποφίαν ἔχω ὁ τυραννίδος ἔχω καθίστηκεν. Ἐκείνη γὰρ καὶ συλγνίσει αὐτοῖς καὶ φίλοις ἀπιστεῖ. ἢ τὸ πᾶσι χαίρω, ἀπὸ τῆ πᾶσι

πᾶσι

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ. 51

Τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἐνταῦθ' ἔνι.
 Πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ', ἀφείς τάδε;
 Οὐκ ἂν γένοιτο νῆς κακὸς καλῶς φρονῶν.
 Ἄλλ' ἔτ' ἐρασηὲς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν,
 Οὐτ' ἂν μετ' ἄλλε δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ. 610
 Καὶ τῶνδ' ἔλεγχον, τῆτο μὲν Πυθῶδ' ἰῶν,
 Πεύθε τὰ χρησθέντ' εἰ σαφῶς ἠγγειλά σοι
 Ταῦτ'· ἀλλ' ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβης
 Κοινῇ τι βελεύσαντα, μή μ' ἀπλῆ κλάνης
 Ψήφω, διπλῆ δὲ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ, λαβῶν. 615
 Γνώμη δ' ἀδήλω μή με χωρὶς αἰτιῶ.

πᾶσι πράγμασιν ἴδομαι, καὶ κέρμια φροντίζω καὶ μέριμνα περὶ ἑστέος ἐστὶ μοι, ἀμβλείαν ποιεῖσα τὴν ἰσοίαν.

606. Τὸ γὰρ τυχεῖν] ἡ σύνταξις ἐνὶ γὰρ καὶ ὑπάρχει αὐτοῖς ἅπανθ' ἃ βέλονται ἐνταῦθα, ἦν ἐν ἐμοί, τὸ τυχεῖν τῶν. Τῆτ' ἐστὶ, λογίζονται δὲ ἐμῷ, καὶ δέονται σὺ πάντων ἂν χρῆσαι τεύχεσθαι. Δίον δ' εἰπεῖν ἔσται, τὸ γὰρ τυχεῖν πάντων ἐνταῦθ' αὐτοῖς ἐνὶ ὃ δὲ ἅπαντα εἴπε πρὸς τὸ ἐν. Τὸ δὲ τυχεῖν, ἔχον συντάσσει, τὸ τυχεῖν τῶν δηλοῦσι.

607. Πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν] προκατασκευάσας ὡς ἀμεινόν ἐστιν αὐτῷ τῆ τυραννίδι τὸ ἀφείδως κοιτανῆν τῇ τυραννίδι, τῆτο ἐπὶ τῆς κεν-
 Ὁ γὰρ ἴσθι, ὃ ταῦτα τὰ συμφέροντα ἐνθυμύμεις, ὅκ ἂν γένοιτο κακός, ὥστε ἑτέρῳ τινὶ ἀσυμφόρῃ ἐπιχειρῆσαι.

608. φρονῶν] ἀπὸ τῆ φρονῆτος. Ἡ ἔσται, ὃ καλῶς φρονῶν νῆς, οὐκ ἂν κακός γένοιτο.

Ib. Οὐκ ἂν γένοιτο] γνωμικόν.

611. Καὶ τῶνδ' ἔλεγχον, τῆτο μὲν Πυθῶδ' ἰῶν] ζήτησον (φροῖν) εἰ τὸν χρησμὸν ἠγῶς ἀφίγγμαι σοὶ φέρων ἔστα εἰ κατακοινώησα τὸ μαντεῖον τῷ Τυρρασίᾳ.

Ib. Πυθῶδ' ἰῶν] ἡ σύνταξις, καὶ τῆτο μὲν ἰῶν καὶ ἰλθὼν Πυθῶδε καὶ εἰς τὴν Πυθίαν, Πεύθε καὶ μάθανε τὰ χρησθέντα καὶ τὰ μαντιβέντα σοί, ἔλεγχον καὶ δοκιμασίαν τῶνδ', εἰ σαφῶς καὶ ἀληθῶς ἠγγειλά σοι ταῦθ' ἃ ἔφυν

σοί. Οὕτω καὶ τὸ ἔλεγχον λέγει. Καὶ μὴ λάβης ἔξωθεν τὸ εἰς, ἀλλ' ὡσπερ φαμὶν, μαθηθῆναι τὸν διδάσκαλον περὶ ἐμῆ εὐνοῦν, ἔστω καὶ τῆτο, μάθανε τὰ χρησθέντα ἔλεγχον τῶνδ'.

612. Σαφῶς] ἐρώτα εἰ σαφῶς ἠγγειλά σοὶ τὸν δοθέντα χρησμὸν.

623. Τερασκόπῳ] τερασκόπος ὁ τῶν τεράτων ἱερμνεύς.

Ib. Τῷ τερασκόπῳ] ἦν, ἐάν εὖρῃς μοὶ κοινῇ τι βελευσάμενον περὶ τῆτις Τυρρασίᾳ τῷ τερασκόπῳ καὶ τῷ τὰ τέρατα καὶ σημεῖα τῆς μαντικῆς σκοπῶντι καὶ σαφηνίζοντι, κλάσαν μοι.

Ib. Κοινῇ] ἦν κοινανίσαντα βουλῆς τῷ μάντι.

Ib. Κοινῇ τῷ τερασκόπῳ] ἦν σὺν τῷ τερασκόπῳ.

615. Διπλῆ δὲ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ] ὅτι καὶ αὐτὸς τὸν ἔμαντῶ καταψήφίζομαι θάνατον.

Ib. Τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ] τῆτο λέγει, καὶ τῇ ἐμοί, προσκῆση, (ἦν ἢν ἀξίος εἰμι παθεῖν, κακὸς φανείς) καὶ τῇ σοὶ προσκῆση, ἦν ἢν ἀξίον βασιλείᾳ ποιῆσθαι κατὰ τῶν ἐπίθεκ-
 λυκότεων αὐτῶ. Ἡ, ἦν καὶ ἐγὼ κατ' ἐμῷ, καὶ αὐτὸς ψήφισαι κατ' ἐμῷ.

616. Γνώμη δ' ἀδήλω] ἐπὶ λογισμῷ ἀμφιβολίαν ἔχοντι.

“ Οὐ γὰρ δίκαιον ἔτε τὲς κακὲς μάτην
 “ Χρηστὲς νομίζουσιν, ἔτε τὲς χρηστὲς κακὲς.
 “ Φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν, ἴσον λέγω,
 “ Καὶ τὸν παρ’ αὐτῆ * βίοντον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ.”
 Ἄλλ’ ἐν χρόνῳ γνώσῃ τὰδ’ ἀσφαλῶς· ἐπεὶ 621
 “ Χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος·
 “ Κακὸν δὲ καὶ ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾶ.”

ΧΟΡ. Καλῶς ἔλεξεν εὐλαβεμένῳ πεσεῖν,
 Ἄναξ· “ φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς, ἐκ ἀσφαλεῖς.” 625

ΟΙΔ. Ὅταν ταχύς τις οὐπιβελεύων λάθρα
 Χωρῆ, ταχὺν δεῖ καμὲ βελεύειν πάλιν.
 Εἰ δ’ ἡσυχάζων προσμενῶ, τὰ τῷδε μὲν

* ALD. TURN. αὐτῆ.

617. Οὐτε τὲς κακὲς χρηστὲς] ἀντὶ τῆ ἀγαθῆς. Τῷ χρηστῷ γὰρ κυρίως, ἐναντίον ὁ φαῦλος. Ἐστὶ δὲ χρηστὸς ἢ ἡ ὁμιλία ἀφίλειαν ἐμποιοῦ. Φαῦλος δὲ, ἢ ὁ βίος ἀτακτος καὶ ἀκόλαστος. Ὡς καὶ ἄλλες βλάπτεισθαι ἀπὸ τῆς αὐτῆ ὁμιλίας. Τῷ ἀγαθῷ δὲ ἐναντίον ὁ κακός. Τῷ καλῷ δὲ, ὁ ἀίσχρὸς ἦεν ὁ δυσειδής. Σοὶ τῷ Οἰδίποδι εὐλαβεμένῳ πεσεῖν καὶ ἐπιβελευθῆσθαι παρ’ αὐτῆ καλῶς ἔλεξεν ὁ Κρίων. Ὅτι ἐν χρόνῳ τὰδὲ γνώσῃ ἀσφαλῶς ὅπως εἰμι περὶ σὲ ὁ γὰρ ταχὺ βελεύμενος, μὴ βασανίζων τὴν γνώμην σφάλεται πρὸς ὃ ὁ Οἰδίπους φησὶ, ὅτι πρὸς τὰς ταχίας ἐπιβουλίας δεῖ ταχίαν εἶναι τὴν ἀμυναν.

618. Χρηστὲς νομίζουσιν] ἀγαθῆς· τῷ χρηστῷ ἐναντίον ὁ φαῦλος. Ἐστὶ δὲ χρηστὸς ἢ ἡ ὁμιλία ἀφίλειαν ἐμποιοῦ φαῦλος δὲ, ἢ ὁ βίος ἀτακτος καὶ ἀκόλαστος, ὡς καὶ ἄλλες βλάπτεισθαι ἀπὸ τῆς αὐτῆ ὁμιλίας. Τῷ ἀγαθῷ δὲ ἐναντίον ὁ κακός, τῷ καλῷ δὲ ὁ ἀίσχρὸς καὶ ὁ δυσειδής.

619. Φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν] ἴσον γὰρ εἶσι κακὸν, ἀπαθήσασθαι φίλον, καὶ τὸν ἑαυτοῦ βίον.

619. Φίλον γὰρ] γναμικόν.

622. Χρόνος δίκαιον ἄνδρα] γναμικόν.

624. Καλῶς ἔλεξεν] σοὶ εὐλαβεμένῳ. Πεσεῖν καὶ ἐπιβελευθῆσθαι παρ’ αὐτῆ, καλῶς ἔλεξεν ὁ Κρίων ὅτι ἐν χρόνῳ γνώσῃ τὰδ’ ἀσφαλῶς, ὅπως εἰμι περὶ σὲ. Ὁ γὰρ ταχὺ βελεύμενος, καὶ μὴ πολλὰκις βασανίζων τὴν γνώμην, σφάλεται. Πρὸς ὃ ὁ Οἰδίπους φησὶ, ὅτι πρὸς τὰς ταχίας ἐπιβουλίας δεῖ ταχίαν καὶ τὴν ἀμυναν εἶναι.

Ib. Εὐλαβεμένῳ πεσεῖν] ἦεν, φοβεμένῳ σοὶ πεσεῖν τῆς ἀρχῆς καλῶς ἔλεξε Κρίων, ὡς ἐκ ἐκ τῆ εὐσθέος δίκαιον καταφιρίζεσθαι ἕως ἂν κατὰ σὲ ὑπονοήσῃ, ἀλλὰ πρῶτον ἐξετάζειν παντὶ τρόπῳ περὶ αὐτῶν, καὶ καταδικαίει αὐτὸς εὐρόντα, τότε κολάζειν. Οἱ γὰρ ταχίως φρονεῖν (ἦεν οἱ ταχίως καὶ μὴ μετὰ σκέψεως ποιοῦντες τι) ἐκ ἀσφαλείας, ἀλλ’ ἀβέβαιοι, καὶ πρὸς κίνδυνον εἰσθ’ ὅτι πείσονται. Ἰστέον δ’ ὅτι ἡ μερικὸν τὸ εὐλαβεμένῳ σοὶ διὰ τὸν Οἰδίποδα, ἢ καθόλου διὰ πάντα φοβεμένον.

625. “Φρονεῖν γὰρ οἱ—] γναμικόν.

626. Ὅταν ταχύς] ταχύς τις εἶ, καὶ ἐπιβουλίας ἔχει σημασίαν ἐνταῦθα τὸ ταχύς, ἐπιβούλοι ἔχει προφορὰν ὀνόματος, καὶ τὸ τίς οἰκίας ἔχει μισθ’ ἑαυτῆ.

628. Τὰ τῷδε μὲν] τὰ τῷ Κρίοντος τῷ ἐμοὶ ἐπιβελευσάμενος.

629. Πιπραγμέν’—

Πεπραγμέν' ἔσαι, τὰμὰ δ' ἡμαρτημένα.

ΚΡΕ. Τί δῆτα χρήσεις, ἢ με γῆς ἔξω βαλεῖν; 630

ΟΙΔ. Ἐκίσα θνήσκειν, ἔφυγεῖν σε βέλομαι.

ΚΡΕ. Ὅταν προδείξῃς οἶόν ἐσι τὸ φθονεῖν. *γινώσκω σετ μεα*

ΟΙΔ. Ὡς ἔχ' ὑπεΐζων, ἔδὲ πισεύσων, λέγεις;

ΚΡΕ. Οὐ γὰρ φρονεῦντά σ' εὐ βλέπω.

ΟΙΔ. Τὸ γῆν ἑμόν.

ΚΡΕ. Ἄλλ' ἔξ ἴσα δεῖ κάμόν.

ΟΙΔ. Ἄλλ' ἔφους κακός. 635

ΚΡΕ. Εἰ δὲ ξυνίης * μηδέν;

ΟΙΔ. Ἀρκτέον γ' ὅμως.

ΚΡΕ. Οὗτοι κακῶς γ' ἄρχοντος. *sup. υπεΐζων*

ΟΙΔ. ὦ πόλις, πόλις.

ΚΡΕ. Κάμοι πόλεως μέτεσι † τῆσδ', ἔσοι μόνω.

* ALDUS, ξυνίης.

† TURN. in margine, μέτεσιν ἔχί σοι.

629. Πεπραγμέν'—] Ἡ ἐμὴ δὲ ἐσφαλμένη ἐπίσταμένη ἀντὶ τῆ ἐκβαλεῖν ἀπάσασθαι ἐξήρισον ποιῆσαι.

Ib. Τὰμὰ δ' ἡμαρτημένα] ἡ ἄμυνα.

630. Ἡ με γῆς ἔξω βαλεῖν] τὸ ἢ, εἰ μὲν καθ' ὑποστυγμὴν ἴρεις τὸ ἔξω. Ἀντὶ τῆ ὄντως ἀρα νοήσεις· εἰ δὲ κατὰ ἀποφαντικὴν ἐρώτησιν τὸ ἔξω εἴποις, ἀντὶ τῆ διαξευκτικῆ συνδίστασι καὶ τῆς, εἰς τὴν καὶ ἐν ἀμφοτέροις εἰς τὸ χρήσις. Ἰστέον δ' ὅτι ποτὲ μὲν καθ' ὑποστυγμὴν τὴν ἐρώτησιν ποιούμεθα, ὡς τὸ, Οὐ σῖγ' ἀνέξῃς, μὴδὲ θυλίαν ἀρεῖς; καὶ τὸ, Μεμνηνὸτ' ἀνδρα πρῶτα ὄκνησ' ἰδεῖν; ποτὲ δὲ κατ' ἀπόφασι, ὡς τὸ, Πρὶν ἂν τι δράσῃς, ἢ τι κερδανῆς πλίον;

632. Οἶον] ὅταν ἀποδείξῃς ὁ λέγεις δηλονότι τότε τεθνήξομαι. Εἶτα ἐπάγει σχετικῶς οἶον ἐστὶ τὸ φρονεῖν.

633. Ὡς ἐκ ὑπεΐζων] ἔτῃς λέγεις ὡς μὴ πισυόμενός μοι, ἀλλ' ἀντιλέξων τῆ καλύσει.

635. Τὸ γῆν ἑμόν] ὅσον ἦκεν εἰς ἐμέ, καλῶς βελεύομαι· ἢ ἔτῃς τὸ γῆν ἑμαυτῶ σύμ-

φορον ποιῶ. Πρὸς ὃ φησιν ὁ Κρέων, ὅτι καὶ τὸ ἑμόν συμφέρον δεῖ σε σκοπεῖν, ὅτι οὐ δεῖ με ἀκαίρως ὑπονοεῖσθαι.

Ib. Ἄλλ' ὅσον ἦκεν εἰς ἐμέ καλῶς βελεύομαι, ἢ ἔτῃς τὸ γῆν ἑμαυτῶ συμφέρον ποιῶ· πρὸς ὃ φησιν ὁ Κρέων, ὅτι καὶ τὸ ἑμόν συμφέρον δεῖ σε σκοπεῖν, ὡς Οἰδίπυς, ὅτι ἐ δεῖ με ἀκαίρως ὑπονοεῖσθαι.

638. Εἰ δὲ ξυνίης μηδέν] ἦγαν, ἐγὼ μὲν ἔκακός εἰμι· εἰ δὲ ξυνίης μηδέν, ἦγαν ψευδῶς τῆτο νοήεις, τί λοιπόν; πρὸς ὃ Οἰδίπυς ἀποκρίνεται, ἀρκτέον γ' ὅμως καὶ εἰ ἔτῃς ἔχεις· τῆτ' ἐστὶ, καὶ εἰ ἔτῃς ἔχεις, ἔμῃς ἀρκτέον καὶ κυριυτέον ἐμοί σε. Πρὸς ὃ πάλιν ὁ Κρέων, ἔτι κακῶς ἄρχεις, ἐμῆ ἀρχοντος, ὡς περ καὶ σύ. Ὅπερ πάλιν ἀπειθεῖς δοκῶν εἰς θυμὸν ἐξάγει Οἰδίποδα.

642. Κάμοι πόλεως] τῆτο διπλῶς νοητέον, ἢ καὶ ἐμοὶ μέτεσι τῆς πόλεως, ἦγαν τῆ βοῶν, ὡς πόλις, πόλις, ὡς περ σοὶ, ἢ, κάμοι μέτεσι τῆς πόλεως, ἀντὶ τῆ, ἢ τῶν ἰδιωτῶν εἰς ἐμέ, ἀλλὰ τῶν τὰ μεγάλα δυναμένων ὡστ' ἔχῃ τῆτον ἐμοὶ ἢ σοὶ ὑπακούεται.

54 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

- ΧΟΡ. Παύσασθ' ἀνακτες· καιρίαν δ' ἡμῖν * ὄρω
 Τήνδ' ἐκ δόμων σείχυσαν Ἰοκάστην, μεθ' ἧς
 Τὸ νῦν παρεσὼς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών. 645
- ΙΟΚ. Τί τὴν ἄβελον, ὦ ταλαίπωροι, σάσιν
 Γλώσσης ἐπήρατ', εἰδ' ἐπαισχύνεσθε, γῆς
 Οὕτω νοσέσης, ἴδια κινῶντες κακά ;
 Οὐκ εἴ σύ τ' εἰς οἴκας, σύ τε, Κρέων, σέγας †,
 Καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε ; 650
- ΚΡΕ. Ὅμαιμε, δεινά μ' Οἰδίπυς ὁ σὸς πόσις
 Δρᾶσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν,
 Ἥ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβῶν.
- ΟΙΔ. Εὐμφημί δρῶντα γάρ νιν, ὦ γύναι, κακῶς
 Εἴληφα τοῦμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ. 655
- ΚΡΕ. Μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι
 Δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾶ με δρᾶν.
- ΙΟΚ. ὦ πρὸς θεῶν πίστευσον, Οἰδίπυς, τάδε,
 Μάλισα μὲν τόνδ' ὄρκον αἰδεσθεῖς θεῶν,
 Ἐπειτα, κάμῃ, τρέσδε ‡, οἱ πάρεισί σοι. 660

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Πιθῆ θελήσας, φρονήσας
 Τ', ἀναξ, λίσσομαι.

* ALD. TURN. ὑμῖν

† ALDUS, κατὰ σέγας.

643. Καιρίαν] ὡς, ἐπιβήμα* καταστῆσαι πρί-
 πον· τὸ α σήρσιον ἐνταῦθα.

648. Ἰδια κινῶντες κακά] φιλονικῶντες.

649. Οὐκ εἴ σύ τ' οἴκας] ἀντὶ τῆ ἐκ ἐλευσῆ.
 Καλῶς δὲ, εἰ πυθαίνεται τὸν αἰτίαν τῆς ἱριδος,
 ἐκ παντὸς ἀπαλλαγῆναι αὐτὰς βουλομένην,
 ἅμα δὲ καὶ ἵνα μὴ διλογία ᾖ.

652. Δυοῖν ἀποκρίνας] ἐκ τῶν δύο ποιήσας.

Ib. Κρίνας ἀπὸ τῶν δύο κακῶν ἐν.

653. Γῆς ἀπῶσαι] φεύδεται Κρέων ἐνταῦθα·
 Οἰδίπυς γὰρ ἂν εἴπῃ ἀποκτεῖναι αὐτὸν, καὶ ἐκ
 ἔχλασαι τῆς χώρας.

657. Ὀφελίας ἀπολαύσαιμι] μίσος, ὀλό-
 μην, καὶ τὸ εὐκτικὸν παθητικόν, ὀλοίμην.

659. Τὸν δ' ὄρκον] ἤρουν ὅτι αὐτὸς ὄμωσεν·
 λέγει δὲ τῆτο, διότι πρόσθεν εἶπε τὸ, μὴ νῦν
 ὀναίμην, καὶ τὸ ἀραῖον ὀλοίμην.

660. Οἱ παρόντες εἰσί σοι.

661. Πιθῆ θελήσας φρονήσας τ' ἀναξ] οἶον,
 μὴ τῇ ὀργῇ εἶκων, ἀλλὰ τὰ δέοντα διασπεφά-
 μινος καλῶς τὸ θελήσας. Πολλάκις γὰρ ἐπὶ
 ταῖς ὀργαῖς μεταγνώσκῃ τις ὀφείλων, αἰδούμε-
 νος ἐμμένει τοῖς ἀμαρτήμασι.

664. Τὸν

ΟΙΔ. Τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω ;

ΧΟΡ. Τὸν ἔτε* πρὶν νήπιον,
 Νῦν τ' ἐν ὄρκῳ μέγαν,
 Καταίδεσαι.

665

Σ Τ Σ Τ Η Μ Α Α.

ΟΙΔ. Οἴσθ' ἔν' ἅ' χρήσεις ;

ΧΟΡ. Οἶδα.

ΟΙΔ. Φράζε δὴ τί φῆς.

ΧΟΡ. Τὸν ἐναγῆ φίλον μήποτ' ἐν αἰτία
 Σύνγ' ἀφανεῖ † λόγῳ ἄτιμον βαλεῖν ‡.

670

ΟΙΔ. Εὖ νῦν ἐπίσω, ταῦθ' ὅταν ζητῆς, ἐμοῖ
 Ζητῶν ὄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

ΧΟΡ. Οὐ, τὸν πάντων θεῶν
 Θεὸν πρόμον ἄλιον.
 Ἐπεὶ ἄθεος, ἄφιλος,

675

* ALDUS, ἔποτε.

† ALD. Σὺν ἀφανί.

‡ ALD. ἐκαλί.

664. Τὸν ἔποτε πρὶν νήπιον] ἢ, τὸν ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ ἢ τὸν ἐν τῷ εἰρημένῳ λόγῳ (ἀπελογήσατο γὰρ) νῦν δὲ μεγάλην πίστιν ἐπαγομένη ἀπὸ τοῦ ὄρκου, αἰδέσθητι.

670. Τὸν ἐναγῆ φίλον] κληρονομηθεὶς φίλον ἐναγῆ. Ἐναγῆς δὲ, τὸ σεβάσμιον καὶ ἀγνόν. Ἄγιος γὰρ τὸ ἱερόν σίβας. Ὅθεν καὶ τὸ ἀγῆ μ' ἔχῃ. Καὶ ὡς σε γόναι φησὶμαί. Κατ' εὐφημισμὸν δὲ καὶ τὰ μιάσματα ἀγῆ λέγεται, καὶ οἱ μισοὶ ἐναγῆς καλεῖνται. Ὁ δὲ νῦς, τὸν μηδέποτε ὑπὸ φίλων ἐν ἀφανεί αἰτία γενόμενον, ἀλλὰ καθαρὸν ὄντα, δέομεθα μὴ λόγον ἄτιμον ἐκαλεῖν, ἀλλὰ προδίδασθαι αὐτῷ τὴν ἀπολογία. Ἡ ἐναγῆ, τὸν ἐνεχόμενον μίσου. Οὐτως, δέομεθα τῷ μηδέποτε ἐναγῆς γενομένῳ εἰς φίλους, μὴ ἐν ἀφανεί αἰτία ἄτιμον ποιήσῃ τὸν λόγον. Ἡ τὸν ἐναγῆ, τὸν σοὶ νομιζόμενον ἐναγῆ.

672. Εὖ νῦν ἐπίσω] γήγρωσκα ὅτι τέττω συνῆκησάν με ἀδικεῖς. Οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἢ ὄλεθρόν μοι ἐπάγεις, εἰ πράξομαι τὸν ἐπιβεβλημένον.

674. Οὐ τῶν πάντων θεῶν] ἐπὶ ὄρκον καταπίψυμεν, ἐξ ἧς μάλιστα ἐδόκει πῦσαι τὸν βασιλέα. Ἡλιον δὲ ὀμνυσιν ὅτι πάντα ἰσρακῶς αὐτὸς συνήδει τὸ πᾶν.

Ib. Οὐ τῶν πάντων θεῶν] πάντων θεῶν πρόμαχον λέγει τὸν ἥλιον, ὡς περὶ ἰόντα τὸν ἕραν ἐνθ' ἑτοί εἴσι, καὶ ὡς περὶ φύλακες τάξιον ἔχοντα. Εἰ δὲ τὸ πρῶτον τὸ θεῶν μισογραφίσεις, ὡς περὶ τὸ δεύτερον, ἐκ παραλλήλου εἴποις καὶ τὸ πάντων, ἀντὶ τῶ ἀνθρώπων νόσους. Ὅμοιός δὲ ὁ χορὸς τὸν ἥλιον. Ὡς ἔφερον πάντων τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν κρυπτῶν γνώσῃν καὶ ἐκφάντορα.

676. Ἄθεος, ἄφιλος] ἤρουν, πρότερον ὑπὸ τῶν θεῶν τιμωρηθείς καὶ ὑπὸ τῶν φίλων μισηθείς.

^{καὶ} Ὅ, τι πύματον ὀλοίμαν,

Φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω

Ἄλλά μοι δυσμόρω

Γὰ φθίνεσα τρύχει

Ψυχάν· καὶ τὰδ' εἰ κακοῖς

Κακὰ προσφάσει *

Τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῶν.

675

Σ Υ Σ Τ Η Μ Α Β.

ΟΙΔ. Ὅδ' ἔν' ἴτω, κεί' χρέ' με παντελῶς θανεῖν,

Ἢ γῆς ἀτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βία.

Τὸ γὰρ σὸν, ἔ τὸ τῆδ' ἐποικτεῖρω σόμα

Ἐλευϊνόν· ἔτος δ' ἐνθ' ἂν ἦ, συγῆσεται.

680

ΚΡΕ. Στυγνὸς μὲν εἰκων, δῆλος εἶ· βαρὺς δ', ὅταν

Θυμῆ περάσῃς· αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις

Αὐταῖς δικαίως εἰσὶν ἀλγίσαι φέρειν.

* ALDUS, προσάφει· *verbe: accedant.*

θεις λίαν. Τῆτο γάρ ἐστι τὸ ὅτι ἕσπερον ἀπολοίμην. Ἢ τὸ ἀθεός, ἀφίλος, ἀντὶ τῆ ἀσέβειας καὶ μὴ περὶ τῆς φίλης εὐνομίαν.

677. Ὅ, τι πύματον ὀλοίμαν] ἀντὶ τῆ ἔσχατος ἀπολοίμην.

Ib. ὀλοίμαν] φθαρεῖν ὕπερ ἔσχατον. Ἢ γον ἀπώλειαν ἥτις ἔσχατη, τῆτις φθαρεῖν ἔσχατην ἀπώλειαν. Ἄλλά μοι τῆ δυστυχῆς λυπεῖ τὴν ψυχὴν ἢ γῆ φθειρομένη. Καὶ τὰδε λυπεῖ διανοῖται τὴν ψυχὴν με. Λέγω εἰ τοῖς κακοῖς τοῖς πάλαι ἦγον εἰ ταῖς προτέραις δυστυχίαις συναφθῆσεται τὰ παρ' ὑμῶν κακὰ ἦγον αἱ παρ' ὑμῶν δυστυχίαι· ἀπελθέτω, ἔστω ἐλεύθερος, ἀπολελυσθῶ.

683. Τὰ πρὸς] τὰ παρ' ὑμῶν ἦγον, ἵνα μὴ κορυφωθῆν ἢ τῆς πάλαις δυστυχίαις τὰ ὑμέτεροι προσλαβῶντα κακὰ, προνοούμενος ἐγὼ τὴν ἰκεταίαν ταύτην, ἀτήνη κα σοι. Γράφειν δὲ χρέ', κακὰ προσφάσει, ἵν' εἴη τὸ κῆλον ὅμοιον τῆ τῆς ἀντιπροσφῆς.

684. Ὅδ' ἔν' ἴτω] τὸ φιλόκοπον αὐτῆ κἀν-

ταῦθα δεικνυσιν, ὡς ἔ δι' ἑαυτὸν παρακεχωρηκότος, ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν, κἀν δὴ αὐτὸν πεισθέντα κινδυνῶσαι.

686. Τὸ γὰρ σὸν ἐλευϊνὸν σόμα] ἀντὶ τῆ τῆς γὰρ ἐλέως ἀξίως σὺς λόγους οἰκτεῖρω, ἢ τῆς τῆδε λόγους διανοῖται. Τὸ μὲν λόγους συγκατέεται ἀπὸ κοινῆ, ἔ μὴν καὶ τὸ ἐλευϊνόν· Στυγηθήσεται ἐμοί, μισηθήσεται.

688. Στυγνὸς μὲν εἰκων] δῆλος εἶ ἀνδρῶς εἰκων ἔταν δὲ ἐπὶ τὸ πῆρας ἐλθῆς τῆς ὀργῆς τότε βαρῆς οἴσιν τὸ πρᾶγμα, οἷον μετανοήσεις, καὶ ἀδικα ἐνδυμῆσθαι. Ἐτι δὲ ἐμμένει ὁ Κρέων τῆ αὐτῆ παρρησίᾳ, ἐπιστάμενος ὡς ἐδὲν ἰσκαίωρσιν.

Ib. Στυγνὸς μὲν] ἦγον σκυθρωπὸς τις τυγχάνεις, εἰκων καὶ ὑποταστέμενος τινι, ἔταν δεικνύται σὺ ἢν ἔχεις ὀργὴν παῦσαι.

Ib. Στυγνός] δύσκολος καὶ ἀνανάκτησιν ἔχων. Λυπηρόταται εἰσι δικαίως ἑαυταῖς εἰς τὸ φέρειν.

689. Αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις] Ἢ γον, ὁ ἔχων

ΟΙΔ. Οὐκ ἐν μ' ἑάσεις, κακτὸς εἶ ;

ΚΡΕ. Πορεύσομαι,

Σὲ μὲν τυχῶν ἀγνώτος· ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Γύναι, τί μέλλεις κομίζεῖν

Δόμων τόνδ' ἔσω ;

695

ΙΟΚ. Μαθῆσά γ' ἤτις ἢ τύχη.

ΧΟΡ. Δόκησις ἀγνώως λόγων

Ἦλθε, δάπτει δὲ καὶ

Τὸ μὴ ἔνδικον.

ΑΝΤΙΣΤΗΜΑ Α.

ΙΟΚ. Ἄμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν ;

700

ΧΟΡ. Ναιχί.

ΙΟΚ. Καὶ τίς ἦν λόγος* ;

* ALDUS, ὁ λόγος.

χαν ἄνθρωπος, αὐτὸς ἑαυτὸν μισεῖ, καὶ ἡ δύ-
λονται φέρειν, ὅτι τοιοῦτός ἐστι. Τὸ δὲ δικαίως
εἶπαι, διότι δικαίον ἐστὶ τὴν κακίαν μὴ μόνον ὑπὸ
τῶν ἄλλων, ἀλλὰ καὶ ὑφ' ἑαυτῶν μισεῖσθαι.

693. Σὲ μὲν τυχῶν ἀγνώτος] σὲ μὲν μὴ
ἰπιστευμένον τὴν ἑμὴν προαιρέσειν, οἷον ἠγνοκί-
τος μὲ. Περὶ δὲ τούτοις τῆς ὁμοίας δόξης ἦν
καὶ πρότερον εἶχον περὶ ἐμέ.

Ib. Σὲ μὲν τυχῶν ἀγνώτος] ἤθουν ἀναίσ-
θητου τῶν ἰμῶν, καὶ ἴτερον ἢ προσέκειν ὑπο-
λαμβάνοντος· ἴσῃον δ' ὅτι τὸ ἀγνώως καὶ ἀντι-
τῷ μὴ γνωστικὸς εὐρηταί, καὶ ἀντι τῷ μὴ
γνωσκῶν.

694. Γύναι, τί μέλλεις] ὡς κατέγνωκεν ὁ
χορὸς τῷ Οἰδίπῳ, παρακλιεῖται τῇ γυναίκι
εἰσαγγεῖν αὐτόν.

696. Μαθῆσά γ' ἤτις ἢ τύχη] πιθανῶς,
μετὰ τὸ διαλλάχθαι αὐτῆς, ἐπιζητεῖ τὴν αἰ-
τίαν ἅμα δὲ καὶ ἵνα ἀρχὴ γένηται τῆς ἀνα-
γνωμῆς.

Ib. Μαθῆσά] ἤθουν, ἰπιμὸν τὸ συμβεβηκός

VOL. II.

[OEDIP. TYR.]

ἔγνω ὅτι ἐστὶ, ποιήσω τῆτο καὶ κομίσω δη-
λαδῆ· Ἐγὼ γὰρ τίς ἐστιν ἢ κατέχευ' αὐ-
τὸς τύχη. Ἦθουν ἢ μάχη.

697. Δόκησις ἀγνώως λόγων] ὁ χορὸς ὑπὲρ
ἀμφοτέρων ἀπολογεῖται ὑπὲρ μὲν τῷ Κρέοντι
τοῦ, ὅτι ἐπ' ἀδελφοῖς ἐγκλίηται ὑπὲρ δὲ τῷ
Οἰδίπῳ, ὅτι εὐκότως ἀργίσθη ἐπὶ τοιούτοις
διαβληθείς.

Ib. Δόκησις ἀγνώως λόγων ἤλθε] τῆτο καὶ
εἰς τὸν Οἰδίπῳ καὶ εἰς τὸν Κρέοντα νόμι-
μὲν τὸν Οἰδίπῳ, διὰ τὰς τῷ Τυρεσίῳ ἐπ'
αὐτῷ μαντίας, ὡς ἐκ ἀληθείας ὁ χορὸς ἐνόμιζεν·
εἰς δὲ τὸν Κρέοντα, διὰ τὴν ἐξ Οἰδίπῳ πρὸς
αὐτὸν τῆτον ψευδῆ ὑπόληψιν, ὡς ὑποβάλλοντα
κατ' αὐτῷ τὸν μάντιν τοιαῦτα λέγειν· τὸ δὲ,
δάπτει δὲ τὸ μὴ ἔνδικον, τῆτο λέγει ὅτι ἡ μό-
νον ματαία ὑπόληψις αὐτῆς λυπαῖ, ἀλλ' ὅτι
καὶ εὐδικὸς ἐστίν.

700. Ἄμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν] οἷον, ἀμφοτέρω
τῆς διαφορῆς αἰτίαι εἰσιν.

I

703. Ἄλιε

ΧΟΡ. Ἄλις ἔμοιγ', ἄλις γὰς προπονεμένας,
 Φαίνεται, ἐνθ' ἔληξεν, αὐτῆ μένειν.

ΟΙΔ. Ὅρας ἴν' ἦκεις ἀγαθὸς ὦν γνώμην ἀνῆρ,
 Τούμὸν παριεῖς καὶ καταμβλύνων κέαρ;

705

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ΧΟΡ. Ἄναξ, εἶπον μὲν ἔχ
 Ἄπαξ μόνον, ἴσθι δὲ
 Παραφρόνιμον, ἄπορον
 Ἐπὶ φρόνιμα πεφάνθαι
 Μ' ἂν, εἰ σε νοσφίζομαι,
 Ὅσγ' ἐμᾶν * γᾶν φίλαν
 Ἐν πόνοις ἀλύε-
 σαν, κατ' ὀρθὸν ἔρισας.

710

Τανῦν δ' εὐπομπος †,
 Εἰ δύναιο, γίνε †.

715

* ALDUS, τ' ἐμᾶν. † ALD. τ' εὐπομπος. ‡ ALD. γυνῆ

703. Ἄλις ἔμοιγ' ἄλις] ἄλις καὶ αὐτάρ-
 πως φαίνεται ὁ λόγος ἐμοὶ μένειν αὐτῆ καὶ ἐκεί-
 ῃ ἐνθα καὶ ὅπου ἔληξε, προπονεμένης καὶ προ-
 πονεμένης ὑπὸ τῆ λοιμῆ τῆς γῆς· τῆτ' ἔστιν
 ἐπιδημία ἢ γῆ δυστυχῆ, πρὸς ἑαυτὴν ἔλκει
 τὸν γῆν μᾶ, καὶ ἐκ ἐᾶ ἀναξάνειν τὰ τάτοις
 ζυμιάττα. Ἄρκει γὰρ ὅτι λεχθέντα πείπαυ-
 γαι, καὶ ἢ εἴθε αὐθις λίγειν.

Ib. Ἄλις ἔμοιγ' ἄλις φαίνεται] ἤχουν ἀρκύν-
 τας ἔχον τὸ πρᾶγμα φαίνεται ἐμοὶ· ἐνθα ἔλη-
 ξεν, ἤχουν ἐπαύσατο ἢ φιλονεικία αὐτῆ, ἀντὶ
 τῆ ἐκεί μέρει· τῆς γῆς προπονεμένας ἀντὶ τῆ
 πονεμένης τετέτις κακεμένης. Ἄλις αὐταρ-
 κές ἐμοὶ φαίνεται εἶσαι τὸν λόγον ἐνθα ἔληξεν.
 ἀντὶ τῆ ἐκαγὰ λελέχθαι, καὶ αὐτάρκη εἶναι· ἀρ-
 κούτως ἔχον φαίνεται τὸ πρᾶγμα.

705. Ὅρας ἴν' ἦκεις ἀγαθός] τῆτὸ φησὶν ὁ
 Οἰδίπυς ἀρκακτικῶν· δια τί πρὸς ἕτερον ἀπο-
 φύγεις, καίτοι ἀγαθὸς ἂν ἀνῆρ, καὶ ἔχ ἡμο-
 λογίς τὰ λυπίασάντ' αὐτῆ· Ἰοκάστη· δια τί
 ἔν' ἢ συνορρίζομαι, ἀλλὰ πρᾶντις με ὑπὲρ
 τῆ Κρίοντος;

707, 708. Εἶπον μὲν ἔχ—ἄπαξ μόνον] πολ-
 λάκις (φησὶ) τὰ ἐπιβόητα κατὰ τὴν ἐμὴν δια-
 νοιαν εἰπόν σοι οἷα καὶ ἐν τοῖς ἀνωτέρω ἄμην.

708, 709. Ἰσθι δὲ—παραφρόνιμον] ἴσθι πι-
 φάνθαι με παραφρόνιμον, ἀντὶ τῆ παράφρονα καὶ
 ἀνόητον, καὶ ἄπορον ἐπὶ τὰ φρόνιμα. Δις δὲ
 τὸ αὐτὸ εἶπεν, ἀντὶ τῆ, μωρὸν κατὰ διάνοιαν
 καὶ ἄπορον.

Ib. Ἰσθι δὲ πεφάνθαι ἐμῆ] ἤχουν διδύχθαι
 παράφρονα.

709. Ἄπορον] ἐπὶ τὰ φρόνιμα εἰ σε παρα-
 λογίζομαι ὅς τοι τὴν ἐμὴν φίλην γῆν ἐν πόνοις
 ἀμνηχάνεσαν κατ' ὀρθὸν ἔρισας ἀντὶ τῆ εὐαδω-
 σας.

711. Εἰ σε νοσφίζομαι] εἰ ἀλλότριόν σε καὶ
 ἢ ἐκείον ἠρόμομα. Ἡ ἔτως· εἰ σε ἀποκρύπ-
 τομας, ἢ ἐκτρέπομαι, καὶ ἢ συγίζομαι σοι.
 Ἡ ἔτως· εἰ βύλομαι σε ἐκβαλεῖν τὸν τσσαῦτα
 ἡμᾶς ἐνεργητήσαντα.

714. Κατ' ὀρθὸν ἔρισας] ἔρισας, ἴσσωσε.

715. Τανῦν] καὶ κατὰ τὰ παρόντα ἀγαθὸς
 ἰσχυρός·

ΑΝΤΙΣΤΑΣΤΗΜΑ Β.

- ΙΟΚ. Πρὸς Θεῶν, δίδαξον καὶ μὲν, ἀνάξ, ὅτε ποτὲ
Μῆνιν τοσήνδε πράγματος σήσας ἔχεις. *σ. 6 ἴσως*
- ΟΙΔ. Ἐρῶ (σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλεον, γύναι, σέβω)
(σπερ) Κρέοντος, οἷά μοι βεβελευκῶς ἔχει. **720**
- ΙΟΚ. Λέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς!
- ΟΙΔ. Φονέα με φησὶ Λαίῃ καθεσάναι.
- ΙΟΚ. Αὐτὸς ξυνειδῶς, ἢ μαθὼν ἄλλε πάρα;
- ΟΙΔ. Μάντιν μὲν ἔν κακῆργον εἰσπέμψας' ἐπεὶ
Τόγ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖ σῶμα. **725**

ΙΑΜΒΟΙ.

- ΙΟΚ. Σὺ νῦν ἀφείς σεαυτὸν, ὦν λέγεις πέρι,
Ἐμῆ πάκκσον, καὶ μάθ' ἔνεκ' ἐσί σοι
Βρότειον ἐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης.
Φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα.
Χρησμός γὰρ ἦλθε Λαίῳ πότ', (ἐκ ἐρῶ
Φοίβε γ' ἀπ' αὐτῆ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἀπο) **730**

ιδιότης κυβερνήτης εἰ δύναμι γένε αὐτῆς δηλο-
νότη, ἤγουν τῆς γῆς.

717. Πρὸς Θεῶν] ἀφίξαι Ἰοκείτης μελλώσης
διαλλάξαι Οἰδίποδα καὶ Κρέοντα. Πρὸς Θεῶν,
συνίξαι.

Ib. Δίδαξον] οὗ τινος ἔνεκα πράγματος μνη-
σικαίαν τοσαύτην ἐσπίρξας ἐν τῇ μνήμῃ δη-
λονότι ὡσπερ ἀγαλμα.

Ib. Ὅτε ποτὲ] μὴ λάβῃς εἰς τὸ ὅτε ἔξω-
θεν τὸ ἔπος, ἀλλὰ πρὸς τὸ μῆνιν ἐστίν.

719, 720. Ἐρῶ—Κρέοντος, οἷά μοι] καθα-
ρῶς καὶ ἰσοθέων σαυτῶ. Ἐρῶ ἔνεκα τῷ Κρέ-
οντος οἷά μοι ἐπιβεβέλευκε, σὲ γὰρ, ὦ γύναι,
τιμῶ ἐπιπλέον τῶν ἄδω.

724. Μάντιν μὲν ἔν] τὸ μὲν ἔν, ἀπὸ τῆ
δὲ. Νοεῖται δὲ ἀπὸ τῆς, ὅτι ἐ λέγει αὐτὸς,
εἰσπέμψας δὲ. Εἰ μὲν ἔν εἴξαι εἰς τὸ τόγ' εἰς
ἑαυτὸν, ὅπως ἐρεῖς. Ἐπὶ ἐλευθεροῖ πᾶν τὸ

σῶμα τότε τῷ λόγῳ τῷ λέγειν, ὅτι ἐγὼ φο-
νὴς εἰμι Λαίῃ, τόγ' εἰς ἑαυτὸν, ἦεν ὅσον τὸ
καθ' αὐτόν. Αὐτὸς γὰρ περὶ τότε καθάπαξ
σιγῆ. Εἰ δ' ὁμῶν τὸ πᾶν ἐρεῖς σῶμα πρὸς τὸ
τόγ' εἰς ἑαυτὸν, ἦεν τὸ οἰκίον πᾶν σῶμα
ἐλευθεροῖ καὶ ἀφίξαισι τότε τῷ λόγῳ.

Ib. Εἰσπέμψας] ἀπὸ τῆ, ὑποβαλὼν ὑπο-
πέμψας, ὅσον κατὰ τὸ, εἰς ἑαυτὸν ἦεν μέρος,
ὁ μάντις πάντα λόγον ἀκρατῶς λέγει, πᾶσα
κακουργίαν λόγων ἀκρατῶς κινεῖ.

725. Τόγ' εἰς ἑαυτὸν] ὅσον κατὰ τὸν εἰς
ἑαυτὸν ἦεν μέρος ἦγουν, κατὰ τὴν ἑαυτῆ
δύναμιν.

726. Ἀφείς—ὦν λέγεις] ἀπολύσας τῆς σὲ
λογισμῶς ὅς ἔχεις εἰς ἐκάστα δηλονότι περὶ ὧν
λέγεις. Ὅτι ἐδὲν βρότειον ἐσί σοι μαντικῆς
ἐχόμενον τέχνης.

729. Φανῶ δὲ σοι σημεῖα] εὐ τὸ ἄμα πα-
ρακαλῶσαν

60 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

Ὡς αὐτὸν ἤξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν
 Ὅστις γένοιτ' ἐμῆ τε καὶ κείνης πάρα.
 Καὶ τὸν μὲν, ὡσπέρ γ' ἡ φάτις, ξένοι ποτὲ
 Λησαὶ φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἀμαξίταις. 735

*κατὰ αὐτὸ
 τὴν γέννησιν*

Παιδὸς δὲ βλάσας ἐ δίσχον ἡμέραι
 Τρεῖς· καὶ νιν ἄρθρα κείνος ἐνζεύξας ποδοῖν,
 Ἐρρίψεν ἄλλων χερσὶν εἰς ἄβατον ὄρος.
 Κάνταυθ' Ἀπόλλων ἔτ' ἐκεῖνον ἤνυσε
 Φόνεα γενέσθαι πατρὸς, ἔτε Λαΐιον 740
 Τὸ δεινὸν οὐφοβεῖτο πρὸς παιδὸς θανεῖν.

Τοιαῦτα φῆμαι μαντικάι διώρισαν· *δυσφορῶν*
 Ὄν ἐντρέπεθ σὺ μηδέν. Ὄν γὰρ ἂν θεὸς
 Χρεῖαν ἐρευνᾷ, ραδίως αὐτὸς φανεῖ.

ΟΙΔ. Οἷόν μ' ἀκέσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,
 Ψυχῆς πλάνημα, κἀνακίνησις φρενῶν. 745

ΙΟΚ. Ποίας μερίμνης τῆθ' ὑποσραφεῖς λέγεις;

ΟΙΔ. Ἐδοξ' ἀκῆσαι σῆ τόδ', ὡς ὁ Λαΐιος
 Κατασφαγεῖή πρὸς τριπλαῖς ἀμαξίταις.

ρακαλύσαν ἐκτίθεσθαι τὰ εἰς τὴν ὑπόνοιαν αὐ-
 τὸν ἐμδαλῶντα.

736. Παιδὸς δὲ βλάσας] καλῶς τὸν τόπον
 προσέθηκεν, ἵνα εἰς ὑπόμνησιν ἀγάγη τὸν Οἰ-
 δίποδα.

737. Καὶ νιν] ἤχουν αὐτὸν ἐρρίψεν ἐκεῖνος,
 ἤχουν ὁ Λαΐος εἰς ἄβατον ὄρος χερσὶν ἄλλων,
 τὰ ἄρθρα τῶν ποδῶν τατίσι τὰ σφυρὰ πε-
 ρὴν συνάψας. Παιδὸς βλάσας εἰπὼν ἀποδί-
 δωσι καὶ νιν ἤχων αὐτὸν πρὸς τὸ σημαϊόμε-
 νον τὸ γὰρ παιδὸς βλάσας τὸν γεννηθέντα
 παῖδα δηλοῖ.

739. Οὐτ' ἐκεῖνον ἤνυσε] ἀπορητίον πῶς ἀνα-
 μὴ τὰς περὶ τῶν μαντίας Ἀπόλλωνα διο-
 σίσαι φάσκωσι Ἰοκάστη, ἀλλὰ τὴν ὑπερήτας
 αὐτῆ, νῦν φησὶ ἐνταῦθα, "Οὐτ' Ἀπόλλων
 ἤνυσε." Καὶ φημένοντι τῆτο λέγει, ἐκ ἐναντι-

μὲν τῷ λόγῳ αὐτῆς, ἀλλὰ κατὰ τὴν ταῦ
 ἄλλων ὑπόληψιν.

Ib. ἤνυσε] ἀπὸ κοινῆ ἀντὶ τῆ εἰ τέλος ἰδι-
 ξεν ἀγαθόντα τὸ θανεῖν παρὰ τῷ παιδὸς. Λέ-
 γω τὸ δεινὸν, ἤχουν τὸ χαλεπὸν ὃ ἐφοβεῖτο.

742. Διωρίστων λέγει φῆμαι μαντικάι.
 ἐπὶ λέγεται φῆμη καὶ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης δια-
 λαλίσεως· ἐντρέπομαι τὸ φροντίζω γενικῆ συν-
 τάσσεται. ἤχουν ἂ γὰρ ἂν ὁ θεὸς ζητῆ πρί-
 ποντα. Κρίνας ζητῆσθαι ραδίως ἤχουν εὐκό-
 λως αὐτὸς δεῖξει.

745. Οἷόν μ' ἀκέσαντ'] δυσφορῶν Οἰδίπυος
 ἀκῆσαι τὸ παρὰ τῆς Ἰοκάστης.

Ib. Οἷόν] φεῦ οἷον πλάνημα, ἤχουν οἷα φρο-
 τῆς καὶ στροφή ψυχῆς καὶ ἀνακίνησις φρενῶν
 ἤχουν ταραχὴ λογισμῶν ἔχει με, ὦ γύναι,
 ἀρτίως ἀκέσαντα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ. 61

- ΙΟΚ. ^{Εἰς τὴν γῆν} Ἡυδατο γὰρ ταῦτ', ἐδέπω λήξαντ' ἔχει. 750
- ΟΙΔ. Καὶ πῆ' σθ' ὁ χῶρος ἔτος, ἔ τὸδ' ἦν πάθος;
- ΙΟΚ. Φωκίς μὲν ἢ γῆ κλήζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς
Ἐς ταῦτὸ Δελφῶν καὶ πὸ Δαυλίας ἄγει.
- ΟΙΔ. Καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐσὶν οὐξεληλυθώς;
- ΙΟΚ. Σχεδὸν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς 755
Ἄρχῃν ἐφαίνε, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.
- ΟΙΔ. Ω Ζεῦ, τί μὲ δρᾶσαι βεβηλευσαι πέρι;
- ΙΟΚ. Τί δ' ἐσί σοι τῆτ', Οἰδίπυς, ἐνθίμιον;
- ΟΙΔ. Μήπω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Λαίου, φύσιν
Τίν' εἶχε, φράζε· τίνα δ' ἀκμὴν ἤβης ἔχων. 760
- ΙΟΚ. Μέγας, χροάζων ἄρτι λευκανθὲς κάραι·
Μορφῆς δὲ τῆς σῆς ἐκ ἀπεσάτει πολύ.
- ΟΙΔ. Οἴμοι τάλας· εἰοικ' ἑμαυτὸν εἰς ἀράς
Δεινὰς προβάλλων ἀρτίως ἐκ εἰδέναι.
- ΙΟΚ. Πῶς φής; ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοπεῖσ'*, ἀνάξ. 765

* ALDUS, πρὸς ἀποσκοπεῖσ'.

750. Ἡκεῖσα δηλοῦσι ἡυδατο γὰρ ἦγον ἐλέγγο ταῦτα. Οὕτω δὲ λήξαντ' ἔχει ἀντὶ τῆ ἰληξεν. Ἠγουν τὸ συμβεβηκὸς πρᾶγμα ὡς περ λέγεται λῆμμα καὶ δῶρον ἐπὶ τῆ αὐτῆ, ἀπὸ μὲν τῆ διδόντος δῶρον ἀπὸ δὲ τῆ λαμβάνοντος λῆμμα. Οὕτω λέγεται καὶ πάθος καὶ πρᾶγμα ἐπί τε τῆ αὐτῆ ἀπὸ μὲν τῆ ποιῆτος πρᾶγμα ἀπὸ δὲ τῆ πάσχοντος πάθος ὅσος, ὁ φόνος λέγεται καὶ πρᾶγμα ἀπὸ τῆ ποιῆτος, λέγεται δὲ πάθος ἀπὸ τῆ πάσχοντος. Καὶ ἡ σρέβλασις ὁμοίως καὶ ἡ πληγὴ καὶ ὅσα τοιαῦτα.

752. Φωκίς μὲν ἢ γῆ κλήζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς] περὶ Αὐλίδας, φησί, τὴν σχιστὴν ἰδόν. Ὁ δὲ Λίσχυλος περὶ Ποτνιας, ἔτασ· “ ἐπιπέμειν “ τῆς ἰδῆ τροχίλατος, Σχιστὴς κελύθει τρίοδον, “ ἔθα συμβολὰς Τριῶν κέλευθον Ποτνιαδῶν “ ἡμείσομεν.” Τινὲς δὲ τὴν Δαυλίδαν ἀνακρίθαι λέγουσιν ἔτασ· “ Κρῖσσαγτο ζαθῆν, καὶ ἀνακρίθαι, καὶ πανοπίαι.”

Ib. Φωκίς μὲν ἢ γῆ κλήζεται] ἀντὶ τῆ καλῆται. Σχιστὴ δ' ὁδὸς ἄγει ἦγον ἀποκαθιστᾶ εἰς ταῦτὸ ἀπὸ Δελφῶν καὶ ἀπὸ Δαυλίας.

757. Ω Ζεῦ, τί μὲ δρᾶσαι] ἀναμιμνήσκειται ὁ Οἰδίπυς καὶ τῆ χρόνος καὶ τῆ τόπος καὶ πρὸς τὸν Δία φησί, τί μοι ποιήσεις;

760. Τίνα δ' ἀκμὴν ἤβης] ἡλικίας. Κυρίως δὲ ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας.

Ib. Ἀντὶ τῆ κατάστασιν ἡλικίας· ἤβη ἢ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας κυρίως ἐνταυθα δὲ ἐπὶ τῆς ἀπλῆς ἡλικίας λαμβάνεται τῆνομα. Αἰθῶν ἄρτι λευκοβαφὲς κάραι ἀντὶ τῆ ἄρτι λευκαίνοντος.

761. Μέγας, χροάζων] εὐ τὰ πρὸ φωνῆς ταῦτα σημεία εἶπεν.

Ib. Χροάζων] αἰθῶν, ὡς περ ὑπὸ χροός περιεχυμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν. Αἱ γὰρ περὶ αὐτάς διεξάμιναι χῶν τρίχες, ἔτε λευκαί εἰσιν ἔτε μέλαινας, ἀλλ' εἶδος ἕτερον μεταξὺ τῶτων ἐκφαίνεσι.

765. Ὀκνῶ] δέδοικα. Καὶ Ὁμηρος, “ ὀκνῶ “ δ' ἰπτῶν ἐπίβουλιμίμ.”

62 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

- ΟΙΔ. Δεινῶς ἀθυμῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ.
Δείξεις δὲ μᾶλλον, ἣν ἐν ἐξείπης ἔτι.
- ΙΟΚ. Καὶ μὴν ὀκνῶ μὲν· ἀ δ' ἂν ἔρῃ, μαθῶσ' ἔρῳ.
- ΟΙΔ. Πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλὰς ἔχων
Ἄνδρας λοχίτας, οἳ ἀνὴρ ἀρχηγέτης; 770
- ΙΟΚ. Πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν
Κῆρυξ· ἀπήνη δ' ἦγε Λαῖον μία.
- ΟΙΔ. Αἶ, αἶ· τὰδ' ἦδη διαφανῆ· τίς ἦν ποτὲ
Ὅ τῆσδε λέξας τῆς λόγου ὑμῖν, γύναι;
- ΙΟΚ. Οἰκέυς τις, ὅσπερ ἴκετ' ἐκσωθεὶς μόνος. 775
- ΟΙΔ. Ἢ καὶν δόμοισι τυγχάνει ταυῦν παρών;
- ΙΟΚ. Οὐ δῆτ'· ἀφ' ἧ γὰρ κείθεν ἦλθε, καὶ κράτη
Σέ τ' εἶδ' ἔχοντα, Λαῖίου τ' ὀλωλότα,
Ἐξικέτευσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγὼν,
Ἄγρῆς σφεπέμψαι καὶ πῖ ποιμνίων νομάς, 780
Ὡς πλείστον εἶη τῶδ' ἀποπτος ἄστος.
Κάπεμψ' ἐγὼ νιν· ἄξιος γὰρ ὅδε γ' ἀνὴρ,
Δῶλος φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.
- ΟΙΔ. Πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει πάλιν;
- ΙΟΚ. Πάρεσιν· ἀλλὰ πρὸς τί τῶτ' ἐφίεσαι; 785

766. Μὴ βλέπων] ἤγουν, δέδοικα μὴ πᾶσι
ἢ τυφλός, ἀλλὰ βλέπων καὶ ἀληθειῶν ὁ μάν-
τις ἦ. Παρ' ὅσον ὁ τὴν ἀλήθειαν λέγων, βλέ-
πει· Ὁ δὲ τὰ ψευδῆ, τυφλωτῶν ἐστίν.

769. Βαιὸς] ὁ μικρός· ἐνταῦθα δὲ ὡς ἐπίρρη-
μα. Ἀντὶ τῆ μικροπραπίως, εὐτελῶς ἤγουν
μετ' ὀλίγων· ἀρχηγός τῆς τάξεως, βασιλεὺς.

772. Κῆρυξ] Ἡγεμῶν ὀδῶ, ἰκοιτῶς προεὐ-
δοῦ.

Ib. Μία] λέγει ἕκ ὅτι διὰ πλείονων ἀπηνῶν
ἦν δυνατὸν αὐτὸν φέρσθαι· ἀλλὰ θίλει δὴλὸν
ὁ λόγος, ὅτι καὶ ἀπήνη ἦεν αὐτόν. Καὶ αὕτη
ἦν μόνη ἣτις ἦεν αὐτόν καὶ ἑτέρα ἕχ ἔπιπτο.

775. Οἰκέυς τις] οἰκίτης. Ἐκ τῶ αὐτῶ
οἴκου ὢν.

776. Τυχάνει παρών] ἤγουν πάρεσιν.

780. Ἐπὶ τῆς ἀγρῆς] ἢ ἐπὶ ἀπὸ κοινῶ. Καὶ
ἐπὶ τὸ νέμειν πρόβατα. Ποίμνια αἱ ἀγέλαι
τῶν προβάτων.

781. Ἄστος] ἔξω τῆς θείας τῶδα τῆ ἄστος
ἤγουν ταύτης τῆς πόλεως.

782. Ἄξιος γὰρ ὄγ' ἀνὴρ] οἶον, τὸ αἴτημα
ἕχ ὑπερέβαλε δῶλον.

Ib. Ἄξιος] ἀξιος γὰρ δῶλος ἦν ὅδε ὁ ἀνὴρ
ἀποφείσθαι καὶ μείζω χάριν τῆσδε.

785. Πάρεσιν] οἶον, νόμιζε αὐτὸν παρῶ-
ναι.

Ib. Τῶτ' ἐφίεσαι] ἐντέλλη, ἐπιθυμείας. Καὶ
γενικῆ γὰρ καὶ αἰτιατικῆ συντάττεται τὸ ἐφίε-
μαι, ὡς περὶ καὶ τὸ ἐπιθυμῶ.

Ib. Ὡς

ΟΙΔ. Δέδοικ' ἑμαυτὸν, ὦ γυναῖ, μὴ πόλλ' ἄγαν
Εἰρημέν' ἦ μοι, δι' ἅ νιν εἰσιδεῖν θέλω.

ΙΟΚ. Ἄλλ' ἴξεται μὲν, ἀξία δὲ περ μαθεῖν
Καὶ γὰρ τάδ' * ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἀνάξ.

ΟΙΔ. Κοῦ μὴ σερηθῆς γ' ἐς τοσῶτον ἐλπίδων
Ἐμῆ βεβῶτος τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι
Λέξαιμ' ἂν, ἦ σοι, διὰ τύχης τοιαῶδ' ἰῶν;

790

Ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,
Μήτηρ δὲ, Μερόπη Δωρίς ἠγομένη δ' ἀνὴρ

Ἄσῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρὶν μοι τύχη
Τοιαδ' ἐπέση, θαυμάσαι μὲν ἀξία,

795

Σπεδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς ἐκ ἀξία.

Ἄνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης,

Καλεῖ παρ' οἴνω πλάσος ὡς εἶην πατρί.

Καὶ γὰρ βαρυθεὶς, τὴν μὲν ἔσαν ἡμέραν

800

* ALDUS, τάγ'.

Ib. Ὡς παρόντα νόμιζε αὐτὸν. ἕτως ἔχει ὑ-
πόθεσις ἀξίως.

790. Κοῦ μὴ] Ἡ πρὸς τὸ σερηθῆς ὑπόθεσις, ἕτως καὶ ἐ μὴ σερηθῆς ὡς ζητῆς, βεβῶτος ἰμὲ ἐς τοσῶτον ἐλπίδων, ἤγειν τοσαύτην ἐλ-
πίδα ἔχοντος ὥστε τὸν ἀγροτὴν μόνον ἰδεῖν, καὶ
παρ' ἐκείνῃ ἀκούσαι τὴν κατὰ πάντα γὰρ τὰ
ἄλλα ἀπήλπισα' ἢ πρὸς τὸ ἐλπίδων, ἕτως,
ἰμὲ βεβῶτος, ἤγειν ζῶντος, ἐ μὴ σερηθῆς τῶν
ἐλπίδων ἐς τοσῶτον, ἤγειν, ἄπειρ ἐλπίδας μα-
θεῖν παρ' ἰμῶ, ἐ μὴ ἀποτύχης τῶν ἐς τοσῶ-
τον ὥστε μὴ μαθεῖν αὐτά. Κρεῖττον δ' ἐστὶ τὸ
πρῶτον. Μαρτύριον δὲ. Προϊὼν γὰρ λέγει,
καὶ μὴ τοσῶτον ἐστὶ μοι τῆς ἐλπίδος, τὸν
ἀνδρα τὸν βοτῆρα προσμύθαι μόνον.

Ib. Τοσῶτον] μέχρι τοσῶτου ἤγειν μέχρι τῆ
μὴ ἀξιώθηναι ἀκούσαι τὸ ἐν ἰμοὶ βῆρος. Καὶ
τίτι γὰρ ἂν ἄλλω ἐπλοῦσι μείζονι ἀντὶ τῆ
ἀξίω μάλλον, προτιμοτέρω λέξαιμ' ἂν ἢ σοι.
Ἐμοὶ πατὴρ μὲν ἤγειν ἐγχείριος, ἐγγενής.

793. Ἐμοὶ πατὴρ] διήγησις Οἰδίποδος,
πρὶ τῆς ἀνατροπῆς αὐτῆ καὶ τῆ φόνου Λαίης.

794. Μήτηρ δὲ, Μερόπη] Φερειδῆς φησὶ Μί-
δυσαν εἶναι τὴν Πολύβου γυναῖκα, θυγατέρα δὲ
Ὀρσιλόχου τῆ ἀδελφίδος. Οἱ δὲ, Ἀγτιοχίδα τὴν
Χάλκωνος.

Ib. Δωρίς] Πελοποννησιακή.

Ib. Δωρίς] Δωρίς διάλεκτος ἢ τῶν Δωριέων.
Καὶ Δωρίς γυνὴ ὡς περ Ἑλληνίς, ἢ ἀπὸ γένους
τῶν Δωριέων.

796. Θαυμάσαι μὲν ἀξία] ἰδεῖν γὰρ πρὸς τὸ
ἔξῃ μὲν ἀκρίσαντα ὡς εἶη νόθος, θαυμάζειν, ἐ
μὴν τοσῶτον φροντίζαι τῆ πράγματος.

Ib. Θαυμάσαι] ἀξία μὲν θαυμάσαι αὐτὸν
τινά. Ἠγειν ἀξία μὲν θαύματος καὶ ἀπορίας.
κατασάσαις γε μέντοι τῆς ἰμῶ ἐκ ἀξία. Ἠ-
γειν καὶ ἀξία θαύματος καὶ ἐκ ἀξία τῆς ἐμῆς
κατασάσαις.

797. Σπεδῆς γε μέντοι] τῆς ἀρετῆς.

799. Πλάσος] προσηγορία, ἀλλότριος, νόθος.

Ib. Πλάσος] πηπλάσμενος, υἱὸς ἐπλοῦσι ἤγειν
ὑποβολιμαῖος.

800. Τὴν μὲν ἔσαν ἡμέραν] κατὰ τὴν πα-
ρῶσαν τότε ἡμέραν.

Ib. Βαρυθεὶς

Μόλις κατέσχον· πατέρα δ' ἰὼν πέλας
 Μητρός πατρός τ', ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως
 Τούνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.
 Καὶ γὰρ τὰ μὲν κείνοιον ἑτερπύομην, ὅμως
 Δ' ἔκνιζέ μ' αἰεὶ τῆσ' ὑφείρπε γὰρ πολὺ. 805
 Λάθρα δὲ μητρός καὶ πατρός πορεύομαι
 Πυθῶδε· καί μ' ὁ Φοῖβος ὦν μὲν ἰκόμην,
 Ἄτιμον ἐξέπεμψεν, ἄλλα δ' ἄθλια,
 Καὶ δεινὰ, καὶ δύστηνα προῦφάνη λέγων,
 Ὡς μητρὶ μὲν χρεῖ' ἢ με μιχθῆναι, γένος 810
 Δ' ἀτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὄρα·
 Φονεὺς δ' ἐσοίμην τῆ φυτεύσαντος πατρός.
 Καὶ γὰρ πακέσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν
 Ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρέμενος χθόνα,
 Ἐφεύγον, ἔνθα μήποτ' ὀψοίμην κακῶν 815
 Χρησμῶν ὀνειδῆ * τῶν ἐμῶν τελέμενα.
 Στείχων δ', ἰκνῆμαι τέσδε τῆς χώρας, ἐν οἷς
 Σὺ τὸν τύραννον τῆτον ὄλλυσθαι λέγεις.
 Καί σοι, γύναι, τὰληθές ἐξερῶ· τριπλῆς
 Ὅτ' ἦν κελεύθε τῆσδ' ὀδοιπορῶν πέλαις, 820

* ALDUS, γ' ὀνειδῆ.

1b. Βαρυθείς] ἐπὶ λύπῃς. Βαρυθείς ἐπὶ σώ-
 ματος, ὡς βεβαρημένων τῶν ὀφθαλμῶν μὲν.

805. Ἐκνιζέ] ἐλύπει· κυρίως δὲ ἐρωτικῶς
 λυπῆν. Ἐνταῦθα δὲ ἐκνιζεν ἀπλῶς αὐτὴ τῆ
 ἐλύπει.

808. Ἄτιμον] ἀνίκυστον. Περὶ ὧν γὰρ ἀ-
 πῆλθεν ἡκ εἶπεν.

811. Ἀτλητον ὄρα·] τὸ μὴ ἐνδύμενον ὑπὸ
 ἀνθρώπων ὀραῖσθαι.

813. Καὶ γὰρ ἀκίσας ταῦτα τὴν Κορινθίαν
 γῆν] κατὰ τὸ ἐπιλοιπὸν δι' ἄστρον μετρέμενος.
 ἦγον μακρόθεν βλέπων καὶ δι' ἄστρον συμβάλ-
 λων αὐτὸν, ἀπεδήμην ἐκείσε δηλοῦσι ἔνθα μι-

ποτε ὀψοίμην πληρέμενα ὀνειδῆ τῶν εἰς ἐμὴ
 δυσφήμων χρησμῶν, ἦγον τὰ ἐμὰ ὀνειδῆ ἢ
 προειδήλου οἱ πρὸς ἐμὴ δυσφήμοι χρησμοί.

814. Ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρέμενος] χρο-
 νον τινὰ φασίν, ἐπεὶ πρὸς τῆς ἀστέρας ἠριθμῶν
 τὸν χρόνον. Ἡ ἕταρ, ἐπὶ τὰ ἄστρα ἰσορρο-
 πῶν. Ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τὰ πελάγη
 μετρήντων, ὡς ἂν δι' ἄστρον τεκμαιρομένων
 τὸν πλῆν.

1b. Ἄστροις τὸ] παροιμία ἐπὶ τῶν μακρὰν
 ἰσθμῶν καὶ ἠρημον πορευομένων. Οἱ γὰρ φεύγον-
 τες ἀεφυγίαν, τοῖς ἀστροῖς ἰσημεῖοντο τὴν ἑαυ-
 τῶν πατρίδα.

Ἐνταῦθά μοι κήρύξ τε, καὶ πὶ πωλικῆς
 Ἄνηρ ἀπήνης ἐμβεβώς, οἶον σὺ φῆς,
 Συνηντίαζον· καὶ ἔοδ' ἔμ' ὄθ' ἠγεμῶν
 Αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἠλαυνέτην.

Καὶ γὰρ τὸν ἐκτρέποντα πὸν τροχηλάτην
 Παίω δι' ὀργῆς· καί μ' ὁ πρέσβυς ὡς ὄρα
 Ὅχρα παρασείχοντα, τηρήσας μέσον
 Κάρα διπλοῖς κέντροισί με καθίκετο.

Οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν· ἀλλὰ συντόμως
 Σκήπτρῳ τυπεῖς ἐκ τῆσδε χειρὸς, ὕπτιος
 Μέσης ἀπήνης εὐθύς ἐκκυλίνδεται.

Κτείνω δὲ τὰς ξύμπαντας· εἰ δὲ τῷ ξένῳ
 Τέτῳ προσήκει Λαίῳ τὶ συγγενές,
 Τίς τῶδε γ' ἀνδρὸς ἐσιν ἀθλιώτερος;
 Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ;
 ὦ, μὴ ξένων ἔξῃσι μῆδ' ἀσῶν τινὰ

825

830

835

821. Καὶ πὶ πωλικῆς] ὑπὸ πάλαι ἐξουμεί-
 πης.

824. Πρέσβυς] πρεσβύτε ἑτερόκλητον ἢ πα-
 ρά ὡς ἐπίρρημα ἀντὶ τῆ πλησίον, ὡς ἐν τῷ
 ἱρκίῳ ἐγκλεισμένον ἢ ἐν ὡς ἐπίρρημα ἀντὶ τῆ
 ἑνὸς τῶν ἱρκίῳ.

825. Καὶ γὰρ τὸν ἐκτρέποντα τὸν τροχηλά-
 τῳ] τὴν ἐμπροσθεν τῶν τροχῶν περιουόμενον.

827. Ὅχρα] ἄρματος.

828. Διπλοῖς κέντροισί] πληγαῖς. Δις ἴ-
 παισί με τοῖς κέντροις, οἷς ἐκέντριζε τὰς ἴπ-
 πους οὐκ ἐπίσης δὲ καὶ παρ' ἐμῆ ἔλαβεν.

1b. Διπλοῖς κέντροισί με] τῆτο διπλῶς νοη-
 τίον, ἢ δύο πληγαῖς, ἢ μάλιστα δύο κέντρα ἐ-
 ξήθη. Τὸ θ' ἔτισεν, ἀντὶ τῆ ἀπίδακε, παρ'
 ὅσον οἱ κολαζόμενοι διὰ τινὰ προὔπαρξασαν ὑπ'
 αὐτῶν αἰτίαν, δίκας τῆς ἀμαρτίας ἀποδιδό-
 σσι ὀφειλομένας.

832. Εἰ δὲ τῷ ξένῳ] τῷ ὑπ' ἐμῆ φωνη-
 θέτος εἰ ἦν τις πρὸς Λαίῳ συγγένεια. Ἡ
 ἄρα, εἰ δὲ ἦτος ὁ ξένος ὄν ἀπέκτανε, Λαίῳ
 ἔστω εὐπω γὰρ οἶδεν εἰ αὐτός ἐστι.

833. Προσῆκει] τῷ θείῳ. Καὶ προσήκοντες οἱ
 συγγενεῖς. Συγγένειά τις ἐστὶ προσήκοντα τῷ
 Λαίῳ, ἦγον εἰ ἐκείνος ἦν ὁ Λαῖος. Μιστὸς πα-
 ρά τῶν θεῶν, ἐχθρὸς τοῖς δαίμοσιν ἦγον τοῖς
 θεοῖς. Ὡς τινι ἦγον ἐμοὶ ἐκ ἐκδομένου ἐστὶ
 δέχισθαι τινὰ ἐμὶ δηλονότι ἐν τοῖς δόμοις ἔτε
 ἀπὸ τῶν ἀσῶν ἔτε ἀπὸ τῶν ξένων. Καὶ ταῦ-
 τα ὡς ἐπίρρημα ἰναντιωματικῶς.

834. Τίς τῶδε γ' ἀνδρὸς] ἀντὶ τῆ ἐμῆ.

836. ὦ, μὴ ξένων] ἦγον ὅτι ἐκ ἔσιν
 ἐκδομένου δέχισθαι τινὰ, ἐμὶ δηλονότι ἐν τοῖς
 δόμοις, ἔτε τῶν ἀσῶν, ἔτε τῶν ξένων. Ἐστὶ
 δὲ ἢ τοιαύτη δοτικὴ τὸ ὦ, ἢ πρὸς τὸ ἔξῃσιν, ἢ
 πρὸς τὸ προσφωνεῖν. Ὡς περὶ γὰρ φαμεν, με-
 τῆχον καὶ ἐχρώμεν τῆς δέξης, ἢ πρὸς τὸ ἐχρώ-
 μεν (ὅπερ ἐστὶ συνέχους ἤσης τῆς γενικῆς) ἀλλὰ
 πρὸς τὸ μετῆχον, διὰ μίσην ἔντος τῆ ἐχρώμεν
 ἔτω καὶ τῆτο τὸ ὦ πρὸς τὸ προσφωνεῖν ἔχε,
 τὴν δύναμιν. Τὸ δὲ ταῦτε καὶ τῆσδε ἀράς,
 ταῦτόν ἐστιν. Αἱ γὰρ ἀραὶ ὡς ἠράσατο τῷ
 Λαίῳ φονεῖ, ἐκ ἀλλῆ τε ἦσαν ἢ μὴ προσδέχισ-
 θαί

Δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινὰ,
 ὦθεϊν δ' ἀπ' οἴκων· καὶ τὰδ' ἔτις ἄλλος ἦν,
 ἢ γὰρ, ἢ π' ἐμαυτῶ τάςδ' ἀράς ὁ προστιθείς.

Λέχη δὲ τῷ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν 840
 Χραίνω, δι' ὧν περ ὄλετ'· ἄρ' ἔφυν κακός;

Ἄρ' ἔχῃ πᾶς ἀναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν,

μη 51

καὶ μοι φυγόντι, μήτε τὴς ἐμᾶς ἰδεῖν,

macula

Μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ

Μητρὸς ζυγῆναι, καὶ πατέρα κατακτανεῖν 845

Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε καὶ ξέθρεψέ με.

Ἄρ' ἔκ ἀπ' ὧμῶ ταῦτα δαίμονος τίς ἀν

Κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῶδ' ἀνορθοίη λόγον;

Μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὦ θεῶν ἀγνὸν σέβας,

Ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν 850

Βαίην ἀφαντος πρόσθεν, ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν

macula

Κηλῖδ' ἐμαυτῶ συμφορᾶς ἀφυγμένην.

ΧΟΡ. Ἡμῖν μὲν, ὦ νᾶξ, ταῦτ' ὀκνήρ'· ἕως δ' ἀν ἔν

Πρὸς τῷ παρόντος ἐκμάθης, ἔχ' ἐλπίδα.

ΟΙΔ. Καὶ μὴν τοσῶτόν γ' ἐσί μοι τῆς ἐλπίδος, 855

καὶ αὐτὸν τὴς πολιτείας, μηδὲ προσφωνεῖν. Καὶ ὅτις ἄλλος ἦν ὁ προστιθείς ἐπ' ἐμαυτῶ ταῦτα, ἢ ἔγω ὁ τάςδε τὰς ἀράς προστιθείς. Κατὰ συνεισδοχὴν λαμβανόμενα τῶ προστιθείς.

841. Δι' ὧν περ ὄλετ'· ἀν χερῶν.

1b. ἔφυν] τὸ ἔφυν καὶ τὸ ἔχῃ ἀπὸ κοινῆς, ἦγον ἄρα ἢκ ἔφυν, ἦγον ὑπάρχω κακός· ἄρα ἢκ ἔφυν πᾶς ἀντὶ τῷ ὅλος ἀναγνος ἦγον ἀκαθαρτος· Ἐν τῷ πρότερον κἀμ ἀποδίδεται ἢ σύνταξις πρὸς τὸ ἀπαρέμφατον, καὶ προσφέρεται κατ' αἰτιατικὴν· ἐν δὲ τῷ διωτέρῳ ἀποδίδεται πρὸς τὸ χρὴ, καὶ λέγεται κατὰ δοτικὴν· ἦγον εἰ χρὴ φυγεῖν ἐμὲ, καὶ εἰ χρὴ ἐμοὶ φυγόντι μήτε τὴς ἐμᾶς ἰδεῖν, μήτε ἐμβατεύειν πατρίδος ἀντὶ τῶ ἐπιβαίνειν· Ἄρα ἢκ ἀπὸ σκληρᾶς τύχης ταῦτα ἐπ' ἐμοὶ τίς κρίνων ἀνορθοίη ἂν λόγον, ἀντὶ τῶ ἀποφαινετο ἀνορθοίη ἦγον ἀποφαινετο ἀπὸ τῶν δύο.

842. Ἄναγνος] ἀντὶ τῶ μιᾶρός.

844. Ἐμβατεύειν] ἐπιβαίνειν.

848. Ἄνορθοίη λόγον] ἦγον ἔξω αἰτίας θύου· τὸ γὰρ ἀνορθοίη λόγον, ἔχ' ἕτερόν ἐστιν ἄλλ' ἢ κειμένην καὶ μὴ ἔσαν τὴν ὑπὲρ ἐκείνου ἀπολογίαν ἀνορθοίη, καὶ δείξει δι' αὐν ἀπολογησεται.

849. ὦ θεῶν ἀγνὸν σέβας] ἀντὶ τῶ, ὦ θεοί, ἐν ἀγνείᾳ καὶ καθαρῆτιτι τιμώμετοι παρευθῆς γενόμεν ἀφαντος πρότερον.

852. Κηλῖδ' ἐμαυτῶ] κηλῖδα συμφορᾶς, ἀποφαινετο, ἀντὶ τῶ συμφορᾶν (ἦγον συντυχίαν) κηλῖδος, ἦγον μελυσμῶ.

854. Ἐχ' ἐλπίδα] ἀντὶ τῶ, μὴ ἀθύμι πρὶν ἀν τὸ ἀλλοθῆς καταμάθης.

855. Τοσῶτόν ἐσί μοι τῆς ἐλπίδος] ἀντὶ τῶ τοσαύτη μοὶ ἐστιν ἢ ἐλπίς· ταῦτα εἰς τὸ τῶν ὄξιατ

Τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.

ΙΟΚ. Πεφασμένε δὲ, τίς ποθ' ἢ προθυμία;

ΟΙΔ. Ἐγὼ διδάξω σ' ἣν γὰρ εὐρεθῆ λέγων
Σοὶ ταύτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος.

ΙΟΚ. Ποῖον δὲ με περισσὸν ἤκυσας λόγον; 860

ΟΙΔ. Λησᾶς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,
"Ὡς νιν κατακτείναιεν· εἰ μὲν ἔν' ἔτι
Λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, ἔκ' ἐγὼ ἕκτανον"
(Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος)
Εἰ δ' ἄνδρ' ἔν' οἰόζωνον αὐδήσει, σαφῶς 865
Τῆτ' ἔσιν ἤδη τοῦργον εἰς ἡμᾶς ῥέπον.

ΙΟΚ. Ἄλλ' ὡς φανένγε τοῦπος ὧδ' ἐπίσασο
Κῆκ' ἔσιν αὐτῷ τῆτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν.
Πόλις γὰρ ἤκυσ', ἔκ' ἐγὼ μόνη, τάδε.
Εἰ δ' ἔν' τι κᾶκτρέποιτο τῆ πρόσθεν λόγε, 870
Οὔτοι ποτ', ὦ ἄναξ, τόνγε Λαίε φόνον
Φανεῖ δικαίως ὀρθόν, ὄνγε Λοξίας
Διεῖπε, χρῆναι παιδὸς ἔξ' ἐμῆ θανεῖν.
Καίτοι νιν ἔ κεινός γ' ὁ δῦστηνός ποτε
Κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιβεν ὤλετο. 875
"Ὡστ' ἔχι μαντείας γ' ἂν, ἔτε τῆδ' ἐγὼ

ἔξιν ἢ γὰρ ἐπ' οἰκίας συλλαβῆς ὁ τόνος κεί-
ται, ἀλλ' ἀπὸ πάθους ἀνιδόθη.

857. Πεφασμένε] φανερῶ γενομένη και ἐλ-
πίτες τῆ ποιμένος, τίνα ἔχεις γνώμην;

859. Σοὶ ταύτ'] σοὶ ἴμοια και τὰ αὐτά.

861. Ἐφασκες αὐτόν] τὸν βοτῆρα.

865. Οἰόζωνον] μονόζωνον. μόνον.

866. Εἰς ἡμᾶς ῥέπον] εἰς ἡμᾶς γράφει, μὴ
ἔε ἡμέ' οὐ γὰρ ἀρμάζω ἕτως τὸ μέτρον. Εἰ
δὲ πληθυντικὸν ἀντὶ τῆ ἐνικῆ τίθεται, εἰδὲν
ἀπικὸς πολλὰ γὰρ εὐρίσκειται ἴμοια.

868. Τῆτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν] ἀποκρύπ-
τεσθαι, ἢ ἀποσρέψαι. Τητέσιν, ἢ δύναται ἀρ-
πῆσθαι ὁ βεκέλος.

870. Κᾶκτρέποιτο] τὸ ἐκτρέπεσθαι κυρίως
ἐπὶ οὐδὲ λέγεται, ὅταν τὴν ἦν βαδίζω τι εἶδον
καταλιπὼν, ἰστέραν βαδίσω. Και ἀπὸ τῆτε
ἀπλῶς ἐπὶ τῶν ἀπὸ τινος εἰς τι μεταπιπ-
τόντων.

871. Τόν γε Λαίε φόνον φανεῖ] αὐτὸς ὁ
θραπέων.

876. "Ὡστ' ἔχι μαντείας] ὅθιν ἐγὼ χάριν
τῆς μαντείας, ἔτε ἐπ' ἐκείνα τὰ ῥήματα, ἔτε
ταῦτα βλέψαιμι ἔτε ἑκατέροις περιύσαιμι,
ἀλλ' ἀπορῶ.

Ib. "Ὡστ' ἔχι μαντείας] ὡσθ' ἕνεκα τῆς
μαντείας τῆ Ἀπόλλωνος, ἔτε βλέψαιμι ἂν
τῆδε και ἐνταῦθα, ἔτι ὑπὸ τῆ παιδὸς ἀπὸ-

Βλέψαιμ' ἄν ἔνεκ', ἔτε τῆδ' ἄν ὕσερον.

ΟΙΔ. Καλῶς νομίζεις' ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην

Πέμψον τινὰ σελεύοντα' μηδὲ τῆτ' ἀφῆς.

ΙΟΚ. Πέμψω ταχύνας' ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους. 880

Οὐδὲν γὰρ ἄν πράξαιμ' ἄν ὦν εἰ σοὶ φίλον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Εἴ μοι ξυνεΐη φέροντι μοῖρα τὰν

Εὔσεπτον ἀγνεΐαν λόγων

Ἐργῶν τε πάντων, ὧν νόμοι πρόκεινται

λαλε. Πρόσθεν γὰρ ὁ παῖς ἀπνέχθη τῆ ζῆν. Οὐτε τῆδὲ καὶ ἐνταῦθα ὕσερον, ὅτι ὑπὸ σὲ πεφόνευται ὑπὸ τῆ παιδὸς γὰρ ὁ Ἀπόλλων ἐδίσεισι. Ταῦτα δὲ λέγει ἀπορῶσα περὶ τῆ φόνος, πῶς ἄρα καὶ γέρον.

882. Εἴ μοι ξυνεΐη φέροντι] εἶθε μοι ξυνοικίην τὴν ἀχραντὸν καὶ σεβασμίαν ἀλήθειαν διασώζοντι. Οἶον, εἶθε μοι συνείη εὐτυχία, καὶ λόγων καὶ πραγμάτων ἀγνεΐαν φυλάττοντι. Μοῖρα δὲ ἡ εὐτυχία· οἶον, εἰ ἀληθεύω, γένοιτό μοι καὶ εὐτυχεῖν τὸ ἀληθὲς διασώζοντι. Ταῦτα δὲ φησὶ τὴν Ἰοκάστην αἰτιώμενος ὅτι ἀσεβῶς ἔβη ἐψηῦσαι τὸν Ἀπόλλωνα. Φέροντι ἂν τὴν εὔσεπτον ἀγνεΐαν τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων τῶν περὶ τῶν θεῶν, περὶ ὧν νόμοι πρόκεινται ἔργων καὶ λόγων, τὴν περὶ τέτων λέγοντες ἀκρίβειαν, καὶ τῶν μαρτυρῶν, ὅτι εὐδὲν αὐτοῖς ὕμνος ἐστίν.

Ib. Εἴ μοι ξυνεΐη] καταγινώσκων ὁ χορὸς τῆς Ἰοκάστης, καὶ ὡς μὴ δεχομένης τὰς τῆ Ἀπόλλωνος μαντείας, φησὶν, ἔμοι φέροντι τὴν εὔσεπτον ἀγνεΐαν, (ἦσαν τὸ πάνσεπτον αἴθερ τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων πάντων, τῆτ' ἐστὶν ἔμοι σεβομένη τὸν λόγον καὶ τὰ ἔργα) εἶθε ξυνεΐη καὶ συνπαρχοὶ μοῖρα καὶ εὐτυχία. Εἰπὼν δ' ἀορίστως τὸ λόγων καὶ τὸ ἔργων, τῶν ἐρίζεται, λέγων, ὧν πρόκεινται νόμοι μεγάλοι τεκνωθέντες καὶ γεννηθέντες διὰ τὴν ἡρακίαν αἰθέρα, ἦσαν ἐξ ἡρακῆ. Δείκνυσθαι δ' ἐνταῦθεν ὅτι λόγων καὶ ἔργων λέγει τῶν θεῶν, ὧν ἡ τιμὴ ἐξ ἡρακῆ νομοθετήται, ἀπτηνῶν νόμων μόνος ὁ Ὀλυμπος πατήρ ἐστιν· ἐστὶ δὲ ὅμοιον τῷ ἡρακίαν δι' αἰθέρα τεκνωθέντες. Οὐδ' ἔτικτε εὐδ' ἐξῆρυν αὐτὸς τὸς

νόμους ἢ θνητῆ φύσει τῶν ἀνθρώπων, εὐδ' κατακοιμίσει καὶ καταβαλεῖ αὐτὸς, καὶ ἀρανίσου λήθη. Τῆτ' ἐστὶν, ἐπεὶ οἱ ἀνθρώποι ἔχουσιν εὐδὲν περὶ τῆς τιμῆς τῶν θεῶν νόμους ἀλλ' ἡρακίαν ἔλθον ἡμῶν, εὐδ' ὑπὸ λήθης ἀνθρώπων ἂν κατασβεσθῆν. Μίγας ἐν τέτοις θεῶς ὑπάρχει ἡ ἀλήθεια, εὐδ' ἡρακίαι τῆτ' ἐστὶν, ὡς ἀληθεῖς ὄντες οἱ νόμοι αἰεὶ ἔσονται καὶ ἐκ ἀφανισθῶσονται. Ἰστίον δὲ ὅτι τινὲς ἀγνοῦντες, ἡρακίαις αἰθέρος λίγχοι διὰ τὸ δια· τὸ δ' ἐστὶν ὅμοιον τῷ παρ' Αἰσχύλω, "Ἰπτικῶν τ' αὐπνῶν πεδάλιον διὰ σῶμα." Ἐραμεν δ' ἐκὼ τὸν περὶ τούτου λόγον.

Ib. Εἴ μοι ξυνεΐη] Τὸ τῆ χορῆ πᾶν δυσχεραίνοντός ἐστι κατὰ τῆς Ἰοκάστης ὡς παρ' εὐδὲν τιθεμένης τῆς χρησμῶς τῶν θεῶν. Εἶθε μοι ἦν, φησὶν, εὐτυχία συνείη ἀγνότητα καὶ λόγων καὶ ἔργων φέροντι, ὧν οἱ νόμοι, ἡρακίαν ἐγεννήθησαν, τιτίσει ἔτε κατὰ θεῶν βλασφημῶντι, ἔτε μὴν ἄλλο τι κατ' αὐτῶν ποιῶντι. Εἶθε συνείη μοι εὐτυχία σώζοντι τὴν διὰ λόγων καὶ ἔργων πάντων εὐσεβῆ καθαρότητα ὑπὲρ ὧν ἦσαν τῶν εὐσεβῶν λόγων καὶ ἔργων, νόμοι πρόκεινται ὑψηλοὶ καὶ ἐντιμοὶ δι' αἰθέρος γεννηθέντες. Ἦσαν ἡρακίαν ὧν νόμων διαλονότι μόνος πατήρ ὁ Ὀλυμπος, εὐδ' ἡρακίαν φύσει ἀνδρῶν ἐγέννησεν αὐτὸς. Οὐδὲ μὴν ποτε λήθη κατακοιμάσει, ἀπὲ τῆ κατακοιμίσει, ἀφανίσου· μίγας ἐν τέτοις θεῶς εὐδ' ἡρακίαι, ἦσαν μεγάλη θεῶ δύναμις ἐν τέτοις ἐστὶν ἀτιμότητος. Ὁ γὰρ· Ἡ ἀδικία εἰς μέγιστον κακὸν ἐπέβαλε τῆς χρησμῶς τιτίσειν, ἡ ἀδικία ἰσχυροποιεῖ τὸν τύραννον. Ὅταν δὲ πολλῶν ὑπερπλησθῆ μάτην μὴ ἀρμεδία, μὴδ'

Ἵψίποδες γ' ἑρανοίαν δι' αἰθέρα

885

Τεκνωθέντες ὧν Ὀλυμπος

Πατὴρ μόνος, εἶδ' ἐν ἴνατά

Φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, εἶδ'

Μὴν ποτε λάθα κατακοιμάσει.

Μέγας ἐν τέτοις θεός,

890

Οὐδὲ γηράσκει.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Ἵβρις φυτεύει τύραννον Ἵβρις, ἦν *

Πολλῶν ὑπερπλησθῆ μάταν,

Ἄ μὴ πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα

Ἄκροτάταν εἰσαναβάσ' ἀπότομον,

895

Ἄνώρσεν εἰς ἀνάγκαν

* ALDUS, εἰ.

μηδὲ συμφερόντων εἰς μεγίστην ἀνάγκην ἐμπίπτει ὅταν πολλά διαπράξῃται Ἵβριστικά εἰς μεγίστην ἀνάγκην ἐμπίπτει.

885. Οὐρανοίαν δι' αἰθέρα] ἀντὶ τῶ ἐν ἑρανοῖς τεχνήσεται.

886. Ὡν Ὀλυμπος] ὧν νόμων τῶν ὀρθῶς ἔχοντων.

887. Οὐδέ ἐν ἴνατά φύσις] ἢ τε ὑπὸ ἀνθρώπων ἔρρηται ὁ περὶ θεῶν λόγος.

890. Μέγας ἐν τέτοις θεός] ἐν τοῖς νόμοις μέγας ἐστὶν ὁ θεός. Τητέστι θεία δύναμις καὶ μεγάλη τοῖς νόμοις ἐνεσι.

892. Ἵβρις φυτεύει τύραννον] διὰ τῆς Ἵβριος φύσεως καὶ ἀνεπιτέτατος ὁ τύραννος. Ὅταν (φροσ) πολλά διαπράξῃται, τότε εἰς μεγάλη ἐμπίπτει διὰ τῆς Ἵβριος ἐπαρθείς. Ταῦτα μὲν φροσ περὶ τῆς Ἰοκάστης, ὅτι ἀνεπιτέτατος ἦν περὶ τῶν θεῶν νόμων. Τὸν δὲ λόγον ποιεῖ περὶ τῆς τυραννίδος, ἵνα μὴ δόξωσιν ἰσχυρῶς αὐτὴν διαλέγεσθαι. Ὁ δὲ νῦν, Ἵβρις φυτεύει τύραννον, ἵπταν πολλῶν ὑπερπλησθῆ μάταν, ἃ ἐστὶ μηδὲ ἐπίκαιρα, μηδὲ ἑαυτῶ ἰσχυρῶς συμφέροντα. Ἀσυνδέτως δὲ εἶπεν. Ἵβρις (φροσ) μηδὲν καίριον διαπραττομένη, εἰς δὲ ἄριστον ἀκράτεια ἀναβασάσα τῆς χρωμῆτες αὐτῆ, κατεκρήμυνισσ. ἢ ἄτως, ἀπίπτο-

μον ἄρσεν εἰς ἀνάγκην, ἵλατο εἰς τῶτο ἕστε αὐτὸν εἰς ἀνάγκην γενέσθαι, ὑφ' ἑτέρων κρατηθῆναι.

Ib. Ἵβρις φυτεύει] ἦγαν ἡ ὑπεροφία ποιεῖ τύραννον. Τῶτ' ἐστὶν ἡ ὑπεροφία κακῆς καὶ ἀνόμους (τοιῦτοι γὰρ οἱ τύραννοι) ἐργάζεται τῆς αὐτῆ ἔχοντας, ὥστε καὶ Ἰοκάστη ἐξ ὑπεροφίας τῆ Ἀπόλλωνος ἠτίμασε λόγον. Ἐὰν ὑπερπλησθῆ ἡ Ἵβρις μάτην πολλῶν, ἃ ἐκ ἐστὶν ἐπίκαιρα καὶ πρέποντα μηδὲ συμφέροντα τῶ αὐτῆ ἔχοντι, εἰς ἀκροτάτην ἀπότομον καὶ τραχίαν εἰσαναβάσα, ἦγαν εἰς ἄκρον κακῆς ἐλάσασα καὶ κορυφωθείσα, ἀνώρσεν καὶ ἄρμωσεν καὶ σπείτωσεν εἰς ἀνάγκην, ὅθι καὶ ὅπερ ἔχρηται ποδὲ χρησιμῶ. Τῶτ' ἐστὶν, Ἵβρισται καὶ ἀνόμοι, ἵποια ἡ Ἰοκάστη, αὐξήθεντες εἰς ἄκρον, ἔπειτα εἰς τὴν τοιαύτην ἀνάγκην πίπτουσιν ὡς δυστυχῶς καὶ ἀθίως τὸν αἰῶνα διάγειν. Εἶρηται δ' ἐκ μεταφορῆς τῶν ἐκ κρημῶν πίπτόντων καὶ συντριβόντων τῆς πόδας, ὡς μὴ δύνασθαι πορεύεσθαι.

Ib. Ἵβρις φυτεύει] ἦγαν καταφρόνησις καὶ ὑπερηφανία αὐξάνει βασιλείαν ἐν ἑαυτῆ. Διανοῦσι Ἵβρις εἶποτε ὁ τύραννος διανοῦσι πολλῶν ὑπὲρ τὸ μέτρον πληρωθῆ ματαίως ἐκείνων ἃ μὴ ἔπικαιρα μηδὲ συμφέροντα! αὐτῶ. Διανοῦσι ἀναβάσασα εἰς ἀκρότατον ἀπορρώγα ἐρί-

Ἔ ποδὶ χρησίμω χρῆται.

Τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα

Μήποτε λῦσαι θεὸν αἰτῆμαι.

Θεὸν ἔ λήξω ποτὲ

Προστάταν ἰσχων.

900

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β:

Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσίν

Ἢ λόγῳ πορεύεται

Δίκας ἀφόβητος, εἰδὲ

Δαιμόνων ἔδη σέβων,

Κακά νιν ἔλοιτο μοῖρα,

Δυσπότης χάριν χλιδᾶς,

Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,

Καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται,

905

φεν ἐκίβηεν εἰς δυστυχίαν, ἔνθα ἔ πορίαι συμ-
φορῆσι καὶ ἀφελίμω χρῆται.

897. Ἔ ποδὶ χρησίμω] ἀντὶ τῆ, ἀχρή-
στες τὰς πορίας ποιεῖται καὶ εἰ μὴν ἐπὶ τῷ
ὑπὸ ὕβριος δυσσεβῆτος, ἔτσι ἄτως, ἔ βαλί-
ζει ὄρθην ἔδην, εἰδὲ χρῆται τοῖς ποσι δρόντας·
εἰ δὲ ἐπὶ τῷ ὑπὸ ἀνάγκης βιαζομένω, ἔ χρῆ-
ται τοῖς αὐτοῖς ποσί.

898. Πάλαισμα] ζήτησι τῷ φόνο τῷ λαίε.

899. Μήποτε λῦσαι θεὸν αἰτῆμαι] ἀξιοῖ
τὸν θεὸν μὴ λῦσαι τὸ συμφέρον τῆ πόλει, ἐξ
ἔ κρατεῖ τῶν ἀντιπάλων.

902. Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσίν] εἰ δέ τις
πορεύεται καὶ διάγει ὑπέροπτα καὶ σοβαρὸς
καὶ ἐν χερσὶ καὶ ἐν λόγῳ, (τῶτ' ἔστι καὶ οἱς
πράττει καὶ οἱς λέγει) ἀφόβητος τῆς θείας δί-
κης, εἰδὲ σέβων καὶ τιμῶν τὰ ἔδη καὶ ἔδωλα
τῶν δαιμόνων, ἔτσι τὸς θεὸς ἔλοιτο, καὶ λά-
κοι νιν καὶ αὐτὸν κακῆ μοῖρα καὶ τύχη, χά-
ριν καὶ ἔνκα τῆς τρυφῆς καὶ τῆς ὑπεροφίας
ἔν πρὸς τὸς θεὸς ἔχει, τῆς δυσπότης καὶ
δυστυχῆς. Μίγισον γὰρ ἀτύχημα ἢ ἀσί-
θεια. Εἰ μὴ κερδανεῖ δικαίως τὸ κέρδος.
ἔγην, ἐάν μὴ τὰ τῆς ὑπεροφίας ἄθλα δι-
καίως λάβῃ τιμαρηνθῆς. Καὶ ἔρξεται καὶ

καλυθῆ τῶν ἀσέπτων καὶ ἀσέβων ἐγχερημά-
των. Ἢ ἔρξεται καὶ καλυθῆ πάλιν τῶν ἀ-
δίκτων καὶ ἀπροφαιδῶν, καὶ ἔν ἔδης ἀπ-
τῆται ἀσέβων ἐγχερημάτων, ματάζων καὶ
ματαιοποιῶν. Τῆς ἀρα ἀνὴρ ἔτι καὶ εἰς τὸ
ἔξῆς, ἐν τοῖςδε, ἔγην ἐν τῷ μὴ τιμαρηνθῆς
τὸς κακῆς, ἔρξεται καὶ καλυθῆται τῆς κα-
κίας, δηλονότι τῷ θυμῷ, ἔγην οἰκόσῃ, ἔτσι
ἀμύνειν καὶ ἀποσοβῆν δι' εὐχῶν καὶ θυσιῶν
τὰ βέλη τῆς ψυχῆς, ἔγην τὰ ἀμαρτήματα·
ἔγην, εἰδὲ τὸς κακῆς ἔγῶν ἀπαθείς, ἐπισρο-
φῆν ποιῆσεται τῶν οἰκείων πλημμελημάτων,
καὶ πρὸς τὸς θεὸς καταφεύξεται.

904. Δίκας ἀφόβητος] τὴν δίκην μὴ δι-
δοικῆς.

Ib. Ἄφοβητος] Καὶ ἀδὲς διδασκαλῆς λί-
γυς καὶ τὸν ἀνθρώπων, καὶ ἀφοβὸς διδασ-
καλῆς τὴν δίκην μὴ διδοικῆς. ἔξω τῆ φόβῆ
τῆς δίκης.

907. Δυσπότης χάριν χλιδᾶς] ἔνκα (φουί)
τῆς ἀνοσίε τρυφῆς καὶ ὑπερφανίας. ἔπὸ τρυ-
φῆς γὰρ καὶ ἐπὶ τὰ αὐτὰ οἱ τύραννοι παρα-
γίγονται.

909. Καὶ τῶν ἀσέπτων] ὁ τοῖστος ἐν κα-
κῇ εἰη μοῖρα, ὅς μὴ ἀφῆξεται τῶν ἀσέπτων,

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ. 71

Ἡ τῶν ἀθίκτων ἔξεται ματάζων. 910

Τίς ἔτι πότε, ἐν τέτοις * ἀνὴρ

Θυμῷ βέλη ἔρξεται

Ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰρ αἱ

Τοιαῖδε πράξεις τίμιαί,

Τί δει μὲ χορεύειν; 915

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

Οὐκέτι τὸν ἀθικτον εἶμι

Γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,

Οὐδ' εἰς τὸν Ἀβαῖσι ναὸν,

* ALDUS, τοῖσδ'.

ἔξεται τῶν ἀθίκτων. Ὅϊσιν ἂν ἐ χρὴ ἔχουσαι.

Ib. Ἐρξεται] παύσεται. Ἐκτός ἔσαι. Ἐξεται δὲ, ἀντὶ τῆ ἐπιθυμίας τῶν ἀσίπτων καὶ ἀθίκτων.

910. Ματάζων] ματαιοφρονῶν.

Ib. Ματάζων] τὸ ἀξίωμα τῆς βασιλείας ὁ τύραννος. τὸ καὶ, ἀντὶ τῆς ἀλλά. τοιαῦτα μάταια ποιῶν, ματαιάζων.

911. Τίς ἔτι ποτ'] τίς ἔτι τῶν ἀδίκων ἀφίξεται, τῷ θυμῷ αὐτῆ τὰς τῆς ψυχῆς κακίας ἀπελαύνων; ἢ, ὅστις ἂν ἀπλάσειν αὐτῆ τὴν τιμαρῖαν τοιαῦτα πράττων.

914. Εἰ γὰρ αἱ τοιαῖδε πράξεις] ἤγουν, εἰ αἱ κακαὶ πράξεις τίμιαί καὶ καλαί, τί δει μὲ χροῦν καὶ πανηγύρεις ἰσάσαι τοῖς θεοῖς, αἰπέμους τὰ λυσιστελῆ, ἐὰν μὴ ἀρμόσῃ πᾶσι τῶν βροτῶν τὰδε χειρόδικτα καὶ φανερὰ; τῆτ' ἔστι, εἰ μὴ ἐνὶ ἐκάστῳ ἀρμόδιως παρέσαι ἐκ τῶν θεῶν τὰ τῆς προαιρέσεως ἐπαλθα, τῷ μὲν κακῷ κακά, τῷ δ' ἀγαθῷ ἀγαθὰ· ἀλλὰ πάντες ἰπίσως μετέχουσιν τῶν θεῶν, ἐκέτι εἶμι καὶ πορεύσομαι ἐπὶ τὸν ἀθικτον καὶ σεβάσμιον ὀμφαλὸν τῆς γῆς, ἤγουν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, σέβων καὶ τιμῶν αὐτόν. Οὐδ' εἰς τὸν Ἀπόλλωνος ναὸν τὸν ἐν Ἀβαῖσι καὶ ἐν Λυκίᾳ (Ἀβαῖ γὰρ τόπος Λυκίας) δ' εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, ἣτοι τῆ δία. Ἄλλ', ὦ Ζεῦ, ὁ κρατῶν καὶ ἐξουσιάζων

πάντα καὶ ἀνάστων, εἴπερ ορθῶς Ζεὺ ἀκίμους καὶ ἰνομάζῃ, ὡσπερ ἐν εἰ, μήτι σε, μήτι τὴν σὴν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχὴν λάθῃ τῆτο, τὸ τῆς κακῆς τιτιμαρῖσθαι· ἀλλὰ μέχρις ἂν ἡ σὴ ἀρχὴ ἐπίχοι, κολάζουσιν οἱ κακοί. Ἐξάριστοι γὰρ καὶ ἐκβάλλουσιν καὶ ἀτιμαζουσιν ἴδη καὶ νῦν, φθίνοντα καὶ ἀτιμαζόμενα τὰ παλαιὰ Διόσφατα καὶ μαντιύματα τῷ Λαίῳ. Τῆτ' ἔστι, τὸν πάλαι δοθέντα παρ' Ἀπόλλωνος τῷ Λαίῳ χρησμάτων, ὡς ὑπὸ παιδὸς τιθῆνται, Ἰοκάστη νῦν ἀτιμαζῶ καὶ ψευδῆ οἶνται, καὶ ἔδαμῶς ὁ Ἀπόλλων ἐμφανῆς ὑπάρχει ἐν ταῖς τιμαῖς, ἀλλ' εἰς ἔδῃν τὰ ἐκίμους λογίζονται καὶ ἀτιμαζονται. Ἐρρεῖ δὲ καὶ ἐφθάρη καὶ καταπεφρίνηται τὰ θεῖα. Ἰστίον δ' ὅτι τὸ τῆς ἀντιστροφῆς δικατον κῶλον, τὸ φθίνοντα δ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἐλλίπες ἦν πρὸς τὸ τῆς στροφῆς διὸ καὶ προσετέθη παρ' ἐμῆ, τὸ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ ὕπως ἐλόκληρον καὶ τῆτο γίνηται. Καὶ οἶμαι ὡς καλῶς προσετέθη· εἰ δὲ τις βέλτιόν τι νοήσῃ, τῆτο τιθήτω.

916. Οὐκέτι τὸν ἀθικτον εἶμι] ἐκ ἔτι ἀπειμι πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, ἐδὲ πρὸς τὸν ἄχραντον καὶ ἀπροσπέλασον αὐτῆ ναόν.

918. Ἀβαῖσι ναόν] Ἀβαῖ, τόπος Λυκίας· ἐνθα ἱερὸν ἔστιν Ἀπόλλωνος· ἢ διὰ τῶν Σαμίων, ὅτι καὶ ἐκεῖ μαντιύονται· ὡς καὶ Πίνδαρος. Ἡ ἐπὶ τῶν πανηγύρεων· ὅτι καὶ τῶν τοιούτων ἀφίξομαι, εἰ μὴ ταῦτα φανερῶσιν.

920. Εἰ

Οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν,
 Εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα *ἢ τοῦ λαοῦ* 920
 Πᾶσιν ἀρμόσει βροτοῖς.
 Ἄλλ', ὦ κρατύνων, εἴπερ ὄρθ' ἀκίβεις,
 Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσω, μὴ λάθῃ
 Σὲ τὰν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν.
 Φθίνοντα δ' *, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, 925
 Τὰ Λαίῳ θέσφατ' † ἐξ-
 αίρῃσιν ἤδη, κέδαμῃ
 Τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανῆς
 Ἐρῆει δὲ τὰ θεῖα.

I A M B O I.

ΙΟΚ. Χώρας ἀνακτες, δόξα μοι παρεσάθη 930
 Ναῦς ἰκέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χεροῖν
 Στέφη λαβέσθαι κἀπιθυμιάματα.
 Ὑψῆ γὰρ αἶρει θυμὸν Οἰδίπυς ἄγαν ‡
 Λύπαισι παντοίαισιν ἐδ' ὅποι' ἀνήρ

* ALDUS, γάρ. † ALDUS, παλαιὰ θέσφατ'. ‡ TURN. in marg. ἀναξ.

920. Εἰ μὴ τάδε] εἰ μὴ ταῦτα τῶν χρησ-
 μῶν τὰ λεχθέντα ὑπὸ Ἰοκάστης, φανερὰ καὶ
 κατάδηλα γίνονται, ἐκ ἐπιτιμίας θεῶς.

922. Ὄρθ' ἀντὶ τῷ ὀρθῶς, ἀσφαλῶς. Οἱ πα-
 λαιοὶ χρησμοὶ οἱ θεοὶ τῷ λαῷ.

925. Φθίνοντα] ἀντὶ τῷ παλαιῷ. Παρηλη-
 λυθότα. Γράφεται φθίναν ἢ φθί, μὴ λάθοι σε
 ὁ λαῖος φθίναν, ἀλλὰ διίξαις αὐτῷ τὸν θά-
 νατον. Τὰ γὰρ περὶ λαῖος μαντιύματα ἐκ-
 βάλλουσι καὶ ἐπαρδέχονται τὰ παρὰ τῶν
 θεῶν ἐρημίαι, ὡς ἀληθῆ.

926. Τὰ λαίῳ] ἀντὶ τῷ καὶ ἐν ἑδνῇ φαίνε-
 ται ὁ Ἀπόλλων τιμώμενος.

927. Ἐξάιρῃσιν] ἀφανίζουσι. Τὰ γὰρ ἐπι-
 λαῖον θεσπισθέντα ἐκφραζέονται ὑπὸ Ἰοκάστης,
 καὶ παραγράφεται, καὶ ψευδῆ νομίζεται.

930. Χώρας ἀνακτες] ἀνακτῆς φησι τὸς τῷ
 χορῆ, εἶον βασιλικὴς καὶ ἐπιτίμης.

Ib. Χώρας ἀνακτες] ἐξίλιυσαι Ἰοκάστης θυ-
 σίαν ποιησομένης ἐπὶ τοῖς συμμάσιν Οἰδίπο-
 δος.

932. Κἀπιθυμιάματα] ἀντὶ τῷ θυμιάμα-
 τα ὡς ἐπιπέδικος ἀνῆρ.

933. Ὑψῆ γὰρ αἶρει] ἀντὶ τῷ μετακρίθεται
 τὴν ψυχὴν, καὶ ὑπερβαλλόντως ἀχθεταί, πάν-
 τα λογιζόμενος, αὐτὸν τὸν φόνον, τὸ τὴν γυ-
 ναῖκα ἔχειν τῷ ἀνημίμην, τὴν προσδοκωμένην
 φυγὴν, τὸ μὴ δύνασθαι ἀναστῆναι πρὸς τοὺς
 οἰκίους, τὸ δῖος τῶν χρητμῶν.

Ib. Αἶρει θυμὸν] ἐκ ὀργῆς, ἀλλὰ λύπῃ.

934, 935. Οὐδ' ὅποι' ἀνήρ—ἄννης] ἔχ' ὡς
 συνετὸς ἀνὴρ διὰ τῶν φρασάντων τὰ παρόντα
 γινώσκου. Εἰ γὰρ ὁ ὑπὸ Ἀπόλλωνος δοθεὶς
 τῷ λαῷ χρησμὸς ἐκύρωται, δῆλον ὅτι καὶ αὐ-
 τὸν ἐμαντεύσατο ὁ Τιμισίας, ψευδῆ ἴσιν.

935. Τὰ

Εννης, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται 935
 *Ἄλλ' ἔσι τῷ λέγοντος, εἰ * φόβος λέγοι †.
 *Ὅτ' ἔν παραινῆσ' ἔδεν ἔς πλέον ποιῶ,
 Πρὸς σ', ὦ Λυκεῖ Ἄπολλον, (ἄγχιστος γάρ εἰ)
 Ἰκέτις ἀφιῶμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν,
 *Ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγῆ πόροις ‡. 940
 *Ὡς νῦν ὀκνεῖμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον
 Κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεώς.
 ΑΓΓ. *Ἄρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ' ὅπε
 Τὰ τῷ τυράννε δώματ' ἔσιν Οἰδίπε;
 Μάλισα δ' αὐτὸν εἶπατ', εἰ κάτισθ' ὅπε. 945
 ΧΟΡ. Στέγαι μὲν αἶδε· καὐτὸς ἔνδον, ὦ ξένε.
 Γυνή δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνε τέκνων.
 ΑΓΓ. Ἄλλ' ὀλβία τε καὶ ξὺν ὀλβίοις αἰεὶ
 Γένοιτ' ἐκείνεγ' ἔσα παντελής δάμαρ.

* ALDUS, ἦν. † ALDUS, λέγει. ‡ ALD. TURN. πόρος.

935. Τὰ καινὰ τοῖς πάλαι] ἦγεν, τὰς νῦν χρησμάς διὰ τῶν παλαιῶν συμβάλλει, τῶν ἠρεσκον ὅτι Λαῖος ὑπὸ παιδὸς τεθνήξεται.

Ib. *Εννης] τὰς νεὺς χρησμάς τεκμαίρεται, ἦγεν συμβάλλει διὰ τῶν πάλαι ἦγεν πρό μακρὸν χρῆσμάν.

936. Ἄλλ' ἔσι τῷ λέγοντος] μόνους προέβη τις τὰ δεινὰ καὶ φοβερὰ ἀπαγγέλλουσι. Τῷ δὲ παραμυθικῶν ἀκ ἀνέχεται.

938. Πρὸς σ', ὦ Λυκεῖ Ἄπολλον] Λύκειον, γυμνασίον ἔστιν Ἀθηναίων ἐνθα Ἄπολλον τιμάται. Καὶ Καλλιμαχος·

“ Ἐγὼ δ' ἔντησα Λυκεῖα
 “ Καλὸν αἰεὶ λιπέωντα
 “ Κατὰ δρόμον Ἀπόλλωνος.”

Ἄγχιστος ἔν, καθὸ ἢ πόρρω τῆς Ἀπτικῆς αἰθεῖται. Ἡ καὶ ἐν Θήβαις ἐμάνυμον ἦν γυμνασίον Λυκεῖα Ἀπόλλωνος. Νῦν ἔν, ἢ τὸν ἐν Λυκίᾳ, ἀλλ' ἢ τὸν ἐν Θήβαις ἢ ταῖς πλησιοχώροις Ἀθῆναις τιμάμενον.

939. Σὺν κατεύγμασιν] ἦγεν, τοῖς κινῆσι κατάνυσι τῶν εὐχῶν. ἦγεν τοῖς θυμιάμασι καὶ ἀγαθήμασιν.

VOL. II.
 [ŒDIP. TYR.]

940. Εὐαγῆ πόροις] ἦγεν, ἕνα λύσιν εὐαγῆ τῆς παρούσης ἀνάγκης τῷ Οἰδίπῳ παρασχεῖ. ἦγεν ἀγνήν καὶ ἱεράν ἑναντίον δὲ τῷ εὐαγῆ τὸ ἱεράς.

943. Ἄρ' ἂν παρ' ὑμῶν] ἔρχεται ἀγγελοῦ ἀπὸ Κορίνθου, ἀπαγγέλλον τὸν θάνατον Πολύδου, καὶ αὐτ' αὐτῷ τυράννον τὸν Οἰδίπῳ αἰρεῖσθαι. Οὗτος δὲ ἐστὶν ὁ ἐκτεθέντα τὸν Οἰδίπῳ εὐραῶν, καὶ δὲς Πολύδῳ.

Ib. Ἄρ' ἂν παρ'] ἀφίξει ἀγγελοῦ τινὸς ἐκ Κορίνθου, ἀπαγγέλλοντος τὸν θάνατον Πολύδου, καὶ μετακαλυμμένῳ Οἰδίπῳ ὥστε ἀρχεῖν τῆς χάρας.

947. Γυνή δὲ μήτηρ] κἀνταῦθα ἔθηκε τὸ ἀμφίβολον, ὃ τίρπει τὸν ἀκροατὴν.

949. Ἐκείνεγ' ἔσα παντελής δάμαρ] Τέτο πρὸς τὸ, γυνή τε μήτηρ τε τῶν κείνε τέκνων. Τέτο γὰρ τέλειον ἐν γάμῳ. “Ὅθεν καὶ ἐκ τῷ ἑναντίῳ Ὀμηρὸς φησι·

“ Καὶ δῶμος ἡμιτελής.”

Ib. Παντελής δάμαρ] τελεία, νόμιμος ἔτας, εἰ πρὸς τὸ δάμαρ συνάψαι· εἰ δὲ πρὸς τὸ δάμαρ

- ΙΟΚ. Αὐτως δὲ καὶ σύγ', ὦ ξέν'· ἄξιός γάρ εἰ 950
 Τῆς εὐεπείας ἔνεκ'· ἀλλὰ φράζ' ὅτι
 Χρήζων ἀφιῆσαι, χῶ, τι σημήναι θέλων.
- ΑΓΓ. Ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῶ, γύναι.
- ΙΟΚ. Τὰ ποῖα ταῦτα; πρὸς * τίνος δ' ἀφιγμένος;
- ΑΓΓ. Ἐκ τῆς Κορίνθου· τὸ δ' ἔπος δ' ἔξερῶ † τάχα, 955
 Ἥδοιο μὲν· πῶς δ' ἐκ ἄν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως.
- ΙΟΚ. Τίδ' ἔσι; ποῖαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν;
- ΑΓΓ. Τύραννον αὐτὸν ἔ' πιχώριοι χθονὸς
 Τῆς Ἰσθμίας σήσασιν, ὡς ἠυδαῖτ' ἐκεῖ·
- ΙΟΚ. Τίδ' ἔχ' ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατῆς ἔτι; 960
- ΑΓΓ. Οὐ δῆτ'· ἐπεὶ νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.
- ΙΟΚ. Πῶς εἶπας; ἢ τέθνηκέ περ Πόλυβος γέρων;
- ΑΓΓ. Εἰ μὴ λέγω τάληθές, ἀξιῶ θανεῖν.
- ΙΟΚ. ὦ πρόσπολ', ἐχὶ δεσπότη τὰδ' ὡς τάχος 965
 Μολῆσα λέξεις; ὦ θεῶν μαντεύματα,
 Ἴν' ἔσέ; τῆτον Οἰδίπυος πάλαι τρέμων
 Τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνη· καὶ νῦν ὄδε
 Πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, ἐδὲ τῶδ' ὑπο.

* ALDUS, παρά.

† ALD. οὐξίρω.

δάμαρ συνάψαι· εἰ δὲ πρὸς τὸ ἀλβία, τιμία μόνον.

956. Ἥδοιο μὲν] φησὶ μὲν τὸ εὖ πράσσειν, καὶ ἐτέρως ἀρχῆς ἀντιλαβεῖσθαι, ἠσθήσεισθαι φησὶν αὐτὴν ἀσχαλίην δὲ δὴ τῷ ἀπίσταν Οἰδίπυον ἐπὶ τὰ οἰκίᾳ.

Ib. Ἥδοιο μὲν] εὐφρανθῆναι μὲν διότι ὁ σὸς πόσις καὶ ἐτέρας βασιλείας ἐγκρατῆς μέλλει γενησέσθαι λυπηθῆναι δὲ εἰ τὸν τῷ σὸ κηδεῖα θάνατον ἀκύναι.

958. Τύραννον αὐτὸν] πιθανῶς ὁ ἀγγελοῦς τὰ ἡδία πρῶτον ἀπαγγέλλει, πρὶν εἰπῆν τὰ περὶ θανάτου.

Ib. Οἱ ἐπιχώριοι] τὸ ο καὶ ε, εἰς τὴν κ διαφθεῖνται ἐκβολῇ τῷ ε.

959. Τῆς Ἰσθμίας] τῆς Κορινθίας, τῆς ἐν τῷ ἰσθμῷ τῆς Πελοποννήσου κειμένης.

Ib. Στήσασιν] κατατάξουσιν καταστήσουσιν.

960. Ἐγκρατῆς] οὐκ ἐπιτέτις ἐγκρατῆς ὁ γηραιὸς Πόλυβος.

961. Οὐ δῆτ'] οὐδαμῶς. κκ ἔσι.

962. Ἡ] ἀρα καὶ ἡ ἀντὶ τῷ ὄντως.

964. ὦ πρόσπολ'] Θεραπεινίδι κηλεύει τῷτο ἢ Ἰοκάστη· ἀσμένως γὰρ ἀκήκε τὰ περὶ τῷ θανάτου, ἵνα πάλιν ἀνατρέψῃ τὰ μαντεύματα· οἶδε γὰρ τὸν Οἰδίπυον τῷτον διδουκότα.

966. Ἴν' ἔσέ] ὅπως ἔσέ; καὶ ἔγκρατος παιδευτικόν τι τῷ δράματι, ὡς ε' δὲ καταφρονεῖν τῶν θείων. Οἱ γὰρ τοιαῦτα φθιγγόμενοι, μετ' ὀλίγον φανήσονται αἰεὶ ἔστι.

Ib. Τρέμων

- ΟΙΔ. ὦ φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα,
 Τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμαίων; 970
- ΙΟΚ. Ἄκκε τάνδρὸς τῆδε, καὶ σκόπει κλύων
 Τὰ σέμν' ἵν' ἦκει, τῆ θεῶ μαντεύματα.
- ΟΙΔ. Οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐσὶ, καὶ τί μοι λέγει;
- ΙΟΚ. Ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν *
 Ὡς ἐκέτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα. 975
- ΟΙΔ. Τί φῆς, ξέν'; αὐτὸς μοι σὺ σημάτων γένετ'.
- ΑΓΓ. Εἰ τῆτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
 Εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
- ΟΙΔ. Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσῃ ξυναλλαγῇ;
- ΑΓΓ. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή. 980
- ΟΙΔ. Νόσοις ὁ τλήμων ὡς ἔοικεν ἔφθιτο.
- ΑΓΓ. Καὶ τῶ μακρῶ γε συμμετρήμενος χρόνῳ.
- ΟΙΔ. Φεῦ, φεῦ, τί δῆτ' ἂν, ὦ γύναι, σκοποῖτό τις
 Τὴν πυθόμαντιν ἐσίαν, ἢ τὰς ἄνω
 Κλάζοντας ὄρνις; ὧν ὑφηγητῶν ἐγὼ 985
 Κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν' ὁ δὲ θανῶν
 Κεῦθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὄδ' ἐνθάδε,

* ALD. TURN. in marg. ἀγγλῶν.

† ALD. γινῶ.

Ib. Τρέμων] ἐκ μακρῶ φοβόμενος. Τῆτον τὸν ἄνδρα φοβόμενος ὁ Οἰδίπυς ἐκ μακρῶ ἵνα μὴ πτάμῃ ἐφουγεν, ἦγεν ἀπεδήμει ἐξόριστος ἐγίνετο.

969. ὦ φίλτατον Ἰοκάστης κάρα] ἀντὶ τῆς ἀφελτάτης Ἰοκάστης.

971. Σκόπει κλύων] δοκίμαζει.

977. Εἰ τῆτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι] ἠθικῶς ὁ ἀγγελὸς εἶχ' ὡς ἀπὸ τέτων θεῶν ἀρξασθαι, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἠδίων.

979. Ξυναλλαγῇ] κοινωνίᾳ νόσου ἀντὶ τῆς ὑπὸ νόσου.

980. Σμικρὰ παλαιὰ] ἢ τυχεῖσα πρέφασις ἐξαρκῶ ὥστε τὸ παλαιὸν σῶμα ἐξαινεῖν τῆ βίᾳ.

Ib. Σμικρὰ—ῥοπή] ἦγεν βάρος εὐνάζει, ἦγεν κατασφίξει παλαιὰ σώματα τῆτίσι πόλυχρονα. Κατασφίξει, κατακοιμίζει.

Ib. Ἐνάζει] κατακοιμίζει.

982. Καὶ τῶ μακρῶ γε] τῆτο ὁ ἀγγελὸς φασιν ὡς παραμυθόμενος, ὅτι μακρῶν ἀπέθανε, καὶ ἐ δεῖ ἴπ' αὐτῷ ἀπολοφύρεσθαι.

983. Φεῦ φεῦ] εὐθυμία Οἰδίπυδος ἀκούσαντος φυσικῶ θανάτῳ τυθνηκέναι τὸν Πόλυβον. Καὶ ἀναζητήσις τῆ οἰκείᾳ γένεσι.

985. Ὡν ὑφηγητῶν] ὑφ' ὧν μαντίαν διεχόμενος, τῶν ὀνειροσκόπων καὶ μάντεων.

987. Κεῦθει κάτω δὴ γῆς] ἀντὶ τῆς κεύθειται, κρύπτεται καὶ ἐν Ἀντιγόῃ, Μητρὸς δ' ἐν ἄδῃ καὶ πατρὸς κικευθότου.

Ἄψαυτος ἔγχυε, εἴ τι μὴ τῷ μῶ πόθῳ
 Κατέφθιθ' ἔτω δ' ἂν θανῶν εἴη ἕξ ἐμῆ.
 Τὰ δ' ἔν παρόντα συλλαβῶν θεσπίσματα, 990
 Κεῖται παρ' ἄδῃ Πόλυτος, ἄξι' * ἔδενός.

ΙΟΚ. Οὐκὲν ἐγὼ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι;

ΟΙΔ. Ἡδὲ γὰρ ἐγὼ δὲ τῷ φοβῶ παρηγόμην.

ΙΟΚ. Μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς.

ΟΙΔ. Καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον ἐκ ὀκνεῖν με δεῖ; 995

ΙΟΚ. “ Τίδ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ὃ τὰ τῆς τύχης

“ Κρατεῖ; πρόνοια δ' ἐστὶν ἔδενός σαφής.

“ Εἰκὴ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναίτο τις.”

Σὺ δ' εἰς τὰ μητρὸς μὴ φοβῆ νυμφεύματα.

Πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶ ὀνειράσι βροτῶν 1000

Μητρὶ ξυνευνάσθησαν ἄλλὰ ταῦθ' ὅτω

Παρ' ἔδεν ἐσι, ῥᾶστα τὸν βίον φέρει.

ΟΙΔ. Καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,

Εἰ μὴ κύρει ζῶσ' ἢ τεκεῖσα νῦν δ' ἐπεὶ

* ALDUS, ἀξιος.

Ib. Ἐγὼ δ' ὅδ' ἐθάδῃ] ἐγὼ ὁ ἐνταῦθα ἄν, ἐκ λαβῶν ὄφρ, ἵνα αὐτὸν ἀποκλείω. Εἰ μὴ τις εἴποι ὅτι τάχα διὰ τὸν ἐμὸν πόθον ἀπέθανεν.

988. Ἄψαυτος] κυρίως ὁ μὴ δυνάμενος φαῦθαι ὑπὸ τίνος ἢ ἀφάμενος ἔγχυε ἐπ' αὐτῷ. Ἄψαυτος ὁ μὴ δυνάμενος φαῦσθαι, ἐνταῦθα δὲ ἄψαυτος, ὁ μὴ ἀφάμενος ἐπὶ ἐπισημίας. Ἄπο τῆ πρὸς ἐμὲ πόθου, ἐξαιτίας ἐμῆ. Τὸς ἐνταῦθα διδομένους χρησμούς. Ἄλλως δὲ τὰ παρόντα θεσπίσματα, ἦσαν τὸς ἐνταῦθα διδομένους χρησμούς συλλαβῶν ὁ Πόλυτος, ἦσαν μὲθ' ἑαυτῆ λαβῶν ἀξίως ἔδενός κίται παρὰ τῷ ἄδῃ. ἦσαν ἐν τῷ ἄδῃ.

989. Οὕτω δ' ἂν θανῶν] τῆτο ὡς ἐπιμακόμενος φησί. Διὸν δὲ ἐκ τῶν ἐξῆς. Ὁ γὰρ Πόλυτος, τὰ παλαιὰ θεσπίσματα (φησί) παραλαβῶν μηδενός ἀξία, κίται παρὰ τῷ ἄδῃ.

990. Τὰ δ' ἔν παρόντα] ἦσαν, ἀλλὰ τὸς

ἐνταῦθα διδομένους χρησμούς μὲθ' ἑαυτῆ λαβῶν ὁ Πόλυτος ἀξίως ἔδενός, κίται παρὰ τῷ ἄδῃ, ἦσαν ἐν τῷ ἄδῃ.

994. Μὴ νῦν] μηκέτι νῦν μηδὲν ἀπ' αὐτῶν βάλῃς εἰς θυμὸν ἦσαν εἰς τὸν λογισμὸν.

995. Καὶ πῶς τὸ μητρὸς] περὶ τῆ λείποντος εὐλαβεῖται, τῷ μιχθῆναι τῇ μητρὶ.

Ib. Οὐκ ὀκνεῖν] ἦσαν φοβεῖσθαι με τὸ λέκτρον τῆς μητρὸς, ἦσαν τὴν μετὰ τῆς μητρὸς συνάφειαν.

Ib. Δεῖ] καὶ κατὰ τινὰ τρόπον δεῖ. ἦσαν πρέπον ἐστιν.

996, 997. Ὡ, τὰ τῆς τύχης — Κρατεῖ] ὦ ἡ τύχη δεξιῶς ἔχει. ἀντὶ τῆ, τῆς ἀγαθῆς τύχης ἐπικρατέσει.

997. Πρόνοια] πρόγνωση.

998. Εἰκὴ κράτιστον] καλὸν τὸ ζῆν ἀλόγως.

Ib. Εἰκὴ κράτιστον ζῆν] ἦσαν ἀπλῶς καὶ ἀφροντίστως, καὶ μὴ πρὸς ματιτίας ἐρεῖν.

1000. Καὶ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ. 77

- Th. omnes suat legitur, etc.*
 Ζῆ, πᾶσ' ἀνάγκη, κεί καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν. 1005
 100Κ. Καὶ μὴν μέγας ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι. γ' οφθ
 ΟΙΔ. Μέγας, ξυνίημ' ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος.
 ΑΓΓ. Ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὑπερ;
 ΟΙΔ. Μερόπης, γεραιέ, Πόλυβος ἧς ᾧκει μέτα.
 ΑΓΓ. Τίδ' ἔς' ἐκείνης * ὑμῖν ἔς φόβον φέρου; 1010
 ΟΙΔ. Θεήλατον μάντευμα δεινὸν, ᾧ ζένε.
 ΑΓΓ. Ἡ ῥητὸν, ἢ ἔ' θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;
 ΟΙΔ. Μάλισά γ' εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὲ †.
 Χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τῇ μαυτῆ, τό, τε
 Πατρῶον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἐλεῖν. 1015
 Ὡν ἔνεχ' ἢ Κόρινθος ἐξ ἐμῆ πάλαι
 Μακρὰν ἀπωκεῖτ' εὐτυχῶς μὲν, "ἀλλ' ὅμως
 "Τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἠδισον βλέπειν."
 ΑΓΓ. Ἡ γὰρ τάδ' ὀκνῶν, κείθεν ἦσθ' ἀπόπτολις;
 ΟΙΔ. Πατρός τε χρήζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον. 1020
 ΑΓΓ. Τί δῆτ' ἔγωγ' ἔ τῆδε τῆ φόβος σ', ἀναξ,
 Ἐπείπερ εὐνης ἦλθον, ἐξελυσάμην;
 ΟΙΔ. Καὶ μὴν χάριν γ' ἀν' ἀξίαν λάβοις ἐμῆ.
 ΑΓΓ. Καὶ μὴν μάλισα τῆτ' ἀφικόμην, ὅπως
 Σῆ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὖ πράξαιμί τι ‡. 1025

* TURN. ἐκείνοις. † TURN. in marg. πάλαι. ‡ ALDUS, τοι.

1006. Καὶ μὴν μέγας ὀφθαλμὸς] ὄφλις καὶ
 τιμῆριον τῆ μὴ τὰ κατὰ τὴν μητέρα ἀπο-
 θεσθῆναι, ἢ πατρὸς τελευτή.

1008. Ἐπερ ποίας δὲ γυναικὸς] ἦγεν ἔνε-
 κα ποίας γυναικὸς φοβεῖσθαι.

1009. Ὡκει] Μεθ' ἧς ᾧκει ὁ Πόλυβος.

1012. Ἡ ῥητὸν] Ἄρα δυνατὰ ῥηθῆναι; ῥητὸν
 ἀλλοτρίῳ. Τὸ μάλισα συγκατάθεσις σημαίνει.

Ib. Ἡ ἔ' θεμιτὸν] συνήσις.

1015. Ἐλεῖν] Ἐξελῖν, ἐκχίσει ἦγεν φονεῖ-
 σαι τὸν πατέρα.

1018. Τὰ τῶν τεκόντων] γνομικόν.

1019. Κείθεν] Ἀπὸ τῆς Κορίνθου.

1020. Φονεὺς] καὶ ταῦτα φοβέμενος καὶ
 θείων, μὴ φονεὺς εἶναι τῆ πατρός.

1023. Χάριν] Χάρις ἢ εὐχαριστία καὶ ἡ δω-
 ρεαί. Διὰ τῆτό ἢ εἰς τῆτο.

Ib. Ἀντὶ τῆ γεννήτορος πατρῶν ἐγνόμην.

1025. Σῆ πρὸς δόμους ἐλθόντος] ἀντὶ τῆ
 εἰς Κόρινθον.

1026. Ὄμῃ

78 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

- ΟΙΔ. Ἄλλ' ἔποτ' εἶμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὄμῃ.
 ΑΓΓ. ὦ παῖ, καλῶς εἶ δῆλος ἔκ εἰδῶς τί δράς.
 ΟΙΔ. Πῶς, ὦ γεραιέ; πρὸς θεῶν δίδασκέ με.
 ΑΓΓ. Εἰ τῶνδε φεύγεις ἔνεκ' εἰς οἴκας μολεῖν.
 ΟΙΔ. Ταρβῶ γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής. 1030
 ΑΓΓ. Ἢ μή μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβης;
 ΟΙΔ. Τῆτ' αὐτὸ, πρέσβυ, τῆτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.
 ΑΓΓ. Ἄρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης ἔδεν τρέμων;
 ΟΙΔ. Πῶς δ' ἔχι, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν;
 ΑΓΓ. Ὅθ' ἔνεκ' ἦν σοι Πόλυβος ἔδεν ἐν γένει. 1035
 ΟΙΔ. Πῶς εἶπας; ἔ γάρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;
 ΑΓΓ. Οὐ μᾶλλον ἔδεν τῆδε τ' ἀνδρὸς, ἀλλ' ἴσον.
 ΟΙΔ. Καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσῃ τῷ μηδενί;
 ΑΓΓ. Ἄλλ' ἔ σ' ἐγείνατ' ἔτ' ἐκεῖνος, ἔτ' ἐγώ.
 ΟΙΔ. Ἄλλ' ἀντὶ τῆ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο; 1040
 ΑΓΓ. Δῶρόν ποτ' ἴσθι τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών.
 ΟΙΔ. Καθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔσερξεν μέγα;
 ΑΓΓ. Ἢ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.
 ΟΙΔ. Σὺ δ' ἐμπολήσας, ἦ τεκῶν μ' αὐτῷ δίδως;
 ΑΓΓ. Εὐρῶν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς. 1045

1026. Ὅμῃ εἶμι] ἦγεν συναπτογραφῆσομαι.
 1027. ὦ παῖ, καλῶς] ἀντὶ τῆ περιφανείας.
 1029. Εἰ φεύγεις] διὰ τὰς αἰτίας ταύτας ἄς πρότερον εἰς οἴκας μολεῖν.
 1030. Μή μοι Φοῖβος] Ἴνα μή ὁ Φοῖβος ἀντὶ τῆ οἰ χρησιμοῖ τῆ Φοῖβου τελεσθῶσιν ἀληθείας. Γεννητός, ὁ γεγεννημένος.
 1033. Ἄρ' οἶσθα δῆτα] ἄρα οἶσθα ὅτι ἀδίκως εὐλαβῆ;
 1034. Τῶνδε γεννητῶν] τῶν γεγεννηκότων.
 1035. Ὅτι ἔδεν ἦν σοι ἐν γένει ὁ Πόλυβος,] ἀντὶ τῆ ἑδαμῶς ἦν σοι κατὰ τί ἐν γένει.
 Ib. Ὅθ' ἔνεκ' ἦν σοι Πόλυβος ἔδεν] ὅτι ἔδεν σοι διαφέρει κατὰ γένος ὁ Πόλυβος.
 1037. Οὐ μᾶλλον] ἑδαμῶς κατ' ἐπίτασιν

τῆς ἀρνήσεως τῆδ' ἀνδρὸς ἦγεν ἐμῷ κατ' ἴσον.
 1038. Ἐξ ἴσῃ τῷ μηδενί] τῷ ἡλλοτριωμένῳ καὶ μὴ οἰκίῳ. Ἐπεὶ γὰρ Πόλυβος ἰομίζει ἑαυτόν.
 1039. Ἄλλ' ἔ σ' ἐγείνατ' ἔτ' ἐκεῖνος, ἔτ' ἐγώ] ὡς περ ἢ γέγονας ἐξ ἐμῆ, ἔπας ὡδὲ ἐκ Πόλυβου.
 1040. ὠνομάζετο] ὠνόμαζέ με παῖδα.
 1042. Καθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης] ἴδιον τῶν ἐκ παρὰδοξοῖς ἀκρίσμασι, τὸ αὐτὸ πολλὰκις ἐπιρωτῶν.
 Ib. Μέγα] Ἠγάπησε μεγάλας.
 1045. Κιθαιρῶνος] Ἠγεν ἐν τοῖς ὄρεισι κοιλάμασι τῆ Κιθαιρῶνος. Ἐπὶ πᾶσι σκοπῶ; ἐπισατῶ καὶ ἐπισατιῶ, δοτικῶ.
 1043. Καὶ

- ΟΙΔ. Ὀδοιπόροις δὲ πρὸς τί τέξδε τὲς τόπεις ;
 ΑΓΓ. Ἐνταῦθ' ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεσάτεν.
 ΟΙΔ. Ποιμὴν γὰρ ἦσθα, καὶ πὶ θητεία πλάνης ;
 ΑΓΓ. Σὲ γ', ὦ τέκνον, σωτήργε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.
 ΟΙΔ. Τί δ' ἄλγος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις ; 1050
 ΑΓΓ. Ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
 ΟΙΔ. Οἴμοι τί τέτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν ;
 ΑΓΓ. Λύω σ' ἔχοντα διατόρες ποδοῖν ἀκμάς.
 ΟΙΔ. Δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην.
 ΑΓΓ. Ὡςτ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὅς εἶ. 1055
 ΟΙΔ. Ὡ πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἢ πατρὸς, φράσον.
 ΑΓΓ. Οὐκ οἶδ' ὁ δὲς δὲ ταῦτ' ἐμῆ λῶον φρονεῖ.
 ΟΙΔ. Ἡ γὰρ παρ' ἄλλε μ' ἔλαβες, εἴδ' αὐτὸς τυχών ;
 ΑΓΓ. Οὐκ' ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι.
 ΟΙΔ. Τίς ἔστος ; ἢ κάτοισθα δηλώσαι λόγῳ ; 1060

1048. Καὶ πὶ θητεία πλάνης] ἦτοι μίσθιος, καὶ ἐπὶ μισθῷ πλάνης. Ἐστὶ δὲ ἀρσενικόν.

Ib. Καὶ πὶ θητεία πλάνης] εἰκότως εἶπε τὸ πλάνης οἱ γὰρ ποιμῆνες νῦν μὲν δ' ἐκείσθαι τὸ ποιμνίον ἀνάγκη, πρὸς τὸ λυσιτελεῖν.

1050. Τί δ' ἄλγος ἴσχοντ'] εἰπόντος τῷ γέγοντος ὅτι σωτήρ σοι γέγονα (ὅπερ κοινὸν ἐπὶ πάντων ἐκτεθειμένων) ἀπαυτιθάνεται ὁ Οἰδίπυς ὅτι ἐν ποίῳ ἄρα κακῷ ὄντα κατὰ τὰν ἐκθεσίαν. Ἰνα ἐκεῖνος εἶπη τὸ περὶ τῶν ποδῶν. ὅπερ ἐπιγινώσκου ἢ Ἰουδάση.

Ib. Λαμβάνεις] τίς τί παρὰ τίνος ἦγεν δέχεται καὶ λαμβάνει, ὅταν αὐτὸς δι' ἑαυτῷ λαμβάνῃ, μὴ διδόντος ἐτέρου ἐν ταῖς δυστυχίαις ἐκείναις.

1052. Κακόν] Τί ἐστὶ τῆτο τὸ ἀρχαῖον κακὸν ὃ λέγεις ; ὡς τὸ, τίνα τότ' ἐν τὸν λόγον λέγεις ;

1053. Ποδῶν] Διαπιπερονημένας τῶν ποδῶν. Ὀνειδος τὸ αἰσχος ὡς περ ἔγκλημα τὸ ἀμαρτήμα. Ἀκολουθεῖ γὰρ τῷ ἀμαρτήματι τὸ ἐγκαλεῖσθαι, ἔτω τῷ αἰσχει τὸ ὀνειδίζεσθαι. Πρὸς μητρὸς ἢ πρὸς πατρὸς ἔπαθον

τῆτο δηλονότι. ἦγεν τὸ διατηρηθῆναι τὰς ἀσφαγάλαις. Ἀσύνετον γὰρ καὶ ἀνακόληθον πρὸς τὰ ἐπαγόμενα τὸ νομίζειν ἐρωτᾶν τὸν Οἰδίποδα, εἰ ὑπὸ τῷ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ὠνομάσθη. ἦγεν ἐκ τῆς τῷ συμβεβηκότος Οἰδίπυς ὀνομάζῃ. ἔπαθεις τῆτο τὸ διατηρηθῆναι τὰ ἄρθρα.

1054. Δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων] ἐκ σπαργάνων χαλεπὴν αἰσχύνην, διὰ τὴν τῶν ἄρθρων βλάβην.

1056. Πρὸς μητρὸς ἢ πατρὸς φράσον] ὑπὸ μητρὸς ὠνομάσθη, ἢ ἀπὸ τῷ πατρὸς Οἰδίπυ, ἢ πρὸς θεῶν, τίνας εἰμὶ μητρὸς, ἢ ποίῳ πατρὸς.

Ib. Πρὸς μητρὸς] πρὸς πατρὸς ἢ πρὸς μητρὸς ἔπαθον τῆτο δηλονότι, ἦγεν τὸ διατηρηθῆναι τὰς ἀσφαγάλαις. Ἀσύνετον γὰρ καὶ ἀνακόληθον πρὸς τὰ ἐπαγόμενα, τὸ νομίζειν ἐρωτᾶν τὸν Οἰδίποδα εἰ ὑπὸ τῷ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ὠνομάσθη.

1058. Ἐντυχών] ἦγεν εὐρῶν.

1060. Τίς ἔστος] Τίς ἐστὶν ἔστος ὁ ποιμὴν δηλονότι, ὃν λέγεις.

- ΑΓΓ. Τῶν Λαίε δῆπερ τις ὠνομάζετο.
 ΟΙΔ. Ἡ τῆ τυράννε τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;
 ΑΓΓ. Μάλισα' τέττε τάνδρὸς ἔτος ἦν βοτῆρ.
 ΟΙΔ. Ἡ κᾶς' ἔτι ζῶν ἔτος ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ;
 ΑΓΓ. Ὑμεῖς γ' ἄρισ' εἰδῆτ' ἂν ε' πιχώριοι. 1065
 ΟΙΔ. Ἔσιν τις ὑμῶν τῶν παρεσώτων πέλας,
 Ὅστις κάτριδε τὸν βοτῆρ', ὃν ἐννέπει,
 Εἴτ' ἐν ἐπ' ἀγρῶν, εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδῶν;
 Σημήναθ' ὡς ὁ καιρὸς εὐρήσθαι τάδε.
 ΧΟΡ. Οἶμαι μὲν εἶδέν' ἄλλον, ἢ τὸν * ἐξ ἀγρῶν, 1070
 Ὅν καὶ μάτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν ἀτὰρ
 Ἡδ' ἂν τὰδ' ἔχ' ἥκισ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.
 ΟΙΔ. Γύναι, νοεῖς ἐκεῖνον ὄντιν' ἀρτίως
 Μολεῖν ἐφίεμεσθα, τόν θ' ἔτος λέγει;
 ΙΟΚ. Τίς δ' ὄντιν' εἶπε; μηδὲν ἐντραπῆς, τὰ δὲ 1075
 Ῥηθέντα βέλε μῆδὲ μεμνήσθαι μάτην.
 ΟΙΔ. Οὐκ ἂν γένοιτο τῆθ', ὅπως ἐγὼ λαβῶν
 Σημεῖα τοιαῦτ', ε' φανῶ τοῦμὸν γένος.
 ΙΟΚ. Μὴ πρὸς θεῶν, εἴπερ τι τῆ σαυτῆ βίε
 Κήδῃ, ματεύσης τῆθ'. ἄλις νοσῆσ' ἔχω. 1080

* ALDUS, τῆ*

1061. Τίς ἀπὸ πάντων τῶν Λαίε οἰκετῶν δηλονότι ἐλίγγο. Οὐχ ὡς βοτῆρ λέγεται τέττε, ἀλλ' ὡς οἰκέτης ἐνεργῶν ταύτην αὐτῆ τὴν ἐνεργίαν, τὴν τῆ νέμει δηλονότι ἐπὶ γὰρ ἐκείνων ἂν νέμει τις λέγεται βοτῆρ καθὸ βοτῆρ. Οἷον βοτῆρ προβάτων ἢ βοῶν ἢ τοιούτων τινῶν.

1065. Εἰδῆτ' ἀντὶ τῆ εἰδήσεως αὐτῶν. Τὸ ὑποτακτικὸν ἀντὶ εὐκτικῶν. Τὰ τροχαϊκὰ ἀναβιβάζουσι τοὺς τόπους.

1070. Οἶμαι μὲν εἶδέν' ἄλλον] ἐσοχάζετο ὁ χορὸς ἐκεῖνον εἶναι τὸν τὴν ἐκθεσιν καισαμένον τῆ παιδίᾳ διὰ τὸ ἦδη εὐναϊκὸν τὸ πρόσωπον αὐτῆ εἶσθαι τῶν οἴκων.

1071. Ὅν καὶ πρότερον ἐμάτιες] ἦσαν ἐξήτιες.

1072. Οὐχ ἥκισ' ἀντὶ τῆ πάντων αἰ γὰρ δύο ἀνήσεις μίαν συγκαταθέσιν ποιῶσι μάλισ' ἂν ταῦτα εἴποι ἢ Ἰοκάστη.

Ib. Ἡδὲ δὲ ἢ Ἰοκάστη λέγοι] ἂν μάλισα τάδε.

1075. Ὅντιν' εἶπε] συνίσιν ἦδη τὸ πᾶν ἢ Ἰοκάστη, καὶ θεῖται ἑαυτὴν διαχειρίσασθαι, πρὶν ἐκπεσε γινέσθαι τὰ κακά. Τῆτο δὲ δηλοῖ διὰ τῆ, ἄλις νοσῆσ' ἐγὼ.

Ib. Μηδὲν] Μηδὲ μᾶλλον ἐπιστραφῆς ἦσαν προτίσης.

1080. Μὴ ματεύσης] ἦσαν ζητήσης τέτα.

- ΟΙΔ. Θάρρει' σὺ μὲν γὰρ εἶδ', ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ
Μητρός φανῶ τρίθελος, ἐκφανῆ κακῆ.
- ΙΟΚ. Ὅμως πιθεῖ μοι, λίσσομαι, μὴ δρᾶν τάδε. *Κ. α. β. το εἰ*
- ΟΙΔ. Οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ εἴ τάδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς. *συνίθη δ.*
- ΙΟΚ. Καὶ μὴν φρονεῖσά γ' εὔ, τὰ λῶσά σοι λέγω. 1085 *211 1255.*
- ΟΙΔ. Τὰ λῶσα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.
- ΙΟΚ. ὦ δύσποτμ', εἴθε μήποτε γνοίης ὅς εἶ.
- ΟΙΔ. Ἄξει τις * ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτῆρά μοι;
Ταύτην δ' εἴτε πλεσίω χαίρειν γένοι.
- ΙΟΚ. Ἰὲ, ἰὲ, δύστηνε' τῆτο γάρ σ' ἔχω 1090
Μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' ἔποθ' ὕπερον.
- ΧΟΡ. Τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπυς, ὑπ' ἀγρίας
Αἰξασα † λύπης ἢ γυνῆ; δέδοιχ' ὅπως
Μὴ κ' τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξῃ κακῆ.
- ΟΙΔ. Ὅποια χρῆζει, ῥηγνύτω' τοῦμόν δ' ἐγὼ 1095
Κεῖ σμικρόν ἐσι σπέρμ', ἰδεῖν βελήσομαι.
Αὐτὴ δ' ἴσως (φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα)

* TURN. Ἄξει τις. ALD. Ἄξει τις. † ALD. TURN. in marg. αἰξασα.

Ib. Ἄξει ἔχω νοσῶν] καὶ ἀλλεῖ ἔχω τῆς
νοσ. Καὶ ἀμφότερα ἐν χρῆσει.

1081. Οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης] τρίτον πιπρα-
μίνας, καὶ αὐτὸς τρίπρατος. Οἴεται δὲ τὴν
Ἰακίσην, δυσγένειαν αὐτῷ συνιδεῖναι, ἀπο-
κρύπτειν καὶ κωλύειν τὴν ζήτησιν.

1082. Τρίθελος] δῆλον γὰρ τὸ μὴ ἐμφα-
νῆς ἔχειν τὸ γένος, ἀλλὰ λαθραῖον. Εἰκότως
δὲ τὸ τρίθελος εἶπε πρὸς τὸ τρίτης μητρός.

Ib. Οὐδ' ἂν φανῶ] ἴθουν δυχεῖν ἐκ τρίτης
μητρός, ἴθουν ἐκ προμάμης, εἶδ' ἂν ἐκ
τρίτης καθ' ὁμαλίον ἂν ἀναγινώσκιν δὲ
ἰπαῖθα τὸ αἶν.

1083. Πιθεῖ μοι] Ὅπως ἂν ἔχοι τὸ πράγ-
μα, τίσθη τί μοι δέομαι μὴ πράττειν τόδε,
ἴθουν τὸ ζητῶν ἢ ζητῆς.

1084. Μὴ εἴ τάδ'] συνίθησις.

VOL. II.
[OEDIP. TYR.]

Ib. Ἐκμαθεῖν] Ὡστε μὴ μαθεῖν ταῦτα κα-
θαρῆς.

1089. Πλεσίω χαίρειν γένοι] ἴτοι τυραννῆ
καὶ ἀναβρῦσθαι.

Ib. Πλεσίω] εὐδαίμονι· τῆτο δὲ λέγει διὰ
τὸ μὴ θέλειν ταύτην ἐξ ἀσήμεναι ὄντα φανί-
σθαι.

1090. Ἰὲ, δύστηνε] ἐνοκμήνη τὰ τῆς ἀναι-
ρέσεως, αὐτὴ μὲν ἀπήλλακται, ὁ δὲ Οἰδίπυς
περιλήμπται· τὰ γὰρ αὐτῆ πρόσωπόν ἐσι τὸ
περιπαθεῖς, περὶ ὃ πᾶσα ἡ διαθεσις τῷ δρά-
ματος.

Ib. Τῆτο γὰρ ἔχω μόνον πρὸς σε εἰπεῖν]
μετὰ τῆτο ἄλλο πρὸς σε εἰπεῖν ἐκ ἔχου.

1092. Τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπυς] ἀντὶ τῷ
ὦ Οἰδίπυ. Ἐσι δὲ Ἀττικόν.

1093. Αἰξασα] συνίθησις.

M 1099. Ἔ

Τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.

Ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς τύχης νέμων

Τῆς εὖ διδέσης, ἐκ ἀτιμασθήσομαι.

1100

Τῆς γὰρ πέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς

Μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.

Τοιόσδε δ' ἐκφύς, ἐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι

Πότ' ἄλλος, ὥστε μὴ κμαθεῖν τοῦμον γένος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟΡ. Εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμί,

1105

Καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις,

Οὐ, τὸν Ὀλυμπον, ἀπεί-

ρων Κιθαιρῶν * ἐκ ἔση

Τὰν αὔριον πωανσέληνον,

* ALDUS, ὦ Κιθαιρῶν.

1099. Ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς τύχης νέμων] ἀντὶ τῆς ἐμαυτὸν τῆς τύχης παραδούς, ἀτιμίαν ἐκφύζομαι.

1100. Τῆς εὖ διδέσης] τῆτο λέγει διότι πάντα τὰ τῆς τύχης δῶρα, εἰ καὶ δυσχερῆ ἐσὶν ἡμῖν, ἀλλὰ καλὰ ἐστὶ, καὶ πρὸς τὸ συμφέρον ἡμῖν, εἰ καὶ μὴ δυνάμεθα αὐτοὶ τῆτο καταμαθεῖν.

1102. Μῆνές με μικρὸν] ἤγουν, ὁ χρέτος δυστυχῆ με καὶ εὐτυχῆ πιπρῖσκιν ἢ τὸ μικρὸν καὶ μέγαν διὰ τὴν ἡλικίαν λέγει.

1103. Τοιόσδε δ' ἐκφύς] τοιῶτος πεφυκάς, ἐκ ἀνήσω τὸ γένος ἐξεραινεῖσαι τὸ ἡμέτερον.

1105. Εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμί] ὑπονοῶσιν οἱ κατὰ τὸν χορὸν χρηστότερον τι περὶ τὸ Οἰδίποδος, ὅτι θμοτέρη γένος τυχαῖα ἀπό τινος τῶν ὀρίων νυμφῶν. Ποιῶνται δὲ τὸν λόγον περὶ τὸν Κιθαιρῶνα, καὶ φασιν, ἐκ ἔση ἐς τὴν αὔριον ἀπίρατος τῶ ἡμᾶς αὔξει σε, ἀς τροφὸν καὶ μητέρα τῶ Οἰδίποδος.

1b. Εἴπερ] εἴπερ ἐγὼ κατὰ γνώμην μάντις εἰμί καὶ ἴδρις, καὶ ἐπισήμων καὶ ἀριστος σοχαστής, μὰ τὸν πωανσέληνον Ὀλυμπον, ἐκ

ἔση καὶ ὑπάρξει, ὦ Κιθαιρῶν, ἀπίρα καὶ ἀμέτοχος κατὰ τὴν αὔριον ἡμέραν, μὴ ἐκ αὔξειν καὶ φαίνοσθαι σε πατριώτην τῶ Οἰδίποδος, τροφὸν καὶ μητέρα, καὶ χορηγεῖσθαι παρ' ἡμῶν (τῆτ' ἐσὶν, ὅσον ἔπω φαίνοσθαι ὁ Οἰδίπος, εὐρεθεῖς ἐν Κιθαιρῶν τὴν ἀρχήν. Διὸ καὶ πατέρα καὶ μητέρα αὐτῶ τῆτον καλεῖ) ὡς ἐπίρα καὶ ἐπιθυμητὰ φέροντα τοῖς ἡμοῖς τυράννοις, ἤγουν τῶ Οἰδίποδι. Ἐπιθυμῶ γὰρ οὗτος ὅστις ἐστὶ φαῖναι. Σαὶ δ', ὦ ἴδρις καὶ τοχτικὴ Φοῖβε, ἀρετὰ καὶ ἀποδικτὰ εἶν καὶ ὑπάρχοι ταῦτα. Ἡ τῶ Οἰδίποδος λέγω ἐκφανσις· σὺ γὰρ ἐπίσπισας τὴν περὶ τῆτον ἐρευναν.

1106. Καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις] ἔμπειρος κατὰ τὴν γνώμην, ὁ ἐστὶ συνιτός.

1107. Οὐ μὰ τὸν Ὀλυμπον ἀπίρας ἐκ ἔση, ὦ Κιθαιρῶν, κατὰ τὴν αὔριον πᾶν λαμπρὴν ἡμέραν τῶ μὴ ἐκ αὔξειν] ἤγουν τιμᾶτ σε ἡμᾶς θηλονότι καὶ ἡμοδίαστον τῶ Οἰδίποδος καὶ τροφὸν καὶ μητέρα καὶ τιμᾶσθαι παρ' ἡμῶν ὡς ἐπίρασα φέροντα τοῖς ἡμῶ βασιλεύσιν.

1110. Πα

Μὴ ἔσέ γε καὶ πατριώταν 1110

Οἰδίπυ, καὶ τροφὸν, καὶ μη-
τέρ' αὔξειν, καὶ χορεύεσθαι
Πρὸς ἡμῶν, ὡς ἐπίηρα φέρον-
τα τοῖς ἐμοῖσι * τυράννοισ.

Ἰήϊε Φοῖβε, 1115

Σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρές' εἶη.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε

Τῶν μακραιώνων; ἄρα

[εγγυς] Πανὸς ὀρεσιβάτα

Προσπελασθεῖς, ἢ σέ γε 1120

Τίς θυγάτηρ Λοξίει; τῷ *ὁ θυγάτηρ*

Γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι πᾶ-
σαι φίλαι· εἴθ' ὁ Κυλλάναις *Mercury*

* ALDUS, ἐμοῖς.

1110. Πατριώταν] Πατριώται, οἱ ἐν τῇ αὐτῇ πατρίδι σφερόμενοι.

1112. Αὔξειν] μεγαλύνειν· λέγειν.

Ib. Καὶ χορεύεσθαι] ἀντὶ τῆ ἑμνήσθαι. τιμᾶσθαι.

1113. Ὡς ἐπίηρα φέροντα] ὡςπερ τὰ θυμῆρα παρέχοντα τοῖς ἐμοῖς βασιλευσίν· ἐνόμιζε γὰρ ὁ χορὸς τὸν ἀναγκασμὸν ὑπὲρ Οἰδίποδος γίνεσθαι.

Ib. Καθὰ θυμῆρα] ἐπίηρα, ἐπίηρα ποιηταί. Ἐπίηρα κοινὸν τὸ αὐτὸ τοῖς ἐμοῖς βασιλευσίν, ἦγεν τῷ Οἰδίποδι. Ἄρα Πανὸς θυγάτηρ τίς ἀπὸ κοινῆ ὀρεσιβάτη ἀντὶ τῆ ἐμοικότητος προσπελασθεῖσα ἢ Λοξίει θυγάτηρ, τίς ὀρεσιβάτη προσπελασθεῖσα σέ γε τίς δηλοῦσι.

1115. Ἰήϊε Φοῖβε] ἀναγκάσει πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἀπετίθει, διὰ τὸ ἀρξῆαι τῶν χρησμάτων.

1117. Τίς σε, τέκνον] τίς σε, ὦ τέκνον, τῶν μακραιώνων καὶ αἰδίων θεῶν ἔτικτε; ἄρα τῷ ὀρεσιβάτῃ καὶ τῷ ὀρεῖν Πανὸς θυγάτηρ, προσπελασθεῖσα ἐνταῦθα; ἢ ἔτικτε σε ἢ τῷ Λοξίει θυγάτηρ; τῷ γὰρ καὶ τῷ τῷ

Πανί, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι (νόμιζε γὰρ καὶ ἕτος καλεῖται) πᾶσαι αἱ ἀγρονόμοι καὶ ὀρεῖται πλάκες καὶ πύλαι φίλαι εἰσίν. Εἴτε ὁ Κυλλάναις ἀνάσσειν Ἑρμῆς ἐδέξατο εὖρημα καὶ δῶρον τῶν θυμῶν εἴθ' ὁ βακχεῖος θεός, ἦγεν ὁ Διόνυσος, ὁ γαῖαν καὶ κατοικῶν ἐπ' ἄκρον τῶν ὀρέων, ἐδέξατο τὸ εὖρημα ἀπὸ τῶν θυμῶν τῶν Ἑλικωνιάδων, ἦγεν τῶν ἐν Ἑλικῶν τῆς Βοιωτίας ἐσῶν, σὺν αἷς πλάκῃς παίζει. Λέγει δὲ τὸν Διόνυσον γαῖαν ἐπ' ἄκρον ὀρέων, ἢ διότι αἱ βλάκλαι αὐτῷ, ὡς μαινόμεναι, τὰ ὄρη περιήρχοντο, ἢ ὅτι ἐν τῷ Κιθαιρῶνι τὸ ἱερόν ἦν αὐτῷ.

1118. Ἄρα Πανὸς ὀρεσιβάτα] ἄρα τίς προσπελασθεῖσα τῷ Πανὸς ἢ τῷ Ἀπόλλωνος θυγάτηρ. Καὶ γὰρ ἕτος νόμιος.

1121. Τῷ γὰρ πλάκῃς ἀγρονόμοι] αἱ ἐξοχαί, αἱ ἀνατάσεις τῶν ὀρέων.

1122. Ἀγρονόμοι] ἐνθα τὰ ἀγρία νέμονται. Ὁ ἐστὶ τὰ μὴ ἡμέρα θηρία.

Ib. Ἀγρονόμοι] ἦγεν τόποι ἐπ' οἷς νέμονται τὰ ἀγρία.

1123. Εἴθ' ὁ Κυλλάναις] εἴτε ὁ Ἑρμῆς (νόμιος γὰρ) εἴτε ὁ Διόνυσος, ἀπὸ τῶν θυμῶν γεννηθέντα σε ἀνεδέξατο.

Ἄνάσων, εἴθ' ὁ Βακχεῖος
 Θεὸς ναίων ἐπ' ἄκρων ὄρεων, 1125
 Εὖρημα δέξατο νυμφᾶν
 Ἐλικωνιάδων,
 Αἴσι πλεῖστα συμπαίζει.

I A M B O I.

ΟΙΔ. Εἰ χρή τι κάμῃ, μὴ συναλλάξαντά * πω,
 Πρέσβεις †, σαθμάσθαι, τὸν βοτῆρ' ὄραν δοκῶ, 1130

Ἄνπερ πάλαι ζητῶμεν ἔν τε γὰρ μακρῶ
 Γήρα ξυνάδει, τῶδ' ἄνδρ' ἕμμετρος.
 Ἄλλως τε, τὲς ἄγοντας, ὥσπερ οἰκέτας
 Ἐγνωκ' ἑμαυτῆ' τῆ δ' ἐπισήμη σύ με
 Προῦχοις, τάχ' ἄν περ τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος. 1135

ΧΟΡ. Ἐγνωκα γὰρ, σάφ' ἴσθι· Λαίε γὰρ ἦν
 Εἰπέρ τις ἄλλος, πεισὸς, ὡς νομεύς ἀνὴρ.

ΟΙΔ. Σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,
 Ἦ τόνδε φράζεις;

ΑΓΓ. Τῶτον, ὄνπερ εἰσορᾶς. 1140

ΟΙΔ. Οὗτος σὺ πρέσβυ, δεῦρό μοι φώνει βλέπων

* ALDUS, ξυναλλάξαντα. † TURN. πρέσβυ.

1129. Μὴ ξυναλλάξαντά πω] μὴ κοιτανήσαντα, μὴ συναλλάξαντα, τῆστι μὴ συντυχόντα, μὴ εἰς ἀμοιβὴν καὶ ὀμιλίαν ἐλθόντα. Θεασάμενος δὲ ὁ Οἰδίπυς τὸν περιβύτην ἐρχόμενον ὄν μετεπέμψατο, σπλαγχνιστὸν εἶναι αὐτὸν, ἐκ τῆ γήραος, καὶ τῶν ἀγόντων οἰκετῶν· τὴν δὲ ἐπισήμην καὶ ἀκριβῆ γνώσιν τῶ χορῶ ἀγαθίθουσι.

Ib. Εἰ χρή τι κάμῃ] ἀναζητήσας Οἰδίπυς τὸ οἰκίον γένος, καὶ μαθὼν, ἐξετύλωσεν αὐτὸν.

1131. Ἄνπερ] Ἐπὶ πολὺ παρατεινομένη, πολυχρονίῳ.

Ib. Μακρῶ] Ἐν ἴσῳ μακρῶ ἡλικίῳ ὡν δημοσιότητι.

1132. Τῶδ' ἄνδρ' ἕμμετρος] τῶ Κορίνθιου. Ὀμιλίξ καὶ ἴσος ἴσι κατὰ τὴν ἡλικίαν.

1133. Ἄσπερ οἰκέτας] οἰκέτας εἶπε τὸ ὄνπερ γὰρ ἀκριβῶς οἶδεν, ἀλλ' εἰκάζων ἦν. Ib. Οἰκέτας] ἀπὸ τῶ ὄρεω ὅτι εἰσὶν οἱ ἑμαυτῆ τῆ ἀκριβῆ γνώσει.

1134. Τῆ δ' ἐπισήμη] τῆ γνώσει ὑπερβάλλουσι, ὡς καὶ πρὶν αὐτὸν διασάμενος.

1135. Προῦχοις] προίχοις ἄν ἴσως πω ἰδὼν τὸν βοτῆρα πρότερον.

1137. Ὡς νομεύς] τὸ ὡς ὁμοιωματικὸν ἔστι· ἔγερ λέγει ὅτι κυρίας νομεύς ἦν, ἀλλ' ὡς νομεύς.

1141. Δεῦρό μοι φώνει βλέπων] ἀπὸ τῶ ἐγνακῆς.

Ib. Βλέπων]

Ὅσ' ἂν σ' ἐρωτῶ Λαίε ποτ' ἦσθα σύ;

ΘΕΡ. Ἦν δ᾽ ἔλος, ἐκ ὠνητός, ἀλλ' οἴκοι τραφεῖς.

ΟΙΔ. Ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;

ΘΕΡ. Ποίμναις τὰ πλεῖστα τῆ βίε ξυνειπόμεν. 1145

ΟΙΔ. Χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὢν;

ΘΕΡ. Ἦν μὲν Κιθαιρῶν, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.

ΟΙΔ. Τὸν ἄνδρα τόνδ' εὔοισθα τῆδε πε μαθῶν;

ΘΕΡ. Τί χρεῖμα δρῶντα, ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;

ΟΙΔ. Τόνδ', ὃς πάρεςιν ἢ ξυναλλάξας τί πω; 1150

ΘΕΡ. Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὑπο.

ΑΓΓ. Κεδέν γε θαῦμα, δέσποτ'· ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς

ἄγνωτ' ἀναμνήσω νιν· εὔ γὰρ οἶδ' ὅτι.

Κάτοιδεν ἦμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον

(Ὁ μὲν, διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἐνὶ) 1155

ζεν· Ἐπλησίαζον τῷδε τάνδρῃ τρεῖς ὄλες,

Ἐξ ἦρος εἰς Ἀρκτέρου ἐμμήνης* χρόνης.

Χειμῶνι δ' ἤδη, τὰμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ

Ἦλαυνον, ἔτος τ' εἰς τὰ Λαίε σταθμά.

* ALDUS, ἐμμόνης.

Ib. Βλέπων] Ἦγεν πρὸς ἐμὲ βλέπων φώ-
πι μοι ἦγεν λέγει μοι.

1145. Πλεῖστα] Κατὰ τὰ πλεῖστα μέρη τῆς
ζωῆς μὴ ποίμναις ἐπιμένει, ἦγεν ἠκολούθησεν.

1147. Ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος] ἀντὶ τῆς,
ἦσαν αἱ πλησιόχωροι.

Ib. Κιθαιρῶν] Πλησιόχωρος τῷ Κιθαιρῶνι δι-
λοῖσι ἀρα οἴσθαι συνηθῶν.

1148. Οἶσθα τῆδε πε μαθῶν] ἀντὶ τῆς
ἐκ μαθῶν.

1151. Οὐχ] Οὐκ οἶδα ἔτιω ὥστε μνησθῆ-
ναι καὶ εἰπεῖν ταχέως.

1154. Κάτοιδεν] τῆτο ἢ πρὸς τὸν Κιθαιρῶ-
νος τόπον σύναπτε (εἰ καὶ τὸ ἦμος διὰ μέ-
νε ἐτίθη δ' ἤδη καὶ ποιῶ τὴν δυσχέρειαν) ἢ
πρὸς τὸν Κιθαιρῶνος τόπον εἰς ἐξαθεν λάμ-

βαν, λαμβανομένης, κατὰ συμπροσδοχὴν τῆ ἐ-
πλησίαζεν.

1155. Ὁ μὲν, διπλοῖσι ποιμνίοις] δύο ἀ-
γέλαις.

1156. Ἐπλησίαζον τῷδε] συνήμην (φροῖ)
τῆδε. Ἐαρ, θέρος, φθινόπωρον, καὶ ἔτοι ἂν
εἴεν οἱ τρεῖς χρόνοι. Ἐμμήνης δὲ, τὰς ἐν μη-
σὶν ὀριζομένης, ἐκ ἐνιαυτοῦ.

1157. Ἐξ ἦρος εἰς Ἀρκτέρου] τὴν ἑώραν ἐπι-
τολὴν ποιούμενον. Ποιῶ δὲ ταύτην ἠλικὸν ὄν-
τος ἐν τῇ παρθένῳ.

Ib. Ἀρκτέρου] Ἐκ τῆς τέλους ἔαρος εἰς τὴν
ἑώραν ἐπιτολὴν τῆ Ἀρκτέρου ἦτοι τὴν ἄραν τῆ
θέρος. Ὁ γὰρ Ἀρκτέρος κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐπι-
τέλλει τῆ μετοπάρου.

1159. Σταθμά] ἴθα ἐσθίκασι τὰ ζῶα.

1161. Λέγει

- Λέγω τὶ τέτων, ἢ ἔ λέγω πεπραγμένον; 1160
 ΘΕΡ. Λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακρῶ χρόνε.
 ΑΓΓ. Φέρ' εἰπέ νῦν' τότ' οἶσθα παῖδα μοί τινα
 Δὲς, ὡς ἐμαυτῶ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;
 ΘΕΡ. Τίδ' ἔσι; πρὸς τί τῆτο τοῦπος ἰσορεῖς;
 ΑΓΓ. Ὅδ' ἔσιν, ὧ τᾶν, κείνος, ὃς τοτ' ἦν νέος. 1165
 ΘΕΡ. Οὐκ εἰς ὄλεθρον; ἔ σιωπήσας ἔση;
 ΟΙΔ. Ἄ, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ'· ἐπεὶ τὰ σα
 Δεῖται κολασῆ μᾶλλον, ἢ τὰ τῆδ' ἔπη.
 ΘΕΡ. Τί δ', ὧ φέρισε δεσποτῶν, ἀμαρτάνω;
 ΟΙΔ. Οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ', ὃν ἔτος ἰσορεῖ. 1170
 ΘΕΡ. Λέγει γὰρ εἰδῶς ἔδεν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.
 ΟΙΔ. Σὺ πρὸς χάριν μὲν ἐκ ἔρεῖς, κλαίων δ' ἔρεῖς.
 ΘΕΡ. Μὴ δῆτα πρὸς θεῶν τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ.
 ΟΙΔ. Οὐχ ὡς τάχος τις τῆδ' ἀποσρέψει χέρας;
 ΘΕΡ. Δύστηνος' ἀντὶ τῆ; τί προσχρήζων μαθεῖν; 1175
 ΟΙΔ. Τὸν παῖδ' ἔδωκας τῶδ', ὃν ἔτος ἰσορεῖ;
 ΘΕΡ. Ἐδωκ' ὀλέσθαι δ' ὠφελον τῆδ' ἡμέρα.

1161. Λέγεις ἀληθῆ] συγκατατίθεται ὁ γέρον.
 Ἐδοὖ γὰρ ταῦτα πρῶτον ὁμολογήσας, εἴτα ἔπαυεν τὰ συγκατατάτα, ἵνα μὴ ἦ ἰξαρτος.

Ib. Μακρῶ χρόνε] καὶ ταῦτα διὰ μακρῶ χρόνε ταυτὸν ἔσιν ἐκ μακρῶ χρόνε. Καὶ διὰ μακρῶ χρόνε· ἢ μὲν γὰρ Ἐκ, δηλοῖ τὴν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς κίνησιν τῶ μακρῶ χρόνε· ἢ δὲ διὰ τὴν ἐν τῶ μίση κίνησιν τῆ ἐπιπολύ παρατεινόμενε χρόνε. Ἐσι δὲ ταυτὸν μακρόθεν εἰπεῖν ἀρξασθαι καὶ ἀρξάμενον διάστημα πολὺ ἰλιθίον.

1163. Θρεψαίμην] ἵνα ἐγὼ ἀναθρεψαίμην αὐτὸν δηλονότι θρέμμα ἐμαυτῶ ἵγην δι' ἐμαυτὸν ὡς ἰσόμενον ἐμαυτῶ· πρὸς τί ἀφορῶν ἵγην ἐπὶ ποίῳ σκοπῶ ἐπιφώνημα ἰφεκτικὸν ἀφορῶν πρὸς εὐχαριστίαν. Μάτην ἔξω τῆ προσηκόντος κοπιᾷ.

1164. Ἴσορεῖς] ἐρωτᾶς, ζητῶς.

1166. Οὐκ εἰς ὄλεθρον] αἰσθηθεὶς ὁ γέρον τῶ παντός, ἀνήσασθαι βόλεται, ἐχ ὡς εἰδῶς καὶ ἀποκρυπτόμενος.

1173. Πρὸς θεῶν] λέομαι πρὸς τῶν θεῶν ἵνα μὴ με αἰκίσῃς τὸν γέροντα.

1175. Ἀντὶ τῆ] ἀντὶ τίνος.

Ib. Τί προσχρήζων μαθεῖν] λέειτε ταῦτα με διατίθεις.

Ib. Δύστηνος] ἢ πρὸς τὸ δύστηνος σικτεον, ἦτας, δύστηνός εἰμι· ἀντὶ τῆ λέγεις τῆτο; τί προσχρήζων μαθεῖν; ἢ τὸ δύστηνος καὶ τὸ ἀντὶ τῆ συναπτε ἦτας, ἀντὶ τῆ περιμαχθῆσομαι ὁ δύστηνος; τί προσχρήζων μαθεῖν λέγεις τῆτο;

1177. Ὀλέσθαι δ' ὠφελον] τῆτο πάλιν, ἐχ' ὡς εἰδῶς ὅτι αὐτός εἰν ὁ ἰκτεθιμίσιος, ἀλλ' ὅτι διὰ τῆ ἐκτίσειν τῆτο πάσχει.

1178. Ἄλλ'

ΟΙΔ. Ἄλλ' εἰς τόδ' ἤξει, μὴ λέγων γε τοῦνδικον.

ΘΕΡ. Πολλῶ γε μάλλον, ἢν φράσω, διόλλυμαι.

ΟΙΔ. Ἄνῆρ' ὅδ', ὡς ἔοικεν, ἐς τριβάς ἐλά^{has, νεομα + delays.} 1180

ΘΕΡ. Οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' εἶπον ὡς δοίην πάλαι.

ΟΙΔ. Πόθεν λαβῶν; οἰκεῖον, ἢ ἕ' ἄλλε τινός;

ΘΕΡ. Ἐμὸν μὲν ἐκ ἔγωγ', ἐδεξάμην δέ τε.

ΟΙΔ. Τίνος πολιτῶν τῶνδε, καὶ ποίας σέγης;

ΘΕΡ. Μὴ πρὸς θεῶν, μὴ δεσποθ', ἰσόρει πλέον. 1185

ΟΙΔ. Ὀλωλας, εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν.

ΘΕΡ. Τῶν Λαίε τοίνυν τίς ἦν γεννημάτων.

ΟΙΔ. Ἦ δῆλος, ἢ κείνε τίς ἐγγενῆς γεγώς;

ΘΕΡ. Οἴμοι' πρὸς αὐτῶγ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.

ΟΙΔ. Καὶ γωγ' ἀκέειν· ἀλλ' ὅμως ἀκωσέον. 1190 ^{what may be done for me.}

ΘΕΡ. Κείνε γε τοι δὴ παῖς ἐκλήζεθ'· ἢ δ' ἔσω

Κάλλισ' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ' ὡς ἔχει.

ΟΙΔ. Ἦ γὰρ δίδωσιν ἠδὲ σοι;

ΘΕΡ. Μάλισ', ἀναξ.

ΟΙΔ. Ὡς πρὸς τί χρείας; 1195

ΘΕΡ. Ὡς ἀναλώσαιμί νιν.

1178. Ἄλλ' εἰς τόδ' ἤξει] εἰς τὸ ἀποθάνειν, μὴ λέγων τὸ ἀληθές.

Ib. Τοῦνδικον] ἔπερ ἐστὶ δίκαιον λέγειν σε. Ὡς περ τὸ μάλισα ἐν τοῖς κατ' ἐρώτησιν λόγους ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἀντὶ τῷ Ναι, ἔτω καὶ τὸ ἔγωγε καὶ τὸ ἐκ ἔγωγε ἀντὶ τῷ ἕδαμῶς, ὡς ἐνταῦθα. Ἐμὸν μὲν ἐκ ἔγωγε ἀντὶ τῷ ἕδαμῶς ἦν ἐμὸν μὲν ἕδαμῶς ὄντα ἰδοῦκα· ἐδεξάμην δὲ τῷ ἀντὶ τῷ παρὰ τίνος. Οἰκῶν παῖδα ὄντα λαβῶν ἰδοῦκα. Ἐμὸν παῖδα ὄντα ἕδαμῶς λαβῶν ἰδοῦκα.

1180. Ἐς τριβάς ἐλά] ἦν εἰς βραδυτῆτα, καὶ διατριβὰς καὶ ἀναβολάς.

1181. Ὡς δοίην πάλαι] τὸ πάλαι πρὸς τὸ ἵπον συναπτόσιν, καὶ ἢ πρὸς τὸ δοίην.

1185. Πρὸς θεῶν] συνήθως.

1186. Ὀλωλας, εἴ σε ταῦτα] εἰ δευτέραν ἀναμείνης ἐξέτασιν.

Ib. Ἐρήσομαι] ὃ δὴ ἀπαραιτήτως ποιήσαι, τῆτο δὴ ὡς ἦδη γεγονός ἐπάγει. Φυσικὸς δὲ ὁ λόγος ἔτος, τὸ, τὰ ἀπαραιτήτως γεννησόμενα καὶ ὁμολογημένῃ ἔχοντα τὴν ἀπόβασιν, λέγειν, ὡς ἦδη γεγονότα· οἷον, τίθηκα εἰ ποιήσω τόδε, ἦν ἔτω νεμίζω ἀπαραιτήτως τίθησθεσθαι ὥστε καὶ ὡς γεγονός τῆτο ἦδη ἀποφαίνομαι.

1190. Ἀκωσέον] ἐνεργητικὸν ἐπίρρημα. Παθητικὸν κλίνεται.

1196. Ὡς ἀναλώσαιμί νιν] ἀντὶ τῆ ἀπολέσαιμί.

1191. Ἦ δ' ἔσω] ἦσα δηλονότι, ἢ σὴ γυνή; εἴποι ἂν τάδε καλλίστα καθὰ δίκαιεται.

1197. Τιμῶσα

Καὶ γωγ' ἀκέειν ἔγωγε εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν

what is done for me

to bear.

ΟΙΔ. Τεκῆσα τλήμων;

ΘΕΡ. Θεσφάτων γ' ὄκνω κακῶν.

ΟΙΔ. Ποίων;

ΘΕΡ. Κτενεῖν νιν τὲς τεκόντας ἦν λόγος. 1200

ΟΙΔ. Πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;

ΘΕΡ. Κατοικτίσας, ὧ δέσποτ' εἰς ἄλλην χθόνα

Δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἔνθεν ἦν· ὁ δὲ

Κάκ' εἰς μέγισ' ἔσωσεν· εἰ γὰρ ἔτος εἶ

Ἔου φησιν ἔτος, ἴσθι δύσποτμος γεγώς. 1205

ΟΙΔ. Ἰβ, ἰβ' τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.

Ἔ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν

Ἔστις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν ἔχρην, ξὺν οἷς

Τ' ἔχρην μ' ὀμιλῶν, ἔς τέ μ' ἐκ ἔδει κτανῶν.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΧΟΡ. Ἔ γενεαὶ* βροτῶν, ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν 1210

* 'ALDUS, ἰὼ γεναι.

1197. Τεκῆσα τλήμων] κατ' ἐρώτησιν.

1198. Θεσφάτων] Ἡ ἀθλία ἰδοκέ σοι ἀπο-
λίσαι αὐτὸν δηλονότι ὑπὸ θεῶ προῤῥηθέντων.
καὶ δι' ἔκνον ἦγον φόβον κακῶν θεσφάτων ἦγον
ὑπὸ θεῶ προῤῥηθέντων.

1200. Κτενεῖν νιν τὲς τεκόντας] τῆτο κατὰ
σύλληψιν· ἔ γὰρ φονεῖν τὴν μητέρα.

1201. Πῶς δῆτ'] παρατηρητικόν ὅτι τὸν γέ-
ροντα μετεπέμψατο ἐπὶ τῷ ἀνακρίναι τὸν φό-
νον τῆ Λαίης, καὶ προβληθέντος ἑτέρου τινός,
ἐπὶ τὸ ἀναγκαιότερον τρίπεται.

1202. Κατοικτίσας] οἰκτισάμενος, ἦγον ἐ-
λεήσας.

1203. Δοκῶν ἀποίσειν] ἰστέον ὅτι τὰ ἀπα-
ρέμματα, εἰ μὴ προηγήται εὐθία, ἔδεσποτ' εἰς
εὐθίαν συντάσσεται· ὥστε καὶ τὸ αὐτὸς ἐν-
ταῦθα ἔ πρὸς τὸ ἀποίσειν ἐστίν, ἀλλὰ πρὸς τὸ
ἐνθεν ἦν, ἔσας, δοκῶν καὶ νομίζων εἰς ἄλλην
χθόνα ἀποίσειν καὶ νομίζειν ἐνθεν ἦν αὐτός.

1204. Μέγισ'] ἦγον εἰς μεγίστας δυστυχίας
γεγονῶς, ὑπάρχων.

1206. Σαφῆ] ὑποδηλωμένα ἂν εἶν σαφῶς.
Προσβλέψαιμι ἀντὶ τῆ θεώσεσμαι, εὐκτικὸν
ἀντὶ ὀριστικῆ· ἔστις δέδωγμαί καὶ γεννηθεῖς ἀφ'
ἦν ἐκ ἦν πρέπον γεννηθῆναι με, καὶ ὀμιλῶν ἦγον
συναναζόμενος σὺν οἷς ἔ πρέπον ἦν με ὀμιλεῖν
ἦγον τῇ μητρὶ, καὶ κτανῶν ὅς ἐκ ἔδει κτανῆ
με. Οὐ πρέπον ἦν γεννηθῆναι με δηλονότι.
Οὐ πρέπον ἦν ὀμιλεῖν με.

Ib. Ἔξίκοι σαφῆ] ἀντὶ τῆ ἀποδείξι.

1207. Ἔ φῶς, τελευταῖόν σε] εὐ πεπλο-
γίσας ὁ λόγος, ἔχ ὡς τὴν πύρασιν αἰνιγμο-
μίης, ἀλλ' ἐπὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ ὁ λόγος.
Ἄπορήσας γὰρ ἔξίφες, ἑαυτὸν ἐτύφλωσεν.

1210. Ἔς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν] ἔτως καὶ
ἐν Λιαντί· “ ὀρῶ γὰρ ἡμᾶς ἐθ' ἐν ὄντας ἄλλο
“ πλὴν εἰδῶν' ὅσοι περ ζῶμεν ἢ κέρην σκίαν.”
Καὶ Πίνδαρος· “ Τί δὲ τις; τί δ' ἔστις;
“ σκίης ὄναρ ἀθραπαι.”

Ζώσας ἐναριθμῶ ;

Τίς γὰρ, τίς ἀνὴρ πλέον

Τᾶς εὐδαιμονίας φέρει,

ἢ τούτων ὅσον δοκεῖν,

Καὶ δόξαντ', ἀποκλῖναι ;

1215

Τὸ σὸν τοι παράδειγμ' ἔχων,

Τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ὦ τλαῖμον

τιμὲ αλ
— 895 —

Οἰδιπόδα, βροτῶν ἔδνα μακαρίζω·

Ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,

Ἐκράτησας τῆ πάντ' εὐδαιμόνος ὄλβω.

1220

ὦ Ζεῦ· κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμφώνυχα

Παρθένον χρησμωδόν·

Θανάτων δ' ἐμᾶ χώρα πύργος ἀνέσας,

Ἐξ ἔ καὶ βασιλεὺς καλῆ ἐμός·

Ib. Ὡς ἐπίσης τὸ ὡς ἐπὶ βεβαιώσεως· ὡς ἐπίσης ὑμᾶς ζώσας τάττωμαι τὸ μηδὲν.

Ib. Ὡ γνηαὶ βροτῶν] ἀπιδῶν ὁ χορὸς πρὸς τὴν πάλαι τῷ Οἰδιπόδω εὐδαιμονίαν, καὶ τὴν ἀρετὴν συμβάσαν αὐτῷ τύχην, ἀποκλαίεται τὸ ἀνθρώπινον λέγων, ὦ γνηαὶ ἀνθρώπων, ὅπως ἐναριθμῶ καὶ συντάττω ζώσας ἡμᾶς τὰς γνηαί, καὶ τὸ μηδὲν, ἴσα καὶ ὁμοίως. Τῶτ' ἐστίν, ἀπαντας τὰς ζῶντας ἀνθρώπους ἐκ ἀλλότι ἡγμῆαι ἢ ἰσθῆν. Τίς γὰρ ἀνὴρ φέρει τὰς εὐδαιμονίας ; καὶ τὰς εὐτυχίας πλέον ἢ τούτων ὅσον δοκεῖν καὶ φαίνεσθαι ὅτι ἐστὶ τις, καὶ δόξαντα ἀποκλῖναι καὶ ἀποπειρῆν τῆς εὐδαιμονίας ; τῶτ' ἐστίν, οἱ εὐτυχεῖντες ἰσθῆν πλέον ἀποφέρονται τῆς τύχης ἢ ὅσον δόξαν παρέχουν τοῖς ἀνθρώποις ὅτι ἐστὶ τις, εἴτα ἀθρόον εἰς τὸ μηδὲν χωρῶσι. Νῦν δὲ καὶ τὸ εὐδαιμονίας γνηαί, ἔγωγε, τίς ἀνὴρ φέρει τῆς εὐδαιμονίας πλέον, ἢ τούτων ὅσον ; καὶ τὰ ἔστι.

1211. Ἐναριθμῶ] ἐναριθμῆμαι. Ἰν' ἢ ῥη-μα πρῶτον προσώπων, καὶ ἔ ἴσοτικη ἀρσενικῆ.

1214. Ὅσον δοκεῖν] ὅσον δόξαι εὐδαιμόνων ἡμῶν κατὰ ἀλήθειαν δὲ τῶτο ἀνθρώπων ἐκ ἐστίν. Τὸ τῆς τύχης γὰρ ῥεῦμα μεταπίπτει ταχύ.

1215. Ἀποκλῖναι] πειρῆν, ἢ ἀποβαλεῖν.

1216. Τὸ σὸν τοι παράδειγμ' ἔχων] τὸν σὸν βίον παράδειγμα ἔχων, ἔδνα μακαρίζω καὶ εὐδαιμονίζω.

1218. Μακαρίζω] ἐπαινεῖται τις ἐφ' οἷ ποιεῖ καλοῖς, καὶ φέρεται ἐφ' οἷ ποιεῖ κακοῖς. Μακαρίζεται δὲ τις ἐπὶ ἰσχυρί καὶ πλάτῃ καὶ δυνάμει, ἢ ἐκ αὐτὸς ἐνεργήσας ἐκτίησαστο, ἀλλ' κληρονομήσας ἢ ἀπὸ φύσεως λαχόν· τῆς μακαριότητος τῆς κατὰ πάντα εὐτυχῆς, ἢ ἦν ἐγένετο μακαριστός· τὴν ἔχουσαν ἀγκύλης τὰς ὄνυχας, τὴν ἑμμετρῶς ἀδῆσαν τὰς μαντείας.

1219. Τοξεύσας] ἐπιτυχῆν. Εὐτυχῆσας.

1221. Γαμφώνυχα παρθένον] τὴν Σφιγγα.

Ib. τὴν γαμφώνυχα] ἦν τὴν Σφιγγα· Ἰσθῆν δ' ὅτι ἡ Σφιγγὴ εἶχε πρόσωπον καὶ κεφαλὴν κόρης, σῶμα κυνός, πτερά ὄρνιθος, φωνὴν ἀνθρώπου, ὄνυχας λέοντος.

1223. Θανάτων δ' ἐμᾶ χώρα] Θανάτων τῶν ὑπὸ τῆς Σφιγγῆς γιγνομένων.

Ib. Πύργος δὲ] ἀπὸ τῶ, ἀσφάλεια καὶ ἀπαλίξινος γέροντι.

Καὶ τὰ μέγισ' ἐτιμάθης, 1225

Ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαις ἀνάσσων·

Τανῦν δ' ἀκείν, τίς ἀθλιώτερος;

Τίς ἐν πόνοις, τίς ἄταις ἀγρίαις

Εὐνοϊκος ἀλλαγᾶ βίης;

Ω * κλεινὸν Οἰδίπυε κάρα, 1230

Ω, μέγας λιμὴν αὐτὸς ἤοκεσε †

Παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν.

Πῶς ποτε, πῶς ποθ' αἰ πατρῶαί

Σ' ἄλοκες φέρειν, τάλας,

Σῆγ' ἐδυνάσθησαν ἐς τοσόνδε; 1235

Ἐφεῦρέ σ' ἀκονθ' ὁ πάνθ' ὄρων χρόνος·

Δικάζει τὸν ἀγαμον γάμον πάλαι,

Τεκνῶντα καὶ τεκνέμενον.

Ω Λαίειον τέκνον,

* ALDUS, Ἰω.

† ALDUS, ἱρκεσεν.

Ib. Θανάτων] ἕνεκα τῶν θανάτων τῶν ἀπὸ τῆς Σφιγγὸς δολογῆ.

1227. Τὰ νῦν δ' ἀκείν] εἰς τὸ ἀκείν.

1228. Ἄταις] ἀκατασχίτοις, ἀκαταπονήτοις.

1229. Εὐνοϊκος ἀλλαγᾶ βίης] ζυνοικῶν τῆ τῆ βίης μεταβολῆ.

Ib. Περιφραστικῶς, ὡ ἐνδοξῆ Οἰδίπυε, κατὰ τὴν τῆ α βίης μεταβολὴν. Ἀναπαύσασθαι ἡμᾶς ἐν ἐκείνῃ.

1231. Ω, μέγας λιμὴν] ὡ τινι Οἰδίπυδι μέγας λιμὴν αὐτὸς καὶ εἴς, ἦσαν Ἰοκάστη, ἱρκεσε καὶ ἀρκετὸς ἐφάνη παιδὶ καὶ θαλαμηπόλῳ καὶ νυμφίῳ πατρὶ, ὥστε πεσεῖν τῶτον τὸν Οἰδίπυδα ἐν αὐτῷ τῷ λιμένι. Τῶτ' εἰσιν, Ἰοκάστη καὶ παῖδα τὸν Οἰδίπυδα εἶχε καὶ πατέρα τῶν αὐτῶν παιδῶν.

Ib. Ω, μέγας λιμὴν] ὡ ὑποδοχὴ εἰς τὸ ἀμφοδίχασθαι, σὲ καὶ τὸν πατέρα. Ἡ ὅτι μήτηρ ἦν καὶ γυνὴ ἡ Ἰοκάστη, ἦν λέγει λιμῆνα.

1232. Θαλαμηπόλῳ] νυμφίῳ.

1234. Ἄλοκες] ἀντὶ τῷ αὐλάκας. Αἰ καίται. Αἰ σποραὶ, οἱ γάμοι.

Ib. Αὐλάκας] ἦσαν ἡ γυνὴ εἴθα σπέρμι ὁ πατὴρ σὲ.

1235. Σῆγ' ἐδυνάσθησαν] πῶς (φροῖ) φωνὴν ἐκ ἰβήξαν;

1237. Δικάζει τὸν ἀγαμον] δικάζει καὶ κρίνει καὶ ἐκφαίνει ὁ χρόνος τὸν πάλαι κακόγαμον γάμον, τεκνῶντα καὶ γεννῶντα, καὶ τεκνέμενον καὶ γεννώμενον. Τῶτ' εἰσι, τὸν ἀνόμιμος υπάρξαντα γάμον τῷ Λαίῳ δίκτυον; χρόνος, καὶ τεκνῶντα καὶ τεκνοποιῶντα, διὰ τὴν Οἰδίπυδος πρὸς Ἰοκάστην μίξιν. Καὶ τεκνέμενον καὶ γεννώμενον, διὰ τὸ ἐξαυτῆς τῶτον γεννηθῆναι. Ἡ τὸ ἀγαμον γάμον διὰ τὸν Οἰδίπυδα νυμφίον, ἦτοι, δικάζει ὁ χρόνος τὸν ἀγαμον καὶ κακόγαμον γάμον τῷ Οἰδίπυδος πρὸς Ἰοκάστην, τεκνῶντα καὶ τεκνοποιῶντα ἐξ αὐτῆς, καὶ τεκνέμενον καὶ γεννώμενον αὐτὸν ἐξ αὐτῆς.

1238. Σὲ δολογῆ τεκνῶντα] εἶθι ἐτεκνέθη.

Εἶθε σ' εἶθε μή ποτ' ἰδοίμαν. 1240

Ὀδύρομαι γὰρ ὡς περὶ ἀλλὰ
Ἰαχέων ἐκ σομάτων.

Τὸ δ' ὀρθὸν εἶπειν,
Ἄνεπνευσά τ' ἐκ σέθεν, καὶ
Κάτεκοίμησα τούμῃν ὄμμα. 1245

I A M B O I.

ΕΞΑ. ὦ γῆς μέγιστα τῆσδ' αἰεὶ τιμώμενοι,
οἳ ἔργ' ἀκέσεσθ' ; οἷα δ' εἰσόψεσθ' ; ἴσον
Δ' ἀρεῖσθε πένθος, εἵπερ ἐγγενῶς ἔτι
τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων ;
οἶμαι γὰρ ἔτ' ἀν' Ἰστρον ἔτε Φᾶσιν ἀν
Νίψαι καθαρῶ τήνδε τὴν ζέγην, ὅσα 1250
κευθεῖ τὰ δ' αὐτίκ' εἰς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ
ἔκοντα, κῆκ ἄκοντα τῶν δὲ πημονῶν
Μάλισα λυπῆσ', αἱ ἄν φανῶσ' αὐθαίρετοι.

1241. Ὡς περὶ ἀλλὰ] περὶ ἀλλὰς ὑπερβολικῶς.

1243. Τὸ δὲ σύντομον καὶ ἔσκολιόν εἰς τὸ ἐπίτ.

1244. Ἄνεπνευσά τ' ἐκ σέθεν] ἤθουν διὰ σὲ καὶ τῶν κατέμυσα τὸ ὄμμα. Ἐξ ἧ δὴ λαῖ, καὶ τῶν ἐπὶ ἴσθμῳ περιπαθόντες.

1246. ὦ γῆς μέγιστα] ἰσχυρὸς ἔρχεται ἀπαγγέλλαν ὅτι ἀρχὴν ἰσχυρῶν ἢ Ἰοκάστη, καὶ ὁ Οἰδίπυς αὐτὸν ἐτύφλωσεν.

Ib. ὦ γῆς μέγιστα] ἀρεῖς ἀρχὴν τὸν θάνατον Ἰοκάστης ἀγγέλλοντος.

1248. Ἀρεῖσθε πένθος] ἀντὶ τὸ λήψεσθε.

Ib. Ἐγγενῶς] γνησίως.

1249. Ἐντρέπεσθε] ἀντὶ τῶ ἐπιστρέψετε, ἐπιστροφήν ἔχετε.

1250. Ἰστρον] Ποταμὸς ἐν τῷ Δανubiῳ. Ποταμὸς καὶ ἄλλος κατὰ τὴν Κολχίδα· ὁμοίον τῶ τῶν ἐν τῷ βροτοῖ εἰσιν. Ὁρεῖλιον γὰρ εἶπει, Νίψαι τὴν ζέγην τῶν κακῶν ὅσα κρύπτει, ἢ αὐτίκα εἰς τὸ φῶς δείξει, ὁ δὲ λέγει Νίψαι

τὴν ζέγην ὅσα κακὰ κρύπτει. Ἀποδίδας τὸν λόγον, πρὸς τὸ ἀνταποδοτικόν.

1251. Ὅσα κρύπτει] τὸτο ἔγω λέγει, Νίψαι καὶ καθάραι ἐν καθαρῶ τήνδε τὴν ζέγην ἐμείναν ὅσα κρύπτει καὶ κρύπτει. Ὁμοίον δὲ τῶ, οἷον τῶν βροτοῖ εἰσιν. Ὁρεῖλιον γὰρ εἶπειν, Νίψαι τὴν ζέγην τῶν κακῶν ὅσα κρύπτει, ἢ αὐτίκα εἰς τὸ φῶς δείξει ὁ δὲ λέγει, Νίψαι τὴν ζέγην ὅσα κακὰ κρύπτει, ἀποδίδας τὸν λόγον πρὸς τὸ ἀνταποδοτικόν. Τὸ δὲ, τὰ δ' αὐτίκα, τὰ τῶ Οἰδίπυος λέγει. Ἐμελλε γὰρ αὐτὸς μετ' ὀλίγον ἔξεναι τυφλός.

1253. Ἐκόντα] ἐκόν Οἰδίπυος τυφλωταί, διὰ τὸ αὐτὸς ἑαυτὸν τυφλῶσαι ἄλλαν δ', ὡς ὑπὸ τῶν κακῶν εἰς τὸτο συνελαθῆς, καὶ ἐπιοιρέσει οἰκεία.

1254. Ἄ ἄν φανῶσ' αὐθαίρετοι] ἰσχυρῶς γὰρ ἑαυτὸν καὶ ὁ Οἰδίπυος ἐτύφλωσε. Καὶ ἡ Ἰοκάστη ἀπήχαστο, μάλισα (φροῖ) τῶν κακῶν λυπεῖ τὰ μὲ ἐκ τύχης συμβάντα, ἀλλ' ὡς περ ἐπίστασα καὶ αὐτάχρητα γιγνόμενα.

Write all quat. ...

ΧΟΡ. Λεῖπει μὲν εἴδ' αἰ πρόσθεν ἤδειμεν τὸ μὴ εἶ 1255

Βαρύσον' εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν, τί φῆς;

ΕΞΑ. Ὁ μὲν τάχιος τῶν λόγων εἶπεῖν τε καὶ
Μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κέρα.

ΧΟΡ. ὦ δυστάλαινα· πρὸς τίνος πότ' αἰτίας;

ΕΞΑ. Αὐτὴ πρὸς αὐτῆς· τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν 1260

ἄλγισ' ἄπεσιν· ἢ γὰρ ὄψις εἶ πάρα·

Ὅμως δ' ὅσον γε καὶν ἐμοὶ μνήμης ἐνί,

Πεύσῃ τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.

Ὅπως γὰρ ὄργῃ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω

Θυρῶνος, ἵκετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ 1265

Λέχῃ, κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς.

Πύλας δ' ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιρρήξασ' ἔσω,

Κάλει τὸν ἤδη Λαῖον πάλαι νεκρὸν,

Μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχασ', ὑφ' ὧν *

Θάνοι μὲν αὐτὸς, τὴν δὲ τίκτεσαν λίποι 1270

* TURN. in marg. ὑφ' ἧς.

1255. Τὸ μὴ εἶ] συνίζησι.

1258. Θεῖον Ἰοκάστης κέρα] ἰστέον ὅτι ὁ μὲν Ἰφιπιδίης φησὶ τὴν Ἰοκάστην τεθάναι πλησίον τῶν παιδῶν, ὅτε μονομαχίασαντες ὑπ' ἀλλήλων ἀπώλαντο· Σοφοκλῆς δὲ τὴν ταύτην φησὶν ἀρχὴν χρησασθαι.

1261. ἄλγισ'] τὰ πάνυ ἀλγυνά, ἦσαν ἢ πρᾶξις τῆ θανάτου.

1264. ὦε γὰρ παρῆλθεν] ἦσαν παρεγένετο ἔσω τῆ θυρῶνος, ὄργῃ ἀντὶ τῆ λύπῃ χρωμένη· θυρῶν ὁ περιέχων τόπος τὰς θύρας.

1266. ἄμφιδεξίοις ἀκμαῖς] ἀμφιδέξιον τὸ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν διχόμενον καὶ λαμβανόμενον· ἔστι δὲ καὶ ἀμφιδέξιον, εἶδος ὑποδήματος, ὃ καλεῖται κόθορον· ἄμφιδέξιον δὲ τῶν τὸ περιεκτικόν.

1267. Πύλας δ' ὅπως εἰσῆλθ'] τὸ ἐξῆς, ὅπως εἰσῆλθεν ἔσω, ἐπιρρήξασα τὰς πύλας, τετίεσι κλείσασα· Ὅμηρος, "τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρρήξασιν Ἀχαιοί, Τρεῖς δ' ἀνασιγασκόν· καλῶς

δὲ τοῖς λέκτροις ἐπεμπήπτει. Δι' αὐτὰ γὰρ ἀπόλλυται.

Ib. Εἰσῆλθ'] ὡς δὲ εἰσῆλθεν ἔσω ἐπιρρήξασα τὰς πύλας, ὃ ἐστὶ κλείσασα.

1268. Κάλει] ἐκάλει τὸν Λαῖον τὸν προμακρῆ ἤδη νεκρὸν τέκνων, τετίεσι τῶ Οἰδίποδο.

1269. ἔχασ', ὑφ' ὧν] εὕρηται καὶ ὑφ' ἧς, πρὸς τὸ μνήμην, ἔπως ἔχασα κατὰ τοῦν καὶ λέχασα τὴν μνήμην καὶ τὴν φροντίδα τῶν παλαιῶν σπερμάτων ἣν εἶχεν ὁ Λαῖος τεκνοποιῆσαι, ὑφ' ἧς φροντίδος θάνοι μὲν αὐτὸς, λίποι δὲ παιδουργίαν δύστικτον καὶ ἀνομον τὴν τίκτεσαν. Τίσι δὲ λίποι; τοῖς οἷσιν καὶ τοῖς ἰδίοις αὐτῶν γενήμασιν. Ἦτοι τῷ Οἰδίποδο.

1270. Τὴν δὲ τίκτεσαν λίποι] τὴν δὲ γυναῖκα λίποι τὴν ἑαυτῆ· τετίεσι, τῶ ὑφ' ἧς γυναικα παιδοποιῶν.

Ib. Τίκτεσαν] δύστικτον παιδουργίαν ἀντὶ τῶ παιδὸς δύσπαιδας.

Τοῖς οἷσιν αὐτῷ ^{εἰς} δύστεκνον παιδεργίαν.

Γοῶτο δ' εὐνάς, ἔνθα δύστηνος διπλῆς

Ἐξ ἀνδρὸς ἀνδρας, καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι.

Χῶπως μὲν ἐκ τῶνδ' ἐκέτ' οἶδ' ἀπόλλυται.

Βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπυς, ὑφ' ἧ *inaput* 1275

Οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν

Ἄλλ' εἰς ἐκεῖνον περιπολῶντ' ἐλεύσομεν.

Φοιτᾶ γὰρ ἡμᾶς ἔγχος ἔξαιτῶν πορεῖν

εἰσέρων Γυναϊκά τ' ἔ γυναικα, μητρώαν δ' ὅπε

Κίχοι διπλῆν ἄρρασαν, ἔ τε καὶ τέκνων. 1280

Λυσσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δείκνυσί τις

Οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν, οἱ παρῆμεν ἐγγύθεν.

Δεινὸν δ' αὔσας ὡς ὑφ' ἠγητῆ τινός,

Πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ' ἐκ δὲ πυθμένων

Ἐκλινε κοῖλα κλειθρα, κάμπιπτει σέγη, 1285

Οὗ δὴ κρεμασῆν τὴν γυναῖκα εἰσεῖδομεν,

ὄρα Πλεκταῖς ἐώρας * ἐμπεπλεγμένην ὁ δὲ,

Ὅπως ὄρα νιν, δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας,

Χαλᾶ κρεμασῆν ἀρτάνην ἐπεὶ δὲ γῆ

Ἐκειτο τλήμων †, δεινὰ δ' ἦν τ' ἀνθένδ' ὄρα. 1290

Ἀποσπάσας γὰρ εἰμάτων χρυσηλάτας

* TURN. αἴραις. † ALDUS, ἐκείν' ὁ τλήμων.

1277. Περιπολῶντα] περιερχόμενον, ὡς περ ἰμματ'.

1278. Φοιτᾶ γὰρ ἡμᾶς] τὸ φοιτᾶ πρὸς τὸ ἔπε κίχοι, κατὰ κοινὴν λάμβανει, ἦτω, φοιτᾶ δὲ ὅπε κίχοι, καὶ καταλαμβάνοι τὴν γυναῖκα, (μήτηρ γὰρ αὐτῆ ἦν) τὴν μητρώαν διπλῆν ἄρρασαν, ἔ τε, ἦν, αὐτῆ, καὶ τῶν αὐτῆ σίγων.

1280. Διπλῆν ἄρρασαν] διὰ τὸ ἐξ ἐκείνης ἰσπαρῆ καὶ εἰς ἐκείνην ἰσπαρῆν.

1281. Δείκνυσεν] ἀντὶ τῷ ἐδείξεν ὅπε ἦν γυθὶ φηλοῦσι.

1284. Ἐκ δὲ πυθμένων] ἀνέτραφε τὰς πύλας καὶ κατέβαλεν ἐκ τῶν πυθμένων.

1285. Μετὰ σφοδρᾶς ἔρμης εἰσῆλθεν εἰς τὴν σέγην.

1287. Πλεκταῖς ἐώρας] ἐώρα λέγεται κρέμασις, ὑψωσις, μέταρσις.

Ib. Ἐώρα διὰ τῆ ἐφ. λῆ ἔθεν καὶ μετέωρον. Κρεμάθρα δὲ ἔ κρεμᾶ τίς τί.

1288. Βρυχηθεὶς] ἀντὶ τῷ βρυχισάμενος λέγεται ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν λεόντων, ἀντὶ τῷ ὁ ἄθλιος ἀνοίμαζεν.

1289. Ἀρτάνην] τὴν ἀναρτητικὴν. Κυρία δὲ

Περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἴσιν ἐξέσέλλετο,
 Ἄρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτῆ κύκλων,
 Αὐδῶν τοιαῦθ' ὅθ' ἔνεκ' ἐκ ὄψοιτό νιν,
 Οὐθ' οἷ' ἔπασχεν, ἔθ' ὅποι' ἔδρα κακά· 1295
 Ἄλλ' ἐν σκότῳ τολοιπὸν, ἔς μὲν ἐκ ἔδει *his children*
 Ὀψοίαθ' ἔς δ' ἔχρηζεν, ἔ γνωσοίατο.
 Τοιαῦτ' ἐφυμνῶν πολλάκις τε κῆχ' ἀπαξ,
 Ἥρασσ', ἐπαίρων βλέφαρα φοίνια δ' ὁμῆ
 Γλῆναι γένει ἔτεγγον' ἐδ' ἀνίεσαν 1300
 Φόνε * μυδώσας σαγόνας· ἀλλ' ὁμῆ μέλας
 Ὀμβρος χαλάζης αἵματος ἔτέγγετο. *manabat*
 Τὰδ' ἐκ δυεῖν ἔρρωγεν ἔ μόνε κακά,
 Ἄλλ' ἀνδρ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακά.
 Ὅ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν πάροιθε μὲν 1305
 Ὀλβος δικαίως, νῦν δὲ τῆδ' ἔθ' ἡμέρα
 Στεναγμὸς, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνῃ κακῶν
 Ὅσ' ἐςὶ πάντων ὀνόματ', ἐδὲν ἐς' ἀπόν.

* TURN. φόνον.

δὲ ἀρτάνη λέγεται ἢ ἐκ τῶν καλαδίων ἀγ-
 χών.

1296. Σκότῳ] οἱ γὰρ τυφλοὶ πρὸς ἅ μὲν
 ἀπελθεῖν βιάονται, ἢ κατορθῶνται, πρὸς ἅ δ' ἢ
 βιάονται ἀγνοῦντες πορεύονται. Οὐκ ὄψονται
 αὐτὸν ὅτε οἶα ἔπασχεν ἢ ὅποια ἔδρα. Ὁμοίον
 τῷ, Ποῖον σε ἔπος φέρον ἔδρακος ὄντων;

1296, 1297. Ἄλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν, ἔς
 μὲν ἐκ ἔδει ὄψοιαθ', ἔς δ' ἔχρηζεν ἔ γνωσοί-
 ατο] τὸ συμβαῖνον πᾶσι τοῖς τυφλοῖς εἶπεν.
 Οὐχ ἄρῶντες γὰρ, πολλάκις συμπύπτασιν οἷς
 ἐκ ἀν' ἐθέλοντο, ἢχ ἄρῶσι δὲ ἀν' θύονται. Ἐν
 σκότῳ ἦν ἔσαι καὶ ἀγνωσίαι.

1296. Ἄλλ' ἐν σκότῳ] οἱ γὰρ τυφλοὶ, πι-
 μπερόμενοι ἢ δύνανται ὑπὸ τῆς τυφλάσεως κα-
 ταμαθῆναι ἔς ἀν' θύλασιν, ἀλλ' ἄλλων προσ-
 ἔρχονται.

1297. Οὐ γνωσοίατο] ἀπὸ τῆ ἢ γνωσον-

ται· τὰ δὲ κακά ἔργα καὶ ἔργαζον ἐκ
 δυεῖν, ἔ μόνε, ἦγον τῆ Οἰδίποδος.

1298. Ἐφυμνῶν] ἀνομιάζον.

1299. Ἥρασσ', ἐπαίρων βλέφαρα] ἀναπι-
 τάσας τὰς ὀφθαλμοὺς ἔπαιρει.

1302. Ὀμβρος χαλάζης] ἐπειδὴ τὸ μὲν αἴ-
 μα μέλαν, λευκὸν δὲ τὸ δάκρυον, μίγμα
 δ' ἦν ἀμφοτέρων τούτων τὸ ἐξ ὀφθαλμῶν τῆ
 Οἰδίποδος σάξον, πρὸς μὲν τὸ αἷματος, μέ-
 λας ὄμβρος εἶπε· πρὸς δὲ, τὸ δάκρυον, ὄμβρος
 χαλάζης.

1305. Ὁ πολυχρόνος δὲ ὄλβος] ὁ πρῶτι-
 ρον. Κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν ἐστὶ δολοτότι.

1308. Ὅσα ἐςὶν ὀνόματα] πάντων τῶν
 κακῶν, ἐδὲν ἐστὶν ἀπὸ, ἦγον ἐδὲν ἀπέσιν, ἀλ-
 λά πάντα πάροιθε δολοτότι νῦν δὲ ἐν τίν
 σχολῇ ἦγον διατριβῇ κακῆ ἐστὶν ὁ τλάμων.

ΧΟΡ. Νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακῆ;
 ΑΓΓ. Βοᾷ διοίγειν κλειῖθρα *, καὶ δηλῆν τινα̃ 1310
 Τοῖς παῶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
 Τὸν μητρός, αὐδῶν ἀνόσι', εἰδὲ ῥητά μοι
 Ὡς ἐκ χθονὸς ρίψων ἑαυτὸν, εἰδ' ἔτι
 Μενῶν δόμοις ἀραῖος ὡς ἠράσατο.
 Ῥώμης γε μέντοι καὶ προηγητῆ τινὸς 1315
 Δεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μείζον ἢ φέρειν.
 Δείξει δὲ καὶ σοί· κλειῖθρα γὰρ πυλῶν τάδε
 Διοίγεται· θεάμα δ' εἰσόψει τάχα
 Τοιῶτον, οἶον καὶ συγῆντ' ἐποικτίσαι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ω δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις, 1320
 Ω δεινότατον πάντων ὅσ' ἐγὼ
 Προσέκυρσ' ἤδη τίς σ', ὦ τλήμων,
 Προσέβη μανία; τίς ὁ πηδήσας
 Δαίμων μείζονα † τῶν μηκίστων 1325
 Πρὸς τῇ σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ;
 Φεῦ, φεῦ, δύστην' ‡ ἀλλ' εἰδ' ἐσιδεῖν
 Δύναμαί σε θελῶν πόλλ' ἀνερέσθαι,
 Πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἀθρῆσαι

* ALDUS, κληῖθρα. † ALD. μίζονα δαίμων. ‡ ALD. δύστηνος.

1309. Ἐν τίνι σχολῇ] οἶον, ἐν ποίᾳ διατριβῇ;
 1310. Βοᾷ διοίγειν κλειῖθρα] πιθανὴ ἢ αἰτία
 τῆ ἐξάναι αὐτὸν, ἵνα (φασί) δεῖξῃ τοῖς πολίταις ὅτι ἀξίως ἑαυτὸν ἐτιμαρήσατο, ἐπι-
 ἀκασίαις παθήμασι, καὶ ὡς μέλλων ἐκοντὶ
 εἶναι τῆς πόλεως διὰ τὰς ἀρὰς αἷς ἔφθασεν
 ἱπαρασάμενος.

Ib. Βοᾷ διοίγειν] Τὸν κατέχοντα καὶ ἀσ-
 θαλίζοντα τὰς πόλεις. Ἀπὸ τίτων δὲ δη-
 λῶ τὰς πόλεις· Ἐμελλε λέγειν τὸν μητρός
 μίσηρα· σιγῆ δὲ τῆτο διὰ τὸ ἀίσχρὸν, καὶ
 ἔπειτα ἀνόσιον, ἀρήστον εἶναι. Οὐ πρέπειοντα λέ-
 γεσθαι ὑπ' ἑμῆ.

1316. Βαρύ] πολὺν ἢ ὥστε δύνασθαι φέ-
 ρειν τινα̃.

1317. Δείξει] Δεδείξεται καὶ σοὶ ὅποιόν ἐστι.

1320. Ω δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις]
 ἴσως οἱ κατὰ τὸν χορὸν ἰδόντες ἀπεσράφησαν,
 μὴ δυνάμενοι θεασάσθαι τὸ πάθος.

Ib. Ω δεινὸν] Δινοπαθεῖ ὁ χορὸς ἐπὶ τοῖς
 συμβᾶσι.

1323. Τίς ὁ πηδήσας] ὁ ἐπιδραμών. Τὸ
 δὲ πᾶν ἔσται, τίς ἀπὸ τῶν δαιμόνων κατώρ-
 θασε μείζονα τῶν μηκίστων, ἐπὶ τῇ σῇ δυσ-
 τυχεῖ μοίρᾳ;

Τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.

ΟΙΔ. Αἶ αἶ αἶ αἶ.

1330

Φεῦ, φεῦ, δύστανος ἐγώ ποῖ γὰς

Φέρομαι τλάμων; πᾶ μοι φθογγὰ

Δυναπέταται φοράδην;

* Ω δαῖμον, ἔν' ἐξήλα;

Ι Α Μ Β Ο Σ.

ΧΟΡ. Ἐς δεινόν, ἐδ' ἀκυσόν, ἐδ' ἐπόψιμον.

1335

Π Ε Ρ Ι Κ Ο Μ Μ Α Τ Α . Σ Τ Ρ Ο Φ Η Α .

ΟΙΔ. Ἴω σκότῃ νέφος ἐμὸν

* Ἀπότροπον ἐπιπλόμενον *

Ἄφατον ἀδάμασόν τε

Καὶ δυσέρισον οἶμοι,

Οἶμοι μάλ' αὔθις οἶον εἰσέδου μ' ἅμα

1340

Κέντρων τε τῶνδ' οἴστρημα, καὶ μνήμη κακῶν.

Σ Τ Σ Τ Η Μ Α Α .

ΧΟΡ. Καὶ θαῦμά γ' ἐδέν ἐν τοσῆτοις † πῆμασι,

Διπλᾶ σε πενθεῖν, καὶ διπλᾶ φέρειν κακά.

* ALDUS, ἐπιπλάμενον.

† ALDUS, τοσοῦδι.

1331. Ποῖ γὰς φέρομαι] πῶ εἶμι; ἐν ποίῳ χωρίῳ ἢ φθογγῇ με φέρεται; τίνας ἀκείω; πῶ ἔστιν ἡ φθογγή, ἥτις σφόδρα μοι διαπέταται, ἥς φερομένης ἀκείω; * Ἡ ἔτως, ἀντὶ τῆ ἀπέπτη ἢ φωνῆ.

1332. Πᾶ μοι φθογγὰ] ἦγεν, ἐν ποίῳ μέρει τῆς γῆς ἢ ἐμὴ φωνὴ διακίχεται; κἢ οἶδα γὰρ ἔπε τυγχάνων βοᾶ.

1334. Ἴν' ἐξήλα] ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀγωνιζομένων.

1335. Προσπτόν εἰς ἀκοήν, διαπτόν, ἐπόψιμον, προσπτόν εἰς Δίαν.

1337. Ἀπότροπον] ὃ ἂν τις ἀποτρέψαιτο.

1338. Ἄφατον] ἀφάτως ἐπιπλοῦτος.

Ib. Ἀδάμασον] ἀνίατον, ὃ ἐδύς δαμάσαι

δυνήσεται. * Ἡ σκληρὸν καὶ τραχὺ, ἀπὸ τῆ ἀδάμαντος.

1339. Δυσέρισον] ὄρον μὴ ἔχον, ἀλλ' αἰεὶ παραμένον. Δυσπεριόδωτον.

1340. Οἶον εἰσέδου μ' ἅμα] οἶον ἡμῶ με εἰσέδου ἢ τε ἀπὸ τῆς πρῶτης ἀλγηδῶν, καὶ ἢ τῶν κακῶν ὑπόμνησις.

Ib. Οἶα περιεδύνα] τῶν ἀλγηδῶν τῶνδ' εἰσῆλθε με ἅμα, καὶ οἶα δηλονότι μνήμη κακῶν τῶν πρότερον εἰσῆλθε με.

1341. Κέντρων τε τῶνδ'] εἰλήφει γὰρ αὐτὸν ὁ δύνῃ ἐπὶ νεοσὶ οἷς κέντρον ἐπιπύρωτο.

1341. Κέντρων τε τῶνδ'] ἦγεν τῶν ἀλγηδῶν τῆς πρῶτης. Τὸ δὲ πᾶν ἔτως, οἶα περιεδύνα τῶν ἀλγηδῶν τῶνδ' εἰσέδου μ' ἅμα,

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

ΟΙΔ. Ἰὼ φίλος, σὺ μὲν ἐμὸς
 Ἐπίπολος ἔτι μόνιμος. 1345
 Σὺ γὰρ ὑπομένεις τὸν γε †
 τυ τυφλὸν κηδεύων· φεῦ, φεῦ.
 Οὐ γάρ με λήθεις, ἀλλὰ γινώσκω σαφῶς,
 Καίπερ σκοτεινὸς, τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως.

ΑΝΤΙΣΥΣΤΗΜΑ Α.

ΧΟΡ. ὦ δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς 1350
 Ὅφεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;

ΣΤΡΟΦΗ Β.

ΟΙΔ. Ἀπόλλων τάδ' ἦν, Ἀπόλλων, φίλοι †,
 Ὁ κακὰ τελῶν (τάδ') ἐμὰ ἔπαθρα. κακὰ καὶ ἐμα
 Ἐπαισε δ' αὐτόχειρ νιν ἔτις, ἀλλ' ἐγὼ οφείδες με
 Τλάμων· τί γὰρ ἔδει μ' ὄραν,
 Ὅτω γ' ὄρωντι, μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλύκυ; 1355

ΣΥΣΤΗΜΑ Β.

ΧΟΡ. Ἦν ταῦθ', ὅπως περ καὶ σὺ φής.

ΣΤΡΟΦΗ Γ.

ΟΙΔ. Τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτόν, ἦ

* ALD. ἐτι γὰρ. † ALD. ὑπομένεις ἐμὲ τὸν. ‡ ALD. ὦ φίλοι.
 § ALD. ἐμὰ τάδ' ἐμὰ.

μ' ἄμα, καὶ οἷα δηλονότι μνήμη κακῶν τῶν προτέρων.

1345. Ἐπίπολος] περιπολῶν ἐμὲ καὶ περιμύσαν ἔτι. Νῦν δὲ τὰς ἀπὸ τῆ χερῆ γνώμην, ἵσως διὰ τὸ τεταράχθαι ἐπὶ τῷ τασάτω φροσφατῷ κακῷ.

1351. Τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων] ἤχουν ἐπνεσο. Καὶ Εὐμπίδης, "Ὅστις μ' ἐπάρας ἔργον ἀνοσιώτατον."

1352. Ἀπόλλων] ἦν ὁ τὰ ἐμὰ κακὰ πάθη τὰς τιλῶν ἀντὶ τῆ τιλίσας.

1353. Ἐμὰ πάθρα] συνίζησις.

1354. Νιν] δικητικῆς, αὐτός. Κατὰ τί ἦχεν κατὰ ποῖον σκόπον πρέπον ἦν.

1356. Ὁ παραστατικὸς ἀντὶ ἐνισῶτος.

1358. Τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτόν] κατ' αἰτιατικὴν λέγεται τὸ τί. Προσυπακάζεται δὲ ἐν τούτοις τὸ οἰκτεῖον, κατ' ἀναλογίαν τῷ προρρηθέντος. Οἷον, τί δῆτ' ἐμοὶ προσήγορον. Ἦχεν προσαγορευτικὸν ἀπὸ τῆ νῦν ἐστὶν ἐμοὶ ἀκύνειν σὺν ἡδονῇ; ἢ τί βλεπτόν, ἢ ἐρατόν ἐστιν. Ἐμοὶ ἔραν σὺν ἰδονῇ;

Στερκτόν, ἢ προσήγορον,
 "Ετ' ἔς' ἀκείν ἠδονᾶ, φίλοι; 1360
 "Απάγετ' ἐκτόπιον ὅτι τάχιστα με,
 "Απάγετ', ὦ φίλοι, τὸν ὄλεθρον μέγαν,*
 Τὸν καταρατότατον, ἔτι δέ γε καὶ
 Θεοῖς ἐχθρότατον βροτῶν.

ΕΥΣΤΗΜΑ Γ.

ΧΟΡ. Δείλαιε τῆ νῆ, τῆς τε συμφορᾶς ἴσον, 1365
 "Ὡς σ' ἠθέλησα μὴδ' ἀναγνῶναί ποτ' ἄν.†

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ΟΙΔ. "Ολοῖθ' ὅστις ἦν, ὃς ἀγρίας † πέδας
 κμα - "Επιποδίας § μ', ἀπό τε φόνου ελιπσε μ'
 "Ἐρῦτο κἀνέσωσεν, ἐδὲν εἰς χάριν
 Πράσσων | τότε γὰρ ἂν θανῶν, 1370
 Οὐκ ἦν φίλοισιν ἐδ' ἐμοὶ τοσόνδ' ἄχος.

ΑΙΤΙΣΤΗΜΑ Β.

ΧΟΡ. Θέλονται κἀμοὶ τῆτ' ἂν ἦν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ.

ΟΙΔ. Οἴκεν πατρός γ' ἂν φονεὺς
 "Ἦλθον, ἐδὲ νυμφίος
 Βροτοῖς ἐκλήθην ὧν ἔφυν ἄπο. 1375

* TURN. μέγα. † ALD. ποτε. ‡ ALD. δε ἀπ' ἀγρίας.
 § ALD. νομάδος ἐπιποδίας.

ἠδονῆ; ἢ τί στερκτόν, ἦσαν ἀγαπῆτον, εἰς τὴν
 ἐμοὶ ἀγαπᾶν σὺν ἠδονῆ;
 1365. "Ἄθλιε κατίσον] ἔνικα τῆ νῆ ἦσαν τῆ
 σκοπῆ τῆς ἐπιποδίας καὶ ἔνικα τῆς συμφορᾶς.
 ἦσαν ἔνικα ὧν σοὶ συνέβη καὶ ἔνικα ὧν ἐπε-
 νέσω.
 1367. "Ολοῖθ' ὅστις ἦν] ἀπόλοιτο (φασί)
 ἔστις ἀπὸ τῆς ἀγρίας πέδας τῆς διατεμομένης
 τῆς πέδας με ἰλαδί καὶ διέσωσέ με.

1368. Νομάδος ἐπιποδίας] ἐν τῇ δημοσίᾳ
 ὁδῷ τῇ ὑπὸ τῶν νομέων πατουμένη.
 1369. Οὐδ' ἐν εἰς χάριν] εἰς ἐδινὸς χάριν τὴν
 ἔμην σωτηρίαν ἰργαζόμενος ἀπὸ τῆ, μὴδ' ἐν
 χρῆσόν ἰργασάμενος, ἐν τῷ διασῶσά με.
 Ib. Οὐδ' ἐν ποιῶν, ἀφορῶν εἰς εὐχαρισίαν.
 1370. Τότε γὰρ ἂν θανῶν] ἀπὸ τῆ θανα-
 τόντος ἢ τὸ ἦν, ἀπὸ τῆ ἡμῶν.
 1375. Βροτοῖς ἐκλήθην] εἰ μὴν τὸ βροτοῖς
 πρὸς

Νῦν δ' ἄβλιος μὲν εἰμ', ἀνοσίων δὲ παῖς,
 Ὅμογενὴς δ' ἀφ' ὧν αὐτός γ' ἔφυν τάλας.
 Εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔφυσεν κακῶν
 Κακὸν, τῆτ' ἔλαχ' Οἰδίπυος.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΜΑ Γ.

ΧΟΡ. Οὐκ οἶδ' ὅπως σὲ φῶ βεβλεῦσθαι καλῶς. 1380
 Κρείστων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὦν, ἢ ζῶν τυφλός.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΟΙΔ. Ὡς μὲν τάδ' ἔχ' ὧδ' ἔς' ἄρισ' εἰργασμένα,
 Μὴ μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβέλευ' ἔτι.
 Ἐγὼ γὰρ ἐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις βλέπων
 Πατέρα πτότ' ἂν προσεῖδον εἰς ἄδρα μολῶν, 1385
 Οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῖν
 Ἔργ' ἐσὶ κρείστων ἀγχόνης εἰργασμένα.
 Ἄλλ' ἢ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος,
 Βλαστῶσ' ὅπως ἔβλασε προςλεύσσειν ἐμοί.

πρὸς τὸ ἐκλήθην συνάψις, ἀντὶ τῆ πασι τοῖς βροτοῖς νόμοις. Εἰ δὲ πρὸς τὸ τυμφίος, ἀντὶ τῆ τῆ μητρί. τὸ δ' ἀνοσίων παῖς, ἀντὶ τῆ ἀνάγκῃ καὶ ἀκαθάρτων, καὶ μὴ κατὰ γνάμνη θυῶν σπιράντων.

Ib. βροτοῖς] Ἐπὶ τῶν βροτῶν ἀνομάσθην ἐκίησαν ἀφ' ὧν ἐγεννήθη.

1377. Ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφυν τάλας] ἔξ ὧν ἐγέννηθη, ἔξ αὐτῶν καὶ τίτοκα.

1378. Εἰ εἰ τι πρεσβύτερον] ἔστι κακῶ κακίον, τῆτ' ἔλαχεν Οἰδίπυος.

1382. Ὡς μὲν τάδ'] τὰ τῆς τυφλώσεως.

Ib. Ὡς μὲν τάδ'] ἐπίκρισις Οἰδίπυος, ὡς καλῶς ταῦτα ἔπραξε καὶ ἀξίως τῆς αὐτῆς ἀμαρτίας.

1384. Ἐγὼ γὰρ ἐκ οἶδ' ὄμμασιν] φησὶ πρὸ τῆ θανάτου ταῦτα διαθίσειν, ὅπως ἀν τοῖς γονεῦσι καθ' ἑαυτὴν μὴ συντυχεῖν ὁρᾷν ἴσται γὰρ αὐτῷ τὸτο ἀίσχρον.

1386. Οἷν ἐμοὶ δυοῖν ἔργ' ἐσὶ κρείστων ἀγχόνης εἰργασμένα] ἀγχόνης ἐπικρατίστρα ἀπὸρ ἐκ ἧν ἴασθαι ἐδὲ ἐν θανάτῳ. Διὰ τῆ τε δὲ ἀπολογεῖται ὅτι μείζον κακὸν διαπράξατο εἰς ἑαυτὸν, ἢ ἔπειρ ἦν τιλευτίσας.

1387. Ἔργ' καὶ] Πρὸς δὲ ἀμφοτέρους ἔργα ἐσὶν ὑπ' ἐμῶ πεποιημένα κρείσσονα ἀγχόνης, ἀντὶ τῆ μείζονος κακῆς ἀξία ἢ ἀγχόνης, πηγμονῆς.

1388. Ἄλλ' ἢ τέκνων δῆτ' ὄψις] ἐν ἐρατῆσι.

Ib. Ἄλλ' ἢ τέκνων] ἦγεν ἢ τῶν τέκνων θεωρία εἰς φῶς φαῖσας, ὡς ἐφάνη, ἦν ἐμοὶ ἀξία ἐπιθυμῆσθαι, εἰς τὸ βλέπειν αὐτὴν ἐμέ. Οὐδ' ἄστυ, ἐδὲ πύργος, ἐδὲ τὰ ἡρᾶ ἀγαλλματα τῶν θυῶν ἦσαν ἐμοὶ ἐπιθυμῆσθαι, ἀξία ἐπιθυμῆσθαι εἰς τὸ βλέπειν αὐτὰ ἐμέ.

Ib. Ἄλλ' ἢ τέκνων ὄψις] εἰς φῶς φαῖσας ὡς ἐφάνη ἦν ἐμοὶ ἀξία ἐπιθυμῆσθαι εἰς τὸ βλέπειν αὐτὴν ἐμέ.

Οὐ δῆτα, τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ, 1390

Οὐδ' ἄστυ γ', εἰδὲ πύργος, εἰδὲ δαιμόνων

Ἀγάλαμαθ' ἱερά, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ

Κάλλισ' ἀνὴρ εἷς, ἐν γε ταῖς Θήβαις τραφεῖς,

Ἀπεξέρησ' ἐμαυτὸν, αὐτὸς ἐννέπων

᾽Ωθεῖν ἅπαντας, τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν 1395

Φανέντ' ἀναγνον, καὶ γένεσ τῆ Λαΐα.

Τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμήν,

᾽Ορθοῖς * ἐμελλον ὄμμασιν τέτρεσ † ὄραϊν;

Ἦκιστ' ἄλλ' εἰ τῆς ἀκυσσῆς ἔτ' ἦν

Πηγῆς δι' ὠτων φραγμὸς, ἐκ ἠνεσχόμην ‡ 1400

Τὸ μὴ ποκλεῖσαι τοῦμόν ἀθλιον δέμας,

Ἴν' ἦν τυφλὸς τε καὶ κλύων μηδέν· “ τὸ γὰρ

“ Τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν, γλυκύ.”

Ἴω Κιθαιρῶν, τί μ' ἐδέχε; τί μ' ἐλαβῶν

Ἐκτεινας εὐθύς; ὡς ἐδείξα μὴ ποτε 1405

Ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἐνθεν ἦν γεγώς.

᾽Ω Πόλυβε, καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ πάτρια

Λόγω παλαιὰ δώμαθ', οἶον ἄρά με

Κάλλος, κακῶν ὑπεκλον, ἐξεθρέψατε.

* TURN. ὀρθῶς.

† TURN. τέτοις.

‡ ALD. ἀποσχόμην.

1390. Οὐ δῆτα] Οὐδαμῶς ἦν ἐφίμερος ἐμοὶ εἰς τὸ βλέπειν αὐτὴν ἐμὲ ποτε διὰ τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν.

1392. Ὁ παντλήμων ἐγὼ] τὸ ὁ εἰ πρὸς τὸ παντλήμων, ἀλλὰ πρὸς τὸ τραφεῖς συναπτόεν. τὸ δὲ κάλλισα πρὸς τὸ ἀπεξέρησα.

1395. Τὸν ἐκ θεῶν] ἐκ τῆς μερίδος τῶν θεῶν.

1397. Οὕτως ἐγὼ τὸν ἐμὸν μολυσμὸν προμηνύσας ἦγον προκηρύξας.

1399. Ἄλλ' εἰ ἔτι] ἦγουν εἰ ἐπὶ τέτοις ἦν φραγμὸς διὰ τῶν ὠτων τῆς ἀκυσσῆς πηγῆς, ἦγουν τῆς ἀκυσσῆς δυνάμεως.

1403. Τὴν φροντίδ' ἔξω] ἦγον, τὸ μὴ τῶν κακῶν φροντίδα καὶ μνήμην ποιῆσθαι, γένοιτο ἂν ὀφθαλμῶν καὶ ὠτων ἐκ ὄντων. Ὁραῖν γὰρ τις καὶ ἀκῶν ἀναπεμπάζει ἂν εἶδε καὶ ἦκουσεν.

1408. Ἦξεχον τῶν κακῶν] ἦγουν περιφάνεις κακῶν.

1409. Κακῶν ὑπεκλον] ὑποπτεον, κρυπτόν. Ὡς εἰ ἔλεγε, τὸ κράτιστον τῶν κακῶν.

Ib. Κακῶν ὑπεκλον] Ἀκαθάρατος, μεμολυσμένος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ. 101

Νῦν γὰρ κακός τ' ὢν καὶ κακῶν εὐρίσκομαι. 1410

Ω τρεῖς κέλευθοι, καὶ κεκρυμμένη νάπη,
Δρυμός τε καὶ ζενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
Αἰ τοῦμόν αἶμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο *το αἶμα τρεῖς*

Ἐπίετε πατρός, ἄρά με μέλνησθ' ἔτι*,
Οἷ' ἔργα δράσας ὑμῖν, εἴτα δεῦρ' ἰὼν 1415

Ἵποιοι' ἔπρασον αὐθις; ὦ γάμοι, γάμοι,
Ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες, πάλιν
Ἄνεϊτε ταῦτόν σπέρμα, καὶ πεδείξατε *2. Αν
μη ανετε.*

Πατέρας, ἀδελφές, παῖδας, αἶμ' ἐμφύλιον,
Νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χῶπόσα 1420

Αἴσχισ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίνεται.
Ἄλλ' (" εἰ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἂ μηδὲ δρᾶν καλόν")

Ὅπως τάχιστα πρὸς θεῶν ἔξω μέ' πρ
Καλύψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον
Ἐκρίψατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι. 1425

Ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίης θιγεῖν.
Πείθεσθε, μὴ δείσητε· τὰ μὰ γὰρ κακὰ
Οὐδεὶς οἷός τε πλὴν ἐμᾶ φέρειν βροτῶν.

ΧΟΡ. Ἄλλ' ὢν ἔπαιτεῖς, εἰς δέον πάρεσθ' ὅδε
Κρέων, τὸ πρᾶσσειν καὶ τὸ βελεύειν· ἐπεὶ 1430

* ALDUS, μέμνησθ', ὅτι.

1410. Νῦν γὰρ κακός τ' ὢν] μὴ λάβῃς τὸ
τὸ ἀργόν, ὡς τινὲς φασιν, ἀλλ' ἔτι λέγε,
ὡς γὰρ εὐρίσκομαι καὶ ὢν κακός καὶ ἐκ
κακῶν.

1411. Καὶ κεκρυμμένη νάπη] τὸ κεκρυμ-
μένη διπλῶς νοτιόν· ἢ διότι πᾶσαι αἱ λό-
χμαι ἐκ ἱμπεροσθὲν εἰσι τῆς ἐδᾶ, ἀλλ' ἰδίαι
ἐν φάραγγιν, ἢ ἔρσειν· ἢ ὅτι ἐν αὐταῖς κρυπ-
τόμενοι τιπὲς ληστῆαι ἐργάζονται· ἢ τὸ κεκ-
ρυμμένη, ἀντὶ τῆ ἀκαταπόνη. Οὐ γὰρ ἐγγί-
σταί τις τί ἔμελλον ἐν αὐτῇ γενήσασθαι.

Ib. Λόχμη, δάσος, συνδιδυρὸς τόπος.

1418. Ἄνεϊτε ταῦτόν σπέρμα] ἀνεδώκατε,
ἤγαγον, ὡς μήτηρ ἢ γενήσασά με, καὶ πάλιν
ἐαυτὴν εἰς σποράν ἐμοὶ δῶσα· τὸ δὲ, πατέ-
ρας, ἀδελφῶν, διότι ἐκ μητρὸς ἐπαιδοποίησα,
καὶ διότι εἰς ἱσπερα, ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς
ἐγενήθησαν.

1425. Μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι] ἀντὶ τῆ, μηκ-
εἰτι ποσὲ, ἤγαγον μηδαμῶς εἰς τὸ ἔξῃς ποσὲ
ἔψεσθε.

1429. Ἄλλ' ὢν ἔπαιτεῖς] ἂν χρεῖαν ἔχαις
εἰς βοήθειαν.

1430. Τὸ πρᾶσσειν] μὴ λάβῃς τὸ ἀργόν ὡς
τινὲς

Χώρας λείπεται μῆνος ἀντὶ σὲ φύλαξ.

ΟΙΔ. Οἴμοι' τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;

2. 34 ἔκκλινον

Τίς μοι φανεῖται πῶσις ἔνδικος; τὰ γὰρ
Πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφεύρημαι κακός.

ΚΡΕ. Οὐχ ὡς γελασῆς, Οἰδίπυες, ἐλήλυθα,

1435

Οὔθ' * ὡς ὄνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.

Ἄλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι
Γένηθλα, τὴν γῆν πάντα βόσκεσαν φλόγα

Αἰδεῖσθ' ἀνακτος ἡλίας, τοιόνδ' ἄγος

Ἀκάλυπτον ἔτω δεικνύουαι, τὸ μήτε γῆ,

1440

Μῆτ' ὄμβρος ἱερός, μήτε φῶς πρὸςδέξεται.

Ἄλλ' ὡς τάχισ' ἐς οἶκον ἐσκομίζετε.

“Τοῖς ἐν γένει γὰρ τὰ γγενῆ μάλισθ' ὄραῖν

“Μόνοις τ' ἀκβεῖν εὐσεβῶς ἔχει κακά.”

ΟΙΔ. Πρὸς θεῶν, ἐπεὶ περ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας

1445

Ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἀνδρ' ἐμέ,

Πιθεῖ τί μοι πρὸς σὲ γὰρ, ἔδ' ἐμῆ, φράσω.

ΚΡΕ. Καὶ τῆ με χρείας ὧδε λίπαρεῖς τυχεῖν;

ΟΙΔ. Ῥίψον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχισθ', ὅπως

Θνητῶν φανεῖμαι μηδενὸς προσήγορος.

1450

ΚΡΕ. Ἐδρασ' ἂν (εὔ τῆτ' ἴσθ' ἂν) εἰ μὴ τῆ θεῆ

Πρώτις' ἐχρηζον ἐκμαθεῖν τί πράκτεον.

* ALDUS, ἔδ'.

τινὲς φασιν, ἀλλ' ἔτω λέγει, ἀλλὰ πάρεσιν ὡς
ἰ Κρίων εἰς Δίον ἐκείνων ὧν ἰπαντιῆς εἶτα με-
βρημνητικὸν τῆ εἰς Δίον ἐπάγει τὸ πρᾶσσειν
καὶ τὸ βυλιῖν. Καὶ ἐπιθετὴ τὸ Δίον ἰσὶν αἰ-
τιατικὸν ἄρθρον τὸ τίθειται.

1445. Πρὸς θεῶν] ἐπιθετὴ κακὸν Οἰδίπυες
τὸν Κρίωνα προλαβὼν ἐνόμισε διὸ καὶ ἐξορίαν
αὐτῷ καταψηφίσασατο, ἔλπιζεν αὐτὸς μᾶλλον
ἀποδεδιχθεὶς κακὸς καὶ παράνομος, ὡς ἐκ ἂν
ἰδιόσῃ, εἰ τινος αὐτῆ δουλείῃ, τῆτο πληρᾶσαι

διὰ τῆτο ἀνδρα κάκιστον ἑαυτὸν λέγει, καὶ
ἀποσπάσαι αὐτὸν τῆς ἐλπίδος ἢν εἰς αὐτὸν
εἶχεν.

Ib. Πρὸς θεῶν] συνέζησις.

1447. Πρὸς σὲ γὰρ] μὴ λάβης τὸ πρὸς
ἀντὶ. Τῆ ὑπὲρ, ὡς τινὲς φασιν, ἀλλὰ λαμ-
βάνων τὸ πρὸς ἀργῶν, ἔτω λέγει, ὅ γὰρ μιλ-
λω εἰπεῖν, φράσω καὶ εἴπω τῆτό σε, ἔγωγε
εἰς σὶ συνετελεῖται.

1450. Οἴμοι

1455. Οἴμοι

ΟΙΔ. Ἄλλ' ἤγ' ἐκείνῃ παῖσ' ἐδηλώθη φάτις,
 Τὸν πατροφόντην τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύναι.
 ΚΡΕ. Οὕτως ἐλέχθη ταῦθ' ὅμως δ' ἴν' ἔσαμεν 1455
 Χρείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δρασέον.
 ΟΙΔ. Οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίῃς πεύσεσθ' ὑπερ;
 ΚΡΕ. Καὶ γὰρ σὺ νῦν τ' ἂν τῷ θεῷ πίσις φέροις.
 ΟΙΔ. Καὶ σοί γ' ἐπισκῆπτω τε, καὶ προτρέψομαι,
 Τῆς μὲν κατ' οἴκῃς αὐτὸς ὃν θέλεις τάφον 1460
 Θῆ· (καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶνγε σῶν τελεῖς ὑπερ)
 Ἐμῆ δὲ μή ποτ' ἀξιώθῃτω τόδε
 Πατρῶον ἄστυ ζῶντος οἰκητῆ τυχεῖν
 Ἄλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν ἔνθα κλήζεται
 Ὀυμὸς Κιθαιρῶν ἔτος, ὃν μήτηρ τέ μοι 1465
 Πατὴρ τ' ἐθέσθην ζῶντε κύριον τάφον. *ζωντὸς ζωντὸς*
 Ἴν' ἐξ ἐκείνων οἱ μ' ἀπολλύτην θάνω.
 Καίτοι τοσῶτον γ' οἶδα, μήτέ μ' ἂν νόσον,
 Μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· ἔ γὰρ ἂν ποτε
 Θνήσκων ἐσώθην, μὴ πὶ τῷ δεινῷ κακῷ. 1470
 Ἄλλ' ἢ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὅπηπερ εἶσ', ἴτω.

1455. Οὕτως ἐλέχθη ταῦθ' ὅμως δ' ἴν' ἔσαμεν] ὁ μὲν τῷ προειρημένῳ χρησμῷ ἀξιοῖ ἀκολουθεῖν, ὅτι δὴ ῥίπτειν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χάριτος ὁ δὲ Κρέων ἐπαγρίσθαι ἐπιτὶ θεῖν, ὅτι καὶ λαίῃς παῖς καὶ βασιλεὺς τυγχάνει.

Ib. Ὅμως δ' ἴν' ἔσαμεν χρείας] ἡ χρεία ἢ κατῆχουσα ἡμᾶς (φροσὶ) ταῦτα ἀπαιτεῖ.

1457. Ἐπεὶ ἀνδρὸς] δι' ἕτους ἀθλίῃς πύσσει, ἤγειν ἐρωτήσεται.

1458. Καὶ γὰρ σὺ νῦν τ' ἂν τῷ θεῷ πίσις φέροις] ἵνα καὶ μετὰ γνώμης θεῶν ἀπέλθῃς.

Ib. Πίσις φέροις] βεβαίως. Ἦγουν ἡμῶν τί ποτε περὶ σε ὁ θεὸς ἰθυσίσειν. Οὐκ ἂν ἐμμένῃς ἂν τῷ θυσίσειματι.

1462. Ἐμῆ δὲ ζῶντος] μήποτε ἀξίον κριθῆτω τόδε τὸ πατρῶον ἄστυ οἰκητὸς τυχεῖν.

1464. Ἄλλὰ ἔα με] συγίψης.

1466. Κύριον τάφον] ἴδιον, ἢ ὀφειλόμενον καὶ κεκυρωμένον.

1467. Ἴν' ἐξ ἐκείνων οἱ μ' ἀπολλύτην θάνω] ἵνα δόξω νῦν ἀναγρῆσθαι ἐν τῷ Κιθαιρῶνι, καθὼς τοῖς γονεῦσιν ἐδόκει. Καὶ νῦν τῷ βεβλήματι αὐτῶν ἀπόλλυμαι.

Ib. Ἴν' ἐξ ἐκείνων] ἤγουν ἵνα πληρωθῇ τὸ βεβλήμ' αὐτῶν. Ὅσον γὰρ τὸ κατ' ἐκείνῃς, ἐπ' ἀπωλεία με ἐρίψαν ἐκεῖ. Ἐπι δ' ἀπολλύτην εἶπεν, ἐπάγει, ἐπι καὶ ἐπ' ἀπωλεία ἐκείσε ἐρίψην. Ἄλλ' ἐπειδὴ εἰμαρμένον ἐκ τῶν θεῶν ἦν τὰ καὶ τὰ ποιήσιν με, ἔτε νόσος ἐμελλεν ἀφανίσαι με, ἔτε θνητὸν, ἔτε ληστῆ. Ἐπεὶ δὲ τὸ ἐλάρ καὶ τὸ μὴ, ἐκ παραλλήλων.

Ib. Ἐκ συνεργίας ἐκείνων θάνω] ἤγειν τῷ πατρὸς καὶ τῆς μητρός.

1476. Χωρίς]

Rousson - οπηπερ εἶσ' ἴτω

Παιδῶν δὲ τῶν μὲν ἀρρένων μὴ μοι, Κρέων,
Πρόσθη μέριμναν· ἄνδρες εἰσὶν, ὥστε μὴ
Σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἐνθ' ἂν ὣσι τῆ βίῃ.

Ταῖν δ' ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε παρθένοιον ἔμαῖν, 1475

Αἶν ἔ ποθ' ἢ μὴ χωρὶς ἐσάθη βορᾶς

σεοσαμὰ

Τράπεζ' ἀνευ τῆδ' ἀνδρός· ἀλλ' ὅσων ἐγὼ

Ψαύοιμι, πάντων τῶνδ' αἰεὶ μετειχέτην·

Αἶν μοι μέλεσθαι, καὶ μάλιχα μὲν χεροῖν

Ψαῦσαι μ' ἔασον, κἀποκλαύσασθαι κακά. 1480

Ἴθ', ὦ νᾶξ.

Ἴθ', ὦ γονῆ γενναῖε. Χερσὶ δ' ἂν θιγῶν,

Δοκοῖμ' ἔχειν σφᾶς, ὥσπερ ἠνίκ' ἔβλεπον.

Τί φημι;

Οὐ δὴ κλύω πε πρὸς θεῶν τοῖν μοι φίλοιον 1485

σεοσαμὰ

Δακρυρρόοντοιν; καὶ μ' ἐποικτεῖρας Κρέων

Ἐπεμψέ μοι τὰ φίλτατ' ἐγγόνων ἔμοῖν;

Λέγω τί;

ΚΡΕ. Λέγεις· ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε, 1490

Γνῆς τὴν παρῆσαν τέρψιν, ἧς εἶχες πάλαι.

ΟΙΔ. Ἄλλ' εὐτυχοίης, καὶ σε τῆσδε τῆς ὀδῆ

1476. Χωρὶς] τὸ δι πάν τοῖστων, ὡν χαρὶς, ἢ ποτὲ ἐσάθη ἢ ἐμὴ τᾶδε τῆ ἀνδρός, ἦγεν ἢ ἐμὴ τᾶδε τῆ ἀνδρός βορᾶς, ἦγεν τροφῆς τράπεζα.

1477. Τράπεζ' ἀνευ] τὸ ἀνευ καὶ τὸ χωρὶς ἐκ παραλλήλου, ἕτως, ὡν χωρὶς ἔποθ' ἢ ἐμὴ τᾶδε τῆ ἀνδρός βορᾶς τράπεζα ἐσάθη. Διόν δ' εἰπὺν, ἢ τράπεζα ἐμὴ τᾶδε τῆ ἀνδρός, ἢ ἐμὴ πρὸς τὸ τράπεζα εἰπὺν καὶ εἰσιν ἴμοιον τῶν, Κρηναῖα λιμνῶν τέκνα. Σύναπτι δὲ καὶ τὸ, μάλιχα μὲν χεροῖν ψαῦσαι μ' ἔασον, πρὸς τὸ, ταῖν δ' ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε τὸ δὲ αἶν μοι μέλεσθαι, διὰ μίση λέγει· ἔχει δὲ τὸ μὲν τὴν ἀπόδοσιν, πρὸς τὸ χερσὶ δ' ἂν θιγῶν εἰ καὶ τὸ, Ἴθ' ὦ νᾶξ, διὰ μίση εἴρηται.

1485. Οὐ δὴ κλύω πε πρὸς θεῶν] αἰσθάνεται τῶν θυγατέρων παρσῶν.

Ib. Τοῖν μοι φίλοιον δακρυρρόοντοιν;] ἀπὸ τῆ τῶν ἐμῶν θυγατέρων. Διόν δὲ εἰπὺν δακρυρρόοντοιν, ἀρσενικῶς ἐξήνεγκεν· Ἔστι δὲ ἀπτικώτερον, ὡς τὸ μὰ τῶ θεῶ. Καὶ τὰ χεῖρε.

Ib. Πᾶ πρὸς θεῶν] τῆτο διὰ μίση λαμβάνε, καὶ ἔτι τῆτο ὡσπερ διῆγμα τῆς τῆτο πρὸς αὐτὰς προθυμίας.

1491. Τῆσδε τῆς ὀδῆ] τῆς ἀρχῆς ἐπικρατήσιας, μέχρη ἢ οἱ ἴμοι παῖδες ἀξιογίνονται, ἢ ἔτω, καὶ σὲ ὁ δαίμων φρυμάσσην ἐν τῶ βίῳ κρείττον ἢ ἐμὴ, ἔπειτα τῆσδε ὀδῆ, ἦγεν τῆς τῶν θυγατέρων πρὸς ἐμὴ πέρμψας.

Δαίμων ἄμεινον ἢ μὲ φρενήσας τύχοι.
 ὦ τέκνα, πῶ ποτ' ἐσέ; δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε
 Ὡς τὰς ἀδελφὰς τὰςδε τὰς ἐμὰς χέρας,
 Αἰ τῷ φυτρῶν πατρός ὑμῖν ὧδ' ὄρῶν 1495
 Τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὔξενησαν ὄμματα.
 Ὅς ὑμῖν, ὦ τέκν', ἔθ' ὄρῶν, ἔθ' ἰσορῶν,
 Πατὴρ ἐφάνθη, ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην
 Καὶ σφῶ δακρῦώ (προςβλέπειν γὰρ ἐ σθένω)
 Νοόμενος τὰ λοιπὰ τῷ πικρῷ βίῃ, 1500
 Οἷον βιῶναι σφῶ πρὸς ἀνθρώπων χρεῶν.
 Ποίας γὰρ ἀσῶν ἴζειτ' * εἰς ὀμιλίας;
 Ποίας δ' ἑορτὰς, ἔνθεν ἐ κεκλαυμένα
 Πρὸς οἶκον ἴξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;
 Ἄλλ' ἠνίκ' ἀν δὴ πρὸς γάμων ἴκητ' ἀκμάς, 1505
 Τίς ἔτος ἔσαι; τίς παραρρίψει, τέκνα, *overlook*
 Τοιαῦτ' ὀνειδῆ^{ὑμας} λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς ἦν
 Γονεῦσιν ἔσαι σφῶν δ' ὀμῶ† δηλήματα;
 Τί γὰρ κακῶν ἀπεσι; τὸν πατέρα πατὴρ
 Ὑμῶν ἐπεφνε τὴν τεκῶσαν ἠροσεν, 1510
 Ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρῃ κακ τῶν ἴσων
 Ἐκθήσαθ' ὑμᾶς, ὦν περ αὐτὸς ἐξέφυ.
 Τοιαῦτ' ὀνειδιεῖσθε κατὰ τίς γαμεῖ;

* ALDUS, ἴζειτ'.

† TURN. σφῶν δ' ὀμῶ.

1495. Αἰ φυτρῶν πατρός] αἰ χεῖρες τῷ πατρός ὑμῶν τῷ φύσαντος ὕτας ὄρῶν ἦν γενεῶν φασίην πρῆξενσαν τὰ πρότερον λαμπρὰ ὄμματα ὡς ὑμῶν πατὴρ ἐφάνθη, ὡς τέκνα, ὅθεν αὐτὸς ἐσπάρῃ, ἔτι ὄρῶν, ἔτι ἰσορῶν.

1502. Εἰς ποίας] γὰρ ὀμιλίας ἀσῶν ἴζειτ', ὡς ποίας δὲ ἑορτὰς ὅθεν ἢ ἐπαγγέλλεται πρὸς τὴν οἶκον κεκλαυμένα ἀντὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεωρίας τέρψιος. ἀντὶ τῆς τέρψιος τῆς ἀπὸ τῆς θεωρίας. Θεωρία ἢ ὄψις, θεωρία τὸ διατρεῖν καὶ ἢ πατήγρις, ἀφ' ἧς καὶ παρὰ τῷ Δημοσθένει

θεωρικὰ χρήματα τὰ ἐν τῷ διατρεῖν διδόμενα. τίς λαμβάνων, ὡς τέκνα, παρόψεται τοιαῦτα ὀνειδῆ ἃ τοῖς γονεῦσιν ὑμῶν ἔσαι καὶ ὑμῶν ὀμῶ δηλήματα, ἦν γενεῶν βλάβαι ἀτιμίαι.

1507. Τοιαῦτ' ὀνειδῆ] ἀκρίβεται γὰρ ὅτι ὁ Λαῖος ὁ προπάππος αὐτῶ, ἢ γυνὴ Ἰοκάστη ἐμίγη τῷ ἰδίῳ παιδί, ἃ νῦν ἀπαριθμῆσται.

1510. Τεκῶσαν] τῇ τεκῶσῃ ἐμίγη, ἀφ' ἧς αὐτὸς ἐγενήθη.

1513. Τοιαῦτ' ὀνειδιεῖσθε] ὑβρισθησθε.

Οὐκ ἔσιν εὐδείς, ὦ τέκν', ἀλλὰ δηλαδὴ
 Χέρσες φθαρήναι καγάρμεν ὑμᾶς χρεῶν. 1515

ὦ παῖ Μεναικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατήρ
 Ταύταιν λέλειψαι, (νῶ γάρ, ὦ φυτεύσαμεν,
 Ὀλώλαμεν δὴ ὄντε) μή σφε παρίδης

*κερσιδης
 κηλίζο. π
 παρεχ σφ' ιδης* Πτωχᾶς, ἀνάδρους, ἐγγενεῖς ἀλωμένας.

1515 Μηδ' ἐξισώσης τάςδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς 1520

Ἄλλ' οἴκτισον σφᾶς, ὡδὲ τηλικᾶσδ' ὄρων,
 Πάντων ἐρήμεις, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.

Ξύνευσον, ὦ γενναῖε, σῆ ψαύσας χερί.

Σφῶϊν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας,

εν ἐμο Πόλλ' ἂν παρήνεν' νῦν δὲ τῶτ' εὐχέσθῃ μοι, 1525

Οὐ καιρὸς αἰεὶ ζῆν, βίε δὲ λῶονος

Ἵμᾶς κυρήσαι τῶ φυτεύσαντος πατρός.

Τ Ρ Ο Χ Α Ι Ο Σ.

ΚΡΕ. Ἄλις ἴν' ἐξήκεις δακρύων' ἀλλ' ἴθι ζέγης ἔσω.

ΟΙΔ. Πεισέον, κεί μηδὲν ἠδύ.

ΚΡΕ. " Πάντα γὰρ καιρῶ καλὰ."

ΟΙΔ. Οἴσθ' ἐφ' οἷς ἔν εἰμί; 1531

ΚΡΕ. Λέξεις, καὶ τὸτ' εἴσομαι κλύων.

ΟΙΔ. Γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποικον.

ΚΡΕ. Τῷ θεῷ μ' αἰτεῖς δόσιν.

1514. ὦ τέκνα] Οἰδίποδος αὐτὸς ἐλεεινο-
 λογία περὶ τε ἑαυτὸ καὶ τῶν θυγατέρων.

1515. Χέρσες φθαρήναι] εἰκότως φθαρήναι
 ἔπει, καὶ εὐ τεθνήσκει. φθορὰ γὰρ ἐστὶν ἀλη-
 θῆς τὸ μὴ γάμων καὶ τέκνων τυχεῖν, ἀλλ'
 εἰκὴ καὶ μάτην τὸν αἰῶνα ἐμπεθεῖν.

1516. Μεναικέως συνίσεις.

1521. τηλικᾶσδ' ὄρων] ἀντὶ τῶ μικρᾶς.

1523. Ξύνευσον—ψαύσας] ἀντὶ τῶ κατα-
 νείσας ψαύσον αὐτῶν δηλονότι τῆ σῆ χερί.

1524. Σφῶϊν δ' ὦ] συνίσεις.

1525. εὐχέσθῃ] τὸ εὐχέσθῃ, παθητικῶς κη-
 ται ἥτοι εὐχῆς τυχεῖντα ὑπ' ἐμοῦ.

1528. Ἐξήκεις δακρύων] μετοχὴ ἐστὶν ἰν-
 ταῦθα τὸ δακρύων. τὸ ὄνομα γὰρ αἰεὶ βρα-
 χύ ἔχει τὸ υ· ἡ μετοχὴ δὲ δύναται καὶ μα-
 κρὸν αὐτὸ ἔχειν καὶ βραχύ. ἰνταῦθα δὲ τὸ μί-
 τρον μακρὸν αὐτὸ ζητεῖ ἔχειν.

Ib. Ἄλις ἴν'] ἰπίλογος.

1530. Πάντα γὰρ] γνωμμικόν.

Ib. Καιρῶ] καιρὸς κατὰ Ἀριστοτέλην, ὁ
 δῖος

ΟΙΔ. Ἄλλὰ θεοῖς γ' ἐχθιστος ἦκω. 1535

ΚΡΕ. Τοιγαρῶν τεύξῃ τάχα.

ΟΙΔ. Φῆς τὰδ' ἔν ;

ΚΡΕ. Ἄ μὴ φρονῶ γὰρ, ἔ φιλῶ λέγειν μάτην.

ΟΙΔ. Ἀπαγε νῦν μ' ἐντεῦθεν ἤδη.

ΚΡΕ. Στεῖχε νῦν τέκνων δ' ἀφ᾽. 1540

ΟΙΔ. Μηδαμῶς ταύτας * γ' ἔλη με.

ΚΡΕ. Πάντα μὴ βέλε κρατεῖν

Καὶ γὰρ αἰ' κράτησας, ἔ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο.

ΧΟΡ. ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσειτ', Οἰδίπυος ὄδε,
Ὅς τὰ κλειν' αἰνίγματ' ἤδει, καὶ κράτιστος ἦν ἀνὴρ,
Ὅστις ἐ ζήλω πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων, 1546
Εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν ;

“ ὦστε, θνητὸν ὄντ', ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν

“ Ἡμέραν ἐπισκοπῶντα, μηδὲν ὀλβίζειν, πρὶν αὖ

“ Τέρμα τῆ βίης περάσῃ, μηδὲν ἀλγεινὸν παθῶν.”

* ALDUS, πάντας.

ἰδίῳ χρόνῳ, ταῖς ἐπιτηδία ἄρα τῷ ποιῆσαι τι.

1535. Ἄλλὰ θεοῖς] συνίησις.

1538. Ἄ μὴ φρονῶ γὰρ] ἦγαν ἂ μὴ κατὰ τοῦ ἐχω, εἰ δὲ διὰ γλαυτίης προφύρω. Τὴν ἔν σὺν ἔξοδον ἐπὶ ζητίῃς, καὶ αὐτὸς ἐθέλω, ἐκὼν τεύξῃ ταύτης.

1540. Τέκνων δ' ἀφ᾽] ἀφ᾽ ἄσσο. Τῇ προσώδῳ αἰς ἀφαιρῆ.

1543. Καὶ γὰρ αἰ' κράτησας] ὅσα νικήσας, ἢ συνήγει σοι. Καὶ αὐτάρκως ἔχει τὸ δῶμα. Τὰ γὰρ ἔξῃς, ἀνοίκεια γλωμολογῶντος Οἰδίπυος.

Ib. Καὶ γὰρ αἰ' κράτησας] λέγω δὴ τὸ τὸν λαῖον καταβαλεῖν, ὅτι συνήσας αὐτῷ μάχη, καὶ το τὰ Σφραγῶς εὐρεῖν αἰνίγματα.

1545. Ὅστις] κράτιστος ἦν δηλονότι ἐκ εὐδαιμονίας πολιτῶν καὶ εὐτυχίας θάρρῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῇ ἑαυτῷ δηλονότι ἀρετῇ. ὦστε χρὴ πάντα ἀνθρώπων ἐπισκοπῶντα τὴν τελευταίαν ἐκείνην

ἰδίῳ ἡμέραν τῷ θανάτῳ. Μηδὲν μακαρίζειν θνητὸν ὄντα, πρὶν ἂν ὁ τοιαῦτος τὸ τέρμα τῆ βίης διέλθῃ μηδὲν θινὸν πεπονθῶς.

1548. ὦστε θνητὸν ὄντα] ὡςτε μηδὲν ὄντα θνητὸν ὀλβίζειν καὶ εὐδαιμονίζειν τινα, ἐπισκοπῶντα ἰδίῳ τὴν τελευταίαν τῆς ζωῆς αὐτῷ ἡμέραν, πρὶν ἂν περάσῃ καὶ διέλθῃ τέρμα καὶ τέλος τῆ βίης, μηδὲν ἀλγεινὸν καὶ λυπηρὸν παθῶν, ἀλλ' ἀκέραιον τὴν εὐδαιμονίαν διασωσάμενος. Ἔστι δὲ τὸ τελευταίαν ἡμέραν, καὶ τὸ τέρμα τῆ βίης, ταῦτον. Παραφραζεῖ δὲ τὴν τῆ Σόλωνος ῥῆσιν, ἣν εἶπεν πρὸς Κραίσον, ὅτι αὐτῷ τις θησαυρὸς ἰθίκεν· ἢ δὲ ἦν, ὡς ἢ χρὴ πρὸς τὴν ἀνδρα μακαρίζειν. Ἄλλως ὡςτε χρὴ πάντα ἀνθρώπων ἐπισκοπῶντα τὴν τελευταίαν ἐκείνην ἰδίῳ ἡμέραν τῷ θανάτῳ, καὶ μηδὲν μακαρίζειν θνητὸν ὄντα, πρὶν ἂν ὁ τοιαῦτος τὸ τέρμα τῆ βίης διέλθῃ, μηδὲν θινὸν πεπονθῶς.

1. ³⁵Associação de Mulheres do Bairro Condição.
L. 44 - 11.
L. 150 - 2 x inclusive
L. 35
L. 254 & 6240: - (382, 6497, 682.)

ἄν προσηύχθη ἢ ἐφρατίσθη - καὶ ἄδ' ἴψ'.
l. 270. 450.

Instances of the Pres. Part with ἄν as
the signification of a future tense:
l. 270. 1578.

Σ Ο Φ Ο Κ Λ Ε Ο Υ Σ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

ἙΠΙΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ
ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ.

Ὁ Ἐπὶ Κολωνῶ Οἰδίπυς συνημμένος πῶς ἐς τῷ Τυράννῳ.
Ἦδη γὰρ γηραιὸς ὢν ἀφικνεῖται εἰς Ἀθήνας, ὑπὸ τῆς
θυγατρὸς Ἀντιγόνης χειραγωγούμενος· τῶν γὰρ ἀρσένων* αἱ
θῆλαια περὶ τὸν πατέρα μᾶλλον φιλόσοργοι†. Ἀφικνεῖται
δὲ εἰς Ἀθήνας κατὰ τὸ ἐν Πυθῶνι χρησθέν αὐτῷ, ὡς αὐτὸς
φησι, παρὰ ταῖς σεμναῖς καλυμέναις θεαῖς μεταλλάξαι τὸν
βίον. Τότε μὲν ἔν πρώτον γέροντες ἐγχώριοι, ἐξῶν ὁ
Χορὸς συνέσηκεν, πυθόμενοι συνέρχονται‡, καὶ διαλεγον-
ται πρὸς αὐτόν· ἔπειτα δὲ Ἰσμήνη παραγενομένη τὰ κατὰ
τὴν ἑσπέρην ἀπαγγέλλει τῶν παιδῶν, καὶ τὴν γενομένην
ἀφίξιν τῷ Κρέοντος πρὸς αὐτόν· ὃς καὶ παραγενόμενος ἐπὶ
τῷ ἀγαγεῖν§ εἰς τοῦπίσω, ἀπρακτος ἀποσέλλεται||. Ὁ
δὲ πρὸς τὸν Θεσέα διελθὼν τὸν χρησμὸν, ἔτω τὸν βίον
κατασρέφει παρὰ ταῖς θεαῖς.

Τὸ δὲ δράμα, τῶν θαυμασῶν· ὃ καὶ ἤδη γεγηρακῶς ὁ
Σοφοκλῆς ἐποίησε, χαριζόμενος οὐ μόνον τῇ πατρίδι, ἀλλὰ
καὶ τῷ ἑαυτῆ δῆμῳ· ἦν γὰρ Κολωνόθεν· ὥστε τὸν μὲν δῆ-
μον ἐπίσημον ἐπιδείξαι||| χαρίσασθαι δὲ καὶ τὰ μέγιστα
τοῖς Ἀθηναίοις, δι' ὧν ἀπορρήτους ἔσεσθαι καὶ τῶν ἐχθρῶν

* ALDUS, ἦσαν γὰρ τῶν ἀρσένων. † ALDUS, φιλοσογότεραι. ‡ ALDUS, ἐρχον-
ται. § ALDUS, ἀπαγγεῖν αὐτόν. || ALDUS, ἀπαλλάττεται. ||| TURN. ἀποδείξει.

αὐτοὺς κρατήσῃν ὑποτίθεται ὁ Οἰδίπους, προαναφωνῶν ὅτι διασασιάσῃσι πρὸς Θηβαίους ποτὲ, καὶ τέτων κρατήσῃσι ἐκ χρησμῶν διὰ τὸν αὐτῆ τάφον.

Α Λ Λ Ω Σ.

ΤΑ' πραχθέντα περὶ τὸν Οἰδίπυ ἴσμεν ἅπαντα τὰ ἐν τῷ ἑτέρῳ Οἰδίποδι· πεπῆρωται γὰρ, καὶ ἀφίκται εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὀδηγούμενος ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων Ἀντιγόνης· καὶ ἔστιν ἐν τῷ τεμένει τῶν σεμνῶν Ἐριννύων, ὃ ἔστιν ἐν τῷ καλεμένῳ Ἰππείῳ Κολωνῷ, ἔτω κληθέντι, ἐπεὶ καὶ Ποσειδῶνός ἐστιν ἱερὸν Ἰππείε, καὶ Προμηθέως, καὶ αὐτῆ οἱ ὀρεωκόμοι ἴσανται. Ἔστι γὰρ αὐτῷ πυθόχρησον, ἐνταῦθα δεῖν αὐτὸν ταφῆς τυχεῖν, οὐ μὴ ἔστιν ἑτέρῳ βεβήλῳ τόπος· αὐτόθι κάθηται, καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ τὰ τῆς ὑποθέσεως πρόερχεται· ὅρᾳ γὰρ τις αὐτὸν τῶν ἐντεῦθεν, καὶ πορεύεται ἀγγέλλων ὅτι τις παρὰ τῷ χωρίῳ τέτῳ προσκάθηται. Καὶ ἔρχονται οἱ ἐν τῷ τόπῳ ἐν Χορῆ σχήματι μαθησόμενοι τὰ πάντα· πρῶτος ἔν ἐστι καταλύων τὴν ὀδοιπορίαν, καὶ τῇ θυγατρὶ διαλεγόμενος. Ἄφατος δὲ ἐστι καθόλα ἡ οἰκονομία ἐν δράματι, ὡς ἔδενι ἄλλῳ σχεδόν.

Ἡ σκηνὴ τῆς δράματος ὑπόκειται ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐν τῷ Ἰππείῳ, πρὸς τῷ ναῷ τῶν σεμνῶν θεῶν· ὃ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἐξ Ἀθηναίων ἀνδρῶν.

Τ Α Τ Ο Υ Δ Ρ Α Μ Α Τ Ο Σ
Π Ρ Ο Σ Ω Π Α.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΞΕΝΟΣ ΑΔΗΤΗΣ.

ΧΟΡΟΣ ΕΞ ΑΤΤΙΚΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Προλογίζει δὲ ὁ ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Σ Ο Φ Ο Κ Λ Ε Ο Υ Σ

Ε Π Ι Κ Ο Λ Ω Ν Ω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΟΙΔ. ΤΈκνον τυφλῆ γέροντος Ἀντιγόνῃ, τίνας
Χώρας ἀφίγμεθ', ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν ;
Τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπῃν καθ' ἡμέραν
Τὴν νῦν σπανισοῖς δέξεται δωρήμασι ;
Σμικρὸν μὲν ἔξαιτῆντα, τῆ σμικρῆ * δ' ἔτι 5
Μεῖον φέροντα· καὶ τόδ' ἔξαρκῆν ἐμοί.
“ Στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με χῶ χρόνος ξυνῶν †
“ Μακρὸς διδάσκει, καὶ τὸ γενναῖον, τρίτον.”
Ἄλλ', ὦ τέκνον, θάκοισιν, εἴ τινα βλέπεις,

* ALDUS, μικρῆ.

† TURN. in marg. παρῶν.

1. Τέκνον τυφλῆ γέροντος] Οἰδίπῃς εἰς Ἀθήνας παραινεύμενος, ἐρωτᾷ τὴν θυγατέρα Ἀντιγόνῃ.

3. Τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπῃν] ἔστι μὲν ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς λαμβάνοντα λέγειν ἴτα, τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπῃν δέξεται ; ἢ τίς ἡμᾶς σήμερον ὑποδέξεται ; δύναται δὲ καὶ τοῖς ἀνω συνάπτεσθαι, τῆ τίς μὴ πυσματικῶς κειμένη, ἀλλ' ἀπὸ τῆ ἢ ἀρθρῆ· ὥστε τῷ πόλις συντετέχθαι, καὶ τὸν λόγον ἔχειν ἴσως, τίνας χώρας ἀφίγμεθα, ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν, ἢ τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπῃν δέξεται ; ὅτι δὲ τῷ τίς ἀπὸ τῆ ἀρθρῆ χρωῖνται, Καλλιμάχος φησὶ ἔσως, “ Ἐπεὶ ἅλα κῆνος ἐνάσθη Ἀλκαθῶν τις ἀπὸ τυσος.” Ἠθικώτερον δὲ τὸ πρῶτον.

4. Σπανισοῖς] εὐτελίστι. Τοῖς κατὰ σπᾶνιν τῆ αἰτῆντος διδομένοις.

6. Μεῖον φέροντα] βραχυτέρον ἀποφερομένου τῆ αἰτῆντος· ἢ γὰρ ὅσα αἰτίαι τις λαμβάνει.

1b. Καὶ τόδ' ἔξαρκῆν] ἕμους γὰρ τῶν τῶν ἀρκέμενος.

7. “ Στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με”] ταῦτα με στέργειν, τὰ δυστυχήματα καὶ ὁ πολὺς πεποιήκε χρόνος, καὶ τὸ τῶν συμφερῶν πλῆθος, καὶ τὸ τῆς ἀνδρείας πλεονέκτημα. Πάθαι γὰρ αἱ συμφοραί. Ἀπὸ κοινῆ δὲ τὸ διδασκῆ. Ἀπὸ τῆ εἰθίστα τῷ πολλῷ χρόνῳ, καὶ μεμλετήκα τῆς τύχης τὰ δύσκολα.

9. Θάκοισι] καθέδραις.

Ἡ πρὸς Βεβήλοισ, ἢ πρὸς ἄλσεσιν Θεῶν, 10
 Στήσόν με καξίδρυσον, ὡς πυθοίμεθα
 Ὅπε ποτ' ἔσμεν' μαυθάνειν γὰρ ἤκομεν
 Ξένοι πρὸς ἀσῶν, χα' ἄν * ἀκέσωμεν, τελεῦ.
 ANT. Πάτερ ταλαίπωρ' Οἰδίπε, πύργοι μὲν, οἱ
 Πόλιν ζέχουσιν, ὡς ἀπ' ὀμμάτων πρόσω 15
 Χῶρος δ' ὄδ' ἱερός, ὡς σάφ' εἰκάσαι †, βρύων
 Δάφνης, ἐλαίας, ἀμπέλκ' πυκνόπτεροι
 Δ' εἶσω κατ' αὐτὸν εὐσομῶσ' ἀηδόνες.
 Οὔ κῶλα κάμψον τῷδ' ἐπ' ἀξέσκα πέτρα.
 Μακρὰν γὰρ ὡς γέροντι προὔσαλης ὁδόν. 20
 ΟΙΔ. Κάθιζέ νῦν με καὶ φύλασσε τὸν τυφλόν.
 ANT. Χρόνε μὲν ἔνεκ' εἰ μαθεῖν με δεῖ τόδε.
 ΟΙΔ. Ἐχεις διδάξαι δὴ μ' ὅποι καθέσαμεν ;
 * ALDUS, ἀσῶν ἄν. † TURN. ἀπικάσαι.

10. Ἡ πρὸς βεβήλοισ] βατοῖς. βέβηλος γὰρ τύπος, ἀκαθάρτος καὶ βατὸς πᾶσι. Καὶ βέβηλος ἀηδὴ, ὁ μιᾶρος. Εὐριπίδης Πρωτεσίλαω, "Οὐ γὰρ θέμις βέβηλον ἀπεισθαι δόμων." Καὶ, "Ἀείδω ξυνοῖσι· Θύρας δ' ἐπίθεσθε, βέβηλοι." Βεβήλοισ ἔν, τοῖς πᾶσι βασιμοῖς τάποις, μηδ' ἀνεμένοις θεοῖς· ἐκ μεταφορᾶς δὲ βεβήλος, καὶ τὰς ἀμύητας φασὶ καὶ ἀκαθάρτους. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Σουδαίπῳ, βέβηλον τὸν ἰδιώτην φασί.

11. Στήσόν με] στήσόν με ἐκ τῆς ὀδοπορίας καὶ μαυθσοίμεθα.

12. Μαυθάνειν γὰρ ἤκομεν] εἰς γὰρ τῷτο (φασί) ἐληλυθᾶμεν ἅτε δὴ ξένοι ὄντες, παρὰ τῶν ἀσῶν μαυθάνειν τί ἐστὶ πρακτικὴν ἡμῖν.

14. Πάτερ ταλαίπωρ' Οἰδίπε] ἐκ ἐμπειροειν βλασμένη τῷ πατρὶ ταλαίπωρον ἀποκαλεῖ, ἀλλὰ τῷ πάθος περιβάσει τὸ μέγεθος παρὶν δὲ οἱ Ἕλλησι τὸ πειθεῖν φασί. Καὶ Ἀντίμαχος, Πάρος τ' ἴ γ' ἀλόχοισι καὶ αἰς τιμῆσιν ἴκατος. Παρὰ τῷτο ἔν ταλαίπωρος ἰτυμολογῆται.

15. Ὡς ἀπ' ὀμμάτων πρόσω] γράφεται αἰς ἀνομμάτων ὅ ἐστιν, αἰς τυφλῶ σημήναι,

πρόσω εἰσίν. Ὡς ἂν τις πρόσω ἀφορᾶν τιμημίρωτο, ὡς ἂν τις τὰ ὀμματα πόρρω ἴχαν.

16. Ὡς ἀπικάσαι] αἰς ἔστιν ἐκ προφῆμιας τιμημίρωσθαι.

17. Πυκνόπτεροι δ' εἶσω] οἶον κατὰ τὸν χῶρον. Ἐκράτητος δὲ μεγάλας τῆ φράσει αἰστικὴ μίλισσαν αὐτὸν ἐκάλεσαν οἱ κωμικοί.

18. Εὐσομῶσιν] εὐφρογῶσιν. Εὐφάτως ἀδουσι.

19. Ἐπ' ἀξέσκα πέτρα] γράφεται πάγκ. Ἐπὶ τῷ λίθῳ βάθρῳ.

20. Μακρὰν γὰρ ὡς γέροντι] προήλθε μακροτέραν ὁδὸν ἢ αἰς ἤρμοξε γέροντι.

22. Χρόνε μὲν ἔνεκα] ἀντὶ τῷ, διδίδασμαι τῷ χρόνῳ τὸ φυλάττειν σε ἰδηγῆσα. Σύνθεσις ἔν τὸ πρᾶγμα. Εἰς τὸ αὐτό. Τῷ μὲν χρόνῳ ἢ σύνθεσις σοι χάριν, εἰ χρεία μαθεῖν ὅτι τυφλὸς εἶ, καὶ ὅτι δεῖ σε προμηθείας τυχεῖν.

1b. Οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε] εἰ χρεία ἔχω (φασί) μαθεῖν ὅτι τυφλὸς εἶ, καὶ ὅτι δεῖ σε προμηθείας τυχεῖν. διδίδασμαι γὰρ τῷτο τῷ χρόνῳ· σύνθεσις ἔν ὄν, εἰ δεῖ με μαθεῖν τῷτο νῦν.

- ANT. Τὰς γῆν Ἀθήνας οἶδα· τὸν δὲ χῶρον, ἔ.
 ΟΙΔ. Πᾶς γὰρ τις ἡῦδα τῆτον ἡμῖν ἐμπόρων. 25
 ANT. Ἀλλ' ὅστις ὁ τόπος, ἢ μάθω μολῶσά ποι;
 ΟΙΔ. Ναὶ, τέκνον, εἰπέρ' ἐσί γ' ἐξοικήσιμος.
 ANT. Ἀλλ' ἐσι μὲν γ' οἰκητός· οἶομαι δὲ δεῖν
 Οὐδέν· πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε νῶϊν ὄρῳ.
 ΟΙΔ. Ἦ δεῦρο προστείχοντα κᾶξορμώμενον; 30
 ANT. Καὶ δὴ μὲν ἔν παρόντα· χῶ,τι σοι λέγειν
 Εὐκαιρόν ἐστιν, ἔννεφ', ὡς ἀνὴρ ὄδε.
 ΟΙΔ. ὦ ξεῖν', ἀκέω* τῆσδε τῆς ὑπέρ τ' ἐμῆ
 Αὐτῆς θ' ὀρώσης, ἔνεχ' ἡμῖν αἴσιος
 Σκοπὸς προσήκεις, τῶν ἀδηλῶμεν † φράσαι. 35
 ΞΕΝ. Πρινῆ ‡ τὰ πλείον' ἰσορεῖν, ἐκ τῆσδ' ἔδρας
 Ἐξελθ'· ἔχεις γὰρ χῶρον ἐχ' ἀγνὸν πατεῖν.
 ΟΙΔ. Τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος; τῆ θεῶν νομίζεται;
 ΞΕΝ. Ἀθικτος, ἐδ' οἰκητός· αἱ γὰρ ἔμφοβοι
 Θεαί σφ' ἔχουσι, γῆς τε καὶ σκότῃ κόραι. 40
 ΟΙΔ. Τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἀν' εὐζαίμην κλύων;

* ALD. TURN. ἀκέων. † TURN. τῶν ἀδηλῶμεν. ‡ ALDUS, πρὶν νῦν.

24. Τὰς γῆν Ἀθήνας οἶδα] ὅτι ἐν τῇ Ἀττικῇ ἰσμεν οἶδα· τίς δὲ ἐστὶν αὐτός ὁ δήμος, ἀγνοῶ.

25. Πᾶς γὰρ τις ἡῦδα] τί ἡῦδα; ὅτι αὐταὶ εἰσι Ἀθῆναι.

26. Ἐμπόρων] ἀντὶ τῆ ὀδοπόρων. Διότι ἐχ.

27. Ἐξοικήσιμος] ἐν ἐρωτήσῃ ὁ λόγος. Βάλει μάθω τίς ὁ πρὸ τῆ ἀγνοῦς τόπος.

28. Οἶομαι δὲ δεῖν ἄδην] ἢ δεῖν τῆ προσελθῆσαι ἰρατῆσαι με. Ἰδῆ γὰρ ἀνὴρ πάρεστι παρ' ἐκ ἐσόμεθα. Οἶον, ἐκίετι δεῖν ἴσως προῖδσαν μαθήσῃν περὶ τῆ τόπος. Καλῶς δὲ τὰ τίς ἀκνημίας, ἵνα μὴ μόνος ὁ Οἰδίπυς ἀπολειφθῇ.

29. Νῶϊν ἰρῶ] συνίζησις.

30. Ἦ δεῦρο προστείχοντα κᾶξορμώμενον] καὶ ὅπως σοι λέγειν εὐκαιρὸν νομίζεις, λέγει· ἀμέσται γάρ.

31. Χῶ,τι σοι λέγειν] καὶ ὅπως σοι λέγειν εὐκαιρὸν νομίζεις, λέγει· ἀμέσται γάρ.

32. Τῆς ὑπέρ τ' ἐμῆ αὐτῆς θ' ὀρώσης] τικτῆστιν, ὑπὲρ ἀμφοῖν ὀρώσης.

33. Οὐνεχ' ἡμῖν αἴσιος] ὅτι αἴσιος ἡμῖν σκοπὸς ἀφίξει ὥστε φράσαι περὶ ἄν ἀγνοῦμεν ἢ, ὥστε φράσαι ἡμῖν ἃ σοι λέξομεν.

34. Πρινῆ τὰ πλείονα] ἀπόσθι πρῶτον τῶν ἀβάτων, καὶ τότε ἱεράτα.

35. Χῶρον ἐχ' ἀγνόν] οἶον, σοὶ ἐχ' ἀγνόν, εἰ μὴ μόνος ἰερεῖσιν. ἢ οἶον, ἐκ ἀνιμμένον καὶ βατόν.

36. Αἱ γὰρ ἔμφοβοι θεαί] Φύλαρχός φησι δύο αὐτάς εἶναι, τὰ τε Ἀθηναίων ἀγάλματα, δύο. Πολέμων δὲ τρεῖς αὐτάς φησι.

29. Νῶϊν ἰρῶ] συνίζησις.

30. Ἦ δεῦρο προστείχοντα κᾶξορμώμενον] καὶ ὅπως σοι λέγειν εὐκαιρὸν νομίζεις, λέγει· ἀμέσται γάρ.

31. Χῶ,τι σοι λέγειν] καὶ ὅπως σοι λέγειν εὐκαιρὸν νομίζεις, λέγει· ἀμέσται γάρ.

32. Τῆς ὑπέρ τ' ἐμῆ αὐτῆς θ' ὀρώσης] τικτῆστιν, ὑπὲρ ἀμφοῖν ὀρώσης.

33. Οὐνεχ' ἡμῖν αἴσιος] ὅτι αἴσιος ἡμῖν σκοπὸς ἀφίξει ὥστε φράσαι περὶ ἄν ἀγνοῦμεν ἢ, ὥστε φράσαι ἡμῖν ἃ σοι λέξομεν.

34. Πρινῆ τὰ πλείονα] ἀπόσθι πρῶτον τῶν ἀβάτων, καὶ τότε ἱεράτα.

35. Χῶρον ἐχ' ἀγνόν] οἶον, σοὶ ἐχ' ἀγνόν, εἰ μὴ μόνος ἰερεῖσιν. ἢ οἶον, ἐκ ἀνιμμένον καὶ βατόν.

36. Αἱ γὰρ ἔμφοβοι θεαί] Φύλαρχός φησι δύο αὐτάς εἶναι, τὰ τε Ἀθηναίων ἀγάλματα, δύο. Πολέμων δὲ τρεῖς αὐτάς φησι.

116 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

ΞΕΝ. Τὰς πάνθ' ὀρώσας Εὐμενίδας ὄγ' ἐνθάδ' ὦν
Εἶποι λέως νιν' ἄλλα δ' ἀλλαχῆ καλά.

ΟΙΔ. Ἄλλ' ἴλεω * μὲν τονδ' ἰκέτην δεξαίατο.

Ἦστ' ἔχ' ἔδρας γῆς τῆσδ' ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι. 45

ΞΕΝ. Τί δ' ἔσι τῆτο ;

ΟΙΔ. Συμφορᾶς ξύνθημ' ἐμῆς.

ΞΕΝ. Ἄλλ' ἔδὲ μέντοι τῆξανισάναι πόλεως

Δίχ' ἐσὶ θάρσος, πρὶν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρῶ †.

ΟΙΔ. Πρὸς νυν θεῶν, ὦ ξεῖνε, μή μ' ἀτιμάσης 50

Τοιούδ' ἀλήτην ὦν σε προστρέπω ‡ φράσαι.

ΞΕΝ. Σήμαινε' κῆκ' ἀτιμος ἐκ γ' § ἐμῆ φανῆ.

ΟΙΔ. Τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος δῆτ', ἐν ᾧ βεβήκαμεν ;

ΞΕΝ. Ὅσ' οἶδα καγὼ, πάντ' ἐπισήση κλύων.

Χῶρος μὲν ἱερός πᾶς ὅδ' ἔς', ἔχει δὲ νιν 55

Σεμνὸς Ποσειδῶν' ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεός

Τιτὰν Προμηθεύς. Ὄν δ' ἐπισείβεις τόπον

* ALDUS, ἴλας.

† ALDUS, τί δρῶ.

‡ ALD. TURN. in marg. προστρέπω.

§ TURN. ἐξ ἐμῆ.

42. Τὰς πάνθ' ὀρώσας Εὐμενίδας] Ἐπιμεινίδης Κρόνῳ φησὶ τὰς Εὐμενίδας, Ἐκ τῆ καλλιόμοιο γίνεται χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, Μοῖραι τ' ἀθάνατοι, καὶ Ἐρινύες αἰολόδαροι. Ἰσχυρὸς δὲ ἐν τῇ τετάρτῃ μητέρα τῶν Εὐμενίδων Εὐάνυμιν ἀναγράφει, ἣν νομίζεσθαι γῆν. Ἔνιοι δὲ μεταβαλὼν αὐτῶν φασὶ τὸ ὄνομα ἐπὶ Ὀρίσῃ· τότε γὰρ πρῶτον Εὐμενίδας κληθῆναι, ὠμενίς αὐτῶν γινόμενας, κριθέντι νικᾶν παρ' Ἀθηναίοις, καὶ ἰσοκωντάσαντι αὐταῖς ἐν μίλαινεν ἐν Κερνίᾳ τῆς Πελοποννησῆας. Φιλήμων δὲ ὁ κωμικὸς ἱτέρας φησὶ τὰς σημανὰς θεὰς τῶν Εὐμενίδων.

43. Εἶποι λέως νιν] ἐντὶ τῆ αὐτᾶς. Διὸ τὸ Χ.

Πβ. Ἄλλα δ' ἀλλαχῆ καλά] παρ' ἕσων ἄλλοι ἄλλοις ὀνόμασι καλῶσιν αὐτάς. ἄλλα ὀνόματα παρ' ἄλλοις καλὰ νομίζονται, παρ' ἑμῶν δὲ ταῦτα, τὸ ὀνομάζειν αὐτάς Εὐμενίδας.

44. Ἄλλ' ἴλεω μὲν] ἴλασ' μοι αἱ Εὐμενίδες. Ἐγὼ γὰρ ἐκ ἀνασῆσομαι ἐντεύθει.

46. Τί δ' ἔσι τῆτο] ἀντὶ τῆ, διὰ τί ἐκ ἀνίσασαι ;

47. Συμφορᾶς ξύνθημα] σύμβολόν μοι τῆς συμφορᾶς, τὸ καταστήσαι με εἰς Ἐρινυῶν ἰσχύον.

49. Πρὶν γ' ἂν ἐνδείξω] ἴσως ἔ τῇ πόλει ἐνδείξω τί χρὴ ποιεῖν.

51. Προστρέπω] ἰκετεύω.

56. Ὁ πυρφόρος θεός] ὁ Ἥφαιστος.

57. Τιτὰν Προμηθεύς] περὶ τῆ τὸν Προμηθεῖα περὶ Ἀκαδημίας καὶ τὸν Κολωνὸν ἰδρῆσθαι, Ἀπολλοδώρος γράσει ἔσως, Συντιμάται δὲ καὶ ἐν Ἀκαδημίᾳ τῇ Ἀθηνᾶ, καθάπερ ὁ Ἥφαιστος καὶ ἐστὶ αὐτῶ παλαιὸν ἱδρυμα καὶ κατὰ ἐν τῷ τιμῆνι τῆς θεᾶς. Δείκνυται δὲ καὶ βάσις ἀρχαία κατὰ τὴν εἰσοδὸν, ἐν ᾗ τῆ τι Προμηθεύς ἐστὶ τύπος καὶ τῆ Ἥφαιστου ἀειποιή-
ται

Χθονός καλεῖται τῆσδε χαλκόπυς ὁδός,
 Ἐρεισμ' Ἀθηνῶν· αἱ δὲ πλησίον * γύαι
 Τόνδ' ἰππότην Κολωνὸν εὐχονται σφίσιν 60
 Ἀρχηγὸν εἶναι, καὶ φέρουσι τῆνομα
 Τὸ τῆδε κοινὸν πάντες ὀνομασμένον.
 Τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐσίν, ὦ ξέν', ἐ λόγους
 Τιμώμεν, ἀλλὰ τῇ ξυγκσίᾳ πλέον.

ΟΙΔ. Ἡ γάρ τινες ναίεσι τῆσδε τῆς τόπυς ; 65
 ΞΕΝ. Καὶ κάρτα τῆδε τῆ θεῶ γ' ἐπώνυμοι.
 ΟΙΔ. Ἀρχεὶ τίς αὐτῶν, ἢ πὶ τῷ πλήθει λόγος ;
 ΞΕΝ. Ἐκ τῆ κατ' ἄστυ βασιλέως τὰδ' ἀρχεται.
 ΟΙΔ. Οὗτος δὲ τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ ;
 ΞΕΝ. Θησεὺς καλεῖται, τῆ πρὶν Αἰγέως τόκος. 70
 ΟΙΔ. Ἄρ' ἂν τις αὐτῷ πομπὸς ἐξ ὑμῶν μόλοι ;
 ΞΕΝ. Ὡς πρὸς τί λέξων, ἢ καταρτύσων μόλοι ;
 ΟΙΔ. Ὡς ἂν προσαρκῶν σμικρὰ, κερδαυῆ μέγα.

* ALD. TURN. οἱ δὲ πλησίον γύαι.

ται δὲ, ὡς καὶ Λυσιστραχίδης φησὶν, ὁ μὲν Προμηθεὺς, πρῶτος καὶ πρεσβύτερος ἐν δεξιᾷ σκῆπτρον ἔχων ὁ δὲ Ἡρακλῆς, νέος καὶ δεύτερος. Καὶ βαμὸς ἀμφοῖν κοινός ἐστιν ἐν τῇ βασιί ἀποπεμφόμενος.

58. Χαλκόπυς ἰδός] ὡς ἔτω τινὸς καλυμμένη τόπη ἐν τῷ ἱερῷ, χαλκόπυδος ἰδός· φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος δὲ αὐτῆς κατάβασις εἶναι εἰς ἄδῃ. Καὶ Ἴστρος δὲ μνημονίει τῆς χαλκῆς ἰδός, καὶ Ἀσυσάμας. Καὶ τις τῶν χρησιμοποισίων φησὶ, Βοιωτοὶ δ' ἰπποιο ποτιεῖχισι Κολωνόν, Ἐγθα λίθος τρικάρανος ἔχει καὶ χαλκῆος ἰδός. Τὸ ἐξῆς, ὅν δ' ἐπιστῆθαι τὸν χθονός τῆσδε, καλεῖται χαλκόπυς ἰδός. Οὕτως δὲ ἐκαλεῖτο διὰ τὸ εἶναι μέταλλα χαλκῆ ἐν τῷ Κολωνῷ.

59. Οἱ δὲ πλησίον γύαι] γράφεται, αἱ δὲ πλησίον γύαι.

62. Τὸ τῆδε κοινόν] τὸ τῆ Κολωνῶ ὄνομα

κοινὸν φέρουσι πάντες, ὀνομασμένοι Κολωνιάται δηλονότι.

64. Ἀλλὰ τῇ ξυγκσίᾳ πλέον] τῷ ἔργῳ καὶ τῇ πείρᾳ πλέον τιμώμενα, οὐ τοῖς λόγοις.

66. Ἐπώνυμοι] Κολωνιάται καλέμενοι.

67. Ἡ πὶ τῷ πλήθει λόγος] ἢ ἐν τῷ πλήθει ἐστὶν ἡ ἰσχὺς ; ταῦτέσι, δημοκρατεῖνται.

72. Ἡ καταρτύσων μόλοι] παρασκευάσαν. Εὐτρεπίσων. Ὀμηρος· « ἠρτύναντο δ' ἑρετμάς » καὶ Κλυταιμνήστρα δόλον ἤρτυ. τὸ δὲ ἐξῆς ὡς τί προσέλεξον αὐτῷ μόλοι τίς. Ἡ πρὸς τί εὐτρεπίσων αὐτὸν μολεῖν.

73. Ὡς ἂν προσαρκῶν] τὰ αὐτὰ αὐθις ἑρεῖ, ὅτι ἐπ' ἀφελείᾳ τῆτο γίγνεται τῶν δεχομένων αὐτὸν καὶ θαπτόντων, ἐπὶ βλάβῃ δὲ τῶν ἀποπεμφάντων.

Ib. Κερδαυῆ μέγα] τῆτο καὶ μετὰ ταῦτα ἑρεῖ, ὅτι οἱ μὲν διεξάμενοι αὐτὸν μεγάλα κερδαύουσιν, οἱ δ' ἀποπεμφόμενοι, βλαβήσονται.

118 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

- ΞΕΝ. Καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις ;
 ΟΙΔ. Ὅσ' ἀν λέγωμεν, πάνθ' ὀρῶντα λέξομεν. 75
 ΞΕΝ. Οἴσθ', ὦ ξέν', ὡς νῦν μὴ σφαλῆς ; ἐπεὶ περ εἶ
 Γενναῖος ὡς ἰδόντι, πλὴν τῶ δαίμονος,
 Αὐτῶ μὲν ἔπερ κἀφάνης, ἕως ἐγὼ
 Τοῖσδ' ἐνθάδ' αὐτῶ μὴ κατ' ἄστυ δημόταις
 Λέξω τάδ' ἐλθῶν· οἶδε γὰρ κρινῆσί γε 80
 Εἰ * χρεὶ σε μίμνειν ἢ πορεύεσθαι πάλιν.
 ΟΙΔ. ὦ τέκνον, ἢ βέβηκεν ἡμῖν ὁ ξένος ;
 ΑΝΤ. Βέβηκεν. ὦστε πᾶν ἐν ἡσυχῶ, πάτερ,
 Ἐξεσι φωνεῖν, ὡς ἐμῶ μόνης πέλας.
 ΟΙΔ. ὦ πότνιαι δεινῶπες, εὔτε νῦν ἔδρας 85
 Πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆσδε γῆς ἔκαμψ' ἐγὼ,
 Φοίβω τε κάμοι μὴ γένησθ' ἀγνώμονες,
 Ὅς μοι τὰ πόλλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακὰ,
 Ταύτην ἔλεξε παῦλαν ἐν χρόνῳ μακρῶ,
 Ἐλθόντι χώραν τερμίαν, ὅπερ θεῶν 90
 Σεμνῶν ἔδραν λάβοιμι καὶ ξενόσασιν,
 Ἐνταῦθα κάμψειν † τὸν ταλαίπωρον βίον.

* ALDUS, ἠ.

† ALDUS, κάμπτιν.

77. Τῶ δαίμονος] τῆς τύχης.

78. Αὐτῶ] αὐτόθι.

85. ὦ πότνιαι δεινῶπες] τὸ ἐντελεῖς, ὦ πότνιαι. Ὁ δὲ γῆς, ἕτως, ἐπειδὴ ἦλθον πρὸς ὑμᾶς, μὴ ἐναντιωθῆτέ μοι καὶ τῶ χρισαντί με Ἀπόλλωνι.

Ιβ. Εὔτε νῦν] ὅτι. Ἐπειδὴ.

87. Ἄγνώμονες] ἐναντιογνώμονες. Ἄστυ-
 γιωστοί.

90. Χώραν τερμίαν] τερμίαν αὐτῶ, εἰμαρ-
 μίνην. Ἐφ' οἷς ἐμελλε τὸ τέλος τῶ βίος ἀνύ-
 σιν.

91. Καὶ ξενόσασιν] γράφεται καὶ κατὰ-
 σασιν.

92. Ἐνταῦθα κάμψειν] εἰσὶ γε οἱ φασὶ τὸ

μῆμα τῶ Οἰδίποδος ἐν ἱερῶ Δήμητρος εἶναι ἐν
 Τειωνῶ, μεταγαζόντων αὐτὸν ἐκ Κεῆς τινος ἀσά-
 μιν χωρίας. Καθάπερ ἱστορεῖν φησὶν Ἀρίστου
 Λυσίμαχος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τῶ τρικαιδεκά-
 τῳ τῶν Θεβαϊκῶν, γράφων ἕτως. Οἰδίπῳ δὲ
 τελευτήσαντος, καὶ τῶν φίλων ἐν Θεβαίαις θάπ-
 τειν αὐτὸν διαγομείων, ἐκέλευον οἱ Θεβαῖοι δια-
 τάς προσηνευμένας συμφορὰς, ὡς ἄντας ἀσά-
 μιν οἱ δὲ, κομίσαντες αὐτὸν εἰς τινα τόπον
 τῆς Βοιωτίας, καλούμενον Κεῆν, ἔθαψαν αὐτὸν.
 Γενομένων δὲ τοῖς ἐν τῇ κάμῃ κατοικῆσαι ἀ-
 τυχημάτων τινῶν, εὐθὺς αἰτίαν εἶναι τέ-
 ταν τῆν Οἰδίπῳ ταφῆν, ἐκέλευον τὰς φίλους ἐκ-
 βαλεῖν αὐτὸν ἐκ τῆς χώρας. Οἱ δὲ ἀπερέμνον
 τοῖς συμβαίνουσιν, ἀνελάττοντες ἐκόμισαν εἰς Ἐτε-
 ανῶν.

Κέρδη μὲν οἰκήσοντα τοῖς δεδεγμένοις,
 Ἄτην δὲ τοῖς πέμψασιν, οἳ μὲν ἀπήλασαν
 Σημεῖα δ' ἤξειν τῶνδ' ἐμοὶ παρηγγύα,
 Ἡ σεισμὸν, ἢ βροντὴν τιν', ἢ Διὸς σέλας.
 Ἐγνῶκα μὲν νῦν ὡς με τήνδε τὴν ὁδὸν
 Οὐκ ἔσθ' ὅπως ἔπις ὄν ἐξ ὑμῶν πτερὸν
 Ἐκήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος· ἔ γὰρ ἄν ποτε
 Πρώταισιν ὑμῖν ἀντέκυρσ' ὁδοιπορῶν*,
 Νήφων αἰνοῖσι, καὶ πῖ σεμνὸν ἐζόμεν
 Βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον· ἀλλὰ μοι, θεαί,
 Βίε, κατ' ὀμφὰς τὰς Ἀπόλλωνος, δότε
 Πέρασιν ἤδη καὶ καταστροφὴν τινα,

95

100

* TURN. ὁδοιπόρων.

ἐπί. Βυλόμενοι δὲ λάβρα τὴν ταφὴν ποιή-
 σασθαι, καταθάπτουσι νυκτὸς ἐν ἱερῷ Δήμη-
 τρος, ἀγοήσαντες τὸν τόπον. Καταφανὸς δὲ
 γινόμενα, πέμψαντες οἳ τὸν Ἐπιετὸν κατοι-
 κητικὸν τὸν θεὸν ἐπιπράτων τί ποιήσασιν. Ὁ δὲ
 θεὸς εἶπε μὴ κινήσῃ τὸν ἱεῖον θεῶν, διότι αὐ-
 τὰ τίθαπται. Τὸ δὲ ἱερόν φασιν Οἰδιπόδιον
 κλεῖσθαι.

93. Κέρδη μὲν οἰκήσοντα] ὁ ποιητὴς χαρι-
 ζόμενος τοῖς Ἀθηναίοις τὴν φωνὴν ἐδέχθη γὰρ
 τότε Βοιωτῶν καὶ Ἀθηναίων πρὸς ἀλλήλους δια-
 φερόμενοι.

96. Ἡ σεισμὸν, ἢ βροντὴν] ταῦτα ἐπὶ τέ-
 λει τῷ δράματι γίνονται.

98. Οὐκ ἔσθ' ὅπως ἔπις ὄν] οἷον, κατὰ
 διάνοιαν, φασίν, ἐξ ὑμῶν τῶν θεῶν εἰς τὸν τό-
 πον ἀφίγμαι.

Ib. Πτερὸν] οἰκόν, τὴν πτέρωσιν τῆς δια-
 νείας.

101. Νήφων αἰνοῖσι] αἰνοῦν αὐτὰς λέγει, ὅτι
 ἔσπιθεται οἶνος αὐταῖς, ἀλλ' ὕδαρ. Διὸ καὶ
 νηφάλια καλεῖνται αἱ σπονδαὶ αὐτῶν. Πο-
 λέμων δὲ ἐν τῷ πρὸς Τίμαιον, καὶ ἄλλοις τισὶ
 θεοῖς νηφάλιας φασὶν θυσίας γίνεσθαι, γράφων
 ἄσας, Ἀθηναῖοί τε γὰρ ἐν τοῖς ταύτοις ἐπι-
 κληθεῖς ὄντες, καὶ τὰ πρὸς τὰς θεὰς ὄσσαι, νηφα-

λια μὲν ἰερά θύσαι Μνημοσύνη, Μῆσαι, Ἥοι,
 Ἥλιος, Σελήνη, Νύμφαι, Ἀφροδίτη ἠραιά. Φι-
 λόχορος δὲ καὶ περὶ τινῶν ἄλλων θυσῶν τὸν
 αὐτὸν τρόπον θεωρῶμεν φασίν ἐν τῇ δευτέρᾳ
 τῶν Ἀθίδων, Διονύσω τε καὶ ταῖς Ἐρεχθίδας
 θυγατράσι. Καὶ ἔ μόνον θυσίας νηφάλιας,
 ἀλλὰ καὶ ξύλα τινα ἐξέκαιον. Κράτις μὲν ἔν
 ὁ Ἀθηναῖος τὰ μὴ ἀμπέλινα τῶν ξύλων πάντα
 νηφάλια φασὶν προσαγορεύεσθαι. Ὁ δὲ Φιλόχο-
 ρος ἀκριβέστερόν φησι, τὰ μὴ ἀμπέλινα, μῆ-
 τε σύκινα, ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τῶν θύμων, νηφάλια
 καλεῖσθαι καὶ πρώτη φασὶν ὕλη πρὸς τὰς ἐμ-
 πύρας θυσίας ταύτη κεχρῆσθαι.

Ib. Ἐξ ἔ και τῆνομα λαθεῖν τὸν θύμον,
 ὡς παρὰ τὴν θύμιασιν καὶ τὴν θυὴν πεποι-
 μένης τῆς φωνῆς. Εἰσὶ δὲ καὶ τινες τὸ παράπαν
 ἀσπονδοὶ θυσίαι κατὰ τύχην αἰετὸς παρέλθεσαι.

Ib. Καὶ πῖ σεμνὸν ἐζόμεν] ὁ ἀνω εἶπε, τῶν
 ἐπ' ἀξέσθαι πύρας.

102. Ἀσκέπαρνον] ἀγλυφον, καὶ ἀπιπέκω-
 τον, καὶ ἀξυσον ἐκ εἰρησμέον.

104. Πέρασιν ἤδη] πέρασιν, ἀντὶ τῆς πέ-
 ρας, ὅ ἐστι τελευτήν. Τὸ δὲ ἐξῆς, βίον πύ-
 ρασιν.

Εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν, αἰεὶ 105

Μόχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν.

Ἴτ', ὦ γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίε σκότε,

Ἴτ', ὦ μεγίστης Παλλάδος καλέμεναι

Πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις,

Οἰκτεῖρατ' ἀνδρὸς Οἰδίπε τόδ' ἄθλιον 110

Εἶδωλον· εἰ γὰρ δὴ τόδ' ἀρχαῖον δέμας.

ΑΝΤ. Σίγα· πορεύονται γὰρ ὧδε * δὴ τινες

Χρόνω παλαιοί, σῆς ἑδρας ἐπίσκοποι.

ΟΙΔ. Σιγήσομαί τε, καὶ σύ μ' ἐξ ὄδῃ πόδα

Κρύψον κατ' ἄλσος, τῶνδ' ἕως ἂν ἐκμάθω 115

· Τίνας λόγους ἔρῃσιν· “ ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν

“ Ἐνεσιν ἢ ὑλαβεία τῶν ποικίμενων.”

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Ὅρα † τίς ἀρ' ἦν; πῆ ναίει; πῆ κυρεῖ,

Ἐκτόπιος συθείς ὁ πάντων

Ὁ πάντων ἀκορέσατος;

120

Λεύσσετ' αὐτὸν; προσδέρεκε,

Προσφθέγγε πανταχῆ. Πλανάτας,

Πλανάτας τις ὁ πρέσβυς, εἰ-

* ALDUS, εἶδε.

† TURN. Ἄρα.

105. Εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως] εἰ μὴ δοκῶ ὑμῖν ἐλαττόνως ἔχειν τὰ κακά, καὶ εἶσθαι προσθήκης κακῶν.

107. Ἴτ', ὦ γλυκεῖαι] εὐφρέως τὰς Ἐρινύσας γλυκεῖας φησὶν, ἵνα μὴ πικραὶ αὐτῶ γίνωνται.

112. Σίγα· πορεύονται] τὴν εἰσαγωγὴν τῆ χορῆ εὐφρέως δεῖλε ποιήσασθαι.

114. Σιγήσομαί τε] ἵνα μὴ πρὸς τέττες ὁ χορὸς προσηυθιστομένης γίνηται, ἀλλὰ τηρηθῆ ἠσπεί παραγωγόμενα.

116. Τίνας λόγους ἔρῃσι] δεῖ νοεῖν ὅτι ἐκρύβη εἰς τὸ ἄλσος.

Ib. Ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν] ἐν γὰρ τῷ προμαθεῖν ἔννοια καὶ σκέψις γίνηται. Οὐ γὰρ τὸν φόβον φησὶν.

Ib. Ἐν τῷ γὰρ] γνωμακόν.

118. Ὅρα· τίς ἀρ' ἦν] ὁ χορὸς ἐκ τῶν ἐπιχαριῶν ἀνδρῶν πεπισυμένους ὅτι προσκαθίζεταί τις τῷ ἱερῷ τόπῳ, τὰ πρῶτα ὑποχалаπαίνον τίς εἶσιν, τίς ἀρα εἰσὶν; ἢ πῆ δεατριεῖς;

119. Ἐκτόπιος συθείς] ἀπὸ ξένου τόπου ἐφμάσας.

120. Ὁ πάντων ἀκορέσατος] παρ' ὅσον εἰδὲς αὐτῷ τῶν ἄλλων ἤκεισε τόπων, ἀλλ' ἵπ. τῆτον ἤλθην ἀφόβως. Ὅσον, ὁ μηδενὶ τῶν ἄλ-

δ' ἐγχώριος· προσέβα γὰρ κ'·
κ' ἂν ποτ' ἀσιβῆς ἄλσος ἐς 125

Τᾶνδ' ἀμαιμακέταν κορᾶν,
Ἄς τρέμομεν λέγειν,
Καὶ παραμειβόμεσθ' ἀδέρκτως,
Ἄφώνως, ἀλόγως, τὸ τᾶς
Εὐφήμης σόμα φροντίδος 130

Ἰέντες· τάδε νῦν τιν' ἤκειν
Λόγος, εἰδὲν ἄζον-
θ'*, ὃν ἐγὼ λείσσων περὶ πᾶν ἔπω
Δύναμαι τέμενος
Γνῶναι πᾶ μοι ποτὲ ναίει. 135

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΟΙΔ. Ὅδ' ἐκεῖνος ἐγώ· φωνῇ γὰρ ὄρῳ
Τὸ φατιζόμενον.

ΧΟΡ. Ἰὼ, ἰὼ·

* TURN. ἀγροθ'.

λαν τόπων ἀρκεθεῖς, ἀλλ' ἐπὶ τῶτον ἦσαν ἀ-
πληρώτως, ὅτι τισὶν τοῦ παρακειμένου, εἰς
τὸν ἀβάτον ἄρμυσιν.

124. Οὐδ' ἐγχώριος] πάντως (φασί) ξένος
ἐστίν, ἀγροθ' οὐ γὰρ ἂν ἐπιβῆαιεν εἰ ἦδει.

125. Ἀσιβῆς] ἀβάτον. ἀπροσπίλασον.

126. Ἀμαιμακέταν] ἀκαταμαχίταν, ἢ
ἀπροσπλάσαν.

128. Καὶ παραμειβόμεσθ' ἀδέρκτως] ἢ προσ-
βλέποντες, ἀλλ' ἢ καταμύοντες, ἢ κύπτοντες.

129. Ἀφώνως, ἀλόγως] περιόντες (φασί)
ἐπὶ ταύτας τὰς θεάς, ἀλλὰ ἠδυνός λόγον ποιή-
μιθα, ἀλλὰ σιωπῆν ἔχομεν. Ἐν ἑαυτοῖς δὲ
μόνοι καὶ κατὰ διάνοιαν εὐφημότερον διαλο-
γίμιθα, ὁποῖοι γινόμεθα ὅταν μάλιστα ἐν τινι
φρικωδέσῃ τῷ γενώμεθα φόβῳ. Ἄκρας δὲ καὶ
νίτρον διανόημα ἐξήνεγκε μετὰ κατασκιυῖς.

130. Εὐφήμης σόμα φροντίδος] σόμα λέγει
τὴν φωνήν· σόμα γὰρ ἡ φωνή. Ὀμηρος·

“Πολέμης σόμα.”

Καὶ Σοφοκλῆς·

“Χαλκόςομα κώδικος ὡς Τυρσηνικῆς.”

Ὁ δὲ νῦν, τὴν φωνὴν τῆς εὐφήμης φροντίδος ἰέντες,
Ὁ ἴσι, μετὰ φροντίδος πολλῆς εὐφήμης τὴν
φωνὴν ἀριέντες. Ἦσαν εὐφημῆντες καὶ καθ'
ἑαυτὸς συλλογιζόμενοι εὐφημα. Οἱ δὲ τὸ εὐ-
φήμης ἀπὸ τῆς σιωπῆς· τὸ γὰρ εὐφημῆν
καὶ ἐπὶ τῆ σιωπῆν τάττεται.

132. Οὐδὲν ἄζονθ'] εἰδὲν οἴβοντα. ἀσιβῆ.
Γράττεται, εἰδὲν λιάζοντα, ἀπὸ τῆς, ἐκ ἐκτρε-
πόμενον ἢ προσήκει.

133. Ὅν ἐγὼ λείσσω] τὸ ἔφη· Ὅν ἐγὼ
λείσσων περὶ πᾶν τέμενος, ἔπω δύναμαι γνῶ-
ναι πᾶ μοι ποτὲ ναίει· ἦγον διατρίβει.

137. Τὸ φατιζόμενον] τὸ λεγόμενον παρ'
ἑμῶν.

Δεινὸς μὲν ὄρᾶν, δεινὸς δὲ κλύειν.

ΟΙΔ. Μὴ μ' ἱκετεύω προσίδητ' ἄνομον. 140

ΧΟΡ. Ζεῦ Ἀλεξήτωρ*, τίς ποθ' ὁ πρέσβυς;

ΟΙΔ. Οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι
 Πρώτης, ὡ τῆσδ' ἔφοροι χώρας.
 Δηλῶ † δ' εἰ γὰρ ἂν ᾧδ' ἀλλοτρίοις
 Ὀμμασιν εἶρπον, 145
 Καπὶ σμικροῖς μέγας ὄρμεν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟΡ. Ἐ, ἐ, ἀλαῶν ὀμμάτων ἄρα καὶ
 Ἦσθα φυτάλμιος, δυσαίων
 Μακραίων τ' ἔθ', ὡς ἐπεικάσαι.
 Ἀλλὰ γ' εἰ μὲν ἐν γ' ἡμῖν ‡
 Προσθήσεις τάσδ' ἀράς· περᾶς γὰρ,
 Περᾶς· ἀλλ' ἵνα τῶδ' ἐν α-

* ALD. Ἀλεξήτωρ. † TURN. Δῆλον. ‡ ALD. ἐμοί.

139. Δεινὸς μὲν ὄρᾶν] ἀπειθεῖς. Οὐπω ἀκριβῶς αὐτὸν ἰσρακίτις, τῷτο φασί.

140. Προσίδητ' ἄνομον] λείπει τὸ ὄς, ἢ ἦ, ὡς ἄνομον.

145. Οὐ πάνυ μοίρας] εἰ πάνυ μοίρας εἰμὶ πρώτης εἰς τὸ εὐδαιμονίσαι. Ἦσαν, ἢ ἀγαθὸς μοίρας εἰμὶ, ἀλλὰ κακῆς ἦσαν, ἢ πάνυ τίς πρώτης κατ' εὐδαιμονίαν μοίρας, τοῦαντίον δὲ τῆς κατὰ δυσαιμονίαν ἰσχύτης.

144. Δηλῶ] δηλῶ τὸ δυστυχὲς διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

146. Καπὶ σμικροῖς μέγας] ἦσαν ἐπὶ εὐτελέστιν αἰτήμασιν ἢ ἂν σφόδρα ἰκέτευον, εἰ μὴ ἦν δυστυχὲς. Τῷτο δὲ φασὶ παρ' ἕσσαν μέγας ὡτ' κατὰ μέγεθος καὶ τὴν ἡλικίαν, ὑπὸ σμικρῆς τῆς θυγατρὸς ὀδηγῆται.

147. Καπὶ σμικροῖς μέγας ὄρμεν] τὸ ἐπὶ σμικροῖς μέγας ὄρμεν, ἀπὸ τῆς ἐπὶ εὐτελέσει αἰτήμασιν ἢ ἂν σφόδρα ἰκέτευον, εἰ μὴ ἦν δυστυχὲς. Ἦ ὅτι μέγας ἂν κατὰ μέγεθος καὶ ἡλικίαν, ὑπὸ σμικρῆς θυγατρὸς ὀρμῶ.

148. Δυσαίων] δυστυχὲς καὶ γέρον εἶ, ὡς εἰσι σοχάζεσθαι ἐκ τῆς εἰδῆς. Φυλακτικῶς δὲ καὶ τῷτο λέγεται, ἀστὶ ἰσρακίτις αὐτῶ τὸ σχῆμα. Τὰ πρῶτα γὰρ ἢ ἰσρακίτις αὐτὸν ἀλλ' ἀγνοῦντες, φασὶν, ἄρα πῆρες Ἦσθα καὶ τοῦτοτος ἐγεννήθης; εἰδῆσω γὰρ τὰλλα παθήματα ἴσασιν αὐτῶ.

149. Μακραίων τ' ἔθ', ὡς ἐπεικάσαι] λείπει τὸ εἶ.

150. Ἀλλ' εἰ μὲν ἐν γ' ἐμοί] ἀλλ' εἰ ἂν με (φασὶν) αἰτιάσθαι ὡς μὴ προμνήσαντά σοι μὴ εἰσελθεῖν εἰς τόδε τὸ ἱερὸν ἰάν γὰρ τις (φασὶν) ἀγνοῦντά τινα καὶ μιαιφόντα τόπον ἄβατον μὴ διδάξῃ, αὐτὸς ἐτίχεται ταῖς ἀραῖς. Οὐκ ἐμοί ἂν (φασὶ) προσθήσεις τὴν σὴν ἀράν. Παραγγίλλω γὰρ σοι μὴ παύῃν τὸν ἄβατον τόπον.

151. Περᾶς γὰρ, περᾶς] ἔτω Δίδυμος βαδίζεις γὰρ εἰς ὃ εἰ προσίκει χαρὶν ἐπιβαίνειν.

152. Ἀλλ' ἵνα τῶδ'] καὶ κατὰ τὴν ἡμισίαν

φθέγκτω μὴ προσπέσης νάπει
 Ποιάεντι, κάθυδρος ἔ
 Κρατὴρ μελιχίων ποτῶν 155
 ῥεύματι συντρέχει,
 Τὸν *, ξένε πάμμορ', εὖ φύλαξαι.
 Μετάσθ', ἀπόβαθι πολ-
 λὰ κέλευθος ἐρητύει.
 Κλύεις, ὦ πολύμοχθ' ἀλάτα; 160
 Λόγον εἴ τιν' ἔχεις,
 Πρὸς ἐμὰν λέσχαν ἀβάτων † ἀποβάς,
 Ἴνα πᾶσι νόμος,
 Φώνει πρόσθεν δ' ἀπερύκε.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΟΙΔ. Θύγατερ, ποῖ τις φροντίδος ἔλθη †; 165
 ΑΝΤ. “ ὦ πάτερ, ἀσοῖς ἴσα χρῆ μελετῶν,
 “ Εἴκοντας ἂ δεῖ, κέκ' ἀκούτας §.”

* ALD. τῶν. † ALD. ἀπ' ἀβάτων. ‡ TURN. ἴθου.
 § ALD. ἀκούοντας

τίμα συνίθειαν εἰσθαμεν λίην ἔτος, ἵνα πα-
 ραίτη πρὸς ἐμὴ, κέλομαι σοι σημαίνει. Τὸ
 δὲ ἔξω, ἀλλ' ἵνα τῶδε μὴ προσπέσης νάπει
 ποιᾷντι, μετάσθ'η. Ποῖ νάπει; ὅπερ κρατὴρ
 ὕδατος πλήρης συγκριῖται ρεύματι γλυκίων
 ποτῶν.
 153. Ἴνα μὴ προσπέσης] ἀντὶ τῆ μὴ προσ-
 πέσης.
 1b. Τῶδ' ἐν ἀφθέγκτω] τὸ νάπος ἀφθέγκτον
 ἔρκει διὰ τὰς προδιδηλωμένας αἰτίας.
 154. Κάθυδρος ἔ] ὅπερ ὕδατος πλήρης.
 155. Μελιχίων ποτῶν] γλυκίων ποτῶν, ἃ
 εἰσι μέλιτος, ὃ μελιόσκει τὰς θεάς. Συγ-
 κριῖται γὰρ ταύταις τὰς θεαῖς ὕδατος καὶ
 μέλιτος κράμα.
 157. Εἶνε πάμμορ', εὖ] ὃ περὶ πάντα δυσ-
 τυχής.

158. Μετάσθ'η] ἀπόβαθι ἔτω πολλά εἰσι
 τὰ κελύοντά σε προσμένειν καὶ ἴσασθαι ἐν τῷ
 ἔλσει.
 1b. Πολλά κέλευθος ἐρητύει] αἶον, πολλή
 ἐστὶν ἡ ἔδος διαχωρίζουσι σε ἡμῶν. Δὴ γὰρ
 νοῦν ὡς ὅτι πύρρῳθεν κραιφανεῖν αὐτὸν, μὴ
 δυναίμενοι ἐπιβῆσαι τῷ τόπῳ καὶ ταῦτα εἰ-
 πόνται, κατὰ μικρὸν ὁ Οἰδίπυς προσέρχεται,
 καὶ ἴσεται ὡς περ ἐν τῷ ἰδίῳ τῷ χωρίῳ.
 164. Φώνει] εἰ θεῖαις μὲ τι ἐρωτῆσαι, πρῶ-
 τον ἀπορίας τῶν ἀβάτων, καὶ ἐπιστῆς τῶν θε-
 αῖς τῶν τοῦ, ὅπως ἐρωτᾷ με.
 166. Ἀσοῖς ἴσα χρῆ μελετῶν] ἂ ἐκίνοι ἰσ-
 κῆσιν, τίτων καὶ σε δὴ ἐπιμέλειαν ἔχουσιν.
 167. Εἴκοντας ἂ δεῖ] πρὸς τὸ, Χρῆ δὲ εἶ-
 νον μὲν κάρτα προσχωρῶν πῶλοι.

124 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

Πρόςθιγε νῦν με.

ΟΙΔ. Ψαύω καὶ δῆ.

ᾠ Ζεῖνοι, μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ 170

Σοὶ πισεύσας, καὶ μετανασάς.

ΧΟΡ. Οὔτοι' μὴ ποτέ σ' ἐκ τῶνδ' ἐδράνων,

ᾠ γέρον, ἄκοντά τις ἄξει.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΟΙΔ. Ἐτ' ἔν' ἔτι προβῶ;

ΧΟΡ. Ἐπίβαινε πρόσω. 175

ΟΙΔ. Ἐτι;

ΧΟΡ. Προσβίβαζε, κέρα,
Πρόσω' σὺ γὰρ αἴεις.

ΑΝΤ. Ἐσπεο μᾶν, ἔσπε' ὦδ' ἀμαυρῶ
Κώλω, πάτερ, ἃ σ' ἄγω' τόλμα ξείνος 180

Ἐπὶ ξείνης, ὦ τλαῖμον, ὅ,τι

Καὶ πόλις τέτροφεν ἀφίλου *

Ἀποσυγεῖν, καὶ τὸ φίλον σέβεσθαι.

ΟΙΔ. Ἀγέ νυν σύ με, παῖ, ἵν' ἀν' εὐσεβίας
Ἐπιβαίνοντες, τὸ μὲν εἴπωμεν †, 185

Τὸ δ' ἀκέσωμεν ‡,

“Καὶ μὴ χρεῖα πολεμῶμεν.”

ΧΟΡ. Αὐτῶ' μηκέτι τῶδ' ἀντιπέτρῃ

* TURN. in marg. ὄλιον. † TURN. εἴποιμεν. ‡ TURN. ἀκέσωμεν.

171. Σοὶ πισεύσας] κατὰ τινὰ συνθήκην
φοιτικὴν πληθυντικὸν προσηπῶν, ἰσικὸν ἐπί-
ζυξεν.

178. Σὺ γὰρ αἴεις] οἶον, αἰσθάνη πῶ ἴσμεν.

180, 181. Ξείνος ἐπὶ---Ξείνης] ξείνος ἀν' ἰσθ.
ξείνης, τόλμα δὲ τλαῖμον ταῦτα φιλεῖν, ἃ καὶ
ἡ πόλις φιλεῖ, ἰκίνα δὲ μιστῶν ἃ καὶ ἡ πόλις
μισοῖ.

182. Τέτροφεν] ἔχη.

184, 185. Ἴν' ἀν' εὐσεβίας---Ἐπιβαίνοντες]
ἵνα ἀνευσεβῶς πατῆρες, το μὲν εἴπωμεν, τὸ
δ' ἀκέσωμεν, ἐπὶ τῶ τῶν βατῶν τόπων.

187. Καὶ μὴ χρεῖα πολεμῶμεν] καὶ μὴ τῆ
αὐτῶν ἐνδία ἐναντιώμεθα.

188. Ἀντιπέτρῃ] ἰσοπίστῃ χαλκῷ.

Βήματος ἔξω πόδα κλίνης.

ANT. Οὕτως ; 190

ΧΟΡ. Ἄλις, ὡς ἀκίεις.

ΟΙΔ. Ἡσθῶ * ;

ΧΟΡ. Λέχριός γ' ἐπ' ἀκρῶ
Λάσ, βραχὺς ὀκλάσας.

ANT. Πάτερ, ἐμὸν τόδ', ἐν ἡσυχίᾳ 195

(Ἰώ μοι, μοι)

Βάσει βάσιν ἀρμόσαι.

Γεραῖον ἐς χέρα σῶμα σὸν

Πρόςκλινον φιλίαν ἐμάν.

ΟΙΔ. ὦ μοι δὺςφρονος ἄτας. 200

ΧΟΡ. ὦ τλάμων, ὅτε νῦν χαλᾶς,
Αὐδάσον τίς σ' ἔφυσε βροτῶν
Τίς ὦν πολύπυλος ἀγῆ' τίνα σᾶ
Πατρίδ' ἐκπυθοίμαν.

ΟΙΔ. ὦ ξένοι, ἀπόπτολις ἀλλὰ μή — 205

ΧΟΡ. Τί τόδ' ἐννέπεις, γέρον ;

ΟΙΔ. Μῆ, μῆ, μή μ' ἀνέρη τίς γ' εἰμί,
Μηδ' ἐξετάσης πέρα ματεύων †.

* ALD. Ἡ Ἡσθῶ.

† TURN. in marg. ματεύων.

189. Βήματος] τῆ κατ' ἴσον βεβηκότος τῶ
πίτρου, ὅπερ ἀνω εἶχε χαλκὸν ἰδῶν. Τῆτον δὲ
τὸν πίτρου ὑποτίθεται τῶ ἀδάτῳ ὄριον. Ἄλλως
Βήματος, τῶ ὄδῳ ἀντιπίτρου δὲ, ὅτι ἀντὶ
αὐτῶν χαλκός ἴσ.

Ib. Κλίνης] γράφεται καὶ κινίσης.

192. Ἡσθῶ] ἀντὶ τῆ καθισθῶ, ἀπὸ τῆ
ἴσ. Γράφεται ἰσῶ ὁ καὶ βέλτιον.

193, 194. Ἐπ' ἀκρῶ-- λάσ] ἀπὸ τῆς λάσ
ἐστὶ παροξυσμένης εὐθείας, ἀπὸ γενικῆς τῆς,
λάσ, ὑπὸ βίπης. ὕτως Ἡμεδριανός ἐν τῷ ἑ τῆς
καθόλου.

195. Ἐμὸν τόδῃ] τὸ ὄδῳ ἡσάσαι αἰ ἢ τὸ ἀερ
μῖσαι σῶ ἐπ' ἡσυχίας τὴν βάσιν τῆ καθίσθου.

198. Γεραῖον ἐς χέρα] τὸ ἐξῆς ἔπει, γε-
ραῖον σῶμα σὸν προκλίνας ἐς χέρα φιλίαν ἐμάν.
Τὸ δὲ κλίνας ἀπὸ τῆς μετοχῆς ἤρτηται, ἀντὶ
τῆ κλίνας ἴσῳ. Σχηματίζει δὲ πᾶς αὐτὸν
καὶ εὐθετίζει ἢ Ἀντηγόνη.

201. Ὅτε νῦν χαλᾶς] ὅτε νῦν εἴκει καὶ ἐκ
ἀντιτιτύπης τὸ ἐξελθῆν λέγει δὲ ἐκ τῶ ἰσῶ.

202. Τίς σε ἔφυ] γράφεται καὶ, τίς ἔφυε.

203. Τίς ὦν πολύπυλος ἀγῆ] γράφεται καὶ,
τίς ὁ πολύπυλος. Τίς ὦν ἀγῆ ἀπὸ τῆς σῆς
πόλεως ἢ ἔπας· τίς ὦν διὰ πολλῶν πόνων ἀγῆ.

205. Ἀπόπτολις] ἔρημος καὶ ἀπυλος εἰμί.

Ib. Ἄλλὰ μῆ] τὸ ἐξῆς ἀλλὰ μῆ με ἀνέρη
τίς εἰμί, μηδὲ ἐξετάσης. Ἐμπαθὲς δὲ τὸ
χωρίον,

126 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

ΧΟΡ. Τί τόδε ;

ΟΙΔ. Δεινὰ φύσις.

210

ΧΟΡ. Αὔδα.

ΟΙΔ. Τέκνον, ὦμοι, τί γεγωνῶ ;

ΧΟΡ. Τίνος εἶ σπέρματος,
Ξένε*, φώνει πατρόθεν.

ΟΙΔ. ὦμοι ἐγὼ τί πάθω, τέκνον ἐμόν ;

215

ΑΝΤ. Λέγ', ἐπείπερ ἐπ' ἔσχατα μένεις †.

ΟΙΔ. Ἄλλ' ἐρῶ εἰ γὰρ ἔχω κατακρυφάν.

ΧΟΡ. Μακρὰ μέλλετε γ' ‡, ἀλλὰ ταχύνετε.

ΟΙΔ. Λαίε ἰσέ τιν' ἀπόγονον ;

ΧΟΡ. ὦ, ὦ ἰε', ἰε'.

220

ΟΙΔ. Τότε Λαβδακιδᾶν γένος ;

ΧΟΡ. ὦ Ζεῦ.

ΟΙΔ. Ἄθλιον Οἰδιπόδαν ;

ΧΟΡ. Σὺ γὰρ ὄδ' εἶ ;

ΟΙΔ. Δέος ἴσχετε μηδέν, ὅσ' αὐδῶ.

225

ΧΟΡ. Ἰώ, ὦ, ὦ.

ΟΙΔ. Δύσμορος.

ΧΟΡ. ὦ, ὦ.

ΟΙΔ. Θύγατερ, τί ποτ' αὐτίκα κύρσει ;

* ALD. Ξίπε. † TURN. in marg. βαίσις.

‡ ALD. μέλλετ', ἀλλά.

χαρίον, τῶν μὲν, σπουδόντων μαθῆν, τῷ δὲ, κατοικοῦντος λέγειν· οἱ δὲ, δια βραχίων ἀκρόσαστες, τὰλλα συμβάλλουσιν. Οὐδὲν δὲ θαυμάσιον ἐπίσσωθαι τὰς Ἀθηναίαις τὰ ἐν Θήβαις πραττόμενα, μάλιστα ἕως ἐπισήμων ὄντων τῶν κατὰ τὴν Σφίγγα.

210. Δεινὰ φύσις] ἡ ἰμὴ γέννα δεινὴ ἔστι καὶ ἀθλία.

217. Κατακρυφάν] ἀποφυγὴν τῆ μὴ ἐπιπν.

219. Λαίε ἰσέ τιν'] εἰ διατίθεται γαρμ-

ζόμενον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων τὸν Οἰδίποδα, ὑπὲρ τῆ μὴ γαλαλοζήντα ἀναθεῖν ὄχλην αὐτῷ τοῖς θεωμένοις. Ἄλλ' ὅρα Εὐριπίδης τοῖτο. Ἐν γοῦν ταῖς Ἰκέτισι τὸν Θησέα ὑποτίθεται τῆς περὶ τὸν Ἄδραστον ἀγνοῦντα, ἕνεκα τῆ μακύναι τὸ δράμα.

225. Δέος ἴσχετε] ὅσα (φροσὶ) λέγου περὶ τήτων, μηδὲν φοβῆσθαι. Δεῖ δὲ προσπαύσαι ψευσαμίνα.

229. Τί κύρσει] τί προβήσεται ἡμῖν; ἐρῶ γὰρ τῶτος μυστασίμοις με-

230. ἔξω

ΧΟΡ. Ἐξω πρόσω * βαίνετε χώρας. 230

ΟΙΔ. Ἄ δ' ὑπέσχεο, ποῖ καταθήσεις;

ΧΟΡ. Οὐδενὶ μοιριδίᾳ τίσις ἔρχεται,

ὣν προπάθη †, τὸ τίνειν.

“ Ἀπάτα δ' ἀπάταις

“ Ἐτέραις ἑτέρα παραβαλλομένα, 235

“ Πόνον ἔχάριν ἀντιδίδωσιν ἔχειν.”

Σὺ δὲ τῶνδ' ἐδράνων

Πάλιν ἔκτοπος, αὐτίς ἀφορμος ἑμᾶς

Χθονὸς ἔκθορε, μήτι πέρα χρέος

Ἐμᾶ πόλει προσάψης. 240

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΑΝΤ. ὦ ξένοι αἰδόφρονες, ἀλλ' ἐπεὶ

Γεραὸν ἀλαὸν πατέρα ‡ τόνδ' ἐμὸν

Οὐκ ἀνέτλατ' ἔργων

* ALD. πρόσω. † TURN. in marg. προσπάθη.

‡ ALD. Γεραὸν πατέρα.

230. Ἐξω πρόσω βαίνετε χώρας] ἀκούσαντες τὰ κατ' αὐτὸν, ἀξίωσιν ἐξίτηται τῆ χάρις· φασὶ ἂν ὁ Οἰδίπεις, ὅτι πρότερον ὑπέσχεσθε τῷ μὴ ἐκβαλεῖν με. Οἱ δὲ φασιν, ἡδὲ μίαις τίσις ἔρχεται τοῖς προπαθῶσιν, ἀντιτιμωρμύνας. Καὶ ἡμεῖς ἂν, ἀπατηθέντες ὑπὸ σὺ, ἐν μέρει ἀπατῶμέν σοι. Πέραςαι δὲ δυνατός· Μοῖρα δ' ἐ, ἢ ἐξ Ἐρινύων δηλαδ' ἡ μοῖρας γὰρ νῦν τὰς Ἐρινύας ἀκυσίον.

233. ὦν προπάθη, τὸ τίνειν] λήπτῃ ἢ Διᾷ, ἐν ἧ δια τὸ τιμωρεῖν ὑπὲρ ὧν ἂν προπάθη.

234. Ἀπάτα δ' ἀπάταις] ἡ δὲ ἀπάτη (φασὶ) παραβαλλομένη καὶ ἀντισταμένη ἐτίμωρε ἀπάταις, πόνον ἔχουν ἀντιδίδωσι τῶ ἀπατήσαντι ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἔχάριν καὶ αὐτοὶ ἀπομιμῶσι προσδεδίχθαι αὐτὸν καὶ ἐπ' ηγγέλλου τῇ ἀσφάλειαν αὐτῶ, ἀπατῶμενοι καὶ ἔ πρότερον ἐπεγνωκότις ὅτι οἰκίῳς ἐνίχεται μίσσημασι. Τοῦτόν ἐστι καὶ τὸ, Ἡ γλαῖσσ' ὁ μῆμακον ἢ δὲ φῆν ἀνώμοτος. καὶ ἐμῖνος γὰρ ἀπατηθεὶς ἄμμοσεν.

238. Ἀφορμος] ἀφορμηθεὶς.

241. ὦ ξένοι αἰδόφρονες] τὸ τῆς Ἀντιγόνης πρόσωπον ὅλον καὶ τῆ Χορῆ τὸ τετράστιχον ἀθετῶνται κριεττον γὰρ, φασὶν, εὐθείας τῷ δικαιολογικῶ χρήσασθαι τὸν Οἰδίπουν πρὸς αὐτίς. Ἀλλὰ τὰ πράγματα αὐτοῖς ἐκ ἐν καιρῶ ἐστίν, ἀλλ' ἐν δυσπραγίᾳ ὥστε ἐπαφρόδιστον εἶναι αὐτοῖς τὴν ἱλιολογίαν. Καὶ τῆτο τὸ πρόσωπον ἢ Ἀντιγόνη σωηροῦ. Ἐπεὶ μίντοι ἄτοι ἢ πιθονται, τότε δικαιολογικώτερον καὶ ὡς περ ἀπολογώμενος ἐκφέρει τὰ ἐξῆς ὁ Οἰδίπεις ὅτι ἀκυσία ἐστὶν αὐτῶ τὰ ἀμαρτήματα. Καὶ εἰ ταῦτα τῆς ὁμοίας ἔχεται δυνάμειος τῷ ποιητῆ, καθόλου θαυμασῆ τις ἐστὶν ἡ οἰκονομία τῆ δράματος. ἐδὲν δὲ ἐν τοῖς Διδύμοις τόσαν ὀβελισθὴν εἴρομεν.

241, 242. Ἀλλ' ἐπεὶ—Γεραὸν] ἐπισημὴ γὰρ ἐστὶν ὁ ἀλλὰ ἀντὶ τῷ Διᾷ ὁ δὲ Διᾷ ἀντὶ τῷ Διᾷ, πλειονάζει ὁ ἀλλὰ.

242. Γεραὸν ἀλαὸν] ἐκ τῆ ἐπιθέτου νῦν εἰς τὴν τῆ πατρὸς ἀπολογία.

243, 244. Ἐργων—Ἀκόντων] τῶν ἀκυσίαν, ἢ τῶν ἀπαρεσκόντων ὑμῶν.

247. Οὐ

Ἄκόντων αἰόντες αὐδάν,
 Ἄλλ' ἐμὲ τὰν μελέαν, ἱκετεύομεν, 245
 ὦ ξένοι, οἰκτεῖραθ', ἀ πατρὸς ὑπερ-
 Τῆ μὲ ἄντομαι, ἄντομαι, ἔ κα-
 λοῖς προσορωμένα ὄμμα σὸν ὄμμασιν,
 ὦς τις ἀφ' αἵματος
 Ὑμετέρη προφανεῖσα, τὸν ἄθλιον 250
 Αἰδῆς κύρσαι· ἐν ὑμῖν γὰρ ὡς θεῶ
 Κείμεθα τλάμονες· ἀλλ' ἴτε, νεύσατε
 Τὰν ἀδόκητον χάριν,
 Πρὸς σ' ὅ,τι σοὶ φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι,
 Ἥ τέκνον, ἦ λόγος, ἦ χρέος, ἦ θεός. 255
 “ Οὐ γὰρ ἴδοις ἀν ἀθρῶν βροτῶν *, ὅστις ἀν, εἰ
 “ Θεὸς ἄγοι γ', ἐκφυγεῖν δύναιτο.”

ΙΑΜΒΟΙ.

ΧΟΡ. Ἄλλ' ἴσθι, τέκνον Οἰδίπε, σέ τ' ἐξ ἴσθε
 Οἰκτείρομεν, καὶ τόνδε συμφορᾶς χάριν.
 Τὰ δ' ἐκ θεῶν τρέμοντες, ἔ σθένομεν ἀν 260
 Φωνεῖν πέρα τῶν πρὸς σε νῦν εἰρημένων.
 ΟΙΔ. Τί δῆτα δόξης ἢ τί κληδόνας καλῆς

* TURN. in marg. ἀναθρῶν βροτῶν.

247. Οὐ καλοῖς] κ' καλοῖς ὄμμασιν ὄρωσα τὸ σὸν ὄμμα. ὀφθαλμοὶ γὰρ ὀφθαλμῶς αἰδῶσθαι ποιεῖσι.

248. Προσορωμένα] ἀντὶ τῷ ὄρωσα τέτυκται, ὡν καὶ δέομαι.

249. ὦς τις ἀφ' αἵματος] ὡς ἀν τῆς κοινῆς ἀνθρωπότητος ἐχέουσιν τὸ συγγένε. ἢ, τοιαύτας ἱκετίας ποιεῖμαι, οἷας ἀν τις προκαλέσθαι τοῖς συγγένεσι.

250. Τὸν ἄθλιον] τὸ ἐξῆς ἄντομαι τὸν ἀθλιον αἰδῆς κύρσαι.

254. Ἐκ σίθην ἄντομαι] λίπει ἐκίνε· ἴν' ἢ, ὑπὲρ ἐκίνε σε ἄντομαι, ὃ ἐκ σίθην τιμίον

ἴσι σοί. ἀντὶ τῷ, ὃ ἐκ σίθην προαιρέτως τιμίον σοὶ ἔστιν.

256. Οὐ γὰρ ἴδοις ἀναθρῶν] τὸ ἐξῆς· ἔ γὰρ ἴδοις ἀναθρῶν βροτῶν, ὅστις ἀν ἐκφυγεῖν δύναιτο, εἰ θεὸς ἄγοι.

260. Οὐ σθένομεν ἀν φωνεῖν] ἀλλ' ἐμμένειμεν τοῖς λεχθεῖσι δηλονότι· λίγομεν δὲ, τὸ ἀναστῆναι τῷτον τῷ ἱερῷ, μὴ μολύνει αὐτό.

262. Τί δῆτα δόξης] ὡς μάτην τῆς πρὸς τῶν Ἀθηνῶν κατεχέουσα δόξης, ὡς ἄρα φιλοκτιρμῶν τις ἀν εἴη καὶ ἱκεταδίκας, τῷτο λίγα φησὶ γὰρ καὶ ὁ Κυρήναιος ἐν τῷ τίλει τῷ δευτέρῳ τῶν Αἰτιῶν, Οὐκὲν οἰκτιρῆσαι οἶδε μὲν πολίων.

Μάτην ρέεσης ὠφέλημα γίνεται ;
 Εἰ τὰς Ἀθήνας φασὶ θεοσεβείας
 εἶναι, μόνας δὲ τὸν καλέμενον ξένον 265
 Σώζειν οἴας τε, καὶ μόνας ἀρκεῖν ἔχειν,
 Κάμοί γε πᾶ ταῦτ' ἐσίν ; οἵτινες βάρων
 Ἐκ τῶνδε μ' ἐξάραντες, εἴτ' ἐλαύνετε,
 Ὅνομα μόνον δείσαντες ; εἴ γὰρ δὴ τόγε
 Σῶμ', εἰδὲ τάργα τὰμ'· ἐπεὶ τά γ' ἔργα με 270
 Πεπονθότ' ἐσὶ μάλλον, ἢ δεδρακότα·
 Εἴ σοι τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρεῖ' ἢ λέγειν,
 Ὡν ἕνεκ' ἐκφοβῆ με· τῆτ' ἐγὼ καλῶς
 Ἐξοίδαί· καίτοι πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν,
 Ὅστις παθῶν μὲν, ἀντέδρων. Ὡστ' εἰ φρονῶν 275
 Ἐπρασσον, εἰδ' ἂν ὧδ' ἐγιγνόμην κακός·
 Νῦν δ' εἰδὲν εἰδῶς ἰκόμην ἴν', ἰκόμην
 Ἐφ' ὧν δ' ἔπασχον, εἰδότην ἀπωλλύμην·
 Ἄνθ' ὧν ἰκνῆμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς, ξένοι,
 Ὡσπερ με κἀνεσήσαθ', ὧδε σώσατε
 Καὶ μὴ θεὸς τιμῶντες, εἴτα τῆς θεῆς 280
 Μοῖραν ποιεῖσθε μηδαμῶς· ἠγεῖσθε δὲ
 Ἐβλέπειν μὲν αὐτὰς πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν,

264. Εἰ τὰς Ἀθήνας φασὶν] ἐπί και ἐλίε
 βωμός ἐν Ἀθήναις ἱδρῆται.

267. Κάμοί γε πᾶ] και μοι πᾶ ταῦτ' ἐσὶ,
 τὰ λεγόμενα περὶ Ἀθηναίων ;

270. Οὐδὲ τάργα τὰ μ' ἀπὸ κοινοῦ τὸ
 δύσαντες.

271. Πεπονθότ' ἐσὶ μάλλον] μάλλον (φρ-
 σὴν) ἔπαθον ἢ περ ἰποίησα. ἕνεκ' και συγγράμικε
 ἀξίως εἰμι. Ἄλλως· τῆτο ἐγὼ καλῶς ἐξοίδα
 ὅτι μάλλον ἠδικήθην ἢ περ ἠδίκησα.

272. Εἴ σοι τὰ μητρὸς και πατρὸς χρεῖ'
 ἢ λέγειν] χρεῖα, χρῆσιμα. Ἦτοι χρῆσιμον ἢ
 λέγειν ἐκ τέτων γὰρ σύγκριται και τὸ χρεῖ-
 σὸ δὲ χρεῖα τριγανὲς ἐσὶν ἐστὶ γὰρ ὁ χρεῖος,
 ἢ χρεῖα, τὸ χρεῖον· ἐστὶ δὲ και μονογανὲς ἢ

χρεῖα. Ὅτι δὲ ἐνταῦθα τὸ χρεῖα ἀδύτηρόν ἐστι,
 δηλοῖ τὸ συναλείφεισθαι τὸ Α· ὅπερ ἐκ ἀν ἐγέ-
 νητο εἰ μὴ βραχὺ ἦν.

273. Τῆτ' ἐγὼ καλῶς ἐξοίδα] εἶδα ὅτι,
 μάλλον ἠδικήθην ἢ περ ἠδίκησα.

275. Ὡστ' εἰ φρονῶν ἔπρασσον] ἀκων μὲν
 (φροσὶν) ἔδρων· εἰ δὲ και ἰκῶν, προπαθῶν ἢ
 μυνάμην· δηλον δὲ δια τὸ βλαβῆσαι ὅτε ἐγιν-
 ῆθη· ὥστε δύο μοι (φροσὶ) βοηθεῖ, ἢ τε ἀγνοια
 και τὸ προπαθόντα ἀμύνασθαι.

277. Νῦν δ' εἰδὲν εἰδῶς ἰκόμην] τὴν τῆ
 πατρὸς φόνου λέγει ὧδον.

281. Καὶ μὴ θεὸς τιμῶντες] ἐπί κατα πν-
 θήχρισον ἐλήλυθα (φροσὶ) και γνάμη θεῶ, μὴ
 ἐναντία τῷ θεῷ, ποιεῖτε.

130 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

“ Βλέπειν δὲ πρὸς τὰς δυσσεβεῖς· φυγὴν δὲ τε
 “ Μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίε βροτῶν.” 285

Ξὺν οἷς σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας
 Ἔργοις Ἀθήνας ἀνοσίοις ὑπηρετῶν
 Ἄλλ', ὡσπερ ἔλαβες τὸν ἰκέτην ἔχέγγυον,
 ῥύε με, κἀκφύλασσε· μηδὲ με κάρα
 Τὸ δυσπρόσωπον εἰσορῶν ἀτιμάσης· 290

Ἦκω γὰρ ἱερός εὐσεβῆς τε, καὶ φέρων
 Ὀνησιον ἀσοῖς τοῖσδ'· ὅταν δὲ κύριος
 Παρῆ τις ὑμῶν, ὅστις ἐστὶν ἡγεμῶν,
 Τότ' εἰσακκῶν πάντ' ἐπισησῆ· τὰ δὲ
 Μεταξὺ τέτε, μηδαμῶς γίνε κακός. 295

ΧΟΡ. Ταρβεῖν μὲν, ὦ γεραῖε, τὰνθυμήματα
 Πολλή γ' ἀνάγκη τὰπὸ σῆ· λόγοισι γὰρ
 Οὐκ ἀνόμασαι βραχέσι· τὰς δὲ τῆσδε γῆς
 Ἄνακτας ἀρκεῖ ταῦτά μοι διειδέναι.

ΟΙΔ. Καὶ πῶ ἴσθ' ὁ κραινῶν τῆσδε τῆς χώρας, ξένοι; 300

ΧΟΡ. Πατρῶον ἄσυ γῆς ἔχει· σκοπὸς δὲ νιν,
 Ὅς κἀμὲ δεῦρ' ἔπεμψεν, οἴχεται σελαῶν.

ΟΙΔ. Ἦ καὶ δοκεῖτε τῆ τυφλῆ τιν' ἐντροπήν
 Ἦ φροντίδ' ἔξειν, κἀπόνως ἐλθεῖν πέλας;

ΧΟΡ. Καὶ κάρθ', ὅταν περ τοῦνομ' αἴσθηται τὸ σόν. 305

284. Φυγὴν δέ] ἀντὶ τῆ ἐκφυγῆς.
 285. Μήπω γενέσθαι φωτὸς] ὁ βλάπεται λέ-
 γειν, μηδὲνα διαφυγεῖν ποτὲ φῶτα ἀνόσιον ἀν-
 θρώποις. Ὡς τὸ, δικαιοσύνην κενταύρων.
 286. Ξὺν οἷς] Ξὺν οἷς θεοῖς.
 Ib. Σὺ μὴ κάλυπτε] ἀντὶ τῆ, μὴ περι-
 κλύψης θεοῖς καὶ Ἀθήνας. οἶον, ἀνόσια πράτ-
 των, μὴ ἀφάνιζε τὰς Ἀθήνας.
 288. Ἐχέγγυον] ἀσφαλῆ.
 291. Ἰερός] καθαρός.
 Ib. Καὶ φέρων ὄνησιον ἀσοῖς] ἴριε γὰρ προῖων
 ὡς ἔστι ποτὲ αὐτοῖς ἰχθῆρα πρὸς Θηβαίους, ἐν ἣ

κρατίσασιν αὐτῶν, διὰ τὸ τὸν τάφον αὐτῆ
 παρ' Ἀθηναίους τυχεῖται· ἢ γὰρ τι λόγιον,
 ἐν ἣ αὐτῆ ταφῆ χώρῃ, ἐκείνην μηδὲν κακὸν πί-
 σσθαι ὑπὸ θεῶν.
 296. Τάνθυμήματα] εἶπε γὰρ σάζειν τὰς
 Ἀθήνας.
 300. Καὶ πῶ ἴσθ' ὁ κραινῶν] ἀρίστη ἢ οἴκο-
 νομία, ἄστε μὴ διατριβὰς γενέσθαι, τίς ὁ κα-
 λίσσον ἴσαι.
 305. Τοῦνομ' αἴσθηται] τὸ γὰρ ὄνομα Οἰ-
 δίπους πανταχῶ.

ΟΙΔ. Τίςδ' ἔσθ' ὁ κείνῳ τῆτο τοῦτος ἀγγελῶν ;

ΧΟΡ. Μακρὰ κέλευθος· πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη

Φιλεῖ πλαγαῖσθαι, τῶν ἐκεῖνος αἰῶν,

(Θάρσει) παρέσαι· πολὺ γὰρ, ὦ γέρον, τὸ σὸν

Ἵνομα δῆκει πάντας· ὥστε κεῖ βραδὺς 310

Εὔδει, κλύων σὲ δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς.

ΟΙΔ. Ἄλλ' εὐτυχῆς ἴκοιτο τῇ θ' αὐτῆ πόλει,

Ἐμοί τε· “ τίς γὰρ ἔσθλός ἐχ' αὐτῷ φίλος ;”

ΑΝΤ. ὦ Ζεῦ, τί λέξω ; ποῖ φρενῶν ἔλθω, πάτερ ;

ΟΙΔ. Τίδ' ἔσι, τέκνον Ἀντιγόνη ;

315

ΑΝΤ. Γυναῖχ' ὄρῳ

Στείχουσαν ἡμῶν ἄσσον, Αἰτναίας ἐπι

Πώλε βεβῶσαν· κρατὶ δ' ἠλιοσερῆς

Κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλὶς νιν ἀμπέχει.

Τί φῶ ;

320

Ἄρ' ἔσιν ; ἄρ' ἐκ ἔσιν ; ἢ γνώμη πλαναῖ ;

Καὶ φημί, καπόφημι, κὲκ ἔχω τί φῶ,

Τάλαινας.

Οὐκ ἔσιν ἄλλη· φαιδρά γ' ἔν' ἀπ' ὀμμάτων

307. Πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη] εἰκὸς ἂν ἐστὶν ἡμῶν ἀκκοῦσταν, καὶ ἴτερον μεμεθικίνας. Ὁ γὰρ, ἀπεκλυθὼς πρότερον, εἰδέτω μεμαῖθικι ὅστις ἦν τῷ γὰρ χορῷ πρώτῳ ἀμολόγησεν· δια μίση δὲ τὸ θάρσει.

309. Πολὺ γὰρ, ὦ γέρον, τὸ σὸν ὄνομα] τῆτο λέγει διὰ τὰς πράξεις αὐτῆ τὰς τε κατα τῆς Σοφίας, καὶ ὅσα ἄλλα αὐτῷ πέπρακται.

311. Κλύων σὲ] λέγει ἢ Περί· περὶ σὲ κλύων.

313. Οὐχ αὐτῷ φίλος] χρήσιμος· ὁ γὰρ ἀγαθὸς, αὐτῷ τε καὶ τοῖς φίλοις ἐστὶν χρήσιμος.

316. Γυναῖχ' ὄρῳ] ἢ Ἰσμήνη πρόσεισι τὰ κατὰ τὰς ἀρρένας ἀπαγγέλλουσα πῶδας τῷ Οἰδίῳ πῶς ἔσχον.

317. Αἰτναίας ἐπι] τῆς Σικελικῆς. Λέγει δὲ ἀντὶ τῆς μεγάλης.

318. ἠλιοσερῆς] σικελικῆ· Πλατύπιλος

κυνῆ, ἦτοι περικεραλαία, τὴν ὄψιν αὐτῆς περιέχει, καλύπτουσα, καὶ ἀφαιρουμένη τὴν ἠλιασιν· τὸ ἔστι δὲ, κρατὶ ἠλιοσερῆς κυνῆ.

319. Κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλὶς νιν] καὶ γὰρ πολλοὶ ἦσαν οἱ Θεσσαλικοὶ πῖλοι· ὡς καὶ Καλλιμάχος, “ Εἶδος ἀμφὶ δὲ οἱ κεραλῆ νέον “ αἰμονίθην Μεμεθικός, πῖλον μὰ τι πῖτρον ἄλλ’ “ κερ' ἔκειτο.” Ἄλλως· Κυνῆ Θεσσαλικὴ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς περιεκάλυπτε πλατύπιλος ἀποπέμπουσα τῷ προσώπῳ αὐτῆς τὰς τῷ ἠλίῳ ἐκκαύσεις, ἣν ἠλιοσερῆ ἀνόμασαν. “ Ὅτι δὲ πλατῆς ἦσαν οἱ Θεσσαλικοὶ πῖλοι καὶ Καλλιμάχος λέγει, “ Εἶδος ἀμφὶ δὲ οἱ,” καὶ τὰ ἔστι.

321. Ἄρ' ἔσιν] ἄρα ἔσιν ἢ Ἰσμήνη ; ἄρα οὐκ ἔσιν ;

324. Φαιδρά γ' ἔν'] τὸ ἔστι, φαιδρά προστείχουσα· φαιδρά δὲ ἀντὶ τῷ φαιδρῶς.

- Σαίνει με προστείχεσα· σημαίνει δ' ὅτι 325
 Μόνης τόδ' ἐς δῆλον Ἰσμήνης κάρα.
- ΟΙΔ. Πῶς εἶπας, ὦ παῖ;
 ΑΝΤ. Παιῖδα σὴν, ἐμὴν δ' ὄραῖν
 Ὅμαιμον· αὐτῇ δ' αὐτίκ' ἔξεςιν μαθεῖν.
- ΙΣΜ. ὦ δισσα πατρὸς καὶ κασιγνήτης ἐμοῖ 330
 Ἦδισα προσφωνήμαθ', ὡς ὑμᾶς μόλις
 Εὐρῆσα λύπη δεύτερον μόλις βλέπω.
- ΟΙΔ. ὦ τέκνον, ἦκεις;
 ΙΣΜ. ὦ πάτερ δύσμοιρ' ὄραῖν.
- ΟΙΔ. ὦ σπέρμ' Ὅμαιμον. 335
 ΙΣΜ. ὦ δυσάθλαι τροφαί.
- ΟΙΔ. Τέκνον, πέφηνας;
 ΙΣΜ. Οὐκ ἄνευ μόχθου γέ μοι.
- ΟΙΔ. Πρόσψαυσον, ὦ παῖ.
 ΙΣΜ. Θιγγάνω δυοῖν ὁμῆ. 340
- ΟΙΔ. Ἦ τῆσδε καμῆ;
 ΙΣΜ. Δυσμόρου δ' ἐμῆ τρίτης.
- ΟΙΔ. Τέκνον, τίδ' ἤλθες;
 ΙΣΜ. Σῆ, πάτερ, προμηθία.
- ΟΙΔ. Πότερα πόθοισι; 345
 ΙΣΜ. Καὶ λόγοις αὐτάγγελος,
 Ἐὺν ὧπερ εἶχον οἰκετῶν πις ὧ μόνω.
- ΟΙΔ. Οἱ δ' αὐθόμαιμοι, ποῖ νεανίαί πονεῖν;

325. Σημαίνει με] εἰς γυνῶν με ἐφέλλεται.
 329. Αὐτῇ δ' αὐτίκ'] ἐκ τῆς φωνῆς ἔξεςί
 σοι μαθεῖν.
 332. Εὐρῆσα λύπη δεύτερον] τὸ ἔξης, εὐρῆσα
 δεύτερον. Ἰσως τὸ δεύτερον διὰ τὸ δις μόλις
 εἰρηκίνας.
 335. ὦ σπέρμ' Ὅμαιμον] διότι ἐκ τῆς μη-
 τρὸς αὐτῆ ταύτην ἐγέννησεν, Ὅμαιμον σπέρμα
 ταύτην καλεῖ.
 336. ὦ δυσάθλαι τροφαί] ἡμῶν δηλονότι.

340. Δυοῖν ὁμῆ] σὺ καὶ Ἀντιγόνη.
 342. Δυσμόρου δ' ἐμῆ τρίτης] οἱ γὰρ περι-
 λαμβάνοντες τινα, καὶ ἑαυτὸς τρόπον τινα πε-
 ριλαμβάνουσιν. Ἰδιάζοντες δὲ εἶπεν ὡς ἑαυ-
 τῆς τρίτης θιγγάνει, εἰ μὴ ἄρα πρὸς τὸ δυσάθ-
 λαι ὑπῆνταν.
 344. Σῆ, πάτερ, προμηθία] ἀντὶ τῆ δια-
 τὴν σὴν πρόνοιαν.
 348. Ποῖ νεανίαί πονεῖν] πῦ τὸ ποιεῖν ἐστὶ.

ΙΣΜ. Εἶσ' ἔπερ' εἰσί' δεινὰ δ' ἐν κείνοις τὰ νῦν.
 ΟΙΔ. ὦ πάντ' ἐκείνω τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις 350
 Φύσιν κατεικασθέντε καὶ βίῃ τροφάς.
 Ἐκεῖ γὰρ οἱ μὲν ἄρσενες κατὰ ζέγας
 Θακῆσιν ἰσχυρῶντες· αἱ δὲ σύνομοι
 Τὰ ἔξω βίῃ τροφεῖα πορσύνουσ' αἰεὶ.
 Σφῶν δ', ὦ τέκν', ἕς μὲν εἰκὸς ἦν πονεῖν τάδε, 355
 Κατ' οἶκον οἰκωρῶσιν ὥστε παρθένοι·
 Σφῶ δ' ἀντ' ἐκείνων τὰ μὰ δυστήνῃς κακὰ
 Ὑπερπονεῖτον· ἢ μὲν, ἐξότῃς νέας
 Τροφῆς ἔληξες, καὶ κατίσχυσεν δέμας,
 Ἄει μεθ' ἡμῶν δύσμορος πλανωμένη, 360
 Γερονταγωγεῖ, πολλὰ μὲν κατ' ἀγρίαν
 Ὑλὴν ἄσιτος νηλίπυς τ' ἀλωμένη·
 Πολλοῖσι δ' ὄμβροισι ἠλίε τε καύμασι
 Μοχθῶσα τλήμων, δευτέρ' ἠγεῖται τὰ τῆς
 Οἴκοι διαίτης, εἰ πατήρ τροφήν ἔχοι. 365
 Σὺ δ', ὦ τέκνον, πρόσθεν μὲν ἐξίκε πατρὶ

349. Δεινὰ δ' ἐν κείνοις τὰ νῦν] νῦν δὲ τὰ ἐν
 ἐκείνοις ἐστὶ δεινὰ.

350. ὦ πάντ' ἐκείνω τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ]
 διαβάλλω τὰς Αἰγυπτίους ὡς παρὰ τὸ πρόπον
 διαταμένους, καὶ γυναῖκας καὶ ἀνδρας. Νυμ-
 φώδωρος δὲ ἐν τῷ τρισκαιδεκάτῳ τῶν Βαρβα-
 ρικῶν γράφει ἕτως, Ἔθεσι δὲ, τὰ μὲν ἐναν-
 τίως, τὰ δὲ ὁμοίως χρωῶνται τοῖς Ἕλλησι. Τὸ
 μὲν γὰρ ἐξίστασθαι τοῖς πρεσβυτέροις τὰς νεω-
 τέρους, ἰσομορίας καὶ ἡμῖν διοικῆσι, τῶν δ'
 ἄλλων ἰσὺν ἐν μὲν γὰρ τοῖς Ἕλλησι οἱ μὲν
 ἀνδρες τὰ κατὰ τὸν ἀγορᾶν οἰκονομεῖσιν, αἱ δὲ
 γυναῖκες, ἴσθον μένουσιν, ταλασιουργεῖσιν ἐκὶ
 δὲ αἱ μὲν γυναῖκες ἐν ἀγορᾷ περιπατοῦσι καὶ
 καπηλεύουσιν, οἱ δὲ ἀνδρες κατὰ τὴν οἰκίαν
 ὑφαίνουσιν· ὁ γὰρ Σίσωσφις ἐκθλύνας τὰς ἀν-
 δρας βυλόμηνους· ἀπὸ μεγίστης χάρας γεγεν-
 μένης καὶ πολλῆς ὄντας, ὅπως μὴ συσραφίητες

ἐπ' ἰσομορίαν ὁμήσωσι, τὰ μὲν ἐκείνων ἔργα
 ταῖς γυναῖξιν, τὰ δὲ τῶν γυναικῶν ἐκείνοις
 προστάξεν· ἵνα μὴ μόνον τὰν ὄπλων ἀναγ-
 καίως σερνήθῃτες, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῶν
 ἐπιτηδεύματων ἀνεθῆντες, ἀσμένως ἐπὶ τοῖς
 ὑπάρχεσι καταμένωσιν. Ὅθεν τὰς μὲν φιλεῖ
 εἶναι, τὰς δὲ ἀνίηται τὰς τρίχας προστάξεν
 καὶ τὰς μὲν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν φέρον τὰ φορ-
 τία, τὰς δὲ ἐπὶ τῶν ἄμων ἠναγκάσεν ἔπιτα
 δὲ τὰς μὲν, καθημένους, τὰς δὲ, ὀρθὰς ἰσώσας
 ἄρειν. καὶ ταῖς μὲν δύο ἰμάτια περιέβαλε,
 τοῖς δὲ, ἐν. ὑπολαμβάνων ἅμα τοῖς ἐπιτη-
 δεύμασι καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐκθλύνησθαι
 ὁ καὶ Λυδοῖς ὕψρον συμπεσιῖν φασίν.

353. Αἱ δὲ σύνομοι] αἱ ἀδελφαί, ἢ αἱ γυ-
 ναῖκες.

362. Νηλίπυς] ἀνυπόδητος.

367. Ματρῶν

Μαντεῖ' ἄγυσσα πάντα Καδμείων λάθρα,
 Ἄ τῷδ' ἐχρήσθη σώματος· φύλαξ δέ με
 Πισὴ κατέσης, γῆς ὅτ' ἐξηλαυνόμεν'
 Νῦν δ' αὖ, τίν' ἤκεις μῦθον, Ἴσμήνη, πατρὶ 370
 Φέροισα; τίς σ' ἐξῆρεν οἴκοθεν σόλος;

Ἦκεις γάρ εἰ κενή γε· τῷτ' ἐγὼ σαφῶς
 Ἐξοίδα, μὴ ἔχι δειμ' ἐμοὶ φέροισά τι.

ΙΣΜ. Ἐγὼ τὰ μὲν παθήμαθ' ἃ ἔπαθον*, πάτερ,
 Ζητῶσα τὴν σὴν πᾶ κατοικοῖης τροφήν †, 375
 Παρεῖσ' εἰάσω· (δὶς γὰρ ἔχι βέλομαι
 Πονῶσά τ' ἀλγεῖν καὶ λέγασ' αὖθις πάλιν)

Ἄ δ' ἀμφὶ τοῖν σοῖν δυσμόροιον παῖδοιν κακὰ
 Νῦν ἐσι, ταῦτα σημανῶσ' ἐλήλυθα.

Πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρις, Κρέοντί τε 380
 Θρόνος ἐᾶσθαι, μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν·

Λόγω σκοπέσσι τὴν πάλαι γένος φθοράν,
 Οἷα κατέσχε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον·

Νῦν δ' ἐκ θεῶν τε καὶ ἄλιτηρᾶ φρενός,
 Εἰςῆλθε τοῖν τρισαθλίον ἔρις κακῆ, 385

Ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτες τυραννικᾶ.

Χῶ μὲν νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγῶς
 Τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκην ‡ θρόνων

Ἀποσερίσκει, καὶ ἔξελλήλακεν πάτρας·

Ὁ δ', (ὡς καθ' ἡμᾶς ἔσθ' ὁ πληθύνων § λόγος)

* ALD. TURN. ἃ ἔπαθον.

† ALD. τροφῆν.

‡ ALD. Πολυνείκην.

§ ALD. πληθύνων.

367. Μαντεῖ' ἄγυσσα] ποῖα μαντεῖα φησὶν; ἔτι ὅπου δ' ἂν ταφίσαιτο, σωτήριος ἔσαι τῇ γῇ ἰκείνη.

375. Ζητῶσα τὴν σὴν] τὸ ἐξῆς, ζητῶσα τὴν σὴν τροφήν ἀντὶ τῶ τὴν δίκαιαν.

376. Δὶς γὰρ] τὸ ἐξῆς, δὶς γὰρ εἰ βέλομαι ἀλγεῖν.

380. Πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς] πρῶτον ἦσαν σκο-

πίσαντες, τῷ Κρέοντι παραχωρεῖσαι τὴν σὴν βασιλείαν.

Ib. Κρέοντί τε] ὁ τε πλεονάζει.

382. Λόγω σκοπέσσι] μετοχή ἐστιν, ἢ ῥῆμα.

384. Ἀλιτηρᾶ] μιαιφάν.

386. Λαβέσθαι] ἀντιλαβέσθαι.

388. Τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκην] τὸ Χ παράκειται ὅτι πρεσβύτερόν φησι τὸν Πολυνείκην.

Τὸ κοῖλον Ἄργος βὰς φυγὰς, προσλαμβάνει 391

Κῆδός τε καινὸν καὶ ξυνασπιστὰς φίλους,
Ὡς αὐτίκ' Ἄργος, ἢ τὸ Καδμείων πέδον
Τιμῇ καθέξων, ἢ πρὸς ἕρανὸν βιβῶν.

Ταῦτ' ἐκ ἀριθμὸς ἔσιν, ὦ πάτερ, λόγων, 395

Ἄλλ' ἔργα δεινὰ τῆς δὲ σῆς ὅποι θεοὶ
Πόνεσ κατοικτιῶσιν ἐκ ἔχω μαθεῖν.

ΟΙΔ. Ἦδη γὰρ ἔσχεσ ἔλπίδ', ὡς ἐμῆ θεῶς

Ἦραν τιν' ἔξειν, ὥστε σωθῆναί ποτε;

ΙΣΜ. Ἐγωγε, τοῖς νῦν γ', ὦ πάτερ, μαντεύμασι. 400

ΟΙΔ. Ποίοισι τέτοις; τί δὲ τεθέσπισαι, τέκνον;

ΙΣΜ. Σὲ τοῖς ἐκεῖ ζητητὸν ἀνθρώποις ποτὲ
Θανόντ' ἔσεσθαι ζῶντά τ', εὐνοίας* χάριν.

ΟΙΔ. Τίς δ' ἂν τοιῶδ' ὑπ' ἀνδρὸς εὖ πράξειεν ἄν;

ΙΣΜ. Ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη. 405

* ΤΥΡΝ. καὶ κατ' εὐσείας

391. Τὸ κοῖλον Ἄργος] πολλαχῆ τὸ Ἄργος κοῖλον φησι, καθάπερ καὶ ἐν Ἐπιγόνους. Τὸ κοῖλον Ἄργος ἢ κατοικῆσαντ' ἔτι. Καὶ ἐν Θυμύρα, Ἐκ μὲν Ἐριχθονίε ποτιμάσιον ἔσχεθι κῆρον Αὐτόλυκον, πολέων κτιάνων σίνην Ἄργυ κοίλων. Καὶ Ὀμηρος

“ Οἱ δ' ἔξον κοίλην Λακιδαίμονα.”

393. Ὡς αὐτίκ' Ἄργος] ὡς αὐτίκα καὶ τὸ Ἄργος πρὸς ἕρανὸν βιβῶν, καὶ τὸ Καδμείων πέδον τιμῶρις ὑποτάξων. Τὸ γὰρ τιμῇ ἔσθ' ὅτι πρόστιμον δηλοῦ. Ὀμηρος

“ Εἰ δ' ἂν ἔμοι τιμὴν Πρίαμος Πριάμοιο
“ τε παῖδες

“ Τίνων ἐκ ἰθέλωσιν.”

Ἐκάτερον δὲ ἢ ἀντὶ τῆ καὶ ἐστὶ τὸ δὲ ἔξῃς, ἔτι, αὐτίκα ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμῇ καθέξων, ἢ τὸ Ἄργος πρὸς ἕρανὸν βιβῶν ὑφάσσω τῇ ἐκείνῃ. Ὡς πορθητῶντων Ἀργείων τὰς Θήβας, καὶ κατὰ τὰτο ἐνδόξων γενοσόμενον. Ἐπερὶ τὸν ἔστι, καὶ τὸ ἔξῃς, ἔτι,

ὡς αὐτίκα ἢ πρὸς ἕρανὸν τὸ Ἄργος οἶσαν, ἦσαν ἐπὶ μίγξ αὐξήμα ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμῇ καθέξων ἄλλως γὰρ ἀκάν τραχύτεραι.

395. Ταῦτ' ἐκ ἀριθμὸς] ἢ μέχρι λόγων προκόπτοντα.

399. Ἦραν τιν' ἔξειν] φροντίδα.

401. Ποίοισι τέτοις] οἱ ὑπομνηματισμένοι γράφουσιν ἔτι, χρῆσμός τοιῶτος γέγονεν, ὅποτέρῃ ἂν ὁ Οἰδίπυς πρόσβηται, τῆτον κρατήσιν. Καὶ χωρὶς κατὰ κοινὸν τοῖς Θεβαίοις, ὅτι ἔσαι αὐτοῖς μεγάλων κακῶν αἴτιος, ἐὰν μὴ θάψωσιν αὐτὸν ἐπὶ τῆς χώρας. Ἐβλόμην δὲ αὐτὸς μαρτυρία χρῆσασθαι ἢ συγγραφίως τινὸς ἢ ποιητῆ.

403. Εὐνοίας χάριν] ἵνα εὐνοῆς αὐτοῖς ἐν τοῖς ἀναγκαιοτέροις τῶν ἀντιγράφων γράφεται, εὐνοίας χάριν. Ὁ καὶ οἱ ὑπομνηματισμένοι ἀξίωσιν. Εὐσοιαν δὲ φασὶ τὴν εὐσέβειαν. Καθάπερ καὶ ἐν Ἀμφιτρώωνι, “ Ἐπὶ δὲ “ βλαστοῖ, τῶν τριῶν μίαν λαβὴν Εὐσοιαν ἀρ- “ κεί.”

408. Γέροντα

- ΟΙΔ. "Οτ' ἐκέτ' εἰμί, τηνικαῦτ' ἄρ' εἴμ' ἀνήρ ;
 ΙΣΜ. Νῦν γάρ θεοί σ' ὀρθῆσι, πρόσθε δ' ὠλλυσαν.
 ΟΙΔ. Γέροντα δ' ὀρθῆν, φλαῦρον, ὃς νέος πέσοι*.
 ΙΣΜ. Καὶ μὲν Κρέοντά γ' ἴσθί σοι τέτων χάριν,
 "Ἡξοντα βαιῆ, κἄχι μυρία χρόνια. 410
 ΟΙΔ. "Οπως τί δράση, θυγατερ ; ἐρμῆνευέ μοι.
 ΙΣΜ. "Ὡς σ' ἄγχι γῆς σήσωσι Καδμείας, ὅπως
 Κρατῶσι μὲν σθ, γῆς δὲ μὴ μβαίνης ὄρων.
 ΟΙΔ. Ἢ δ' ὠφέλησις τίς θυραῖσι κειμένε ;
 ΙΣΜ. Κείνοις ὁ τύμβος δυστυχῶν ὁ σὸς βαρύς. 415
 ΟΙΔ. Κἄνευ θεῶ, τίς τῆτό γ' ἂν γνώμη μάθοι ;
 ΙΣΜ. Τέτθε χάριν τοίνυν σὲ προσθέσθαι πέλας
 Χώρας θέλεις· μηδ' ἴν' ἂν σαυτῆ κρατῆς.
 ΟΙΔ. Ἢ καὶ κατασκιῶσι Θηβαία κόνει ;
 ΙΣΜ. Ἄλλ' ἐκ ἐᾶ τοῦμφυλον αἵμά σ', ὦ πάτερ. 420
 ΟΙΔ. Οὐκ ἄρ' ἐμῆ γε μὴ κρατήσωσιν ποτε.
 ΙΣΜ. Ἔσαι πότ' ἄρα τῆτο Καδμείοις βάρος.
 ΟΙΔ. Ποίας φανείσης, ὦ τέκνον, συναλλαγῆς ;
 ΙΣΜ. Τῆς σῆς ὑπ' ὀργῆς, σοῖς ὅταν ζῶσιν τάφοις.
 ΟΙΔ. Ἄ δ' ἐννέπεις, κλύεσσα τῆ λέγεις, τέκνον ; 425

* ALD. πίση.

408. Γέροντα δ' ὀρθῆν, φλαῦρον] τὸν ἀπαξ ἐν νεότητι πεσόντα, ἐν γῆρα ὀρθῆσθαι ἀδύνατον, ἢ φλαῦρον, χαλεπόν.

412. "Ὡς σ' ἄγχι γῆς σήσωσι] ὅπως σχωσίσσι, ἢ κατοικίσωσι.

414. Θυραῖσι κειμένε] ἀπὸ τῶ οἰκῆτος.

415. Κείνοις ὁ τύμβος] ὁ τύμβος δυστυχῶν ὁ σὸς, κείνοις βαρύς. ἀπὸ τῆ, ἐπὶ ζῆνης σε θαπτομένε, δυστυχίσασιν ἐκείνοι.

416. Κἄνευ θεῶ] οἶον, πῶς ἂν τις ταῦτα δύνατο μαθεῖν ἀνθρώπος ὢν, θείας δυνάμειος χάρις ; τῆτο δὲ λέγει ἐπὶ ἐκ ἐπίσταται ὅτι πωθόχρησόν ἐστι τὸ λεγόμενον.

417. Προσθέσθαι πέλας] ἀπὸ τῆ κατοικίσασαι.

418. Χώρας] τῆς Θήβης.

1b. Μηδ' ἴν' ἂν σαυτῆ κρατῆς] μηδὲ ἴαν σε ὅπου ἂν σαυτῆ ἐξουσιάζης. Λέπει δὲ τὸ ἴαν ῥῆμα, ἢ ἀπὸ κοινῆ τὸ προσθέσθαι νόμι-

419. Ἢ καὶ κατασκιῶσι] οἶον ἐν Θήβαις με χύεσαι.

420. Τοῦμφυλον αἵμα] ὁ πατρῶος φέρος.

421. Μὴ κρατήσωσιν] ἤμην θαπτοῦν με ἐν Θήβῃ· ὁ δὲ μὴ, πλεονάζει· ἐστὶ γὰρ τὸ μὴ καὶ τὸ ἐκ παραλλήλου.

422. Ἔσαι πότ' ἄρα] διὰ τὸ μὴ κατασχιῶν σε.

423. Ποίας φανείσης] ποίας αἰτίας γενομένης βλαβήσονται ; ἀπὸ τῆ, ὑπὸ θεῶν ; ὑπὸ ἐρινύων ; ἢ ὑπὸ τίνας ;

426. Ἄτιθῶν

- ΙΣΜ. Ἄνδρῶν θεωρῶν Δελφικῆς ἀφ' ἐσίας.
- ΟΙΔ. Καὶ ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκῶς κυρεῖ;
- ΙΣΜ. Ὡς φασιν οἱ μολόντες εἰς Θήβης πέδον.
- ΟΙΔ. Παίδων τίς ἔν ἤκεσε τῶν ἐμῶν τάδε;
- ΙΣΜ. Ἄμφω γ' * ὁμοίως, καὶ ξεπίσασθον καλῶς. 430
- ΟΙΔ. Καθ' οἱ κάκιστοι τῶνδ' ἀκέσαντες, πάρος
 Τῆ μὲ πόθεν προὔθεντο τὴν τυραννίδα;
- ΙΣΜ. Ἄλγῳ κλύεσα ταῦτ' ἐγὼ φέρω δ' ὅμως.
- ΟΙΔ. Ἄλλ' οἱ θεοὶ σφι μήτε τὴν πεπρωμένην
 Ἔριν κατασβέσειαν, ἐν δ' ἐμοὶ τέλος 435
 Αὐτοῖν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι,
 Ἦς νῦν ἔχονται, καὶ παναιρῶνται δόρυ
 Ὡς ἔτ' ἂν ὅς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνος ἔχει,
 Μείνειεν, ἔτ' ἂν οὐξ ἐληλυθὼς πόλιν
 Ἔλθοι πότ' αὔθις, οἴγε τὸν φύσαντ' ἐμὲ 440
 Οὕτως ἀτίμως πατρίδος ἐξωθέμενον
 Οὐκ ἔσχον, ἐδ' ἤμυναν ἄλλ' ἀνάστατος
 Αὐτοῖν ἐπέμφθην, καὶ ξεκηρύχθην φυγᾶς.
 Εἴποις ἂν ὡς θέλοντι τῆτ' ἐμοὶ τότε
 Πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατήνυσεν. 445
 Οὐ δῆτ' ἐπεὶ τοι τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν
 Ὀπηνίκ' ἔξει † θυμὸς, ἠδῖσον δέ μοι
 Τὸ κατθανεῖν ἦν, καὶ τὸ λευσθῆναι πέτροις,

* ALDUS, Ἄμφω θ'. † ALDUS, ἴζη.

426. Ἄνδρῶν θεωρῶν] παρὰ τῶν θεωρῶν κλύεσα.

427. Ἐφ' ἡμῖν] ἀπὸ τῶν δι' ἐμὲ.

428. Ὡς φασιν] οἱ θεοὶ.

435. Ἐν δ' ἐμοὶ τέλος] ἐν μηδενὶ δόρυ τὸ τέλος αὐτοῖς ἀποβαίνει τῆς μάχης; ἢ ἐν ἐμοί. Οἶον, μηδὲν ἄλλο κύριον γένοιτο ἄσπερ διαλυεῖται τῆς ἔριν αὐτῶν, ἢ ἐγὼ.

VOL. II.

[CEDIP. COLON.]

437. Καὶ παναιρῶνται δόρυ] κατ' ἀλλήλων ἐπαιρῶσιν.

438. Ὡς ἔτ' ἂν ὅς νῦν σκῆπτρα] εἰ γὰρ ἐν τῇ ἐμῇ ἐξουσίᾳ γένοιτο, εἰδὲ εἰς αὐτῶν ζῆσινται.

443. Αὐτοῖν ἐπέμφθην] τὸ ἴσ' ἑαυτοῖς ἐκ ἐπισηκῆσαν. ἰσὴν γὰρ αὐτοῖς τὸ ἐφ' αὐτοῖς τῶτο πράξει, αἰς αὐτάρκως κικολαπρῆναι τῆ πράξει.

444. Θέλοντι τῆτ' ἐμοὶ] τὸ ἐξορισθῆναι.

T

449. Οἶδ' ἴ;

Οὐδείς ἔρωτος τῆδ' ἐφαίνεται ὠφελῶν
 Χρόνω δ' ὅτ' ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων, 450
 Καμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντά μοι
 Μείζω κολασὴν τῶν πρὶν ἠμαρτημένων,
 Τοτηνίκε' ἤδη τέτο μὲν πόλις βία
 Ἕλαυνέ μ' ἐκ γῆς χρόνιον· οἱ δ' ἐπωφελεῖν
 Οἱ τῆ πατρὸς τῷ πατρὶ δυνάμενοι, τὸ δρᾶν 455
 Οὐκ ἠθέλησαν, ἀλλ' ἔπερ μικρῆ χάριν
 Φυγὰς σφιν ἔξω πτωχὸς ἠλώμην ἐγώ.
 Κακ ταῖνδε δ' ἔσαιν παρθένοι, ὅσον φύσις
 Δίδωσιν αὐτῶν, καὶ τροφὰς ἔχω βία,
 Καὶ γῆς ἄδειαν, καὶ γένεος ἐπάρεκσιν 460
 Τῷ δ' ἀντὶ τῆ φύσαντος εἰλέσθην θρόνος
 Καὶ σκῆπτρα κραίνειν, καὶ τυραννεύειν χθονός.
 Ἄλλ' ἔτι μὴ λάχωσι τῆδε συμμαχῆ,
 Οὔτέ σφιν ἀρχῆς τῆσδε Καδμείας ποτέ
 Ὀνησις ἤξει· τῆτ' ἐγ' ὦδα τῆσδε γε 465
 Μαντεῖ' ἀκέων, συννοῶν τά τ' ἐξ ἐμῆ
 Παλαίφαθ', ἃ μοι Φοῖβος ἠνυσέν ποτε.
 Πρὸς ταῦτα, καὶ Κρέοντα πεμπόντων ἐμῆ
 Μασῆρα, κεί τις ἄλλος ἐν πόλει σθένει.
 Ἐὰν γὰρ ὑμεῖς, ὦ ξένοι, θέλητέ με 470
 Σὺν ταῖσι ταῖς σεμναῖσι δημέχοις θεαῖς

449. Οὐδείς ἔρωτος τῆδε] τέτο τῷ ἔρωτος
 ὅστις με ἐπιτίμω ἀπολαύσαι, τῷ ἀποθανεῖν δὲ
 φασιν.

450. Ὁ μόχθος ἦν πέπων] ὅτι θυμὸς ἦν
 πέπων.

451. Καμάνθανον τὸν θυμὸν] ὅτι ἐκείνοι ἐγ-
 νασαν πέφαντά με τὸν θυμὸν.

461. Τῷ δ' ἀντὶ τῆ φύσαντος] ἐκείνοι οἱ
 ἄρμενες δπλονότι.

463. Λάχωσι τῆδε] ἀντὶ τῷ ἐμῷ.

465. Ἐγ' ὦδα] ἐγὼ οἶδα.

470. Ἐὰν γὰρ ὑμεῖς] εἰ ὑμεῖς συμβάλλεσθε
 μοι, ἑαυτοῖς συμβάλλεσθε χρηστὸς γὰρ ἔσται
 ἢ ἢ σὶ Ἀθηναῖοι τῆ τάφου αὐτῆ ἐγκρατεῖς γέ-
 νωνται, ἴσοιτο αὐτοῖς ποτὲ σιωτῆ πολιορκη-
 μένοις ὑπὸ Θεβαίων εἴτε κατὰ τὸν Πελοπονη-
 σιακὸν πόλεμον, εἴτε καθ' ἑτέρον. Ταῦτα δὲ
 εἰκὸς ποιητικώτερον ὑπὸ τῷ Σοφοκλῆτι πεπλασ-
 θαι, ἐπὶ Σιραπίᾳ τῶν Ἀθηναίων· πολλαχῶ
 γὰρ οἱ ποιηταὶ χαρίζονται ταῖς πατρίσιν ἐπι-
 475. Ἐπι

Ἄλκην ποιεῖσθαι, τῆδε μὲν πόλει * μέγαν
 Σωτῆρ' ἀρεῖσθε, τοῖς δ' ἔμοις ἐχθροῖς πόνους.

ΧΟΡ. Ἐπάξιός μὲν Οἰδίπυς κατοικτίσαι
 Αὐτός τε, παῖδες δ' αἰδ'· ἐπεὶ δὲ τῆσδε γῆς 475
 Σωτῆρα σαυτὸν τῶδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ,
 Παραινέσαι σοι βέλομαι τὰ ξύμφορα.

ΟΙΔ. ὦ φίλταθ', ὡς νῦν † πᾶν τελῆντι, προξένει.

ΧΟΡ. Θῆ νῦν ‡ καθαρμὸν τῶνδε δαιμόνων, ἐφ' ἃς
 Τὸ πρῶτον ἴκε καὶ κατέσειψας πέδον. 480

ΟΙΔ. Τρόποισι ποίοις; ὦ ξένοι, διδάσκετε.

ΧΟΡ. Πρῶτον μὲν, ἱεράς § ἐξ ἀειρῦντε χοὰς
 Κρήνης ἐνέγκε δι' ὀσίων χειρῶν θίγων.

ΟΙΔ. Ὅταν δὲ τῆτο χεῦμ' ἀκήρατον λάβω;

ΧΟΡ. Κρατῆρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὐχειρος τέχνη, 485
 ὦν κρατ' ἔρειπον καὶ λαβὰς ἀμφισόμους.

ΟΙΔ. Θαλλοῖσιν, ἢ κρόκαισιν; ἢ ποίῳ τρόπῳ;

ΧΟΡ. Οἶός νεαρᾶς οἰοπόκῳ || μαλλῶ λαβῶν §§.

* ALDUS, τῆδε τῆ πόλει. † TURN. ἄς τον. ‡ TURN. νον.
 § TURN. in marg. ἱερᾶς. || TURN. in marg. ποτόκῳ.
 §§ TURN. in marg. βαλῶν.

475. Ἐπὰ δὲ τῆσδε γῆς] ὅτι δὲ σώζειν ὑποσχὴν τὴν πόλιν, ὑποθίσθαι σοι βέλομαι τὰ χρίσιμα. Ἀπτικῶς δὲ πᾶν τῆ συντάξιν. καὶ πιθανὴ λοιπὸν ἡ χάρις τῶν ἐγχειρίων ἀνδρῶν. Παραίνῃσι γὰρ αὐτῶν καθαρῶν τυχεῖν, ἢ αὐτῶν πῶς ἰναγῆς φαίνεται.

478. Προξένει] λίγη μοι καὶ παρέχε τὰ χρίσιμα· ἢ γὰρ ἐκνήσαιμι τελῆν· ἢ, προξένος ἔμοι καὶ φίλος γένε, ὑποσχόμενος πᾶν ὁ λίγα ποίησιν.

480. Κατέσειψας] κατεβάτουςας ἀπὸ τῆ σιβῶ. Γράφεται καὶ κατέσειπον ἴθην, μεθ' ἱατρῶν ἀφηνῶ. Ἄλλως κατέσειπον. καθικέτουςον, μετὰ ἱατρῶν ἀφηνῶ. ἐὰν δὲ γράφεται κατέσειψας, οἶον κατεβάτουςας· ὁ καὶ πιθανώτερον. Δι' αὐτὸ γὰρ τῆτο κελύουσιν αὐτῶ καθαίρεσθαι ὅτι εἰς αὐτὸν ἐπέθε τύπον τῆ ἰσοῦ τῶν Σιμίων.

482. Πρῶτον μὲν ἱεράς ἐξ ἀειρῦντε] ἐξ ἀντικῶ πηγῆς ὕδατος ἀρυσται, καὶ ἔτω χοὰς ταῖς θιαῖς ποίητον ἀπὸ τῶν κρατῆρων, πλήσας αὐτῆς, ἀπὸ τῆ ἀντληθῆντος ὕδατος.

484. Ὅταν δὲ τῆτο χεῦμ' ἀκήρατον λάβω] ἀντὶ τῶ, καὶ ὅταν ἀρῶσμαι, τί πράξω;

485. Ἀνδρὸς εὐχειρός] εὐπαλάμη, κατὰ τὴν μετάληψιν. ἐπὶ τὸν Δαίδαλον ἢ ἀναφορά, περὶ δὲ Φερικύδης φησὶν ἔτω· “Ματίνῳ δὲ τῶ Ἐρεχθίδος καὶ Ἰριότη γίγνεται Δαίδαλος, ἀδ’ ἢ ὁ δῆμος καλεῖται Δαίδαλίδαι Ἀθηναῖοι.”

486. Καὶ λαβὰς ἀμφισόμους] τὰ ὄτα διὰ τὴν προτομὴν, ὧν ἴσθι λαβῆσθαι. Ἀμφισόμους δὲ τὰς ἐκατέρωθεν ἐστρωμῆνας, ἢ διὰ τὸ ἐκατέρωθεν τῷ σώματι ταύτας εἶναι. ἢ, τὰς πρόσωπά τινα θηρίων ἐκατέρωθεν ἐχούσας. ἐρεῖπον δὲ τῶν κρατῆρων τὴν κεφαλὴν.

488. Οἰοπόκῳ μαλλῶ λαβῶν] οἶον, σολισ-

- ΟΙΔ. Εἶεν· τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρὴ ;
 ΧΟΡ. Χοῶς χέασθαι σάντα πρὸς πρώτην ἔω. 490
 ΟΙΔ. Ἦ τοῖσδε κρωσσοῖς οἷς λέγεις χέω τόδε ;
 ΧΟΡ. Τρισσάς γε πηγᾶς, τὸν τελευταῖον δ' ὄλον.
 ΟΙΔ. Τῷ τόνδε πλήσας θῶ ; δίδασκε καὶ τόδε.
 ΧΟΡ. Ὑδατος, μελίσσης· μηδὲ προσφέρειν μέθυ.
 ΟΙΔ. Ὅταν δὲ τέτων γῆ μελάμφυλλος τύχη ; 495
 ΧΟΡ. Τρὶς * ἐννέ' αὐτῇ κλῶνας ἔξ ἀμφοῖν χερσῶν
 Τιθεῖς ἐλαίας, τάςδ' ἐπεύχεσθαι λιτάς.
 ΟΙΔ. Τάτων ἀκῆσαι βέλομαι· μέγισα γάρ.
 ΧΟΡ. Ὡς σφας καλῶμεν Εὐμενίδας, ἔξ εὐμενῶν
 Στέρνων δέχεσθαι τὸν ἰκέτην σωτήριον, 500
 Αἰτῷ σύ γ' αὐτὸς, κεί τις ἄλλος ἀντὶ σῷ,
 Ἄπυσα φωνῶν, μηδὲ μηκύνων βοήν.

* ALD. TURN. Τρῖς.

μῶ καὶ κροισμῶ λατῶν σίψον ἢ ἱρίω σίψον. ἔτι δὲ σέμματα ἔλεγον τὰ ἔρια· καὶ παρ' Εὐμπίδῃ·

“ὦ, σέμματα ξήνας” ἐπέκλωσι θιά.”

490. Πρὸς πρώτην ἔω] πρὸς τὴν ἀνατολήν, ἢ περὶ τὸν ὄρθρον. καὶ γὰρ δὴ καὶ τὰς ἰκθύσεις πρὸς ἥλιον ἐποιῶντο· καθάπερ καὶ ἐν Ἡλέκτρῳ φησί·

“Τοιαῦτά τε παρόντος, ἠνίχ' ἠλίω
 Δείκνυσι τοῦναρ, ἔκλυον ἐξηγμένε.”

καὶ οἱ τὴς καθυμῆς δὲ ἐπιτελῶντες πρὸς τὴν ἔω ἴσανται. Κρατῖνος ἐν Χείρωνι, “Ἄγε δὴ πρὸς ἔω πρῶτον ἀπάνταν ἴσω, καὶ λαμβάνε χερσὶ σχῖνον μεγάλην.”

491. Χίω τάδε] τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῶν κρατήρων χίω.

492. Τρισσάς γε πηγᾶς] ἀντὶ τῷ, τὸ ὕδωρ ἀπὸ τριῶν πηγῶν.

1b. Τὸν τελευταῖον] τὸν ὕστερον κρατῆρα.

494. Ὑδατος, μελίσσης] ὕδατος καὶ μελίτος· λίπτι δὲ ὁ καὶ· ἀπὸ γὰρ τῷ ποιῶντος τὸ ποιῶμενον. Καὶ ἐν Ἐρασαῖς, “Γλώσσης μελίσι”· σῆς τῷ κατεβρῦκῆσσι. βέλεται δὲ λέγειν τὸ μι-

λίκρατον. Ἄλλως. Ὑδατος, μελίσσης, ἔργον μελίτος. ἀπὸ τῷ ποιῶντος τὸ ποιῶμενον, αἶε ἐν Ἐρασαῖς, Γλώσσης, καὶ τὰ ἔξῃς.

1b. Μηδὲ προσφέρειν μέθυ] αἶνοι γὰρ αἰ θεαί.

495. Ὅταν δὲ τέτων γῆ] ὅταν δὲ τὰς χοῶς χέωμεν ἐπὶ γῆς, τί χρὴ με ὕστερον δεῖσαι ;

496. Τρὶς ἐννέ' αὐτῇ] τρὶς ἐπέε τιθεῖς κλῶνας ἐλαίας, ταύτας ποιῶ τὰς εὐχάς.

498. Τέτων ἀκῆσαι] ἰδίως ἀκῆσαι τῶν εὐχῶν· μέγισον γὰρ ταύτας μαθεῖν.

499. Ὡς σφας καλῶμεν] αὐτὰς Εὐμενίδας δηλονότι, ὅπως αὐτὰς καλῶν καθευμενῶν, καὶ ἴλαως ποιῶμενος, ἰκέτως αὐτὰς δέχεσθαι σὲ τὸν ἰκέτην ἐπὶ σωτηρίας, ἔξ εὐμενῶν στένων. αἶον, μὴ ἔξ ἐπιτολῆς, ἀλλ' ἐνδιαθέτως.

501. Αἰτῷ σύ γ' αὐτὸς] οὐδ', ἢ σὺ ταῦτα ποίει, ἢ ἄλλος τις ὑπὲρ σῷ ταῦτα ποιῆται.

502. Ἄπυσα φωνῶν] ἀνήκεσα· ἀντὶ τῷ ἰερίῳ καὶ συντόμῳ. τῆτο ἀπὸ τῆς φραμίτης θυσίας ταῖς Εὐμενίσι φησί. μετὰ γὰρ ἡσυχίας τὰ ἱερά δρᾶσι. καὶ διὰ τῆτο οἱ ἀπὸ Ἠτύχε καταγόμενοι θυῖσιν αὐταῖς, καθάπερ Πολύμαρ

Ἐπειτ' ἀφέρπειν ἄστροφος καὶ ταῦτά σοι

Δράσαντι θαρρῶν ἂν παρασαίμην ἐγώ·

Ἄλλως δὲ δειμαίνοιμ' ἂν, ὦ ξέν', ἀμφὶ σοί. 505

ΟΙΔ. ὦ παῖδε, κλύετον τῶνδε προσχώρων ξένων;

ΙΣΜ. Ἠκέσαμέν τε, χῶ, τι δεῖ πρόστασσε δρᾶν.

ΟΙΔ. Ἐμοὶ μὲν ἔχ' ἰδωτά· λείπομαι γὰρ ἐν

Τῷ μὴ δύνασθαι μὴθ' ὄρᾶν, δυοῖν κακοῖν.

Σφῶν * δ' ἠτέρα μολῆσα πραξάτω τάδε. 510

Ἀρκεῖν γὰρ οἶμαι κἀντὶ μυρίων μίαν

Ψυχὴν τὰδ' ἐκτείνεσαν, ἣν εὖνευ παρῆ.

Ἄλλ' ἐν τάχει τί πράσσετον· μόνον δέ με

Μὴ λείπετ'· ἔ γὰρ ἂν σθένοι τοῦμὸν δέμας

Ἐρημον ἔρπειν, ἐδ' ὑφηγητῆ γ' ἀνευ†. 515

ΙΣΜ. Ἄλλ' εἴμ' ἐγὼ τελέσσα· τὸν τόπον δ' ἵνα

Χρῆ ἔσαι μ' ἐφευρεῖν, τῆτο βέλομαι μαθεῖν.

ΧΟΡ. Τῆ κείθεν ἄλσεως, ὦ ξένη, τῆδ' ἦν δέ τε

Σπάνιν τίν' ἰσχυρῆς, ἔς' ἔποικος, ὅς φράσει.

* ALD. Σφῶν.

† ALD. δ' ἀνευ.

μων ἐν τοῖς περὶ Ἐρατοσθέων φησὶν, ἦτοι, τὸ δὲ τῶν Εὐπατριδῶν γένος ἐ μετέχει τῆς θυσίας ταύτης· εἴτα ἔξῃς, τῆς δὲ πομπῆς ταύτης Ἕουχιδαί. ὃ δὲ γένος ἐστὶ παρά τας σεμνάς θεάς, καὶ τῆν ἱερωσίαν ἔχει. καὶ προθύονται πρὸ τῆς θυσίας ταύτης κριὸν Ἕουχῶν ἱερὸν ἱερεῖ, τὰ τοῦ ἔτου καλῶντες διὰ τὴν εὐφημίαν· ἔ τὸ ἱερεῖον ἐστὶ παρά τὸ Κυδωνίον, ἐκτός τῶν ἰννία πυλῶν. καὶ Ἀπολλόδοτος δὲ ἐν τῇ περὶ θεῶν ἱπτακαδικῆτι περὶ τῶν Ἕουχιδῶν γένους καὶ τῆς ἱεράς φησὶ. καὶ Καλλιμάχος·

“ Νηφάλια καὶ τῆσιν αἰὶ μελιπέδας ὄμπεας·

“ Ἀπυραὶ καὶ κείν' ἔλλαχον Ἕουχιδαί.”

504. Παρασαίμην ἐγώ] ἄς καθαρθέντι.

505. Δειμαίνοιμ' ἂν] μὴ καθαρθέντι.

508. Οὐχ' ἰδωτά] ἂν ἐν ἰδῶ, ἐδ' ἀνευσαί, αἰ, ἢ βαδισία μοι, ἐδ' πρακτεῖον ταῦτα· λείπομαι γὰρ τῆς πράξεως ὑπὸ δύο κακῶν, τὰ τε μὴ δύνασθαι καὶ τὰ μὴ ὄρᾶν.

510. Σφῶν δ' ἠτέρα] εἰρήνευσαν γὰρ ὅτι ἄλλως ἔχρην ὑπὲρ αὐτῶ τὸν καθαρισμὸν ποιήσασθαι.

512. Ψυχὴν τὰδ' ἐκτείνεσαν] τεταμένους καὶ συντόνους δρῶσαν καὶ διακομῶσαν.

515. Οὐδ' ὑφηγητῆ γ' ἀνευ] ἀνευ χειραγωγῶ· ἀπὸ κοινῆ δὲ τὸ ἔρπειν ἐκ ἰσχύος βαδίζειν.

517. Χρῆ ἔσαι μ' ἐφευρεῖν] χρῆα ἔσαι· κατὰ συναλοφίην, χρῆ ἔσαι, ἀντὶ τῷ χρῆα ἔσαι. Διηλύεται δὲ ταῦτον τῷ δέησι. καὶ ἐν Τριπτολίμῳ·

“ Χρῆ ἔσαι δὲ σ' ἐνθίνδε αὐτίς.”

Ib. Τῆτο βέλομαι μαθεῖν] ἔνθα τὸ ὕδωρ ἔστιν, ἠέως ἀν' εἰδεῖν.

518. Τῆ κείθεν ἄλσεως] τὸ ἐκείθεν τῆ ἄλσεως τῆτος. ἐκν' δὲ τι τῆτων ἀγνοῆς, παρά τινος τῶν ἱπτακιδῶν τῆτο μαθήση.

518, 519. Ἦν δέ τε — Σπάνιν τίν' ἰσχυρῆς] ἀντί

ΙΣΜ. Χαροῖμ' ἂν εἰς τόδ', Ἀντιγόνη· σὺ δ' ἐνθάδε 520
 Φύλασσε πατέρα τόνδε. “ Τοῖς τεκῆσι γὰρ
 “ Οὐδ' εἰ πονεῖ τις, δεῖ πόνε μνήμην ἔχειν.”

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΧΟΡ. Δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακόν,
 ὦ ξεῖν', ἐπεγείρειν,
 Ὅμως δ' ἔραμαι πυθέσθαι. 525

ΟΙΔ. Τί τῆτο;

ΧΟΡ. Τᾶς δειλαίας ἀπόρε φανείσας
 Ἀλγηδόνας, ἃ ξυνέσας.
 ΟΙΔ. Μὴ πρὸς ξενίας ἀνοίξης
 Τᾶς σᾶς πέπουθ' ἔργ' ἀναιδῆ. 530

ΧΟΡ. Τό τοι πολὺ καὶ μηδαμᾶ λῆγον,
 Χρήζω, ξέν', ὀρθὸν ἄκασμ' ἀκῆσαι.

ΟΙΔ. Ἰώ μοι.

ΧΟΡ. Στέρξον, ἱκετεύω.

ΟΙΔ. Φεῦ, φεῦ. 535

ΧΟΡ. Πείθε' καὶ γὰρ ὅσον σὺ προσχρήσεις.

ΟΙΔ. Ἦνεγκον κακότητ'*, ὦ ξένοι, ἦνεγ-
 κον, ἄκων μὲν, θεὸς ἴσω.

* ALD. κακίτατ'.

ἀντὶ τῶ, εἴτε τῆς εἰδήσεως ἀγνοῆς περὶ τὸν τόπον.

521. “ Τοῖς τεκῆσι γὰρ” — ὅταν τις ὑπὲρ γονέων πονῆ, μὴ ἰσχύσθω πόνον εἶναι τὸν κάματον.

523. Δεινὸν μὲν τὸ πάλαι] τῆς Ἰσμήνης ἀποστάσεως, ὃ Χορὸς ἐρωτᾷ τὸν Οἰδίποδα, καί φησι, τὸ ἐπεγείρειν μὲν καὶ ἀνικνῆν τὰ πάλαι συμβάντα δυσχερῆς, ὅμως δὲ μαθεῖν ἐπιθυμῶ τὴν αἰτίαν τῆς παρώσεως. Καὶ ἐστὶ παθητικά. Καλλιμάχος·

“ Τί δάκρυον εὔθρον ἐγλίρις;”

526. Τί τῆτο] ὄν, τί βέβηκε πυθέσθαι;

527. Τᾶς δειλαίας ἀπόρε] περὶ τῆς ἐγκαι-

μῆνης σοι ἀλγηδόνας ἰδέσθαι ἂν πυθοίμην· ἔξωθεν δὲ ἡ Πέρι.

529. Μὴ πρὸς ξενίας] μὴ πρὸς τῆς σῆς ξενίας ἀναπτύξεως μητὰ ἀναιδῆ ἔργα ἢ, ἢ μὴ τὰς προξενίας σοι ἐπί ἔργα ἀναιδῆ κατατάξῃς. οἶον, εἰ μὴ κατὰ τὴν προξενίαν τὴν σὴν ἔργων γένοιτο φαύλων ἀκρατίας, ἀναπτύξῃς καὶ φανηρῶσαι τὰ κατ' ἐμὲ βουληθείς.

531. Τό τοι πολὺ] τὸ ἀδιόλεπτον κακὸν τὸ κατὰ τὴν πύρασιν χρήζω ἀκῆσαι.

534. Στέρξον, ἱκετεύω] στερξον ὃ λέγω, καὶ μὴ ἀποστραφῆς τὴν αἰτίαν εἰπὼν ὃ ἐστὶ, πρόσθεξαι ἃ λέγω.

536. Πείθε' καὶ γὰρ γὰρ] πείσομαι δολοῦντι εἰς ὅσον βέβηκε.

540. Ἄλλ'

Τύτων δ' αὐθαίρετον ἔδεν.

ΧΟΡ. Ἄλλ' ἔς τί; 540

ΟΙΔ. Κακῶ μὲν εὐνᾷ πόλις ἔδεν ἴδρις
Γάμων ἐνέδησεν ἄτα.

ΧΟΡ. Ἦ μητρόθεν, ὡς ἀκέω,
Δυσώνυμα λέκτρ' ἐπλήσω;

ΟΙΔ. ὦ μοι, θάνατος μὲν τὰδ' ἀκέειν, 545
ὦ ξεῖν' αὐται δὲ δὺ' ἐξ ἐμῆ.

ΧΟΡ. Πῶς φήεις;

ΟΙΔ. Παῖδες, δύο δ' ἄται.

ΧΟΡ. ὦ Ζεῦ.

ΟΙΔ. Ματρὸς κοινᾶς ἀπέβλασον ὠδίνος. 550

ΧΟΡ. Αὐτὰρ εἰσὶν * ἀπόγονοί τε καὶ
Κοιναί γε πατρὸς ἀδελφαί.

ΟΙΔ. Ἰώ.

ΧΟΡ. Ἰὼ δῆτα.

ΟΙΔ. Μυρίων ἐπισροφαὶ κακῶν. 555

ΧΟΡ. Ἐπαθες;

ΟΙΔ. Ἐπαθον ἄλας ἔχειν.

ΧΟΡ. Ἐρεξας;

ΟΙΔ. Οὐκ ἔρεξα.

ΧΟΡ. Τί γάρ; 560

ΟΙΔ. Ἐδεξάμην δῶρον,

Ὅ μήποτ' ἐγὼ ταλακάρδιος

* ALD. Σαί τ' ἄρ' εἶσ'.

540. Ἄλλ' ἔς τί] συγχωρήσει σοι τὰ πράγ-
ματα;

541. Οὐδὲν ἴδρις] οἶον, ἔδεν εἰδυῖα, ἡ πόλις
ἠέδυσέ με τῷ τῷ γάμῳ ἄτη.

555. Ἐπισροφαὶ κακῶν] συναθροίσαις πλῆ-
θους.

561. Ἐδεξάμην δῶρον] τὸν γάμον τῆς μη-
τρὸς (θεοῖν) ἀντὶ τῆς λύσεως τοῦ αἰνήματος
δῶρον ἠδεξάμην. ὁ μήποτε ἄφελον λαβεῖν. ἀγτί
δὲ τῷ εἰπεῖν, μήποτε ἄφελον ἐγὼ παρὰ τῆς
πόλιος ἐξαίρετον λαβεῖν, ἕτως εἴρηκεν, ἐπω-
φέλῃσα πῶς ἔχειν ἐξελίσθαι.

144 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

Ἐπωφέλησα πόλεως ἐξελέσθαι.

ΧΟΡ. Δύστανε, τί γάρ; ἔθξ φόνου;

ΟΙΔ. Τί τῆτο; τί δ' ἐθέλεις μαθεῖν;

565

ΧΟΡ. Πατρός;

ΟΙΔ. Παπαῖ· δευτέραν ἔπαισας ἐπὶ νόσῳ νόσον.

ΧΟΡ. Ἐκανες;

ΟΙΔ. Ἐκανον· ἔχει δέ μοι.

ΧΟΡ. Τί τῆτο;

570

ΟΙΔ. Πρὸς δίκας τί.

ΧΟΡ. Τί γάρ;

ΟΙΔ. Ἐγὼ φράσω.

Καὶ γὰρ ἄλλες ἐφόνευσα καὶ πώλεσα*,
Νόμῳ δὲ καθαρὸς, αἰδῆρις εἰς τόδ' ἦλθον.

575

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΧΟΡ. Καὶ μὴν ἀναξ' ὄδ' ἡμῖν Αἰγέως γόνος
Θησεύς κατ' ὀμφήν σὴν ἀποσαλεῖς † πάρα.

ΘΗΣ. Πολλῶν ἀκέων ἐν τε τῷ πάρος χρόνῳ

Τὰς αἱματηρὰς ὀμμάτων διαφθορὰς,
Ἐγνωκά σ', ὦ παῖ Λαίε, τανῦν ‡ ὁδοῖς

580

Ἐν ταῖσδ' ἀκέων, μᾶλλον ἐξεπίσαμει.

Σκευή τε γάρ σε καὶ τὸ δύστηνον, κάρρα,

Δηλῆτον ἡμῖν ὄνθ' ὅς εἰ· καί σ' οἰκτίσας

Θέλω σ' ἐρέσθαι †, δύσμορ' Οἰδίπεα' τίνα

Πόλεως ἐπέσης προστροπὴν ἐμῆ τ' ἔχων

585

Αὐτός τε χῆ σὴ δύσμορος παρασάτις,

* ALD. Καὶ ἀπώλεσα. † ALD. ἀπιστάλι. ‡ ALD. Θέλω τι ἔρεσθαι.

574. Καὶ γὰρ ἄλλες ἐφόνευσα] τὴν πα-
ρόντικα σὺν τῷ Λαίῳ ἦσαν, ὡς ἄλλες φονίσας,
αἰθῶς εἶμι καὶ ἐ γέγονα ἕστος τῶ μύσει·
ἔτα καὶ ἐπὶ τῷ πατρίδι· ἐ γὰρ ἦδεν.

578. Πολλῶν ἀκέων] χρηστὸς ὁ Θεσπὺς τῷ
ἦθος εἰσαγάγεται, καὶ ἔχει καὶ ἐπὶ τούτῳ τῆς οἰ-
κονομίας δεξιότατα.

585. Προστροπὴν] ἀφίλιαν.

Δίδασκε· δεινήν γάρ τιν' ἂν πράξῃν τύχοις
Λέξας, ὅποίας ἔξαφισαίμην ἐγώ.

Ὡς οἶδά γ' αὐτὸς ὡς ἐπαιδεύθην ξένος,
Ὡσπερ σὺ, χῶστις πλείς' ἀνὴρ ἐπὶ ξένης 590

Ἦθλησα κινδυνεύματ' ἐν τῷ μῶ κάρῃ.
Ὡστε ξένον γὰρ εἶδεν ὄνθ', ὡσπερ σὺ νῦν,
Ἵπεκτραποίμην μὴ εἰ συνεκσώζῃσιν σ'· ἐπεὶ
Ἐξοιδ' ἀνὴρ ὢν, χῶτι τῆς ἐς αὔριον.
Οὐδὲν πλέον μοι σὲ μέτεσιν ἡμέρας. 595

ΟΙΔ. Θησεῦ, τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ
Παρῆκεν, ὥστε βραχέ' ἐμοὶ δεῖσθαι φράσαι.
Σὺ γάρ μ' ὅς εἰμι, κἀφ' ὅτε * πατρὸς γεγώς,
Καὶ γῆς ὅποίας ἦλθον, εἰρηκῶς κυρεῖς.

Ὡστ' ἐσί μοι τὸ λοιπὸν εἶδεν ἄλλο, πλήν 600
Εἰπεῖν ἂν χρήζω χῶ λόγος διέρχεται †.

ΘΗΣ. Τῆτ' αὐτό νῦν δίδασχ', ὅπως ἂν ἐκμάθω.

ΟΙΔ. Δώσων ἰκάνω τοῦμόν ἄθλιον δέμας
Σοὶ δῶρον, εἰ σπεδαῖον εἰς ὄψιν· τὰ δὲ
Κέρδη παρ' αὐτῆ κρείσσον' ἢ μορφὴ καλή. 605

ΘΗΣ. Ποῖον δὲ κέρδος ἀξιοῖς ἠκεῖν φέρων;

ΟΙΔ. Χρόνῳ μάθοις ἂν, εἴχι τῷ παρόντί πε.

ΘΗΣ. Ποίῳ γὰρ ἢ σὴ προσφορά δηλώσεται;

ΟΙΔ. Ὅταν θάνω γῶ, καὶ σὺ με ταφεὺς γένη.

ΘΗΣ. Τὰ λίσθι' αἰτῆ τῆ βίε· τὰ δ' ἐν μέσῳ 610
Ἡ λῆσιν † ἴσχεις, ἢ δι' εἰδενὸς ποιῆ·

* ALD. κἀπό τε. † ALD. TURN. in marg. διέρχεται. ‡ TURN. λίσσιν.

589. Ὡς ἐπαιδεύθην] τὸ ὡς ἀντὶ τῆ ὄτι.

593. Μὴ εἰ συνεκσώζῃσιν] συνίξῃσιν.

608. Προσφορά] προσθήκη. πρόσδεσις. τὸ δὲ
διδάσκονται ἀντὶ τῆ δολωθ. σιταί.

610. Τὰ λίσθι' αἰτῆ τῆ βίε] γράφεται,
τὰ λίσθι' εἰς αἰτῆ τῆ βίε.
Ib. Τὰ δ' ἐν μέσῳ, ἢ λῆσιν ἴσχεις] τὰ ζῆν
εἰ ἐπιλήσῃσιν, ἢ εἰ φροντίζῃσιν.

146 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

- ΟΙΔ. Ἐνταῦθα γάρ μοι κείνα συγκομίζεται.
 ΘΗΣ. Ἄλλ' ἐν βραχεῖ δὴ τήνδ' ἐξαιτῆ χάριν.
 ΟΙΔ. Ὅρα γεμῆν' εἰ σμικρός ἐς* ἀγῶν ὅδε.
 ΘΗΣ. Πότερα δὲ † τῶν σῶν ἐκγόνων, ἢ μὲ λέγεις; 615
 ΟΙΔ. Κεῖνοι κομίζουσιν κείσ' ἀναγκάζουσί με.
 ΘΗΣ. Ἄλλ' εἰ θέλοιεν ‡, εἰδέ σοι φεύγειν καλόν.
 ΟΙΔ. Ἄλλ' εἰδ' ὅτ' αὐτὸς ἤθελον παρίεσαν.
 ΘΗΣ. ὦ μῶρε' " θυμὸς δ' ἐν κακοῖς εἰ ζύμφορον."
 ΟΙΔ. Ὅταν μάθης με, νεθέτει τανῦν δ' ἔα. 620
 ΘΗΣ. Δίδασκ' ἀνευ γνώμης γὰρ εἰ με χρὴ λέγειν.
 ΟΙΔ. Πέπονθα, Θησεῦ, δεινὰ πρὸς κακοῖς κακά.
 ΘΗΣ. Ἡ τὴν παλαιὰν ζυμφορὰν γένεος ἐρεῖς;
 ΟΙΔ. Οὐ δῆτ' ἐπεὶ πᾶς τέτό γ' Ἑλλήνων Θροεῖ.
 ΘΗΣ. Τί γὰρ τὸ μείζον ἢ κατ' ἀνθρώπου νοσεῖς; 625
 ΟΙΔ. Οὕτως ἔχει μοι γῆς ἐμῆς ἀπηλλάθην
 Πρὸς τῶν ἐμαυτῆ σπερμάτων' ἔστιν δέ μοι
 Πάλιν κατελθεῖν μήποθ', ὡς πατροκτόνω.
 ΘΗΣ. Πῶς δῆτά σ' ἀν' πεμφαίαθ' ὥστ' οἰκεῖν δίχρα;
 ΟΙΔ. Τὸ θεῖον αὐτὰς ἐξαναγκάσει σόμα. 630
 ΘΗΣ. Ποῖον πάθος δείσαντας ἐκ χρησηρίων;
 ΟΙΔ. Ὅτι σφ' ἀνάγκη τῆδε πληγῆναι χθονί.
 ΘΗΣ. Καὶ πῶς γένοιτ' ἀν' τὰ μὰ κακείνων πικρά;
 ΟΙΔ. ὦ φίλτατ' Αἰγέως παῖ, μόνοις εἰ γίνεται

* TURN. εἰ σμικρός γὰρ ἐς'. ALD. εἰ σμικρὸς ἀκ. † ALD. Πότερα τὰ.
 ‡ ALD. θέλοντ' ἀν γ' εἰδέ.

612. Ἐνταῦθα γάρ μοι κείνα] διὰ τῶ τί-
 λος (φροῖ) καὶ τὰ μέσα τῶ βίαις εὐτυχίαι
 προσδεκῶν γὰρ σὺ ἀφελθῆσθαι ὑπ' ἐμῆ ὅταν
 ἀποθάνω, ζῆντά με γηροσκοπίαις.

613. Ἄλλ' ἐν βραχεῖ δῆ] βραχὺ δῆρὸν με
 αἰτιῶς, τὸ ἐν Ἄθ' ναῖς θάψαι σε.

619. Θυμὸς δ' ἐν κακοῖς] γλαυκίαι.

629. Πᾶς δῆτά σ' ἀν] πᾶς δῆτα ἐν (φροῖ)
 μεταπέμφαιτο ἀν σε, εἰ μὴ ἴσθι δυνατόν κα-
 τελθεῖν, διὰ τὸ πατροκτόνον εἶναι; εἰ δὲ φροῖ
 τὸ θεῖον αὐτὰς ἐξαναγκάσει τῶτο πράττειν.

632. Τῆδε πληγῆναι χθονί] ἀπὸ τῶ, ὑπὸ
 ταύτης τῆς χθονὸς πληγῆται.

Θεοῖς τὸ γῆρας*, ἔδὲ κατθανεῖν ποτέ· 635

“ Τὰ δ’ ἄλλα συγγεῖ πάνθ’ ὁ παγκρατῆς χρόνος.

“ Φθίνει μὲν ἰσχύς γῆς, φθίνει δὲ σώματος

“ Θνήσκει δὲ πίσις, βλασάνει δ’ ἀπισία.

“ Καὶ πνεῦμα ταῦτόν ἔποτ’ ἔτ’ ἐν ἀνδράσι

“ Φίλοις βέβηκεν, ἔτε πρὸς πόλιν πόλει. 640

“ Τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ’ ἐν ὑσέρῳ χρόνῳ

“ Τὰ τερπνὰ πικρὰ γίνεται, καῦθις φίλα.”

Καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ τανῦν εὐήμερεῖ

Καλῶς τε πρὸς σέ, μυρίας ὁ μυρίος

Χρόνος τεκνῆται· νύκτας ἡμέρας τ’ ἰὼν, 645

Ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα

Ἐν δορὶ διασκεδῶσιν ἐκ σμικρῆ λόγῃ †

Ἴν’ οὐμὸς εὐδῶν καὶ κεκρυμμένος νέκυς

Ψυχρὸς ποτ’ αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται,

Εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεὺς, χῶ Διὸς Φοῖβος σαφής. 650

Ἄλλ’ ἔ γὰρ αὐδᾶν ἠδὲ τὰκίνητ’ ἔπη.

Ἐὰ μ’ ἐν αἴσιν ἠρξάμην, τὸ σὸν μόνου

Πισὸν φυλάσσω· κοῦποτ’ Οἰδίπεν ἔρεῖς

Ἀχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι τόπων

Τῶν ἐνθάδ’, εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσασί με. 655

ΧΟΡ. Ἄναξ, πάλαι καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ’ ἔπη

Γῆ τῆδ’ ὅδ’ ἀνὴρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο.

ΘΗΣ. Τίς δῆτ’ ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι

* ALD. Θεῖσι γῆρας.

† TURN. in marg. μακρῶ χρόνῳ.

646. Ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνα] τὰ νῦν ξύμ-
φωνα λέγει ἐπὶ ἄπῳ ἢ ἐχθρῶ Θεβαίῳ καὶ
Ἄθηναίῳ.

650. Φοῖβος — σαφής] ἀγτὶ τῆ ἀληθείας. ὡς
καὶ Ὀμηρος.

“ Ἐπιστάμενος σάφα εἰπῶν.” —

ἀγτὶ τῆ ἀληθείας.

657. Ἐφαίνετο] ἀγτὶ τῆ ἀνεφαίνετο· τοι-
αῦτόν ἐστι καὶ τὸ παρ’ Ὀμήρου.

— “ καὶ εἶρετο δεύτερον αὐτίς.”

Τοιῷδ', ὅτε * πρῶτον μὲν ἠ' δορύξενος
Κοινὴ παρ' ἡμῖν † αἰέν ἐσιν ἐσία ; 660

Ἐπειτα δ' ἰκέτης δαιμόνων ἀφιγμένος
Γῆ τῆδε ‡ κάμοι δασμὸν ἐ σμικρὸν τίνει.
Ἄ γὰρ σεβασθεὶς §, ἔποτ' ἐκβαλῶ χάριν
Τὴν τῆδε, χώρα δ' ἔμπαλιν κατοικιῶ
Εἰ δ' ἐνθάδ' ἠδὺ τῷ ξένῳ μίμνειν, σέ νιν 665
Τάξω φυλάσσειν· εἰ δ' ἐμῆ σείχειν μέτα
Τόδ' ἠδὺ, τέτων, Οἰδίπας, δίδωμί σοι
Κρίναντι χρῆσθαι· τῆδε γὰρ ξυνοίσομαι.

ΟΙΔ. ὦ Ζεῦ, διδοίης τοῖσι τοιῆτοισιν εὔ.

ΘΗΣ. Τί δῆτα χρήσεις ; ἐς δόμους || σείχειν ἐμῆς ; 670

ΟΙΔ. Εἴ μοι θεμῖς γ' ἦν· ἀλλ' ὁ χῶρός ἐσθ' ὅδε.

ΘΗΣ. Ἐν ᾧ τί πράξεις ; ἐ γὰρ ἀντισησομαι.

ΟΙΔ. Ἐν ᾧ κρατήσω τῶν ἐμ' ἐκβεβληκότων.

ΘΗΣ. Μέγ' ἂν λέγοις δῶρημα τῆς συνουσίας.

ΟΙΔ. Εἰ σοίγ' ἄπερ φῆς ἐμμένοι τελευντί μοι. 675

ΘΗΣ. Θάρσει τὸ τῆδέ γ' ἀνδρὸς, ἔ σε μὴ προδῶ.

ΟΙΔ. Οὔτοι σ' ὑφ' ὄρκου γ' ὡς κακὸν πισύσομαι.

ΘΗΣ. Οὔκην πέρα γ' ἂν εἶδεν ἢ λόγῳ φέροις.

* ALD. ὅτε. † TURN. Κοινὴ τ' ἀρ' ἡμῖν. ‡ TURN. in marg. Τῆ γῆ τι.
§ ALD. σεβασθεῖς. || ALD. ἢ δόμους.

659. Τοιῷδ', ὅτε] φίλος δηλονότι.
Ib. Ἡ δορύξενος] φίλος. ἀπλοικώτερον δο-
ρυξίνης καλοῦσι καὶ τῆς ὅπως δικωτῶν ἐπιξενω-
θέντας, ἢ ἐπισεπτικῆς καὶ πολεμίου φίλος.

663. Οὔποτ' ἐκβαλῶ χάριν] ἢ καταφρονῶ
πῆς εἰς αὐτὸν χάριτος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆ ἐναντίας
ὑποδέχομαι.

665. Σέ νιν] σὶ τὸν Χορῖν.

666. Εἴτ' ἐμῆ συχνὴν μέτα] εἰς τὴν ἀστυ δα-
λονότι.

668. Συνοίσομαι] συμπράξομαι ὡς σὺ
ἐέλαι.

674. Μέγ' ἂν λέγοις δῶρημα] εἰ ἐμμίτοι
σοι τὰ ἐπαγγελθέντα, ἢ, εἰ δύναοιο κρατῆν τῶν
ἐχθρῶν ἐνθάδε μίμων, μέγα ἂν δῶρημα λέγοις
τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς.

676. Τὸ τῆδέ γ' ἀνδρὸς] ἐφ' ἑαυτῷ πισυῖ-
ται τὴν διῆξιν ὁ Θεοσῖς.

677. Οὔτοι σ' ὑφ' ὄρκου γ' ὡς κακὸν πισύ-
σομαι] ἢ πίσιν (φροῖ) δι' ὄρκου ἐπιθεῖναι σὶ
παρακαλεῖσομαι. πρὸς δ' ἐπάγει, Οὔκην πέρα
γ' ἂν εἶδεν ἢ λόγῳ φέροις. ταυτίστιν, ἢ ἂν
πλὴν λάβοις ὀρκίαν με, ἢ λόγῳ πισύσας
μοι.

ΟΙΔ. Πῶς ἔν ποιήσεις;

ΘΗΣ. Τῆ μάλις ὄκνος σ' ἔχει. 680

ΟΙΔ. Ἦξυσιν ἄνδρες.

ΘΗΣ. Ἄλλὰ τοῖσδ' ἔσαι μέλον.

ΟΙΔ. Ὅρα με λείπων.

ΘΗΣ. Μὴ δίδασχ' αἰ χρὴ με δρᾶν.

ΟΙΔ. Ὅκνεῖντ' ἀνάγκη.

ΘΗΣ. Τοῦμόν ἐκ ὀκνεῖ κέαρ.

685

ΟΙΔ. Οὐκ οἶσθ' ἀπειλάς;

ΘΗΣ. Οἶδ' ἐγὼ σε μή τινα

Ἐνθένδ' ἀπάξοντ' ἄνδρα πρὸς βίαν ἐμῆ.

Πολλὰ δ' ἀπειλαί, πολλὰ δὴ μάτην ἔπη

690

Θυμῷ κατηπείλησαν· “ ἄλλ' ὁ νῆς ὅταν

“ Αὐτῆ γένηται, φρεῖδα τὰπειλήματα.”

Κείνοις δ' ἴσως κεί δειν' ἐπερρώσθη λέγειν,

Τῆς σῆς ἀγωγῆς (οἶδ' ἐγὼ) φανήσεται

Μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος ἐδὲ πλώσιμον.

695

Θαρσεῖν μὲν ἔν ἐγωγε κἄνευ τῆς ἐμῆς

Γνώμης ἐπαινῶ, Φοῖβος εἰ προὔπεμψε * σε·

Ὅμως δὲ κἄμῃ μὴ παρόντος, οἶδ' ὅτι

Τοῦμόν φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πάσχειν κακῶς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Εὐίππε, ξένε, τᾶςδε χώρας

700

* TURN. in marg. προὔπεμψε.

680. Ὅκνος ἔχει] φόβος.

682. Ἄλλὰ τοῖσδ' ἔσαι μέλον] τοῖς τῆ Χορῶ.

685. Ὅκνεῖντ' ἀνάγκη] εἰ νειμιστῶν μοι (φροῖν) εἰ ὑπὸ δέος τὰ αὐτὰ συνεχῶς λέγω· τὸν φοβόμενον γὰρ ἀνάγκη ταῦτα λέγειν.

686. Τοῦμόν ἐκ ὀκνεῖ κέαρ] εἰδὲν δέδοικε.

690. Πολλὰ δ' ἀπειλαί] ἀντὶ τῆ πολλοῖ

ἄνθρωποι πολλά ἀπειλήσαντες ἐκ θυμῷ, πί-
φαντες τὸν θυμόν, καὶ τὸν καθιστικότα τὸν
ἀγαλαβόντες, ἐπαύσαντο τῶν ἀπειλῶν.

693. Κείνοις δ' ἴσως] τοῖς Θεβαίαις.

694. Τῆς σῆς ἀγωγῆς] λείπει ἡ Περὶ Ἰν' ἦ,
περὶ τῆς σῆς ἀγωγῆς, ἤρουν ἐπαρόδου.

700. Εὐίππε, ξένε, τᾶςδε χώρας] ὦ ξένε,
ὦ Οἰδίππε·

Ἴκε τὰ κράτιςα γᾶς ἔπαυλα,

Τὸν ἀργῆτα Κολωνόν·

Ἐυθα λίγεια μινύρεται *

Θαμίζουσα μάλις ἀηδῶν

Χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις

705

Τὸν οἴνωπ' ἀνέχευσα κισσόν,

Καὶ τὰν ἄβατον θεῖν

Φυλλάδα μυριόκαρπον, ἀνάλιον †,

Ἄνηνέμον τε πάντων

Χειμώνων· ἴν' ὁ Βακχειώτας αἰεὶ

710

Διόνυσσος ἐμβατεύει,

Θείαις ἀμφιπολῶν ‡ τιθήναις.

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Α.

Θάλλει δ' ἔρανίας ὑπ' ἄχνας

Ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἡμαρ αἰεὶ

* ALDUS, μινύρεται. † ALD. ἀνήλιον. ‡ ALD. ἀμφιπόλων.

ὦ Οἰδίπυ· μέχρι τῶ ἀηδῶν, ἢ διατριβῇ τῆ
Χορῆ πρὸς τὸ ἐγκάμειον τῆς χώρας, αὐτῆ τῆ
Σοφοκλέους ἐπὶ τὸ ἴδιον ἀπαντῶντος χαρακτη-
ριστικόν, τὸ γλαφυρόν καὶ φθιδόν μέλος.

702. Τὸν ἀργῆτα] τὸν λευκόγων.

706. Ἀνέχευσα κισσόν] ὑπὲρ ἑαυτὴν ἔχευσα
τὸ φυτὸν, ἀνω ἔχευσα τὸν κισσόν. ὡς ἐν Λυ-
κίῳ γῶν Αἰσχύλος·

“ Ἄκευ δ' αἴν' ἔς ἔχων.”

ἀντὶ τῆ ἀνω τὸ ἔς ἔχων.

708. Ἀνάλιον] παρὰ τὸ Ὀμηρικόν·

“ Τὴν μὲν γ' ἔπ' ἀνέμων ἰσχυρῶν ὑγρὸν

“ αἰετῶν,

“ Οὔτε μὲν ἥλιος φαέθων ἀκτίσιν ἔβαλλεν.”

ἀπὸ κοινῆ δὲ τὸ ἀνέχευσα. ἀνάλιον δὲ, διὰ τὴν
ἀσπύτητα τῶν φυτῶν.

713. Θάλλει δ' ἔρανίας] οἱ μὴ ὑπομημη-
τισάμενοι τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης φασὶ σφά-
λωμα τὸν νάρκισσον εἶνα· ὁ γὰρ μόνον σάχου-

σιν ποτὶς σφραῖσι· μήποτε δὲ γραπτοῖσι με-
γάλαιν θεαῖν, τὸν ἔρινυον, καὶ γὰρ τὸ χα-
ρίον ἐν αἰνῶν ὁ Οἰδίπυς, αὐταῖς ἀπῆτο. ὅτι δ'
Ἐρινύων τὸ σφάσμα, δῖον ἐν οἷς Εὐ-
φορίαν φησὶ, “ Προπρὸ δὲ μιν δασπλίτης ἔφι-
“ λομένην οἶμον, Εὐμεινίδει ἀργῆτα θυγατρί-
“ δαι Φόρκυος, νάρκισσοιο ἐπιστρίψας πλοκα-
“ μίδει.” ἴσως ὅτι παρὰ τοῖς μύθησιν ὅτι
πλοισιν ἐκφύεται, ὅτι τῆ φρίττειν καὶ νάρ-
κῆν εἶσιν αἱ θαίμονες αἰτίαι, ὥστε διὰ τὸ ὄψ-
μα συνακκιώσθαι τὸ φυτὸν αὐταῖς. Μήποτε
δὲ τὸν νάρκισσον μεγάλαιν θεαῖν ἀρχαῖον σφ-
φάνωμα ἔφη ὁ Σοφοκλῆς, τῶ συλληπτικῶ χρε-
σάμενος τρόπῳ, ἀντὶ τὸ εἶπεν, θεῶν ἀρχαῖν
σφάσμα, τῆς Κορης. Τί δήποτε; ὅτι πρὶν
ἢ τὸν Πλάτωνα αὐτὴν ἀρπάσαι, τῶ ἐτίρη-
το. συλλέγασαν ἔν φασὶν αὐτὴν τὸν νάρκισσον
ἀρπασθῆναι, ὥστε τὸ ἀρχαῖον τότε ἵσκα πρὸς
κείσθαι· οἶον, ὁ ἦν αὐτῆ θυμῶν σφάσμα
πρὶν ἢ συλληφθῆναι. αὐθις γὰρ φασὶ τὰς θεῶν
ἀνθρώποις μὴ κερῆσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰς θεομο-
φοριαζούσας

Νάρκισσος, μεγάλαιν θεαῖν * 715

Ἄρχαῖον σεφάνωμ', ὅ, τε
Χρυσαιγῆς κρόκος' ἐδ' αὔπνοι

Κρῆναι μινύθυσσι,

Κηφισῆ νομάδες ρέεθρων,

Ἄλλ' αἰὲν ἐπ' ἡματι 720

Ἦκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται †,

Ἄκηράτω ξὺν ὄμβρῳ,

Στερνέχε χθονός' ἐδὲ Μισαῖν χοροί

Νιν ἀπεσύγησαν, ἐδ' αὔ

Ἄ χρυσάνιος ‡ Αφροδίτα. 725

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

Ἔσιν δ' οἶον ἐγὼ

Γᾶς Ἀσίας ἐκ ἐπακέω'

Οὐδ' ἐν τᾷ μεγάλα Δωρίδι νάσῳ

Πέλοπος ποτε § βλασόν,

* TURN. in marg. μεγάλαιν θεαῖν. † ALD. ἐπινίσσεται.

‡ ALD. Οὐδὲ χρυσάνιος. § ALD. Πάποτι.

επιπέδου τὴν τῶν ἀνθῶν σεφάνων ἀπερῆσθαι χρῆσι. ὁ δ' Ἴστρος τῆς Δήμητρος εἶναι σῆμα τὴν μυρρίνην, καὶ τὴν σμίλακα, περὶ ἧς γίνεσθαι τὴν διαδικασίαν· καὶ τὸν ἱερᾶνττον καὶ τὰς ἱερᾶντιδας καὶ τὸν δαδῆον καὶ τὰς ἄλλας ἱερέας μυρρίνης ἔχειν σέφασι· δι' αὐτῆς καὶ τῆς Δήμητρος προσθεσθαι ταύταις φασί.

715. Μεγάλαιν θεαῖν] ταῖς ἱερῆνυσιν.

716, 717. —ὅ, τε—Χρυσαιγῆς κρόκος] ἀπὸ κροῦ, τὸ θάλλει κατ' ἡμαρ. τοῖς τὸν νάρκισσον τῆς Δήμητρος ἀποπέμκει τῆτο συμπράττει, ὅτι καὶ τῆς Νιόβης ὁ Σοφοκλῆς τὸν κρόκον ἀντικρὺ τῆς Δήμητρος ἀνατίθειται· ὥστε οὖν τὸν λόγον εἶναι περὶ τῶν Δήμητρος σεφαναμάτων. καὶ αὐτὸ δὲ τῆτο ἴδιον ἀν εἶναι Σοφοκλῆς· τοῖς γὰρ αἰθῆναις ἐ πάντω φασί· ἔλασθαι τὴν Δήμητρον.

718. Μινύθυσσι] λήσυσσι τῆ ρῆν.

719. Κηφισῆ νομάδες] κρῆναι νομάδες, αἱ ἐπιπεδῶν, ὡς περὶ καὶ καταφρέσσαι τὴν γῆν τῆς Κηφισῆς περὶ· ἢ ἄς ὁ Κηφισὸς ἐπιπέδεται. λέγει δ' ἀντὸν ἐν τῆς Καδμείας.

720. Ἄλλ' αἰὲν ἐπ' ἡματι] ἀλλ' αἰὲν καθ' ἡμέραν (φασί) ἐπινίσσεται ὁ Κηφισός.

721. Ἦκυτόκος] ἦγεν, ἀκυτόκα ποιῶν τὰ πεδία καὶ ἔγκαρπα.

723. Στερνέχε χθονός] ἴσον τῶ γόνιμῳ γῆς, ἢ ἐπιπέδῳ καὶ πεδίοχῳ χθονός. μεταφορικῶς γὰρ καὶ σῆμα καὶ νᾶτα φασί· τὰ πεδία δὲ καὶ εὐρέα, καθάπερ αὖ πάλιν αὐχίνας, τὰ σινά. τὸ δὲ ὅλον πεδίων ἐπὶ στερνέχε χθονός, ἀντὶ τῆς ἐπὶ τῶν πεδίων τῆς γόνιμῳ χθονός.

Ib. Χοροί νιν ἀπεσύγησαν] τὴν Ἀττικὴν.

Φύτευμ' ἀχειρώτον * αὐτόποιον 730

Ἐγχείων φόβημα δαίτων,

Ἄτ' αὖτε θάλλει μεγίστα χώρα
Γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον † ἐλαίας.

Τὴν ‡ μὲν τις ἔτε νέος §, ἔτε γῆρα

σημαίνων ἀλιώσει χειρὶ πέρσας. 735

Ὁ γὰρ εἰσαιὲν ὄρων || κύκλος

Λεύσσει νιν Μορίε Διός,

Χαί γλαυκῶπις Ἀθάνα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

Ἄλλον δ' αἶνον ἔχω

Ματροπόλει τᾶδε κράτινον 740

Δῶρον τῆ μεγάλῃ δαίμονος εἰπεῖν,

Ἀύχημα μέγιστον,

Εὐίππον, εὐπῶλον, εὐθάλασσον.

Ἦ παῖ Κρόνε, σὺ γὰρ νιν εἶς

* TURN. in marg. ἀχειρωτον. † TURN. in marg. θαλλόν.

‡ ALD. τὸ. § ALD. νερός. || ALD. εἰσορῶν.

730. Φύτευμ' ἀχειρώτον αὐτόποιον] ἔτι ἀπίσχοιτο τῶν ἐλαίων τῆς θεῆς τῶν μορίων ὀνομαζομένων οἱ Λακεδαιμόνιοι, καὶ ἄλλοι ἰσορῶσι καὶ Φιλίχορος, ὥστε ταῖς ἀληθείαις ἐγχείων αὐτὰς φόβημα τοῖς πολεμίοις γενέσθαι. Λακεδαιμόνιοι γὰρ ἰμβυαλόντες ἐν τῇ Ἀττικῇ δίκῃ μυριάσι Πελοποννησίων καὶ Βοιωτῶν, ἠγυμένῃ Ἀρχιδάμου τῆ Ζευξιδάμου Λακεδαιμονίων βασιλείας, ἀπίσχοιτο τῶν λεγομένων μορίων Ἀθηναίως, ὡς καὶ Ἀνδροτίαν φησὶν. ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις γράφει

“ Ἄλλ' εἰς Ἀκαδημίαν κατιῶν,”

ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξεις. ὁ δ' Ἴστρος καὶ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν διδύλωκε, γράφων ἕτως, εἶναι δὲ κλίδον τῆς ἐν Ἀκαδημίᾳ ἐλαίας, ἢ ἀπὸ τῆς ἐν ἀκροπόλει φυτευθῆναι φασὶν ἐπάρατον δὲ ἐπιθήσαντο ὅτις τῶν ἰμβυαλόντων αὐ-

τὰς ἐκκόψει, φίλος ἢ πολέμιος. διὸ Λακεδαιμόνιοι τὴν λοιπὴν γῆν θηῆντες, τῆς μὲν τετραπόλεως ἀπίσχοιτο διὰ τὰς Ἡρακλείδας, τῶν δὲ μορίων, διὰ τὰς ἀράς. Ὁ δὲ Ἀριστοφάνης καὶ τοῖς νικήσασιν τὰ Παναθηναῖα ἐλαίῃς τῆ ἐκ μορίων γεγομένου δίδωσθαι φησὶ.

734. Τὸ μὲν τις] τὸ φυτόν τῆς ἐλαίας.

737. Μορίε Διός] μορίον Δία εἶπε τὸν ἐπίπτην τῶν μορίων ἐλαίων. καὶ ἔστιν ὁ λεγόμενος μίριος Ζεὺς περὶ Ἀκαδημίαν, ὡς φησὶν Ἀπολλόδοτος, “ Περὶ Ἀκαδημίαν ἔστιν ὅτι τὸ κατὰ ταῖς Διὸς βωμὸς, ὃν καὶ μόριον καλοῦσι “ τῶν ἐκτὶ μορίων παρὰ τὸ τῆς Ἀθηναῖς ἔργον “ ἰδρυμένων.”

743. Εὐίππον, εὐπῶλον] παρ' ὅσον ὁ Κολωνός ἐπὶ πύλιν ἐλέγχετο, καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἀθηναῖα αὐτόθι ἵππειοι.

744. Ἦ παῖ Κρόνε] αὐτόθι φασὶ Που-

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ. 153

Τὸδ' εἶσας αὐχμη', ἀναξ Ποσειδάν' 745

Ἴπποισιν* τὸν ἀκεσῆρα χαλινὸν

Πρώταισι ταῖσδ' ἐκτίσας ἀγυιαῖς.

Ἄ δ' εὐήρετμος ἐκπαυλ' αἰλία χερ-

σὶ παραπτομένα πλάτα

Θρώσκει τῶν ἑκατομπόδων

750

Νηρηίδων ἀκόλεθος.

ANT. ὦ πλείς' ἐπαίνοις εὐλογέμενον πέδον,

Νῦν σοι τὰ λαμπρὰ ταῦτα δεῖ φαίνειν ἔπη.

ΟΙΑ. Τίδ' ἐσίν, ὦ παῖ, καινόν;

ANT. Ἄσσον ἔρχεται 755

Κρέων ὄδ' ἡμῖν ἐκ ἀνευ πομπῶν, πάτερ.

ΟΙΑ. ὦ φίλτατοι γέροντες, ἐξ ὑμῶν ἐμοὶ

Φαίνοιτ' ἂν ἤδη τέρμα τῆς σωτηρίας.

ΧΟΡ. Θάρσει, παρέσαι: "καὶ γὰρ εἰ γέρων κυρῶ,

"Τὸ τῆσδε χώρας ἐγεγήρακε σθένος." 760

ΚΡΕ. Ἄνδρες χθονὸς τῆσδ' εὐγενεῖς οἰκήτορες,

Ὅρῶ τιν' ὑμᾶς ὀμμάτων εἰληφότας

Φόβον νεωρῆ τῆς ἐμῆς ἐπεισόδε'

Ὅν μήτ' ὀκνεῖτε, μήτ' ἀφεῖτ' ἔπος κακόν.

* ALDUS, "Ἴπποισι."

δῶτα πρώτον ἵππους ζῶξαι καὶ χαλινῶσαι. Καὶ ταῦτα δὲ ἐπὶ Σιρυπία φησὶ τῆς οἰκίας πόλιος· ἢ Σοφοκλῆς· ὁ γὰρ Κολωνὸς ἵππους αἰομάσθη παρ' αὐτὸν ἐξ ἐβήμην αἰτίας κατὰ Ἀντιγόνην· ἀλλ' ἔτος ἐπὶ τὸ σημαντότατον ἄγε τὸ πρᾶγμα, τῆ ποιητικῆ καταχράμενος ἀδία.

747. Πρώταισι ταῖσδ' ἐκτίσας] περὶ τὰ τρία ταῦτα κεφάλαια μάλιστα διατρέχει τὸ ἔγκωμιον, ὅτι εὐφορὸς ἢ χάρα, καὶ ὅτι ἱππικὸι Ἀθηναῖοι, καὶ ὅτι ναυτικοί.

749. Πλάτα Θρώσκει] κόπτη.

751. Νηρηίδων ἀκόλεθος] ἀκολούθως. Ὅτι αἱ Νηρηίδες πεντήκοντά εἰσι.

752. ὦ πλείς' ἐπαίνοις] ἢ Ἀντιγόνη ταῦτα φησὶν ἐρώσας προσίοντα τὸν Κρέοντα μιστὰ χαρᾶς.

759. Εἰ γέρων ἐγῶ] κυρῶ δειλοσύτη.

761. Ἄνδρες χθονός] ἐπὶ τὸν Οἰδίπουν ἀφίεται ὁ Κρέων, καὶ μὴ πείσας αὐτὸν εἰσεῖν εἰς τὴν αὐτῆ πατρίδα, παρασκάτας αὐτῆ τὴν Ἀντιγόνην, φθάσας κατὰ τὴν ὁδὸν καὶ τῆς Ἰσμήνης ἀφελίσθαι.

764. Ὅν μήτ' ὀκνεῖτε] ὅντινα ἐμὲ δελοῦσιν μὴ φρεσίσθαι.

Ἦκω γὰρ ἔχ' ὡς δρᾶν τι βεβηθείς· ἐπεὶ 765
 Γέρων μὲν εἶμι, πρὸς πόλιν δ' ἐπίσταμαι
 Σθένευσαν ἦκων, εἴ τιν' Ἑλλάδος, μεγά'
 Ἄλλ' ἀνδρα τόνδε τηλίκουδ' ἀπεσάλην
 Πείσων ἔπεσθαι πρὸς τὸ Καδμείων πέδον·
 Οὐκ ἔξ ἐνὸς σείλαντος, ἀλλ' ἀνδρῶν * ὑπο 770
 Πάντων κελευσθεῖς, ἔνεχ' ἦκέ· μοι γένοι
 Τὰ τῷδε πενθεῖν πῆματ', ἢ πλείζον πόλεως.
 Ἄλλ', ὦ ταλαίπωρ' Οἰδίπευ, κλύων ἐμῆ,
 Ἴκε πρὸς οἴκω· πᾶς σε Καδμείων λεῶς
 Καλεῖ δικαίως· ἐκ δὲ τῶν, μάλισ' ἐγώ· † 775
 “ Ὅσφ περ (εἴ μὴ πλείζον ἀνθρώπων ἔφυν
 “ Κάκιςος) ἀλγῶ τοῖσι σοῖς κακοῖς, γέρον,”
 Ὅρων σε τὸν δῦστηνον ὄντα μὲν ξένον,
 Ἄει δ' ἀλήτην, καὶ πὶ προσπόλε μιᾶς
 Βιοσερῆ χωρῶντα· τὴν ἐγὼ τάλας 780
 Οὐκ ἂν ποτ' ἐς τοσῶτον αἰκίας πεσεῖν
 Ἔδοξ', ὅσον πέπτωκεν ἠδ' ἡ δῦσμορος,
 Ἄει σε κηδεύεσσα καὶ τὸ σὸν κάρα
 Πτωχῆ διαίτη, τηλικῶτος, ἔ γάμων
 Ἐμπειρος, ἀλλὰ τῷ πόντος ἀρπάσαι. 785
 Ἄρ' ἄθλιον τοῦνειδος, ὦ τάλας ἐγὼ,
 Ὀνειδίσ' εἰς σέ, καμὲ, καὶ τὸ πᾶν γένος ;
 Ἄλλ' ἔ γάρ ἐσι τὰμφανῆ ‡ κρύπτειν· σύ νυν

* TURN. in marg. ἀσῶν. † TURN. τῶν πάντων ἐγώ.

‡ TURN. τὰ μφανῆ.

771. Οὔνεχ' ἦκέ μοι γένει] ἀντὶ τῷ ὅτι
 πρέπει μοι πενθεῖν τὰ τέτα ἀτυχήματα ὑ-
 πὲρ πάντας Θεβαίους.

775. Ἐκ δὲ τῶνδε μάλισ' ἐγώ] ἐγὼ μά-
 λιστα σε καλῶ ὅσπερ πλείστον ἀλγῶ τοῖς
 σοῖς παθήμασι;

779. Καὶ πὶ προσπόλε μιᾶς] τῆς Ἀπηγόντι.
 Εἰληπτο γὰρ ὑπ' αὐτῆς ἡ Ἰσμήνη.

788. Ἄλλ' ἔ γάρ ἐσι τὰμφανῆ κρύπτειν]
 ὡς συγγνώμης εἶμι ἀξίος λέγων· ἢ γὰρ ἴσ-
 ναμαί κρύπτειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ. 155

Πρὸς θεῶν πατρώων, Οἰδίπυς, πεισθεῖς ἐμοί,
Κύψον *, θελήσας ἄστυ καὶ δόμους μολεῖν 790

Τὰς σὺς πατρώους, τήνδε τὴν πόλιν φίλως
Εἰπὼν ἐπαξία γάρ ἢ δ' οἴκοι † πλέον
Δίκη ‡ σέβοιτ' ἂν ἔσσα σὴ πάλαι τροφός.

ΟΙΔ. ὦ πάντα τολμῶν, καὶ πὸ παντὸς ἂν φέρων
Λόγῃ δικαίῃ μηχάνημα ποικίλον, 795

Τί ταῦτα πειρᾶ, § καὶ μὲ δεύτερον θέλεις
Ἐλεῖν ἐν οἷς μάλις ἂν ἀλγοῖναι αἰές;
Πρὸσθεν τε γάρ με τοῖσιν οἰκειοῖς κακοῖς
Νοσῆνθ', ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονός,
Οὐκ ἠθέλες θέλοντι προσθέσθαι χάριν. 800

Ἄλλ', ἠνίκ' ἤδη μεσὸς ἦν θυμῆμενος,
Καὶ τοῦν δόμοισιν ἦν διαιτᾶσθαι γλυκὺ,
Καμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντά μοι,
Τότ' ἐξεώθεις, καῖζέβαλλες· ἐδέ σοι
Τὸ συγγενὲς τῆτ' ἔδαμῶς τότ' ἦν φίλον. 805

Νῦν τ' αὖθις, ἠνίκ' εἰσορᾶς πόλιν τέ μοι
Ξυνῆσαν εὖνεν τήνδε, καὶ γένος τὸ πᾶν,
Πειρᾶ μετασπᾶν, σκληρὰ μαλθακῶς λέγων.
Καίτοι τσαύτη τέρψις ἄκοντας φιλεῖν
Ὡςπέρ τις εἶ σοι λιπαρῆντι μὲν τυχεῖν, 810
Μηδὲν διδοίη, μηδ' ἐπαρκέσαι θέλοι,

* TURN, in marg. Κρύψον. † ALDUS, ἡδ' οἴκοι.

‡ TURN. Δίκη. § TURN. in marg. πείρα.

794. ὦ πάντα τολμῶν] ὡ ἐν εὐλογοφα-
σίσι λόγοις πανῶρα βυλευόμενα.

796. Τί ταῦτα πειρᾶ] βεβρυτόνας ἀναγ-
ρασίου πείρα, ἢ περισπομένας. Οὕτω Δί-
δυμος.

801. ἠνίκ' ἤδη μεσὸς ἦν] αἶς ἐπὶ κερα-
μῆς τῆς ἢ ἄλλης σικύρας εἴρηκε τῆτ' ἔστιν,

ὅτε κορισθεῖς τῷ θυμῷ, λοιπὸν τὰ συμφί-
ροντα ἐβδελύσμεθα, καὶ ἐκ ἐπιθέλου φύγειν.

802. Καὶ τοῦν δόμοισιν] ἐν Θήβαις δημο-
τότι.

807. Γένος τὸ πᾶν] τὸ Ἀττικόν.

809. Καίτοι τσαύτη τέρψις] καὶ σὺ ἔγ-
βύλαι με εὐεργετήν μὴ θέλοντα.

Πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὦν χρήζεις, τότε
 Δωροῖθ', ὅτ' ἔδεν ἢ χάρις χάριν φέρει,
 Ἄρ' ἂν ματαίε τῆσδ' ἂν * ἠδονῆς τύχοις;
 Τοιαῦτα μέντοι καὶ σὺ προσφέρεις ἐμοὶ, 815
 Λόγῳ μὲν ἔσθλα, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά.
 Φράσω δὲ καὶ τοῖσδ', ὡς σε δηλώσω κακόν.
 Ἦκεις ἐμ' ἄξων, ἔχ' ἴν' εἰς δόμους ἄγης,
 Ἄλλ' ὡς πάραυλον οἰκίσης· πόλις δέ σοι
 Κακῶν ἀνατος τῶνδ' ἀπαλλαχθῆ χθονός. 820
 Οὐκ ἔστι σοι ταῦτ' ἀλλά σοι τάδ' ἔς', ἐκεῖ
 Χώρας ἀλάστωρ οὐμὸς ἐνναίων αἰεί.
 Ἔσιν δὲ παισὶ τοῖς ἐμοῖσι τῆς ἐμῆς
 Χθονὸς λαχεῖν τοσῶτον, ἐνθανεῖν μόνον.
 Ἄρ' ἔκ ἄμεινον ἢ σὺ τὰν Θήβαις φρονῶ; 825
 Πολλῶ γ', ὅσω περ' ἐκ σαφεζέρων κλύω,
 Φοίβε τε, καὶ τῆ Ζηνός, ὅς κείνε πατήρ.
 Τὸ σὸν δ' ἀφίχεται δεῦρ' ὑπόβλητον σόμα
 Πολλὴν ἔχον σόμωσιν· ἐν δὲ τῷ λέγειν,
 Κὰκ' ἂν λάβοις τὰ πλείον' ἢ σωτήρια. 830
 Ἄλλ' οἶδα γὰρ σε ταῦτα μὴ πείθων' ἴθι,
 Ἡμᾶς † δ' ἔα ζῆν ἐνθάδ'· ἔ γάρ ἂν κακῶς

* TURN. in marg. τῆσδέ γε.

† TURN. Ἰμάς.

815. Προσφέρεις ἐμοὶ] ἀντὶ χάριτος, δηλονότι.

819. Ὡς πάραυλον] ἀντὶ τῶ ἐν ἀγροῖς.

Ih. Πόλις δέ σοι] καὶ ἴν' αἱ Θῆβαις ἀε-
λατίαι ἴσονται ἐκ ταύτης τῆς γῆς. Ἀνατος
δὲ, ἀντὶ τῆ ἀδελφείας, ἢ ἀνάγκης.821. Οὐκ ἔστι σοι ταῦτα] ἢ προβάλλεται
σοι ὁ σκοπός.825. Ἄρ' ἔκ ἄμεινον] ἄρα ἢ πλείον σὲ τὰ
ἀποβησόμενα ἐν ταῖς Θήβαις οἶδα;836. Ἐκ σαφεζέρων κλύω] ἀντὶ τῶ, καὶ
σαφέστερον οἶδα.827. Φοίβε τε, καὶ τῆ Ζηνός] δοκεῖ γὰρ ὁ
Ἄπολλον παρὰ Διὸς λαμβάνειν τοὺς χρησ-
μούςας ὡς καὶ ἐν Ἰφικλείᾳ φησί. Καὶ Διόχλους
ἐν Ἰπρίαις.

" Στείλειν ἴπως τάχιστα."

Ταῦτα γὰρ πατὴρ Ζεὺς ἐγκαθηῖ Λοξία.
Καὶ Ἀριστοφάνης Ἠρώσει.828. Ὑπόβλητον] ἐκ ἀληθούς, ἀλλὰ πρ-
πλασμένον. Ἀπὸ τῶν ὑποβαλλομένων εἰς
γῆν παίδων ἀλλοτρίων.

829. Στόμασιν] δύνανται, καὶ παροργίαν.

834. Πότις

Οὐδ' ᾧδ' ἔχοντες ζῶμεν, εἰ τερποίμεθα.

ΚΡΕ. Πότερα νομίζεις δυστυχεῖν ἐμ' εἰς τὰ σα, ἢ σ' εἰς τὰ σαυτῆ μάλλον ἐν τῷ νῦν λόγῳ; 835

ΟΙΔ. Ἐμοὶ μὲν ἐσθ' ἠδίσον, εἰ σὺ μῆτ' ἐμὲ Πείθειν οἶός τ' εἶ, μῆτε τῆςδε τῆς πέλας.

ΚΡΕ. ὦ * δύσμορ', ἐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανῆ Φρένας πότ', ἀλλὰ λῦμα τῷ γῆρα τρέφῃ;

ΟΙΔ. Γλώσση σὺ δεινός· “ἀνδρα δ' ἐδέν' οἶδ' ἐγὼ 840
“ Δίκαιον, ὅστις ἐξ ἅπαντος εὔ λέγει.

ΚΡΕ. “Χωρὶς τό, τ' εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὰ καίρια”.

ΟΙΔ. Ὡς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις.

ΚΡΕ. Οὐ δῆθ'· ὅτῳ γε νῆς ἴσος καὶ σοὶ πάρα.

ΟΙΔ. Ἀπελθ'· ἐρῶ γὰρ καὶ πρὸ τῶνδε· μηδέ με 845
Φύλασσ' ἐφορμῶν ἐνθα χρῆ ναίειν ἐμέ.

ΚΡΕ. Μαρτύρομαι τῆςδ', ἐ σέ· πρὸς δὲ τῆς φίλης, Οἷ ἀνταμείβῃ ρήματ' ἦν σ' ἔλω ποτέ.

ΟΙΔ. Τίς δ' ἂν με τῶνδε συμμαχῶν ἔλοι βία;

ΚΡΕ. Ἡ μὲν σὺ κἄνευ τῶνδε λυπηθεὶς ἔση. 850

ΟΙΔ. Ποίῳ σὺν ἔργῳ τῆτ' ἀπειλήσας ἔχεις;

ΚΡΕ. Παιδοῖν δυοῖν σοι τὴν μὲν ἀρτίως ἐγὼ
Ξυναρπάσας ἐπεμψα, τὴν δ' ἄξω τάχα.

* TURN. ὦς.

834. Πότερα νομίζεις δυστυχεῖν] ἀπὸ τῆς, ἐν τῷ μὴ κινηθῆναι σε μάλλον σὺ δυστυχεῖς ἢ ἐγώ.

837. Πείθειν οἶός τ' εἶ] πείθειν με εἰς τὸ ἀκολουθεῖσά σοι.

Ib. Τῆς πέλας] τῆς ἀπὸ τῆς Χορῆς.

839. Λύμα τῷ γῆρα] καθαράμα. Ὁ ἐστίν, ἀπαίδωτος μέχρι γῆρας μινεῖς.

841. Δίκαιον, ὅστις ἐξ ἅπαντος] ὅστις ἐξέλκει ἐκ παντὸς δοκεῖ δίκαια λέγειν.

842. Πολλὰ καὶ τὰ καίρια] ἄλλα ἐστὶ τὸ φλαρῆν, καὶ ἄλλο τὸ ἀναγκαῖα λέγειν.

844. Οὐ δῆθα] τοῖς κατὰ σὲ ἐ δοκῶ καίρια λέγειν.

845. Καὶ πρὸ τῶνδε] καὶ πρὸ τῆς Χορῆς.

847. Μαρτύρομαι] μάρτυρας καλῶς εἶναι σε ἔλας, δίκαιος τιμωρῆσθαι, οἷα ἀνταμείβῃ ρήματα.

849. Τῶνδε συμμαχῶν] τῶν ἀπὸ τῆς Χορῆς.

Ib. Ἐλοι βία] βιαζόμενος τῆς ἐμῆς συμμαχίας καὶ φύλακας.

850. Ἡ μὲν σὺ κἄνευ] καὶ χωρὶς τῆς λαοῦν σε εἰς ἔθους.

158 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΔΩΝΩ.

ΟΙΔ. Ω, μοι.

ΚΡΕ. Τάχ' ἔξεις μᾶλλον οἰμῶζειν τάδε. 855

ΟΙΔ. Τὴν παῖδ' ἔχεις με;

ΚΡΕ. Τήνδ' ἔ' μακρῶ χρόνε.

ΟΙΔ. Ἰὼ ξένοι, τί δράσετ'; ἢ προδώσετε;

Κὲκ' ἐξελαῖτε τὸν ἀσεβῆ τῆσδε χθανός;

ΧΟΡ. Χώρει, ξέν', ἐξω θᾶσσον' ἔτε γὰρ τὰ νῦν 860

Δίκαια πράσσεις, ἔθ' ἂ πρόσθεν εἴργασαι.

ΚΡΕ. Ὑμῖν ἂν εἴη τήνδε καιρὸς ἐξάγειν

Ἄκυσαν, εἰ θέλῃσα μὴ πορεύσεται*.

ΑΝΤ. Οἴμοι τάλαινα, ποῖ φύγω; ποῖαν λάβω

Θεῶν ἄρηξιν, ἢ βροτῶν; 865

ΧΟΡ. Τί δράς, ξένε;

ΚΡΕ. Οὐχ ἀψομαι τεῶδ' ἀνδρός, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς.

ΟΙΔ. ὦ γῆς ἀνακτες.

ΧΟΡ. ὦ ξέν', ἔ' δίκαια δράς.

ΚΡΕ. Δίκαια. 870

ΧΟΡ. Πῶς δίκαια;

ΚΡΕ. Τὲς ἐμὰς ἄγω.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ.

ΑΝΤ. Ἰὼ πόλις.

ΧΟΡ. Τί δράς, ὦ ξέν'; ἐκ ἀφήσεις; τάχ' εἰς

Βάσανον εἰ χερῶν. 875

ΚΡΕ. Εἴργε.

* TURN. in marg. πορεύεται.

857. Τήνδ' ἔ' μακρῶ] τὴν Ἀντιγόνην
ἀπαλογοῦσι.

858. ὦ ξένοι] τῷ Χορῷ φησὶν.

862. Ὑμῖν ἂν εἴη τήνδε] τὴν Ἀντιγόνην
ταῖς ἀποστάσι δὲ ἰαυτῶ φησὶν ὁ Κρέων.

866. Τί δράς, ξένε] πρὸς τὸν Κρέοντα ἐλ-
κοντα τὴν Ἀντιγόνην.

867. Ἀλλὰ τίς ἐμῆς] ἀδελφῆς μου γὰρ
θυγάτηρ ἐστίν.

876. Εἴργε] φυλάττω, χαρίζω.

ΧΟΡ. Σὲ μὲν ἔ, τάδ' ἐ γε μωμένε.

ΟΙΔ. Πόλει μάχη γάρ, εἴτι πημαίνεις ἐμέ.

ΧΟΡ. Οὐκ ἠγόρευον ταῦτ' ἐγώ;

ΚΡΕ. Μέθεσ χεροῖν 880

Τὴν παῖδα θῶσον.

ΧΟΡ. Μὴ πῖτασσ' ἀ μὴ κρατεῖς.

ΚΡΕ. Χαλαῖν λέγω σοί.

ΧΟΡ. Σοὶ δ' ἔγωγ' ὀδοιπορεῖν.

Προβᾶθ' ὦδε, βᾶτε *, βᾶτ' ἐντόπιοι. 885

Πόλις ἐναίρεται, πόλις ἐμὰ σθένει.

Προβᾶτέ μ' ὦδε †.

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΑΝΤ. Ἀφέλκομαι δύστηνος †, ὦ ξένοι, ξένοι.

ΟΙΔ. Πῆ, τέκνον, εἴ μοι;

ΑΝΤ. Πρὸς βίαν πορεύομαι. 890

ΟΙΔ. Ὅρεξον, ὦ παῖ, χεῖρας.

ΑΝΤ. Ἄλλ' ἔδεν σθένω.

ΚΡΕ. Οὐκ ἄξεθ' ὑμεῖς;

ΟΙΔ. ὦ τάλας ἐγὼ, τάλας.

ΚΡΕ. Οὐκ ἐν πόντ' ἐκ τέτοιον γε μὴ σκήπτρον ἔτι 895

Ὀδοιπορήσης· ἀλλ' ἐπεὶ νικᾶν θέλεις

Πατρίδα τε τὴν σὴν, καὶ φίλους, ὑφ' ὧν ἐγὼ

Ταχθεῖς τάδ' ἔρδω, καὶ τύραννος ὧν ὅμως,

Νίκα· χρόνῳ γὰρ (οἶδ' ἐγὼ) γνώση τάδε,

Ὅθ' ἔνεκ' αὐτὸς αὐτὸν ἔτε νῦν καλὰ 900

Δραῖς, ἔτε πρόσθεν εἰργάσω βίᾳ φίλων,

* ALD. Προβᾶθ' ὦδ', ἰμαῖτε. † ALD. Προβᾶθ' ὦδέ μοι.

ALD. Ἀφέλκομ', ὦ δύστηνος.

877. Σὲ μὲν ἔ] ἐκ ἀπειρξομαι. | 878. Πόλει μάχη] ταῖς Ἀθήναις δηλονότι.

906. Πόλις

160 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

Ὅργῃ χάριν δῶς, ἢ σ' αἰεὶ λυμαίνεται.

ΧΟΡ. Ἐπίσχευ αὐτῷ, ζεῖνε.

ΚΡΕ. Μὴ ψεύειν λέγω.

ΧΟΡ. Οὗτοι σ' ἀφήσω, τῶνδ' ἔξερημένος. 905

ΚΡΕ. Καὶ μείζον ἄρα ῥύσιον πόλει τάχα
Θήσεις· ἐφάψομαι γὰρ ἔταύταιν μόναιν.

ΧΟΡ. Ἄλλ' ἐς τί τρέψῃ;

ΚΡΕ. Τόνδ' ἀπάξομαι λαβών.

ΧΟΡ. Δεινὸν λέγεις. 910

ΚΡΕ. Ὡς τῷτο νῦν πεπράξεται,

* Ἦν μὴ μ' ὁ κραίνων τῆσδε γῆς ἀπειργάθη.

ΟΙΔ. Ὡ φθέγμ' ἀναιδές, ἢ σὺ γὰρ ψεύσεις * ἐμῷ;

ΚΡΕ. Αὐδῶ σιωπᾶν.

ΟΙΔ. Μὴ γὰρ αἶδε δαίμονες 915

Θεῖέν μ' ἄφωνον τῆσδε γῆς ἀρᾶς ἔτι.

Ὅς μ', ὦ κάκισε, ψιλὸν ὄμμ' ἀποσπάσας

Πρὸς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν ἐξοίχη βία.

Τοιγάρ σε καὐτόν, καὶ γένος τὸ σόν, θεῶν

Ὅ πάντα λεύσσων ἥλιος δοίη βίον 920

Τοιῶτον οἶον καμὲ γηρᾶναι ποτέ.

ΚΡΕ. Ὁρᾶτε ταῦτα, τῆσδε γῆς ἐγχώριοι;

ΟΙΔ. Ὁρῶσι καμὲ καί σε· καὶ φρονῶσ' ὅτι

Ἔργοις πεπονθώς, ῥήμασίν σ' ἀμύνομαι.

ΚΡΕ. Οὗτοι καθέξω θυμὸν, ἀλλ' ἄξω βία, 925

Κεὶ μὲνός εἰμι, τόνδε, καὶ χρόνῳ βραδύς †.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

ΟΙΔ. Ἰὼ τάλαις.

* ALD. Ψεύεις.

† TURN. βραχός.

906. Πόλει τάχα] ταῖς Ἀθήναις.

916. Θεῖέν μ' ἄφωνον] μὴ ἄφρωνος γενομένου
εἰς τὸ καταράσθαι σι.

917. Ψιλὸν ὄμμα] ὄμμα φρεσὶ τῆς Ἀγ-
τιγόνης.

926. Καὶ χρόνῳ βραδύς] γράφεται καὶ βαρῆς.

931. Τάιδ'

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ. 161

ΧΟΡ. Ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκε, ξέν', εἰ
Τάδε δοκεῖς τελεῖν ;

ΚΡΕ. Δοκῶ. 930

ΧΟΡ. Τάνδ' ἄρ' ἐκέτι νέμω πόλιν.

ΚΡΕ. "Τοῖς τοι δικάίοις, χ' ὡ βραχὺς νικᾷ μέγαν."

ΟΙΔ. Ἀκέθ' οἷα φθέγγεται ;

ΧΟΡ. Τά γ' εἰ τελεῖ.

ΚΡΕ. Ζεὺς ταῦτ' ἂν εἰδείη· σὺ δ' εἴ— 935

ΧΟΡ. Ἄρ' ἔχ' ὕβρις τάδ' ;

ΚΡΕ. Ὑβρις· ἀλλ' ἀνεκτέα.

ΧΟΡ. Ἴω πᾶς λεώς· ἰὼ γᾶς τε πρόμοι·

Μόλετε σὺν τάχει, μόλετ'· ἐπεὶ πέραυ

Περῶσι δῆτα.

940

Τ Ρ Ο Χ Α Ι Ο Ι.

ΘΗΣ. Τίς ποθ' ἢ βοή ; τί τοῦργον ; ἐκ τίνος φόβου ποτὲ
Βεθυτῆντά μ' ἀμφὶ βωμὸν ἔσχετ' ἐναλίω θεῶ,
Τῆδ' ἐπισάτη Κολωνῆ ; λέξαθ', ὡς ἴδω τὸ πᾶν,
Οὐ χάριν δεῦρ' ἤξα θᾶσσον ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός.

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΟΙΔ. ὦ φίλτατ'· (ἔγνω γὰρ τὸ προσφώνημά σε) 945
Πέπονθα δεινὰ τῆδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως.

931. Τάνδ' ἄρ' ἐκέτι] ταύτην δ' ἄρα ἐκέ-
ἴτι νομῶ πόλιν, εἰ σὺ ἀπάξις τῆτον.

934. Τά γ' εἰ τελεῖ] ταῦτα εἰ λέγει εἰ πλη-
ρῶσι.

935. Ζεὺς ταῦτ' ἂν] εἰ τιλίω, Ζεὺς εἰδείη.

937. Ἄλλ' ἀνεκτέα] ἀνεκτίον. Οὕτω γὰρ
φασὶ σκαπτία, φυτευτία, ἀντὶ τῶ σκαπτίον,
φυτευτίον.

Vol. II.

[OEDIP. COLON.]

941. Τίς ποθ' ἢ βοή] σοφῶς τῆ εἰκονομίᾳ
ἐχρήσατο, ὥστε μαθεῖν τὸν Θεοῦ τὰ γένο-
μίνα, πρὸς ταῖς δυσταῖς ὄντα τῶ ἰππίου Πο-
σειδάωνος, ὑπὲρ τῆ μὴ διατριβῆν ἐγγενίσθαι
μηνύοντός τινος.

944. Ἠξα θᾶσσον ἢ] ταχύτερον ἢ ὡς ἴδω
βαδίζου.

ΘΗΣ. Τὰ ποῖα ταῦτα; τίςδ' ὁ πημήνας; λέγε.

ΟΙΔ. Κρέων ὄδ', ὃν δέδορκας, οἴχεται τέκνων
Ἄποσπάσας με τὴν μόνην ξυνωρίδα.

ΘΗΣ. Πῶς εἶπας;

950

ΟΙΔ. Οἷάπερ πέπουθ' ἀκήκοας.

ΘΗΣ. Οὐκ ἐν τῆς ὡς τάχιστα προσπίλων μολῶν
Πρὸς τέσδε βωμῆς, πάντ' ἀναγκάσει λεῶν,

Ἄνιστον ἰππότην τε θυμάτων ἄπο,

Σπεύδειν ἀπαὶ * ῥυτῆρος, ἔνθα δίσομοι

955

Μάλισα συμβάλλεσιν ἐμπόρων ὁδοί,

Ὡς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι· γέλωσ δ' ἐμῶ
Ξένω γένωμαι τῶδε χειρωθεὶς βία.

Ἴθ', ὡς ἄνωγα, σὺν τάχει· τῆτον δ' ἐγὼ,

Εἰ μὲν δὲ ὀργῆς ἦκον, ἧς ὄδ' ἄξιος,

960

Ἄτρωτον εἰ μεθῆκ' ἀν' ἐξ ἐμῆς χερός·

Νῦν δ', ὡς περ αὐτὸς τὰς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων,

Τέτοισιν, ἐκ ἄλλοισιν, ἀρμοσθήσεται.

Οὐ γάρ ποτ' ἔξει τῆςδε τῆς χώρας πρὶν ἀν

Κείνας ἐναργεῖς δευρό μοι γήσης ἄγων,

965

Ἐπεὶ δέδρακας ἔτ' ἐμῆ καταξίως,

Οὐθ' ὦν πέφυκας αὐτὸς, ἔτε σῆς χθονός,

* ALDUS, ἀπό.

954. Θυμάτων ἄπο] ἀπὸ τῶν θυσιῶν ἀπὸ τῆς ὡς ἔχει σχήματος ἕκαστος.

955. Σπεύδειν ἀπαὶ ῥυτῆρος] ἀπὸ τῆς βλαύτης. Τῶν δὲ ἐξηγησαμένων ἀπάντων Πραξιφάνης δοκεῖ ἀμεινον ἀποδιδόναι, ἀκίαν τὸ ὑπίδημα, εἶον τῶν ποδῶν τὸ κάλυμμα.

Ib. Σπεύδειν ἀπαὶ ῥυτῆρος] ἦγεν ἀπὸ μιᾶς ἐομῆς, ἀπὸ τῆς ὡς ἔχει ἕκαστος σχήματος, εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν διακόντων τινας στρατιώτων, καὶ πάσας ἡνίας χαλῶντων ἅσπε ταχύτερον φέρεσθαι· ῥυτῆρας γὰρ τὰς χυ-

λινές φασιν, ἢ τὰ ὑποδήματα, ὡς τὰ σχήματα λέγει.

Ib. Ἐνθα δίσομοι] ὡς σχετικῆς ὕστερ ἰσοῦ ἐκείσε.

960. Εἰ μὲν δὲ ὀργῆς ἦκον] εἰ μὲν δὲ ὀργῆς ἐληλύθειν, ἐν ταύτῃ τῇ ὀργῇ, ἧς ἦν ἄτο· ἄξιος.

963. Τέτοισιν, ἐκ ἄλλοισιν] ὡς ἀπὸ ξένης γῆς ἀπίσπασιν, ἔτω καὶ αὐτὸς ἀπὸ ξένης γῆς ἀποσπαδίσεται.

964. Οὐ γάρ ποτ' ἔξει] ἐκ ἀναγκῆς γὰρ ἐντεῦθεν πρὶν ἀναγκῆς τὰς κορας.

"Ὅστις δίκαι' ἀσκῆσαν εἰσελθὼν πόλιν,
 Κᾶνευ νόμῳ κραινεσαν ἔδεν, εἴτ' ἄφεις
 Τὰ τῆσδε τῆς γῆς κύρι', ᾧδ' ἐπείσπεσῶν, 970

"Ἄγεις τὰ χρήζεις*, καὶ παρίσασαι βία·
 Καί μοι πόλιν κέανδρον, ἢ δέλην τινα
 Ἐδοξας εἶναι, καί μ' ἴσον τῷ μηδενί.
 Καίτοι σε Θῆβαί γ' ἐκ ἐπαίδευσαν κακόν·
 Οὐ γὰρ φιλεῖσιν ἄνδρας ἐκδίκως τρέφειν· 975
 Οὐδ' ἂν σ' ἐπαινέσειαν, εἰ πυθοίατο
 Συλῶντα τὰμὰ, καὶ τὰ τῶν θεῶν βία

"Ἄγοντα φωτῶν ἀθλίῳν ἰκτῆρια.
 Οὐκὲν ἔγωγ' ἂν σῆς ἐπεμβαίνων † χθονός,
 Οὐδ' εἰ τὰ πάντων εἶχον ἐνδικώτατα, 980

"Ἄνευ γε τῆ κραινοντος (ὅστις ἦν) χθονός,
 Οὐθ' εἴλικον, ἔτ' ἂν ἤγον' ἄλλ' ἠπισάμην
 Ξεῖνον παρ' ἀσοῖς ὡς διαιτᾶσθαι χρεῶν.
 Σὺ δ' ἀξίαν ἐκ ἔσαν αἰσχύνεις πόλιν
 Τὴν αὐτὸς αὐτῆ· καί σ' ὁ πληθύνων ‡ χρόνος 985
 Γέρονθ' ὁμῆ τίθησι καὶ τῆ νῆ κενόν.

Εἶπον μὲν ἔν καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν,
 Τὰς παῖδας ὡς τάχιςα δεῦρ' ἄγειν τινα,
 Εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας θέλεις
 Εἶναι βία τε κῆχ' ἐκῶν· καὶ ταῦτά σοι 990

* ALD. TURN. Ἄγεις δ' ἄ χρέζεις. † ALD. ἐπιβάται.
 ‡ ALD. πληθύνων.

971. Καὶ παρίσασαι βία] ἀντὶ τῆ κατα-
 δολοῦς αὐτὴν βία, καὶ μεθίσταται. Εἰώθεισαν
 δὲ ἕτε λέγει καὶ ἀντὶ τῆ ἐφυλάτθισαν. Ἡ-
 μῖς δ' ἂν εἴποιμεν, μετεσῆσαντο, παρῆσῆ-
 σαντο λέγουσι. Ἄλλως· Καὶ παρίσασαι βία,
 τὸ παρίσασαι, ἴσον ἐστὶ τῷ καταδολοῦς, καὶ
 ὑποχρῆστον ὡσεὶ καὶ πάλιν παρασῆσασθαι
 τῆσδε τινὲς φασί, παραφυλάτθισθαι. Καὶ
 ἀνομοπῆ τὰ τῆ Κρίοντος ὁ Θεοῦς τῆ κα-

λεμένη αὐξήτικῃ κεφαλαιώσῃ, καὶ συνάπτει
 πολλὰ κεφάλαια.

984. Σὺ δ' ἀξίαν ἐκ ἔσαν] ἐκ ἔσαν ἀ-
 ξίαν αἰσχύνεσθαι τὴν Θῆβων δηλοῦσι, αἰσ-
 χύνεις. αἰσχύνει δὲ πατρίδα πολλὰ ἁμαρτία.

989. Εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε] ἀντὶ τῆ ἔ-
 νοικος· ἢ γὰρ αὐτὸ τῆτο τὸ μέτοικος, ὡς
 ἡμεῖς φημῖν, εἴρηται· μετοίκος δὲ καλεῖται τις
 ἀπὸ ἑτέρας χώρας μεταβαίνοντας καὶ κατοι-

Τῷ νῶ δ' ὁμοίως καὶ πὸ τῆς γλώσσης λέγω.
 ΧΟΡ. Ὅρας ἴν' ἤκεις, ὦ ξέν', ὡς ἀφ' ὧν μὲν εἶ,
 Φαίνη δίκαιος, δρῶν δ' ἐφευρίσκη κακά.
 ΚΡΕ. Ἐγὼ ἔτ' ἀναυδρον τήνδε τὴν πολιν λέγων,
 ὦ τέκνον Αἰγέως, ἔτ' ἄβελον, ὡς σὺ φῆς, 995
 Τῆργον τόδ' * ἐξέπραξα γινώσκων δ' ὅτι
 Οὐδεὶς ποτ' αὐτὰς τῶν ἐμῶν ἀν' ἐμπέσοι.
 Ζῆλος ξυναίμων, ὥστ' ἐμῆ τρέφειν βία.
 Ἥδειν † δ' ὅθ' ἔνεκ' ἀνδρα καὶ πατροκτόνον
 Κἄναυρον ‡ ἐδεξαίαιτ', ἐδ' ὅτω γάμοι 1000
 Ξυνόντες εὐρέθησαν ἀνόσιοι τέκνων.
 Τοῖσ' αὐτοῖς Ἄρειος εὐβελον πάγον
 Ἐγὼ ξυνήδειν χθόνιον ὄνθ', ὃς ἐκ ἐᾶ
 Τοῖσ' δ' ἀλήτας τῆδ' ὁμῆ ναιίειν πόλει.
 ὦ, πίσιν ἴσχων, τήνδ' ἐχειρέμην ἄγραν. 1005
 Καὶ ταῦτ' ἀν' ἐκ' ἐπρασσον, εἰ μὴ μοι πικρὰς
 Αὐτῷ τ' ἀρὰς ἤρατο καὶ τῷ μῶ γένει.
 Ἄνθ' ὧν πεπονθῶς, ἠξίουν τάδ' ἀντιδρᾶν.
 ὦ θυμῆ γὰρ ἐδὲν γῆράς ἐσιν ἄλλο πλὴν

* ALD. τόγ'. † ALD. Ἥδειν. ‡ TURK. in marg. Κἄναυρον.

μῆντας ἐν ἑτέροις. Κέχρηται δὲ καὶ Αἰσχύλος ἐπὶ τῶν οἰάνων, ἐν Ἀγαμέμνονι λέγων ἕτως·

“Τῶνδ' ἐμιτοίκων.”

μιτοίκου γὰρ ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν τόπων τὴν οἰκίαν ἐκείνην, ἀντὶ τῶν ἰσοκίμων.

994. Ἐγὼ ἔτ' ἀναυδρον] τὴν ἱστορίαν περιελάβων, ὅτι τῶν μὲν κατηγορηθέντων αὐτῷ ἐκ' ἀφεται, κρινὰ δὲ τινὰ ἐθυμώματα καὶ πᾶν εὐλόγη ἐφευρίσκειν ἀντερεῖ.

997. Οὐδεὶς ποτ' αὐτὰς] τὴν Ἀθηναίαν.

1000. Οὐδ' ὅτω γάμοι] παρόσον αὐτὸς τέκνον ἐστὶ μητέρα γαμικῶς.

1002. Τοῖσ' αὐτοῖς Ἄρειος] ἤδειν δὲ εὐβελον ὄντα τὸν Ἄρειον πάγον. Τῆτον δὲ χθόνιον ἐστὶν οἶον, εὐγενῆ καὶ αὐτόχθονα καὶ ἐγ-

χαρίον. Οὐχ ὡς οἱ ἐξηγητὰς οἰοῦνται, παρὰ τὸ τῆς δικαστικῆς ἐν αὐτῷ ὑπὸ τῆς χθόνα εἶναι χθόνιον τοῖνον, τὸν αὐτόχθονα. Λέγει δ' ἀντὶ τὴν Ἀρειοπαγίτην βελίαν τὸν γὰρ πάγον ἔχοντι τινὰ νοτίον εἶρηται δὲ περὶ τῆς προσηγορίας αὐτῆς πολλαχῶς.

1009. Θυμῆ γὰρ ἐδὲν γῆράς] οἶον, ἐκ ἐστὶ θυμῆ κρατῆσαι ἀνθρώπον ὄντα· ἢ καταγερᾶσκει καὶ ἀποσβέννεται τὸ αἷμα τῆ θυμῆ, εἰ μὴ ἐξέλθῃ τῆ βίῃ ὁ ἀνθρώπος. Ἀδύνατον γὰρ ἐστὶ ζῶντα ἀνθρώπον μὴ θυμῆ χρεῖσασθαι τῆτον δὲ καὶ παροιμιαιῶς λέγει, ὅτι ὁ θυμῆ ἴσχατον γηράσκει. Λέγει δὲ διὰ τῆς προσηγορίας, ὅτω γὰρ γηράσκει, τὸν θυμῆν ἑρρωμελέστρον ἔχουσι. Καὶ Ἀλκαίος, ὡς λέγομεν, ἔτω κατὰ κοινῆ αὐτῆ μιμνήσκεται,

“Θανεῖν θανόντων δ’ ἔδεν ἄλγος ἄπτεται.” 1010

Πρὸς ταῦτα πράξεις οἷον ἂν θέλης ἔπει
Ἐρημία με, κεί δίκαι’ ὅμως λέγω,
Σμικρὸν τίθησι· πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὅμως
Καὶ τηλικόςδ’ ὦν ἀντιδρᾶν πειράσομαι.

ΟΙΔ. ὦ λῆμ’ ἀναιδές, τῆ καθυβρίζειν δοκεῖς; 1015

Πότερον ἐμῆ γέροντος, ἢ σαυτῆ τόδε;
Ὅστις φόνος μοι καὶ γάμος καὶ ξυμφορὰς
Τῆ σῆ διήκας σόματος, ἅς ἐγὼ τάλας
Ἦνεγκον ἄκων· θεοῖς γὰρ ἦν ἔτω φίλον,
Τάχ’ ἂν τι μνηίσιν εἰς γένος πάλαι*.

1020

Ἐπεὶ καθ’ αὐτόν γ’ ἔκ ἂν ἐξεύροις ἐμοὶ
Ἀμαρτίας ὄνειδος ἔδεν, ἀνθ’ ὅτε
Τὰδ’ εἰς ἐμαυτὸν τῆς ἐμέσ θ’ ἠμάρτανον.

Ἐπεὶ δίδαξον, εἴτι θέσφατον πατρὶ
Χρησιμοῖσιν ἰκνεῖθ’, ὥστε πρὸς παίδων θανεῖν,
Πῶς ἂν δικαίως τῆτ’ ὄνειδίζοις ἐμοί;

1025

Ὅς ἔτε βλάσας πω † γενεθλίεσ ‡ πατρὸς,
Οὐ μητρὸς ἔσχον §, ἀλλ’ ἀγέννητος τότε ἦν.
Εἰ δ’ αὖ φανείς δύστηνος, ὡς ἐγὼ φάνην,

Εἰς χεῖρας ἦλθον πατρὶ, καὶ κατέκτανον, 1030

Μηδὲν ξυνιείς ὦν ἔδρων, εἰς ἕς τ’ ἔδρων,

“ Πῶς γ’ ἂν τόγ’ ἄκον πρᾶγμ’ ἂν εἰκότως ψέγοις;”

Μητρὸς δὲ, τλήμον, ἐκ ἐπαισχύνῃ γάμους,

* TURN. in marg. πάλιν. † ALD. πῶς.

‡ TURN. in marg. γαιθλίε. § ALD. εἶχον.

1015. ὦ λῆμ’ ἀναιδές] εἰκότως τὴν ἀνθυ-
ποφάν πρὸς τὸν Κρέοντα ἐκ ἀπὸ τῆ Θυσί-
ας πιπίσκων, ἀλλ’ ἀπὸ τῆ Οἰδίποδος. Ἦ
δὲ αἰτία πρόδηλος. Καὶ ἅμα παραφυλάττει,
ὡ καὶ ἕτος πιθανῶς ποιῆται τὰς ἐπιχειρή-
σεις· τῷ γὰρ ὄντι ὁ Οἰδίππος (ἢ τις ἀκριβῶς
ἰζητάζει) ἄδικος μὲν ἐκ ἔστιν, ἀτυχὴς δὲ
καὶ περιπαθής.

1016. Πότερον ἐμῆ, ἢ σαυτῆ τόδε] ἐπὶ τὴν
ἀδελφὴν τε λοιδορεῖς.

1020. Μνηίσιν] ὀργιζομένοις.

1032. ἄκον πρᾶγμ’ ἂν] τὸ ἀκούσιον.

1033. Μητρὸς δὲ, τλήμον] τὸ ἔξπε, μη-
τρὸς δὲ γάμους, τλήμον, ἕως ἐμαίμα σῆς,
ἀναγκάζων με λέγειν ἐκ ἐπαισχύνῃ.

Ούσης ὀμαίμε σῆς, μ' ἀναγκάζων λέγειν;
 Οἶεσ ἔρῳ τάχ'· ἔ γάρ ἔν σιγήσομαι, 1035
 Σῆγ' εἰς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον σῶμα.
 Ἔτικτε γάρ μ', ἔτικτεν, (ᾧμοι, μοι κακῶν)
 Οὐκ εἶδότη' ἔκ εἰδυῖα· καὶ τεκῆσά με,
 Αὐτῆς ὄνειδος παῖδας ἐξέφυσε μοι.
 Ἄλλ' ἐν γάρ ἔν ἔξοιδα, σὲ μὲν ἐκόντ' ἐμέ 1040
 Κεῖνην τε ταῦτα δυστομεῖν· ἐγὼ δέ νιν
 Ἄκων ἔγημα, φθέγγομαί τ' ἄκων τάδε.
 Ἄλλ' ἔ γάρ ἔτ' ἐν τοῖσδ' ἀκέσομαι κακὸς
 Γάμοισιν, ἔθ' ἔς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι
 Φόνεσ πατρώεσ, ἐξονειδίζων πικρῶσ. 1045
 Ἐν γάρ μ' ἀμειψαί μῆνον, ὦν σ' ἀνισορῶ·
 Εἴ τις σε τὸν δίκαιον αὐτίκ' ἐνθάδε
 Κτεῖνοι παρασὰσ, πότερα πυνθάνοι' ἂν εἰ
 Πατήρ σ' ὁ καίνων, ἢ τίνοι' ἂν εὐθέωσ;
 Δοκῶ μὲν, εἴπερ ζῆν φιλεῖσ, τὸν αἴτιον 1050
 Τίνοι' ἂν, ἔδὲ τοῦνδικον περιβλέποισ.
 Τοιαῦτα μέντοι καὐτὸσ εἰσέβην κακὰ,
 Θεῶν ἀγόντων· οἶσ ἐγὼ ἔδὲ τὴν πατρός
 Ψυχὴν ἂν οἶμαι ζῶσαν ἀντειπεῖν ἐμοί.
 Σὺ δ', εἴ γάρ ἔ δίκαιοσ, ἀλλ' ἅπαν καλὸν 1055
 Λέγειν νομίζων, ῥητὸν ἀρρητόν τ' ἔποσ,
 Τοιαῦτ' ὄνειδίζεις με τῶνδ' ἐναντίον.
 Καί σοι τὸ Θεσέωσ ὄνομα θωπεῦσαι καλὸν,
 Καὶ τὰσ Ἀθήνασ, ὡσ κατώκηνται καλῶσ·
 Καῖθ' ὦδ' ἐπαινῶν, πολλὰ τῆδ' ἐκλανθάνη, 1060
 Ὅθ' ἔνεκ' εἴτισ γῆ θεῶσ ἐπίσεται

1056. Λέγειν νομίζων ῥητὸν ἀρρητόν τ' ἔ- | 1061. Ὅθ' ἔνεκ' εἴτισ γῆ] ὅτε ἔνεκα, ἐκ
 ποσ] τιτίσιν, ἀθυρόσομοσ ὦν. | παραλλάκε τὸ αὐτὸ, ὡσ τὸ, εἴθ' ἀφαιλετ' αὐ-
 τ'.

Τιμαῖς * σεβίζειν, ἦδε † τῷδ' ὑπερφέρει.
 Ἄφ' ἧς σὺ κλέψας τὸν ἰκέτην γέροντ' ἐμὲ
 αὐτόν τε χεῖρ᾽, τὰς κόρας τ' οἴχη λαβῶν.

Ἄνθ' ὧν ἐγὼ νῦν τάσδε τὰς θεὰς ἐμοὶ 1065

Καλῶν ἰκνῆμαι, καὶ κατασκήπτω λιταῖς

Ἐλθεῖν ἀρωγὰς συμμάχους· ἴν' ἐκμαθῆς,

οἴων ὑπ' ἀνδρῶν ἠδὲ φρερεῖται πόλις.

Ὁ ξείνος, ὦ ἴαξ, χρησὸς αἰ δὲ συμφοραὶ

αὐτᾶ πάνωλεις, ἄξια δ' ἀμυνάθειν. 1070

ΘΗΣ. Ἄλις λόγων ὡς οἱ μὲν ἐξηρηπασμένοι
 σπεύδουσιν, ἡμεῖς δ' οἱ παθόντες, ἔσαμεν.

ΚΡΕ. Τί δῆτ' ἀμαρυῶ ‡ φωτὶ προστάσσεις ποιεῖν;

ΘΗΣ. Ὅδ᾽ ἀκατάρχειν τῆς ἐκεῖ, πομπὸν δέ με
 χωρεῖν ἴν' εἰ μὲν ἐν τόποισι τοῖσδ' ἔχεις 1075

τὰς παῖδας ἡμῶν, αὐτὸς ἐκδείξῃς § ἐμοί·

εἰ δ' ἐγκρατεῖς φεύγουσιν, εἰδὲν δεῖ πονεῖν.

Ἄλλοι γὰρ οἱ σπεύδοντες, εἰς οὐ μήποτε
 χώρας φυγόντες τῆσδ' ἐπεύχωνται θεοῖς.

Ἄλλ' ἐξυφηγᾶ γνῶθι δ' ὡς ἔχων ἔχη, 1080

καί σ' εἶλε θεῶνθ' ἠὲ τύχη· “ τὰ γὰρ δόλω

“ τῷ μὴ δικαίῳ κτήματ' οὐχὶ σώζεται.”

Κεῖν ἄλλον ἔχεις εἰς τόδ'· ὡς ἔξοιδά σε

οὐ ψιλὸν, οὐδ' ἄσκειον ἐς τοσὴνδ' ὕβριν

Ἦκοντα τόλμης τῆς παρεσώσης τανῦν· 1085

* ALDUS, TURN. Τιμαῖς.

† ALDUS, εἰ δὲ.

‡ TURN. in marg. ἀφαιρῶ.

§ TURN. in marg. ἐνδείξη.

τὴ τῆ, ἀγναῖς τῆτο Κρίων, ἔτι εἰς χῶρα
 θεῖς ἐπίσταται γινώσκων, ἠττάται περὶ τοῦ
 φιλότιον τῆς Ἀττικῆς.

1071. Οἱ μὲν ἐξηρηπασμένοι] οἱ θηράπον-
 τες Κρίωνος.

1078. Ἄλλοι γὰρ οἱ σπεύδοντες] ἄλλοι
 γὰρ Ἀθηναῖοι ἐπιδιώκουσιν αὐτάς.

1079. Ἐπεύχωνται θεοῖς] οἷς οἱ θηράπον-
 τες.

Ἄλλ' ἔσθ' ὅτω σὺ πισὸς ὦν ἔδρας τάδε*.

Ἄ δεῖ μ' ἀθρήσαι, μηδὲ τήνδε τήν πόλιν

Ἐνὸς ποιῆσαι φωτὸς ἀσθενεσέραν.

Νοεῖς τι τούτων, ἢ μάτην ταῦν τέ σοι

Δοκεῖ λελέχθαι, χ' ὥτε ταῦτ' ἔμηχανῶ; 1090

ΚΡΕ. Οὐδὲν σὺ μεμπτὸν ἐνθάδ' ὦν ἔρεῖς ἐμοί

Οἴκοι δὲ χ' ἡμεῖς εἰσόμεσθ' ἅ χρῆ ποιεῖν.

ΘΗΣ. Χωρῶν ἀπείλει νῦν σὺ δ' ἡμῖν, Οἰδίπυς,

Ἐκηλος αὐτῆ μίμνε, πισωθεῖς † ὅτι

Ἦν μὴ θάνω γὰρ πρόσθεν, ἔχῃ παύσομαι 1095

Πρὶν ἂν σε τῶν σῶν κύριον γήσω τέκνων.

ΟΙΔ. Ὀναιο, Θησεῦ, τῆ τε γενναίε χάριν,

Καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνδίκε προμηθείας ‡.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Εἶην ὅθι δαίτων

Ἄνδρῶν τάχ' ἐπισροφαί 1100

Τὸν χαλκοβοῶν Ἄρη

Μίξεσιν, ἢ πρὸς Πυθίαις

* ALD. τόδε. † ALD. πισυθείς. ‡ ALD. προμηθείας.

1086. Ἄλλ' ἔσθ' ὅτω σὺ πισὸς] ἀντὶ τῆ πισυθίᾳ κατασρέφει δὲ ἐπὶ τὸ πεποιθὸς.

1099. Εἶην ὅθι δαίτων] ὁ μὲν Κρέων καὶ ὁ Θησεὺς ἀπέθλον· ὁ δὲ Χορὸς ὑπονοεῖ τὸν Κρέοντα ἢ μόνον ἦκειν, ἀλλὰ μετὰ τινος χειρὸς, ἢν πλησίον πε ἐσρατοπεδευκέναι. Κατὰ τῆτο ἔν καὶ οἱ τῶ Χορῶ προδεδικότες τὴν ἡλικίαν εὐχὴν ποιῶνται ταύτην, εἶθε εἶην ὅπε αἱ συμβολαὶ καὶ αἱ μάχαι μίλλυσιν ἐσσεσθαι ὑπονοῶσα γὰρ τὰ ὅμοια τῶ Θησεῖ περὶ τῆ Κρέοντος· διὸ καὶ φασίν, εἶθε ἐπόπτῃς ἐγένεσθαι αὐτῶν.

1100. Ἐπισροφαί] ἀνασροφαί.

1101. Τὸν χαλκοβοῶν] σφρόβοαν· μιγαλόφωτον.

1102. Ἦ πρὸς Πυθίαις] ἀπὸ κοινῆ τοῦ αἰταῖς ληπτίον· λέγει δ' ἂν Πυθίαις ἀπὸ τὸν τῆ Πυθίαις Ἀπόλλωνος βασιλῆν τὸν ἐν τῶ Μαραθῶνι, ὅθεν καὶ τὴν Θεωρίαν ἐπεμπον· Ἰσομπερὶ τούτων Φιλόχορος ἐν τῇ Τετραπόλει, γράφων ἕτως· “Ὅταν δὲ σημεῖα γίνηται περὶ τοῦτο ἐν τοῖς ἱεροῖς, τότε ἀποστέλλουσι τὴν Θεωρίαν οἱ ἐκ τῆ γένους, Πυθίαι δὲ καὶ Δηλιεῖδες ὁπόσῃα ἂν καθήκη αὐταῖς.” Θύει δὲ ὁ μάντις, ὅταν μὲν τὰ εἰς Διὰ φῶς πόμπημα γίνηται, καὶ Θεωρία πέμπεται, ἐν Οἰνῆ, καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐν τῶ Πυθίῳ· εἰ δὲ εἰς Διὸν ἀποστέλλοιτο ἡ Θεωρία κατὰ τὰ προσηρμημένα· διὸ ὁ μάντις εἰς τὸ ἐν Μαραθῶνι Δήλιον. Καὶ ἔστιν ἱεροσκοπία τῆ

* Η λαμπάσιν ἀκταῖς
 Οὐ πότνιαι σεμναὶ τιθη-
 νῦνται τέλη

1105

Θνατοῖσιν, ὧν καὶ χρυσέα
 Κληῖς ἐπὶ γλώσσα βέβακεν
 Προσπόλῳ Εὐμολπιδᾶν·
 * Ἐνθ' οἶμαι τὸν ἐγρεμάχων *

1110

Θησέα καὶ τὰς δισόλκας
 * Ἀδμήτας ἀδελφάς †
 Αὐτάρκει τάχ' ἐμμίξειν βοᾷ
 Τέσδ' ἀνὰ χώρας.

* ALD. TURN. in marg. ὀρεβάταν.

† ALD. ἀδελφίς.

τις μὴν ἐς Δελφὸς Θεαρίας, ἐν τῷ κατὰ τὴν Οἰόων Πύθῳ. Τῆς δὲ εἰς Δῆλον, ἐν τῷ κατὰ τὴν Μαραθῶνα Δελφῷ. * Ἄλλως ἢ πρὸς Πύθῳ· ὡς ἐπὶ Μαραθῶνα, ἔ τὸ Πύθῳ ἐστίν.

1103. * Η λαμπάσιν ἀκταῖς] τὰ ἐν Ἐλευσίῃ τέλη φησὶ. Καὶ εἰν λαμπάσιν ἀκταῖς λίγων, ταῖς λαμπάδυσμέναις καὶ δαδύχημικαῖς καὶ καταλαμπυρμέναις ὑπὸ τῆς μυστικῆς φλογός, καὶ τῶν ἱερῶν δάδων· περὶ ὧν Αἰσχύλος φησὶ·

“ Λαμπραῖσιν ἀσπραπαῖσι λαμπάδων σθί-
 “ νη”.

* Ἄλλως ἢ ἀκταῖς περὶ Ἐλευσίνα, ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἐν τοῖς μυστικοῖς λαμπάδων.

1104. Οὐ πότνιαι] αἱ Θεομοφόροι.

Ib. Τιθηνῦνται] ἐπιμιλῦνται, καὶ ἀξιῶνται θραπείας.

1105. Τέλη] τὰς τελετάς· καὶ Αἰσχύλος·

“ Ἐφρξ’, ἔρος δὲ τῶδε μυστικῶ τέλους”.

1106, 1107. * Ὦν καὶ χρυσέα—Κληῖς] ἐπὶ ἔφρηται τὰ μυσθρία, καὶ καθάπερ κλεισὴν ἢ γλῶσσα κατελήπται ὑπὲρ τῆ μη ἐξενγκῆν.

1108. Προσπόλῳ Εὐμολπιδᾶν] τῶν τετε-

λεσμένων· ζητῆται δὲ τί δήποτε οἱ Εὐμολπίδαι τῶν τελετῶν ἐξάρχουσι ξίνοι ὄντες· εἰποὶ δ’ ἂν τις ὅτι ἀξιῶσιν ἔνοι πρῶτον Εὐμολπον ποιῆσαι τὸν Διόσπε της Τριπτολέμης τὰ ἐν Ἐλευσίῃ μυσθρία, καὶ ἡ τὸν Θράκα· καὶ τῷτο ἰσορῆν Ἴσρον ἐν τῷ περὶ τῶν ἀτάκτων. Ἀκισόδαρος δὲ πέμπτον ἀπὸ τῆ πρώτης Εὐμολπι εἶναι τὸν τὰς τελετὰς καταδείξαντα, γράφων ἕτως, Κατοικῆσαι δὲ τὴν Ἐλευσίνα ἰσορῆσι πρῶτον μὲν τὴς αὐτόχθονας, εἶτα Θράκας τοὺς μετὰ Εὐμολπι παραγενομένους πρὸς βοήθειαν εἰς τὸν κατὰ Ἐρεχθίους πόλεμον· τινὲς δὲ φασὶ καὶ τὸν Εὐμολπον εὐρεῖν τὴν μῦθον τὴν συγτελεμένην κατ’ ἐνιαυτὸν ἐν Ἐλευσίῃ Διμήτρι καὶ Κόρη· Ἀνδροτίων μὲν ἔν γράφει ἔ τὸν Εὐμολπον εὐρεῖν τὴν μῦθον, ἀλλ’ ἀπὸ τῆς Εὐμολπον πέμπτον γεγονότα· Εὐμολπι γὰρ γενέσθαι Κίρυκα, τῆ δὲ Εὐμολπον· τῆ δὲ, Ἀντίφιμον τῆ δὲ, Μισαῖον τὸν ποιητὴν· τῆ δὲ, Εὐμολπον τὸν καταδείξαντα τὴν μῦθον, καὶ ἱεροφάντην γεγονότα.

1109. Τὸν ἐγρεμάχων] γράφεται Ὀρεβάταν· εἰονεῖ, τὸν διὰ τὴν ὀρεῶν βαίοντα τῶν προειρημένων χωρίων.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

- Ἦ περ τὸν ἑφέσπερον
Πέτρας νιφάδος πελῶ- 1115
σ' Οἰάτιδος ἐκ νομῶ,
Πώλοισιν ἢ ῥιμφαρμάτοις
Φεύγοντες ἀμίλλαις;
Ἄλώσεται δεινός γ' ὁ προς-
χώρων Ἄρης, 1120
Δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ἀκμά.
Πᾶς γὰρ ἀσφράπτει χαλινός,
Πᾶσα δ' ὄρμαται κατ' ἀμ-
πυκτήρια φάλαρα πώλων
Ἄμβασις, οἱ τὰν ἱππίαν 1125
Τιμῶσιν Ἀθάναν,
Καὶ τὸν πόντιον Γαϊάοχον,
Ῥέας φίλον υἱόν.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

- Ἐρδυσιν, ἢ μέλλουσιν; ὡς
Προμνάται τί μοι 1130

1114. Ἦ περ τὸν ἑφέσπερον] τὸν Αἰγᾶλειον φησι· καὶ γὰρ τῆτο ἰπ' ἰσχυρίων ἐστὶ τῶ δῆμος τῆτος καταλήγει δὲ χωρία περ' αὐ μάλιστα εἰκόζουσι τὴν συμβολὴν γενέσθαι τοῖς περὶ τὸν Κρόντου καὶ Θησεία πέτρας δὲ νιφάδος εἶναι ἂν λέγων τὴν ἄνω λογαμένην λέαν πύτραν, ἢ τὸν Αἰγᾶλειον λόφον· αὐτὸ δὲ ἐπιχωρία φησὶν εἶναι, καθότι Ἰστρος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Ἀτάκτων ἰσορῆ, ἕτας ἀπὸ δὲ τῆς χωρίδας ἰπὶ μὲν λέαν πύτραν. Καὶ μετ' ἄλλα, ἀπὸ τῆτος δὲ ἴως Κολωνῶ παρὰ τὸν χαλκὸν προσαγορευόμενον. Ὅθεν πρὸς τὴν Κηφισὸν ἴως τῆς μουσικῆς εἰσόδου εἰς Ἐλευσίνα. Ἀπὸ ταύτης δὲ βαδίζοντων εἰς Ἐλευσίνα τὰ ἐπ' ἀριστερὰ μέχρι τῆς λέφης τῆς πρὸς ἀνατολὰς τῆς Αἰγᾶλειου. Ἦτοι ἂν τὴν καλυ-

μένην λέαν πύτραν ἢ τὸν Αἰγᾶλειον λόφον. Ὅθεν δὲ νῆς, ἀρα ἐπὶ τὸν ἑσπερον χῶρον τῆς λέας πέτρας προσπελάσσει;

1115. Πελῶσι] γράφεται πελαζουσι.

1116. Οἰάτιδος ἐκ νομῶ] Οἷα δῆμος τῆς Ἀττικῆς ὄθεν καὶ τὸ εἶπεν ἐκ νομῶ δὲ πάλιν, χωρία Ἀττικῆ ὄτω καλεμένης, ἢ ὁ νέμεισιν, ὡς νημῆσιος παρακμῆσις.

1118. Ὁ προςχώρων Ἄρης] ὁ τῶν ἐπιχωρίων.

1121. Δεινὰ δὲ Θησειδᾶν] τῶν Ἀθηναίων ἀπλῆστερον δὲ ἐκσιδᾶν φησὶ τῶν Ἀττικῶν τῶν ὑπὸ Θησεία τιταγμένων.

1123. Πᾶσα δ' ὄρμαται] τὸ ἔχῃ, πᾶσα δ' ὄρμαται ἀμβασίς.

Γνώμα, τάχ' ἂν δώσειν *
 Τὰν δεινὰ † τλαῖσαν, δεινὰ δ' εὐ-
 ῤῆσαν πρὸς αὐθομαίμων πάθη.
 Τελεῖ, τελεῖ Ζεὺς τι κατ' ‡ ἡμαρ.
 Μάντις εἴμ' ἐσθλῶν ἀγώνων.

1135

Εἴθ' ἀελλαία ταχύρ-
 ῥωσος πελειᾶς
 Αἰθερίας νεφέλας
 Κύρσαιμ', αὐτῶν δ' ἀγώνων
 Θεωρήσασα τοῦμὸν ὄμμα.

1140

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ὦ Ζεῦ § γε παντάρχα || θεῶν,
 Παντόπτα, πόροις
 Γᾶς τᾶςδε δαμύχοις
 Ἐπινικίῳ σθένει τὸν εὐ-
 αγρον τελειῶσαι δὴ λόχον.
 Σεμνά τε παῖς Παλλὰς Ἀθάναι,
 Καὶ τὸν ἀγρευτὰν Ἀπόλλω,
 Καὶ κασιγνήταν πυκνο-
 σίκτων ὄπαδὸν
 Ὠκυπόδων ἐλάφων,
 Στέργω διπλᾶς ἀρωγᾶς ||||
 Μολεῖν γὰρ τᾶδε καὶ πολίταις.

1145

1150

* TURN. in marg. ἐδώσει. † TURN. in marg. πολλά.
 ‡ ALD. ἡμαρ. § ALD. Ἰὸ Ζεῦ. || ALD. πάνταρχα.
 |||| ALD. TURN. ἀρωγᾶς.

1131. Τάχ' ἂν δώσειν] τάχα ἐδώσει, φαίη, ὁ Κρέων.

1132. Τὰν δεινὰ τλαῖσαν] τὴν πολλὰ δεινὰ ἀπατᾶσαν. τὴν παρθένον ἀπὸ τῆς ἑτίρας δειλῶν ὡς καὶ κατωτέρω τῷ ὁμοίῳ σχήματι χῆταις δύναιται δὲ καὶ ἑτίρα προσεδία εἰ-

σαι, τὰν δεινὰ τλαῖσαι, δεινὰ δ' ὑρῆσαι τὰ σά δεινὰ δηλονότι.

1151. Στέργω διπλᾶς ἀρωγᾶς] τρεῖσι, τῇ διπλῇ ἀρωγῇ τῇ πόλει λέγει καὶ τοῖς πολίταις. νῦν δὲ διὰ τῆς σίγης σημαίνει μὲν οἷον προσ- ἴμαι, τελευταῖα δὲ εἰς ἴσον τῷ προσκαλεῖμαι.

I A M B O I.

- ΧΟΡ. ὦ ξειῖν' ἀλήτα, τῷ σκοπῷ μὲν ἐκ ἐρεῖς
 ὦς ψευδόμαντις· τὰς κόρας γὰρ εἰσορῶ
 Τάσδ' ἄσπον αὐθις ὧδε προσπολεμένας. 1155
- ΟΙΔ. Πῆ, πῆ; τί φῆς; πῶς εἶπας;
 ANT. ὦ πάτερ*, πάτερ,
 Τίς ἂν θεῶν σοι τόνδ' ἄρισον ἀνδρ' ἰδεῖν
 Δοίῃ τὸν ἡμᾶς δεῦρο προσπέμψαντά σοι;
- ΟΙΔ. ὦ τέκνον, ἦ πάρεςον;
 ANT. Αἶδε γὰρ χέρες
 Θησέως ἔσωσαν, φιλτάτων τ' ὀπαόνων.
- ΟΙΔ. Προσέλθετ', ὦ παῖ, πατρί, καὶ τὸ, μηδαμᾶ
 Ἐλπισθὲν ἤξειν, σῶμα βασιάσαι δότε †.
- ANT. Αἰτεῖς ἂ τεύξῃ· σὺν πόθῳ γὰρ ἦ χάρις. 1165
- ΟΙΔ. Πῆ δῆτα, πῆ ῥον;
 ANT. Αἶδ' ὁμῆ πελάζομεν.
- ΟΙΔ. ὦ φίλτατ' ἔρνη.
 ANT. Τῷ τεκόντι πᾶν φίλον.
- ΟΙΔ. ὦ σκῆπτρα φωτός. 1170
 ANT. Δυσμόρε τε δύσμορα.
- ΟΙΔ. Ἐχω τὰ φίλτατ'· ἔδ' ἐτ' ἂν πανάθλιος
 Θανὼν ἂν εἶην, σφῶϊν παρεσώσαιν ἐμοί.
 Ἐρείσατ', ὦ παῖ, πλευρὸν ἀμφὶ δεξιὸν,
 Ἐμφῦτε ‡ τῷ φύσαντι, κἀναπαύσατον § 1175
 Τῆ πρόσθ' ἐρήμε τῆ τε δυστήνε πλάνε.
 Καί μοι τὰ πραχθέντ' εἶπαθ' ὡς βράχισ', ἐπεὶ

* ALD. ὦ πάτερ, ὦ πάτερ. † TURN. in marg. τόδε.

‡ TURN. in textu, Ἐμφῦσα, in marg. Ἐμφῦτι. § ALD. κἀναπαύσατον.

Ταῖς τηλικαῖςδε σμικρὸς ἔξαρκεῖ λόγος.

ΑΝΤ. "Ὀδ' ἔσθ' ὁ σώσας· τῆδε χρὴ κλύειν, πάτερ.

Καὶ σοίγε * τοῦργον τοῦμὸν ἔσαι δὴ βραχύ. 1180

ΟΙΔ. "ὦ ξεῖνε, μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρές·

Τέκν' ἐμφανέντ' ἀελπτα, μηκύνω λόγον·

Ἐπίσάμαι γὰρ τήνδε σὴν ἐς τάςδε μοι †

Τέρψιν παρ' ἄλλε μηδενὸς πεφασμένην·

Σὺ γὰρ νιν ἐξέσωσας, ἐκ ἄλλος βροτῶν. 1185

Καὶ σοι θεοὶ πόροισιν, ὡς ἐγὼ θέλω,

Αὐτῷ τε καὶ γῆ τῆδ'· ἐπεὶ τόγ' εὐσεβές

Μόνοις παρ' ὑμῖν εὔρον ἀνθρώπων ἐγὼ,

Καὶ τοῦπιεικές, καὶ τὸ μὴ ψευδοσομεῖν.

Εἰδὼς δ', ἀμύνω τοῖςδε τοῖς λόγοις τάδε. 1190

"Ἐχω γὰρ ἂν ἔχω διὰ σέ, κῆκ ἄλλον βροτῶν·

Καὶ μοι χεῖρ', ὧ ἴναξ, δεξιᾶν ὄρεξον, ὡς

Ψαύσω, φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα.

Καίτοι τί † φωνῶ; πῶς δ' ἂν ἄθλιος γεγώς,

Θιγεῖν θελήσαιμ' ἀνδρὸς, ὧ τις ἐκ ἔνι 1195

Κηλῖς κακῶν ξύνοικος; ἐκ ἔγωγέ σε.

Οὐδ' ἔν ἐάσω· " τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν

" Μόνοις οἷόν τε συνταλαιπωρεῖν τάδε."

Σὺ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε· καὶ τὰ λοιπά με

Μέλες δικαίως, ὥσπερ ἐς τὸδ' ἡμέρας. 1200

ΘΗΣ. Οὐτ' εἴτι μῆκος τῶν λόγων ἔθε πλέον,

* ALD. Καὶ σοί τι. † ALD. τάδέ μοι. ‡ ALD. Καί τοι τι.

1181. "ὦ ξεῖνε, μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρές] τὸ ἀρίστον. ἰδίως ἐσχημάτισε τὸν λόγον, με προθαύμαζε με τὸ λιπαρές, τὸ λίαν προσεκτικῶς τῆς ψυχῆς τοῖς τέκνοις. τὸ δὲ ἐχόμενον ἢ καταλλήλας εἶπεν ἢ γὰρ φησιν, αἰλπτως φανέντων ἐμοὶ τῶν τέκνων μηκύνω τὸν λόγον.

1182. "Ἡ, εἰ φανέντ' ἀελπτα μηκύνω λόγον] ἀντὶ τῆ, πρὸς τὸ κελεύσιμον εἰ μακρηγορήσω.

1200. Μίλε] ἐπιμιλεῖ.

Τέκνοισι τερφθεῖς τοῖσδε, θαυμάσας ἔχω,
 Οὐδ' εἰ πρὸ τούμῃ προὔλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη.
 Βάρος γὰρ ἡμᾶς ἔδεν ἐκ τέτων ἔχει.

Οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπευδάζομεν 1205

Λαμπρὸν ποιεῖσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις.
 Δείκνυμι δ' ὧν γὰρ ὤμοσ' ἐκ εἴφουσάμην
 Οὐδέν σε, πρέσβυ' τάσδε γὰρ πάριμι ἄγων
 Ζώσας, ἀκραιφνεῖς τῶν κατηπειλημένων.

Χ' ὥπως ἄγων μὲν * ἔτος ἠρέθη, τί δεῖ † 1210

Κομπεῖν, ἃ γ' εἶση καὶ τὸς ἐκ ταύταιν ξυνών;
 Λόγον δ', ὃς ἐμπέπτωκεν ἀρτίως ἐμοῖ

Στείχοντι δεῦρο, συμβαλῆ γνώμην' ἐπεὶ

Σμικρὸς μὲν εἰπεῖν, ἀξίος δὲ θαυμάσαι

“ Πρᾶγος δ' ἀτίζειν ἔδεν' ἀνθρώπων χρεῶν.” 1215

ΟΙΔ. Τίδ' ἔσι, τέκνον Αἰγέως; δίδασκέ με,
 Ὡς μὴ εἰδότη' αὐτὸν μηδὲν ὧν σὺ πυνθάνη.

ΘΗΣ. Φασὶν τιν' ἡμῖν ἄνδρα, σοὶ μὲν ἔμπολιν
 Οὐκ ὄντα, συγγενῆ δὲ, προσπεσόντά πως
 Βωμῶ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος, παρ' ᾧ 1220
 Θύων ἔκυρον, ἠνίχ' ἠρμώνην ἐγώ.

ΟΙΔ. Ποδαπόν; τί προσχρήζοντα τῷ θακῆματι;

ΘΗΣ. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἐν' σῆ γὰρ, ὡς λέγειςί μοι,
 Βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον, ἐκ ὄγκου πλέον.

ΟΙΔ. Ποῖόν τιν'; ἐ γὰρ ἠδ' ἔδρα σμικρῆ λόγου. 1225

* ALD. μὲν ἄγων.

† ALD. τί δεῖ μάστιγι.

1202. Θαυμάσας ἔχω] ἀντὶ τῷ θαυμάσας, ἁπλοῦς.

1215. “ Πρᾶγος δ' ἀτίζειν”] ἀνθρώπων δὲ (φασὶν) ὄντα, ἐ δὲ πρᾶγματα κακίζον αἰεῖ.

1218. Φασὶν τιν' ἡμῖν ἄνδρα] καθ' ὑπόθεσιν ἰκετεύει ὁ Πολυδαίμων πρὸς αὐτὸς παραγγεῖσθαι καὶ τὸν Οἰδίπουν, κατὰ τι λόγιον ἔμπει-

σθον, ὅτι πρὸς ἃς ἀν γένοιτο ὁ Οἰδίπουν, κατὰ τὴν βασιλείαν. τότε ἐν ἀγγέλλει ἰθὺς.

Ib. Σοὶ μὲν ἔμπολιν] ἐν τῇ αὐτῇ πύλῳ οἰκῶντα.

1221. Θύων ἔκυρον] ἀντὶ τῷ ἐκύρω. κατὰ τὸν δὲ τῷ ἰτύχατον.

- ΘΗΣ. Σοὶ φασὶν αὐτὸν ἐς λόγους ἔλθειν, μολόν-
τ' αἰτεῖν ἀπελθεῖν ἀσφαλῶς τῆς δευρ' ὁδοῦ.
- ΟΙΔ. Τίς δῆτ' ἂν εἴη τήνδ' ὁ προσθακῶν ἔδραν;
- ΘΗΣ. Ὅρα κατ' Ἄργος εἴ τις ὑμῖν ἐγγυηνῆς
ἔσθ', ὅστις ἂν σε τῆτο προσχρήζοι τυχεῖν. 1230
- ΟΙΔ. ὦ φίλτατ', ἴσχεις ἔπερ εἶ.
- ΘΗΣ. Τί δ' ἐσί σοι;
- ΟΙΔ. Μή με δεηθῆς.
- ΘΗΣ. Πράγματος ποίε; λέγε.
- ΟΙΔ. Ἐξοιδ' ἀκέων τῶνδ', ὅς ἐσθ' ὁ προστάτης. 1235
- ΘΗΣ. Καὶ τίς ποτ' ἐσὶν ὃν γ' ἐγὼ ψέξαιμί τοι;
- ΟΙΔ. Παιῖς οὐμὸς, ὦ ἴναξ, συγνὸς, ἔ λόγων ἐγὼ
Ἄλγισ' ἂν ἀνδρῶν ἐξανασχοίμην κλύων.
- ΘΗΣ. Τί δ'; ἐκ ἀκέειν ἐσί, καὶ μὴ δρᾶν ἂ μὴ
Χρήζεις; τί σοι τῆτ' ἐσί λυπηρὸν κλύειν; 1240
- ΟΙΔ. Ἐχθισον, ὦ ἴναξ, φθέγμα τῆθ' ἤκει πατρί.
Καὶ μή μ' ἀνάγκη προσβάλλης τὰδ' εἰκάθειν.
- ΘΗΣ. Ἄλλ' εἰ τὸ θάκημ' ἐξαναγκάζει, σκόπει
Μή μοι πρόνοι' ἦ τῆ θεῆ φυλακτέα.
- ΑΝΤ. Πάτερ, πιθῆ μοι, κεῖ νέα παραινέσω. 1245
Τὸν ἀνδρ' ἔασον τόνδε τῆθ' αὐτῆ φρενὶ
Χάριν παρασχεῖν, τῷ θεῷ θ' ἂ βέλεται
Καὶ νῶν ὑπείκε τὸν κασίγνητον μολεῖν
Οὐ γάρ σε (θάρσει) πρὸς βίαν παρασπάσει

1226. Σοὶ φασὶν αὐτὸν] τὸ ἐξῆς, σοὶ φασὶν αὐτὸν μολόντα αἰτεῖν εἰς λόγους ἔλθειν.

1235. Ὁ προστάτης] ὁ κλέτης ὁ προστεσηκὸς τῆ βασιλῆως.

1237. Παιῖς οὐμὸς, ὦ ἴναξ] πρὸς τὸν Θεστιά φασί.

1241. Τῆθ' ἤκει πατρί] παραχρᾶτος ἀπὸ τῆ ἱκν.

1245. Πάτερ, πιθῆ μοι] ἔχ ὡς κὲ ἀνπισθοσομένα τῷ Θεστιά τὸ Οἰδίπυ, ἕτασ ἐκείνσιν αὐτῷ καὶ τῆς ἐκ τῆς θυγατρὸς παρακλήσιωσ' ἀλλ' αὐξήσιωσ χάριν καὶ τῆτο παρῆλφθ τὸ πρῶσωπον ὁ Σοφοκλῆσ. ἀμέλει γῆν πρὸς τὸν Θεστιά ἀποκρίνεται, ὡς ἐκείνω πισπισμένος.

1249. Οὐ γάρ σε (θάρσει) πρὸς βίαν παρασπάσει] τὸ ἐξῆς, θάρσει· ἔ γάρ ἂ μὴ σοι συμφέροτα

Γνώμης, ἃ μὴ σοι συμφέροντα λέξεται. 1250

Λόγων δ' ἀκῆσαι τίς βλάβη; "τά τοι καλῶς
"Εὐρημέν' ἔργα, τῷ λόγῳ μηνύεται."

"Εφυσας αὐτόν· ὥστε μήτε δρῶντά σε
Τὰ τῶν κακίστων δυσσεβεσάτων, πάτερ,
Θέμις σέ γ' εἶναι κεῖνον ἀντιδρᾶν κακῶς, 1255

"Ἄλλ' αὐτόν· εἰσὶ χεῖτεροις γοναὶ κακαί,
Καὶ θυμὸς ὀξύς· ἀλλὰ νεθετέμενοι
Φίλων ἐπῶδαις, ἐξεπάδονται * φύσιν.

Σὺ δ' εἰς ἐκεῖνα μὴ τανῦν ἀποσκοπεῖ,
Πατρῶα καὶ μητρῶα πῆμαθ', ἃ "παθες. 1260

Καὶν κείνα λύσης, οἷδ' ἐγὼ, γνώση κακῆ
Θυμῆ τελευτήν, ὡς κακὴ προσγίνεται·

"Ἐχεις γὰρ ἔ βίαια τάνθυμήματα,
Τῶν σῶν ἀδερκτων ὀμμάτων τητώμενος.

"Ἄλλ' ἡμῖν εἶκε· "λιπαρεῖν γὰρ ἔ καλὸν 1265

" Δίκαια προσχρήζεις, ἔδ' αὐτόν μὲν εὔ

" Πάσχειν, παθόντα δ' ἔκ ἐπίσασθαι τίνειν."

ΟΙΔ. Τέκνον, βαρεῖαν ἠδονὴν νικᾷτέ με

Λέγοντες· ἔσω δ' ἔν ὅπως ὑμῖν φίλον.

Μόνον, ξέν', εἴπερ κεῖνος ᾧδ' ἐλεύσεται, 1270

Μηδεὶς κρατεῖτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτέ.

ΘΗΣ. "Ἀπαξ τὰ τοιαῦτ', ἔχι δὲς χρήζω κλύειν,

"Ω πρέσβυ· κομπεῖν δ' ἔχι βέλομαι· σὺ δὲ

Σῶν ἴσθ', εἴαν περ καμῆ τις σῶζῃ θεῶν.

* TURN. in marg. ἐξεπάδονται.

συμφέροντα λέξεται, πρὸς βίαν σε παρασπάσει
γνώμης. τὸ δὲ λέξεται, ἀντὶ τῆ λέξι, ὁ Πολυ-
λωνίικης δηλονότι. "Ἄλλως· ὀμίλων εἰπεῖν, ἃ
λέξι ὁ Πολυλωνίικης, λέξεται εἴτε πρὸς τὸ α, ἢ
γεν ἃ λειχθῆσεται."

1258. 'Ἐξεπάδονται] καταπραῦνεται.

1260. Πατρῶα καὶ μητρῶα] τὰ περὶ τῆ
πύρασιν λέγοι ἂν· ἔ γὰρ τὰ ἐξ ἀρχῆς παραχθῆ-
τα οὐκ ἔστι αὐτῶ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἀγαν ἔργου
ἀπέδο· τότε γὰρ αὐτόν ἀποτρίπτειν βέλεται.

1267. Τίνειν] ἀμείβεσθαι.

1274. Σῶν

ΧΟΡ. Ὅστις τῷ πλέονος μέρες
Χρηζει τῷ μετρίε παρεῖς
Ζῶειν, σκαιοσύναν φυλάσσων,
Ἐν ἐμοὶ κατάδηλος ἔσαι.

Ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἰ μακρὰ
Ἀμέραι κατέθεντο δὴ

1280

Λύπας ἐγγυτέρω τὰ τέρπον-
τα δ' ἐκ ἂν ἰδοῖς, ὅπό-
τ' ἂν τις ἐς πλεον πέσῃ

Τῷ θέλοντος· ἐδ' ἐπι κόρος
Ἰσοτέλετος Ἀίδος,

1285

Ὅτε μοῖρ' ἀνυμέναιος,
Ἄλυρος, ἄχορος ἀναπέφηνε
Θάνατος ἐς τελευτάν.

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η.

Μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νι-
κᾶ λόγον· τὸ δ' ἐπεὶ φανῆ,

1290

1275. Ὅστις τῷ πλέονος μέρες] κατάδηλος ἔστι ὁ Χόρος ἐν ταυτῷ ἀναφωνῶν καὶ ἀλληγορῶν περὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων ἀπλησίας καὶ ἰσικῆ τῷ Ἡσιόδῳ·

“ Νήπιος ἐδ' ἴσασιν ὅσω πλεον ἡμῖσι παν-
“ τίς.”

πάνυ δὲ ταῦτα εἰς τὴν δυσποτμίαν Οἰδίπου.

1282. Ὅπότ' ἂν τις] ἔτι ἂν τις ἐς πλεον πείσῃ τῷ θέλοντος, τῷ μετρίε, τῷ ἰκανῷ, τῷ προσικόντος, ἀφανῆ τὰ τέρποντα γίγνεται καὶ πάντι ἀδύνα.

1283. Ἐς πλεον πείσῃ] ἢ παύονται τῷ κόρῳ πρὶν εἰς θάνατον ἔλθωσιν.

1284. Οὐδ' ἐπι κόρος] γράφεται κόρος ταῦτα δὲ καθ' ἑαυτὸν φησὶν ὁ Χόρος, ὅτι ὁ

πλεονεκτεῖν ἐθέλων παρὰ τὸ καίριον καὶ τὸ μί-
τριον, ἄχορος ἔστι ἄτος.

1285. Ἰσοτέλετος] ὁμοίως γὰρ ἀποθνήσκου-
σιν οἱ τοιοῦτοι. τὸ ἔξῃς δὲ, ἰσοτέλετος θάνατος.
τὰ δὲ ἄλλα, διὰ μίση. καὶ βῆναι κέθην ἔθεν
περ' ἡμῖν, πολὺ δεύτερον, ὡς τάχιστα. Τὸ δ'
ὅλον, ἐδὲ ἐπέσειν αὐτοῖς. κόρος ἰσοτέλετος τῷ
ἄδῃ. τότε γὰρ ὁ τοιοῦτος κόρος λαμβάνει τέλος
ἔτι ἂν ὁ ἄδῃς ἐπίλθῃ.

1287. Ἄλυρος, ἄχορος] ἐπεὶ ἐν θανάτῳ ἔχ-
ὐμνῶσιν, ἢ μετὰ θάνατον οἱ τοιοῦτοι ἐκ ὕμ-
νῶνται.

1289. Μὴ φῦναι, τὸν ἅπαντα] πάνυ ἄριστον
ἀνθρώποις τὸ μὴ φῦναι παρὰ τὸ ληθόμενον,
“ Ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον.”

1290. Τὸ δ' ἐπι φανῆ] ταῦτο δὲ τὸ ἔξῃς,
Ἄ α ἰ πῆ

Βῆναι κείθεν ὄθεν περ ἦκει,
 Πολὺ δεύτερον, ὡς τάχιςα.
 Ὡς εὔτ' ἂν τὸ νέον παρῆ
 Κέφας ἀφροσύνας φέρον,
 Τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω; 1295
 Τίς ἔ καμάτων ἐνι;
 Φόνοι, σάσεις, ἔρις, μάχαι,
 Καὶ φθόνος τό, τε κατάμεμπτον
 Ἐπιλέλογχε πύματον
 Ἄκρατῆς, ἀπροσόμελον 1300
 Γῆρας ἀφίλον, ἵνα πρόπαντα
 Κακὰ κακῶν ζυνοικεῖ.

Ε Π Ω Δ Ο Σ.

Ἐν ᾧ τλάμων ὄδ' ἔκ ἐγὼ μόνος.
 Πάντοθεν Βόρειος ὡς τις ἀκτὰ
 Κυματοπλήξ χειμερία κλονεῖται. 1305
 Ὡς καὶ τόνδε κατάκρας
 Δειναὶ κυματοαγεῖς
 Ἄται κλονέουσιν αἰεὶ ζυνῆσαι
 Αἰ μὲν ἀπ' ἀελίε
 Δυσμᾶν, αἰ δ' ἀνατέλ- 1310
 λοντος, αἰ δ' ἀνὰ μέσσαν
 Ἄκτιν', αἰ δὲ νυχίαν ἀπὸ ριπᾶν.

ἐπὶ δὲ φανῆ, τὸ βῆναι κείθεν ὄθεν περ ἦκει, ὡς τάχιςα, παραπολὺ τῶν ἄλλων δεύτερον ἐστὶν ἵκναι τῆ μη φῆναι καθολοῦ.

1293. Ὡς εὔτ' ἂν τὸ νέον παρῆ] ὡς ἰνίκ' ἂν νηπιότης παρῆ (ταύτας γὰρ φησι κέφας ἀφροσύνας) ἐδὲν ἐπιλογίζεται τῶν δεινῶν. ἰδίως δὲ αὐτὸ ἐξήντηκεν, ὡς εἰ ἔλεγε, τῶ γὰρ νέον ἀφροσύνη πάρεσι.

1295. Τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω] τῆτο ἰδίως ἐξήντημα· βέλεται δὲ τι τὸ τοιοῦτον σπ-

μαίνην, τίς ἂν πλάγχθει τῶν πολλῶν μόχθων; ἦγεν, τίς ἔξω τὸ πολύμοχθος; εἶναι ἐπλανήθη;

1296. Τίς ἔ καμάτων ἐνι] ταῦτα ἐρωτηματικῶς εἰρηται κατὰ τοιαύτην ὑπόκρισιν καθ' ἣν ἐμφαίνονται. πρότερον μὲν, ὅταν εἴπῃ, τίς πλάγχθη τῶν μόχθων τῶν πολλῶν, ὑπακομῆναι τῶ εἰσὶς· πάλιν δὲ, ὅταν εἴπῃ ἐπιζῶν τίς ἔ καμάτων ἐνι, τὸ πᾶς· βέλεται γὰρ καὶ εἶν κατὰ τὸ ὅμοιον λέγειν, εἰσὶς ἐστὶ κάματος ἔκ ἴσους.

1312. Αἰ δὲ νυχίαν ἀπὸ ριπᾶν] τὰ ἀπὸ τῶν

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΝΤ. Καὶ μὴν ὄδ' ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ὁ ξένος
 Ἄνδρῶν γε μᾶνος, ὦ πάτερ, δι' ὀμματος
 Ἄσακτι λείβων δάκρυον αἶδ' ὀδοιπορεῖ. 1315

ΟΙΔ. Τίς ἔτος;

ΑΝΤ. Ὅνπερ καὶ πάλαι κατείχομεν

Γνώμη, πάρεςι δεῦρο Πολυνείκης ὄδε.

ΠΟΛ. Οἴμοι, τί δράσω; πότερα τὰμαυτῆ κακὰ
 Πρόσθεν δακρύσω, παῖδες, ἢ τὰ τῆδ' ὄρων 1320

Πατρός γέροντος, ὃν ξένης ἐπὶ χθονὸς
 Ξὺν σφῶϊν ἐφεύρηκ' ἐνθάδ' ἐκβεβλημένον,

Ἐσθῆτι σὺν τοιαῦδε τῆς ὀδυσιφιλῆς

Γέρον γέροντι συγκατάκηκεν πόνος

Πλευρὰν μαραίνων κρατὶ δ' ὀμματοςερεῖ 1325

Κόμη δὲ αὔρας ἀκτένισος αἴσσεται.

Ἄδελφά δ', ὡς ἔοικε, τέτοισιν φορεῖ,

Τὰ τῆς ταλαίνης νηδύος θρεπτήρια·

Ἄ γὰρ πανώλης ὄψ' ἄγαν ἐκμανθάνω *

Καὶ μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς 1330

Ταῖς σαῖσιν ἤκειν, τᾶλλα μὴ ἔξ ἄλλων πάθη †.

Ἄλλ' ἔσι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων

Αἰδῶς ἐπ' ἔργοις πᾶσι, καὶ πρὸς σοὶ, πάτερ,

Παρασαθήτω· τῶν γὰρ ἡμαρτημένων

* TURN. ἄγαν γ' ἐκμανθάνω. † TURN. πύθη.

τῶν ὄρων φησὶ τῶν προσγορευμένων ῥιπαῶν· ὅστις καλῶς ῥιπαῖα ὄρη λέγει δὲ αὐτὰ ἐν νόμῳ διὰ τὸ πρὸς τῇ δύσει κίθαι· μέμνηται δὲ καὶ Ἀλκμᾶν, λέγων οὕτως, ῥιπαῖς ὄρος ἐν- ἔιν, ὅλας νεκτὸς μελαίνας ἔζον· καὶ ἐν Ἰλιά- τη Διοχάλοσ·

“ ῥιπαὶ μὲν δὴ πατρός.”

1319. Οἴμοι, τί δράσω] παραφυλάττε πάλιν τὴν τέχνην τῆς ῥητορίας αὐτῆς, ὅτι ἐκ εὐθέως ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν αὐτῆ ἀπαντᾷ, ἀλλὰ προκατασκευάζει τὰ ὅλα εἰς εὐνοίαν.

1327. Ἄδελφά δ', ὡς ἔοικε] κοινὰ δὲ τῶ τοις, ὡς ἔοικε, γίνεσθαι.

1334. Τῶν γὰρ] γενομένων.

A 2 2

1335. Προσφορά

“ Ἄκη μὲν ἔσι, προσφορά δ' ἐκ ἔς' ἔτι.” 1335

Τί σιγᾶς;

Φώνησον, ὦ πάτερ, τί μή μ' ἀποσραφῆς

Οὐδ' ἀνταμείβῃ μ' ἔδεν, ἀλλ' ἀτιμάσας

Πέμψεις ἀναυδός, ἔδ' ἂ μὴνίεις φράσας;

Ἔσπερματ' ἀνδρὸς τῆδ', ἐμαὶ δ' ὁμαίμονες,

Πειράσασατ' ἀλλ' ὑμεῖς γέ κινῆσαι πατρὸς 1340

Τὸ δυσπρόσοισον καπρὸσῆγορον σόμα,

Ἔως μή μ' ἀτιμον* τῆ θεῆ γε προστάτην

Οὕτως ἀφῆ † γε μὴδὲν ἀντειπὼν ἔπος.

ΑΝΤ. Λέγ', ὦ ταλαίπωρ', αὐτὸς ὢν χρεῖα πάρει. 1345

“ Τὰ πολλὰ γάρ τοι ῥήματ', ἢ τέρψαντά τι,

“ Ἡ δυσχεράναντ', ἢ κατοικτίσαντά πως,

“ Παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά.”

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἐξερῶ· καλῶς γὰρ ἐξηγῆ σύ μοι,

Πρῶτον μὲν αὐτὸν τὸν θεὸν ποιέμενος 1350

Ἄρωγόν, ἔνθεν μ' ὦδ' ἀνέστησεν μολεῖν

Ὁ τῆσδε τῆς γῆς ‡ κοίρανος, διδὲς ἐμοὶ

Λέξαι τ' ἀκῆσαι τ' ἀσφαλεῖ ξὺν ἐξόδῳ.

Καὶ ταῦτ' ἀφ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, βελήσομαι,

Καὶ ταῖνδ' ἀδελφαῖν, καὶ πατρὸς κυρεῖν ἐμοί.

Ἄ δ' ἦλθον, ἦδη § σοὶ θέλω λέξαι, πάτερ. 1356

Γῆς ἐκ πατρίδας ἐξελήλαμαι φυγὰς,

Τοῖς σοῖς πανάρχοις ἕνεκ' ἐνθακεῖν θρόνοις

Γονῆ πεφυκῶς ἠξίεν γεραιτέρα.

* ALD. μήτ' ἀτιμον.

† ALD. Οὕτως μ' ἀφῆ.

‡ ALD. Ὁ τῆσδε γῆς.

§ TURN. in marg. ἦδη.

1335. Προσφορά δ' ἐκ ἔς' ἔτι] ἐπανάληψις, ἀντὶ τῆ ἀνακκλήσασθαι αὐτὰ καὶ ἀναλύσαι ἐκ ἔσι.

1342. Τὸ δυσπρόσοισον] τὸ δυσπροπίλαστον.

1356. Ἄ δ' ἦλθον, ἦδη] λείπει ἢ δια, ἢ ἢ δὲ ἂ ἦλθον.

- Ἄνθ' ὧν μ' Ἐτεοκλῆς ὦν φύσει νεώτερος, 1360
 Γῆς ἐξέωσεν, ἔτε νικήσας λόγῳ,
 Οὐτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς ἔτ' ἔργα μολῶν,
 Πόλιν δὲ πείσας ὧν ἐγὼ μάλιστ' ἀμείνων
 Τὴν σὴν Ἐριννῦν αἰτίαν εἶναι λέγω,
 Ἐπειτα καὶ πὸ μάντεων ταύτη * κλύων. 1365
 Ἐπεὶ γὰρ ἦλθον Ἄργος εἰς τὸ Δωρικόν,
 Λαβὼν Ἀδρασον πενθερὸν, ξυνωμότας
 Ἐσησ' ἑμαυτῷ γῆς ὅσοι περ' Ἀπίας
 Πρῶτοί καλῶνται, καὶ τετίμηνται δορί.
 Ὅπως τὸν ἐπτάλοχον εἰς Θήβας σόλου 1370
 Ἐὺν τοῖσδ' ἀγείρας ἢ θάνομι πανδίκως,
 Ἢ τῆς τὰδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς.
 Εἶεν· τί δήτ' αὖ νῦν ἀφιγμένος κυρῶ;
 Σοὶ προστροπαίεις, ὦ πάτερ, λιτὰς ἔχων,
 Αὐτὸς γ' ἑμαυτῷ ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν, 1375
 Οἱ νῦν ξὺν ἐπτά τάξεσι, ξὺν ἐπτά τε
 Λόγχοις, τὸ Θήβης πεδίον ἀμφεσῶσι πᾶν.
 Οἶος δορύσσης Ἀμφιάρεως, ταπρῶτα μὲν
 Δορὶ κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς.
 Ὁ δεύτερος δ' Αἰτωλὸς Οἰνέως τόκος 1380
 Τυδεύς· τρίτος δ' Ἐτέοκλος Ἀργεῖος γεγώς·
 Τέταρτον Ἴππομέδοντ' ἀπέσειλεν πατὴρ
 Ταλαός· ὁ πέμπτος δ' εὐχεται κατασκαφῆ
 Καπανεύς τὸ Θήβης ἄστυ δῆώσειν τάχα *.
 Ἐκτος δὲ Παρθενοπαῖος Ἀρκὰς ὄρνυται, 1385

* TURN. in marg. ταύτην. † TURN. in marg. πυρί.

1376. Ἐὺν ἐπτά τε λόγχοις] ἕκαστον σύστη-
 μα ἰσικῶς ὀνομάζει λόγχην, ὡς εἴτις ἐπὶ πολ-
 λῶν ἵππων εἶποι τὴν ἵππον.

1385. Ἐκτος δὲ Παρθενοπαῖος] ἐπίτοι εἰ τὸν
 Ἀταλάντης Παρθενοπαῖόν φασι στρατεύσαι, ἀλ-
 λά τὸν Ταλαῦ, ὃν ἐπίτοι διὰ τῆς Κ Καλαὸν προσ-
 αγορεύουσιν

Ἐπώνυμος τῆς πρόσθεν ἀδμήτης χρόνῳ
 Μητρὸς λοχευθεὶς πιστὸς Ἀταλάντης γόνος.
 Ἐγὼ δὲ σὸς, κεῖ μὴ σὸς, ἀλλὰ τῆ κακῆ
 Πότμα φυτευθεὶς, σὸς γέ τοι καλέμενος,
 Ἄγω τὸν Ἄργεος ἄφοβον ἐς Θήβας στρατόν. 1390
 Οἱ σ' ἀντὶ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς, πάτερ,
 Ἴκετεύομεν ζύμπαντες ἐξαιτέμενοι,
 Μῆνιν βαρεῖαν εἰκάθειν ὀρμωμένῳ
 Τῷδ' ἀνδρὶ τοῦμῃ πρὸς κασιγνήτε τίσιν,
 Ὅς μ' ἐξέωσε*, κἀπεσύλησεν πάτρας. 1395
 Εἰ γάρ τι πιστὸν ἐσιν ἐκ χρησηρίων,
 Οἷς ἂν σὺ προσθῆ, ταῖσδ' ἔφασκ' εἶναι κράτος †.
 Πρὸς, νῦν σε, κρηνῶν, πρὸς ‡ θεῶν ὁμογνίων,
 Αἰτῶ πιθέσθαι, καὶ παρειακάθειν ἐπεὶ
 Πτωχοὶ μὲν ἡμεῖς, καὶ ξένοι, ξένος δὲ σύ. 1400
 Ἄλλεος δὲ θωπεύοντες οἰκῶμεν, σύ τε
 Κἀγὼ, τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξειληφότες.
 Ὁ δ' ἐν δόμοις τύραννος, ὧ τάλας ἐγὼ,
 Κοινῆ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἀβρύνεται.
 Ὅν, εἰ σὺ τῇ μῆ συμπαρρασήσεις φρενὶ, 1405
 Βραχεῖ σὺν ὄγκῳ καὶ πόνῳ διασκεδῶ
 Ὡστ' ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς σήσω σ' ἄγων,
 Στήσω δ' ἐμαυτὸν, κεῖνον ἐκβαλὼν βία.
 Καὶ ταῦτα, σὲ μὲν ξυνθέλοντος, ἐσί μοι

* ALD. ἐξέωσιν. † TURN. in marg. κράτη.

‡ TURN. in marg. καί.

αγορεύσει, καθάπερ Ἄριστορχος ὁ Τριγιάτης καὶ
 Φιλοκλῆς ἰσορῶσιν· συγγραφίαν δὲ Ἐκαταπῆς
 ὁ Μιλῆσιος.

1386. Ἐπώνυμος τῆς πρόσθεν] παρὰ τὸ παρ-
 θένος ἄτω κληθείς.

1394. Τῷδ' ἀνδρὶ] δικτικῶς, καὶ ἐστὶ πικ-
 ρὸς ἐν τῷ τοιῷτῳ Σοφοκλῆς.

1398. Πρὸς, νῦν σε, κρηνῶν] παθητικὴ ἐστὶ
 τὸ πρὸς πατρίων κρηνῶν ἔρκεν· ὡς εἰ ἔρη, πρὸς
 τῶν ἐκθρεψάντων σε ὑδάτων.

1411. Τῶν

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ. 183

- Κομπεῖν' ἀνευ σῆ δ' ἔδδ' σωθῆναι σθένω. 1410
- ΧΟΡ. Τὸν ἄνδρα, τῆ πέμψαντος ἕνεκ', Οἰδίπυ,
Εἰπὼν ὅποια ζύμφορ', ἐκπεμψαί πάλιν.
- ΟΙΔ. Ἄλλ' εἰ μὲν, ἄνδρες, τῆσδε δημῆχος χθονὸς
Μὴ τύγχαν' αὐτὸν δεῦρο προσπέμψας ἐμοὶ
Θησεύς, δικαίων ὥστ' ἐμῆ κλύειν λόγους, 1415
Οὐτ' ἂν ποτ' ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπήσθετο
Νῦν δ' ἀξιωθεῖς εἶσι, κακῆσας γ' ἐμῆ
Τοιαῦθ' ἂ τὸν τῆδ' ἔποτ' εὐφρανεῖ βίον.
Ὅς γ', ὧ κάκιζε, σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχων
Ἄ νῦν ὁ σὸς ξύναιμος ἐν Θήβαις ἔχει, 1420
Τὸν αὐτὸς αὐτῆ πατέρα τόνδ' ἀπήλασας,
Κάθηκας ἀπολιν, καὶ σολὰς ταύτας φορεῖν*,
Ἄς νῦν δακρῦεις εἰσορῶν, ὅτ' ἐν πόνῳ
Ταῦτῳ βεβηκῶς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί.
Οὐ κλαυτὰ† δ' ἐσὶν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰσέα 1425
Τάδ', ὥσπερ ἂν ζῶ σῆ φονέως μεμνημένος.
Σὺ γάρ με μόχθῳ τῶδ' ἔθηκας ἔντροφον,
Σὺ μ' ἐξέωσας ἐκ σέθεν δ' ἀλώμενος,
Ἄλλως ἐπαιτῶ τὸν καθ' ἡμέραν βίον.
Εἰ δ' ἐξέφουσα τάσδε μὴ μαυτῶ τροφῆς 1430
Τὰς παῖδας, ἧτ' ἂν ἐκ ἂν ἦν, τὸ σὸν μέρος
Νῦν δ' αἰδέ μ' ἐκσώζουσιν, αἰδ' ἐμαὶ τροφοί,
Αἰδ' ἄνδρες, ἔ γυναῖκες, εἰς τὸ ζυμπονεῖν.
Ἵμεῖς δ' ἀπ' ἄλλυ, κακῆ ἐμῆ, πεφύκατον.

* TURN. in marg. φέρειν.

† ALD. κλαυτά.

1411. Τὸν ἄνδρα, τῆ πέμψαντος] ἔρχετο ποσοφῆ χρήται ἀπὸ τῆ Χορῆ ἐπὶ τὸν Πολυμή-
πάλιν ὁ Χορὸς χρῆσιν τι συμβαλεῖται. κην ἔ Οἰδίπυς παραφύλαξον δὲ πῶς οἱ αἰ-
1415. Θεσεύς, δικαίων] δικαίον κρίναν. τοὶ τῶν λόγων γίνονται τῶν μὲν Θελαίων ἐγ-
1419. Ὅς γ', ὧ κάκιζε] δαιμονίως τῆ ἀ- κάμμιον, τότε δὲ κατηγορεῖται.

Τοιγάρ σ' ὁ δαίμων νῦν ὄρᾳ * μὲν ἔτί πω 1435

Ὡς αὐτίκ', εἶπερ οἶδε κινῶνται λόχοι
 Πρὸς ἄστυ Θήβης· ἔ γάρ ἐσθ' ὅπως πόλιν
 Κεῖνην ἐρείψεις †· ἀλλὰ πρόσθεν αἵματι
 Περσῆ μιανθεῖς, χ' ὡ ξύναιμος ἐξίσσῃ.

Τοιάσδ' ἀράς σφῶϊν πρόσθε τ' ἐξανῆκ' ἐγώ, 1440

Νῦν τ' ἀνακαλῆμαι ξυμμάχως ἐλθεῖν ἐμοί,
 Ἴν' ἀξιῶτον τὲς φυτεύσαντας σέβειν,
 Καὶ μὴ ἔξατιμάζητον, εἰ τυφλῆ πατρὸς
 Τοιῶδ' ἐφυτον· αἶδε γὰρ τὰδ' ἐκ ἔδρων.

Τοιγάρ τὸ σὸν θάκημα καὶ τὲς σὲς θρόνως 1445

Κρατῆσιν, εἶπέρ ἐσιν ἡ παλαίφατος
 Δίκη ξύνεδρος Ζηνός, ἀρχαίοις νόμοις.
 Σὺ δ' ἔρρ' ἀπόπτυσός τε, καπάτωρ ἐμῆ,
 Κακῶν κάκιζε, τάσδε συλλαβῶν ἀράς,

Ἄς σοι καλῆμαι μήτε γῆς ἐμφυλίε 1450

Δορὶ κρατῆσαι, μήτε νοσῆσαί ποτε
 Τὸ κοῖλον Ἄργος, ἀλλὰ συγγενεῖ χερὶ

* ALD. εἰσορᾶ.

† ALD. ἐρῆ τις.

1440. Τοιάσδ' ἀράς] τῆτο ἀπαξάπαντες οἱ πρὸς ἡμῶν παραλειπίσασιν. ἔχει δὲ τὰ ἀπό τῆς ἰσορίας ἔτιω· οἱ περὶ Ἐπειοκλία καὶ Πολυπίκην δὲ ἔθες ἔχοντες τῷ πατρὶ Οἰδίποδι πέμπειν ἐξ ἑκάστου ἑρῆς μοῖραν τὸν ἄμω, ἐκλαθόμενοι ποτὶ εἴτε κατὰ βρασῶνιν, εἴτε ἐξ ὀκτοῦν ἰσχίον αὐτῷ ἐπιμψαν· ὁ δὲ μικροφύχως καὶ τελείως ἀγενῶς ἀρας ἔθετο κατ' αὐτῶν, δόξας πατολιγαρίσθαι. Ταῦτα ὁ τὴν κυκλικὴν Ἐπαιδα ποιήσας ἰσορί ἔτιω, Ἰσχίον ὡς ἐνόησε, χαμκὶ βάλειν, ἐπὶ τῷ μῦθον, Ὡμοι ἐγώ, παιδὲς μὲ ἰπιδύοντες ἐπιμψαν. Εὐκτο δὲ βασιλῆῦ καὶ ἀλλοις ἀθανάτοισι, Χερσὶν ὑπ' ἀλλήλων καταβῆμεναι αἰδὸς εἰσα· τὰ δὲ παραπλήσια τῷ ἰσοροίῳ καὶ Αἰσχύλος ἐν τοῖς Ἐπτα ἐπὶ Θήβαις. καὶ ἴσκει τὸ τῆς ἰσορίας ἴκειν ἐπὶ πολλὰς ὡς καὶ παρὰ τινι ἐκτεθῆναι αὐτά

πρὸς τὸ γελοιότερον διὰ τῶτων, Ἄνι δ' ἑρῆν τί γ' ἔξυ, εἰ καὶ τυφλὸς ἦν. Θυσίας γὰρ ἀπαρχὰς γέρας ἐπέμπομεν πατρὶ, Περισσὸν ἄμω, ἔκκριτον γέρας· τὸ δὲ Αὐτοῖ γὰρ συγκόφαντες ἡ μεμνημένοι. Λίσσιν δοκῶντες, ἀντὶ τῶ κικωμένω Ἐπέμψαμεν βόσιον. ὁ δὲ λαβῶν χερὶ Ἐγῶ γ' ἐπαφῆσας. εἶπέ τ' ἐκ θυμῷ τὰδ', τίς μοι τὸδ' ἀνθόμοιον μισπτόν κρέας Πέμπει; γέλων δὲ ταμὰ ποιῶνται κόροι, Θύοντες ἔδω τυφλὸς ἔτοι γνάσεται, Οὕτω λέγοντες. ὦ θεῖ μαρτύρομαι Ἐγὼ τὰδ' ὑμᾶς, καὶ κατῆχομαι κακὰ Αὐτοῖσιν, αὐτὲς τῶνδ' εἰς τόσα σχῆθαι. Χαλκῶ δὲ μαρμαίροντες ἀλλήλων χροῖα Σφάζοιεν ἄμφι κτήμασιν τοῖς βασιλικαῖ· καὶ Μίνανδρος, ἐν Ναυκλήροις· “Ὅτι Πάυ· “ πίκης πᾶς ἀπάλλετ' ἐχ' ἄρας;”

Θανεῖν, κτανεῖν θ' ὑφ' ἔπερ ἐξελήλασαι.
 Τοιαῦτ' ἀρῶμαι, καὶ καλῶ* τῆ Ταρτάρῃ
 Στυγνὸν πατρῶον Ἑρεβος, ὡς σ' ἀποικίση 1455
 Καλῶ δὲ τάσδε δαίμονας· καλῶ δ' Ἄρη,
 Τὸν σφῶϊν τὸ δεινὸν μῖσος ἐμβεβληκότα.
 Καὶ ταῦτ' ἀκέσας σεῖχε· καξάγγελλ' ἰὼν
 Καὶ πᾶσι Καδμείοισι, τοῖς σταντῆ θ' ἅμα
 Πισοῖσι συμμάχοισιν, ἕνεκ' Οἰδίπυς 1460
 Τοιαῦτ' ἐνειμε παισὶ τοῖς αὐτῆ γέρα.

ΧΟΡ. Πολύνεικες, ἔτε ταῖς παρελθούσαις ὁδοῖς
 Ξυνήδομαί σοι, νῦν τ' ἴθ' ὡς τάχος πάλιν.

ΠΟΛ. Οἴμοι κελεύθε, τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας,
 Οἴμοι δ' ἐταίρων· οἶον ἄρ' ὁδῆ τέλος 1465
 Ἄργυς ἀφωρμήθημεν· ὦ τάλας ἐγώ·
 Τοιᾶτον οἶον ἐδὲ φωνῆσαί τινα
 Ἐξεσθ' ἐταίρων, ἐδ' ἀποσρέψαι πάλιν.
 Ἄλλ' ὄντ' ἀναυδὸν τῆδε συγκύρσαι τύχη.
 ὦ τῆδ' ὄμαιμοι παῖδες, ἀλλ' ὑμεῖς ἐπεὶ 1470
 Τὰ σκληρὰ πατρός κλύετε τῆδ' ἀρωμένε,
 Μή τοι με πρὸς θεῶν, σφῶϊν ἂν γ' αἰ τῆδ' ἀραὶ †
 Πατρός τελῶνται, καὶ τις ὑμῖν ἐς δόμους
 Νόσος γένηται, μή μ' ἀτιμάσητέ γε,
 Ἄλλ' ἐν τάφοισι θέσθε κἂν κτερίσμασι. 1475
 Καὶ σφῶϊν ὃ νῦν ἔπαινος, ὃν κομίζετον
 Τῆδ' ἀνδρὸς οἷς πονεῖτον, ἐκ ἐλάσσονα
 Ἐτ' ἄλλον οἶσει τῆς ἐμῆς ὑπεργίας.

* TURN. in marg. τῆς ταρτάρης. † ALD. σφῶϊν γ' ἂν αἰ τῆδ' ἀραὶ.

1464. Οἴμοι κελεύθε] καὶ αὕτη δευτέρα ἀπολοφύρεσθαι αὐτόν, τετραζομένη πᾶν πικρῶν ὡς πικρὸν δάκρυον, καὶ παθητικωτάτη ἐν τῷ θανάτῳ.

- ΑΝΤ. Πολυνεΐκες, ἱκετεύω σε πεισθῆναι τί μοι.
 ΠΟΛ. ᾠ φιλτάτη, τὸ ποῖον, Ἀντιγόνη; λέγε. 1480
 ΑΝΤ. Στρέψαι σράτευμ' ἐς Ἄργος ὡς τάχιστα γε,
 Καὶ μή σε γ' αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάσῃ.
 ΠΟΛ. Ἄλλ' ἔχ οἶόν τε*· πῶς γὰρ αὖθις αὖ πάλιν
 Στράτευμ' ἄγοιμι ταυτὸν, εἰσάπαξ τρέσας;
 ΑΝΤ. Τί δ' αὖθις, ὦ παῖ, δεῖ σε θυμῷσθαι; τί σοι 1485
 Πάτρην κατασκάψαντι κέρδος ἔρχεται;
 ΠΟΛ. Αἰσχρὸν τὸ φεύγειν, καὶ τὸ πρεσβεύοντ' ἐμέ
 Οὕτω γελαῖσθαι τῷ κασιγνήτῃ πάρα.
 ΑΝΤ. Ὅρας τὰ τῷδ' ἔν ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει
 Μαντεύμαθ', ὃς σφῶϊν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ;
 ΠΟΛ. Χρήζει γάρ' ἡμῖν δ' ἔχι συγχωρητέα. 1491
 ΑΝΤ. Οἴμοι τάλαινα· τίς δὲ τολμήσει κλύων
 Τὰ τῷδ' ἔπεσθαι τάνδρος οἷ' ἐθέσπισεν;
 ΠΟΛ. Οὐδ' ἀγγελεῖμεν φλαῦρ'· “ ἐπεὶ στρατηλάτῃ
 “ Χρηστῷ, τὰ κρείσσω μῆδὲ τάνδεα λέγειν. 1495
 ΑΝΤ. Οὕτως ἄρ', ὦ παῖ, ταῦτά σοι δεδογμένα;
 ΠΟΛ. Καὶ μή μ' ἐπίσχυς γ'· ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἢδ' ὁδὸς
 Ἔσαι μέλυσσα, δῦσποτμός τε καὶ κακὴ
 Πρὸς τῷδε πατρός, τῶν τε τῷδ' Ἐρινύων.
 Σφῶϊν δ' εὐδοίῃ Ζεὺς, τὰδ' εἰ τελεῖτέ μοι 1500
 Θανόντ'· ἐπεὶ ἔ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἔζητον.
 Μέθεσθε δ' ἤδη, χαίρετόν τ'· ἔ γάρ μ' ἔτι

* ALD. οἶόν γε.

1491. Χρήζει γάρ' ἐν ἰσ. τῷ χρησιμῶν
 τῆτο ἐφ' ἑαυτῇ φησὶ καὶ τῷ ἀδελφῷ ἡμῖν δὲ
 εὐ συμβατῆα εἰδὲ συγχωρητῆα.

1492. Οἴμοι τάλαινα· τίς δὲ] τὸ ἔχει, τίς
 δὲ τολμήσει ἐπισθαι, κλύων τὰ τῷδε τάνδρος;

1494. Οὐδ' ἀγγελεῖμεν] καὶ ἐν ταῖς τίχ-

ναι; ἐστὶ τῆτο, ὅτι ἢ πάντα δι' ἀληθείας,
 εἰάν μὴ χρίσιμα ἦ, ἀλλὰ δι' καὶ τινα ψῆ-
 δισθαι.

1502. Μέθεσθε δ' ἤδη] καὶ ἐκ τῆτο δῆλον
 ὅτι ἐν τῇ παρακλίσει ἅμα τὸς λόγους λέγουσα
 τῆτο; εἶχετο αὐτῷ ἡ ἀδελφή.

Βλέποντ' ἐσόψεσθ' αὖθις.

ΑΝΤ. ὦ τάλαιν' ἐγώ.

ΠΟΛ. Μήτοι μ' ὀδύρα.

1505

ΑΝΤ. Καὶ τίς ἄν σ' ὀρμώμενον

Εἰς προὔπτου ἄδην ἔ κατασένοι, κάσι;

ΠΟΛ. Εἰ χρῆ, θανῶμαι.

ΑΝΤ. Μὴ σύγ', ἀλλ' ἐμοὶ πιθεῖ.

ΠΟΛ. Μὴ πείθ' ἂ μὴ δεῖ.

1510

ΑΝΤ. Δυστάλαινά τ' ἄρ' ἐγώ,

Εἴ σε σερηθῶ.

ΠΟΛ. Ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι

Καὶ τῆδε φῦναι χ' ἀτέρα' σφῶϊν δ' ἐν ἐγῶ

Θεοῖς ἀρῶμαι μὴ ποτ' ἀντῆσαι κακῶν.

1515

Ἀνάξιαί γὰρ πᾶσιν ἐσε δυστυχεῖν.

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ. Σ Τ Ρ Ο Φ Η Α.

ΧΟΡ. Νέα, τάδε νεόθεν ἤλθέ μοι

Βαρύποτμα κακά

Παρά γ' ἀλαῖ ξένε,

Εἴ τι μοῖρα * μὴ κιχάνει.

1520

Μάτην γὰρ ἔδεν ἀξίωμα δαιμόνων

Ἐχω φράσαι.

* TURN. in marg. μοῖρα.

1514. Καὶ τῆδε φῦναι] καὶ τοιαῦτα τύχῃ καὶ ἰνακτίᾳ.

1517. Νέα τάδε νεόθεν ἤλθέ μοι] νεοσί. εἰ καὶ ὅτι μάλιστ' ξενικά ἐστὶ τὰ πρόσωπα, καὶ τὰ κατέχοντα τέττας κακά, ὅμοιος συναλγῆ καὶ ὠλαστίται ὁ Χορός μὴ ἐκ τῆς ὁμιλίας τῆς σὺν αὐτοῖς, ἀπολαύσασί τινας κακῶ καὶ αὐτοῖ· ἐν τοιαύτῳ ἔν ἴθει καὶ ὁ λόγος αὐτοῖς διακίεται, τοιαῦτα πάρεστιν ἡμῖν (φροῖν) ἄτοπα παρὰ τῷ ξένῳ ἀπολαύσαι, ἐκτός εἰ μὴ μοῖρα τις κατα-

λαμβάνει ἡμᾶς, καὶ κατὰ μοῖραν ἀπολαύμεν ὧν ἀπολαύμεν.

1520. Εἴ τι μοῖρα] εἰ μὴ κατὰ μοῖραν ταῦτα πάσχω, εἴποιμι ἂν ἐκ τῆ Πολυτέλειος ῥῆμα μοι κακά ἐληλυθῆναι.

1521. Μάτην γὰρ ἔδεν ἀξίωμα] οἶον, ἔδεν ἐστὶ μάταιον ὑπὸ Θεοῦ ἀξίωθῆναι πραχθῆναι, ἀλλ' ὅ ἂν γένηται ὑπὸ Θεοῦ, τὸτο καλῶς γίγνεται τὸ δὲ ἐξῆς, μάτην γὰρ ἔδεν ἀξίωμα δαιμόνων ἔχω φράσαι. ἰπιδὴ ἱρᾶ ταῦθ'.

Ὅρα, ὄρα ταῦτ' αἰεὶ
 Χρόνος' ἐπεὶ μὲν ἕτερα,
 Τὰ δὲ πῆματ' αὔθις αὖξων ἄνω. 1525
 Ἐκτυπεν αἰθῆρ, ὦ Ζεῦ.

ΣΥΣΤΗΜΑ Α.

ὦ τέκνα, τέκνα, πῶς ἂν εἴ τις ἔντοπος
 Τὸν πάντ' ἄριστον δεῦρο Θεσέ' ἂν πόροι*;
 Πάτερ, τίδ' ἐσὶ τάξιωμ', ἐφ' ᾧ καλεῖς;
 ΟΙΔ. Διὸς πτερωτὸς ἦδ' ἐμ' αὐτίκ' ἄζεται 1530
 Βροντῆ πρὸς ἄδην· ἀλλὰ πέμψαθ' ὡς τάχος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Ἴδε μάλα μέγας ἐρείπεται
 Κτύπος ἄφατος ὄδε
 Διόβολος· ἐς δ' ἄκραν
 Δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν. 1535
 Ἐπτηξα θυμόν· ἐρανία γὰρ ἀσραπῆ
 Φλέγει πάλιν·
 Τί μὰν ἀφήσει τέλος,
 Δέδια τόδ' †· εἰ γὰρ ἄλιον

* ALB. Θεσία πόροι. † TURN. Δείδια δ'.

ὁ αἰὲ Χρόνος, ἕτερα μὲν αὖξων ἄνω, τὰ δὲ παρ' ἡμᾶρ αὔθις. ὁ ἔστιν, εἰς τὸ ἔμπαιον τρέπων τὰ ἦδη αὖξήντα. οἶον, πάντα ἔχει ὑφ' ἑαυτῷ ὁ Χρόνος· τὰ μὲν ὄρα, τὰ δὲ καὶ αὐτὸς δᾶται ποιῶν τὰ γὰρ πραττόμενα, τῷ Χρόνῳ φαίνονται· τετέστιν, ἐν τῷ χρόνῳ πολλαὶ μεταβολαὶ γίνονται, καὶ ἱράται ὁ Χρόνος πολλὰ μὲν αὖξων παρ' ἡμᾶρ, πολλὰ δὲ εἰς τὸ ἔμπαιον τρέπων.

1526. Ἐκτυπεν αἰθῆρ] τὸ συνιζιτικώτατον τῆ ἑράματος ἐν τῷ κτ. καθάπερ προείπεν ὁ Οἰδίπυς, Σημεῖα δ' ἔξην τῶνδ' ἐμοὶ παρηγγία, Ἡ σισμόν, ἢ βροντὴν τιν', ἢ Διὸς σέλας. με-

ταξὺ ἂν τῷ Χορῷ λόγων γίγνεται τῆτο ἐρ' ὁ ὁ Χορός ἀναβοᾷ· ὅπως γνωρίσας ὁ Οἰδίπυς, ἀξιοῖ τὸν Θεσία ἐν τάχει παραγινῆθαι.

1529. Τάξιωμα] τὸ βυλημα.

1534. Ἐς δ' ἄκραν] ἄκραν φόβαν κρατὸς, ἕτως ἀποδώσεις.

1536. Οὐρανία γὰρ ἀσραπῆ] ἀπὸ τῶν ταχῶν.

1539. Οὐ γὰρ ἄλιον] εἰ μάταιον. τῆτο (φροσίν) ἢ μάτην γίγνεται τὸ κατὰ τὴν διοσμειαν, ἀλλ' ἐπί τινι μεγάλῃ συμφορᾷ· τῆ δὲ συμφορᾷ φησι τὸ μέσον ὄνομα τῆς συντυχίας· οἶον, ἐπί τινι γίγνεται ἡ διοσμεία.

1540. Ἀφορμᾷ] ἀπὸ κοινῆ τοῦ ἀφορμᾷ.

Ἄφορμᾶ ποτ', ἐκ ἄνευ ζυμφορᾶς. 1540
 ὦ μέγας αἰθῆρ, ὦ Ζεῦ.

ΑΝΤΙΣΤΗΜΑ Α.

ΟΙΔ. ὦ παῖδες, ἤκει τῷδ' ἐπ' ἀνδρὶ θέσφατος
 Βίβ τελευτῆ, κέκέρ' ἔς' ἀποσροφή.
 ΧΟΡ. Πῶς οἶσθα τῆτο; τῷ δὲ συμβαλὼν * ἔχεις;
 ΟΙΔ. Καλῶς κάτοιδ'· ἀλλ' ὡς τάχιςά μοι μολῶν 1545
 Ἄνακτα χώρας τῆσδέ τις πορευσάτω.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

ΧΟΡ. Ἔα, ἔα.
 Ἴδὲ μάλ' αὔθις ἀμφίσταται
 Διαπρύσιος ὄττοβος.
 Ἴλαος, δαῖμον †, ἴλαος, εἴ τι γᾶ 1550
 Ματέρι τυγχάνεις ἀφεγγές ‡ φέρων.
 Ἐναισίε § δὲ συντύχοιμι,
 Μηδ' ἄλασον ἀνδρ' ἰδῶν,
 Ἀκερδῆ χάριν μετάσχοιμί πως.
 Ζεῦ ἄνα, σοὶ φωνῶ. 1555

ΣΥΣΤΗΜΑ Β.

ΟΙΔ. Ἄρ' ἐγγυὺς ἀνῆρ; ἄρ' ἔτ' ἐμψύχε, τέκνα,

* ALD. Πῶς οἶσθα; τῆ, δὲ τῆτο συμβαλὼν. † ALD. ὦ δαῖμον.
 ‡ TURN. in marg. ἀφθγγές. § TURN. ἐν αἰσίῳ.

1542. Τῷ δ' ἐπ' ἀνδρὶ] ἐπ' ἡμοὶ διλογίῳ.
 Ib. Θέσφατος βίβ τελευτῆ] ἢ θισπισθεῖσα
 πλιυτή.
 1543. Ἀποσροφή] ἀποφυγή.
 1544. Τῷ δὲ συμβαλὼν] τίνι τεκμηρίῳ νοή-
 σαι σοχασάμενος.
 1548. Ἀμφίσταται] περιίσταται ἡμῖν μέγας
 ψέφος.
 1550. Ἴλαος, ὦ δαῖμον] λήπει τὸ ἴσο. εὐ-
 στίγιστα δὲ ὁ Χορὸς εὐχεται πρὸς τὸν θεόν, εἰ
 ἐπί τινι χαλεπῷ ταῦτα πράττει, ἴλεων αὐτὸν
 γνέσθαι· ὅρα ἔν ὅτι ἡ συμφορὰ ἐπὶ τῆς μίσεως
 ἰννοίας κείται.
 1551. Ματέρι] τῆ Ἀττικᾶ.
 Ib. Ἀφθγγές] χαλεπόν.
 1552. Ἐναισίε δὲ συντύχοιμι] μηδὲ πονη-
 ρῶ τίνι συντύχοι.
 1554. Ἀκερδῆ χάριν] ἴε φαῦλον τὸ κέρδος.
 Ib. Μετάσχοιμί πως] ἀντὶ τῆ σχοίην.
 1556. Ἄρ' ἐγγυὺς ἀνῆρ] ὁ Θησεύς.
 1558. Τιδ'

190 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

Κιχήσεταιί με καὶ κατορθῆντος φρένα ;
 ΧΟΡ. Τίδ' ἂν θέλοις τὸ πισὸν ἐμφῦναι φρενί ;
 ΟΙΔ. Ἐνθ' ὧν ἔπασχον εὔ, τελεσφόρον χάριν
 Δῆναί σφιν, ἥνπερ τυγχάνων ὑπεσχόμεν. 1560

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ΧΟΡ. Ἴε, ἰέ.
 Ἴὼ παῖ, βᾶθι, βᾶθ'· εἴτ' ἄκραν
 Ἐπὶ γύαλον ἐναλίῳ
 Ποσειδαωνίῳ θεῷ τυγχάνεις
 Βέθυτον ἐσίαν ἀγίζων, ἴκκ.
 Ὅ γὰρ ξένος σε καὶ πόλισμα
 Καὶ φίλος ἐπαξιοῖ
 Δικαίαν χάριν παρασχεῖν παθῶν.
 Σπεῦσον, αἴισσ', ὦ ἴναξ*.

1565

ΑΝΤΙΣΤΕΤΗΜΑ Β.

ΘΗΣ. Τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται κτύπος, 1570
 Σαφῆς μὲν αὐτῶν, ἐμφανῆς δὲ τῷ ξένε ;
 Μή τις Διὸς κεραυνὸς, ἢ τις ὀμβρία
 Χάλαζ' ἐπιρράσασα ; πάντα γὰρ θεῶ
 Τοιαῦτα χειμάζοντος εἰκάσαι πάρα.

* ALDUS, ἴισσ', ὦ ἴναξ.

1558. Τίδ' ἂν θέλοις τὸ πισὸν] τί πισὸν (φισί) θέλοις ἐμβαλεῖν τῇ φρενὶ ἐκείνου ; τῇ τῷ Θεσίῳ δηλοῦντι· ἀντὶ τῆ· τί βούλει πιθανὸν ἀνακοινῆσασθαι τῷ Θεσί ;

1560. Δῆναί σφιν] ἀντὶ τῷ αὐτῷ (κατὰ τιμὴν δὲ πληθυντικῶς) ἃ παροῖθ' ὑπεσχόμεν Ἄλλως· ἢ σφιν ἀντὶ τῆς οἰ ἀντωνυμίας κίτταρ ἔσθι γὰρ ἰπείν, τελεσφόρον δῆναί οἰ χάριν.

1562. Ἴὼ παῖ] Σαυμασῶς ὁ Χορός βοᾷ· ἰπείναι γὰρ τὸ πρᾶγμα.

1563. Ἐπὶ γύαλον] ἢ ἐπὶ πρὸς τὸ ἄκραν ἴν' ἢ, ὑπ' ἄκραν πέτραν.

1564. Ποσειδαωνίῳ] Ποσειδῶνι· διὸ κίττα τὸ Χ· Ἄλλως· Ποσειδαωνίῳ, ἀντὶ τῷ Ποσειδῶνος, ὃ ἐστὶν ἐναλίῳ θεῷ· ὃ δὲ ἰτίρως ἰσχυμάτισι, κτητικώτερόν πως· διὸ κίττα τὸ Χ·

1565. Ἀγίζων] ἀντὶ τῷ ἀγίζων.

1570. Παρ' ὑμῶν] ὑμῶν τε καὶ Οἰδιπόου.

1573. Ἐπιρράσασα] ἀντὶ τῷ ἐπιρράξει.

1575. Θῶι

ΙΑΜΒΟΙ.

- ΟΙΔ. Ἄναξ, ποθοῦντι προῦφάνης· καί σοι θεῶν 1575
 Τύχην τίς ἐσθλήν θῆκε τῆσδε τῆς ὁδῆ.
 ΘΗΣ. Τί δ' ἐσίν, ὦ παῖ Λαίῃ, νέορτον αὔ;
 ΟΙΔ. Ῥοπή βίᾳ μοι· καί σ', ἄπερ ξυνήνεσα,
 Θέλω πόλιν τε τῆνδε μὴ ψεύσας, θανεῖν.
 ΘΗΣ. Ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τῷ μόρῃ τεκμηρίῳ; 1580
 ΟΙΔ. Αὐτοὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλασί μοι
 Ψεύδοντες ἔδεν, σημάτων προκειμένων.
 ΘΗΣ. Πῶς εἶπας, ὦ γεραιῆ, δηλῆσθαι τάδε;
 ΟΙΔ. Τὰ πολλὰ* βρονταὶ διατελεῖς, τὰ πολλὰ τε
 Στρέψαντα χειρὸς τῆς ἀνικῆτ' βέλη. 1585
 ΘΗΣ. Πείθεις με· πολλὰ γάρ σε θεσπίζονθ' ὄρω,
 Κ' ψευδόφημα †· χ' ὡ, τι χρὴ ποιεῖν, λέγε.
 ΟΙΔ. Ἐγὼ διδάξω, τέκνον Αἰγέως, ἅ σοι
 Γήρωσ ἄλυπα τῆδε ‡ κεῖσεται πόλει.
 Χῶρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἐξηγήσομαι, 1590
 Ἄθικτος ἠγητῆρος, ἔ με χρὴ θανεῖν.
 Τῷτον δὲ φράζε μήποτ' ἀνθρώπων τινὶ,
 Μήθ' ἔ κέκευθε, μήτ' ἐν οἷς κεῖται τόποις.
 Ὡς σοι § πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ἀλκῆν ὄδε
 Δορός τ' ἐπακτῆ γειτόνων || αἰεὶ τιθῆ· 1595

* ALD. Αἱ πολλαί. † TURN. in marg. ψευδόθυμα.

‡ TURN. in marg. σῆδε. § ALD. Ὡς σοί.

|| TURN. in marg. γειτοῶν.

1575. Θεῶν τύχην] ἐπιτυχίαν.

1577. Νέορτον αὔ] ἀντὶ τῷ νέον.

1578. Καί σ' ἄπερ] τὸ ἔξῃς, καὶ σὲ μὴ
 ψεύσας.

1582. Σημάτων προκειμένων] οἷον, διὰ τῶν
 σημείων.

1589. Γήρωσ ἄλυπα] ἕως γήρωσ.

Ib. Τῆδε κεῖσεται] γράφεται, σῆ τε κεῖσι-
 ται.

1593. Μήθ' ἔ κέκευθε] μήτε ὅπως κρύπτεται
 ὁ Χῶρος.

1595. Γειτόνων] εἰ μὲν βαρυτόνως γειτόνων,
 τῶν Θεβαίων νοήσεις· εἰ δὲ περισπωμένως
 γειτοῶν, ἀντὶ τῷ γειτῶν ὁ τάφος.

1596. Ἄ δ'

Ἄ δ' ἐξάγισα, μηδὲ κινεῖται λόγῳ,
 Αὐτὸς μαθήσῃ, κείσ' ὅταν μόλῃς μόνος.
 Ὡς ἔτ' ἂν ἀσῶν τῶνδ' ἂν ἐξεύποιμί τω,
 Οὐτ' ἂν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς, σέργων ὅμως
 Ἄλλ' αὐτὸς αἰεὶ σῶζε, χ' ὅταν εἰς τέλος 1600
 Τῷ ζῆν ἀφίκη*, τῷ προφερτάτῳ μόνῳ.
 Σήμαιν'· ὁ δ' αἰεὶ τῷ πῖόντι δεικνύτω.
 Χ' ἔτῳς ἀδῆιον τῆνδ' ἐνοικήσεις πόλιν
 Σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν· αἱ δὲ μυρίαὶ πόλεις,
 Κἂν εὖ τις οἰκῇ, ραδίως καθύβρισαν. 1605
 “ Θεοὶ γὰρ εὖ μὲν, ὄψ' ἔδ' εἰσορῶσ', ὅταν
 “ Τὰ θεῖ' ἀφείς τις εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῆ.”
 Ὅ μὴ σὺ, τέκνον Αἰγέως, βέλε παθεῖν.
 Τὰ μὲν τοιαῦτ' ἔν εἰδότη ἐκδιδάσκωμεν.
 Χῶρον δ' (ἐπείγει γὰρ με τοῦκ θεῶ παρὸν) 1610
 Στείχωμεν ἤδη, μηδέ γ' ἐντρεπώμεθα.
 Ὡ παῖδες, ὧδ' ἐπεσθ'· ἐγὼ γὰρ ἠγεμῶν
 Σφῶϊν αὖ πέφασμαι καινός, ὥσπερ σφῶ πατρί.
 Χωρεῖτε, καὶ μὴ ψαύετ', ἀλλ' ἑἴτε με
 Αὐτὸν τὸν ἱερὸν τύμβον ἐξευρεῖν, ἵνα 1615
 Μοῖρ' ἀνδρὶ τῷδε τῆδε κρυφθῆναι χθονί.
 Τῆδ' ὧδε τῆδε βᾶτε· τῆδε γὰρ μ' ἄγει

* ALD. ἀφικη.

1596. Ἄ δ' ἐξάγισα] καθαρά· σημαίνει γὰρ τὸ ἄγος τέτο, καὶ τὸ ἄγιον καὶ μὴ οἶον τε βῆθῆναι· καὶ ἐπὶ τέτῳ γὰρ τέτῳ χρώνται πολλαχῆ.

1601. Τῷ προφερτάτῳ μόνῳ] χρυσίμας καὶ τῶτο, ὥσπερ παρὰ τὸν καιρὸν τῆς τελευτῆς παρὰ δίδουσι τὸ ἀπὸρρητον τῷ πρὸς αὐτῶν υἱῶν, ὑπὲρ τῶ μέχρι τῆς πάντος διαμείναι τὴν ἀφελίαν τοῖς Ἀθηναίοις, δι' ἧς τῶν Θεβαίων κρατήσεσι.

1603. Ἀδῆιον] ἀδῆστον.

1605. Κἂν εὖ τις οἰκῇ] κἂν δικαίως τις πολιτεύεται, πολλαὶ πόλεις ἀδικῶς ἐπιτίχονται.

1611. Μηδέ γ' ἐντρεπώμεθα] ἀντὶ τῆ ἐπιτρεφώμεθα (Ὀμηρος, ἐντροπαλιζόμενος) ἐγὼ γὰρ ἠγεμῶν ὑμῖν πέφασα, ὥσπερ ὑμῖς τῆ πατρί.

1617. Τῆδε γὰρ μ' ἄγει] ἡ πταίει ὁ ὑποκριτής, ἀλλ' εὐθὺ ἀπεισιν, ὥσπερ ἀγόμενος ὑπὸ τῆ

Ἐρμῆς ὁ πομπὸς, ἧ τε νερτέρα θεός.
 ὦ φῶς ἀφεγγές πρόσθε πᾶ ποτ' ἦσθ' ἐμόν;
 Νῦν δ' ἔσχατόν σε τοῦμόν ἀπτεται δέμας· 1620
 Ἦδη γὰρ ἔρπω τὸν τελευταῖον βίου
 Κρύψων παρ' ἄδην· ἀλλὰ, φίλτατε ξένων,
 Αὐτός τε, χώρα θ' ἦδε, πρόσπολοί τε σοί,
 Εὐδαίμονες γένοισθε· κατ' εὐπραξία
 Μέμνησθέ με θανόντος, εὐτυχεῖς αἰεί. 1625

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟΡ. Εἰ θέμις ἐσί μοι τὰν ἀφανῆ θεὸν
 Καὶ σὲ λιταῖς σεβίζειν,
 Ἐννουχίων ἀναξ,
 Αἰδωνεῦ, Αἰδωνεῦ,
 Λίσσομαι μήποτ' * ἐπιπόνω †,
 Μήτ' ἐπὶ βαρυαχεῖ
 Ξένον ἐκτανύσαι
 Μόρω, τὰν παγκευθῆ κάτω
 Νεκρῶν ‡ πλάκα, καὶ Στύγιον
 Δόμον· πολλῶν γὰρ ἂν
 Καὶ μάταν πημάτων ἰκνεμένων,
 Πάλιν σὲ δαίμων δίκαιος ἀέξοι §. 1635

* ALD. μήτ'. † ALD. ἐπίπονω. TURN. in textu, ἐπὶ πόρω, et in marg. ἐπιπόνω. ‡ ALD. Νεκύων. § ALD. αἴξοι.

τῷ Στω πάντῳ δὲ σημειῶς καὶ τὸ τῷ Ἑρμῆ
 προσέθηκεν.

1619. ὦ φῶς ἀφεγγές] ὁ τῷ κῶ ἄρα, εἰ
 ταῖς αἰσθητοῖς ὀφθαλμοῖς.

1623. Πρόσπολοί τε σοί] οἱ Ἀθηναῖοι.

1626. Τὰν ἀφανῆ θεόν] τὴν Περσεφόνην φη-
 σί.

1628. Ἐννουχίων ἀναξ] τῶν ἐν νυκτὶ αἰεὶ
 καὶ σκότῳ διατριβόντων τεθνηκότων.

Vol. II.

[OEDIP. COLON.]

1630. Λίσσομαι μήτ' ἐπιπόνω] τὰ ἔξω μὲν,
 δὲ λα ἐκ τῆς λέξεως. Τὸ δὲ δίδω μοι, σέσω
 ἀσυνάρτητόν πως φαίνεται ἡμῖν ἐπιστῆσαι ἔν
 ἄξιον λαβόντας καλὸν ἀντίγραφον, δίδω μοι
 τὸν ξένον κατανύσαι τὰν παγκευθῆ κάτω η-
 κύων πλάκα, καὶ στύγιον δόμον, μήτ' ἐπι-
 πόνω μήτ' ἐπὶ βαρυαχεῖ μόρω εὐχονται δὲ
 αὐτῷ [τῷ Οἰδίπῳ] μὴ δυσθανεῖσθαι.

1636. Καὶ μάταν πημάτων] ἀποσφίξου τὸ
 λῶγον

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

ὦ χθόνιαί θεαί, σῶμά τ' ἀνικήμε
 Θηρὸς, ὃν ἐν πύλαισι
 Φασὶ πολυξέσοις 1640
 εὐνάσθαι, κνυζεῖσθαί τ' ἐξ ἄντρων
 Ἀδάμασον φύλακα παρ' Αἶδα,
 ὦς λόγος αἰὲν ἔχει*.

* * * * *

Ὀν, ὦ Γᾶς παῖ καὶ Γαρτάρε,
 Κατεύχομαι ἐν καθαροῦ
 Βῆναι ὀρμωμένω 1645
 Νερτέρας τῷ ξένω νεκρῶν πλάκας.
 Σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰὲν αἰύπνου.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΓΓ. Ἄνδρες πολῖται, ξυντομωτάτως μὲν ἂν
 Τύχοιμι λέξας Οἰδίπου ἐλωλότα 1650
 Ἄ δ' ἦν τὰ πραχθέντ', ἔθ' ὁ μῦθος† ἐν βραχεῖ

* ALD. TURN. in marg. ἀνίχει. † ALD. ἔ τῷ μῦθος.

λόγον πρὸς τὸν Οἰδίπου. τὸ δὲ μᾶτῃν κινε-
 μίαν. ἐν τινὶ τρόπῳ ἔρκει, παρ' ὅσον σχεδὸν
 πάντα τὰ ἀμαρτήματα τῷ Οἰδίπου ἀκασίως
 ἐγένετο· καὶ τὸν ἐν κατὰ τῷτο μᾶτῃν ἂν λέ-
 γοι τιμωρίαν ὑπέχειν αὐτόν.

1638. ὦ χθόνιαί θεαί] ὦ Ἑρινύες.

1639. Θηρὸς] τῷ Κερβεῖν.

1641. εὐνάσθαι] κοιμάσθαι. λέγουσι τὸ φα-
 σὶν ὅ γὰρ νῆς τοῖστος, ἂν φασι κοιμάσθαι,
 κνυζεῖσθαί τε φασί. τῷτο δὲ καὶ ἐξῆς αὐτὸς
 ἀποδείκναι, εἰπὼν, λόγος αἰὲν ἀνίχει. ἦρκει δὲ
 εἰ κατ' ἔλλειψιν ἐξηγήσατο ὁ λόγος.

1643. λόγος αἰὲν ἀνίχει] ἀντὶ τῷ φασί.

1644. Ὀν, ὦ γᾶς παῖ] τὸν Κερβερον (φασί)
 ἐξωμνέζομαι, τῷ ξένῳ ὀρμωμένῳ καὶ πειρῶντι
 νεκρῶν πλάκας, ἀβλαβᾶς ὑπάντισαι.

1645. Κατεύχομαι ἐν καθαροῦ] ἐπανίστασθαι
 τῷ δὲ ἐνικῶ κίχηται ἀντὶ τῷ πληθυντικῷ· λέ-
 γει γὰρ τὰς Εὐμειδᾶς. ταύτας δὲ ἔτα καὶ ἐν
 ἀρχῇ γεραιολογᾷ.

1648. τὸν αἰύπνου] ὑφ' ἐν ἀναγκασίσι αἰ-
 ἰύπνου, τὸν αἰύπνου, τὸν διὰ πατὸς κοιμώ-
 μενον· φασὶ δὲ τὸν Θάνατον ὡς περ δαιμόνι-
 ον τινα ὄντα· πρὸς πάντας γὰρ σχεδὸν τοὺς ὑπὸ
 θανάτου τὴν παράκλησιν ἐποιήσαντο, τὸν Παν-
 τανα, τὴν Περσεφόνην, τὸν Κερβερον· καὶ τὸν
 πρὸς τὸν Θάνατον αὐτόν.

1649. Ἄνδρες πολῖται, ξυντομωτάτως] ἀπὸ
 τῷ συντόμως· ἔστι δὲ ὁ Ἄγγελος, εἰς τῶν ἀκο-
 λιθισάντων Θεῶν Στρατόντων, καὶ ἀφίεται
 ἔνια ἀπαγγέλλων τῶν πραχθέντων ἐπὶ τῆς ἡμέ-
 ρας· ἔ γὰρ πάντα δυνατόν ἦν θεῶσασθαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ. 195

Φράσαι πάρεςιν, ἔτε τάργ' ὅσ' ἦν ἐκεῖ.

ΧΟΡ. Ὀλωλε γὰρ δύστηνος;

ΑΓΓ. Ὡς λελοιπότα

Κεῖνον τὸν αἰεὶ βίοτον ἔξεπίσασο. 1655

ΧΟΡ. Πῶς; ἄρα θεῖα κἀπόνω τάλας τύχη;

ΑΓΓ. Ταῦτ' * ἐσὶν ἤδη κἀποθαυμάσαι πρέπον.

Ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἶρπε, καὶ σύ πε παρῶν
Ἐξοισθ', ὑφ' ἠγητῆρος ἔδενός φίλων,
Ἄλλ' αὐτὸς ἡμῖν † πᾶσιν ἐξηγέμενος. 1660

Ἐπεὶ δ' ἀφίκτο τὸν καταρράκτην ὁδὸν ‡
Χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐρριζωμένον,
Ἐση κελεύθων ἐν πολυσχίσω μιᾷ,
Κοίλα πέλας κρατῆρος· ἔ τὰ Θησέως
Περίθ τε κεῖται πῖς' αἰεὶ ξυθήματα 1665

Ἐφ' ἔ μέσθ σᾶς, τῆ τε Θορικίης πέτρης,
Κοίλης τ' ἀχέρδε, κἀπὸ λαΐνης τάφου,

* ALD. Τῆτ'. † TURN. ἡμῖν. ‡ TURN. in marg. ὁδὸν. ALD. ἰδὸν.

1655. Κεῖνον τὸν αἰεὶ βίοτον] τὸ μακρὸν γῆ-
ρας, ἢ τὴν μακρὰν ζωὴν εἰῶθαι γὰρ τὸ αἰεὶ
καὶ ἐπ' ὀλίγῃ χρόνῳ τάσσιν. Ὀμηρος·

—“ ἔχων κότον ἐμμενὲς αἰί.”

1658. Ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἶρπε] ὑπερβατόν. αἰεὶ
μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἶρπε, ὑφ' ἠγητῆρος ἔδενός φί-
λων, ἀλλ' αὐτὸς ἡμῖν πᾶσιν ἐξηγέμενος, καὶ
σὺ παρῶν εἶδας. Ἄλλως Ἐπιχρητῆρος, κατὰ
συναλοιφὴν λέγει δὲ ὅτι ὑπ' ἔδενός ἠγητῆρος.

1660. Ἐξηγέμενος] προηγέμενος.

1661. Ἐπεὶ δ' ἀφίκτο τὸν καταρράκτην ὁ-
δὸν] ἀντὶ τῆ ὁδοῦ. ὅν ἐν ἀρχῇ εἶπε χαλκόπικον
ἰδὸν, τῆτον νῦν ὑποτίθεται ἐκτὸς τῆς σκηνῆς,
καὶ ἐκεῖ ἐν ὄψει τῶ θεῖου καὶ νῦν καταρ-
ράκτην προσηγέρουσι, διὰ τὸ νομίζεσθαι, ἐκείνον
τὸν τόπον καταβάσιν ἔχειν εἰς ἄδην· καὶ εἰσὶν
αἱ δὲ αὐτῆς τὴν ἀρπαγὴν φασὶ τῆς Κόρης γε-
ῆσθαι.

1663. Κελεύθων ἐν πολυσχίσω] αἰεὶ πλειόνων
ζῴων τῶν ἰδῶν.

1664. Κοίλα πέλας κρατῆρος] τῆ μυχῆ· τὰ
γὰρ κοῖλα ἔσσι ἐκάλουν ἐκ μεταφορᾶς. ὅθεν καὶ
τὰ ἐν τῇ Αἰτῆ κοιλώματα, κρατῆρες καλῶν-
ται· λέγει δὲ δὴ ἔ καταστῆσαι φασὶ τὴν Κόρη
ἀρπαγῆσαν. Περίθ τε φησὶ κεῖσθαι συθῆ-
ματα, αἷον ὑπομνήματα τῆς πίστεως ἢ ἰθὺντο
πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς εἰς ἄδην καταβάσεως.
ἀμαρτυροῦν δὲ εἰ διὰ τῆ τόπῃ κατῆλθον. πιθαν-
ῶς δὲ ὁ Σοφοκλῆς πρὸς χάριν τῆς Ἀττικῆς
φασὶν ἰσταῦθα τὴν εἰς ἄδην καταβάσιν Οἰδίπο-
δος γενέσθαι.

1666. Ἐφ' ἔ μέσθ σᾶς] ἀντὶ τῆ, μεταξὺ
τῆ κρατῆρος, ὅ ἐστὶ τῆ μυχῆ, σᾶς καὶ μικρῆς
ἰδούσας.

Ib. Τῆ τε Θορικίης πέτρης] ταῦτα γνώριμα
τοῖς ἐγχαρίοις. Θορικός δὲ δῆμος τῆς Ἀκα-
μαντίδος φυλῆς.

1667. Κοίλης τ' ἀχέρδε] ἀπὸ κοινῆ τὸ σᾶς·
κοίλης δὲ ἀχέρδε, τῆς τὸν πυθμῆνα ἰχθύος
ὑπὸκτιον, σαπίντα.

Καθέζετ' *· εἴτ' ἔλυσε † δυσπινεῖς σολᾶς.
 Κάπειτ' αὔσας παῖδας, ἠνώγει ρυτῶν
 ὕδατων ἐνεγκεῖν λυτρά καὶ χοάς ποθεν. 1670
 Τὼ δ' ‡ εὐχλόε Δῆμητρος εἰς ἐπόψιον
 Πάγον μολύσα, τάσδ' ἐπισολᾶς πατρὶ
 Ταχεῖ πόρευσαν ζῦν χρόνῳ λυτροῖς τέ νιν
 Ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν, ἧ νομίζεται.
 Ἐπεὶ δὲ παντὸς εἶχε δρωῶντος ἡδονὴν, 1675
 Κέκῃ ἦν ἔτ' ἀργὸν εἶδεν ὦν ἐφίετο,
 Κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος, αἱ δὲ παρθένοι
 Ῥίγησαν ὡς ἤκυσαν ἐς δὲ γένατα
 Πατρὸς πεσῆσαι, κλαῖον, εἶδ' ἀνίεσαν
 Στέρνων ἀραγμῆς, εἶδ' ἀνιέσαν 1680
 Στέρνων ἀραγμῆς, εἶδ' ἀνιέσαν
 Ὅ δ', ὡς ἀκέει φθόγγον ἐξαίφνης πικρὸν,
 Πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας, εἶπεν ὦ τέκνα,
 Οὐκ ἔς' ἔθ' ὑμῖν τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ πατήρ.
 Ὀλωλε γὰρ δὴ πάντα τὰ μὰ, κέκετι
 Τὴν δυσπότητον ἔξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν· 1685
 Σκληρὰν μὲν οἶδα, παῖδες ἄλλ' ἐν γὰρ μόνον
 Τὰ πάντα λύει ταῦτ' ἔπος μοχθήματα.
 Τὸ γὰρ φιλεῖν ἐκ ἔσιν ἐξ ὅτε πλέον

* ALD. Καθεῖτ'. † ALD. TURN. ἔλυσε. ‡ ALD. Τάσδ'.

1669. ἠνώγει ρυτῶν ὑδατων ἐνεγκεῖν] ἐπὶ τῷ ἀφαιρισθῆναι αὐτὸν πρὸ τελευτῆς.

1671. Τάσδ' εὐχλόε Δῆμητρος] εὐχλόε Δῆμητρος ἱερὸν ἐστὶ πρὸς τῇ ἀκροπόλει καὶ Εὐπολίς Μαρκεῖα, Ἄλλ' εὐθὺ πόλεως εἰμι θύσαι γὰρ με δὴ Κριὸν χλόη Δῆμητρι. ἐνθεν δῆλον ὅτι καὶ πρὸς θύλαια τῇ θεῷ ταύτῃ θύεται· ἔτω δὲ τιμᾶται ἐκ τῆς τῶν κήπων χλόης· θύεται γὰρ αὐτῇ Θαρρηλιῶνος ἑκτῆ, ἧτοι Σεπτεμβρίου.

1672. Ἐπισολᾶς] ἐπιτολᾶς· πράξεις.

1674. ἠ, νομίζεται] ὡς νομίζεται ἐπὶ τοῖς νεκροῖς.

1677. Κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος] ὅσον, μὴ κημα ἐγένετο, καὶ ἐσίσθη ἡ γῆ, προσηλάντες τῷ θεῷ τὸν καιρὸν ἐν ᾧ ἔδει ἀποθανεῖν τὸν Οἰδίποδα· πᾶν δὲ σεμνῶς τὸ χθόνιος εἶρηκα.

1679. Οἶδ' ἀνίεσαν] ἐκ ἀνέπεμπον.

1682. Πτύξας] περιπλέξας.

1685. Δυσπότητον τροφήν] γυροκομίας.

1688. Τὸ γὰρ φιλεῖν, ἐκ ἔσιν ἐξ ὅτε] ἀπὸ τῆς, ὅστις πλέον ἡμῶν ὑμεῖς ἐφίλητε.

1692. Λύει] λύει.

Ἡ τῆδε τάνδρος ἔσχεθ' ἔτητῶμεναι,
Τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον αὐτὸν διάξεται*.

1690

Τοιαῦτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι,
Λύγδην ἐκλαίου πάντες. Ὡς δὲ πρὸς τέλος
Γόων ἀφίκοντ', ἐδ' ἔτ' ἠρώρει † βοή·

Ἦν μὲν σιωπῆ, φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς
Θωῦξεν αὐτὸν, ὥστε πάντας ὀρθίας

1695

Στῆσαι φόβῳ δείσαντας ἐξαίφνης τρίχας.
Καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῆ θεός.

ᾧ ἔτος, ἔτος Οἰδίπυς, τί μέλλομεν
Χωρεῖν; πάλαι δὴ τὰ πὸ σὲ βραδύνεται.

1700

Ὁ δ', ὡς ἐπήσθητ' ἐκ θεῶν καλέμενος,
Αὐτᾶ μολεῖν οἱ γῆς ἀνακτα Θησέα.

Καπεῖ προσῆλθεν, εἶπεν ᾧ φίλον κάρα,
Δός μοι χερὸς σῆς πίσιν ἀρχαίαν τέκνοις,

1704

Ἵμεῖς τε, παῖδες, τῷδε καὶ καταίνεσον
Μήποτε προδώσειν τάςδ' ἐκῶν, τελεῖν δ' ὅσ' ἂν

Μέλλης φρονῶν εὖ συμφέροντ' αὐταῖς αἰεὶ.
Ὁ δ' ὡς ἀνὴρ γενναῖος, ἐκ οἴκτου μέτα

Κατήνεσεν τὰδ' ὄρκιος δράσειν ξένῳ.
Ὅπως δὲ ταῦτ' ἔδρασεν, εὐθύς Οἰδίπυς

1710

Ψαύσας ἀμαυραῖς χερσὶν ὧν παίδων, λέγει·
ᾧ παῖδε, τλάσας χρῆ τὸ γενναῖον φρενὶ ‡

Χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε, μηδ' ἂ μὴ θέμις

* ALD. βίοτον διάξεται. † ALD. TURN. ἐδ' ἔτ' ἠρώρει.
‡ TURN. in marg. φέμις.

1692. Λύγδην] λύζοντες.
1b. Ἐκλαίου πάντες] ἀπὸ τῆ ὁμοῦ πάντες·
κατ' ἐπικράτειαν δὲ πάντες φασὶν, ἐνὸς μὲν
ὄντος ἀφόντου, τῷ Οἰδίπυδος, δύο δὲ τῶν Θε-
λαῖν ὁμοῖον τῷ·
"Μῦσαι καλάι, Κἄπολλουδ' ἐγὼ σπίνδω."

1695. Θωῦξεν] ἐκλάσειν ἰσόσπειν.
1701. Αὐτᾶ μολεῖν οἱ γῆς] ἀπὸ τῷ πρὸς
αὐτόν.
1703. Πίσιν ἀρχαίαν] διὰ τῷ ἀρχαίαν βί-
λται λέγειν ἀρχὴν πίσις.

Λεύσσειν δικαιοῦν, μηδὲ φωνούντων κλύειν
 Ἄλλ' ἔρπεθ' ὡς τάχιστα· πλὴν ὁ κύριος
 Θησεὺς παρέστω· μαυθαίνων τὰ δρώμενα. 1715

Τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσηκούσαμεν
 Ζύμπαντες· ἄσακτι δὲ σὺν ταῖς παρθένοις
 Στένοντες ὠμαρτέμεν· ὡς δ' ἀπήλθομεν
 Χρόνῳ βραχεῖ σραφέντες, ἔξαπείδομεν
 Τὸν ἄνδρα, τὸν μὲν, ἔδαμῃ παρόντ' ἔτι 1720
 Ἄνακτα δ' αὐτὸν ὀμμάτων ἐπίσκιον
 Χεῖρ' ἀντέχοντα * κρατὸς, ὡς δεινῆ τιμῶς
 Φόβῳ φανέντος, ἔδ' ἀνασχετῆ βλέπειν.

Ἐπειτα μέντοι βαιὸν, ἔδὲ σὺν χρόνῳ,
 Ὀρῶμεν αὐτὸν γῆν τε προσκυυῖνθ' ἅμα, 1725
 Καὶ τὸν θεῶν Ὀλυμπον ἐν ταυτῷ λόγῳ.

Μόρῳ δ' ὑποίῳ κεῖνος ὤλετ', ἔδ' ἂν εἰς
 Θνητῶν φράσεις, πλὴν τὸ θεσέως κάρα.
 Οὐ γάρ τις αὐτὸν ἔτε πυρφόρος θεῶν
 Κεραυνὸς ἐξέπραξεν, ἔτε ποντία 1730

Θύελλα κωηθεῖσα τῷ τότε ἐν χρόνῳ·
 Ἄλλ' ἢ τις ἐκ θεῶν πομπὸς, ἢ τὸ νερτέρων
 Εὐνουν διασάν γῆς ἀλύπητον βάθρον.
 Ἄνῆρ γὰρ ἔσενακτὸς, ἔδὲ σὺν νόσοις

* TURN. in marg. Ἐχοντα χεῖρα.

1713. Δικαιοῦν] δίκαιον κρίνειν.

1717. Ἄσακτι] πολύσακτι· πολυδακρύ-
 τας.

1719. Στραφέντες, ἔξαπείδομεν] ἴδιον αὐτῶ
 τὸ πολλαῖς κωηθεῖσθαι ταῖς προθέσει, παρα-
 φυλακτικόν δὲ πῶς τὰ ἀόριστα ὑπ' ὕψιν ἡγα-
 γην ὁ ἀγγελος, ἐκ τῶν σχημάτων μινύων.

1721. Ἄνακτα δ' αὐτὸν] τὸν θεσέως εἶδο-
 μεν κατὰ τῆ κρατὸς ἔχοντα χεῖρα ἐπίσκιον
 ὀμμάτων, ὅ ἐστι, τῆ χερὶ σκίποντα τὸς ὀφ-

θαλμῶς, πρὸς τὸ μὴ διαρῆσαι τὸ διπλὸν τῶ
 πλάτους ἢ τὸ σχῆμα τῶν θαυμαζόντων ἐν
 δεικνύμενον.

1724. Ἐπειτα μέντοι βαιὸν] ἀντὶ τοῦ, μὴ
 ὀλίγον· ἢ μετὰ πολὺ.

1730. Κεραυνὸς ἐξέπραξεν] ἀίνυται.

1732. Ἡ τὸ νερτέρων] ἢ τὸ νερτίων γῆς
 πίδον εὐνουν διασάν. Ὁ ἐστὶ, χάσμα αὐτῆ
 εὐνουν ἐγένετο.

1733. Ἀλύπητον] γράφεται ἀλάμπητος.

1735. Ἄλλ'

Ἄλγεινός ἐξεπέμπετ', ἀλλ', εἴ τις βροτῶν, 1735

Θαυμασός· εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν,

Οὐκ ἂν παρείμην οἷσι μὴ δοκῶ φροεῖν.

ΧΟΡ. Πῆ δ' αἶ τε παῖδες, χ' οἱ προπέμψαντες φίλων;

ΑΓΓ. Αἶδ' ἔχ' ἑκάς γόνων γὰρ ἐκ ἀσήμονες

Φθόγγοι σφε * σημαίνεσι δεῦρ' ὀρμωμένας. 1740

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΑΝΤ. Αἶ, αἶ· φεῦ· ἔσιν, ἔσι νῶϊν δὴ

Οὐ τὸ μὲν, ἄλλο δὲ μὴ, πατρός ἔμφυτον

Ἄλασον αἶμα δυσμόροισιν σενάζειν

Ω, τινι τὸν πολὺν

Ἄλλοτε μὲν πόνον ἔμπεδον εἶχομεν †,

1745

Ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγισα παροίσομεν

Ἰδόντε καὶ παθέσα.

* TURN. in marg. δῖ.

† ALDUS, ἔχομεν.

1735. Ἄλλ', εἴ τις βροτῶν] ὡς οὐδεὶς ἄλλος.

1736. Εἰ δὲ μὴ δοκῶ φροεῖν] εἰ δὲ τις αἶται μὴ φρονῶντα λέγειν, ἐκ αὐτῶν συγκαταθέσθαι καὶ ἐπισημαίνειν, ὅτι ταῦτα ὡς ἄφρον λέγει.

1737. Οὐκ ἂν παρείμην] παραχαρῶσαιμι.

1738. Χ' οἱ προπέμψαντες] ἀντὶ τῶ ὀνησῶς.

1741. Αἶ, αἶ· φεῦ] αἶ θυγατέρες ἐν μέρει αὐτῶ ἀπολοφύρονται, ἐφ' οἷς τε νῦν σὺν τῷ πατρὶ ἔπαθον, καὶ ἄπειρ' ἐκδέχεται αὐτάς. Καὶ ἐστὶ τὰ ἐπιφῆς τῷ δράματι οὐκ ἐγκαταφρόνημα. Τὸ ἔστιν, ἐστὶ νῶϊν στενάζειν οὐ τὸ ἔμφυτον μὲν πατρός αἶμα, ἄλλο δὲ μὴ, ἀλλὰ πολλὰ διανοήσι.

1745. Ἄλλοτε μὲν πόνον] πρότερον μὲν τινὰ ἔπαθον ἐπὶ τῷ πατρὶ· τὸ δὲ πύματον τῆτο καὶ ἔσχατον τὸ κατὰ τὴν ἀφάνειαν αὐτῶ, ὅτω παρὰδοξέν ἐστιν ὡς μηδὲ λόγῳ εὐρίσθαι ἐπ' αὐτῶ δυνατόν εἶναι.

1746. Ἀλόγισα] ἀδύνητα κακὰ βασάζομεν.

1747. Ἰδόντε καὶ παθέσα] ἀντὶ τῶ ἰδῶ-

σας καὶ παθεῖσαι πολλαχοῦ δὲ τῷ σχήματι χρῆται, ἀντὶ τῶν θηλικῶν τὰ ἀφρονικὰ τίθει καὶ ἐν Ἠλέκτρῳ·

« Ὀ τῶισιν ἐχθροῖς εὐ βεβήκοσιν ποτὶ,

« Ψυχῆς ἀφιδήσαντι πρῶσῆτῃ φόνῳ.»

Καὶ πάλιν

« Ὅρα, κακῶς

« Πράσσοντι, μὴ μείζω κακὰ κτισσόμεθα.»

Καὶ Ὀμηρῶς·

« Τάδε βίτην τρῶσσι πελειάσιν ἰθιμάθ'»

« ὁμοῖαι.»

Καὶ Ἡσίοδος·

« Καὶ τότε δὴ πρὸς Οὐλυμπὸν ἀπὸ χθονός»

« εὐρυοδείης.

« Λευνοῖσιν φάριεσσι καλυφάμενος χρεὼ κα-

« λῶν.»

« Ἀθανάτων μετὰ φύλον ἴσαι, πολιπότη',

« ἀνθρώπους,

« Αἰδῶς καὶ Νίμεισι.»—

1749. Οὐκ

Σ Τ Σ Τ Η Μ Α Α.

ΧΟΡ. Τίδ' ἔσιν;

ΑΝΤ. Οὐκ ἔσιν μὲν εἰκάσαι, φίλοι.

ΧΟΡ. Βέβηκεν;

1750

ΑΝΤ. Ὡς μάλις' ἂν εἰ πόθῳ λάβοις.

Τί γάρ, ὅτῳ μὴτ' ἄρης
Μήτε πόντος ἀντέκυρσεν,

Ἄσκοποι δὲ πλάκες

Ἐμαρψαν ἐν ἀφανεῖ

1755

Τινὲ μόρῳ φαινόμεναι;

Τάλαινα νῶϊν δ' ὀλεθρία

Νυξ ἐπ' ὄμμασι βέβηκε.

Πῶς γάρ, ἢ τιν' ἀπίαν γᾶν, ἢ

Πόντιον κλύδων' ἀλώμεναι, βίη

1760

Δύσοισον ἔξομεν τροφάν;

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

ΙΣΜ. Οὐ κάτοιδα' κατὰ με φόνιος

Ἄϊδας ἔλοι πατρὶ

Ξυνθανεῖν γεραιῶ

Τάλαιναν ὡς ἔμοιγ' ὁ μέλλων

1765

Βίος ἔ βιωτός.

1749. Οὐκ ἔσι μὲν εἰκάσαι] ἠδὲ εἰκότα
ἔχω λαβεῖν τῷ πάθῳ.1751. Ὡς μάλις' ἂν εἰ πόθῳ λαβοῖς] ὡς
ἂν ἐπιποθήσαι τὸν τρόπον τῆς τελευταίας μα-
θεῖν· ἢ ὡς μάλις αἰ τις ποθήσαι μαθεῖν ὅ-
πως βέβηκεν, οἷον παραδόξως· καὶ ἐπιφέρει
τὴν αἰτίαν τῷ παραδόξῳ δοκῶντος εἶναι.1752. Τί γάρ ὅτῳ μὴτ' ἄρης] πρὸς τὸ ἄνω·
τί γάρ ἔστιν εἰκάσαι ἐκείνῳ ἥτινι μὴτε πό-
λεμος μὴτε νόσος ἐπῆλθεν, ἀλλ' ἀφανῶς δια-
χάσματος ἀπολομένῳ;1757. Νῶϊν] δι] ἡμῖν ἔμοι καὶ Ἰσμήν·
τὸ δὲ τάλαινα, διὰ μέσου ἀναπεφάνηται.1759. Πῶς γάρ, ἢ τιν' ἀπίαν γᾶν] πῶ
γῆς πλανηθεῖσαι, τροφῆς τύχοιμεν; αἰτία γὰρ
τὴν μακρὰν καὶ ἀποθῆν ἔσαν.1761. Δύσοισον] τὴν δυσπόρison. Ἴν' ἢ τῷ
πάθῳ ἐπίτασαι, ὅτι εἰ καὶ τροφῆς εὐπορή-
σῃ, ἀποθῶς προσεστώμεθα, τῷ πατρὶ ἐσφα-
μέναι.

1767. Ω

Σ Τ Σ Τ Η Μ Α Β.

ΧΟΡ. ὦ δίδυμα τέκνων ἄρισα,
 “ Τὸ φέρον ἐκ θεῶ, καλῶς
 “ Χρὴ φέρειν,” μὴδ’ ἄγαν ἔτω
 Φλέγεσθον· οὐ- 1770
 τοι κατάμεμπτ’ ἔβητον.

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Α.

ΑΝΤ. Πόθος καὶ κακῶν ἄρ’ ἦν τίς.
 Καὶ γὰρ ὁ μηδαμῆ δὴ τὸ φίλον, φίλον,
 Ὅποτε γὰρ καὶ τὸν ἐν χεροῖν κατεῖχον.
 ὦ πάτερ, ὦ φίλος, 1775
 ὦ τὸν αἰὲ κατὰ γᾶς σκότον εἰμένος·
 Οὐδὲ γέρων ἀφίλητος ἐμοί ποτε·
 Καὶ τᾶδε * μὴ κυρήσης.

Α Ν Τ Ι Σ Τ Σ Τ Η Μ Α Α.

ΧΟΡ. Ἐπραξεν οὖν †.
 ΑΝΤ. Ἐπραξεν οἷον ἤθελε. 1780

ΧΟΡ. Τὸ ποῖον;
 ΑΝΤ. Ἄς ἐχρηζέ γᾶς ἐπὶ ξένας
 * ALDUS, τᾶδε. † ALDUS, Ἐπραξεν.

1767. ὦ δίδυμα τέκνων] ταῦτα ὁ Χορὸς, παλαιῶν ἐμμένει τοῖς ἄγνωστοῖς παρὰ θεῶν· φέρει γὰρ (φασί) χρὴ τὸ ἐκ θεῶν εἰμαρμένον καλῶς.

1769, 1770. Μὴδ’ ἄγαν ἔτω—Φλέγεσθον] ἀπὸ τῆ μηδ’ ἄγαν φλέγεσθε, τὸ ἐκ τῆ θεῶν πειμνῆν δυσανασχίτως φέρουσαι.

1771. Οὗτοι κατάμεμπτα] οὐκ ἐν τοιμί- τοις ἐστὶ ὥστε κατάμεμψισθαι. Ἦτοι ὡς ἂν ἐπικυφίζοντες αὐταῖς τὴν συμφεραν τῆ βασιλείας ἢ, οἷον ἐκ ἐν χέρονι νῦν ὑμῶν ἔσαι τὰ πράγματα.

1772. Πόθος καὶ κακῶν ἄρ’ ἦν τίς] οἱ μὲν περὶ τὸν Χορὸν παραμυθίσθαι πειρῶνται αὐ-

τάς. Αἱ δὲ οὐδὲν ἤπτον ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν χω- ρούσι, καὶ ὀλοφύρονται· καὶ φασιν, ἦν ἄρα τις κακῶν πόθος· ὡς ἡμεῖς ἐν κακοῖς ὄν- τος τῆ πατρὸς καὶ μὴ ἰσῶντες, ἐσέζομεν αὐτὸν, καὶ τῶν μὴ παρόντα ποδοῦμεν, ὡς ὅτε ἐν χεροῖν κατεῖχον τὸν Οἰδίποδα, περιέσπυ- λον καὶ ἰθεράπιον. Ἦ ἔτιος, καὶ γὰρ δυστυ- χῆντα τὸν πατέρα ἐποδοῦμεν θεραπείαν, καὶ νῦν μὴ παρόντα ποδοῦμι.

1777. Γέρων ἀφίλητος] λίπτε τὸ ἦς.

1778. Καὶ τᾶδε μὴ κυρήσης] καὶ ταῦν μὴ γένοιό μοι ἀφίλος.

1782. Ἄς ἐχρηζέ γᾶς] ἐφ’ ἧς ἤθελε ζῆτες γῆς ἀπέθανε.

Ἔθανε· κοίταν δ' ἔχει
 Νέρθεν εὐσκίασον αἰέν,
 Οὐδὲ πένθος ἔλι- 1785
 π' ἀκλαυτον· αἰεὶ γὰρ ὁμ-
 μά σε τόδ', ὦ πάτερ, ἐμὸν
 Στένει δακρύρροον*· εἶδ' ἔχω
 Πῶς με χρῆ τὸ σὸν τάλαιναν
 Ἄφανίσαι τοσόνδ' ἄχος· ἰὼ, μὴ † 1790
 Γᾶς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχρηζες, ἀλ-
 λ' ἔρημος ἔθανες ὣδέ μοι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ΙΣΜ. ὦ τάλαινα, τίς ἄρα με πότμος
 * * * * *
 Αὐθις ὣδ' ἔρημος, ἄπορος,
 Ἐπιμένει, σέ τ' †, ὦ φίλα, 1795
 Πατρὸς ὣδ' ἐρήμας;

ΑΝΤΙΣΤΗΜΑ Β.

ΧΟΡ. Ἄλλ' ἐπεὶ ὀλβίως γ' ἔλυσε
 Τὸ τέλος (ὦ φίλαι) βίη,
 “ Λήγετον § τῆδ' ἄχως.
 “ Κακῶν γὰρ ἔ- 1800
 “ τοι δυσάλωτος εἰδείς.”

* ALD. δακρύον. † TURN. in marg. μοι. ‡ ALD. ἐπιμένεις ἐτ'.
 § ALDUS, λήγεται.

1790. Τοσόνδ' ἄχος] τατίσι, τὸ παρὰ σὲ
 ἄχος, τηλικυτόν ἐστιν.
 Ib. ἰὼ, μὴ] τὸ εἶδος, μὴ ἔχρηζες ἀπὸ
 τῶ μὴ ἀφελος.
 1792. Ἐρημος] μειωθεὶς τῶν συγγι-
 νῶν.

1797. Ἄλλ' ἐπὶ ὀλβίως γ' ἔλυσι] ἐπὶ ἰ
 Οἰδίπῳ εὐδαιμόνως ἀπέθανε, μὴ λίαν θρη-
 νῶσι.
 1801. Δυσάλωτος εἰδείς] δύσληπτος, ἀλλ'
 εὐάλατος.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΑΝΤ. Πάλιν, φίλα, συθῶμεν.

ΙΣΜ. Ὡς τί ῥέξωμεν;

ΑΝΤ. Ἴμερος ἔχει με.

ΙΣΜ. Τίς;

1805

ΑΝΤ. Τὰν χθονίαν * ἐσίαν ἰδεῖν.

ΙΣΜ. Τίνος;

ΑΝΤ. Πατρός, τάλαιν' ἔγωγε.

ΙΣΜ. Θέμις δὲ πῶς τὰδ' ἐσί; μῶν δῆτ' ἔχ ὄρας †;

ΑΝΤ. Τί τὸδ' ἐπέπληξας;

1810

ΙΣΜ. Καὶ τὸδ' ὡς.

ΑΝΤ. Τί τόδε μάλ' αὔθις;

ΙΣΜ. Ἄταφος ἔπιτνε, δίχα τε παντός—

ΑΝΤ. Ἄγε με, καὶ τότ' ἐνάριζον.

ΙΣΜ. Αἰ' αἰ' δυστάλαινα, ποῖ δῆ-

1815

τ' αὔθις ὧδ' ἔρημος, ἄπορος,

Αἰῶνα τλάμων ἔξω;

ΧΟΡ. Φίλοι, τρέσητε μηδέν.

ΑΝΤ. Ἄλλὰ ποῖ φύγω;

ΧΟΡ. Καὶ πάρος ἀπεφεύγετον

1820

Σφῶϊν τὸ μὴ πιτνεῖν κακῶς.

* TURN. in marg. χθόνιον. † ALD. μῶν ἔχ ἴρας.

1803. Ὡς τί ῥέξωμεν] κατὰ κῶλον ἀλ-
λόλαις διαλέγονται πᾶν παθητικῶς· καὶ μὴ
τι ἀπίθανον δόξῃ ἀνοικονόμητον, καὶ τὸ ἐ-
πιθυμῶν τὴν Ἀντιγόνην ὄπισθε ἵνα ἐπὶ τον
τὴ πατρὸς τάφον, μὴ ἐπισταμῶν τὸ κατ'
αὐτὸν ἵσως ἀπέθανε· ἀλλὰ τὸ ἦθος ἐνεργεῖ
τὸ παθητικόν, καὶ ὁ μάλιστα πράττειν αἰ-
γυαίαι; ἐν ταῖς ταύταις συμπτώμασιν αὐ-
ἐπιφαιτῶν θάλασσαν τοῖς τῶν θανόντων τάφοις.

τόδε, ὡς ἄταφος ἔπιτνε δίχα τε παντός; τὰ
δὲ ἄλλα διὰ μέσου κατ' ἀκόληθον τῆς Ἀν-
τιγόνης.

1820. Καὶ πάρος ἀπεφεύγετον] καὶ πρᾶν,
φροῖν, ὡς εἰς καταφυγὴν τινα πρὸς τὰ ἐν-
ταῦθα καταφεύγετε, καὶ τοιαῦτα εὐρατε, καὶ
τῶν πε ζῆτιτε καταφεύγειν.

1821. Σφῶϊν τὸ μὴ πιτνεῖν] κακῶς ἢ ἀν-
ταναμία, διὸ τὸ χ.

1806. Μῶν δ' αὖτ' ἔχ ἴρας] ἔχ ἴρας καὶ

ΑΝΤ. Φρονῶ.

ΧΟΡ. Τί δῆθ' ὑπερνοεῖς ;

ΑΝΤ. Ὅπως μολέμεθ' ἐς δόμους ἐκ ἔχω.

ΧΟΡ. Μηδέ γε μάτευε' μόγος ἔχει.

1825

ΑΝΤ. Καὶ πάρος' ἐπέε

Τοτὲ μὲν πέρα, τοτὲ δ' ὑπερθεν.

ΧΟΡ. Μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλάχεταιόν τι.

ΑΝΤ. Ναί, ναί.

ΧΟΡ. Ξύμφημι καὐτός.

1830

ΑΝΤ. Φεῦ, φεῦ· ποῖ μολώμεν, ὦ Ζεῦ ;

Ἐλπίδων γὰρ ἐς τί με

Δαίμων τανῦν γ' ἐλαύνει.

Α Ν Α Π Α Ι Σ Τ Ο Ι .

ΧΟΡ. Παύετε θρήνων, παῖδες· ἐν οἷς γὰρ

Χάρις ἢ χθονία ξυναπόκειται,

1835

Πενθεῖν ἔ' χρεῖ' νέμεσις γάρ.

ΑΝΤ. Τέκνον Αἰγέως, προσπιτυνῆμέν σοι.

ΘΗΣ. Τίνος, ὦ παῖδες, χρείας ἀνύσαι ;

ΑΝΤ. Τύμβον θέλομεν

Προσιδεῖν αὐταὶ πατρός ἡμετέρου.

1840

ΘΗΣ. Ἄλλ' ἔ' θεμιτόν σοι κεῖσε μολεῖν.

ΑΝΤ. Πῶς εἶπας, ἀναξ κοίραν Ἀθηνῶν ;

ΘΗΣ. ὦ παῖδες, ἀπεῖπεν ἐμοὶ κεῖνος

Μήτε πελάζειν ἐς τέρσδε τόπους,

1834. Παύετε θρήνων, παῖδες] τῆ μὲν ἐρ-
μηνία ἐπισήσαι, ἀξιόν· τὸ δὲ τίς διανοίας,
ἀσφαλές· φασὶ γὰρ ὁ Χορὸς, μὴ θρηνεῖτε, ὦ
παῖδες· νέμεσις γάρ ἐστι τῆτον θρηνεῖν ὅ τε
τῆς τελευταίας κατὰ χάριν ἀπίθη· Οὐ γὰρ ἐν
τέτῳ πενθεῖν οἷς κεχαρισμένον ἐστὶ τὸ ἀπο-
βαλεῖν.

1843. ὦ παῖδες, ἀπεῖπεν ἐμοὶ] παραφύ-

λαξον τὴν τέχνην, πῶς αἱ μὲν εἰσὶ νῆαι καὶ
ἄπειροι τῶν κατὰ τὴν ὑπόθεσιν· ὁ δὲ Θεσπὶς
ἐνικα λῆγμ τῶν ἐρημένων αὐτῶ ὑπὸ τῷ Οἰ-
δίποδου· τὰ δὲ τελευταία, καὶ δυστραπιά-
τερα· καὶ ἡ βουδίας ἐστὶν αὐτῶν κατακρατῆ-
σαι ἐν τῇ ἐξηγήσει· πελοῖνται γὰρ ταῦτα
εἰς τὸ ἀσφαλές·

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ. 205

Μήτ' ἐπιφωνεῖν μηδένα θνητῶν 1845

Θήκην ἱεράν ἣν κεῖνος ἔχει.

Καὶ ταῦτά μ' ἔφη πρᾶσσοντα, καλῶς

Χώραν ἔξειν αἰὲν ἄλυπον.

Ταῦτ' ἐν ἔκλυε δαίμων ἡμῶν,

Χ' ὡ πάντ' αἰῶν Διὸς ὄρκος.

1850

ΑΝΤ. Ἄλλ' εἰ τὰδ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ,

Ταῦτ' ἂν ἀπαρκοῖ· Θήβας δ' ἡμᾶς

Τὰς Ὠγυγίεσ πέμψον, εἴαν πως

Διακλύσωμεν ἰόντα φόνον

Τοῖσιν ὀμαίμοις.

1855

ΘΗΣ. Δράσω καὶ τάδε, καὶ πάνθ' ὅσα ἂν

Μέλλω πράσσειν πρόσφορά θ' ὑμῖν

Καὶ τῷ κατὰ γῆς, ὃς νέον ἔρρει,

Πρὸς χάριν· εἰ γὰρ δεῖ μ' ἀποκάμνειν.

ΧΟΡ. Ἄλλ' ἀποπαύετε, μήτ' ἐπὶ πλείῳ

1860

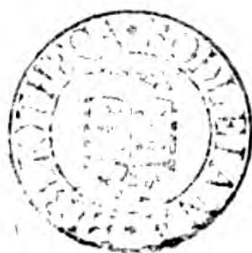
Θρῆνον ἐγείρετε.

Πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος.

1851. Ἄλλ' εἰ τὰδ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ] εἰ ἀρίστων τῶν τὸ μὴ λαχθῆναι ἡμῖν ταῦτα, καὶ ἡμῖν ἀρχῆ τὸ μὴ ἀκῦσαι.

1855. Τοῖσιν ὀμαίμοις] Ἐπεικλιῖ καὶ Πολυτίκῃ.

1857. Πρόσφορα] ἀντὶ τοῦ χρέσσιμα.

Σ Ο Φ Ο Κ Λ Ε Ο Υ Σ

Α Ν Τ Ι Γ Ο Ν Η.

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

Α Ν Τ Ι Γ Ο Ν Η Σ.

ΑΠοθανόντα Πολυνείκην ἐν τῇ πρὸς τὸν ἀδελφὸν μονομαχίᾳ, Κρέων ἄταφον ἐκβαλὼν, κηρύττει μηδὲνα αὐτὸν θάπτειν, θάνατον τὴν ζημίαν ἀπειλήσας. Τῆτον Ἄντιγόνη ἢ ἀδελφὴ αὐτῆς θάπτειν πειρᾶται· καὶ δὴ λαθοῦσα τῆς φύλακας, ἐπιβάλλει τῷ νεκρῷ χῶμα * οἷς ἐπαπειλεῖ θάνατον ὁ Κρέων, εἰ μὴ τὸν τῆτο δράσαντα ἐξεύροισεν· ἔτοι δὲ τὴν † κόνιν τὴν ἐπιβεβλημένην καθάραντες ‡, ἔδεν ἤττον ἐφρέβεν. Ἐπελθοῦσα δὲ ἡ Ἄντιγόνη, καὶ γυμνὸν εὐροῦσα τὸν νεκρὸν § ἀνοιμώσασα, ἑαυτὴν εἰσαγγέλλει· ταύτην δὲ ὑπὸ || τῶν φυλάκων παραδεδομένην Κρέων καταδικάζει, καὶ ζῶσαν εἰς τύμβον καθεΐρξεν· ἐπὶ τέτοις Αἴμων ὁ Κρέοντος, ὃς ||| ἐμνάτο αὐτὴν, ἀγανακτήσας ἑαυτὸν προσεπισφάζει τῇ κόρῃ ἀπολομένη ἀγχόνη, Τειρεσίου ταῦτα προθεσπίσαντος. Ἐφ' ᾧ λυπηθεῖσα Εὐρυδίκη ἢ τῆς Κρέοντος γαμετῆς, ἑαυτὴν ἀποσφάζει §§· καὶ τέλος, θρηνεῖ Κρέων τὸν τῆ παιδὸς καὶ τῆς γαμετῆς θάνατον.

* ALD. ἐπιβάλλει χῶμα. † ALD. ἔτοι τὴν. ‡ ALD. καθάραντες.

§ ALD. νίκην. || ALD. ταύτην ὑπὸ. ||| ALD. ὁ Κρέοντος υἱός.

§§ ALD. κατασφάζει.

Α Λ Λ Ω Σ,

Α Ρ Ι Σ Τ Ο Φ Α Ν Ο Υ Σ

Τ Ο Τ Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Ι Κ Ο Τ.

ΑΝτιγόνη παρά τὴν πρόσταξιν τῆς πόλεως θάψασα τὸν Πολυνεΐκην, ἐφωράθη καὶ εἰς μνημεῖον κατάγειον ἐντεθεῖσα παρά τῷ Κρέοντος ἀνήρηται ἐφ' ἣ καὶ Αἴμων δυσπαθήσας διὰ τὸν εἰς αὐτὴν ἔρωτα, ξίφει ἑαυτὸν διεχρήσατο· ἐπὶ δὲ τῷ τούτου θανάτῳ καὶ ἡ μήτηρ Εὐρυδίκη ἑαυτὴν ἀνείλε.

Κεῖται δὲ ἡ * μυθοποιία αὕτη καὶ † ἐν Εὐριπίδου ἈΝΤΙΓΟΝΗ, ‡ πλὴν ἐκεῖ φωραθεῖσα τῷ Αἴμονι δίδεται § πρὸς γάμου κοινωνίαν, καὶ τέκνον τίκτει || τὸν Μαίμονα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τῷ δράματι ὑπόκειται ἐν Θήβαις ταῖς Βοιωτικαῖς· ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων γερόντων. προλογίζει δὲ ἡ Ἀντιγόνη. ὑπόκειται δὲ τὰ πράγματα ἐπὶ τῶν Κρέοντος βασιλείων· τὸ δὲ κεφάλαιόν ἐστι, τάφος Πολυνεΐκης, καὶ Ἀντιγόνης ἀναίρεσις, καὶ θάνατος Αἴμονος, καὶ Εὐρυδίκης §§ τῆς Αἴμονος ||| μητρός. φασὶ δὲ τὸν Σοφοκλέα ἠξιώσθαι τῆς ἐν Σάμῳ στρατηγίας, εὐδοκίμησαντα ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ἀντιγόνης. λέλεκται δὲ τὸ δράμα τῆτο τριακὸς ὀν δεύτερον.

* ALD. Κεῖται ἡ. † ALD. μυθοποιία καὶ. ‡ ALD. παρ' Εὐριπίδου.

§ ALD. φωραθεῖσα μετὰ τῷ Αἴμονος, δίδεται. || ALD. καὶ τίκτει.

§§ ALD. καὶ μέρος Εὐρυδίκης. ||| ALD. τῆς τῷ Αἴμονος.

Τ Α Τ Ο Υ Δ Ρ Α Μ Α Τ Ο Σ
Π Ρ Ο Σ Ω Π Α.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ΧΟΡΟΣ, ΕΚ ΘΗΒΑΙΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΚΡΕΩΝ.

ΦΥΛΑΞ, ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΑΙΜΩΝ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΛΛΟΣ.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Προλογίζει δὲ ἡ ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΙΣΜΗΝΗ, ΧΟΡΟΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΝΤ. **Ω** Κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα,
Ἄρ' οἶσθ' ὅτι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν
Ὅποῖον ἔχει νῶϊν ἔτι ζῶσαιν τελεῖ;
Οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινὸν, ἔτ' ἄτης ἄτερ,
Οὔτ' αἰσχρὸν, οὔτ' ἀτιμὸν ἔσθ', ὅποῖον ἔ
Τῶν σῶν τε καμῶν ἐκ ὅπως ἔγὼ κακῶν.
Καὶ νῦν, τί τῆτ' αὖ φασὶ πανδήμῳ πόλει
Κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρτίως;
Ἐχεις τί, κείσθησας; ἢ σε λανθάνει
Πρὸς τὲς φίλους σείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά; 10
ΙΣΜ. Ἐμοὶ μὲν οὐδεὶς μῦθος, Ἀντιγόνη, φίλων

1. Ὡ κοινὸν αὐτάδελφον] Περιφραστικῶς, ὡ ἀδελφὴ Ἰσμήνη. Αὐτάδελφον δὲ εἶπεν, ὅτι ἐκ τῶν αὐτῶν γεγονόσι πολλαίς δὲ ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τῇ ἀδελφῇ τὸ κοινὸν τίθεισιν, ὡς τῶν ἐπισητῶν τὸ ἀδελφὸς κοινῶς λέγεται ἐπὶ τῶν μὴ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων ὄντων ἀδελφῶν, ἐπίσητε τὸ αὐτάδελφον ὡς ταμίεσαι τὰς ἐκ τῆ αὐτῆ πατρὸς καὶ μητρὸς γεγονότας· τὸ δὲ κοινὸν ὁ Σοφοκλῆς συνεχῶς ἐπὶ τῇ ἀδελφῇ τίθεισιν, οἷον καὶ ἐν ταῖς ὑδροφόροις τίταχε, Πολύκοινον ἀμφιπρίταν, ἀντί τῆ πολυάδελφον.

2. Ἄρ' οἶσθ' ὅτι Ζεὺς] τὸ ὅτι ἀντὶ τῆ ὅποῖον ὁ δὲ νῶς, ἀρὰ γὰρ ἐστὶ τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν ὅποῖον ἔχει ὁ Ζεὺς ζῶσαις ἡμῖν ἐπιτελεῖ; ὡς εἰ ἐλθὼν, ἀρὰ ἔχει σε ὁ Ζεὺς τῶν τῶν κακῶν μῆζον ποιῆσαι εἰς τὴ μάτ, εἶπε δὲ διττῶς, τῆ αὐτῶν μῆζον, ὅτι, ἰσητὰ δὲ ὅποῖοι, ἀρκῆντος θεατέρου.

4. Οὔτ' αἰσχρὸν] Δίδουμος φησὶν ὅτι ἐν

τῶτοις τὸ ἄτης ἄτερ, ἐναντίως συντίτακτα τοῖς συμφορημένοις· λέγει γὰρ οὕτως, ἔδεν γὰρ ἐστὶν οὔτε ἀλγεινὸν, οὔτε ἀτιμὸν, αὐτο αἰσχρὸν, ὃ οὐκ ἔχομεν ἡμεῖς. Ἄτης ἄτερ δὲ ἐστὶ τὸ ἀγαθόν· περισσὸν δὲ ἐστὶ καὶ τὸ ἔτερον ἢ, ὥστε ὡς περ ἀπόφασιν εἶναι· σύνηθες δὲ τῆτο τραγικῶς.

7. Καὶ νῦν τί τῆτ' αὖ φασὶν] ἐγκλιτικῶς προσωπευτικῶν τὸ τῆ· ἢ γὰρ ἐστὶν ἐν ἐρατισμῷ ὁ λόγος, ἀλλ' ἐν ἀποδείξει ἀσπίτως.

1b. Πανδήμῳ πόλει] πάση τῇ πόλει.

9. Ἡ σε λανθάνει] ἢ λανθάνει σε τὰ τῶν ἐχθρῶν μηχανήματα ἐπὶ τοὺς φίλους ἔντα. Τὰ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν κακά ἡμᾶς σείχοντα· ἢ δὲ πρὸς ἀντὶ τῆς ἐπιληπτείας.

11. Ἀντιγόνη, φίλων] λίπει ἢ περὶ, ἢ περὶ φίλων.

1b. Ἀντιγόνη, φίλων] μὴ λάθῃς εἰς τὸ φίλων ἐξῆσθαι ὑπὲρ, ἀλλὰ πρὸς τὸ μῦθος ἐστὶν ἡ τοιαύτη γενική.

Οὐθ' ἠδύς, οὐτ' ἀλγείνους ἴκετ', ἐξότῃ
 Δυοῖν ἀδελφοῖν ἐσερήθημεν δύο,
 Μιᾶ θανόντων ἡμέρα διπλῆ χερὶ
 Ἐπεὶ δε φρεῖδος ἐσιν Ἀργεῖος στρατὸς * 15
 Ἐν νυκτὶ τῇ νῦν, οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον,
 Οὐτ' εὐτυχῆσα μᾶλλον, οὐτ' ἀτωμένη.

ΑΝΤ. Ἡδεῖν καλῶς, καὶ σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν
 Τῷδ' οὐνεκ' ἐξέπεμπον, ὡς μόνη κλύοις.

ΙΣΜ. Τίδ' ἐσι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνωσ' ἔπος. 20

ΑΝΤ. Οὐ γὰρ τάφῃ νῶν † τῷ κασιγνήτῳ Κρέων,
 Τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει;
 Ἐτεοκλέα μὲν, ὡς λέγουσι, σὺν δίκῃ

* ALD. TURN. in marg. Ἀργεῖον στρατὸς. † TURN. νῶν.

14. Διπλῆ χερὶ] τῇ ὑπ' ἀλλήλων τῷτο γὰρ δηλοῖ τὸ διπλῆ ὡς ὑπ' ἀλλήλων ἀντιβέντων ἀδελφῶν.

15. Ἐπεὶ δε φρεῖδος] ἀντὶ τῷ ἀφ' ἑ. "Ομοῦρος"

"Ἐπὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον."

Τὸ δε φρεῖδος, καθ' ὑπερβολὴν εἴπεται.

16. Ἐπὶ δε φρεῖδος] μὴ εἴπῃς τὸ ἐπὶ ἀντὶ τῷ ἀφ' ἑ, ἀλλ' ὅν τρόπον λέγομεν, ἐπὶ συνόδῳ ἐκείνῳ, γέγονε τῷτο ἔτος καὶ τῷτο, ἐπεὶ δ' ἐν νυκτὶ τῇ νῦν ὁ στρατὸς τῶν ἀργείων ἐστὶ φρεῖδος, ἦτοι ἐνταῦθ' ἐπ' αἴκου, οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον καὶ ἐπικρινεῖ τῷτο. Εἴθ' ὡς περὶ φερμηνεύουσα τὸ ὑπέρτερον, φασὶν, ἔτ' εὐτυχῆσα μᾶλλον, ἢτ' ἀτωμένη τῷτ' ἐσιν, ἔτ' εἰ εὐτυχῶ μᾶλλον, ἢτ' εἰ ἀτυχῶ ἐπίσασμαι.

17. Οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον] ἀντὶ τῷ πλείον ὄν, ἢν εἶδα ἐν τίσιν εἶμι, ἢ ἐν ἀγαθοῖς, ἢ ἐν κακοῖς.

18. Ἀτωμένη] ἀτῆ συνεχόμενη.

19. Ἡδεῖν καλῶς] ἀντὶ τῷ ἴδιον καὶ ἴδιον σε καλῶς τὰ τοιαῦτα μὴ πολυπραγματεύσασθαι.

20. Τίδ' οὐνεκ' ἐξέπεμπον] ἀντὶ τῷ, διὰ τῷτο σε ἴσασθαι ἐνταῦθ' τὸ δε ἐξέπεμπον ἀντὶ τῷ μετεπιμύθησθαι.

21. Καλχαίνωσα] ἀντὶ τῷ πορφύρεσα, καὶ

τεταραγμένης φροντίζουσα· κάλλι· γὰρ ἐστὶ κέχλος τῆς πορφύρας, ἦτις ἐκ τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης ἀνῆλθα βάπτει τὴν κάλλισιν πορφύραν ἀφ' ἑ καὶ κάλλιας ὁ μάντις. Ἄλλως. Ἐκ βάθους τι μεριμνῶσα, ὡς τὸ βυσοδοῦ μέλαν.

16. Καλχαίνωσ' ἔπος] τὸ καλχαίνω ἐκ μεταφοράς τῷ κέχλῳ τῷ τὴν πορφύραν ἐπιτεκρῦπτοντος εἴπεται· κάλλι γὰρ ὁ κέχλος ἐκώστας δ' ἐτίθη ἢ λέξις. Ὡς περὶ γὰρ ἢ πορφύρα ἐντὸς οὖσα τῷ κέχλῳ ἐν ἀφανί ἐστὶ ἢ καὶ ὅτι πρὸς τὸ σκοτεινὸν καὶ μελαίντερον χροματίζεται, ἢτω καὶ ὅν αὐτὸς ἐμελλεν ἐπιπύλορον, μήπως ἐκφανθεῖς ἀγνωστος καὶ σκοτεινὸς ἦν.

21. Οὐ γὰρ τάφῃ νῶν] ἀντὶ τῷ ἡμῶν, δὲ λόγος κατ' ἐρώτησιν ἢτω πρὸς τὸ ἴδιον γὰρ τῶν κασιγνήτων ἡμῶν τὸν μὲν ἐτίμασι τάφῳ ὁ Κρέων, τὸν δὲ οὐ;

16. Οὐ γὰρ τάφῃ] τὸ τάφῃ ἢ πρὸς τὸ προτίσας, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀτιμάσας ἐσιν, ἢτω· ὁ γὰρ Κρέων τῷ κασιγνήτῳ καὶ τῷ ἀδελφῷ ἡμῶν, τὸν μὲν, ἦτοι τὸν Ἐτεοκλέα, προτίσας καὶ προτιμῆσας τῷ Πολυπίκῳ ἔχει ἦτοι θάψας· τὸν δὲ, ἦταν τὸν Πολυπίκῳ, ἀτιμάσας τάφῳ, τῷτ' ἐσιν ἀναξίον καὶ ἀτιμον ταφῆς κρίνας.

23. Σὺν δίκῃ χρησθεῖς] οἱ λόγοντες χρησθεῖς

Χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ, κατὰ χθονὸς
 Ἐκρυψε, τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον νεκροῖς 25
 Τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυνεΐκης νέκυν
 Ἄσοῖσι φασὶν ἐκκεκηρύχθαι τὸ μὴ
 Τάφῳ καλύψαι, μηδὲ κωκῦσαι τινά *
 Ἐὰν δ' ἀκλαυσον, ἄταφον, οἰωνοῖς γλυκὺν
 Θησαυρὸν, εἰσορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς. 30
 Τοιαῦτα φασὶ τὸν ἀγαθὸν Κρέοντά σοι,
 Κάμοι (λέγω γὰρ κάμῃ) κηρύξαντ' ἔχειν
 Καὶ δεῦρο νεῖσθαι ταῦτα τοῖς μὴ εἰδόσι
 Σαφῆ προκηρύσσοντα καὶ τὸ πρᾶγμα ἄγειν
 Οὐχ ὡς παρ' οὐδέν, ἀλλ' ὅς ἂν τούτων τι δρᾷ, 35
 Φόνον προκειῖσθαι δημόλευσον ἐν πόλει.
 Οὕτως ἔχει σοι ταῦτα καὶ δείξεις τάχα
 Εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας, εἴτ' ἔσθλων κακῆ.

* ALD. TURN. κωκῦσαι τινα.

εἰς ἀντὶ τῷ χρησάμενος, καὶ διὰ τὸ τοῦ
 ἐν ἀργὸν λαμβάνοντες, ἀμαθίαι. Τὸ δ' ἐστὶ
 τοιοῦτο Ἐπιτοκλῆς, ὅτε πρὸς φίλον ἐξῆι,
 παρήγγειλε Κρίοντι αὐτὸν μὲν θάπτειν, Πο-
 λυνεΐκην δ' εἰς τὴν τελευτὴν σφᾶς κατασχέσαι·
 ἔστι ἢ τὸ χρησθεὶς, ἀντὶ τῷ παραγγεῖλαι.
 Καὶ μὴ εἴπω ὅτι τὸ χρησθεὶς, ἀντὶ τῷ χρησ-
 μὸν διζάμενος λέγεται· ὡς περὶ γὰρ ἐστὶ τὸ ἐ-
 θέσιον, εἰ μόνον ἐπὶ θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ
 βασιλέως, ἔγω καὶ τὸτο βασιλεὺς γὰρ ἦν
 ὁ παραγγέλλας· σύντασος δ' οὕτω, τὸν Ἐ-
 πιτοκλῆα μὲν ἔθαψε κατὰ τῆς χθονὸς σὺν δι-
 κῇ δικαίᾳ, ὡς λέγουσιν οἱ τὰ ἐκείνη φρονῶντες
 διλοτότι χρησθεὶς καὶ παραγγεῖλαι παρ' αὐ-
 τῷ, σὺν δίκῃ δὲ δικαίᾳ, ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ τῆς
 πατρίδος τιτυλευτηκόντα καὶ ταφῆς ἠξιώσ-
 θαι δίκαιον.

29. Γλυκὺν Θησαυρὸν] ἔρμαιον, εὐρημα.

30. Πρὸς χάριν βορᾶς] πρὸς τέρψιν τροφῆς.

Ib. Πρὸς χάριν βορᾶς] ἦγον, εἰάν τις αὐτοῖς
 βορᾶν χαρίσται· ἢ τὸ πρὸς χάριν ἀντὶ τῷ
 πρὸς ἠδοτήν.

31. Τοιαῦτά φασι] τὸ ἐξῆι, τοιοῦτά φα-

σι τὸν ἀγαθὸν Κρέοντα σοὶ κάμοι κηρυχέ-
 ναι, τὸ δὲ ἀγαθόν, ἐν εἰρασίᾳ.

32. Λέγω γὰρ κάμῃ] διὰ μίση μετὰ πά-
 θους ἀπεφώνησε· λέγω γὰρ (φασὶν) ὅτι κάμῃ
 προπεριέλιπε τὸ κηρύγματι, ἐπεὶ γὰρ καὶ
 ἑμαυτὴν ἐν τοῖς ζῶσι καταριθμῶ τότε.

Ib. Κηρύξαντ' ἔχειν] ἀντὶ τῷ κηρυχέναι
 ὡς τὸ σιγήσας ἔχω, ἀντὶ τῷ σιγῶ. Λέγω
 δὲ, εἴπερ δὴ κάμῃ συγκαταριθμῆσθαι ἐν
 τοῖς ζῶσι.

Ib. Κηρύξαντ' ἔχειν] εἰκότως εἶπε τὸ ἔχειν
 καὶ ἔκ εἶναι, ἐπειδὴ ἅπασι κηρύξας εἶχε τὸτο
 κηρυγμῖνον.

33. Καὶ δεῦρο νεῖσθαι] ἀντὶ τῷ ἠγείσθαι.

35. Οὐχ ὡς παρ' οὐδέν ἔχ ὡς ἔτυχον ἔχειν
 τὸ πρᾶγμα· ἀντὶ τῷ ἐκ ὑψηλῶς, καὶ ὡς πᾶρ-
 ἔργον· ἀλλ' ὡς μίγα. Ἡ οὕτως, ἔχ ὡς
 οὐδέν ἀλλὰ μίγα.

36. Φόνον προκειῖσθαι] οὕτω λέγει ἢ προ-
 κείσθαι αὐτὸν φόνον δημόλευσον, ἢ προκειῖσθαι
 αὐτῷ φόνον δημόλευσον.

38. Εἴτ' ἔσθλων κακῆ] λίμπι γοῖαν, ἢ
 ἢ ἔσθλων γοῖαν.

39. Τίδ'

- ΙΣΜ. Τίδ', ὦ ταλαῖφρον, εἰ τάδ' ἐν τέτοις, ἐγὼ
 Λύσθ' ἀν' ἢ τάττεσσα * προσθείμην πλέον; 40
- ΑΝΤ. Εἰ ξυμπονήσεις καὶ ξυνεργάσῃ σκόπει.
- ΙΣΜ. Ποῖόν τι κινδύνευμα; πᾶ † γνώμης πότ' εἶ;
- ΑΝΤ. Εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῆδε κερφιεῖς χερί.
- ΙΣΜ. Ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ' ἀπόρρητον πόλει;
- ΑΝΤ. Τὸν γοῦν ἐμὸν καὶ τὸν σὸν, ἦν σὺ μὴ θέλης, 45
 Ἄδελφόν' εἰ γὰρ δὴ προδῶσ' αἰλώσομαι.
- ΙΣΜ. ὦ σχετλία, Κρέοντος ἀντειρηκότος;
- ΑΝΤ. Ἄλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν εἴργειν μέτα.
- ΙΣΜ. Οἴμοι' φρόνησον, ὦ κασιγνήτη, πατήρ
 Ὡς νῶν ἀπεχθῆς δυσκλεῆς τ' ἀπώλετο, 50
 Πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων διπλᾶς

* ALD. TURN. θάπτεσσα. † TURN. πᾶ.

39. Τίδ', ὦ ταλαῖφρον] τὸ ἕξῃς, τί δὲ ἀν-
 σοι ἐγὼ προσθείμην πλέον; ἀντὶ τῆ, σοὶ γνοί-
 μην χρήσιμος, εἰ ταῦτα ἔτις ἔχοι, λύσσα
 τὸν νόμον, καὶ θάπτεσσα τὸν ἀδελφόν. Εἰ
 δὲ γράφεται Ἦ τάττεσσα, ἀντὶ τῆ λύσσα τὸ
 νόμον, ἢ ἐπιθέσασσα αὐτόν.

Ib. Εἰ τά δ' ἐν τέτοις] εἰ ταῦτα Κρέων
 ἐκέλευσε.

Ib. Εἰ τάδ' ἐν τέτοις] ἦγαν, ἐὰν δ' ἐν τέ-
 τοις ἦ, ἦγαν ἐὰν ἔτις ἐρισθῆ παρὰ τῷ Κρέ-
 οντος, τί προσθείμην ἐγὼ πλέον, λύσσα ἀν-
 τὸν ὄρισμόν, καὶ θάπτεσσα τὸν Πολυνείκην.
 Ἔσι δὲ τὸ λύσσα, καὶ τὸ θάπτεσσα, διασα-
 φησις τῷ τί προσθείμην πλέον καὶ γὰρ τὸ μὴ
 τοῖς κεκλευσμένοις ὑπέκειν, ἀλλὰ παρὰ ταῦ-
 τὰ τι διαπρήττισθαι, ὡς πῆρ τις προσθήκη ἐστίν.
 Ἰστέον δ' ὅτι τὸ ἢ σύνδεσμος, πᾶ μὲν δια-
 ζευκτικὸς ἐστὶ, ποῦ δὲ σημασίαν τῆ καὶ ἔχει,
 ὡς πῆρ καὶ ἐνταῦθα. Ὁ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν
 ὅτι ἐκ ἀν' ἀδυναμίαν ὑπὲρ τὰ διατεταγμένα
 ποιῆν τῶτο δ' ἀν' ἦν εἰ ταῦτα λύσσα ἐθα-
 ψα τὸν Πολυνείκην ὅπερ ἐμοὶ καθάπαξ ἀδύ-
 νατον.

40. Προσθείμην] ἀντὶ τῆ ποιήσομαι.

42. Ποῖόν τι κινδύνευμα] ἐκ τούτου ἔδῃ τὸ
 ἔθος ἔρα, κινδύνευμα καλῶς τὸ ἔργον τὸ

δὲ, Ποῖ γνώμης ποτ' εἶ, ὡς ἀδυνάτοις ἐπι-
 χερσίσε λέγει.

44. Ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ' ἀπόρρητον
 πόλει] τὸν ἀπηγορευμένον καὶ κεκαλυμμένον
 ὑπὸ τῆς πόλεως τοῖμας θάπτειν σύ;

45. Τὸν γοῦν ἐμὸν καὶ τὸν σὸν] εἰ μὴ σὺ
 θέλεις θάπτειν, ἐγὼ τῶτο ποιήσω μόνη. Ἦ
 ἔτις κὰν μὴ προσποιῆ αὐτὸν εἶναι σὸν ἄ-
 δελφόν, ἀλλ' ἀλλοτριῶς σαυτῆ τῆς συγγ-
 νείας, ἐγὼ θάψω τὸν ἐμὸν καὶ σὸν ἀδελφόν.
 Δίδυμος δὲ φησὶν ὑπὸ τῶν ὑπερηφανιστῶν
 τὸν ἕξῃς εἶχον νοθεύσθαι.

47. ὦ σχετλία, Κρέοντος] αἰ ἀντιλογία
 δ' ἀλλ' εἴστιν ἢ μὲν γὰρ τῷ πράγματι, ἢ ἐπὶ
 τῆ οἰκειότητι ἀκολοθεῖ.

48. Ἄλλ' ἔδῃ αὐτῷ τῶν ἐμῶν] ἢ μίτις
 αὐτῷ εἴργειν με ἀπὸ τῶν ἐμῶν. Ἦ ἔτις
 εἰ μίτις αὐτῷ τὰ ἡμέτερα βουλεύματα εἴργει.

49, 50. πατήρ — Ὡς νῶν ἀπεχθῆς] τῆς
 συμφορᾶς σκόπιτον τὴ παντὸς γένους, καὶ πᾶς
 πατήρ ἀκλιῶς ἀπώλετο· οὐ μόνον δὲ ἀκλιῶς
 ἀλλὰ καὶ ἀπεχθῆς διὰ τὸν γενόμενον λοιμόν.

51. Πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων] αὐ-
 τὸς γὰρ ἑαυτὸν ἐφάρσατο, καὶ ἐγὼ σὺν τῷ
 μητρί· ἢ, ὡν αὐτὸς ἐπόπτης ἐγένετο ἢ, τῶν
 φανερῶν καὶ πᾶσιν ἔγνωσμένων.

Ib. Πρὸς

*Οψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτεργῶ χερί.
 Ἐπειτα μήτηρ καὶ γυνή, διπλοῦν πάθος,
 Πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον
 Τρίτον τ' ἀδελφῶ δύο μίαν καθ' ἡμέραν 55
 Αὐτοκτενοῦντε τῷ τάλαιπῶρῳ, μόρον
 Κοινὸν κατειργάσαντ' ἐπ' ἀλλήλοιν χεροῖν.
 Νῦν δ' αὖ μόνα δὴ νῶ * λελειμμένα, σκόπει
 Ὅσω κάκις ὀλέμεθ', εἰ νόμος βία
 Ψῆφον τυράννων ἢ κράτη παρέξιμεν. 60
 " Ἄλλ' ἐννοεῖν χρή τῆτο μὲν, χυναῖχ' ὅτι
 " Ἐφυμεν ὡς πρὸς ἀνδρας ἐ μαχεμένα"
 Ἐπειτα δ' ἔνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων
 Καὶ ταῦτ' ἀκείν, κᾶτι τῶνδ' ἀλγίονα.
 Ἐγὼ μὲν ἔν, αἰτῆσα τῆς ὑπὸ χθονὸς 65
 Ξύγγοιαν ἴσχειν ὡς βιάζομαι τάδε,

* TURN. γῶ.

Ib. Πρὸς αὐτοφάραν] ἐμφανισάτων, καὶ ἄ
 ἰφάρασι αὐτὸς, καὶ εἰς ἃ ἐφάρθη.

53. Διπλῆν ἔπος] [διπλῆν ὄνομα ἔχεσα,
 μήτηρ τε καὶ γυνή.

Ib. Διπλῆν πάθος] τοῦτο λέγει, ἢ διότι
 συνῆλον ἀμφότερα, τὴν αὐτὴν μητέρα αὐτῆ
 καὶ γυναῖκα γενέσθαι ἢ, ἐπειδὴ προείπεν, ὅτι
 ὁ πατὴρ αὐτοῦ δυσκλεῖς ἀπαίετο, ὅπερ ἦν
 ἢ πάθος διπλῆν δὲ τὸ καὶ τὴν μητέρα πεπ-
 ἦχθαι διπλοσία γὰρ ἐντεῦθεν ἢ δυστυχία
 αὐτῶν ἐγένετο.

54. Ἀρτάναισιν] ἀρχόνας.

Ib. Λωβᾶται] ἀφανίζει ἀπόλλυσι.

56. Αὐτοκτενεῖν] αὐτοὶ ἑαυτὸς φονεῖν
 ἐπιύδοντες ἢ γὰρ κατ' ἀλλήλων ἐρμή καθ'
 ἑαυτῶ ἢ τῆς γὰρ αὐτῆς φύσεως ἦσαν ἀδελφοὶ
 τυχερόντες.

58. Μόνα δὴ νῶ λελειμμένα] μηδενὸς δι-
 λυότι ἐπικέρῳ ὄντος ἡμῶν.

59. Εἰ νόμος βία] ἢ τῶ περὶ τῆς ταφῆς ὄν-
 τος, ἢ τῶ ὀφειλομένῃ παρα τῶν οἰκείων πρὸς
 τὸς συγγενεῖς γενέσθαι.

59, 60. Εἰ νόμος βία—Ψῆφον τῶν τυράν-
 νων] εἰ τὴν γενομένην Ψῆφον τῶν τυράντων τῆ
 τῶ νόμος ἀνάγκη παραδῶμεν τιπέσιν, εἰ τὴν
 ἐξουσίαν τὴν ἐκ τῶν νόμων τοῖς τυράνοις
 ἐπομένην παραδῶμεν.

60. Κράτη] τὰς βασιλείας.

61. Ἄλλ' ἐννοεῖν χρή τῆτο] πρῶτον μὲν
 ὅτι ἀσθενεῖς ἐσμὲν ἐκ φύσεως, καθὼ γυναῖκες·
 ἔπειτα καὶ ὑπὸ τῆς τύχης ἀσθενεῖσθαι, καθὼ
 ἀσθενεῖσθαι παρὰ τὸ Εὐριπίδειον.—

" Γυνὴ γὰρ τᾶλλα μὲν φόβῳ πλία.

" Κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν καὶ σίδηρον εἰσορᾶν."

64. Κᾶτι τῶνδ' ἀλγίονα] λυπηρότερα·
 λείπει δὲ τὸ, ὥστε ἀκείν ταῦτα, καὶ τὰ τέ-
 των χείρονα.

65. Τῆς ὑπὸ χθονὸς] ἢ τὸν Πολυμήκη, ἢ
 τῆς χθονίης δαίμονας· πιθανῶς δ' ἢ καὶ τῶ
 πρίπτοντος ἐφρόντισε· φησὶ γὰρ ὅτι ἀπυλογι-
 σομαι τοῖς κατὰ χθονός.

66. Ξύγγοιαν ἴσχειν] συγγνώμην ἔχειν, ὅτι
 βία πράσσω ταῦτα.

Ib. Ὡς

Τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι· “ τὸ γὰρ
“ Περισσὰ πράσσειν, ἔκ ἔχει νῦν ἔδνα.”

ΑΝΤ. Οὐτ’ ἂν κελεύσαιμ’, οὐτ’ ἂν, εἰ Θέλοις ἔτι

Πράσσειν, ἐμῆ γ’ ἂν ἠδέως δρώης μέτα. 70

Ἄλλ’ ἴσθ’ ὅποια σοὶ * δοκεῖ· κείνον δ’ ἐγὼ

Θάψω· καλόν μοι τῆτο ποιέσῃ θανεῖν.

Φίλη μετ’ αὐτῆ κείσομαι, φίλη μέτα,

Ἵσσια πανεργήσασ’· ἐπεὶ πλείων χρόνος

Ἵον δεῖ μ’ ἀρέσκειν τοῖς κάτω, τῶν ἐνθάδε. 75

Ἐκεῖ γὰρ αἰεὶ κείσομαι· σοὶ δ’ εἰ δοκεῖ,

Τὰ τῶν Θεῶν ἐντιμ’ ἀτιμάσασ’ ἔχε.

* ΑΙΔΥΣ, ἰποῖά σοι.

Ib. Ἵε βιάζομαι τὰδε] μὴ εἴπῃς τὸ βιάζομαι ἀντὶ τῆ βιάζω· ἀλλ’ ὡσπερ φαμὲν, ἀνιδίζομαι τὸδε, ἔτω καὶ τῆτο.

67. Τοῖς ἐν τέλει] τοῖς βασιλεῦσι.

67, 68. Τὸ γὰρ—Περισσὰ πράσσειν] γνωμολογικῶς ἀπαλλάττεται· τὸ γὰρ παρά δύνανμιν τι πράττειν, ἠλίθιον.

Ib. Τοῖς ἐν τέλει] ἤγει τοῖς βασιλεῦσι· τέλος γὰρ τιμῶν ἢ βασιλεία, μεθ’ ἧν ἂν ἔκ ἐς περαιτέρω χωρῆσαι. Ἵσιον δ’ ὅτι πάντες οἱ λογοποιοὶ τὰς ἐν τέλει βαινόντας λέγουσι τὰς περὶ τὸν βασιλεῖα.

69. Οὐτ’ ἂν κελεύσαιμ’] τὸ τέλειον, οὐτ’ ἂν κελεύσαιμ’ τὸ δὲ ἔξῃς, ἔτι, εἰ Θέλοις πράττειν ἐμῆ μέτα, ἰδίως ἂν δρώης· δαιμόνιον δὲ τὸ ἴθος· φησὶν, ὅτι σε ἀναγκάσω, ἀλλ’ οὐτ’ ἂν Θέλοις, ἰδίως ἀνέξομαι σε τὴν ἐπικυρίαν.

70. Ἵδίας δρώης μέτα] τῆτο λέγει, ὅτι ἔτ’ ἀπὸ τῆ νῦν ἀναγκάσω σε συνθάπτειν τὸν ἀδελφόν, οὐτ’ ἂν εἰ Θέλοις πράσσειν, δρώης ἂν μετ’ ἐμῆ ἰδίως, ἀλλ’ ἀμειλῶς καὶ ἔ μετὰ προθυμίας· ἢ τὸ ἰδίως πρὸς τὴν Ἀντιγόνην νοητίον, οὕτω, δρώης ἂν μετ’ ἐμοῦ ἔχ ἰδίως καὶ ἀποδοκτῶς ἰμοί, ἀλλὰ κατ’ ἀνάγκην, ὅτι ἔ κατ’ ἀρχῆς συμβεβλημένη ἐπίσθῃ μοι.

71. Ἄλλ’ ἴσθ’ ἰποῖά σοι δοκεῖ] γνωσάσκῃ ἰποῖά σου Θέλοις, τὸ πείθεσθαι τοῖς τυράντοις· ἢ τοιαύτη γενῆ ἰποῖα καὶ βέλει.

72. Καλόν μοι τῆτο ποιέσῃ] θαντῆσῃ τὸν ἀδελφόν· ἀντὶ τῆ, καλὸς μοι ἔσαι ὁ ὑπὲρ ἀδελφῷ θάνατος· τυτῆσιν, εὐκλείστατος.

74. Ἵσσια πανεργήσασα] δίκαια μετὰ πανεργίας ἐργασαμένη, ὡς αὐτῆ λέγουσι· ἰπὶ προεῖπε, τὸ γὰρ περισσὰ πράσσειν, οὐκ ἔχει νῦν ἰδίως· ἢ ἔτω, Ἵσσια πανεργήσασα, ἀπὶ τῆ εὐσέβως πάντα ἐργασαμένη.

Ib. Ἵσσια πανεργήσασ’] εἰκότως εἶπὶ τῆτο λάβρα γὰρ καὶ μετὰ πανεργίας ἰμελλῆ τῆ ταφῆν ποιέσῃν.

Ib. Ἵπεὶ πλείων χρόνος] ἴσιον ὅτι ἔως ἴδει εἰπῶν, ἐπὶ ὁ χρόνος ἐν δεῖ μ’ ἀρέσκειν τῶν ἐνθάδε. νῦν δ’ ἔ συνέκρινε τὸν χρόνον, ἀλλ’ ἀνομοιογενῶς σύγκρισιν ἐποίησε χρόνον καὶ προεῖπε, λέγων, πλείων χρόνος τῶν ἐνθάδε ἀδελφῶν.

75. Τοῖς κάτω τῶν ἐνθάδε] γενναῖον καὶ τῆτο, εἰς ὑποθήκας συντελεῖν τῆς μετὰ ταῦτα ἐπιδημίας, ὅτι δεῖ εὖ τίθεισθαι, μεμημένῃ ἐκείνῃ τῆ χρόνῃ, καὶ ὅτι δεῖ λόγον ὑποσχῆναι κάτω· ἐπιβεβληται δὲ ταῦτα τοῖς πειθήμοσιν ἢ ἀχρείως, εἰς εὐσέβειαν προτροπήματα.

77. Τὰ τῶν Θεῶν ἐντιμ’ ἀτιμάσασ’] τὰ παρα Θεοῖς τίμια ἀτιμάζῃ· τιτίμηται γὰρ παρα Θεοῖς καὶ ἴσιον νομίμῃς τὸ θάπτειν κρῆς, ὡς μᾶλλον δεῖ πειθεσθαι ἢ τοῖς τῆ Κρίοντος κερύγμασι.

ΙΣΜ. Εγὼ μὲν ἐκ ἄτιμα ποιῆμαι· τὸ δὲ
 Βία πολιτῶν δρᾶν, ἔφυν ἀμήχανος.
 ΑΝΤ. Σὺ μὲν τὰδ' ἂν προὔχοι· ἐγὼ δὲ δὴ τάφου 80
 Χώσασ' ἀδελφῶ φίλτάτῳ πορεύσομαι.
 ΙΣΜ. Οἴμοι, ταλαίνης ὡς* ὑπερδέδοικά σου.
 ΑΝΤ. Μή με προτάρβει, τὸν σὸν ἐξόρθη βίον.
 ΙΣΜ. Ἄλλ' ἔν προμηνύσεις† γε τῆτο μηδενὶ
 Τοῦργον· κρυφῆ δὲ κεῦθε· σὺν δ' αὐτῶς ἐγώ. 85
 ΑΝΤ. Οἴμοι, καταύδα· πολλὸν ἐχθίων ἔση
 Σιγῶσ', ἐὰν μὴ πᾶσι κηρύξης τάδε.
 ΙΣΜ. Θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις.
 ΑΝΤ. Ἄλλ' οἶδ' ἀρέσκουσ' οἷς μάλισθ' ἀδεῖν με χρεή.
 ΙΣΜ. Εἰ καὶ δυνήσῃ γ'· ἀλλ' ἀμηχάνων ἐρᾶς. 90
 ΑΝΤ. Οὐκἔν ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι.
 ΙΣΜ. Ἀρχὴν δὲ Θηρᾶν εἰ πρέπει τὰμήχανα.

* ALD. TURN. Οἴμοι ταλαίνης, ὡς. † ALD. προμηνύσεις.

79. Βία] ἀντὶ τῆ βιαιότητος.
 80. Σὺ μὲν τὰδ' ἂν προὔχοι] σὺ μίντοι ταῦτα προφασίζε· τὰς γὰρ προφάσεις, προχάσας ἰκάλειν. Ὡς καὶ Καλλιμάχος·

“ Ἀφροδίτη πάσῃσιν ἐπὶ προχάνῃσιν ἐ-
 “ φοίτα.”

ἐν τῷ τρίτῳ τῶν αἰτίων ἢ, σὺ ταῦτα προ-
 κάλλει, ἢ σὺ μὲν τῆτοις ἂν σαυτὴν σκεπάζοις.

1b. Ἐγὼ δὲ δὴ τάφου χῶσασ'] τῆτο ἢδὲ
 τῆς προθυμίας αἰζητικόν.

82. Οἴμοι, ταλαίνης] φιλόσοργον καὶ ταύ-
 τες τὸ ἦθος, ἀλλ' εὐλαβέει· δέδοικεν ἔν καὶ
 περὶ τῆ ἀδελφῆ, καὶ ἀναβοῆ περιπαθῶς.

83. Πότμον] γράφεται βίον.

84. Ἄλλ' ἔν προμηνύσεις] ἴσθιον ὅτι εἰ μό-
 τον τὰ εὐκτικά ἐσιν ὅτε προστακτικῶν δύνα-
 μιν ἔχοντα εὐρηται, ἀλλὰ καὶ ἱριστικὰ ῥήματα
 ἐπὶ μέλλοντος, ὡς ἐστὶ κἀνταῦθα· εὐροὶ δὲ καὶ
 ἀλλαχού, εἰ ζητοῖς.

86. Οἴμοι, καταύδα] διὰ τῆς δολοῆς ὅτι,

VOL. II.
 [ANTIGONE.]

ἐπ' οἷς ποιῶ, ἀγάλλομαι· πᾶσιν ἔν ἀπάγγελται
 αὐτά· ἅμα δὲ καὶ ἰφθυρίζει ἐν οἷς δοκίμῆ αὐτῆ
 προσχαρίζεσθαι.

87. Σιγῶσ' ἐὰν μὴ πᾶσι] τὸ σιγῶσα ἔτω
 λίγη, πολλὸν καὶ κατὰ πολὺ ἔση καὶ ὑπάρ-
 ξεις ἐχθίων ἐμοί, ἐὰν μὴ κηρύξης τάδε πᾶσι
 σιγῶσα· ἦγυν, πλὴν ἀχθισθήσομαι σοι εἰ σι-
 γήσῃς, καὶ εἰ πᾶσι κηρύξῃς.

88. Θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι] ἐπὶ ἀδυνατοῖς
 κεννύη, καὶ ἐπὶ ἀνδρείῳ τέρση τὴν ψυχὴν.

89. Οἷς μάλισθ' ἀδεῖν με χρεή] τῆ τῶν θεῶν
 ἰσμία, διὰ τὸ θάπτειν τὸν νικρὸν, καὶ μάλιστ'
 ἀδελφόν.

90. Εἰ καὶ δυνήσῃ γ'· ἀλλ' ἀμηχάνων] εἰ
 καὶ δυνήσῃ ἀρέσκων ἀλλ' ἀμηχάνων καὶ ἀδυ-
 νάτων ἐρᾶς.

91. Οὐκἔν ὅταν δὴ μὴ σθένω] ὅταν ἀδυνα-
 τήσῃ· τότε παύσομαι· νῦν δὲ ἀναγκαῖον ἐπι-
 χερῆν.

92. Ἀρχὴν δὲ Θηρᾶν] εἰδὲ ἐπιβάλλειν τοῖς
 ἀμηχάνοις καλὸν ἐστὶ.

F f 94. Προσκίση

ΑΝΤ. Εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθρανῆ * μὲν ἐξ ἐμῆ

Ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσῃ δίκη.

Ἄλλ' ἔα με καὶ τὴν ἐξ ἐμῆ δυσβελίαν

95

Παθεῖν τὸ δεινὸν τῆτο· πείσομαι γὰρ ἔ

Τοσῆτον οὐδὲν, ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν.

ΙΝΜ. Ἄλλ' εἰ δοκεῖ σοι, σεῖχε' τῆτο δ' ἴσθ', ὅτι

Ἄνεξ μὲν ἔρχῃ, τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλη.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

Ἄκτις ἀελίε †, τὸ κάλ-

100

λισον ἑπταπύλω φανέν

Θήβα τῶν προτέρων φάος,

Ἐφάνθησ ποτ', ὧ χρυσέας

Ἀμέρας βλέφαρον,

Διρκαίων ὑπερ

105

* ALD. TURN. in marg. ἐχθραῆ.

† ALD. ἀελίεα.

94. Προσκείσῃ δίκη] ἀντὶ τοῦ δικαίως ὡς
καὶ ἡμεῖς ἐτι φερμέν ἐν τῇ συνθείᾳ. ἢ ἡ
ἐχθρὰ, τῷ δίκῃ ἐστὶν ἐν ἡ ἄνω, πρὸς τῷ τῇ
ἐχθρῇ ἀπέχθισθαι, καὶ τῷ θανόντι δυσμενῆς ἐστὶ
καλῶς δὲ τὸ κείσῃ, ἵνα τὴν μετὰ θάνατον
ἐκτῆ προσγενομένην τιμωρίαν αἰνίζηται.

96. Πείσομαι γὰρ ἢ τοσῆτον οὐδὲν] οὐδὲν
ὀρθῶν (φροῖ) πείσομαι, ὅπερ με τῆς εὐκλείας
καλῶς θανάτῃ ἀποστρέψου. ἀντὶ τῷ, οὐδὲν
ὀρθῶτον κακὸν πείσομαι ὥστε μὴ ἢ καλῶς
παθεῖν.

97. Ἄνεξ μὲν ἔρχῃ] ἀνοήτως μὲν καὶ φιλο-
καίᾳ πρὸς πρᾶγμῃ, ἐνοικίως δὲ τῷ θανόντι.

98. Ἄκτις ἀελίε] σύνθεσις τινῶν Θεβαίων
κλιτικῶν, ἐξ ἧν ὁ Χορὸς συνέστηκε. μετὰ πῆμιπ-
καὶ δὲ εἰκόσιν ἔτοι ὑπὸ τῷ Κρίοντος γεγε-
νησθαι. ἐπεὶ καὶ τὰς προφάσεις τῆς εἰσόδου τῶν
πορῶν πιδανὸς εἶναι δεῖ. καὶ ἐπιδη κατωρθώ-
κασι τῇ προτερείᾳ Θεβαίῃ, καὶ οἱ ἄριστοι πάν-
τες τῶν Ἀργείων ἀήρηται, εἰκότως περιχα-
ρῆς εἶσι καὶ τῇ παρουσίᾳ ἡμέρα εὐχαρισῶσιν. ὁ
δὲ λόγος Ὡ φίλη ἡμέρα παρὰ τὰς πρὶσθεν
ἡμέρας ἡμῖν φανῖσα.

Ib. Τὸ κάλλισον ἑπταπύλω] τὸ το, πρὸς
τὸ φάνεν τὸ δὲ ἐξίς, Ὡ τῆς ἀκτίνος τῷ ἴλιε
φῶς, τὸ φανέν ἡμῖν κάλλισον τῶν προτέρων ἑ-
μερῶν. τῆτο γὰρ προσληπτέον.

101. Φανὴν Θήβα] δῖον ἔτιωσ εἰπῶν, ἢ φα-
νεῖσα κάλλισον φῶς, πρὸς τὸ φῶς ἔτρησε τὴν
σύνταξιν, τὸ φανέν κάλλισον φῶς εἰπῶν καὶ
ἐστὶν ὁμοίον τῷ παρὰ τῇ βατραχομομαχίᾳ,---
ξυλίον μέρον ἰξευρόντες. Ἦν παγίδα καλίση
ἴσθῃ δ' ὅτι τὸ ἀκτίς, εἰ καὶ μακρὸν τῷ κατῆ
ἔρηται, ἀλλ' ἐνταῦθα βραχὺ ἐστὶν ὡς ἐκ τῆ
κώλυε τῆς ἀντιστροφῆς ἐς μαθεῖν. Καὶ, ὡμαι,
διὰ τὸ ἐπὶ κλητικῆς ἐνταῦθα λαμβάνουσαι,
συστέλλεται· ἢ γὰρ κλητικῆ ποτὲ μὲν τὸ ἴσθ
χρόνον ἔχει τῆς εὐθείας αὐτίς, ποτὲ δ' ἐλάττωσα.

103. Ὡ χρυσέας ἀμέρας] ὧ ἀκτίς τῆς ἡμέ-
ρας ὀφθαλμός. ὁ δὲ νῦς Ὡ καλλίση ἡμέρα,
ἐφάνης ἐν Θεβαίῃ, βάντα τὸν ἀργολικὸν στρατὸν
τὸν λυκάσπιν, πανσαγία, τατέσι πάσῃ σάγῃ
καὶ σκυῆ χρησάμενον, ὄξυτόρῳ κησάσα χα-
λινῶ φυγάδα.

105. Διρκαίων ὑπερ] Δίρκη κρήνη καὶ πι-
ταμὸς Θεβῶν.

Ib. Διρκαίων

Ῥεέθρων μολῆσα,
 Τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν πρὶν
 Φῶτα * βάντα πανσαγία
 Φυγάδα πρόδρομον, ὄξυτέρω †
 Κινήσασα χαλινῶ.

110

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἵν ἔφ' ἀμετέρᾳ γὰ Πολυνεΐκης
 Ἀρθεῖς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων
 Ὀξέα κλάζων αἰετὸς ἐς γᾶν
 Ὡς, ὑπερέπτα,
 Λευκῆς χιόνος πτέρυγι σεγανὸς
 Πολλῶν μεθ' ὄπλων
 Ξύν θ' ἰπποκόμοις κορύθεσσι.

115

* ALD. TURN. Ἀργίθιν φῶτα.

† ALD. TURN. ὄξυτέρω.

Ib. Διρκίων ὑπερ] διὰ τὸ ἐν Δίρκῃ πα-
 ρακίσθαι τὰς πολέμους, διὰ τῆτο ὑπερ Διρ-
 κίων ρεῖθρον καλλίστην φαγεῖναι τὴν ἡμέραν φη-
 σὶν, ἀπαλλαγέντων τῶν παρακειμένων. νόμι δὲ
 πρὸς τὸ ἐφάνθη, τὸ καλλίστον, ἀπὸ κοινῆ τὸ
 δὲ μολῆσα, πρὸς τὸ σημαϊνόμενον.

107. Λεύκασπιν] καὶ Εὐριπίδης

“ Λεύκασπιν ἑκαστῶν Ἀργείων στρατῶν.”

108. Πανσαγία] σὺν πανοπλίᾳ ἦτοι δὲ τὸν
 Ἀδραστον φησὶν, ἢ ἐφ' ἐνὸς τὸ πλῆθος δημοῖ.

109. Πρόδρομον] ὑπερ τὸ δέον δραμόντα
 διὰ τὴν φυγὴν.

110. Κινήσασα χαλινῶ] οἷον παρασκευά-
 σασα τῶν χαλινῶν μετὰ σπουδῆς ἐφάψασθαι,
 διὰ τὴν ὄξυτέρην φυγὴν.

111. Ἵν ἔφ' ἀμετέρᾳ γὰ] ὄντικα στρατῶν
 Ἀργείων ἐξ ἀμφιλόγων νεικίων ἀρθεῖς ἦγαγεν ὁ
 Πολυνεΐκης οἷον ἀμφιλόγῳ χρησάμενος πρὸς
 τὸν ἀδελφόν. διὰ βραχίων δὲ εἶπεν αὐτὸ, ὡς
 γοῶντες ὄντες τῆς ὑπερβολῆς.

Ib. Ὡς ἔφ' ἀμετέρᾳ γὰ] δέον ἕτας εἶπεν,
 ἐν ἔφ' ἀμετέρᾳ γὰ ἦγαγεν Πολυνεΐκης, ὃ δ' αὐτῶ
 αὐτὸν παρακίσας, πρὸς τῆτο καὶ τὴν σύνταξιν
 ἰσχυρῶν. αὐτοῦ γὰρ ἐστὶ τὸ ὑπερπίστασθαι τὸ

δ' ὅν ἔφ' ἀμετέρᾳ γὰ, ἀσύντακτον εἶπεν διὰ
 τῆτο καὶ τὸ ἐς γᾶν πάλιν τίθεικεν. εἰκότως δὲ
 τὰς ἀσπίδας παρακίσας πτέρυγι σχῆμα γὰρ
 πτερύγων ἐπέχουσι τῶ φέροντι ἐτήρησε δὲ τὴν
 τροπὴν αὐτῶ γὰρ αἱ πτέρυγες. παράδειγμα
 δὲ τῶ ὅν ἔφ' ἀμετέρᾳ γὰ, τὸδε παρὰ Θεοκ-
 λίδη. “ τῶν δ' Ἀθηναίων ἔτυχε γὰρ πρῶ-
 “ σία πρότερον ἐν τῇ Λακεδαιμονίᾳ περὶ ἄλλαν
 “ παρῶσα, καὶ ὡς ἦσθοντο τῶν λόγων, ἰδοῦσθαι
 “ αὐτοῖς παρητιτῖα εἰς τὰς Λακεδαιμονίους ε-
 “ ναι. ἔστιν οὖν τὸ τῶν Ἀθηναίων ἀναποῦ-
 “ τον.”

112. Ἀρθεῖς] ἰπαρθεῖς εἰς θυμὸν καὶ πα-
 ροξυνθείς.

Ib. Νεικίων ἀμφιλόγων] ἢ τῶν ἀμφισθεν-
 σίμων ἢ τῶν ἀμφιβολίας ἰμποιούντων.

113. Αἰετὸς εἰς γᾶν ὄς] τὸ ἔξῃς, ὡς αἰετὸς.

115. Λευκῆς χιόνος πτέρυγι] ὡς ἐκ χι-
 ῶν πτέρυγι ἀντὶ τῆ λευκοτάτης.

Ib. Σεγανὸς] ἐσεγασμένος λευκῆς ὄντος
 ἀλλογορικῶς δευτέρῳ φησὶν, ὡς ἐπὶ αἰετῶ. δὲ
 δὲ δὲ λεύκασπιν ἢ ὁ τῶν Ἀργείων στρατῶν. ἢ
 περὶ δὲ τὸ ὡς, ἢ ἢ, ὡς χιόνος. τὸ δὲ πτερύ-
 μεταφορικῶς ἐπὶ τῶν ὄπλων ἔλαβι.

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Α.

Σταῖς δ' ὑπὲρ μελάθρων φονί-
 αισιν ἀμφιχανῶν κύκλω
 Λόγχοις ἐπτάπυλον σῶμα 120
 Ἔβα, πρὶν ποθ' ἀμετέρων
 Αἱμάτων γένυσι
 Πλησθῆναί τε, καὶ *
 Στεφάνωμα πύργων
 Πευκάενθ' Ἥφαισον ἐλεῖν. 125
 Τοῖος ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη
 Πάταγος Ἄρεος ἀντιπάλω
 Δυσχεῖρωμα δράκοντι.

Α Ν Α Π Α Ι Σ Τ Ο Ι.

“ Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπης
 “ Ὑπερχθαίρει καὶ σφας ἐσιδῶν 130

* ALDUS, Πλησθῆναι, καί.

118. Σταῖς δ' ὑπὲρ μελάθρων] ὡς αὐτὸς Πολυ-
 νείκης κυκλώσας τὰς Θήβας, ταῖς τῶν φόνων
 ἐρώσας λόγχοις ἀμφιχανῶν ἔβα. ἐνέμειπ δὲ
 ἢ μεταφορᾷ.

121. Ἔβα] ἀπὸ τῆς ἠττήθη.

122. Αἱμάτων γένυσι] παρήλλαξε τὸ ὄνομα,
 καὶ χεῖλη τῆς αὐτῆς γένυς εἰπῶν.

Ib. Αἱμάτων γένυσι] ἰστέον ὅτι πρὸς τὸ
 αὐτὸς εἶπε τὸ γένυσι καὶ τὸ σῶμα δ' αὐτῆ
 ἐπτάπυλον εἶπεν, ἀπὸ τῆς ἄσπεος ἐπταπύλου
 ὄντος ἢ διότι ἐπτά στρατηγούς περιέλαβεν αὐτό.
 πρὶν δὲ τὸ ἐπτάπυλον σῶμα πρὸς τὸ ἄσπυ-
 νοῦσι, τὸ ἐπτά πύλας καὶ σῶματα ἔχον.

125. Πευκάενθ' Ἥφαισον ἐλεῖν] τὸν ἐκ τῆς
 πρῆκας ἐγειρόμενον ἢ τὸν πικρὸν τοῖς τῆτο
 πάσχοσι.

128. Δυσχεῖρωμα δράκοντι] ἐμμελῶς ὁ δρά-
 κων ἐξ Ἄρεος καὶ Τηλέφους Ἐρινύος ἀπὸ δὲ
 τῆς δράκοντος τοῦς Θηβαίους δηλοῖ, ἐπεὶ δρακον-
 τογενεῖς εἰσίν. ὁ δὲ λόγος τοῦτος Πάταγος

Ἄρεος πρὸς τὰ νῶτα τῆς αὐτῆς ἐτάθη. τυτίσι,
 δραπτιεύειν καὶ νῶτα αὐτὸν δίδοναι πιπύκειν
 ὑπὸ τῆς ἀντιπάλω δράκοντος, ὅς ἐποίησεν αὐτὸν
 τὸν δράκοντα δυσχερᾶς χειραθῆναι πολέμῳ
 δὲ ζῶν ἐσιν ὁ δράκων πρὸς τὸν αὐτὸν, ὡς φησὶ
 Νικάνδρος. τῷ δὲ ἀντιπάλω δράκοντι, ἀπὸ τῆς
 ὑπὸ τῆς ἀντιπάλω δράκοντος, ὡς Ἀχιλλεὺς δε-
 μασθεῖς. ἢ ὅπως τῷ ἀντιπάλω δράκοντι το-
 σαύτη μάχη συνεσάθη ἢ ἐποίησεν αὐτὸν μὴ
 δύνασθαι ὑμᾶς χεραισάσθαι ἵνα δράκοντα
 λίγη τὸν τῶν Ἀργείων στρατὸν, ὡς Σανταφί-
 ρον ἢ τὸν Πολυνείκη, ὡς αὐτὸν Θηβαίους ὄντα.

129. Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης] τῷ
 κοινόν, ὡς πάντων τῶν Ἑλλήνων μεγαλαυχε-
 των, ἢ ἰδίᾳ κατὰ Καπανίως· τὰ γὰρ ἔφη ἐκ
 αὐτὸν μόνον τίνει.

Ib. Ζεὺς γὰρ μεγάλης] αὐτὴ ἡ κατασκευή
 ἐστὶ πρὸς τὸ ἔβα· τὸ δὲ, τοῖος ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη,
 ὡς τῆς δράκοντι, διὰ μῖσος.

- “ Πολλῶν ρεύματι προσνισσομένους
 “ Χρυσῆ καναχῆς ὑπεροπτίας,
 “ Παλτῶ ρίπτει πυρὶ,” βαλβίδων
 • Ἐπ’ ἀκρων ἤδη
 Νίκην ὀρμῶντ’ ἀλαλάξαι.

135

ΣΤΡΟΦΗ Β.

Ἄντίτυπος * δ’ ἐπὶ γᾶν †
 Πέσε τανταλωθεὶς
 Πυρφόρος, ὃς τότε
 Μαινομένα ξὺν ὀρμᾷ

* ALD. ἀντίτυπα.

† ALD. γᾶ.

132. Χρυσῆ καναχῆς ὑπεροπτίας] καὶ τὴν τῆ χρυσῆ φαντασίαν ὑπερβολικώτατος τῆ ἰδίας ὑπεροπίας. ὑπερήφανοι γὰρ τι ὁ χρυσοῦ. οἱ δὲ φασὶ λήπειν τὴν μετὰ, ἢ ἢ ἔστας. Καὶ ἰδῶν αὐτὸς προσνισσομένους μετὰ χρυσῆ καὶ καναχῆς καὶ ὑπεροπίας, ἐκ ἠνίσχιστο, ἀλλ’ ἐπιμίσει τῶ κόμπῳ αὐτῶν. αἰ γὰρ τὸς κόμπους τῆς μεγάλης γλώσσης ὑπερχειραίρι.

Ib. Χρυσῆ καναχῆς] τὸτο ἢ πρὸς τὸ κολλῶν ρεύματι συναπτόν, ἔστας. Ἐν πολλῶν ρεύματι καναχῆς καὶ κτύπῳ χρυσῆ προσερχομένους ἤγει μετὰ μεγάλης καὶ πλοσίας παρασκευῆς. ἢ πρὸς τὸ ὑπεροπτίας, οὕτως, ὑπερήφανος χρυσῆ καναχῆς ἢ τοι χρυσῆ περιφραστικῶς τῶ. ἔστι ὑπὲρ χρυσοῦ σεβῶνται, ἔχ’ ὅτι ἔστιν ὁ χρυσοῦ αὐτὸς καθ’ ἑαυτὸν σεβαστός. (πᾶς γὰρ, ἀφελος ὕλη ἔσται;) ἀλλ’ ὅτι τὸς ἔχοντας ποιῆ τοῦτῃς. ἔστιν δ’ ὅτι διὰ πάντας τοὺς Ἀργείους πρῶτον εἰπῶν, πρὸς τὸν Καπανέα τὸν λόγον ἔπρην. ἔστας γὰρ κεκραύονται. καὶ ἔστιν ὁμοίον τῶ πρὸς Θεκυδίδην. “ Ἐκείνος γὰρ περὶ τῶν “ Ἀθήνηθεν πρὸς τὸν λόγον ποιῶμενος, ἔπρην τὸν “ λόγον πρὸς τὸς αὐτῶν στρατηγῆς. Ἐν ἢ “ αἱ Ἀττικαὶ ἦντε παραγενόμενοι τοῖς Κερ- “ κραινοῖς, εἶποι πιάζοντο, φόβον μὲν παρί- “ χων, μάχης δ’ ἐκ ἤρχον διδίοις οἱ στρα- “ τηγαὶ τὴν πρόρρησιν τῶν Ἀθηναίων. Βαλ- “ εἰς δὲ καὶ ἀφετηρίας ἢ ἀρχὴ τῆ δρόμου.

“ ἐνταῦθα δὲ βαλβίδων λέγει τῶν τειχῶν,
 “ ἐφ’ ὧν παρὰ μικρὸν ἂν ἐπιβᾶς Καπανεύς,
 “ εἰ μὴ κεραινοῦ ἐπισχίβη, ἐμελλε δραμισθεῖαι
 “ πρὸς πᾶσαν τὴν πόλιν νικητὴς αὐτῆς.”

133. Παλτῶ ρίπτει πυρὶ] τῶ κεραινοῦ τῶ ἀνωθεν παλθίντι.

Ib. Βαλβίδων] μεταφορικῶς εἴρηται, ἀπὸ τῶν δραμιῶν ἀντὶ τῶν κρηπίδων τῶ τύχης.

136. Ἀλαλάξαι] πικρῶνσαι ἀλάλαγμα δὲ ἔστιν ἐπινίκιος φθῆ.

Ib. Ἄντίτυπα δ’ ἐπὶ γᾶ πίσι] εἰς ἀντίτυπον δὲ (φθῆ) πτώμα ἔπει, διατιναχθεὶς ἀνωθεν κάτω, ἐχὶ πλάγιος. Τὸ δὲ ἀντίτυπος ἐκ ἀπὸ τῆ τύπε ἀλλ’ ἀπὸ τῆ τύφαι συντίθεται. Αὐτὸς μὲν γὰρ τὴν ἀνω φορῶν ἐδίωκεν, ὁ δὲ κεραινοῦ τὴν κάτω. Ὅτι δὲ τανταλωθεὶς σημαίνει τὸ διασεισθεῖς, μαρτυρεῖ καὶ Ἀνακρέων “ Μελαμφύλλῳ δάφνη “ χλωρᾷ τ’ ἔλαιον τανταλίξαι.” Ἄλλως ἀνωθεν τυπῆς ὑπὸ τῆ κεραινοῦ, κάτωθεν δὲ ὑπὸ τῆς γῆς ὑπὸ τὸν κεραινοῦ γενόμενος. ὅτι τῶ Ταντάλῳ ἢ Σίπυλος ἐπικατεστράφη.

138. Πυρφόρος] πῦρ φέρων ἐν αὐτῶ. ὁ πῦρ τοῖς τείχεσι προσάγων, ἢ πιπυρακτωμένος ὑπὸ τῆ κεραινοῦ.

139. Μαινομένα ξὺν ὀρμᾷ] ὡς ἐπὶ τυφῶνος καὶ καταγριδιώδους πνεύματος, ἐπίπνυ τὴν πόλιν ῥίπταις ἀνέμων.

140. Βακχίαν]

Βακχεύων ἐπέπνει 140
 ῥιπαῖς ἐχθίσων ἀνέμων.
 Εἶχε δ' ἄλλη τὰδ' ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις
 Ἐπενώμα συφελίζων
 Μέγας Ἄρης δεξιόσειρος*.

Α Ν Α Π Α Ι Σ Τ Ο Ι.

Ἐπτά λοχαγοὶ γὰρ ἐφ' ἑπτὰ πύλαις 145
 Ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους, ἔλιπον
 Ζηνὶ Τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη.
 Πλὴν τοῖν συγεροῖν, ὧ πατρός ἐνός
 Μητρός τε μιᾶς φύντε, καθ' αὐτοῖν
 Δικρατεῖς λόγχας σήσαντ', ἔχετον 150
 Κοινῷ θανάτῳ μέρος ἄμφω.

* TURN. in marg. δεξιόχειρος.

140. Βακχεύων] ἰνθουσιῶν, καὶ μίγα φου-
 σῶν, καὶ πνίον ὄργην ὡς τὸ Μενάνδρῳ·

« Ἄλλα καὶ πν. * * * »

142. Εἶχε δ' ἄλλα] τὸ εἶχεν, ἐκ ἑστὶ ἐπὶ
 τῷ Καποινίῳ, ἀλλ' ἐπὶ τῷ Ἄρει· ὅτι Ἄρης
 βοηθῶν ἡμῖν, πανταχῶ τροπᾶς ἐποιεῖτο τῶν
 πολεμίων· τῷτο δὲ φασὶν ὡς εἰ ἔλιπον, ὅστις
 τόπος ἀπὸλλετο παραχρῆς, ἀλλὰ πανταχῶ
 ὁμοίως ἐξοφλέγτο ὁ πόλεμος.

Ib. Εἶχε δ' ἄλλη τὰδ'] ἦγον, τὰ πράγ-
 ματα δὲ τὰδε ἦν ἀλλοτρόπως ἔχοντα, ἃ τό-
 τε συνίδαιον. Ἡμᾶς γὰρ περιβαλεῖν κακοῖς
 βυλόμενοι, αὐτοὶ τέτοις ἐπέπεσον. Ἄλλα γὰρ
 κακὰ ἐπ' ἄλλοις κακοῖς δουλοῦσι ἐπενώμα
 καὶ ἐπέφερε ταρασσῶν τὰ πράγματα ὁ Ἄρης.
 Οὕτως ἔν χρῆ γράφειν, ἄλλη καὶ ἐπ' ἄλλοις,
 (ὡς καὶ ἐν τινὶ τῶν παλαιῶν βιβλίων εὔρηται)
 καὶ ἔτω συντάσσων ὡς εὔρηται.

144. Δεξιόσειρος] κατὰ τὸ δεξιὸν φερόμενος
 κέρασ' ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἵππων τῶν
 ἐν τοῖς ἄρμασι παρασυρόντων· ὁ ἑστὶ, δεξιὸς
 Ἄρης ἡμῖν γενόμενος ὁ κεραυνός, καὶ ἀγαθὸς ἡ-
 μῖν φανίς. Ἐάν δὲ ἦ δεξιόχειρος, ἀντὶ τοῦ
 γενναῖος καὶ περιδείξιος. Ἄλλως· δεξιόσειρος, ὁ
 γενναῖος. οἱ γὰρ ἰσχυροὶ ἵπποι εἰς τὴν δε-
 ξιάν σφρᾶν ζεύγνυνται τοῦ ἄρματος.

Ib. Ἄρης δεξιόσειρος] τῷτο εὔρηται ἀπὸ μι-
 ταφορᾶς τῷ δεξιῷ πρὸς τῷ ἄρματι ἵππῳ.

147. Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη] ὁ ἑστὶ
 τὰ ὄπλα ἀπέβαλον.

Ib. Ζηνὶ τροπαίῳ] ἦγον τῷ τροπῆν αὐτῶν
 ποιήσαντι Διὶ· ἡμεῖς γὰρ σκυλεύσαντες αὐ-
 τῆς, ἀνθίκαμεν τὰ ὄπλα αὐτῶν αὐτῷ· ἐκ-
 τως δὲ τὰ αὐτῶν ὄπλα τέλη ἐκάλεσαν ἄσ-
 περ γὰρ ἀναγκασίως καὶ ὀφειλομένως τὰ τέλη
 δίδονται, ἔτω καὶ αὐτοὶ διὰ τὸ ἀξιοὶ εἶναι
 δίκην δίδονας τῆς μεγαλαυχίας, ὥσπερ ἔχει
 ὄψων τὰ αὐτῶν ὄπλα τοῖς θεοῖς ἀναθῆναι.

148. Πλὴν τοῖν συγεροῖν] συγεροῖν ἐστὶ τῶν
 ἀτυχῶν· οἱ τοῖστοι γὰρ αὐτῶν συγεροὶ καθιστῶ-
 κασιν. Οὗτοι δὲ (φασὶν) ἀλληλοκτονεύουσι
 ἢ διακρίναν τὴν νίκην, ὥστε τῷ ἠττηθέντος ἀ-
 ναθεῖναι τὰ ὄπλα.

Ib. Πλὴν τοῖν συγεροῖν] ἔτοι γὰρ ἢ καὶ
 ἀπέθανον, ἀλλὰ διότι ἢ διακρίθη αὐτῶν ἡ νίκη,
 διὰ τῷτο ἐκ ἀντίθεθ τὰ ὄπλα αὐτῶν τῷ
 θεοῖς.

149. Καθ' αὐτοῖν] ἀντὶ τῷ κατ' ἀλλέ-
 λων.

150. Δικρατεῖς λόγχας] ἀμφοτέρωθεν ἰσο-
 νημένας. Ἡ ὅτι ἀλλήλους ἀπέκταναν, καὶ ἢ
 ἑκατέρω λόγχη ἐκ εἰς κενὸν ἀπεπέμψθη, ἀλλ'
 ἑκράτησε τῷ ἑτέρω.

152. Ἄμγα

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

Ἄλλα γὰρ αἰ μεγαλώ-

νυμος ἦλθε νίκαι,

Τᾷ πολυαρμάτῳ

Ἀντιχαρεῖσα Θήβας.

155

Ἐκ μὲν δὴ πολέμων

Τῶν νῦν θείσθαι * λησμοσύνην

Θεῶν δὲ ναῦς χοροῖς παννύχοις πάν-

τας ἐπέλθωμεν ὁ Θήβας

Δ' ἐλελίχθων † Βακχεῖος ἄρχοι.

160

Α Ν Α Π Α Ι Σ Τ Ο Ι.

Ἄλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας

Κρέων ὁ Μεινοικέως, νεοχμὸς

* ALD. TURN. θείσθαι.

† ALD. TURN. in marg. ἐλελίξαν.

152. Ἄ μεγαλώνυμος] ἡ μεγάλην περιποι-
ῖσα δέξαν.

155. Ἀντιχαρεῖσα Θήβας] ἀντὶ τῆς, ἴσον αὐ-
τῇ χαρεῖσα, αἰς ἀντίθεος. Θέλει δὲ εἰπεῖν ὅτι
ἔσσι ἐφίλει τὴν νίκην, καὶ ἡ νίκη αὐτὴν ἀντι-
φύλασσι. Πρὸς χαίρεισαν γὰρ αὐτὴν καὶ αὐτὴ
χαρεῖσα ἔλθει. Ἡ, ἀντὶ τῶν κακῶν χαρεῖσα.

156. Ἐκ μὲν δὴ πολέμων] πάνυ πιθανῶς
τὰ τῆς εὐχῆς. Ἐπιμνησθέντες γὰρ δυσχερῶν,
πάλιν ἐπὶ τὰ κωταρχὰς εὐφύμα τρέπονται.

157. Τῶν νῦν θείσθαι] ἦσαν ἐκθίσθη καὶ ποιή-
σασι λησμοσύνην τῶν πολέμων τῶν νῦν σύν-
απτε δὲ τὸ ἐκ πρὸς τὸ θείσθαι.

159. Θήβας δ' ἐλελίξαν] ἐξάρχοι δὲ ὁ Δι-
όνυσος ὁ τὰς Θήβας ἐλελίξαν καὶ κινῶν ταῖς
Βακχεῖας. Ἄλλως ὁ Θήβας δ' ἐλελίχθων
Βακχεῖος, ὁ κινησίχθων. Ἐλελίχθονα δὲ τὸν
Διόνυσον φησὶ, διὰ τὰς ἐν ταῖς Βακχεῖαις κι-
νήσας. Ἡ τὴν τὴν γῆν σείοντα καὶ ἀναδακ-
χίοντα ταῖς χορείαις. Ὁ δὲ νῦς ὁ Θήβας
Βακχεῖος. Ὁ Σιδάραγις Διόνυσος, ὁ τῆς Θή-
βας πελίτης, ὁ ἐλελίχθων, ἄρχοι τῆς χορείας.

160. Ἐλελίχθων] ἦσαν ὁ κινῶν διὰ τῶν
χορῶν τὰς Θήβας. τῆτο δὲ ὁμοίον ἐστὶ τῷ
πολιούχοι χθονός.

161. Ἄλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας]
ἄριστα καὶ μεγαλοφρόνως δισκοιάσαι αὐτῷ
ὁ Χορὸς. Ἐπίσης γὰρ αἰν ταῦτα πρῶτον εἰ-
ήρασαν ὅτι ἡμεῖς συνήχθημεν ὑπὸ Κρίαντος.
Χάρην δὲ τὸ πρῶτον μὲν εὐχὴν αὐτὸς ποιή-
σασθαι, ἔπειτα δὲ δηλώσαι ὑπὸ τίνος συνθηροῖ-
σθαι. Παρατήρησι δὲ ὅτι πάντι ἐπιμνησθῶς δια-
γίγνεται δηλῶν ἡμῖν τὰ πράγματα ὁ ποιη-
τής, ὥστε ἐσπάρθαι μὲν αὐτὰ καὶ παρακί-
σθαι ἑτέροις προσώποις, πάντα δὲ δηλώσθαι.
Καὶ τὸ τῆ βασιλείας ὄνομα εὐθὺς παρατήρησι,
Κρέων ὁ Μεινοικέως. Καὶ τὸ νεοχμὸς δὲ ἐκ
ἔστιν ἀργόν.

162. Νεοχμὸς] νέος· νεωστὶ κατασταθὺς εἰς
τὴν ἀρχὴν καὶ τυραννίδα· τὸ δὲ ἔξῃς, ἀλλ'
ἰδὲ γὰρ Κρίαν ὁ νεωστὶ καινὸς βασιλεὺς τῆς
χώρας γενόμενος, τῇ προσφάτῳ παρὰ θεῶν αὐ-
τῷ δεδομένη ἐπιτυχία, τῆτο κατορθώσας.

163. Συνα-

Νεαραῖσι Θεῶν ἐπὶ συντυχίαις
 Χωρεῖ, τινὰ δὴ μῆτιν ἐρέσων
 Ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων
 Προὔθετο λέσχην,
 Κοινῷ κηρύγματι πέμψας.

165

I A M B O I.

ΚΡΕ. Ἄνδρες, τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς Θεοὶ
 Πολλῶ σάλῳ σείσαντες, ὤρθωσαν πάλιν
 Ὑμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν ἐκ πάντων δίχα
 Ἐσειλ' ἰκέσθαι τῆτο μὲν, τὰ Λαίε
 Σέβοντας εἰδῶς εὖ θρόνων αἰεὶ κράτη
 Τῆτ' αὖθις, ἠνίκ' Οἰδίπυες ὤρθε πόλιν,
 Καπεὶ διώλετ', ἀμφὶ τῆς κείνων ἔτι
 Παιῖδας μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν.
 Ὅτ' ἔν' ἐκεῖνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν
 Καθ' ἡμέραν ὄλοντο, παῖσαντές τε, καὶ
 Πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μιάσματι,
 Ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω

170

175

163. Συντυχίαις] συναντήσασιν.]
 164. Τινὰ δὴ μῆτιν ἐρέσων] ἐν ἑαυτῷ κινῶν καὶ μεριμνῶν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐρισσόντων.

165. Σύγκλητον λέσχην] τὴν συγκληθεῖσαν ἐξαιφνης ὁμιλίαν· ἐπειδήπερ μεταπεμφόμενος τῆς ἐντίμης, εἰς ἐκκλησίαν συτήγαρε.

166. Προὔθετο λέσχην] ὁμιλίαν συνεκρότησε.

16. Προὔθετο λέσχην] λέσχη κυρίως ἡ πολιουζία. Ἐπεὶ δὲ τῇ βουλῇ πολλῶν λόγων εἶς διὰ τῆτο λέσχην τὴν βουλὴν νῦν καλεῖ.

167. Πέμψας] μεταστυλάμενος.

168. Ἄνδρες, τὰ μὲν] δημογορία Κρέοντες πρὸς τὸν Χορὸν τὴν πρόστασιν λαβόντες τῆς πόλεως.

169. Πολλῶ σάλῳ] τροπικῶς, ὡς ἐπὶ νεῖς.

170. Ὑμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν] διὰ τῶν πομπῶν ὑμᾶς μετακαλεσάμενη χωρὶς ἀπάν-

των, ἐξαιρίτως πρὸς ὑμᾶς μόνον ἀπεσταλμένων. Ὁ δὲ λόγος ἐστὶ μὲν καὶ σημαντικὸς τῷ πράγματι· ἐστὶ δὲ καὶ τεχνικὸς· ἐγκαταλείπει γὰρ πρῶτον αὐτὸς. Ἀναγκαῖον δὲ τῷ παρόντι πρῶτον ἐπὶ πολιτικῇ ἀρχῇ, ὡνευ, ἑαυτῷ καταστῆσαι τῆς ὑπικῆς. Μεταπεμφάμενη ἔν (φυσίῳ) ὑμᾶς, εἰδῶς ὅτι ἀπεθιν πρὸς Λαῖον καὶ Οἰδίποδα εὐνοικῶς εἶχετε ὡς δῆπε καὶ πρὸς αὐτὸν τοιούτων φανερομένων. Διλοῖ δὲ διὰ τούτων καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῶν κατὰ Χορὸν γερόντων, ὡς ἔτι ἀποθιν ἀπὸ Λαίε ὄντων ἐν πολιτείᾳ.

173. Τῆτ' αὖθις] δέον εἰπεῖν, τῆτο δ' αὖθις, ἀσυνδέτως εἶπε καὶ ἐστὶν ὁμοίον τῷ, — καθόκει μὲν ἔσθ' ὅτι Δισσοὺς Ἀτρεΐδας αὐτόχειρ κτείνην ἔχων, Ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον ἐμπίπτων στρατηλατῶν.

180. Κατ'

- Γένεσ κατ' ἀρχισεΐα τῶν ὀλωλότων. 180
 “ Ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν
 “ Ψυχὴν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν
 “ Ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβῆς φανῆ·
 “ Ἐμοὶ γὰρ, ὅστις πᾶσαν εὐθύνων πόλιν,
 “ Μὴ τῶν ἀρίστων ἄπτεται βελευμάτων, 185
 “ Ἄλλ' ἐκ φόβου τῆ γλώσσαν ἐγκλείσας ἔχει,
 “ Κάκιος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ·
 “ Καὶ μείζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὐτῆ πάτρας
 “ Φίλον νομίζει, τῆτον εὐδαμῆ λέγω.”
 Ἐγὼ γὰρ (ἴσω Ζεὺς “ ὁ πάνθ' ὀρῶν αἰεῖ,” 190
 Οὐτ' ἂν σιωπήσαιμι τὴν ἄτην ὀρῶν
 Στείχεσαν ἀσοῖς ἀντὶ τῆς σωτηρίας,
 Οὐτ' ἂν φίλον ποτ' ἀνδρα δυσμενῆ χθονὸς
 Θεῖμην ἑμαυτῷ· τῆτο γινώσκων, ὅτι
 Ἦδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα, καὶ ταύτης ἔπι 195
 Πλέοντες ὀρθῆς, τὰς φίλας ποιούμεθα.
 Τοιοῖσδ' ἐγὼ νόμοισι τήνδ' αὔξω πόλιν,
 Καὶ νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω

180. Κατ' ἀρχισεΐα] ἐδιδίκατος κατ' οἰκιστέ-
 πητα, κατὰ συγγένειαν.

16. Γένεσ κατ' ἀρχισεΐα] τὸ ἀρχισεΐα ἡ-
 δειτέρῳ ἴσιν, ἀντὶ τῆ ἀρχισεΐαν καὶ συγ-
 γένειαν. Καὶ ἴσιν ὅμοιον τῷ γνώμα, ἦσαν
 γνωμάτισμα καὶ νῦν. Ὡς ἐν τῷ τε εὐρη-
 ται ἔχον,

“ Ἐχουσι αἱ γνώμα μὴ πιερωμένη”

καὶ ἐν Εὐριπίδῃ·

“ Ὡς ἐν δὲ πᾶσι γνώμα, ταυτὸν ἐμπρέπει”.

181. Ἀμήχανον δὲ] οἱ μὲν Χίλωνι ἀνα-
 τίθεισι τὴν γνώμην, οἱ δὲ Βίαντι, ὅτι Ἀρχὴ
 ἀνδρα δεικνυται.

185. Μὴ τῶν ἀρίστων] δίδω γὰρ ἀρίστων

VOL. II.

[ANTIGONE.]

βελευμάτων ἄπτεσθαι, καὶ παρρησιάζεσθαι
 ἐν αὐτοῖς, μὴ ἀποδειλιῶντα.

187. Νῦν τε καὶ πάλαι] καὶ πρὶν ἀρξῆ,
 καὶ νῦν ὅτε ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἐβλήθη.

193. Οὐτ' ἂν φίλον ποτ'] ἢ κ' ἂν κτήσαι-
 μι φίλον τῆς ἑμῆς πόλεως δυσμενῆ. Τῆτο
 δὲ εἰς Πολυμήκη συντίθει.

195. Ἦ δ' ἐστὶν ἡ σώζουσα] ἡ πόλις δη-
 λονίτι.

196. Πλέοντες ὀρθῆς] πορευόμενοι· ἡ δὲ με-
 ταφορὰ ἀπὸ τῶν νεῶν.

198. Καὶ νῦν ἀδελφὰ] ἴσα ὅμοια μέλλον
 δὲ περὶ ἀπαχθοῦς κηρύγματος λέγειν· μα-
 κροτέρῳ χρῆται τῷ λόγῳ· καὶ πρῶτον μὲν
 ἐγκωμιάζει τὸν Ἐπεικέου ὕστερον δὲ ἐλέγχει
 τὸν Πολυμήκη, καὶ δεικνυσιν αὐτὸν μίσεσ ἀ-
 ξιον καὶ τῆς τοιαύτης τιμωρίας.

G g

207. Αἵματος

- Ἄσσοισι, παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίπυ περὶ.
 Ἐτεοκλέα μὲν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν 200
 Ὀλωλε τῆσδε, πάντ' ἀριεύσας δορὶ,
 Τάφῳ τε κρύψαι, καὶ τὰ πάντ' ἀφαγνίσαι*
 Ἄ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς
 Τὸν δ' αὖ ξύναιμον τῆδε, (Πολυνεΐκην λέγω)
 Ὃς γῆν πατρώαν καὶ θεὸς τὲς ἐγγενεῖς, 205
 Φυγὰς κατελθὼν, ἠθέλησε μὲν πυρὶ
 Πρῆσαι κατάκρας, ἠθέλησε δ' αἵματος
 Κοινῆ πάσασθαι, τὲς δὲ δελώσας ἄγειν
 Τῆτον πόλει τῆδ' ἐκκεκηρύχθαι, τάφῳ
 Μῆτε κτερίζειν, μῆτε κωκῦσαι τινα, 210
 Ἐἴην δ' ἄθραπτον, καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας
 Καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεδὸν αἰκισθέντ' ἰδεῖν.
 Τοιοῦδ' ἐμὸν φρόνημα· κἄποτ' ἐκ γ' ἐμῆ
 Τιμὴν προέξωσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων
 Ἄλλ' ὅστις εὖνεσ τῆδε τῆ πόλει, θανῶν 215
 Καὶ ζῶν ὁμοίως ἐξ ἐμῆ † τιμήσεται.
 ΧΟΡ. Σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως Κρέον,
 Τὸν τῆδε δύνεν καὶ τὸν εὐμενῆ πόλει.
 Νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντί περ τ' ἐνεσί σοι,
 Καὶ τῶν θανόντων, χ' ὥπόσοι ζῶμεν περὶ. 220
 ΚΡΕ. Ὡς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε τῶν εἰρημένων.
 ΧΟΡ. Νεωτέρῳ τῷ τῆτο βασιάζειν πρόθεσ.

* TURN. ἀφανίσαι.

† ALD. ἐκ γ' ἐμῆ.

207. Αἵματος κοινῆ] ἀντὶ τῆ ἰμφολίαι· ἢ
 τῆ ἀδελφικῆ αἵματος· παροξυντικὰ δὲ λαν
 ταῦτα τῶν ἀκέντων.

212. Αἰκισθέντ' ἰδεῖν] τῆτο καθ' ὅλον καὶ
 μέρος· τὸ μὲν αἰκισθέντα, ὅλον τὸ δὲ δέμας
 μέρος.

218. Τὸν τῆδε δύνεν] λήπει τὸ μὴ θάπ-
 ται.

219. Νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντί περ τ' ἐνεσί

σοι] ἀντὶ τῆ, ἕξασί σοὶ ὅπως θέλει κρη-
 θετεῖν.

221. Ὡς ἂν σκοποὶ, νῦν σκοποὶ, φύλακι,
 ἀντὶ τῆ, μελιτω ὄμην ἢ φυλακὴ τῶν κρη-
 μένων.

222. Νεωτέρῳ τῷ τῆτο βασιάζειν] τῆτο
 τὸ φορτίον. τὸ δὲ πρόθεσ, ἀντὶ τῆ πρόθεσ
 χράνται γὰρ τῆ Πρὸ ἀντὶ τῆς Πρὸς.

224. Ἐπιπύ-

ΚΡΕ. Ἄλλ' εἰς ἔτοιμοι τῷ νεκρῷ τ' ἐπίσκοποι.
 ΧΟΡ. Τί δῆτ' ἂν ἄλλα * τῷτ' ἐπεντέλλοις ἔτι;
 ΚΡΕ. Τὸ μὴ πιχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε. 225
 ΧΟΡ. Οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος, ὃς φανεῖν ἐρᾷ.
 ΚΡΕ. Καὶ μὴν ὁ μισθός γ' ἔτος· “ ἄλλ' ὑπ' ἐλπίδων
 “ Ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν.”
 ΑΓΓ. Ἄναξ, ἐρῶ μὲν ἔχ' ὅπως τάχως ὑπο
 Δύσπνης ἰκάνω κῆφον ἐξάραις πόδα. 230
 Πολλάς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις,
 Ὀδοῖς κυκλῶν ἑμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν
 Ψυχὴν γὰρ ἠῦδα πολλά μοι μυθεμένη,
 Τάλας, τί χωρεῖς, οἷ μολῶν δώσεις δίκην;
 Τλῆμον, μενεῖς αὖ; κεῖ † τὰδ' εἴσεται Κρέων 235
 Ἄλλα παρ' ἀνδρὸς, πῶς σὺ δῆτ' ἐκ ἀλγυνῆ;
 Τοιοῦθ' ἐλίσσων ἤνυτον σχολῆ βραδύς·
 Χ' οὕτως ὁδὸς βραχεῖα, γίγνεται μακρά.

* ALD. TURN. ἄλλω. † TURN. in marg. καί.

224. Ἐπιπέλλοις ἔτι] τῷτο ἕτας ἵπτοις, τί δῆτα ἐπέλλοις ἂν καὶ προσταξίαις ἡμῖν ἔτι; καὶ εἰς τὸ ἐξῆς τῷτο ὁ μίλλυς εἰπῶν ἐπ' ἄλλω; ἦσαν ἐπὶ τῷ προφροντίτι ἄλλο δ' ἐπ' ἄλλω ὀφείλου εἰπῶν, τῷτο εἰπῶν.

225. Τὸ μὴ πιχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε] λήπει ἢ Διὰ διὰ τὸ μὴ ἐπιτρέπειν μηδὲ συγχαρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν ἔλγον δὲ καὶ τὴν παιδίαν, πῶσιπ.

227. Καὶ μὴν ὁ μισθός ἕτος] ὁ θάνατος δηλοῦσι.

228. Ἄνδρας τὸ κέρδος] ἔτι κέρδος καὶ τῷ θανάτῳ ἐνὶ καταπιφρονήμασιν. Οἷον, ὑπ' ἐλπίδων τῷ διαφυγῶν, καὶ τοῖς ἐπικινδύνοις ἔργοις ἐπιχωρεῖσιν. Οὐ γὰρ προσέδρα τινα τῶν οἰκίαν τῷτο ποιήσιν· θάλασσι γὰρ ἦσαν.

229. Ἐρῶ μὲν ἔχ' ὅπως τάχως ὑπο] ἢ τῷτο λέγω ὅτι μετὰ σπεδῶς ἀσθμαίνων, πρὸς σὲ πιπόμεμαι· πολλάκις γὰρ ἐπιστά; ἰλογισάμενη πῶτιρον ἔλθω πρὸς σὲ, ἢ μή.

Ib. Ἄναξ, ἐρῶ μὲν] ἀφίξει τῷ φύλακος ἀγγιλλοντος ὡς ἐπιβλέ τις ἐπὶ τῷ Πολυνίκῃ κόνιν.

231. Ἐπυστάσεις] ἐπυστάσεις.

Ib. Πολλάς γὰρ ἔσχον] ἦσαν πολλαὶ φροντίδες ἐπίσταν καὶ ἐπὶ τῶν ἐμοὶ ἐπιναχαρήσιως. Τὸ δὲ, κυκλῶν ἑμαυτὸν ὁδοῖς, ἢ ἀντιπρόφρων ἑμαυτὸν εἰς ἀναχαρήσιν ἐν ταῖς ὁδοῖς δι' ὧν ἐπορεύμεθα. Ἡ ἐν ὁδοῖς καὶ ἀναπολίσει κυκλῶν ἑμαυτὸν, τῷτ' ἐστὶ κατὰ τῶν σρέφων τὴν ἀναχαρήσιν.

232. Ἄναστροφήν] ἐπυστάσεις.

234. Τάλας, τί χωρεῖς] ταῦτα ἢ ψυχὴν με παρήσει.

Ib. Οἷ μολῶν] ἀντὶ τῷ ἕπερ.

236. Οὐκ ἀλγυνῆ] ἢ τιμωρηθῆσθαι.

237. Ἐνυτον σχολῆ βραδύς] γράφεται ταχύς· καίτοι ταχύς ἂν, βραδύς ἦνυτον τὴν ὁδόν.

Τέλος γε μέντοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν.

Σοὶ κεῖ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω δ' ὅμως. 240

Τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος,

Τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον.

ΚΡΕ. Τίδ' ἔσιν ἀνθ' ἧ τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν;

ΑΓΓ. Φράσαι θέλω σοὶ πάντα * τὰμαυτῆ· τὸ γὰρ
Πρᾶγμ' ἔτ' ἔδρασ', ἔτ' εἶδον ὅστις ἦν ὁ δρῶν 245
Οὐδ' ἂν δικαίως ἐς κακὸν πέσοιμί τι.

ΚΡΕ. Εὖγε σοχάζη, κάποφράγνυσαι κύκλω

Τὸ πρᾶγμα· δηλοῖς δ' ὡς τι σημαίνων νέον.

ΑΓΓ. “ Τὰ δεινὰ γὰρ τοι προστίθησ' ὄκνον πολύν.

ΚΡΕ. Οὐκὲν ἔρεῖς ποτ', εἴτ' ἀπαλλαχθεὶς ἄπει; 250

ΑΓΓ. Καὶ δὴ λέγω σοί· τὸν νεκρὸν τις ἀρτίως

Θάψας βέβηκε· καὶ πὶ χρωτὶ διψίαν

Κόνιν παλύνας, κάφαγισεύσας ἂ † χρῆν.

ΚΡΕ. Τί φῆς; τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε;

ΑΓΓ. Οὐκ οἶδ'· ἐκεῖ γὰρ ἔτέ τε γενῆδος ἦν 255

Πλῆγμ', ἔ δικέλλης ἐκβολή· σύφλος δὲ γῆ

Καὶ χέρσος ἀρρώξ, ἐδ' ἐπημαξευμένη

* ALD. πρῶτα. † TURN. in marg. χρῆ.

240. Κεῖ τὸ μηδὲν ἐξερῶ] Καὶ εἰ μηδὲν σοὶ περὶ τὸν λόγον λέξω. * Ἦ ἔσας· εἰ καὶ τὸ μηδὲν σοὶ μέλλω λέγειν. Καὶ γὰρ ἐκ τῆς εἰπεῖν καὶ σιγῆσαι, ἔδεν ἄλλο λήπεται, ἢ θανάτῳ με κολάζεσθαι. Ἀκόλουθον δὲ καὶ τὸ ἐξῆς διὰ νόημα· ἐλπίζω γὰρ ὅτι ἔδεν ἄλλο πάθειμι ἢ τὸ μόρσιμον· ὡστε ἔδεν μοι χεῖρον ἀποδίδεται ἐκ τῆς εἰπεῖν.

241. Τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος] ὑπὸ γὰρ τῆς ἐλπίδος νεικημένος ἐλήλυθα. Ἦ ἔσας· ἀντιληπτός τῆς ἐλπίδος ἐλήλυθα.

247. Κάποφράγνυσαι κύκλω] κύκλω σαυτὸν ἀσφαλίζη, ἢ αὐτὴν τὴν πρᾶξιν.

250. Οὐκὲν ἔρεῖς ποτ'] τὸ ἀγγίλῃ πι-

ριπλέκοντος τὸν λόγον, καὶ εὐλαβημένοι σπῆλαι τὸ πραχθῆν, ἐπιθυμῶν ὁ Κρέων ἀκούσαι, εὐελπὶν αὐτὸν ποιεῖ αἷς ὅτι ἔδεν πίστεται. Οὐ γὰρ ἀπιλαῖ κελύων εἰπεῖν, ἀλλὰ φησὶ ὅτι δουλάσας τὸ πρᾶγμα, ἀπὸ ἀθῶς. Δίδωσι δὲ καὶ ἀνδράσι βασιλικοῖς τὸ ψεύσασθαι διὰ τὸ χρήσιμον.

253. Κόνιν παλύνας] βαλῶν, ἢ λιπτύνας τὴν λεγομένην χυτὴν γῆν.

256. Δικέλλης] πελίκας, ἀξίτης.

Ib. Στύφλος] σκληρά.

257. Ἀρρώξ] μὴ ἐσχισμένη.

Ib. Οὐδ' ἐπημαξευμένη] ἐσκαμμένη.

Τροχοῖσιν, ἀλλ' ἄσημος οὐργάτης τις ἦν.
 Ὅπως δ' ὁ πρῶτος ἡμῖν ἡμεροσκοπὸς
 Δείκνυσι, πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν. 260
 Ὅ μὲν γὰρ * ἠφάνισο τυμβήρης μὲν ἔ·
 Λεπτὴ δ' ἄγος φεύγοντος ὡς ἐπῆν κόνις.
 Σημεῖα δ' ἔτε θηρὸς, ἔτε τε κυνῶν
 Ἐλθόντος, ἔσπασαντος ἐξεφαίνετο.
 Λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόθεν κακοὶ, 265
 Φύλαξ ἐλέγχων φύλακα· κἂν ἐγίνετο
 Πληγὴ τελευτῶσ'· ἔδ' ὁ κωλύσων παρῆν.
 Εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὐξειργασμένος,
 Κεῖδεις ἐναργῆς, ἀλλ' ἔφευγε τὸ μὴ εἰδέναι.
 Ἦμεν δ' ἔτοιμοι καὶ μύθρας αἶρειν χεροῖν, 270

* ALDUS, οὐδ' ἔν γάρ.

258. Ἄλλ' ἄσημος οὐργάτης τις ἦν] ὁ πρῶτος ἐργασάμενος ἀγνωστος ἦν. Ἐκπλήθει δὲ αὐτὸν βέλεται ὡς ὅτι ἐκ τίνος τῶν κριτῶν γέγονεν.

261. Τυμβήρης μὲν οὐ] ἢ κατὰ βάθος ἦν τεταμμένος, ἀλλ' ὡς ἔχει, ἐπιβεβλημένη ἦν ἡ ἀμμος. Τῆτο δὲ ἰσοῖσιν ὁ θάλασς νόμος χάρις· οἱ γὰρ νεκρὸν ἱεῶντες ἀταφοί, καὶ μὴ ἐταμνωμένοι κόνιν, ἐναργῆς εἶναι ἰδοῦν ὡς περὶ ἐν τῷ τῆς ἀσπίδος τις ἑκκλιμα φεύγων λεπτὴν κόνιν ἐπιπέσει τοῖς νεκροῖς, ὅπως ἦν καὶ ἐπὶ τῷ Πολυπίκῃ. Καὶ τῆτο δὲ ἡ Ἀντιγόνη καθαροῖαν ἔγκα πιπτοῖται. Λόγος δὲ ὅτι Βυζύνης Ἀθήνησι κατηράσατο τοῖς περὶ αὐτὸν ἀταφῶν σῶμα.

262. Λεπτὴ δ' ἄγος] ἴστέον ὅτι οἱ ἐκβεβλημένοι νεκροὶ καὶ μὴ τάφῳ τετυχηκότες, δοκῶσι τοῖς ὄρσιον ὡς ἐναργῆς μὴ ταφῆς ἠξιώσθαι· κακλυφθεὶς οὖν Πολυπίκῃ· τῆ κόνι, τὸ δοκεῖν ἐναργῆς εἶναι ἐξέφυγεν.

263. Σημεῖα δ' οὐτε θηρὸς] πολλακίς γὰρ καὶ κύνες καὶ λέοντες καὶ ἀρκτοὶ σπαραξάντες τι ζῶον καὶ καταβροῦζάντες ὅσον ἰδέοντο, τὸ λοιπὸν κατέχευαν εἰς δευτέρην τράπεζαν αὐτοῖς γιγνησόμενον.

266. Φύλαξ ἐλέγχων φύλακα] ἐπὶ ἐκ διαδοχῆς αἱ φυλακαὶ γίνονται, ἢ πορῶμεν εἰς τὴν τίνος φυλακὴν ἐρχόμεναι.

Id. Φύλαξ ἐλέγχων φύλακα] ἐπειδὴ γὰρ οἱ λόγοι τῶν φυλάκων ἴσαν, διὰ τῆτο πρῶτον εἶπε λόγους, εἶτα φύλαξ ἐλέγχων φύλακα εἶπε. Καὶ ἐστὶν ὅμοιον τῷ παρὰ Θουκυδίδῃ· ἐκείνος γὰρ περὶ τῶν Ἀθηναίων νῆων τὸν λόγον ποιούμενος, πρὸς τὰς αὐτῶν στρατηγῆς μετεῖσι, οὕτως εἶπεν, Ἐν ἡ αἱ Ἀττικαὶ νῆες παραγενόμεναι τοῖς Κερκυραίοις, εἶπη πιέζοντο, φόβον μὲν παρεῖχον τοῖς ἐναντίοις, μάχης δ' οὐκ ἔρχον, διδιότες οἱ στρατηγοὶ τὴν πρόρρησιν τῶν Ἀθηναίων.

268. Εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος] ἕκαστος μὲν γὰρ τὸν πλησίον ἰδοῦναι πιπραχέναι, ἀκριβῶς δὲ αὐτὸν κατελέγειν οὐκ ἔδύνατο.

270. Ἦμεν δ' ἔτοιμοι καὶ μύθρας] σίδηρον πιπυρακταμένον· εἰδῶσι γὰρ οἱ ὀμιλοῦντες ταῦτα ποιεῖν· μύθρας γὰρ αἶροντες ἰσπαρῶνται, μέμιν τα ὄρκια ἕως αὐτοὶ φανῶσι, καὶ βίπτουσιν αὐτὰ εἰς θάλασσαν, ὅπως ἐν αἰώνια τὰ ὄρκια ὑπάρχη. Ὡς καὶ Καλλιμάχος·

“ Φωκίαν μίχρῃς καὶ μίχρῃς μίχρῃς εἰς ἀλὶ
 “ μύθρας.

“ Καὶ

Καὶ πῦρ διέρπειν, καὶ θεὸς ὀρκωμοτεῖν,
 Τὸ μὴ τεδράσσαι, μήτε τῷ ξυνειδέναι
 Τὸ πρᾶγμα βελεύσαντι, μήτ' εἰργασμένῳ.
 Τέλος δ' ὅτ' εἰδὲν ἦν ἐρευνῶσι πλέον,
 Λέγει τις εἷς, ὃς πάντας ἐς πέδον κάραι 275
 Νεῦσαι φόβῳ προὔτρεψεν· εἰ γὰρ εἶχομεν
 Οὐτ' ἀντιφωνεῖν, εἴθ' ὅπως δρῶντες, καλῶς
 Πράξαιμεν· ἦν δ' ὁ μῦθος, ὡ ἀνοιζέον
 Σοὶ τῆργον εἴη τῆτο, κἄχι κρυπτέον.
 Καὶ ταῦτ' ἐνίκα, κἀμὲ τὸν δυσδαίμονα 280
 Πάλος καθαιρεῖ τῆτο τὰγαθὸν λαβεῖν.
 Πάρεμι δ' ἄκων εἶχ' ἐκῆσιν οἶδ' ὅτι.
 “ Στέργει γὰρ εἰδείς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν.”

ΧΟΡ. Ἄναξ, ἐμοί τοι μήτι καὶ θεήλατον
 Τοῦργον τόδ', ἢ ξύννοια βελεύει πάλαι. 285
ΚΡΕ. Παῦσαι πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεσῶσαι λέγων·
 Μὴ φευρεθῆς ἄνευ τε καὶ γέρον ἅμα.
 Λέγεις γὰρ ἐκ ἀνεκτὰ, δαίμονας λέγων,
 Πρόνοϊαν ἴσχειν τῆτε τῆ νεκρῆ πέρι.
 Πότερον ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην 290

“ Καὶ τὸ πῦρ δὲ διαπορευόμενοι ὤμιον.”
 Ἄλλως. “Ετοιμοὶ ἡμῖν πάσας βασάνας ὑπο-
 μείναι πρὸς ἔλεγχον· εἰσθάσει δὲ ἡμιούντες καὶ
 πίσυς διδόντες, μύθους βασάζειν, καὶ πῦρ
 ὑπερβαίνειν τὰς γὰρ μὴ ἐνόησε τῶ ἀμαρτή-
 ματι, φοντο καὶ ἐν τύποις γῆ ἀλγίῃ.

Ib. Μύθους] πιπυρακτωμένος σίδηρος.

274. Τέλος δ' ὅτ' εἰδὲν] τὸ εἶξῃς, ὅτε δὲ
 ἐρευνῶσιν ἡμῖν εἰδὲν πλείον τέλος ἐφαίνετο.

281. Πάλος καθαιρεῖ] ἀντὶ τῆ καταλαμ-
 βασι, ὥστε ἀπαγγεῖλαι σοὶ ἐπιθεὶ εἰς τὰ
 ἀγαθὰ κλήρους βάλλουσιν, ἐν ἧσιν τῆτό φησι
 καὶ εὐκλειοὶ γὰρ τιγες λέγονται.

Ib. Πάλος καθαιρεῖ] εἰκότως εἶπε τὸ κα-
 θαιρεῖ, κίνδυνον γὰρ παρὰ τῷ Κρέοντος ἔδοκει

αὐτῷ ἢ ἀγγεῖλαι ἐπιθεῖν ἢ ἐπιθεῖν πρῶτον μὴ
 ἀκαμπτὸς ἦν, καὶ ἐκ ἐβόλετο τιαυτὰ, ἐ-
 πιθεῖν ὕστερον δὲ ὑπὸ τῆ πάλα ταύτη τῷ
 γνώμην κατέβαλε, καὶ ἄκων εἰς τῆτ' ἐχόρη-
 σεν.

285. Ἡ σύννοια βελεύει] πάλαι ἢ οἰκτιρῶ-
 μοι βελεύεται καὶ οἶνται μὴ καὶ θεήλατον
 εἶσι τὸ πρᾶγμα.

286. Παῦσαι πρὶν ὀργῆς] δημογραφία Κρι-
 οντος μετ' ὀργῆς.

Ib. Μεσῶσαι] πληρῶσαι.

287. Ἄνευ τε καὶ γέρον ἅμα] ἵνατίς
 γὰρ ἢ αἰτία τῶ γῆρας.

Ἐκρυπτον αὐτὸν, ὅστις ἀμφικίονας
 Ναῆς πυρώσων ἦλθε κἀναθήματα,
 Καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν;
 Ἡ τὰς κακὰς τιμῶντας εἰσορᾶς θεός;
 Οὐκ ἔστιν ἄλλα ταῦτα καὶ πάλαι πόλεως 295
 Ἄνδρες μόλις φέροντες ἔρρόθεν ἐμοί,
 Κρυφῆ κάρᾳ σείοντες· εἰδ' ὑπὸ ζυγῶ
 Λόφον δικαίως εἶχον ὡς σέργειν ἐμέ.
 Ἐκ τῶνδε τέττις ἐξεπίσμαι καλῶς
 Παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε· 300
 “ Οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν, οἶον ἄργυρος,
 “ Κακὸν νόμισμ' ἔβλασε· τέττο καὶ πόλεις
 “ Πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων·
 “ Τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας
 “ Χρησὰς πρὸς αἰσχροῦ πράγμαθ' ἴσασθαι βροτῶν.
 “ Πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν, 306
 “ Καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι.”
 Ὅσοι δὲ μισθαρνῆντες ἤνυσαν τάδε,
 Χρόνῳ πότε' ἐξέπραξαν ὡς δῆναι δίκην.

291. Ἀμφικίονας] τὰς ἀμφοτέρωθεν ὑπὸ κίονων βασάζομενος ναῆς.

295. Οὐκ ἔστιν ἄλλα ταῦτα] τὸ ταῦτα ἢ ἀπὸ τῆς τῆν Πολυνίκεος ταφῆν νοητόν, ἢ ἢ τὸ μόλις φέροντες, ἀπὸ τῆς οὐ προφανῶς, ἀλλὰ συνεισαγμένης προτινόντις· ἢ ἀπὸ τῆς, ἢ ἀπὸ τῆς Πολυνίκεος ἐπιστολῆς, ἢ ἢ τὸ μόλις φέροντες· ἀπὸ τῆς δυσχερῶς καὶ βαρέως ταῦτα δεχόμενοι.

297. Κρυφῆ κάρᾳ σείοντες] οἶον, μὴ πιθόμοι τοῖς ἐμοῖς κρυψίμασι, μόνον συνήνεν μοι, ἐχ' ἔτι διακείμενοι.

298. Λόφον δικαίως εἶχον] ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων τῶν μὴ βελομένων ὑπὸ τῶν ζυγῶν εἰκῆ. Ταῦτα (φησὶν) ὑπὸ ἐκείνων πράττεται τῶν βελομένων λάθρα σαλευσαι τῆν ἡμιτίραν ἀρχῶν.

299. Ἐκ τῶνδε τέττις ἐξεπίσμαι] ἀπὸ τέττων (φησὶ) τῶν δυσχερῶν με τοῖς κρυψίμασι οἱ φύλακες μισθοὶ λαβόντες ἔθαψαν τὸν νεκρὸν.

300. Παρηγμένους] ἡπατημένους.

302. Κακὸν νόμισμ' ἔβλασε] εἰκότως εἶπε τὸ νόμισμα· ἐκ νόμου γὰρ πάντα ἐτάχθησαν ἐκτελεσθαι.

305. Ἰσασθαι βροτῶν] τὸ βροτῶν πρὸς τὸ φρένας συναπτόν, ἢ πρὸς τὸ πράγματα, ἢ πρὸς αἰσχροῦ πράγμαθ' ἐλθῆν βροτῶν, ἢ πρὸς δυστυχίας καὶ ἀφανισμῶς.

308. Μισθαρνῆντες] μισθὸν λαβόντες.

1b. Ἦνυσαν] ἀπὸ τῆς ἐπιμαρτήσαν.

309. Χρόνῳ πότε' ἐξέπραξαν] ἀπὸ τῆς, φησὶ ἴσασθαι καὶ τιμαρτήσονται.

310. Ἄλλ'

Ἄλλ' εἶπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμῆ σέβας, 310
 Εὖ τῆτ' ἐπίσασ', (ὄρκιος δέ σοι λέγω)
 Εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τῆδε τῆ τάφῃ
 Εὐρόντες ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμοὺς,
 Οὐχ ὑμῖν ἄδης μῶνος ἀρκέσει, πρὶν ἂν
 Ζῶντες κρεμασοὶ τήνδε δηλώσῃθ' ὕβριν. 315
 Ἴν' εἰδότες τὸ κέρδος ἔνθεν οἴσέον,
 Τολοιπὸν ἀρπάξῃτε, καὶ μάθηθ' ὅτι
 Οὐκ ἐξ ἀπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.
 “ Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχυρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας
 “ Ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους.” 320

ΑΓΓ. Εἰπεῖν τι δώσεις* ; ἢ σραφεῖς οὕτως ἴω ;

ΚΡΕ. Οὐκ οἶσθα καὶ νῦν ὡς ἀνιαρῶς λέγεις ;

ΑΓΓ. Ἐν τοῖσιν ὡσὶν ἢ πὶ τῇ ψυχῇ δάκνη ;

ΚΡΕ. Τί δαί ; ρυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπως ;

ΑΓΓ. Ὁ δρῶν σ' ἀνιᾶ † τὰς φρένας, τὰ δ' ὦτ' ἐγώ. 325

ΚΡΕ. Οἴμ', ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ.

ΑΓΓ. Οὐκ οὖν τὸδ' ἔργον τῆτο ποιήσας ποτέ ‡.

ΚΡΕ. Καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀργύρῳ γε, τὴν ψυχὴν προδός.

ΑΓΓ. Φεῦ.

* TURN. in marg. δι δώσεις. † ALDUS, Ὁ δρῶν, ἀνιᾶ.

‡ TURN. in marg. ἐγώ.

310. Ἄλλ' εἶπερ ἴσχει Ζεὺς] ὅτι εἰν, εἰ τιμῶ
 καὶ σέβω τὸν Δία, καὶ μὴ ἐπισηκῶ αὐτόν.

314. Οὐκ ὑμῖν ἄδης μῶνος ἀρκέσει] ἢ ἐ-
 θὺς ὑμᾶς τῷ ἄδῃ παραδώσω, ἀλλὰ τιμαρίαις
 κρεμασαῖς παραδύς, βαρύτερον τὸ ζῆν τῷ θά-
 νῳ ὑμῖν ἀπεργάτομαι, παρὰ τὸ Ὀμηρικόν.

—“ οὐ οἱ ἔπειτα.”

“ Ἀρκίον ἐσοῖται φυγίαν κύνας ἰδ' οἰωνός.”

315. Τήνδε δηλώσῃθ' ὕβριν] ἡμολογήσῃτε
 ταύτην τὴν καταφρόνησιν.

316. Ἴν' εἰδότες τὸ κερδαίνειν] ἵνα μάθῃ-

τες ὅθεν δεῖ κερδαίνειν, τολοιπὸν ἐκείνα ἀρπάξῃτε.

321. Εἰπεῖν δι δώσεις] ἐπιτρέψῃς καὶ ἐμὴ
 εἰπεῖν ; ἢ ἀπέλθω ;

322. Οὐκ οἶσθα καὶ νῦν] ἀπίθῃ καὶ γὰρ
 νῦν λέγων, ἀνιαρὸς μοι εἶ.

324. Ῥυθμίζεις] σχηματίζεις. διατυπῶ.

325. Ὁ δρῶν σ' ἀνιᾶ] συνετάς ἐπὶ τῶν
 ἀγγελθῆντων ἀπελογίσαστο, ὡς ἐκ ἂν αἴται.

326. Ὡς λάλημα δῆλον] λάλημα, τὸ ἐπ'
 περίτρημμα τῆς ἀγορᾶς, οἷον πανῶρες.

327. Οὐκ οὖν τὸδ' ἔργον τῆτο ποιήσας ποτέ]
 ἀντ'. τῷ, εἰδέποτε ἐφλυάρεσα.

* Η δεινόν, ἢν δοκῆ γε, καὶ ψευδῆ δοκεῖν.

330

ΚΡΕ. Κόμφευε νῦν τὴν δόξαν· εἰ δὲ ταῦτα μὴ
Φανεῖτέ μοι τοὺς δρώντας, ἔξερθεῖθ' ὅτι
“ Τὰ δεινὰ* κέρδη πημοναῖς ἐργάζεται.”

ΑΓΓ. Ἄλλ' εὐρεθείη μὲν μάλις· εἰ δέ τοι
Ληφθῆ τε καὶ μὴ, (τῆτο γὰρ τύχη κρινεῖ)
Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὄψει σὺ δεῦρ' ἐλθόντά με.
Καὶ νῦν γὰρ ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς
Σωθεῖς, ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν.

335

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Ι Κ Α. Σ Τ Ρ Ο Φ Η Α.

Πολλὰ τὰ δεινὰ, “ κεδὲν ἀν-
θρώπων δεινότερον πέλει.”

340

Τῆτο καὶ πολὺ πέραν
Πόντε χειμερίῳ νότῳ
Χωρεῖ περιβρυχίοισι
Περῶν † ὑπ' οἴδμασι·

* TURN. in marg. Τὰ δεινὰ.

† ALD. TURN. Πτεφῶν.

330. Η δεινόν, ἢ δοκῆ γε] δεινόν τῆτο ἔστι τὸ ψευδῆ ὑποκρινεῖν ἢ ἔστι γὰρ τὴν δόξαν ἐκείνων μεταστρέφειν.

Ib. Ἡ δεινόν] ἢ καὶ ὄντως, εἰάν δοκῆ καὶ ὑπολαμβάνη τις κατὰ τιος τι, δεινόν καὶ χαλεπὸν ὑπάρχει καὶ τὸ δοκεῖν, καὶ τὸ ὑπολαμβάνειν ψευδῆ. δόξαν δ' εἰπεῖν, καὶ εἰάν δοκῆς, ψευδῆ δοκεῖν εἶπε· καὶ εὖροις πολλὰ τοιαῦτα ἑτέρας σχηματίζόμενα, καὶ ἔπρος τὴν ἐμπροσθεν σύνταξιν. λέγει δὲ τὸ ψευδῆ δοκεῖν, διὰ τῆτο ὅτι καὶ ἡ ψευδὴς δόξα ἢ τοσοῦτον λυπεῖ. Ἄλλ' ὅπως τὸ δοξάζειν κακόν ἐστιν.

331. Κόμφευε νῦν τὴν δόξαν] σεμνολόγει τὴν δόκασιν· περιλάλει· κομψὸς γὰρ ἔλεγχοι ἐς νῦν ἡμεῖς περπαίρους καὶ πολυλάλους φαμέν.

Ib. εἰ δὲ ταῦτα μὴ] τὸ εἶξαι, εἰ δὲ ταῦτα μὴ τὸ εἶξαι, εἰ δὲ μὴ φανῆτέ μοι τὰς ταῦτα δρώντας.

333. Τὰ δεινὰ κέρδη] γράφεται τὰ δεινὰ.

VOL. II.

[ANTIGONE.]

ἀντὶ τῆ τα κακὰ. ἀπὸ τῆ τῆς δεινῆς εἶναι ἀχρεῖες.

334. Ἄλλ' εὐρεθείη] τῆτο ἀρχόμενος ἀπιέ- ναι ἔλεγε μὴ ἀκρότος Κρέοντος· εἰ γὰρ αἶν, κατὰ νότον πολλὰς εἰδέξατο.

335. Τῆτο γὰρ τύχη κρινεῖ] ἀπιὸν ὁ θεοῖ- παν καθ' αὐτὸν ταῦτα φασὶν ἢ γὰρ δυνατὸν ὑπὸ τῆ Κρέοντος ταῦτα λέγεσθαι. αἷς καὶ ἐν τοῖς Κωμικοῖς.

339. Πολλὰ τὰ δεινὰ] ἐν σχήματι εἶπεν, ἀντὶ τῆ, πολλῶν ὄντων τῶν δεινῶν, ἢ δὲν ἐστὶν ἀνθρώπων δεινότερον.

Ib. Τὰ δεινὰ] ἦσαν σοφὰ καὶ πανῶρα. λέγει δὲ τῆτο ὁ Χορὸς διὰ τὸν λάθρα θάψαυτα Πολυνείκην, καὶ μὴ γρασθέντα ὅστις ἦν.

341. Τῆτο καὶ πολὺ πέραν] τῆτο τὸ γί- νος των ἀνθρώπων.

343. Περιβρυχίοισι] τοῖς ἰχθύοισιν ἢ τοῖς κα-

H h

λύπτου.

Θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν γὰν 345
 * Ἀφθιτον ἀκαμάτων *
 Ἀποτρύεται εἰλομένων †
 Ἀρότρων ἔτρε εἰς ἔτος ‡,
 Ἴππείω γένει πολεύων.

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Α.

Κεφονέων τε φύλον ὄρ- 350
 νίθων ἀμφιβαλῶν ἄγει,
 Θηρίων τ' ἀγρίων § ἔθνη,
 Πόντε τ' εἰναλίαν φύσιν
 Σπείραισι δικτυοκλώσους
 Περιφραδῆς ἀνῆρ 355
 Κρατεῖ δὲ μηχαναῖς ἀγραύλα
 Θηρὸς ὄρεσσιβάται

* ALD. ἀκαμάταν.

† ALD. TURN. παλλομένων.

‡ TURN. ἔτος εἰς ἔτος.

§ ALD. Καὶ θηρῶν ἀγρίων.

λύπτει τὴν ναῦν τοῖς γὰρ ἐν τοιαύτῃ ὄρα
 τὰ ἔτρε πλείσι, μονοεχὶ τὰ κύματα φέρε-
 ται ἢ ναῦς· ἢ, τοῖς κυματίζουσι τὴν ναῦν τὸ
 μὲν γὰρ καθόλου κικουμμένον ὑπὸ ὕδατος, ὑπο-
 βρύχιον ἐστίν. "Ομηρος"

" Τὸν δ' ἄρ' ὑπεβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον."

τὸ δὲ ἕτερον, περιβρύχιον καλεῖται.

345. Θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν] τῶτο αἰς ἐν
 πανεργίᾳ ἢ δὲ ἀκύνει, ἀλλὰ διὰ τὴν ἰπίοισιν
 αὐτῶν· εἰ γὰρ τις καταμάθει πῶς ἐπινόησαν
 τὸ ἀροτριᾶν, ἢ σπείρειν, Σαυμάσιον.

346. Ἀφθιτον ἀκαμάτων] σύνκλιτε τὸ ἀκα-
 μάτων πρὸς τὸ θεῶν, ἦχον τὰν ἀκαμάτων
 καὶ ἀπαύτων καὶ αἰδίων θεῶν. Τὸ εἰλομέ-
 νων δὲ ἀντὶ τῶ τῶν ἀπ' ἔτρε εἰς ἔτος κικουμέ-
 νων ἀροτριᾶν ἀρότρων. εἰλομένων δ' εἶπεν, ἐπειδὴ
 ὡσπερ κύκλι πινὸς τῆ χρόνῳ διερχομένη, κατὰ
 τὸν αὐτὸν αἰε καιρὸν κινεῖ πρὸς τὸ ἀρεῖν ἀροτρα,
 ὡσπερ δὴ καὶ πρὸς τὸ θηρίζειν δρέπανα, τὰ μὲν
 ἐν χειμῶνι τὰ δ' ἐν θέρῳ. Ἴππείω δὲ γένει φη-

σίν, ἐπειδὴ αὐτὸν μόνον βρῆσιν, ἀλλὰ καὶ Ἴπποι
 καὶ ἐν ἑτέροις τόποις ἀρῆσιν ὡσπερ καὶ ἀλάσιν.

347. Ἀποτρύεται] γενομένη ἢ ἀποσχίζει
 τὴν γῆν· καθότι ἐν τῷ ἀροτριᾶν σχίζει καὶ ἐα-
 μάζει τὴν γῆν.

Ib. Παλλομένων] γράφεται, ἰλλομένων, καὶ
 περικυκλάντων τῶν ἀρότρων ἔτος ἐξ ἔτρε.

349. Ἴππείω γένει πολεύων] ταῖς ἡμετέ-
 ροις.

— " αἱ γὰρ τε βοῶν προφίρεστραί εἰσι

" Ἐκλέμεται νοῖο βαθείης πικτὸν ἀροτριᾶν."

ταῖς δὲ Ἴπποις χρῶνται εἰς ἀροτριασμέν.

351. Ἀμφιβαλῶν ἄγει] περιβαλὼν τοῖς δικ-
 τυοῖς ἀγρούς.

353. Ἐναλίαν φύσιν] τὰς ἰχθύας.

356. Κρατεῖ δὲ μηχαναῖς] καθολικὸν τῶτο
 φησίν, ὅτι ἐν ζωῆς ὁ ἀνθρώπος εἰς πολυμύχα-
 νος καὶ ἰντεχνος. καὶ Θεόκριτος·

— " σοφὸν τι χεῖρ' ἀνθρώπου."

ἰπὶ δὲ ἀνωτέρω εἶπεν ὅτι περιγυγνεται πάντων
 τῶν

Λασιαύχενά θ' ἵππον ἐλών,
 Ἄγεται * ἀμφίλοφον ζυγόν,
 Οὔρειόν τ' ἀδμήτα ταῦρον.

360

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

Καὶ φθέγμα, καὶ ἠνεμόεν
 Φρόνημα, καὶ ἄσυνόμους
 Ὀργαῖς ἐδιδάξατο, καὶ
 Δυσαύλων πάγων αἶθρια, καὶ
 Δύσομβρα φεύγειν βέλη.

365

“ Παντοπόρος, ἄπορος
 “ Ἐπ' ἔδεν ἔρχεται
 “ Τὸ μέλλον Ἄϊδα μόνου
 * “ Φεῦξιν ἐκ ἐπάξεται
 “ Νόσων δ' ἀμηχάνων
 “ Φυγὰς συμπέφρασαι.”

370

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

Δεινόν τι † τὸ μηχανόεν

* ALD. Ἄξεται.

† ALD. Σοφόν τι.

τῶν ζώων ὁ ἀνθρώπος, ἐνταῦθα τὸ μηχαναῖς προσέθηκεν ἐπὶ τῶν τιθασσευομένων ἢ γὰρ μόνον κρατῆσαι δυνατὸς, ἀλλὰ καὶ τιθασσεύσαι.

359. Ἀμφίλοφον ζυγόν] ἀντὶ τῶ, περιβαλὼν αὐτῷ ζυγόν, περὶ τὸν λόφον ὑπάγει ἢ ἀμφίλοφον, τὸν ἀμφιτράχηλον τὸν ἀμφοτέρωθεν συνήχοντα τὰς λόφους τῶν ὑποζυγίων καὶ λαίπει ἢ Ἰπό. ὑπὸ ζυγόν ἄγει.

Ib. Ἄγεται ἀμφίλοφον ζυγόν] ἦγεν κατ' ἀμφω τὰ μέρη ἱπανασήματ' ἔχοντα, ἢ τὸν περικείμενον τοῖς λόφοις καὶ τραχήλοις τῶν ζώων.

361. Καὶ φθέγμα] τὴν ἀνθρώπινον διάλεξιν.

Ib. Καὶ ἠνεμόεν φρόνημα] τὴν περὶ τῶν μετεώρων φιλοσοφίαν.

362. Καὶ ἄσυνόμους ὄργαες] τὴν περὶ τῶν

μετεώρων φιλοσοφίαν τὴν τῶν νόμων ἐμπειρίαν, δι' ὧν τὰ ἄσια νόμονται, ὃ ἐστὶ διοικῆνται.

364. Δυσαύλων] δυσχερῆ τὸν ἐπαυλισμὸν ποιόντων.

Ib. Αἶθρια] ψυχρά.

365. Δύσομβρα φεύγειν βέλη] εὐαίσθητός ἐστι καὶ οὐκ οὐλομημάτων.

366. Παντοπόρος] εἰς πάντα μηχαναῖς ἐξουρίτων, καὶ ἐπ' ἔδεν ἄπορος τῶν μελλόντων, θανάτου μόνου οὐχ εὐρὴν ἴαμα.

370, 371. Νόσων δ' ἀμηχάνων—Φυγὰς] αἰς ἰατρικὴν διαίταν, γυμναστικὴν, καὶ τὰ ἕμοικταῦτα δὲ ἐκ αὐτῶν ζώων μηχανήσασατο.

371. Συμπέφρασαι] ἐπινοήσῃ, καὶ γινώσκῃ.

372. Σοφόν τι τὸ μηχανόεν] τὸ μηχανόεν

Τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων.

“ Καὶ γὰρ ποτὲ μὲν κακόν, ἄλ-

“ λοτ' αὖθις δ' ἐπ' ἐσθλὸν ἔρπει. 375

“ Νόμους παρείρων χθονός,

“ Ὑψίπολις ἄπολις

“ Δ', ὅτω τὸ μὴ καλὸν

“ Ξύνεσι τόλμας χάριν.

“ Μήτ' ἐμοὶ παρέσιος 380

“ Γένοιτο, μήτ' ἴσον

“ Φρονῶν, ὅς τὰδ' ἔρδει.”

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἔς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ

Τόδε, πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω

Γήνδ' ἐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην; 385

Ἦ δὺςτηνος καὶ δυστήνου

Πατρὸς Οἰδιπόδα, τί ποτ'; οὐ δὴ πε

πῆς τέχνης σοφὸν ἔχων, ὃ ἔστι, τὸ μηχανικὸν
τῆς ἐπιτεχνήσεως σοφὸν ἔχων, ὡς ἐκ ἂν τις
προσδοκῆσαι, ἢ μίαν ὁδὸν βαδίζει τὴν ἐπὶ τὰ
ἀγαθὰ φέρεται, ποτὲ δὲ ἐπὶ τὰ χεῖρα.

373. Τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων] τὸ τέχνας
ἐκ ἐστὶ γενική, ὡς οἶονταί τινες, ἀλλ' αἰτιατική,
ὥτως, ἔχων τὸ μηχανικόν, καὶ ἐφευρίσκων τέχ-
νας. τῆτ' ἔστι, τὸ μηχανάσθαι καὶ περινοεῖν
τίχνας σοφὸν ὑπὲρ ἐλπίδα.

374. Καὶ γὰρ ποτὲ] ἕτω χρῆ γράφειν τὰ
παρόντα κῶλα, καὶ γὰρ ποτὲ μὲν καλόν, ἄλ-
λοτ' αὖθις δ' ἐπ' ἐσθλὸν ἔρπει, ἢ εἶν ὁμοία
ποῖς τῆς στροφῆς κῶλοις. ἐνταῦθα δὲ καὶ κῶλον
ἦν περισσὸν τὸ ε', διὸ καὶ ἐξελέθη παρ' ἐμῶν
ἢ γὰρ χρῆ πλείονα κῶλα τὴν ἀντιστροφὴν ἔχειν
ποῖς στροφῆς.

376. Νόμους παρείρων χθονός] ὁ πληρῶν τὰς
νόμους καὶ τὴν δικαιοσύνην, ὑψίπολις γίνεται,
ὃ ἔστιν ἐν τῇ πόλει ὑψηλός.

377. Ἀπολις, ὅτω τὸ μὴ καλόν] ἀπολις δ'

ἐκείνος καὶ ταπεινὸς τῇ πολιτείᾳ ὃ τιμὴ μὴ τὸ
καλὸν σύνησι, καὶ ὅστις ἢ μετὰ τόλμας τὸ
καλὸν ἐκπληροῖ.

378. Ὅτω τὸ μὴ καλόν] ἔχων, ὅστις δὲ εἰ-
κείαν κακίαν ἀμέτοχος ἐστὶ τῶν καλλίστων,
καὶ ἢ κατὰ νόμους καὶ θεῶν βέλπει φέρεται
τῆτο δὲ λέγει διὰ τὸν Σάφωνα Πολυμήαν
εἰς τῆτο γὰρ φέρεται καὶ τὸ τόλμας χάριν. ἐν δὲ
τῆτε πίστιν καὶ ἀσφάλειαν ἑαυτῷ περιποιεῖται
ὁ Χορὸς πρὸς τὸν Κρέοντα, τὰ συμφέροντ' αὐτῷ
φθιγγόμενος. ὕστερον δὲ ἀπορῶν, εἰς θεὸς ἀπα-
φέρει τὸ πρᾶγμα, καὶ δαιμόνιον τέρας φασὶ
τὴν ταφήν.

382. Ὅς τὰδ' ἔρδει] ὅς τοῦτο ἐπιτιτί-
θευκε βίον.

383. Ἔς δαιμόνιον τέρας] ὁρῶντες ἐλαμί-
νην τὴν Ἀντιγόνην ἐκπληροῦνται ὅτι γητὴ ἢ
ὑπερβάσα τὸ κήρυγμα.

Ib. Ἀμφινοῶ] περισσὴ ἢ Ἀμφί.

388. Ἀπιστῆσαι]

Σέ γ' ἀπισῆσαν, τοῖς βασιλείοι-
σιν ἄγεσι νόμοις,
Καὶ ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες;

390

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΓΓ. Ἦδ' ἔς' ἐκεῖν' ἢ τοῦργον ἐξειργασμένη
Τήδ' εἴλομεν θάπτεσαν. Ἄλλὰ πῆ Κρέων;

ΧΟΡ. Ὅδ' ἐκ δόμων ἀψορῆρος εἰς δέον περᾶ.

ΚΡΕ. Τίδ' ἔσι; ποία ζύμμετρος προῦβη δίκη;

ΑΓΓ. Ἄναξ, “ βροτοῖσιν ἔδεν ἔς' ἀπώμοτον” 395

“ Ψεύδει γὰρ ἢ πῖνοια τὴν γνώμην.” Ἐπεὶ
Σχολῆ ποθ' * ἤξειν δεῦρ' ἂν ἐξηνύχεν ἐγώ,
Ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς αἷς ἐχειμάσθην τότε

Ἄλλ' (“ ἢ γὰρ ἐκτός καὶ παρ' ἐλπίδας χαρὰ

“ Ἔοικεν ἄλλη μῆκος ἔδεν ἠδονῆ”) 400

Ἦκω δι' ὄρκων καίπερ ὦν ἀπώμοτος,

Κόρην ἄγων τήνδ', ἢ καθευρέθη τάφου

Κοσμηῖσα. Κληῖρος ἐνθάδ' ἐκ ἐπάλλετο

Ἄλλ' ἔς' ἐμὸν θ' ἔρμαιον, ἐκ ἄλλε τόδε.

Καὶ νῦν, ἄναξ, τήνδ' αὐτός, ὡς θέλεις, λαβῶν, 405

Καὶ κρῖνε καξέλεγχ'· ἐγὼ δ' ἐλεύθερος

* TURN. in marg. γ' ἀν.

388. Ἀπισῆσαν] μὴ πιθαρχῆσαν.

394. Προῦβη] ἐξέβη.

395. Ἀπώμοτον] ἀντὶ τῆ ἀπιηρομένου καὶ ἀπροσδόκτου. ἀντὶ τῆ, ἐκ ὀφείλει τις ἀπομύσασθαι περὶ τίνος ὅτι ἐκ αὐτὸ πράξειεν ἢ γὰρ πρῶτη δόκιμος ἐκκρέεται ἀπὸ τῆς ἐπιγιγ- κμῆτις δόξης δευτέρας. τῶτο δὲ φησιν ὅτι τῆ Κριαντος ἀπειλήσαντος, τότε ὤμοσε μηκέτι ἰμφανῆς ἴσασθαι. νῦν δὲ εὐρῶν τὴν Ἀντιγόνην, πάλιν ἰλάσθε. *

396. Ψεύδει γὰρ ἢ πῖνοια] ψευδῆ ποιῶ ἢ γὰρ ἰπνοια (ὅ ἐστιν ἢ ἐπιῖσα γνώμη) τὴν ἀπιλ- πῖσασαν γνώμην ψευδῆ ποιῶ.

399. Ἄλλ' ἢ γὰρ ἐκτός καὶ παρ' ἐλπίδας] ἢ ἀπροσδόκτος χαρὰ ἐκ ἔοικεν εἰς τὸ μέγεθος τῆ ἄλλῃ ἠδονῆ. ὅ ἐστι, πᾶσαν ἠσπὴν νικᾷ τὸ μέγεθος τῆς παρ' ἐλπίδα χαρᾶς.

Ib. Ἄλλ' ἢ γὰρ ἐκτός] σὺναπτει τὸ ἀλλὰ πρὸς τὸ ἦκω· τὰ λοιπὰ δὲ διὰ μέσης λέγει. τὸ δ' ἐκτός καὶ παρ' ἐλπίδας, ἐκ παραλλήλου.

401. Καίπερ ὦν ἀπώμοτος] καίπερ ὁμω- μακῶς μὴ ἐλθεῖν.

403. Κληῖρος ἐνθάδ' ἐκ ἐπάλλετο] ἄνω γὰρ εἶπεν ὅτι κληρωτὸς ἔλθε.

404. Θ' ἔρμαιον] τὸ ἔρμαιον τὸ κέρδος.

Δίκαιός εἰμι τῶνδ', ἀπηλλάχθαι κακῶν.

ΚΡΕ. Ἄγεις δὲ τήνδε, τῷ τρόπῳ; πόθεν λαβῶν;

ΑΓΓ. Αὕτη τὸν ἄνδρ' ἔθαπτε· πάντ' ἐπίσασο.

ΚΡΕ. Ἦ καὶ ξυνίεις καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φής; 410

ΑΓΓ. Ταύτην γ' ἴδον θάπτυσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν

Ἄπειπας· ἄρ' * ἔνδηλα καὶ σαφῆ λέγω;

ΚΡΕ. Καὶ πῶς ὁράται καπίληπτος εὐρέθη;

ΑΓΓ. Τοιᾶτον ἦν τὸ πρᾶγμ'· ὅπως γὰρ ἤκομεν

Πρὸς σὲ τὰ δεινὰ ἐκεῖν' ἐπηπειλημένοι, 415

Πᾶσαν κόνιν σήραντες ἢ κατεῖχε τὸν

Νέκυν, μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ,

Καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι,

Ἵσμην ἀπ' αὐτῆ μὴ βάλοι πεφευγότες,

Ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνῆρ ἐπιρρόθοις 420

Κακοῖσιν, εἴτις τῆδ' ἀφειδήσοι πόνε.

Χρόνον τὰδ' ἦν τοσῶτον ἕς' ἐν αἰθέρι

Μέσῳ κατέσθη λαμπρὸς ἠλίε κύκλος,

Καὶ καῦμ' ἔθαλπε· καὶ τότε ἔξαίφνης χθονὸς

* TURN. in marg. ὡς.

407. Δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι] ἀπὸ τῶν κακῶν, μὴ ὑποπίπτειν.

411. Ὅν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπειπας] τὸ ἔξε, τὸν νεκρὸν ὃν σὺ ἀπειπας. θάπτειν· ἔτας δὲ χρῶνται οἱ παλαιοὶ, ὥστε δύο ἄρθρα προτακτικόν τε καὶ ὑποτακτικὸν κατὰ τοῦ αὐτῆ ἑνός· ματος παραλαμβάνειν. Κρατῆρος.

“Ὅστιρ Φιλοκλῆς τὸν λόγον διέρθεον.”

413. Καὶ πῶς ὁράται] πῶς τὸν τρόπον αὐτὴν συνελάβεσθε καὶ κατελήφατε;

416. Πᾶσαν κόνιν σήραντες] ἀποφύζαντες.

417. Μυδῶν τε σῶμα] μυδῶν, ἰχώρα ἀποπίμπον. τυτέσι, διακελυμένοι, καὶ δινυτρον τὸν ἀπὸ σήφους ἰχώρα ἀπὸσάζειν. ὡς τὸ δάκρυσι μυδαλίον.

418. Ὑπήνεμοι] ἀπὸ τῶν ὑπὸ τὴν ἀήρην· ἐκ ἐναντίον τῶ ἀήρην, ἀλλ' ἐστραμμένοι ἀπὸ τῶν νεκρῶν, ὅπως μὴ φέρη πρὸς ἡμᾶς τὴν ἔσμην.

420. Ἐπιρρόθοις] λοιδοροῖς, ὑδριστικοῖς.

424. Καὶ τότε ἔξαίφνης] ἢ σύνταξιν, καὶ τότε ἔξαίφνης ὁ τυφαῖς (ἔτας γὰρ σφάλλει καὶ καταγίγδος ἰφορός ἐστίν) αἴφνης καὶ ἴππερος σκηπτὸν καὶ σφαιρίδιον ἄνεμον, ἄχος καὶ λυπὴν ἑράνιον καὶ αἰερίδιον (λυπρὸς γὰρ ἡμῶν οὗτος, ὁ ἄνεμος ὅταν πύση) πύμπλασι καὶ γομίζει τὸ ἐκὼν πεδίον ἕως πεδιδόου, ἔστι τὸ ἐν γῆ συρφετῆ· αἰκίζων καὶ μαρίζων πᾶσι φέβην καὶ τρίχωσιν χθονὸς, βοτάναι, λίθοι καὶ δένδρα· ἐμισώθη δὲ πᾶς ὁ ἀνῆρ σὺν τῷ πύθῃ καὶ ἔτας τῶ ἐκ γῆς συρφετῆ πληθύνεται.

Τυφῶς αἰέρας σκηπτὸν, ὑράνιον ἄχος,
 Πῖμπλησι πεδίου, πᾶσαν αἰκίζων φόβην
 Ὑλης πεδιάδος· ἐν δ' ἔμεσθήη μέγας
 Αἰθήρ· μύσαντες δ' εἶχομεν θεῖαν νόσον·
 Καὶ τῷδ' ἀπαλλαγέντος ἐν χρόνῳ μακρῷ,
 Ἡ παῖς ὄραται κἀνακωκῦει πικρᾶς
 Ὅρνιθος ὄξυν φθόγγον, ὡς ὅταν κενῆς
 Εὐνῆς νεοσσῶν ὄρφανὸν βλέψῃ λέχος.
 Οὕτω δὲ χ' αὐτῇ ψιλὸν ὡς ὄρᾳ νέκυν,
 Γόοισιν ἐξώμωξεν, ἐκ δ' ἀράς κακᾶς
 Ἡρᾶτο τοῖσι τούργον ἐξεργασμένοις.
 Καὶ χερσὶν εὐθύς διψίαν φέρει κόνιν,
 Ἐκ τ' εὐκροτῆτε χαλκίως ἄρδην πρόχε
 Χοαῖσι τρισπύδοισι τὸν νέκυν σέφει.
 Χ' ἡμεῖς δ' ἰδόντες, ἴεμεσθα· σὺν δὲ νιν
 Θηρώμεθ' εὐθύς ἐδὲν ἐκπεπληγμένην·
 Καὶ τὰς τε * πρόσθεν τὰς τε νῦν ἠλέγχομεν

* ALD. τὰς τε.

425. Τυφῶς αἰέρας] τυφῶς λέγεται ὁ καταιγιδάκτυλος ἀνεμῶς. Ἡσιόδος

“Ἐκ δὲ τυφῶος ἔσ' ἀνέμων μέγος ὑγρὸν αἰτῶν.”

Σκηπτὸς λέγεται πᾶν πνεῦμα θυελλώδες, ἔστι συνεμῖθῃ τῇ γῇ καὶ πάλιν ἀνω αἰρή· τὸ δὲ τοιαῦτον, καὶ σρόβιλον τινὲς καλῶσι, παρατὸ σροβῆν.

1b. Οὐράνιον ἄχος] τὸ λυπῆν τὸν αἰθέρα, καθὼς παρῶσι αὐτόν· τὴν κόνιν· τὸν τυφῶνιον ἀνεμῶν.

428. Μύσαντες δ' εἶχομεν] ἀντὶ τῷ ἀντίχομεν πρὸς τὴν κόνιν.

430. Κἀνακωκῦει πικρᾶς ὄρνιθος ὄξυν φθόγγον] τὸ φιλόσογον τῆς κόρης διὰ τῆσαν ὄραται· θάψασα γὰρ ἐκ ἡμέλεισθε δακρύων καὶ θρηνημάτων.

432. Εὐνῆς νεοσσῶν] ἐπειδὴ τὸ λέχος καὶ τὸ

εὐνῆς ταυτὸν ἐστὶ, (λέχος γὰρ εὐνῆς, ἢ εὐνή ἐστὶ, καὶ τὸ κενῆς, καὶ τὸ ὄρφανόν, ταυτὸν ἐστὶ) πρὸς μὲν τὸ εὐνῆς, τὸ κενῆς λέγει πρὸς δὲ τὸ λέχος, τὸ ὄρφανόν. μὴ σίξας δὲ εἰς τὸ φθόγγον, ἀσυνδίτατος τὴν παραβολὴν ἐκφέρει, πλανηθεὶς ἐκ τῷ ἔτῳ δὲ. ἀλλ' ἢ μὲν παραβολὴ πρὸς τὸ ὄρνιθος ἔχει τὴν δύναμιν, μηδὲν ἐμποδιζομένη, τὸ ἔτῳ δὲ λείποντος· τὸ δὲ ἔτῳ δὲ διὰ τῆτο ἐπίσταν ἵνα σύνθετον τῆς ἐφεξῆς ἐννοίας ποιήσῃ. καὶ ἔστιν ἕτερος Ὀμηρικὸς·

433. Ψιλὸν] γυμνὸν τῆς κόνιας.

436. Διψίαν] ξηρᾶν. γράφεται, διψίαν φέρει.

437. Πρόχε] προχέει.

438. Τὸν νέκυν σέφει] κοσμητῶ. κύκλω περιβάλλει.

439. Ἰέμεσθα] ἐπορευόμεθα. ἀεμαῶμεν.

440. Οὐδὲν ἐπεπληγμένην] περίφοβον γονομένην.

444. Ἄλλ'

Πράξεις· ἄπαρνος δ' ἐδενὸς καθίσατο·

Ἄλλ' ἠδέως ἔμοιγε κάλγεινῶς ἄμα·

“ Τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐκ κακῶν πεφευγέναι,

“ Ἦδισον· ἐς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν, 445

“ Ἄλγεινόν·” ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ἤσσω λαβεῖν

Ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας.

ΚΡΕ. Σὲ δὴ σε τὴν νεύσασαν ἐς πέδον κάρρα

Φῆς, ἢ καταρῆνῃ μὴ δεδρακέναί τάδε;

ΑΝΤ. Καὶ φημί δράσαι, κἔκ ἀπαρνεῖμαι τὸ μή. 450

ΚΡΕ. Σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν ἢ θέλεις

Ἐξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον.

Σὺ δ' εἶπέ μοι μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα·

Ἦδεις τὰ κηρυχθέντα, μὴ πράσσειν τάδε;

ΑΝΤ. Ἦδεις· τί δ' ἐκ ἔμελλον; ἐμφανῆ γὰρ ἦν. 455

ΚΡΕ. Καὶ δῆτ' ἐτόλμας τέσδ' ὑπερβαίνειν νόμους;

ΑΝΤ. “ Οὐ γάρ τι μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε,

“ Οὐδ' ἢ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη,

“ Οἱ τέσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὤρισαν νόμους.

“ Οὐδὲ σθένειν τοσῶτον ὄομην τὰ σὰ 460

“ Κηρύγμαθ', ὥστ' ἀγραπτα κἀσφαλῆ θεῶν

443. Ἄλλ' ἠδέως ἔμοιγε κάλγεινῶς] ὁμολογίως αὐτῆς ἠδέως καὶ ἀλγεινῶς ἴκκον.

445. Τὰς φίλους ἄγειν] φίλος φησὶ διὰ τὸ εἶναι τὴν Ἀντιγόνην τῆ βασιλικῆ γένους.

446. Ἄλλὰ πάντα ταῦθ' ἤσσω] ἀντὶ τῆ, ἀλλ' οὐδὲν γὰρ προκρίνω τῆς ἐμῆς σωτηρίας.

451. Σὺ μὲν κομίζοις ἂν] πρὸς τὸν ἀργυρόν φησὶν ὁ Κρίων.

Ib. Ἦ, θέλεις] ὅποι καὶ θέλεις.

457. Οὐ γάρ τι μοι Ζεὺς ἦν] ἢ Δίκη (φησὶ) καὶ ὁ Ζεὺς ὤρισαν ἄρα θεῶν τιμῶν τὰς νεκρῶν· εἰ ἦν ἦσαν αὐτοὶ τῆτο ἀποικυρῶντες καὶ θεῶν τιμῶν τὸν νεκρὸν, ἐπίσθην ἂν αὐτοῖς. Φίλοι δὲ εἰπὼν, ὅτι ἀπὸ τῆς φύσεως δίκαιος ἦν καὶ θεῶν τιμῶν τὸν ἀδελφόν.

458. Τῶν κάτω θεῶν] ἦν τὸ δίκαιον περὶ ἢ Περσέφωνα καὶ ὁ Πλάτων παρα τῶν ζῴων κομίζοις. λέγω δὴ τὸ θεῶν τιμῶν αὐτὸ θεονόμους.

461. Ὡστ' ἀγραπτα] τίς φησὶ τὰ γραπτά· ἢ γὰρ ἀγραφοὶ τῶν θεῶν οἱ νόμοι.

Ib. Ὡστ' ἀγραπτα] ἦν τὰ τετυπωμένα καὶ νομοθετημένα, παρ' ὅσον οἱ περὶ τῆς τοφῆς τῶν νεκρῶν νόμοι ἀγραφοὶ εἴσι. τὸ δὲ θεῶν τιμῶν ὄντα, ἢ πρὸς τὸν Κρίωνα εἶσι, ἄρα ὑπερδραμῶν καὶ ὑπερβῆναι σε τὰ τιμῶν τῶν θεῶν ὄντα θεῶν τιμῶν, τῶν εἶσι, κρείσσονα τῶν θεῶν φαίνεται, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τινα ὑπὸ τῆ φύσεως ἀπροκρίτως ἐκείνοι τιμῶν ἢ τὸ θεῶν τιμῶν, ἀντὶ τῆ τιμῶν ἀδελφῶν

“ Νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ἄνθ' ὑπερδραμεῖν·

“ Οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθές ἀλλ' αἰεί ποτε

“ Ζῆ ταῦτα, κἀδεῖς οἶδεν ἐξ ὅτε φάνη.

“ Τῶτων ἐγὼ ἐκ ἔμελλον, ἀνδρὸς ἔδενός 465

“ Φρόνημα δείσασ', ἐν θεοῖσι τὴν δίκην

“ Δώσειν θαναμένη γὰρ ἐξήδειν, (τί δ' οὔ;)

“ Κεῖ μὴ σὺ προῦκήρυξας· εἰ δὲ τῆ χρόνε

“ Πρόσθεν θανῆμαι, κέρδος αὐτ' ἐγὼ λέγω.

“ Ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἐγὼ, κακοῖς 470

“ Ζῆ, πῶς ὄδ' ἔχει κατθανῶν κέρδος φέρει;

Οὕτως ἔμοιγε τῆδε τῆ μόρου τυχεῖν,

Παρ' ἔδεν ἄλγος· ἀλλ' ἂν, εἰ τὸν ἐκ ἐμῆς

Μητρὸς θανόντ' ἀθᾶπτον ἠνσχόμην νέκυν,

Κείνοις ἂν ἤλγουν· τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι. 475

Σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρᾶσα * τυγχάνειν,

Σχεδόν τι μῶρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω.

ΧΟΡ. Δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς

Τῆς παιδός· εἴκειν δ' ἐκ ἐπίσταται κακοῖς.

ΚΡΕ. “ Ἄλλ' ἴσθι τοι, τὰ σκληρὰ ἄγαν φρονήματα 480

“ Πίπτει μάλισα· καὶ τὸν ἐγκρατέστατον

“ Σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ,

* ALDUS, δρᾶσα.

ἴσθι, ὥστε ὑπερδραμεῖν καὶ ὑπερῆσθαι τινὰ θνητὸν ὄντα τὰ νόμιμα τῶν θεῶν διὰ τὸν εἶν φόβον. κρείττον δὲ τὸ πρῶτον.

463. Οὐ γάρ τι νῦν γε] ἔ γάρ τι σήμερον (φροῖ) ταῦτα ἐγένετο, ἀλλ' ἔστιν αἰδία, καὶ ἀρχὴν αὐτῶν εἴδεις οἶδεις.

465. Τῶτων ἐγὼ] ἀντὶ τῶ, ὑπὲρ τῶτων ἐγὼ.

468. Εἰ μὴ σὺ προῦκήρυξας] τὸν θάνατον δηλαδὴ.

Ib. Εἰ δὲ τῆ χρόνε] τῆ εἰμαρμένης δηλονότι.

473. Παρ' ἔδεν ἄλγος] ἠδαιμία λύπη.

474. ἠνσχόμην] ἠνσχόμην· ὑπερῆσθαι.

VOL. II.

[ANTIGONE.]

476. Σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα] εἰ δοκῶ παρὰ σοὶ εὐθὺς πράττειν, ἐκ ἐστὶ περὶ ἐαυτῆς εὐθυσία, ἀλλὰ περὶ σέ· ὥστε δὴ μὴ τὴν ἰδίαν πλάνην τοῖς πλησίον ἐπιφέρου.

478. Δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν] τὸ σκληρὸν αὐτῆς τῆ φρονήματος ὁμολογίᾳ πατέρα τὸν Οἰδίποδα.

480. Ἄλλ' ἴσθι τοι] διμηχορία αὐτῆς Κρέοντος μετ' ὄργης, καὶ καταγορία Ἀντιγόνης καὶ Ἰσμήνης.

482. Περισκελῆ] περισκλληκῶτα, ἢ κεκαμμένα.

“Θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖς ἂν εἰσίδοις.

“Σμικρῷ χαλινῷ δ’ οἶδα τοὺς θυμημένους

“Ἴππους καταρτυθέντας. ἔ γὰρ ἐκπέλει 485

“Φρονεῖν μεγ’ ὅστις δοῦλός ἐσι τῶν πέλας.”

Αὕτη δ’ ὑβρίζειν μὲν τότε ἔξηπίσατο;

Νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους

“Υβρις δ’, ἐπεὶ δέδρακεν, ἦδε δευτέρα,

“Τῆτοις ἐπαυχεῖν, καὶ δεδρακυῖαν γελαῖν.” 490

“Ἡ νῦν γ’ ἐγὼ μὲν ἔκ ἀνῆρ, αὐτὴ δ’ ἀνῆρ,

Εἰ ταῦτ’ ἀνατεῖ τῆδε κείσεται κράτη.

Ἄλλ’ εἴτ’ ἀδελφῆς, εἴθ’ ὀμαιμονεζέρας

Τῆ παντὸς ἡμῖν Ζηνὸς Ἐρκίης κυρεῖ,

Αὐτὴ τε χ’ ἢ ζύναιμος ἔκ ἀλύξετον 495

Μόρην κακίστην καὶ γὰρ ἐν κείνῃν ἴσον

Ἐπαιτιῶμαι τῆδε βελεῦσαι τάφην.

Καί νιν καλεῖτ’ ἔσω γὰρ εἶδον ἀρτίως

Λυσσῶσαν αὐτήν, ἔδ’ ἐπήβολον φρενῶν.

“Φιλεῖ δ’ ὁ θυμὸς πρόσθεν ἠρῆσθαι κλοπεύς * 500

“Τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων.”

* TURN. in marg. κλοπαῖς.

Ib. Περισκελῆ] τῆτο ἢ πρὸς τὸ ἐγκρατέστατον συναπτόν, ἢ πρὸς τὸ ὀπτὸν ἐκ πυρός, ἔτως, εἰσίδοις ἂν καὶ θεάσαι τὸν ἐγκρατέστατον σίδηρον θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖρα καὶ κατὰ πολὺ, ὅπτιν ἐκ πυρός, περισκελῆ ἦτοι ἄγαν βαφιντα καὶ ἔντονον γερόμενον.

491. Ἡ νῦν] ὄντως δὴ.

492. Εἰ ταῦτ’ ἀνατεῖ] εἰ ταῦτα τὰ πολυμίματα καὶ ἡ νίκη αὐτῆ χάρις βλάβης καὶ τιμωρίας.

Ib. Εἰ ταῦτ’ ἀνατεῖ] τὸ ταῦτα κράτη, ἢ πρὸς τὴν Ἀντιγόνην νοητὸν, ταῦτα κράτη, ἦγεν ἢ τοιαύτη ταύτης ὑπεροψία· ἢ πρὸς τὸν Κρέοντα, ἢ ἢ ταῦτα τὰ κράτη, ἦγεν ἢ ἐμὴ βασιλεία. Τὸ δ’ ἀνατεῖ, ἀντι τῆ χάρις βλάβης.

493. Ἄλλ’ εἴτ’ ἀδελφῆς, εἴθ’ ὀμαιμονεζέρας] ἢ τὴ ἐξ ἀδελφῆς εἴτε οἰκιοτέρα καὶ συζυγικωτέρα πάντων τῶν οἰκίαν, (τῆτο γὰρ δηλοῖ τὸ τῆ παντὸς ἡμῖν Ζηνὸς Ἐρκίης κυρεῖ) ἀπὸς ἐκ ἄπεισιν.

497. Τῆδε βελεῦσαι τάφην] λήπει ἢ Πιφ.

499. Ἐπήβολον φρενῶν] κυρίαν τῶν φρενῶν καὶ ἐσῶσαν ἐν αὐτῇ.

500. Φιλεῖ δ’ ὁ θυμὸς] εἰσθῆν ἢ ψυχὴ τῆς λάθρα τὴ κακὸν τεχνωμένων προκλίπτουσα, καὶ ἑαυτὴν καταφύγει παρὲν πρὸν φεραθῆναι. Ἄλλως τῶν λάθρα τὴ βελομένην φρενῶν ὁ θυμὸς προκλίπτεται καὶ πρὸς τὴν κατὰ σκεῖ τῆ σώματος εὐδελόντι γίγνεται τὸ κατὰ σκεῖ τῆς πράξεως αὐτῶν.

“ Μισῶ γε μέντοι χ' ὥταν ἐν κακοῖσί τις

“ Ἄλῆς, ἔπειτα τῆτο καλλύνειν θέλη.”

ΑΝΤ. Θέλεις τὶ μεῖζον ἢ κατακτεῖναι μ' ἐλῶν;

ΚΡΕ. Ἐγὼ μὲν ἔδεν' τῆτ' ἔχων, ἅπαντ' ἔχω.

505

ΑΝΤ. Τί δῆτα μέλλεις; ὡς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων

Ἄρεσόν ἔδεν, μηδ' ἀρεσθείη ποτέ

Οὔτω δὲ καὶ σοὶ τὰ μ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ.

Καίτοι, πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλέεσσερον

Κατέσχον, ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ

510

Τιθεῖσα; τέτοις τῆτο πᾶσιν ἀνδάνειν

Λέγοιτ' ἂν, εἰ μὴ γλώσσαν ἐγκλείσοι φόβος.

“ Ἄλλ' ἢ τυραννὶς πολλά τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ,

“ Κᾶξεςιν αὐτῇ δρᾶν λέγειν θ' ἂ βέλεται.”

ΚΡΕ. Σὺ τῆτό μούνη τῶνδε Καδμείων ὄρας;

515

ΑΝΤ. Ὅρῳσι χ' ἔτοι, σοὶ δ' * ὑπίλλησι σῶμα.

ΚΡΕ. Σὺ δ' ἐκ ἐπαίδῃ τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς;

ΑΝΤ. Οὐδὲν γὰρ αἰσχρὸν τὲς ὁμοσπλάγχχνας σέβειν.

ΚΡΕ. Οὐκὲν ὁμαιμος χ' ὡ κατὰ χθονὸς † θανῶν ‡;

ΑΝΤ. Ὅμαιμος ἐκ μιᾶς τε καὶ ταυτῆ πατρός.

520

ΚΡΕ. Πῶς δῆτ' ἐκείνω δυσσεβεῖ τιμᾶς χάριν;

ΑΝΤ. Οὐ μαρτυρήσει ταῦθ' ὁ κατθανῶν νέκυς.

ΚΡΕ. Εἴτοι σφὲ τιμᾶς ἐξίσσε τῷ δυσσεβεῖ

* ALD. TURN. οἶδε. † ALD. καταπίον. ‡ TURN. in marg. κατὰ
χθονὸς νέκυς.

502. Μισῶ γε μέντοι] μισῶ τὴν ἀμαρ-
τάντα καὶ ἐπικουμῶντα τὴν ἀμαρτίαν αὐτῆ.
τῆτο δὲ φασὶν ὅτι ἀλῆσα ἢ Ἀντιγόνη ἔφασ-
κε τῷ θείῳ νόμῳ ἐπαρκῆν.

506. Ὡς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων] τὸ κήρυ-
μα τῷ Πολυδαίμονος ἀντίταται.

510. Κατέσχον] ἀντὶ τῶ ἔσχατον.

513. Ἄλλ' ἢ τυραννὶς] ἐκ ἐν ἐταίῳ τῆτο
τῆς τυραννίδος, ἀλλ' ἔχει τὴν εἰρανεῖαν ὁ λόγος.

515. Σὺ τῆτο μούνη] σοὶ μόνῃ τῆτο δοκεῖ
δίκαιον εἶναι, ταφῆναι τὸν Πολυδαίμονα.

516. Σὺ δ' ὑπίλλησι σῶμα] γινώσκουσι
καὶ οὗτοι, διὰ δὲ σε τὸ σῶμα συστέλλουσι, καὶ
σιωπῶσιν ἢ, σφίφασιν τὰς διὰ τῷ σώματος
λόγους.

517. Τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς] ἀντὶ τῶ, παρα-
τάτας φρονεῖσα.

521. Τιμᾶς χάριν] ἀντὶ τῶ νέκυος.

ΑΝΤ. Οὐ γάρ τι δῆλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὤλετο.

ΚΡΕ. Πορθῶν γε τήνδε γῆν ὁ δ', ἀντιπῶς ὑπερ. 525

ΑΝΤ. Ὅμως ὄγ' ἄδης τὲς νόμους τέττας ποθεῖ.

ΚΡΕ. Ἄλλ' ἔχ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσον.

ΑΝΤ. Τίς δ' οἶδεν εἰ κάτω 'σιν εὐαγῆ τάδε;

ΚΡΕ. Οὔτοι πῶθ' οὐχθρὸς, οὔθ' ὅταν θάνη, φίλος.

ΑΝΤ. " Οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν, ἔφυν." 530

ΚΡΕ. Κάτω νυν ἔλθεσ', εἰ φιλητέον, φίλει
Κεῖνος· ἐμῆ δὲ ζῶντος, ἐκ ἄρξει γυνή.

Α Ν Α Π Α Ι Σ Τ Ο Ι.

ΧΟΡ. Καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἤδ' Ἰσμήνη,
Φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη*.

Νεφέλη δ' ὀφρύων ὑπερ, αἱματόεν

ῥέθος αἰσχύνει,

Τέγγεσ' εὐῶπα παρειῶν. 535

* ALDUS, δάκρυα λειβομένα.

524. Οὐ γάρ τι δῆλος, ἀλλ' ἀδελφός] εἰ ποῖός ἐστιν ὁ ἀπολόμενος ὥστε εἰς χάριν τῷ Ἐπειοκλέεσσι ἴσους αὐτῶν ἄταρον. εἰ γὰρ τοσούτων αὐτῶν ὑπερβίβηκεν. εἰ δὲ ἐν σκοπεῖν εἰς ἐκείνου ἀποθύμιον ποιῶ, ἀλλ' εἰ κοινῆς τῆς φύσεως ἔλαχεν.

526. Τὲς νόμους] γράφεται ἴσους. λέγει εἰ πρὸ θάπτειν.

527. Ἄλλ' ἔχ ὁ χρηστὸς] ἢ πρὸς τὸ ἀλλὰ ἔλαβεν λάμβανει τὸ ἔχ ὑπάρχει νόμος, ἔταος, ἀλλ' ἔχ ὑπάρχει ὁ ἀνθρώπος νόμος, ἦσαν ἔθεν νομομισμένον ἐς: λαβεῖν ἴσον καὶ ὅμοιον τῷ κακῷ. ἢ ἔτω, ἀλλ' ἐκ ἴσον καὶ ὅμοιον ὑπάρχει ὁ χρηστὸς ἀνθρώπος τῷ κακῷ, ὥστε λαβεῖν τὴν αὐτὴν τιμὴν διανοσῆ.

528. Τίς οἶδεν εἰ κάτω 'σιν] γράφεται κἀπαθὴν ἀντὶ τῷ κάτω. ἄς τό, Αἴας δ' ἰγγύβεν ἦλθεν, ἀντὶ τῷ ἰγγύς. ὁ δὲ νῦν· τίς οἶδεν εἰ καθ' ἄδης ἀλλήλοισι διαλεχόντες, ἠρῶνται ἰσιβῆ τάδε;

530. Οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν] τὰς φίλας (φροῖ) κοινὰς ποιῶμαι, ἀλλ' εἰ τὰς

ἔχθρας. ἐν δὲ τισιν ἕταος, εἰ καὶ ἐχθαίρον ἀλλήλους οἱ ἀδελφοί, ἐγὼ τριαύτη ἐμὴ τῆ φύσει ὥστε σὺν ἑτέρῳ αὐτῶν ἐχθαίρον τὸ ἕτερον, ἀλλὰ συμφιλεῖν τοῖς φιλοῖσι.

525. Καὶ μὴν πρὸ πυλῶν] εἰκὸς μὴ τῷ Ἰσμήνῃ ὑπερ τῆς ἀδελφῆς σζωνῶσαι συγνάξιν, ἔδεν δὲ ἦρτον καὶ δίστι ὑπαπτῆθα.

534. Φιλάδελφα] ἀντὶ τῷ φιλαδέλφας.

535. Νεφέλη δ' ὀφρύων ὑπερ] εἰάν ἢ δετικῆ τῇ νεφέλῃ, ἴσαι ὁ λόγος, τῇ νεφέλῃ, ταῖσι τῇ συζυγίῃ τῇ ὑπερῆτω τῶν ὀφρύων, τὸ αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει ἢ Ἰσμήνη, τέγγεσα εὐῶπα παρειῶν. εἰάν δὲ κατ' ὀρθὴν ἢ ἢ νεφέλη, ἴσαι μεταξὺ, ἢ νεφέλη δ' ὀφρύων ὑπερ, ἵα τὸ ἔξισ τοῖς πρώτοις συνάπτεται, καὶ μὴ πρὸ πυλῶν ἢδ' Ἰσμήνη φιλάδελφα δάκρυα λειβομένη, αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει. Τέγγεσα εὐῶπα παρειῶν.

Ib. Νεφέλη δ' ὀφρύων ὑπερ αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει] τὸ ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἐρυθρῆμα. ἀληγορικῶς δὲ εἶπε τὴν νεφέλην. ὡς γὰρ ἢ νεφέλη

ΙΑΜΒΟΙ.

- ΚΡΕ. Σὺ δ', ἢ κατ' οἴκῃς ὡς ἔχιδν' ὑφειμένη
 Λήθασά μ' ἐξέπινες (ἔδ' ἐμάνθανον
 Τρέφων δὺ ἄτα*, καῖπανασάσεις Θρόνων) 540
 Φέρ' εἰπέ δὴ μοι, καὶ σὺ τῆδε τῆ τάφῃ
 Φήσεις μετασχεῖν, ἢ ἔσομῃ τὸ μὴ εἶδεναι;
- ΙΣΜ. Δέδρακα τοῦργον, εἴπερ ἦδ' ὁμορροθεῖ.
 Καὶ ἔμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.
- ΑΝΤ. Ἄλλ' ἐκ εἰσεί τῆτό γ' ἢ δίκη σ' ἐπεὶ 545
 Οὐτ' ἠθέλησας, ἔτ' ἐγὼ κοινωσάμην.
- ΙΣΜ. Ἄλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν ἐκ αἰσχύνομαι,
 Ξύμπλευν ἐμαυτὴν τῆ πάθῃ ποιημένη.
- ΑΝΤ. ὦν τοῦργον, ἀδῆς χ' οἱ κάτω ξυνίσορες.
 " Λόγοις δ' ἐγὼ φιλεῖσαν ἐξέργω φίλην." 550
- ΙΣΜ. Μήτοι, κασιγνήτῃ, μ' ἀτιμάσης τὸ μὴ οὐ
 Θανεῖν τε σὺν σοῖ, τὸν θανόντα θ' ἀγνίσαι.
- ΑΝΤ. Μή μοι θάνης σὺ κοινὰ, μήθ' ἂ μὴ θίγῃς
 Ποιοῦ σεαυτῆς ἀρκέσω θνήσκωσ' ἐγώ.
- ΙΣΜ. Καὶ τίς βίος μοι σῆ λελειμμένη φίλος; 555
- ΑΝΤ. Κρέοντ' ἐρώτα τῆδε γὰρ σὺ κηδεμῶν.

* ALDUS, ἄτας.

φίλη συγγῆν καὶ ὁμιχλάδῃ τὴν ἡμέραν ποιῆ, ἔτω καὶ ταύτην διαδύλον φασὶ γίνεσθαι ταῖς ἄφρῃσι συμφράζεσθαι, καὶ τὸ πρόσωπον συγγῆν καὶ κατιφέερον πεποικυῖαν.

538. Ὡς ἔχιδν' ἢ γὰρ ἔχιδνα λάθρα καθεζομένη τῶν ἀνθρώπων ἐκπίπτει τὸ ἄμα. ὑφειμένη. ὑποχαλωμένη. ἐαυτὰ. ἀπικλυθεῖσα.

541. Ἄλλ' ἐκ εἰσεί τῆτό γ' ἢ δίκη] ἢ μὴ μὴ δράσασα ὁμολογεῖ πεπραχέναι. καὶ κοινωσάμηναι διὰ τὸν πόθον τῆς ἀδελφῆς. ἢ δὲ σπαράζει ζῶσαν αὐτὴν διαλύει.

542. Ἡ ἐξομῃ] ἢ ἀπαρῆ ἢ καὶ ἐνώματος.

543. Ὅμορροθεῖ] ὁμοφωτεῖ. ὅρα δὲ πῶς ἐαυ-

τὴν πρόδηλον αἰς συκοφαντῆσαν ποιεῖ. ὁμολογεῖ πεπραχέναι, ταύτης συντιθεμένης, ὅπερ ἰδύναται.

547. Ἄλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖς] καὶ διὰ τὸταν μὴ θιδρακέναι ὁμολογεῖ.

548. Ξύμπλου] κοινανόν.

549. ὦν τῆργον] ἀντὶ τῆ, ὑφ' ὧν τὸ ἔργον πέπρακται αἰτιῶν.

552. Τὸν θανόντα θ' ἀγνίσαι] ἀντὶ τῆ τιμῆσαι.

556. Κηδεμῶν] φροντισίς. τὰ γὰρ αὐτῆ θεσπίσματα περὶ πλείονος τῆς πρὸς τὸν ἀδελφὸν ἐπιποιήκεις τιμῆς.

557. Ὁφει-

- ΙΣΜ. Τί ταῦτ' ἀνιάς μ', ἔδεν ὠφελυμένη;
- ΑΝΤ. Ἀλγῆσα μὲν δῆτ', εἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ.
- ΙΣΜ. Τί δῆτ' αὖ ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ;
- ΑΝΤ. Σῶσον σεαυτήν' ἐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν. 560
- ΙΣΜ. Οἶμοι τάλαινα, κάμπλάκω τῆ σῆ μόρε;
- ΑΝΤ. Σὺ μὲν γὰρ εἶλε ζῆν, ἐγὼ δὲ, κατθανεῖν.
- ΙΣΜ. Ἄλλ' ἔκ ἐπ' ἀρρήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις.
- ΑΝΤ. Καλῶς σὺ μὲν τοῖς *, τοῖσδ' ἐγὼ δόκων φρονεῖν.
- ΙΣΜ. Καὶ μὲν ἴση νῶν † ἐσιν ἡ ἕξαμαρτία. 565
- ΑΝΤ. Θάρσει, σὺ μὲν ζῆς ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι
Τέθνηκεν, ὥστε τοῖς θανέσιν ὠφελεῖν.
- ΚΡΕ. Τῶ παιῖδε φημὶ τῶδε, τὴν μὲν ἀρτίως
ἄνευ πεφάνθαι, τὴν δ' ἀφ' ἑ τὰ πρῶτ' ἔφυ.
- ΙΣΜ. “ Οὐ γὰρ ποτ', ὦ ἄναξ, ἔδ' ὅς ἀν βλασῆ μένει 570
“ Νῆς τοῖς κακῶς πράττεσιν, ἀλλ' ἐξίσαται.”
- ΚΡΕ. Σοὶ γῆν, ὅθ' εἶλε σὺν κακῆ πράσσειν κακά.
- ΙΣΜ. Τί γὰρ μόνη μοι τῆσδ' ἄτερ βιώσιμον;

* TURN. in marg. μέντοι.

† ALD. νῶν.

‡ ALD. κακῶ.

557. ὠφελυμένη] ἀντὶ τῆ ὠφελύσα.

558. Εἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ] εἰ γελῶ (φισί) ἐπὶ σοὶ, ἀλγῆσα γελῶ. οἷον καταγελῶ σε ὅτι ἔκ ἠβλήσας μοι συμποτήσας.

559. Τί δῆτ' ἀν ὠφελοῖμ] ἀντὶ τῆ, ποῖαν μηχανὴν εὔρομι;

563. Ἄλλ' ἔκ ἐπ' ἀρρήτοις] ἀντὶ τῆ, προῖπόν σοι τὰς ἐρομένας τιμαρίας ἐν τῇ παραβάσει. ἀλλ' οὕτω παρὰ γνώμην με ταῦτα ὠπράχας, ἀλλὰ κἀμῶ συνιδείας τὰ πρατόμυνα.

564. Καλῶς σὺ μέντοι, τοῖς δ' ἐγὼ δόκων φρονεῖν] σεαυτῆ καλῶς ἐδόκει φρονεῖν, μὴ συμπράττεσά μοι.

Ib. Τοῖς δ' ἐγὼ] τῶτοις δ' ἐγὼ ἢ τοῖς ἀνδράσιν, ἢ τοῖς ἐμοῖς δόγμασι. τίς δὲ, τῆ νόμω καὶ τῆ δικαίῳ.

465. Ἴση νῶν ἐσιν ἡ ἕξαμαρτία] ὅτι σὺ μὲν ὠπράχας, ἐγὼ δὲ συνίδειν.

Ib. Ἡ ἕξαμαρτία] ἦεν ἡ ἀποτυχία τῆς ταφῆς. Ὡς περὶ γὰρ ἐγὼ ταύτην ἢ ἐτοάζε, ἦτο καὶ σὺ ποίησας ταύτην καὶ χροσπῆσα, οὐδὲν πλέον ἐποίησας.

566. Ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι] οἷον, πρῶτ κάμην τῆ ζῆν, βοηθῆσαι βυλομένη τῆ ἀδελφῆ.

567. Θανέτιν ὠφελεῖν] οὐ μόνον τὸ ἀεὶ καὶ αἰτιατικῆ, ἀλλὰ καὶ δοτικῆ, ὡς καὶ ἐνταῦθα εὔρηται. Φισὶ δὲ καὶ Αἰσχύλος, Ὡς τοῖς θανέσι χρομάσ' ἔδεν ὠφελεῖ.

568. Τὴν μὲν ἀρτίως ἀνευ πεφάνθαι] τὴν Ἰσμήνην. ὅτι μὴ συνιργάσατο, καὶ ῥέπτου ἑαυτὴν εἰς κίνδυνον.

570. Οὐ γὰρ ποτ', ὦ ἄναξ] τῶτό φισὶ ὑπεραπολογυμένη τῆς Ἀντιγόνης, ὅτι εἰ καὶ κακῶς ποιεῖ, μεταβληθήσεται ἢ μένει γὰρ εἰ ὁ ἐξ ἀρχῆς κακὸς νῆς τοῖς κακῶς φρονέσας. πρὸς ὅ φισὶ Κρέων, σοὶ γῆν μένει κακὸς ὅτις, ὅποτε εἶλε τῶν κακῶν εἶται κοινῶς.

ΚΡΕ. Ἄλλ' ἤδε μὲν σοι μὴ λέγ'· εἰ γὰρ ἐς' ἔτι.

ΙΣΜ. Ἄλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τῷ σαυτῷ τέκνου; 575

ΚΡΕ. Ἀρώσιμοι * γὰρ χ' αἰτέρων εἰσὶν γύαι †.

ΙΣΜ. Οὐχ ὡς γ' ἐκείνω τῆσδε τ' ἦν ἡρμοσμένα.

ΚΡΕ. Κακὰς ἐγὼ γυναῖκας υἱᾶσι συγῶ.

ΑΝΤ. ὦ φίλταθ' Αἴμων, ὡς σ' ἀτιμάζει πατήρ;

ΚΡΕ. Ἄγαν γε λυπεῖς καὶ σὺ καὶ τὸ σὸν λέχος 580

ΙΣΜ. Ἡ γὰρ σερήσεις τῆσδε τὸν σαυτῷ γόνον;

ΚΡΕ. Ἄδης ὁ παύσων τέσδε τοὺς γάμους ἔφυ.

ΙΣΜ. Δεδογμέν', ὡς ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν;

ΚΡΕ. Καὶ σοί γε κάρμοι' μὴ τριβὰς ἔτ', ἀλλὰ νιν 585

Κομίζετ' εἴσω, δμῶες· ἐκ δὲ τῶδε χρῆ

Γυναῖκας εἶναι τάσδε, μὴδ' ἀνειμένας.

“ Φεύγεσι γὰρ τοι χ' οἱ θρασεῖς, ὅταν πέλας

“ Ἦδη τὸν ἄδην εἰσορῶσι τῷ βίῃ.”

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Ι Κ Α. Σ Τ Ρ Ο Φ Η Α.

ΧΟΡ. Εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν

* ALDUS, Ἀρώσιμαι.

† ALDUS, γύαι.

574. Μὴ λέγ'· εἰ γὰρ ἐς' ἔτι] ἀντι τῷ, μὴ φρονεῖς ὅτι ἐν τοῖς ζῴσι ἐσι.

575. Νυμφεῖα] ἀντι τῷ τῆν νύμφην.

576. Ἀρώσιμοι] παιδοποιήσιμοι. ἐυγαίρητοι.

Ib. εἰσὶν γύαι] διὰ τὸ μέτρον ἐν τῷ γύαι ἐξελέθη. τὸ εἰ δὲ μετὰ τῷ ι βάλαι γράφειν, ἔγω σοί ἀντι κοιῆς συλλαβῆς.

577. Ἠρμοσμένα] τὰ τῷ γάμῳ φασί.

578. Γυναῖκας υἱᾶσι συγῶ] τὸ συνάπτεσθαι δελοῦσθε.

580. Καὶ σὺ καὶ τὸ σὸν λέχος] τὸ σὸν, τὸ ἐπὶ σὺ ὀνομαζόμενον. οὖν τὸ ὄνομα τῆς νύμφης ἢ σὺ προβάλλῃ.

584. Καὶ σοί γε κάρμοι] εἰ μόνον ταύτη ἄρισται τὸ ἀποθανεῖν, ἀλλὰ καὶ σοί. Μνηκίτι ἐν μοι τριβὰς ἐμβάλλετε. ἢ, καὶ ἐμοὶ καὶ σοὶ διδακτικῶς μνηκίτι διατρέθειν ἐν τοῖς λόγοις.

585. Ἐκ δὲ τῶδε χρῆ] ὁ δὲ περιττεύει, λέγει γὰρ ὅτι χρῆ λοιπὸν μὴ ἀνειμένας εἶναι (ἔργον αὐτεξυτίας) ταύτας τὰς γυναῖκας, ἀλλὰ φρενίσθαι. φεύγειν γὰρ εἰώθεσι καὶ οἱ τολμηροί, πλυσιάζοντα ἱρῶντες τὸν θάνατον.

589. Εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν] ἀπὸ κοινῆ τοῦ αἰῶν. Οἷς γὰρ ἀν σισθῆ δόμος, τῆσδε ὁ αἰῶν ἐδὲν αὐτῆς ἐλλείπει, ἱρῶν ἐπὶ τὸ πλῆθος τῆς γενεᾶς, ἀλλὰ πάντα ἐπιφέρει τὰ θεινά. Ὡςτε ὁμοίον ἐστὶ τὸ οἰκὸν κίνημα, τῷ ἐκ σισθῆντι κύματι ταῖς τῷ βορέῃ προαῖς. Οἷον γὰρ οὐ βεβαίως τυγχάνουσιν ὅσοι ἐν κλύδασι γίγνονται, ἀλλ' εὐδὲ δυστυχίᾳ περιπίπτων οἶκος, εὐχερῶς ἀναστῆναι.

Ib. Εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν] ταῦθ' ὁ Χορὸς λέγει διὰ τὸ τῷ Λαίῳ γένος, ὅτι εὐδαίμονες εἰσιν οἷς ὑπῆρξεν ὁ βίος καὶ ὁ τῆς ζωῆς χρόνος ἀγευστος καὶ ἀμίτοχος κακῶν· οἷς γὰρ ἀν ἰσθραῖτοις

- Ἄγευσος αἰών. 590
 “ Οἷς γὰρ ἂν θεόθεν
 “ Σεισθῆ δόμος, ἄτας
 “ Οὐδὲν ἑλλείπει γενεᾶς
 “ Ἐπὶ πλῆθος ἔρπον”
 Ὅμοιον ὥστε ποντίας 595
 Ἄλως οἶδμα δυσπνόοις
 Θρήσσαις * ὅταν ἔρεβος ὑφαλὸν ἐπιδράμη πνοαῖς,
 Κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν
 Θῖνα καὶ δυσήνεμον,
 Στόνω βρέμεσι δ’ ἀντιπλῆγες ἀκταί. 600

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Α.

- Ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν
 Οἴκων ὀρώμαι
 Πήματα φθιμένων
 Ἐπὶ πήμασι πίπτου-
 τ’ ἔδ’ ἀπαλλάσσει γενεᾶν 605
 Γένος, ἀλλ’ ἐρείπει
 Θεῶν τις, ἔδ’ ἔχει λύσιν

* ALDUS, "Ὅταν Θρήσσαισι.

θράποις σεισθῆ καὶ ἀνατραπῆ καὶ δυστυχίῃ
 ὁ δόμος θεόθεν καὶ ἀπὸ θεῶ, ἢ δὲ αὐτῆς καὶ
 δυστυχίας ἐλλείπει ἔρπον καὶ φερόμενον ἐπὶ
 τὸ πλῆθος τῆς αὐτῶν γενεᾶς ὅμοιον ὥστε καὶ
 ὡσπερ οἶδμα καὶ κύμα ποντίας ἄλως, κυλίν-
 δει καὶ ἀνακυκᾶ ἐν σόνῳ καὶ ταραχῇ, βυσο-
 σάβην καὶ ἀπὸ τῆ βυθῷ, θῖνα κελαινὴν, ἦγεν
 τὴν ἐν τῷ βυθῷ κεκρυμμένην κόριν τὴν δυσή-
 νεμον καὶ τὴν δυσκόλως ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἀ-
 νατραπομένην, ὅταν ἐν πνοαῖς Θρήσσαις καὶ
 Θρηκτικαῖς δυσπνόοις καὶ κακῶς αἰετὶ ἀγρίαις
 πνιύσαις, ἐπὶ τὸ ἔρεβος καὶ τὸ βάθος τῆς
 ἄλως, δράμη καὶ ἐπίπλη τὸ κύμα δηλονότι.

595. Ὅμοιον ὥστε ποντίας ἄλως] τὸ ἐξῆς,
 ὅμοιον ὡς ὅταν Θρήσσαισι ποντίας δυσπνόοις

πνοαῖς οἶδμα ἔρεβος ὑφαλὸν ἐπιδράμη. Ἄντι
 τῶ, ἐκ βάθους κινήσῃ τὴν θάλασσαν τὰ γὰρ
 βαθύα, μέλανα ἐκάλετο. Ὀμηρος,

“ Δνοφερὸν χεῖν ὕδαρ, καὶ ὁ Ποσειδῶν, κυ-
 “ νοχαίτης.”

599. Δυσήνεμον] τὴν ὑπὸ ἀνέμων ταραχ-
 θῆσαν.

600. Στόνω] λείπει ἢ Σὺν, ἢ καὶ σὺν σῆμα.

Ib. Ἀντιπλῆγες] ἀντιπλησσομένηται.

605. Ἀπαλλάσσει] καταβάλλει. κατα-
 φέρειν.

Ib. Γενεῶν] τὸ γένος τὸ ἐπιγινόμενον ἐκ
 ἀπαλλάσσει τὴν γενεάν, ἀλλ’ αἰετὶ ἐν συμφερέ-
 ῃσι.

Νῦν γὰρ ἰσχύατας ὑπερ
 ῥίζας τέτατο φάος ἐν Οἰδίπυε δόμοις
 Κᾶτ' αὖ νιν φοινία * θεῶν τῶν
 Νερτέρων ἀμᾶ κόνις,
 Λόγυ τ' ἄνοια, καὶ φρενῶν Ἐρινύς.

610

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

Τὰν † σαῖν, Ζεῦ, δύναμιν ‡ τίς ἀνδρῶν
 Ὑπερβασία κατάσχοι;
 Τὰν ἔθ' ὕπνος αἰ-
 ρεῖ ποθ', ὁ παντογῆρως
 Ἀκάματοί τε θεῶν
 Μῆνες ἀγῆρως § δὲ χρόνω, δυνάσσης

615

* ALD. φοινία. † ALD. τῶν. ‡ ALD. TURN. in marg. δύνασιν.
 § ALD. ἀγῆρως.

608. Νῦν γὰρ ἰσχύατας ὑπερ] λείπει ἀρ-
 θρον τὸ ὄ. τὸ δὲ λεγόμενον, ἐστὶ τοιοῦτο. νῦν
 γὰρ ὑπερ ἰσχύατας, φησὶ, καὶ σωτηρία ἦν τοῖς
 οἴκοις τῆ Οἰδίποδος, ἰσχύατης ὑπερ ρίζης.
 ἀντὶ τῆ, ὅπερ ἔβλασεν ἀνω τῆς ρίζης, θάνα-
 τος καταλαμβάνει. νῦν γὰρ (φησὶν) ὅπερ ἦν
 λείψανον γενεᾶς, τῆτο μέλλει καλύπτειν ἢ
 κόνις. τὸ καταλυφθῆν φησὶν ἀπὸ Οἰδίποδος
 βλάστημα.

Ib. Νῦν γὰρ ἰσχύατας] ἰσχύατην τὴν ρίζαν
 νῦν Ἀντιγόνην καὶ Ἰσμήνην λέγει δὲ φάος ἐν
 ταῖς δόμοις τῆ Οἰδίποδος ἀνατεῖλαι, διὰ τὸ
 ἀπαλλαγὴν γεγονέναι τῆ πολέμου, καὶ τῶν
 πραγμάτων εἰς κατάσασίν τινα ἐλθόντων. τὸ
 δὲ, φοινία θεῶν τῶν νερτέρων ἀμᾶ κόνις, ἀντὶ
 τῆ τῆ ἰσχύατην ρίζαν θερίζει ὁ ἀδης. εἰκότως
 δὲ τὸ κόνις τίθεται. διότι γὰρ ἐκάλυψεν Ἀν-
 τιγόνη τὸν ἀδελφὸν Πολυνείκην κόνι, διὰ τῆτο
 τὴν ἰσχύατην ἰμῆλλε. δεον δ' εἰπεῖν, ἀμᾶ δὲ καὶ
 θερίζει νῦν καὶ αὐτὴν, ὁ δὲ ἀσυνδέτως ἐπή-
 γαγε, συνάπτων καὶ τὸ κατὰ πρὸς τὸ ἀμᾶ,
 ἦεν καταμᾶ καὶ θερίζει καὶ καταβάλλει νῦν
 καὶ αὐτὴν ἢ κόνις τῶν νερτέρων θεῶν. ποταπή;
 φοινία, ἦεν φῶνον αὐτῆ προξενῶσα.

610. Κᾶτ' αὖ νιν] αὐτὴν τὴν ρίζαν. ἐάν δὲ
 εἰζῶμεν κᾶτ' αὖ νιν, εἰδὲν λείπει τῷ λόγῳ.

611. Ἀμᾶ κόνις] θερίζει. καὶ ἐκκόπτει. ἢ
 καλύπτει.

612. Λόγυ τ' ἄνοια] ἀμαρτία, ὅτι οἰση-
 θεῖσα ὑπὸ τῶν Ἐρινύων Ἀντιγόνη τῆτο τετολ-
 μηκέ.

613. Τὰν Ζεὺς δύναμιν] τῆτο φησὶν ὅτι
 προαιρέσει τῆ Διὸς πάντα γίνονται.

614. Κατάσχοι] εὐκτικῶς, ὡς ποιεῖσαι τρί-
 τε προσώπῳ. ὑπερβασία κρατῆσαι δύναται.

616. Ὁ παντογῆρως] ὁ ἀσθενείας παραίτιος.
 τὸ γὰρ γῆρας, ἀσθενείας ἐστίν. ἀσθενῆμεν δὲ τῆ
 γλυκείᾳ προσβολῇ τῆ ὕπνου κατεχόμενοι. ἢ πα-
 ντογῆρως, ὁ αἰώνιος, καὶ ἄχρι γῆρας τοῖς ἀνθρώ-
 ποις καὶ πᾶσι τοῖς ζώοις παραμένων.

Ib. Ὁ παντογῆρως] ἦεν ὁ πάντας κατα-
 βάλλων. τὸ γὰρ γῆρας ὡςπερ καταβολή ἐστίν.
 ἢ παντογῆρως, ὁ αἰδῖος. χρῆ δὲ γράφειν, ἀκά-
 ματοί τε θεῶν, ἢ ἢ ὅμοιον τῷ τῆς ἀντιτροφῆς
 κωλῶ.

618. Ἀγῆρως δὲ χρόνω δυνάσσης] ἀντὶ τῆ,
 δυνασιῶν καὶ ἀρχῶν τῆ ἀγῆρως χρόνε κατέ-
 χεις τὸν Ὀλυμπον. ἀγῆρως δὲ τὸν τῶν θεῶν
 χρόνον

Κατέχεις Ὀλύμπε

Μαρμαρόεσσαν αἴγλαν

620

Τό, τ' ἔπειτα, καὶ τὸ μέλλον,

Καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει.

Νόμος ὁ δ' ἔδεν ἔρπει

Θνατῶν βιότῳ πάμ-

πολις ἐκτὸς ἄτας.

625

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

“ Ἄ γὰρ δὴ πολὺπλαγκτος ἐλπίς

“ Πολλοῖς μὲν ὄνησις ἀνδρῶν

“ Πολλοῖς δ' ἀπάτα

“ Κεφονόων ἐρώτων.”

χρόνον φησὶν, ἐπὶ μὴτε ὑπὸ δυστυχῶν, μὴτε ὑπὸ ἕπαι ἐλαττώεται.

Ib. Ἀγῆρας δὲ] τῷτο πρὸς τὸ δυνάσας σὶναπτι, ἤγουν δισπότας ἐκ ὑπὸ χρόνων ζηράσκων.

621. Τό, τ' ἔπειτα, καὶ τὸ μέλλον] λάμβαναι τὴν ἐπὶ ἀπὸ τῆ ἐπαρκέσει ἐνταῦθα, ἤγουν ἐπὶ τε τὸ ἔπειτα καὶ ἐπὶ τὸ μέλλον ἴσῃον δ' ὅτι πρὸς τὸ μέλλον τίθεται μόνον τὸ ἀρκέσει. τὸ γὰρ ἔπειτα ἔμφασιν ἐνσωτῶτος ἔχει· τὸ δὲ νῦν πρὸς τὸ πρῶτον ἔπειτά ἐστιν. Ἡ ἐπισηδὴ νῦν λέγει τὸν λόγον, ἐκ ἰδιωσιν αὐτῶ ἐνσωτῶτα χρόνον θύται· ὅπῃ εἰ εἴποις, τὸ ἔπειτα ἀντὶ τῆ μέλλον νοήσας, ἢ ἢ τὸ μέλλον πρὸς τὸ ἔπειτα, μέλλοντος μέλλον καὶ χρόνος παράτασις. εἰ δὲ μὴ, τὸ πρὶν διπλῆν νόμι, καὶ ἀντὶ τῆ νῦν καὶ ἀντὶ τῆ πάλαι. τὸ γὰρ νῦν καὶ πάλαι τῆ ἔπειτα πρότερον ἐστὶ. τὸ δὲ τῆ ἔπειτά τε, ἀντὶ τῆ καὶ ὄν, πρὸς τὸ ἐπαρκέσει σύναπτε.

622. Καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει] ὁ ἐστὶν αἰὶ δυνάμενον βοηθῶν.

623. Νόμος ὁ δ' ἔδεν ἔρπει] ὁ κατὰ πάσαν πόλιν ἔρπει νόμος. ὁ ἐστὶ πάντες ἀνθρώποι. Ἄλλως ἔδεις (φησὶν) ἐστὶ νόμος ἐν πάσαις ταῖς πόλιν ὡστε φησὶν τὴς ἀνθρώπων τὸ συμνησόμενον. Ἡ ἔτας ἔδεις ἐστὶ νόμος ὅς δυναται τῶν ἡδὴ τελειωθέντων κακῶν προσέρχων βοήθειαν. Ἡ ἔτας ὁ δὲ νόμος ὁ πάντων ἀνθρώπων κοινὸς τῷτο ἔχει, μηδὲνα ζῆν ἀνὴν λύπης.

Ib. Νόμος ὁ δ' ἔδεν ἔρπει] τῷτο ἔτω τῆν ὅδε ὁ νόμος, ὄν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆ Διὸς ἴφασιν, ἔδεν καὶ ἔδασμῶς ἔρπει καὶ φέρεται πάμπαν καὶ παγκόσμιος τῶ βίῳ τῶν θνητῶν, ἀπὸ καὶ χωρὶς αὐτῆς. τῷτο ἐστὶν, ὁ πρὶ τῶν θνητῶν ἴφασιν, ἐκ ἐστὶ πρὶ ἀνθρώπων εἰπῆν, ἀλλ' εἰ μὲν, ἀπαθείς καὶ ἀφθαρτοί, οἱ δ' ἀθάρατο θνητοὶ καὶ παθητικοί.

624. Θνατῶν βιότῳ πάμπαν ἐκτὸς ἄτας] ὁ λόγος· Σὺ μὲν, ὦ Ζεῦ, ἀγῆρας τε καὶ δυνάσας εἰς ἀπαντα τὸν χρόνον εἰ· ἢ δὲ τῶν ἀνθρώπων πολιτεία ἔδειςποτε χωρὶς κακῶν ἐστὶν.

626. Ἄ γὰρ δὴ πολὺπλαγκτος] ἔδεν (φησὶ) πρὶ τῶν μελλόντων ἐπίσανται οἱ ἀνθρώποι, ὡσπερ ὁ Ζεὺς ἰπάτισσε δὲ πολλὸς ἢ ἰλπῆ, κερφόνος ἐρωτας ἐμβάλλουσα. τὰ ἀδύνατα γὰρ ἐπίσαντες, ἰσφάλισαν. ἐρωτας δὲ λέγει καὶ τὰς ἐπιθυμίας.

Ib. Ἄ γὰρ δὴ πολὺπλαγκτος] αὐτὴ ἡ κατασκευὴ πρὸς τὸ, Νόμος ὁ δ' ἔδεν ἔρπει, ἐστὶ, εἰ καὶ ἀσαφὴς ἐκ τῆ φανερῆ δοκεῖ ἔτω γὰρ νοῦται, ὁ νόμος ὁ εἰς τὴς θύας ἐκ ἐστὶ ἐν ἀνθρώποις, ἀλλὰ δυστυχίῳ ὑποπίπτουσι. ἐλπίσι γὰρ ἀπατώμενοι, ὡς εἰ τόδε ποιήσαν, καλῶς αὐτοῖς ἔξει, ποιῶντες εἰς δυστυχίας ἐπιπίπτουσιν ὁ δὲ καὶ Ἀντιγόνη πίπειθε.

629. Κεφονόων ἐρώτων] ἀντὶ τῆ τῶν κερφον

φω

Εἰδότες δ' ἔδδεν ἔσπει,
 Πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσάρη*.
 Σοφία γὰρ ἔκ τε
 Κλεινὸν ἔπος πέφανται,
 " Τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ' ἐσθλὸν
 " Τῷδ' ἔμμεν ὅτῳ φρένας
 " Θεὸς ἄγει πρὸς ἅταν.
 " Πράσσει δ' ὀλιγοσὸν
 " Χρόνου ἔκτος ἅτας."

630

635

Α Ν Α Π Α Ι Σ Τ Ο Ι.

"Οδε μὴν Αἴμων, παίδων τῶν σῶν
 Νέατον γέννημα, ἄρ' ἀχινύμενος
 Τάλιδος ἦκει μύρον Ἀντιγόνης,
 Ἄπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν.

640

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΚΡΕ. Τάχ' εἰσόμεισθα μάντεων ὑπέρτερον.
 "Ω παῖ, τελείαν ψῆφον ἄρα μὴ κλύων,

* ALDUS, προσφάση.

φαν ἐπιθυμιῶν, ἐν αἷς πολλοὶ ἠπάτουνται, ἕτερα προσδοκῆσαντες, ἑτέρων ἀποδάντων.

630. Εἰδότες δ' ἔδδεν, ἔσπει] τῷ αἰθρῶπι αἰὲν εἰδότες ἐπιτρέχεται.

631. Προσάρη] προσφάση. πρὶν τοῖς δεινοῖς ἐπιπέσει, καὶ εἰς αὐτὸν ἐμπέσει τὸν κίνδυνον.

632. Σοφία γὰρ ἔκ τε κλεινὸν ἔπος] μετασοφίας γὰρ ὑπὸ τινος αἰείμιμον καὶ κλεινὸν ἔπος πίφεται.

"Ὅταν δ' ἔδδαιμαν ἀνδρὶ προσύνη κακὰ,
 " Τὸν νῦν ἔβλαψε πρῶτον ὃ βυλεύεται."

636. Θεὸς ἄγει πρὸς ἅταν] ἴγαν, οἱ θεοὶ ὅν βάλονται δυστυχίῳ, ἄγει πρὸς βλάβην. τῷτο δὲ λέγει διὰ τὴν Ἀντιγόνην δοκῆσαν τὸ θανάτῳ ἴδισον.

641. Τάλιδος] τάλις λέγεται παρ' Αἰολιῶν ἢ ὀνομασθεῖσα τῇ νύμφῃ. Καλλιμαχος.

" Αὐτίκα τῇ τάλει παιδί σὺν ἀμφιβαλεῖ."

Ib. "Ἦκει μύρον] λῆπις ἢ δια, διὰ τὸν μύρον.

Ib. Τάλιδος ἦκει] τάλις κατ' Αἰολίῃς ἢ ἰγυυθεῖσα πρὸς γάμον τῇ, ὡςπερ καὶ Καλλιμαχος λέγει, Αὐτίκα τὴν τάλει παιδί σὺν ἀμφιβαλεῖ.

642. Ἄπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν] ὑπὲρ τῆς τῶν λεχέων ἀπάτης (ὅ ἐστιν ἀποτυχίας) ἀχθόμενος.

643. Τάχ' εἰσόμεισθα] ὁ λόγος παροιμιῆκος, ἰπότε μὴ σοχασμῷ χρῶμεθα, ἀλλ' αὐτόπται τῶν πραγμάτων γιγνώμεθα· προγινώσκει μὲν γὰρ καὶ ὁ μάντις, ἀλλὰ σοχασμῷ χρῆται. τάχα ἐν ἀκριβῶς γινώσομαι ταῦτα περὶ τῷ παιδὸς πυνθανόμενος.

644. Τελείαν ψῆφον] τελείαν, τὴν ἡδὲ τετελεισμένην. τῷτο δὲ φησὶν ὡς μεταβυλευτάμενος. ἢ τὴν τάλει ἐπάχυσαν τῇ Ἀντιγόνῃ.

- Τῆς μελλονύμφε πατρὶ λυσσαίνων πάρει ; 645
 Ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι ;
 ΑΙΜ. Πάτερ, σός εἰμι· καὶ σύ μοι γνώμας ἔχων
 “ Χρησὰς ἀπορθοῖς, αἷς ἔγωγ’ ἐφέψομαι.
 “ Ἐμοὶ γὰρ ἕδεις ἀξίως ἔσαι γάμος
 “ Μείζων φέρεσθαι σὲ καλῶς ἠγυμένε.” 650
 ΚΡΕ. “ Οὕτω γὰρ, ὦ παῖ, χρὴ διὰ σέρυων ἔχειν,
 “ Γνώμης πατρώας πάντ’ ὀπισθεν ἐσάναι.”
 Τάττε γὰρ ἔνεκ’ ἄνδρες εὐχονται γοναῖς
 Κατηκόες φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν,
 Ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς, 655
 Καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξίσσε πατρί.
 “ Ὅστις δ’ ἀνωφέλητα φυτεύει τέκνα,
 “ Τί τόνδ’ ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὐτῷ * πόνεος
 “ Φῦσαι, πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων ;”
 Μῆ νῦν ποτ’, ὦ παῖ, τὰς φρένας ὑφ’ ἠδονῆς 660
 Γυναικὸς ἔνεκ’ ἐκβάλλης, εἰδὼς ὅτι
 “ Ψυχρὸν παραγκάλισμα τῆτο γίνεται,
 “ Γυνὴ κακὴ ζύνευνος ἐν δόμοις· τί γὰρ
 “ Γένειτ’ ἂν ἔλκος μείζον, ἢ φίλος κακός ;”

* TURN. αὐτῶ.

647. Πάτερ, σός εἰμι] ἤεν τῷ σὺ θελήματι ὑπέκω, καὶ σύ μοι τὰ βέλτερα καὶ λυσιτελεῖντα διανοῆ.

Ib. Πάτερ, σός εἰμι] ἀπέκρισε Αἰμονόος.

648. Ἀπορθοῖς] ὀρθῶς καθυγῆ.

649. Ἐμοὶ γὰρ ἕδεις ἀξίως] ἕδεις μοι προκριθῆσεται γάμος τῆς σὺς ἀρχῆς, καλῶς σε ἀρχόντος· πανταχῶ δὲ μετὰ παρατηρήσεως.

650. Μείζων φέρεσθαι] προκρίνεσθαι.

651. Διὰ σέρυων ἔχειν] ἀντὶ τῶ ἐνθυμιῶσθαι.

Ib. Οὕτω γὰρ, ὦ] δημηγορία Κρέοντος καὶ παραίνεσις πρὸς τὸν υἱόν.

652. Γνώμης πατρώας πάντ’ ὀπισθεν] τῆς πατρώας γνώμης πάντα εἶναι δευτέρα. οἶον, ρητορικῆ.

χρὴ τὸν τὴν πατρώαν πράττοντα γνώμῃ, περὶ τῶν ἄλλων ἕδεια λόγον ἔχειν. ἀσφαλῶς δὲ προσέθηκε τὸ πάντα, μὴ ἄρα ἐκ τῶ παιδὸς ὑπαντιθῆ, ὅτι πλὴν τῶν χρησίμων.

Ib. Πάντ’ ὀπισθεν ἐσάναι] ἤεν κατὰ πάττα τῆ τῆ πατρὸς ἀκολουθεῖν γνώμῃ· ἐπι δ’ ὁ ἀκολουθεῖν ὀπισθεν ἴσεται, ὀπισθεν ἴσεται τῆς πατρώας γνώμης εἶπεν.

658. Πλὴν αὐτῷ πόνεος] γράφεται πίδα· ἢ ἢ, ἐμπόδιον, δισμῶς, κέλυμα τῶ πράττειν ἂ βέλτεται.

662. Ψυχρὸν παραγκάλισμα] ἀσθεὶς φίλημα, σέρυθρον, κοιτώνημα, παρακοίμημα· πηλοκῆ.

665. Πτύσας]

- Ἄλλὰ πτύσας ὡσεὶ τε δυσμενῆ, μέθες
 Τὴν παιδ' ἐν ἄδῃ τήνδε νυμφεύσειν τινί.
 Ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν εἶλον ἐμφανῶς ἐγὼ
 Πόλεως ἀπισήσασαν ἐκ πάσης μόνην,
 Ψευδῆ γ' ἑμαυτὸν ἐ καταστήσω πόλει,
 Ἄλλὰ κτενῶ. Πρὸς ταῦτ' ἐφυμνεῖτω Δία
 Ζύναιμον· εἰ γὰρ δὴ τάδ' ἐγγενῆ φύσει
 Ἄκοσμα, θρέψω κάρτα τῆς γ' ἔξω γένεος.
 “ Ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν ὅστις ἔς' ἀνὴρ
 “ Χρησὸς, φανεῖται κὰν πόλει δίκαιος ὢν
 “ Ὅστις δ' ὑπερβάς, ἢ νόμος βιάζεται,
 “ Ἡ τοῦπιτάσσειν τοῖς κρατῆσιν ἐννοεῖ,
 “ Οὐκ ἔς' ἐπαίνε τῆτον ἔξ' ἐμῆ τυχεῖν.
 “ Ἄλλ' ὃν πόλις σήσειε, τῆδε χρὴ κλύειν
 “ Καὶ σμικρὰ καὶ δίκαια, καὶ τὰναντία.”
 Καὶ τῆτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσοῖην ἐγὼ
 Καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ' ἂν ἀρχεσθαι θέλειν·
 Δορός τ' ἂν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον,
 Μένειν δίκαιον κἀγαθὸν παρασάτην.
 “ Ἀναρχίας γὰρ μείζον ἐκ ἔσιν κακόν.
 “ Αὕτη πόλεις τ' ὄλλυσιν, ἢδ' ἀνασάτης
 “ Οἴκεις τίθησιν· ἢδε σὺν μάχῃ δορός
 “ Τροπὰς καταρρήγνυσι· τῶν δ' ὀρθουμένων

670

675

680

685

665. Πτύσας] ἐν ἑδὲν λόγῳ θέμιμος. καταφρονησας.

673. Ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν] εἰ ἂν τηροῖν τὰ νόμιμα καὶ τὰ δίκαια ἐπὶ τῆς ἑμαυτῆ πρώτης οἰκίας, τηροῖν ἂν αὐτὰ καὶ ἐπὶ τῆς πόλεως.

675. Ὅστις δ' ὑπερβάς] λίπε τὸ δίκαιον.

678. Ἄλλ' ὃν πόλις σήσειε] καταστήσειν ἀρχόντα.

679. Καὶ τὰναντία] τὰ ἐναντία τῷ δίκαιῳ δηλονότι.

680. Καὶ τῆτον ἂν] τῆτον τὸν τῷ βασιλεῖ πιθόμενον.

682. Ἐν χειμῶνι] τῆς μάχης δηλονότι.

684. Ἀναρχίας] ἀντὶ τῆ ἀπειθείας.

687. Τροπὰς καταρρήγνυσι] ἐκ γὰρ διαρρήξεως στρατῆ τροπὴ γίνεται.

Ib. Τῶν δ' ὀρθουμένων] τῶν ἀρχομένων.

“ Σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἢ πειθαρχία.”

Οὕτως ἀμυντέ' ἐς τοῖς κοσμουμένοις,

Κἄτοι γυναικὸς ἔδαμῶς ἠσσητέα'

690

Κρεῖσσον γὰρ, εἴπερ δεῖ, πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν'

Κἄκ' ἂν γυναικῶν ἠσσονες καλοῖμεθ' ἂν.

ΧΟΡ. Ἡμῖν μὲν, εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα,

Λέγειν φρονέντως ὧν λέγεις δοκεῖς πέρι.

ΑΙΜ. “ Πάτερ, θεοὶ φύσιν ἀνθρώποις φρένας”

695

“ Πάντων ὅσ' ἐς χρημάτων ὑπέρτατον.”

Ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε,

Οὐτ' ἂν δυναίμην, μήτ' ἐπισαίμην λέγειν.

Γένοιτο μὲν τ' ἂν χ' αἰτέρῳ, καλῶς ἔχον'

Σῆ* δ' ἔν πέφυκα † πάντα προσκοπεῖν, ὅσα 700

Λέγει τις ἢ πράσσει τις, ἢ ψέγειν ἔχει

(Τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ)

Λόγοις τοιέτοις, οἷς σὺ μὴ τέρψῃ κλύων'

Ἐμοὶ δ' ἀκέειν ἔσθ' ὑπὸ σκότῃ τάδε,

Τὴν παιῖδα ταύτην οἷ' ὀδύρεται πόλις,

705

Πασῶν γυναικῶν ὡς ἀναξιώτατῃ

Κάκις' ἀπ' ἔργων εὐκλεεσάτων φθίνει.

* ALD. σῆ. TURN. in marg. σῦ.

† TURN. in marg. πέφυκα.

688. Σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ'] Ὅμοιος.

“ Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλείους σῆσι ἢ πῆ-
“ φανται.”

690. Τοῖς κοσμουμένοις] τοῖς ἀρχαῖσι. Ὅμοιος.
“ Δύο κοσμήτορες λαῶν.”

693. Εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα] εἰ μὴ τῆς
φρονήσεως ὑπὸ τῆ γήραος σισυλήμμεθα, λέγειν
φρονέντως δοκεῖς περὶ ὧν λέγεις. ὁ δὲ λόγος
πάνυ πρεσβυτικῶς καὶ αἰδημότως ἱερταί.

695. Πάτερ, θεοὶ φύσιν] τῆτο λέγει διότι
πρῶτον μέλλει εἰπεῖν ὡς ἄνομον ἠγαῖται ἡ πόλις
τὸ εἶν κατὰ τῆς παιδὸς θείσπισμα, ὡς ἀντι-

λέγων ὡς ἐπιδή τὸ φρονεῖν θεῶν ἀνθρώπων
λόγον ἂν ἔχοι καὶ τὴν πόλιν καλῶς λέγειν.

697. Ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις] ἐγὼ δ'
ἢ δύναμαι ταῦτα ἀποδέξασθαι, ἐπιδή μὴ κα-
λῶς ταῦτα λέγεις.

699. Γένοιτο μὲν τ' ἂν] δυνατὸν σε καὶ ἰτί-
ρωε μεταβυλεύσασθαι.

700. Σῶ δ' ἔν πέφυκα] γράφεται, σῦ δ'
ἔν πέφυκα.

702. Τὸ γὰρ σὸν ὄμμα] τὸ σὸν ὄμμα (φῶς)
τοιετὸν ἔστιν, ὡς τε μὲν τῶν πολιτῶν ἀπὸ
κρῦ σε λέγειν τοιαῦτα οἷς σὺ μὴ τέρψῃ. ἰμὴ
δὲ πάρεσιν ἀκείν τῶν λάθρα κατὰ σῦ λεγόμε-
ναι.

703. Λόγοις τοιέτοις] λῆπει τὸ χρεῖσθαι.

708. Ἡπὶ

Ἦτις τὸν αὐτῆς αὐτάδελφον ἐν φοναῖς
 Πεπτῶτ' ἄθαπτον, μήθ' ὑπ' ὠμησῶν κυνῶν
 Εἶασ' ὀλέσθαι, μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τινός. 710
 Οὐχ ἦδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν ;
 Τοιαῦδ' ἐρεμνὴ σῖγ' ἐπέρχεται φάτις.
 Ἐμοὶ δὲ, σὲ πρᾶσσοντος εὐτυχῶς, πάτερ,
 Οὐκ ἔσιν ἔδεν κτῆμα τιμιώτερον.
 “ Τί γὰρ πατὴρς θάλλοντος, εὐκλείας τέκνοις 715
 “ Ἄγαλμα μεῖζον, ἢ τί πρὸς παίδων πατρί ;”
 Μὴ νῦν ἐν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει,
 Ὡς φῆς σὺ, κέδεν ἄλλο, τῆτ' ὀρθῶς ἔχειν.
 “ Ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ,
 “ Ἦ γλῶσσαν ἢν ἐκ ἄλλος ἢ ψυχὴν ἔχειν, 720
 “ Οὔτοι διαπτυχθέντες, ὠφθησαν κενοί.
 “ Ἄλλ' ἀνδρα κῆν τις ἢ σοφός, τὸ μανθάνειν
 “ Πόλλ' αἰσχροὺν ἔδεν, καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν.”
 Ὅρας παραρῥεῖθροισι * χειμάρροισι ὅσα
 Δένδρων ὑπέικει, κλῶνας ὡς ἐκσώζεται, 725
 Τάδ' ἀντιτείνοντ', αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται ;
 Αὐτῶς δὲ, ναὸς ὅστις ἐγκρατῆς †, πόδα
 Τείνας ὑπέικει μηδὲν, ὑπτίοις κάτω
 Στρέψας τολοιπὸν σέλμασιν, ναυτίλλεται.

* TURN. in marg. παρα ρεῖθροισι. † TURN. in marg. ἐγκρατῆ.

708. Ἦτις τὸν αὐτῆς αὐτάδελφον] διὰ τῆ-
 των ὑπεραπολογεῖται τῆς κέρως, ὑπερυπερπῶς
 τῆ πόλι περιθίς τὸν λόγον.

716. Ἦ τί πρὸς παίδων πατρί] ἦγον, ἔδ·
 ἰ πατὴρ μεῖζονα ἄλλην χάριν παρὰ τῶν παί-
 δων δίχεται, ἢ εὐτυχῶντας τέτυκ ὄραν. συ-
 ασι δὲ πρὸς τὸ εὐκλείας τὸ ἄγαλμα. ἢ ἢ εὐ-
 κλείας ἄγαλμα, ἦτοι εὐκλεια.

721. Διαπτυχθέντες] ἀνακαλυφθέντες. με-
 τίση δὲ ἀπὸ ἐνικῆ ἀριθμῶ τῶ ὄστις, εἰς πλυ-
 θυντικῆν τὸ ἔτοι.

723. Καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν] μὴ αὐθάδη
 εἶναι, ἀντιτείνοντα τοῖς συμβεβηκόσι. τῆτο δὲ
 παρὰ Σόλωνος·

“ Γινώσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.”

726. Αὐτόπρεμνα] αὐτόρριζα.

728. Ἐπέικει μηδὲν] ἦχον ὑπερχαλᾶ, ἐνδύ-
 δωσι τῆ φορᾶ τῶ πνεύματος. τὸ δ' ὑπτίοις
 λίγη, ἐπειδὴ οἱ τὰς κώπας ἐλαύνοντες, πρη-
 νις νύοντες ἐλαύνουσιν, ἀνατραπίσης ἢν τῆς
 νῆος, ἐξαίφης ὑπὸλοι γίνονται.

732. Πρὸς βίον.]

Ἄλλ' εἶκε θυμῷ*, καὶ μετὰς αὖτις δίδε. 730

“ Γνώμη γὰρ εἴτις καὶ π' ἐμῷ νεωτέρῃ

“ Πρόσεσι, φήμ' ἔγωγε πρεσβεύειν πολὺ

“ Φύναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπισήμης πλέω·

“ Εἰ δ' ἔν, (φιλεῖ γὰρ τῆτο μὴ ταύτη ῥέπειν)

“ Καὶ τῶν λεγόντων εὖ, καλὸν τὸ μαυθάνειν.” 735

ΧΟΡ. Ἄναξ, σέ τ' εἰκός, εἴ τι καίριον λέγει,
Μαθεῖν; σέ τ' αὖ τῆδ'· εὖ γὰρ εἴρηται διπλά.

ΚΡΕ. Οἱ τηλικοῖδε καὶ διδάξομεσθα δὴ
Φρονεῖν πρὸς ἄνδρὸς τηλικῶδε τὴν φύσιν;

ΑΙΜ. Μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον· εἰ δ' ἐγὼ νέος, 740

Οὐ τὸν χρόνον χρὴ μάλλον ἢ τὰργα σκοπεῖν.

ΚΡΕ. Ἔργον γὰρ ἐσι τὲς ἀκοσμῶντας σέβειν;

ΑΙΜ. Οὐδ' ἂν κελεύσαιμ' εὐσεβεῖν εἰς τὲς κακῆς.

ΚΡΕ. Οὐχ ἦδε μὲν γὰρ † τῆδ' ἐπείληπται ‡ νόσω;

ΑΙΜ. Οὐ φησι Θήβης τῆσδ' ὁμόπολις λεώς. 745

ΚΡΕ. Πόλις γὰρ ἡμῖν ἂ' ἔν με χρὴ τάσσειν ἐρεῖ;

ΑΙΜ. Ὅρας τὸδ' ὡς εἴρηκας ὡς ἄγαν νέος;

* TURN. in marg. θυμῷ. † ALD. Οὐχ ἦδε γὰρ.

‡ ALD. τοιαῦδ' ἐπιλήπται.

732. Πρεσβεῖν] ὑπέρχειν· ἐγὼ (φησὶ) τῆτο οἶμαι ὑπέρχειν τὸ τὸν ἄνθρωπον φύναι πάντα ἐπιστάμενον. Ἡσιόδου·

“ Οὗτος μὲν πατάριστος ὅς αὐτῶ πάντα νοῖσι.”

Ib. Πρεσβεῖν πολὺ] τῆτο ἀπὸ τῆ Ἡσιόδου παράδηται, λέγοντος·

“ Οὗτος μὲν πατάριστος ὅς αὐτῶ πάντα νοῖσι.”

καὶ τὰ ἔξῃς.

734· Εἰ δ' ἔν· (φιλεῖ γὰρ τῆτο μὴ ταύτη ῥέπειν) εἰ δέ τις ἀνόητος εὐρεθῆ.

735· Καὶ τῶν λεγόντων εὖ] μὴ λάθῃς εἰς τὸ λεγόντων, ἐξωθεν τὸ ἀπὸ, ἀλλὰ πρὸς τὸ μαυθάνειν ἐστὶν ἡ γενική· ὥσπερ γὰρ φαμεν, ἴδῃ τῶν καλῶν μάθησις, ἔτω καὶ τῆτο· ὁ γὰρ

λέγων τί χρῆσόν, ἕτος τὸ μαυθάνειν οἷον γητῆ, καὶ αἴτιος τοῖς ἄλλοις τέτε καθίσταται.

740· Μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον] μηδὲν δίδασκε ὁ μὴ δίκαιόν ἐστι σοὶ μαυθάνειν. ἢ, μηδὲν ἔσθ' ὁ μὴ δίκαιον.

742· Τὲς ἀκοσμῶντας] ἀπειθῶντας, καὶ ἀκουμα διαπραττομένους.

745· Οὐ φησι Θήβης τῆσδ'] ἐκ ἐγὼ ταῦτα λέγω, ἀλλὰ πάντες οἱ τὴν πόλιν οἰκῶντες· χερμέντας δὲ τὴν δίκαιαν προσάπτει τῆ πόλει, τῆ μὴ δοκεῖν βύλεισθαι ἀνατρέψιν τὰ τῶ πατρὶ βεβουλεμένα.

746· Πόλις γὰρ ἡμῖν ἂ' ἔν με χρὴ] ἂ' ἂν με χρὴ προστάσσειν τῆ πόλει, ἐκείνη μοι ἔχει καὶ λεύειν;

747· Ὅρας τὰδ' ὡς εἴρηκας] τὸ χ, ὅτι αὐτῶς προσεπύχθη τῶ πατρὶ.

749· Ἄνδρῃ;

ΚΡΕ. Ἄλλω γὰρ ἢ μοὶ χρὴ γε τῆσδ' ἀρχεῖν χθονός;

ΑΙΜ. Πόλις γὰρ ἐκ ἔσθ' ἥτις ἀνδρός ἐσθ' ἑνός.

ΚΡΕ. Οὐ τῷ κρατῦντος ἢ πόλις νομίζεται;

750

ΑΙΜ. Καλῶς ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἀρχοῖς μόνος.

ΚΡΕ. Ὅδ', ὡς ἔοικέ, τῇ γυναικὶ ζυμμαχεῖ.

ΑΙΜ. Εἶπερ γυνὴ σὺ σὲ γὰρ ἐν προκῆδομαι.

ΚΡΕ. ὦ παγκάκιζε, διὰ δίκης ἰὼν πατρί.

ΑΙΜ. Οὐ γὰρ δίκαιά σ' ἐξαμαρτάνονθ' ὀρῶ.

755

ΚΡΕ. Ἀμαρτάνω γὰρ τὰς ἐμαὶς ἀρχαῖς σέβων;

ΑΙΜ. Οὐ γὰρ σέβεις, τιμάς γε τὰς θεῶν πατῶν.

ΚΡΕ. ὦ μιαρὸν ἦθος, καὶ γυναικὸς ὕσερον.

ΑΙΜ. Οὐκ ἂν γ' ἔλοις ἦσσω γε τῶν αἰσχυρῶν ἐμέ.

ΚΡΕ. Ὁ γῆν λόγος σοὶ πᾶς ὑπὲρ κείνης ὄδε.

760

ΑΙΜ. Καὶ σὲ τε κἀμῆ, καὶ θεῶν τῶν νερτέρων.

ΚΡΕ. Γαύτην πότ' ἐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς.

ΑΙΜ. Ἦδ' οὖν θανεῖται, καὶ θανῆσ' ὀλεῖ τινά.

ΚΡΕ. Ἦ κἀπαπειλῶν ᾧδ' ἐπεξέρχη θρασύς;

ΑΙΜ. Τίς δ' ἐς ἀπειλή πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν;

765

ΚΡΕ. Κλαίων φρενώσεις, ὧν φρενῶν αὐτὸς κενός.

ΑΙΜ. Εἰ μὴ πατὴρ ἦσθ', εἶπον ἂν σ' ἐκ εὖ φρονεῖν.

ΚΡΕ. Γυναικὸς ὧν δέλευμα, μὴ κώτιλλέ με.

749. Ἄνδρὸς ἐστ' ἑνός] διὲ γὰρ τὴν τῶν πολλῶν γνώμην πράττει τὸν ἀρχοντα, καὶ τὰς πολλὰς τὴν αὐτῶ.

753. Εἶπερ γυνὴ σὺ] λέγει τυγχάνεις. πάλιν δὲ τὸ χρὴ διὰ τὸ αὐσηρὸν.

754. Διὰ δίκην ἰὼν] δικασάμενος. δικαιολογύμενος. παρήσιαζόμενος.

757. Θεῶν πατῶν] ἦγον παραβαίνων. διὲ γὰρ τὴν ἀρχὴν ἔνομον εἶναι, καὶ μὴ κατὰ θεῶν φέρεσθαι.

758. Καὶ γυναικὸς ὕσερον] ἀντὶ τῷ ἠττηθῆν ὑπὸ γυναικός.

760. Ὁ γῆν λόγος σοὶ] ἰστέον ὅτι τὸ γῆν ἠπαύθα δύναμιν ἔχει τὸ γὰρ, καὶ εὖροις ἂν

πανταχῇ τῶν λογοποιῶν. εὔρηται δὲ καὶ τὸ γῆ μόνον ἀντὶ τῷ γὰρ, ὡς ἔχει καὶ τὸ παρα Λιβανίου.

“Τοῖς μὲν γὰρ κάλλος ἐκ ἔπειν.”

764. Ἐπεξέρχη θρασύς] εἰπόντος τῷ Αἰμόνος δι' ἑαυτὸν, καὶ θανῆσα ὀλεῖ τινά, Κρίσων δι' ἑαυτὸν τῷτ' ἐτόνος. θῆον δ' εἶπειν θρασύς, θρασύς εἶπε πρὸς τὸ ἐξέρχη.

765. Τίς δ' ἐς ἀπειλή] ποίαν ἀφίλειαν ἔχει ἀπειλή πρὸς μωρὸν ἀνθρώπον λογομένη;

768. Μὴ κώτιλλέ με] ἦγον, μὴ ἀπάτα με, ὡ ἀνδράποδον, λέγων ὑπὲρ αὐτῆς ἐμοὶ δυσχεραίνων τὴν πόλιν.

- ΑΙΜ. Βάλει λέγειν τι, καὶ λέγων μηδὲν κλύειν ;
 ΚΡΕ. Ἄληθές· ἀλλ' ἔ, τόνδ' Ὀλυμπον, ἴσθ' ὅτι 770
 Χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεινάσεις ἐμέ.
 Ἄγετε τὸ μῖσος, ὡς κατ' ὄμματ' αὐτίκα
 Παρόντι θνήσκῃ πλησία τῷ νυμφίῳ.
 ΑΙΜ. Οὐ δῆτ' ἔμοιγε· τῆτο μὴ δόξης ποτέ.
 Οὐθ' ἠδ' ὀλεῖται πλησία, σύ τ' οὐδαμᾶ 775
 Τοῦμόν προσόψει κρᾶτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὄρων.
 Ὡς τοῖς θέλῃσι τῶν φίλων μαίνῃ ξυνών.
 ΧΟΡ. Ἄνῆρ, ἀναξ, βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς·
 Νῆς δ' ἐσὶ τηλικῆτος ἀλγῆσας, βαρύς.
 ΚΡΕ. Δράτῳ φρονεῖτω μείζον, ἢ κατ' ἀνδρ' ἰών. 780
 Τὰδ' οὖν κόρα τὰδ' ἐκ ἀπαλλάξει μόρα.
 ΧΟΡ. Ἄμφω γὰρ αὐτὰ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς ;
 ΚΡΕ. Οὐ τήν γε μὴ θιγῆσαν· εὖ γὰρ ἐν λέγεις.
 ΧΟΡ. Μόρῳ δὲ ποίῳ καὶ σφε βελεύῃ κτανεῖν ;
 ΚΡΕ. Ἄγων ἔρημος ἐνθ' ἀν' ἡ βροτῶν σίβος, 785

* TURN. in marg. μόραν.

772. Ὡς κατ' ὄμματ' αὐτίκα] τὸ κατ' ὄμματα καὶ τὸ πλησία ἐκ παραλλήλου.

777. Ὡς τοῖς θέλῃσι τῶν φίλων μείζον ξυνών] γράφεται καὶ μαίνῃ. Ὡς μαίνῃ (φροσι) παρὰ τοῖς φίλοις τοῖς θέλῃσιν ὑπομένει τὴν σὺν μαίαν.

Ib. Μαίνῃ ξυνών] ἔτω τὸ μαίνῃ συντάσσων λέγε, ὡς καὶ ἵνα μαίνῃ καὶ ὀργίξῃ τοῖς θέλῃσι τῶν φίλων. ἐγὼ δὲ ἐχὶ θυμωμένῳ πίσομαι.

779. Νῆς δ' ἐσὶ τηλικῆτος] ἴτοι ὁ τῶν νέων. ἢ ὁ φρόνιμος. ἢ δὲ νῆς ὁ τηλικῆτος, (φροσι) βαρύτατός ἐστιν ἀλγῆσας.

Ib. Ἄλγῆσας, βαρύς] τὸ ἐστὶ πρὸς τὸ βαρὺς συναπτόν, ἔτως· ὁ τηλικῆτος δὲ καὶ ὁ νῆς, ὅποιος τῷ Αἴμονος, ἀλγῆσας καὶ λυπηθῆς βαρὺς ἐστιν.

782. Ἄμφω γὰρ αὐτὰ] τὰς κόρας. θυμὸν γὰρ ἐστὶ.

784. Μόρῳ δ' ποίῳ καὶ σφε] ἀντὶ τῶ αὐτῶν.

785. Ἄγων ἔρημος] ἔθος ἦν παλαιῶν, βολομένους καθιεργῆναι τινὰ, ἀφροσιῶσθαι καὶ βραχὺ τίθιναι τροφῆς. καὶ γὰρ ὑπετόν καθύρασιον τὸ τοῦτον εἶναι. τῶτο δ' ἐποῖται ἵνα μὴ δοκῶσι λιμῶ ἀναρῆν. τῶτο γὰρ ἀφροσιῶσθαι συντάσσει δ' ἔτω, κρύφα αὐτὴν ζῶσασ ἐκ κατάρυχι καὶ ὀργῆματι πατράδων. ἔργον, πύτταν ὀργῆσας ταύτην κατακρύφα, ἄγων καὶ ἔρρον ἐνθα. ἀν' ἡ ὑπέργη ἔδος ἔρημος βροτῶν ἦγεν ἐνθα ἢ διατρίβασιν ἀθροῦσιν προθῆς καὶ ἐμπροσθεν αὐτῆς θῆς τοῦτον μόνον τροφῆς, ὡς καὶ καθὰ ἄγος καὶ μίασμα, ἴγρητ ὡς μισσητὴ ἡμερῆσιν αὐτῆ τροφῆν δῆς, ὅπως καὶ ἴν' ἐκφύγη ἢ πόλις πῶς καὶ κατὰ τινα τρέψασ τὸ μίασμα καὶ τὴν ἀμαρτίαν καὶ παρὰ πάντων μίμψιν, ὡς λιμοκτοῦσασ αὐτὴν ἀπώλει.

Κρύψω πετρώδει ζῶσαν ἐν κατώρυχι,
 Φορβῆς τοσῶτον ὡς ἄγος μόνον προθεῖς,
 Ὅπως μίασμα πᾶσ' ὑπεκφύγοι πόλις.
 Κακεῖ τὸν Ἄδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν,
 Αἰτεμένη πρ, τεύξεται, τὸ μὴ θανεῖν
 Ἡ γνώσεται γέν' ἀλλὰ τηνικαῦθ', ὅτι
 Πόνος περισσός ἐσι τὰν ἄδ' σέβειν.

790

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟΡ. Ἔρωσ, ἀνίκατε μάχαν,
 Ἔρωσ, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις,
 Ὅς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς
 Νεάνιδος ἐννουχεύεις
 Φοιτᾶς δ' ὑπερπόντιος, ἐν
 Τ' ἀγρονόμοις αὐλαῖς
 Καί σ' ἔτ' ἀθανάτων
 Φύξιμος ἔδεις,
 Οὐθ' ἀμερίων ἐπ' ἀν-
 θρώπων· ὁ δ' ἔχων, μέμνηεν.

795

800

787. Φορβῆς τοσῶτον] ἔθος παλαιόν, ὥστε τὸν βεβλῆμενον καθαιρῆναι τινα, ἀφοσιῶσθαι βραχὺ τιθέντα προφῆς· καὶ ὑπερὸν καθαροῖν τὸ τοῦτο, ἵνα μὴ δακῶσι λιμῶ ἀναίρειν· τῷτο γὰρ ἀσπίδες.

789. Ὅν μόνον σέβει θεῶν] διὰ τὸ προκρίκει τῆς ἰδίας σωτηρίας τῆν πρὸς τὸν κατοικόμενον δίκην.

790. Τὸ μὴ θανεῖν] τῷτο πρὸς τὸ αἰτεμένην συναπτόειν, καὶ ἔπρὸς τὸ τεύξεται, ἄτας. κακεῖ τὸν Ἄδην ὃν μόνον σέβει θεῶν, αἰτεμένην καὶ ζητῶσα τὸ μὴ θανεῖν, ἴσως τεύξεται τῷτο.

791. Ὅτι πόνος περισσός ἐσι] πλήρης ὀργῆς καὶ ἀβελίας ὁ λόγος, ὅτι καὶ εἰς θεῶν θρασυνοῦται.

793. Ἔρωσ ἀνίκατε μάχαν] λείπει ἢ κατά. διὰ τὸν Αἴμονα τῷ ἔρωτος μέμνηται. πάλαι γὰρ ὁμοίως τῷ πατρὶ, ἵν' δὲ σχεδὸν πολί-

μιος γέγονε διὰ τὴν Ἀντιγόνην. τὸ δὲ ἱρᾶν πλοσίς, ἔχει καὶ ἡ παροιμία, Ἐν πλοσμονῇ τοι κύπρις, ἐν πεινώσῃ δ' ἦ.

794. Ὅς ἐν κτήμασι πίπτεις] ἐπιτὶ καὶ κτήματα ἱρᾶσι πολλοί.

796. Ἐννουχεύεις] διατρέβεις.]

797. Φοιτᾶς δ' ὑπερπόντιος] διότι καὶ τὰ θαλάσσια ζῶα ἱρᾶ, ἢ ὅτι καὶ τὰ πᾶρρω θηριῶν ὁ ἱρᾶν, καὶ διὰ θαλάσσης ἄπισσι καὶ πανταχῶ, ὥστε τῷ ἔρωτος ἐπιτυχεῖν. ἢ ὅτι πολλοὶ τῶν ἐν πόντῳ ἱρᾶσιν.

798. Ἀγρονόμοις αὐλαῖς] ταῖς ἐπαύλεσιν.

802. Ὁ δ' ἔχων] τὸ ἔρωτα δηλονότι.

Ib. Ὁ δ' ἔχων, μέμνηεν] ἦγεν, τῷ καθεστηκότος ἐξίσταται, καὶ ἐτατίχειν, ἑαυτὸν ἔδύναται.

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η.

Σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους
 Φρένας παρασπᾶς ἐπὶ λῶβᾶ·
 Σὺ καὶ τὸδε νεῖκος ἀνδρῶν
 Ξύναιμον ἔχεις ταραξᾶς·
 Νικᾶ δ' ἐναργῆς βλεφάρων
 Ἴμερος εὐλέκτρα
 Νύμφας, τῶν μεγάλων
 Πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς
 Θεσμῶν ἄμαχος γὰρ ἐμ-
 παίζειει θεὸς Ἀφροδίτα.

805

810

Α Ν Α Π Α Ι Σ Τ Ο Ι.

Νῦν δ' ἤδη γὰρ καὐτὸς Θεσμῶν
 Ἐξω φέρομαι τὰδ' ὄρων, ἴσχειν
 Δ' οὐκέτι πηγὰς δύναμαι δακρύων,
 Τὸν παγκοίταν ὅθ' ὄρω θάλαμον

815

803. Σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους] σὺ καὶ δικαίους διαφθείρεις ὡς τὰς φρένας αὐτῶν ἀδίκους ῥήγνυσθαι, ὡς Ἡρακλῆς ἐνεχόμενος τῷ ἔρωτι τῆς Ἰόλης, τὰ ἐν Οἰχαλίᾳ ἐπραξεν, ἀφορμὴν τῷ πολέμῳ μὴ ἔχων ἢ τὸν ἔρωτα μόνον.

1b. Σὺ καὶ δικαίων] οἱ γὰρ σώφρονες καὶ δίκαιοι, οἱ μὲν ὑπὸ κάλλος γυναικῶν, οἱ δὲ ὑπὸ κτηματίων ἐπιθυμίας τὴν ἑαυτῶν φύσιν ἠρτήσαντο.

806. Ξύναιμον ἔχεις] ξυγγενῆς. ὅτι οὐδὲ πρὸς πατέρα γέγονε μίχην καὶ διαφορά.

807. Νικᾶ δ' ἐναργῆς βλεφάρων] ὅτι ὄρων τὴν παιδα ὁ Αἴμων σπυδαζέσσαν καὶ πάντα πρᾶττεσαν ὑπὲρ τῶ ἀδελφῷ, ἥττων αὐτῆς γέγονε. νικᾶ ἦν, φρεῖν, ὁ ἔρωσ τῆς νύμφης, ὅς ἐστι πάρεδρος τῶν μεγάλων Θεσμῶν ἐν ἀρχαῖς. τῆτο δὲ ἔστιν ὅτι θαυμασὴ τις ἐστὶν ἢ τῷ ἴμερῳ ἀρχή, καὶ ὡς περ νομισθεῖσθα ἀνωθεν. διὸ καὶ πάρεδρον αὐτῆν φρεῖν τῶν Θεσμῶν.

810. Πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς] τινὲς πάρεδρος βαρβάρως ἀναγινώσκουσι κατ' ἑλληνιστὴν τῷ υ,

ἢν ἢ, πάρεδρος. λέγου δὲ τὸν Κρίοντα καὶ δὲ ὁ φανερός ἴμερος τῶν βλεφάρων τῆς κλιττρε νύμφης τὸν Κρίοντα, τὸν ἐν ταῖς ἀρχαῖς τῶν μεγάλων Θεσμῶν.

1b. Πάρεδρος] πάρεδρον λέγου τὸν ἔρωτα τῶν μεγάλων ἐν ἀρχαῖς νόμων, ὡς κατακρατῆται ἀνθρώπων, καθάπερ καὶ τὰ μεγάλα παρὰ τῶν Θεῶν νόμιμα.

811. Ἄμαχος] πρὸς τὸ νικᾶ ἐστὶν ἢ κατὰσκηρῆ, ὅπως ἢ ἄμαχος γὰρ θεὸς Ἄφροδίτη ἐμπαίζει. τῆτο ἔστιν, ἢ σὴ γὰρ τῆ Ἀντιγόνης ἐγγύς ἐστο διακίσθαι παρασκευάζει τὸν Αἴμονα.

813. Νῦν δ' ἤδη γὰρ καὐτὸς Θεσμῶν ἔξω φέρομαι] οἷον, δύναμι παρακίωμαι τῷ ἀρχοντος, δακρύνοντι τὴν Ἀντιγόνη ἢ αὐτὴ κατεδικασα.

816. Παγκοίταν] εἰ μὲν τὸ παγκοίται τῷ ἄδην νόσους, ἀντὶ τῷ πάγκοιτον εἶπος· εἰ δὲ τὸν τάφον τῆς Ἀντιγόνης, ἀντὶ τῷ με ὅτι αὐ καὶ κατασθῆσεται.

817. Τῆφ'

Τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτυσαν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΑΝΤ. Ὅρατέ μ', ὦ γαῖς πατρίας πολῖται,

Τὰν νεάταν ὁδὸν

Στείχεσαν, νεάτον δὲ φέγγος

820

Λεύσσεσαν ἀελίε,

Κἔποτ' αὔθις· ἀλλὰ μ' ὁ παγκοίτας

Ἄϊδας ζῶσαν ἄγει

Τὰν Ἀχέροντος

Ἄκταν, ἔθ' ὑμεναίων

825

Ἐγκληρον, ἔτ' ἐπινυμφιδίος

Πω μέ τις ὕμνος ὕμνησεν,

Ἄλλ' Ἀχέροντι νυμφεύσω.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟΡ. Οὐκἔν κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχε-

σ' ἐς τόδ' ἀπέρχη κεῦθος νεκύων.

830

Οὔτε φθινάσι πληγεῖσα νόσοις,

Οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχῶ-

σ' ἀλλ' αὐτόνομος ζῶσα μόνη δὴ

Θνατῶν αἴδαν καταβήτη.

817. Τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτυσαν] ἀνύτυσαν. ἢ πρέχσαν, καὶ πορευομένην.

818. Γαῖς πατρίας] πατρίας γράφι μὴ πατρίδας. ἢ γὰρ ἀρμόζει τῷ μέτρῳ ἕτως.

826. Ἐγκληρον] μέτοχον.

Ib. Ἐπινυμφιδίος] ὁ πρέπων εἰς τὰς γυμφίαις ἀδισθαι.

829. Κλεινὴ] ἐπὶ ἀδίκως καὶ παρὰ καιρὸν φησικαί.

830. Κεῦθος] ἄρμα, ἐνθα κρυβεῖσα εἰς ἄδην ἀφίξη. ξινὴν λέγει τὴν Νεφέην, ἢ ἀντὶ τῆς φίλης, ὡς θυγατέρα τῆς Ταντάλης. ἢ διὰ τὸ μὴ Ἑλληνίδα εἶναι. βάρβαροι γὰρ οἱ Φρύγες. ἢ

διὰ τὸ δυστυχῆ εἶναι καθάπερ αὐτὴ, φίλην ἑαυτῆς λέγει.

832. Οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα] ἢ διὰ ξιφῶν τὸν μισθὸν τῆ πλημμελήματος λαχῶσα καὶ τὴν τιμαρίαν, ἀλλὰ μετ' ἐλευθερίας τεθνήξῃ, ἰδίῳ καὶ καινῷ νόμῳ περὶ τὸ τέλος χρησαμένη. οἶον, ἔτι νοσήσασα, ἔτι ἀναμειβῆσα ἐξελύσει τῆ βίαι.

834. Θνατῶν αἴδαν] ἢτοι πρὸς τὸ τόπον τῆ θανάτου ἢ πρὸς τὴν προαίρεσιν τῆ ἐπιχειρήματος. ἢ ἀντὶ τῆ, ἰδίῳ αὐτῆς νόμοις χρησαμένη.

835. Ἦκεσα

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Α.

- ΑΝΤ. Ἦκιστα δὴ λυγροτάταν ὀλέσθαι 835
 Τὰν Φρυγίαν ξέναν
 Ταντάλε, Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ
 Τὰν, κισσὸς ὡς ἀτενῆς,
 Πετραία βλάσα δάμασεν καί νιν
 Ὀμβρῶ τακομέναν, 840
 Ὡς φάτις ἀνδρῶν,
 Χιών τ' ἔδαμᾶ λείπει
 Τέγγει θ' ὑπ' ὄφρῦσι παγκλαύτοις *
 Δειράδας ἅ με δαίμων ὀ-
 μοιοτάταν κατευνάζει. 845

Α Ν Α Π Α Ι Σ Τ Ο Ι.

- ΧΟΡ. Ἄλλὰ θεός τοι καὶ θεογεννῆς
 Ἡμεῖς δὲ, βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς.
 Καίτοι γε φθιμένην, μέγ' ἀκῆσαι

* ALDUS, παγκλαύσις.

835. Ἦκιστα δὴ λυγροτάταν] ἀντὶ τῆ λυγροτάτης. ἢ, τὴν λυγρὰν ὑπομείνασαν. ἢ λυγρὴν, καθὸ τὴν Λητῶ ὑβρίσαι τιτόλμηκε. τῆτο δὲ ἔλαβε πρὸς τὸ ὅμοιον τῷ θανάτῳ, ὅτι εἰδὲ ἡ Νιόβη ὑπὸ τινος ἀγῆρεθη.

836. Τὰν Φρυγίαν ξέναν] τὴν Νιόβην.

837. Σιπύλῳ πρὸς] Σίπυλον ὄρος ἐν Ἀσίᾳ, ὅπερ οἱ μὲν περὶ τὴν Σμύρναν εἰσὶ φασιν οἱ δὲ ἀνωτέρω, ὃ τὸν Κεζηνῆς ὀνομάζεται, ἐνθα φασὶ τὴν Νιόβην κλαίεσαν τὰς παῖδας, ὑπὸ Διὸς λεληθῶσθαι κατοικτιέραντος αὐτήν.

838. Τὰν κισσὸς ὡς ἀτενῆς] ὃ μὴ εὐθύς τιτραμμίνε, ἀλλ' εἰλιπνῆς. πολὺς καὶ ἐμυμῆκης. ἢ ὃ μὴ ἀνατίνων εἰς ὕψος, ἀλλ' αὐτῷ περιμυμῆκος, καὶ ἐχθρὸς ὑψηλός, ὃ δὲ νῦς. ἢ ἔδαμασεν ἢ πίτρας βλάσεις, ὡς κισσοὺς περιβαλῶσα αὐτήν. περιέφυσεν αὐτῇ (φισί) τῇ στήθεσσι ὡς κισσοὺς δένδρον.

839. Πετραία βλάσα δάμασεν] ὅτι περιεκαλύπτο πανταχῇ τῇ πέτρῳ.

840. Ὀμβρῶ τακομέναν] ἦσαν, αὐτῶν τὴν Νιόβην τακομένην καὶ δαμαζομένην ἐν ὄμβρῳ, ὥσπερ ὑπάρχει ἡ τῶν ἀνθρώπων φήμη, ἔδαμῶς λείπει ὄμβρος καὶ χιών. τῆτ' ἐστὶ, λιθωθῆσα, ὄμβρος, καὶ χιὼν χιμαίνεται.

846. Ἄλλὰ θεός τοι καὶ θεογενῆς] παρραμυθόμενος αὐτήν, θεὸν φασὶ τὴν Νιόβην ἦσαν, καρτερῶν σε χεῖρ ὡς καὶ ἡ Νιόβη ἐκαρτέρησε, καίτοι θνητότερη γένος τυχεύουσα. Ταντάλε γὰρ ἦν τῷ Διὶ.

Ib. Θεογενῆς] Τάνταλος γὰρ ὃ ταύτης πατήρ, ἐκ Διός.

848. Καίτοι φθιμένη] καὶ φθιμένη παρτὶ μακαριστὸν ἀν εἶη τῆς αὐτῆς μοίρας τυχεῖ τῶν ἰσοθέοις. οἶον, μακάριος ἀν εἶη ὅστις τοῖς ἰσοθέοις ἰμοίως ἐπιλυτήσεν.

Τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν
Ζῶσαν καὶ ἔπειτα θανῆσαν.

850

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

ΑΝΤ. Οἴμοι, γελῶμαι τί με πρὸς

Θεῶν πατρώων

Οὐκ ἔλομέναν ὑβρίζεις,

Ἄλλ' ἐπίφαντον;

ᾧ πόλις, ᾧ πόλεως

855

Πολυκτῆμονες ἄνδρες

Ἰὼ Διρκαῖαι κρήναι,

Θήβας τ' εὐαρμάτῃ ἄλσος ἔμπας

Ξυμμάρτυρας ὑμῖ ἐπικτῶμαι,

Οἷα φίλων ἀκλαυτος, οἷοις* νόμοις

860

Πρὸς ἔργμα τυμβόχωςον ἔρ-

χομαι τάφῃ ποταινίῃ.

Ἰὼ δύστανος,

Οὗτ' ἐν βροτοῖς † ἔτ' ἐν νεκροῖσι

Μέτοικος, εἰ ζῶσιν, εἰ θανῆσι.

865

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΧΟΡ. Προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους,

* ΑΛΔ. οἷοισιν.

† ΑΛΔ. βροτοῖσιν.

851. Οἴμοι, γελῶμαι] ὑφ' ὑμῶν γελῶμαι
ἔτι θεοῖς ἴσον με λέγεται.

859. Ἐμῖ ἐπικτῶμαι] γράφεται ἐπιβοῶ-
μαι.

860. Οἷα φίλων ἀκλαυτος] ὅσον μὴ οἰκτι-
ρημίτη παρὰ τῶν φίλων ἀπόλλυμαι.

Ib. Οἷα φίλων] ὅποια ἀκλαυτος τῶν φίλων,
ἦγεν μὴ θρήνη ὑπὸ τῶν φίλων ἀξιοθῆσα, ἐν
οἷοις καὶ ὅποιοις νόμοις (εἰ γὰρ νομοθέτηται
κίτασι κατορύττειν) ἔρχομαι πρὸς ἔργμα τυμ-
βόχωςον τάφῃ ποταινίῃ καὶ προσφάτι, ἦγεν
πρὸς τὸν ὑπὸ γῆν καταφυγμένον τάφον, μέτοι-
κος, ἔτ' ἐν βροτοῖς ζῶσιν, ἔτ' ἐν νεκροῖς θανῆ-
σι.

τῆσι. τῆτ' ἐσιν, ἔτε πρὸς ζῶντας μετοικιζο-
μένη, διὰ τὸ ὡς περὶ νεκρὸς κατορύττεισθαι, καὶ
αὐτίκα τεθνήξασθαι, ἔτε πρὸς νεκρὸς, διὰ τὸ
ζῶσα καὶ θανῆσα κατορύττεισθαι. τὸ δὲ Ἰὼ
δύστανος, διὰ μέγα.

862. Τάφῃ ποταινίῃ] ἐστὶ μὲν προσφάτι.
θίλει δὲ εἰπεῖν καινῶ καὶ παρεξηλλαγμένῃ.

864. Οὗτ' ἐν βροτοῖσιν] ἔτε ἐν ζῶσι, διὰ
τὸ εἶναι ἐν εἰρκτῇ. ἔτε ἐν θανῆσι, διὰ τὸ ἔτι
ἀναπνῆν.

865. Οὐ ζῶσιν, εἰ θανῆσιν] λέγει μέτοικος.

866. Προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους] προβᾶ-
σα ἐπὶ τὸ τῆς δικαιοσύνης ἔσχατον βάθος με-
τα

Ἵψηλὸν ἐς δίκας βάθρον
 Προσέπαισας ὦ τέκνον, πολὺ
 Πατρῶν ἐκτίσεις τίν' ἄθλον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ΑΝΤ. Ἐψαυσας ἀλγεινοτάτας 870
 Ἐμοὶ μερίμνας,
 Πατρὸς τριπόλιν οἶκτον * ,
 Τῷ τε πρόπαντος
 Ἀμετέρε πότμῃ
 Κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν. 875
 Ἰὼ ματρῶναι λέκτρων
 Ἄται, κοιμήματ' αὐτογέννητα †
 Ἀμῶ πατρὶ δυσμῶρε ματρὸς,
 Οἴων ἐγὼ ποθ' αἰ ταλαίφρων ἔφυν.
 Πρὸς οὓς ἀραῖος ἄγαμος ἄ- 880
 δ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι.

* TURN. in marg. οἶκον

† TURN. αὐτογέννητα.

τὰ δράσας. βελομένη τὰ ὕψιόν τι δράν περι
 τὸν ἀδελφόν, τὰ ἐναντία πέπονθας. ἐπίσας γὰρ
 εἰς τὸ κενότατον. τὸ δὲ ἔξῃς, προβάσα Ἵψη-
 λὸν εἰς δίκας βάθρον, ἐπίσας ἐπ' ἴσχατον δρά-
 σεις ἐν τῷ παρακύσαι τῶν τῶ ἀρχόντος προ-
 σαυμάτων.

869. Πατρῶν δ' ἐκτίσεις] ἢ τὰ ἡμαρτη-
 μένα τῷ Οἰδίποδι, ἢ ὑπὲρ τῆς κατάρσεως τῶ
 Οἰδίποδος ταῦτα πάσχεις, αὐτὴ γὰρ τὰ δί-
 καια προέθε ποιῆν.

872. Τριπόλιν οἶκτον] γράφεται οἶκον.
 πῶλλας ἀναπολιμνίον. ἢ διάσημον, καὶ
 πανταχοῦ ἀκουόμενον, καὶ πολέμιον. ἢ τὸν
 πῶλλας ἐπιθῶντα τῷ ἐμῷ οἴκῳ καὶ γένι-
 λήπι δὲ τὸ εἰπούσα.

873, 874. Τῷ τε πρόπαντος ἀμετέρε πότ-
 μῃ] καὶ τῆς προτερας ἡμῶν δυστυχίας.

874. Ἀμετέρε πότμῃ] δῖον εἰπὼν, ἡμῶν
 τοῖς κλεινοῖς Λαβδακίδακ, ἡμετέρῃ ἐπι πρὸς
 τὸ πότμῃ. ἢ ἔτιως, ἔψαυσας τῷ πρόπαντι
 καὶ ὅλῃ πότμῃ. τοῖς κλεινοῖς Λαβδακίδακ τῶ
 ἡμετέροις, ἦσαν τῷ συγγενικῶ.

875. Λαβδακίδαισιν] ἀντὶ τῶ Λαβδακιδῶν
 877. Κοιμήματ' αὐτογέννητα] καὶ συντετα-
 τῶ πατρὸς αὐτογενεῖς. ἢ συγγενικαί, ἢ ὅτι
 ταύτη συνκοιμήθη ἔξ ἧς γέγονε. τὸ δὲ ἔξῃς,
 κοιμήματα αὐτογέννητα, κοιμήματα δυσμῶρε
 μητρὸς, ἐμῶ πατρὶ αὐτογέννητα. ὅτι ὁ αὐτὸς
 πατὴρ ἄμα καὶ παῖς ἦν.

879. Οἴων ἐγὼ ποθ'] λίπι γοῖται.
 880. Ἀραῖος] ἰπικατάρατος διὰ τὰ ἐπι-
 νων ἡμαρτημάτων.

881. Ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι] πρὸς τὸς γ-
 νεῖς διλονότι.

Ἴὼ δυσπότημων
 Κασίγνητε γάμων κυρήσας,
 Θανῶν ἔτ' ἔσαν κατήναρές με.

I A M B O I.

ΧΟΡ. Σέβειν μὲν, εὐσέβειά τις
 Κράτος δ', ὅτω κράτος μέλει,
 Παραβατὸν εὐδαμῆ πέλει.
 Σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὄργα.

885

Σ Τ Σ Τ Η Μ Α.

ΑΝΤ. Ἄκλαυτος, ἄφιλος, ἀνυμέναιος,
 Ταλαίφρων ἄγομαι
 Τάνδ' ἐτοίμαν ὀδὸν ἐκέτι
 Μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα
 Θέμις ὄραν ταλαίνα.
 Τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον
 Οὐδεὶς φίλων σενάζει.

890

895

I A M B O I.

ΚΡΕ. Ἄρ' ἴς, αἰοιδὰς καὶ γόους πρὸ τῆς Θανειῦ
 Ὡς εἰδ' ἂν εἰς παύσαιτ' ἂν, εἰ χρεῖ' ἦ, λέγειν;

882. Δυσπότημων κασίγνητε γάμων κυρήσας] διὰ τὴν πρὸς ἄδραστον ἐπιγαμίαν, ἥτις αἰτία τῆς πολέμου κατἴσθη.

885. Σέβειν μὲν, εὐσέβειά τις] οἱ τῆς Χορῆς τὸ μὲν ἔργον τῆς παιδὸς ἐπαινῶσιν, ἢ μὴν δὲ θαρρῶσιν ὡς καὶ τὴν γνώμην τῆς βασιλῆως διελέγχει ὡς μοχθηρῆν. φησὶ δὲ ὅτι πέπρακται μὲν εἰς εὐσέβειαν τὸ ὑπὸ ταύτης ἢ δὲ ἡ βασιλεία μέλει, τῷ τῷ ἐκ ἴσιν παραβατὴ ἢ ἀρχῆ, ὃ ἐστὶ τὰ προτάγματα. παραβαίνουσι δὲ ἔτσι ἀρχόντων καταφρονῶσιν.

894. Πότμον ἀδάκρυτον] τὸ ἀδάκρυτον σαφηνισμὸς ἐστὶ τῆς, εἰδὲς σενάζει. τὸ γὰρ παρ' εἰδὲς σενάζομενον, ἀδάκρυτόν ἐστι.

896. Ἄρ' ἴς αἰοιδὰς καὶ γόους] πρὸς τὰς ὑπὸ τῆς τῆς φησὶ ὁ Κρέων, ὀργιζόμενος ὅτι μὴ θάπτον αὐτὴν ἀπήγαγον πρὸς εἰρήτην. ὁ δὲ λόγος ἄρα ἴσιν εἰ χρεῖ' ἢ λέγειν αἰοιδὰς καὶ γόους πρὸ τῆς Θανειῦ, εἰδὲς ποτὲ τις παύσαιτο; δεῖ δὲ ἐκ βίας ἔλκεν αὐτήν.

1b. Ἄρ' ἴς αἰοιδὰς] ἄρα ἴσιν καὶ γνωσκέτι ὡς καὶ ὅτι εἰδὲς ἂν παύσαιτο, εἰ χρεῖα εἴη, ἦσαν χρίσιμα αὐτῶν, λέγειν πρὸ τῆς Θανειῦ αἰοιδὰς καὶ γόους; τῷ τῷ δὲ λέγει ὀργιζόμενος τοῖς ἀρχῶν Ἀντιγόνην, ὅτι εἴασαν αὐτὴν τοιαῦτα περὶ αὐτῆς διεξέρχεται, καὶ ἔταχίως ἦσαν πρὸς ὑπερκατεδικασθῆ ὄργημα.

Οὐκ ἄξεθ' ὡς τάχιστα, καὶ κατηρεφεῖ
 Τύμβῳ περιπτύξαντες, ὡς εἶρηκ' ἐγὼ,
 Μόνην ἀφεῖτ' * ἔρημον, εἴτε χρή θανεῖν, 900
 Εἴτ' ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύσει † ζέγη;
 Ἡμεῖς γὰρ ἀγνοῖ τῆνδε τὴν κόρην
 Μετοικίας δ' ἔν τῆς ἀνω σερήσεται.

ΑΝΤ. ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφῆς
 Οἴκησις αἰείφρερος ‡, οἳ πορεύομαι 905
 Πρὸς τὰς ἐμαυτῆς, ὧν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς
 Πλεῖστον δέδεκται Περσέφασσ' ὀλωλότων,
 Ὄν λοισθία γὰ καὶ κάκισα δὴ μακρῷ
 Κάτειμι, πρὶν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίη.
 Ἐλθῆσα μέντοι, κάρτ' ἐν ἐλπίσι τρέφω 910
 Φίλη μὲν ἤξειν πατρὶ, προσφιλῆς δέ σοι,
 Μῆτερ, φίλη δέ σοι κασίγνητον κάρα.
 Ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ
 Ἐλυσσα κακόσμησα, καπιτυμβίης
 Χοᾶς ἔδωκα· νῦν δὲ, Πολύνεικες, τὸ σὸν 915

* TURN. in marg. ALD. ἀφῆτ'.

† ALD. τυμβεύσει.

‡ ALD. TURN, αἰείφρερος.

900. Εἴτε χρή θανεῖν] εἰ χρήζει καὶ θίλει θανεῖν. μετριάζειν δὲ προσποιεῖται τῇ κολάσει, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, Ἡμεῖς γὰρ ἀγνοῖ τῆνδε τὴν κόρην.

902. Ἡμεῖς γὰρ ἀγνοῖ] (τυτῆσιν ἀκοινώνητοι) τῶ φόνου τάτι, φησὶ διὰ τὸ μὴ χεῖσιν αὐτὴν ἀνηρκεῖναι. Ἄλλως τὸ κατὰ ταύτην τὴν κόρην ἀγνοῖ ἡμεῖς ἰσμεν, καὶ ἔθ' ἐν ἑναγῆς ἔραξαμεν.

903. Τῆς ἀνω σερήσεται] ἦγον, τῆτε αὐτῇ ἔσαι σέρησις καὶ ζημία, τὸ μετοικισθῆναι ἀπὸ τῶν ζώντων εἰς τὰς θανόντας. Διον δὲ ἔτω, εἰπὺν, τῆς ἀνω διαίτης σερήσεται, ἐπειδὴ ἐκ τῆς κόσμου σέρησις μετοικία ἐστὶ, μετοικίας ἐ-

πεν. εἰ καὶ ἀγνοῦντίς τινος, τὸ μετοικίας ἀντὶ τῆς μεθ' ἡμῶν διατρυβῆς λέγεται.

905. Οἴκησις αἰείφρερος] τῶ μὴ πρὸς καιρὸν εἶναι τὴν φρερὰν, ἀλλὰ διόλου.

907. Περσέφασσ' ὀλωλότων] Περσέφασσα ἢ Περσιφόνη, ἢ φέρμασ' ἄτας καὶ βλάβας, ὡς φησὶ Πλάτων ἐν Κρατύλῳ. Διπλασιάζεται δὲ ἰταῦθα τὸ σ, διὰ τὴν σὲ μέτρον ἀνάγκην.

908. Κάκισα δὴ μακρῷ] ἀντὶ τῆ πολυ.

910. Ἐν ἐλπίσι τρέφω] εὐεπίφρερος Σοφοκλῆς εἰς τὸ τρέφω ἀντὶ τῆ ἔχω λέγειν. ὁ δὲ πῶς Ἐλπίζω ἀποθανῆσα πάντας ἔξην φίλους.

912. Κασίγνητον κάρα] ὦ Ἐπιόκλις. ἔξην γὰρ τῆ Πολυνείκης μετὰ οἴκτου μνημονεύει.

Δέμας περιζέλλεσα, τοιάδ' ἄρτυμαι.
 Καίτοι σ' ἐγὼ τίμησα τοῖς φρονῆσιν εὖ.
 Οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν,
 Οὔτ' εἰ πόσις μοι κατθανῶν ἐτήκετο,
 Βία πολιτῶν τόνδ' ἀνηρόμην πόνον. 920
 Τίνος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω;
 Πόσις μὲν ἂν μοι κατθανόντος, ἄλλος ἦν,
 Καὶ παῖς ἀπ' ἄλλε φωτός, εἰ τῷδ' ἤμπλακον.
 Μητρὸς δ' ἐν ἄδ᾽ καὶ πατρὸς κεκευθότοι,
 Οὐκ ἔς' ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλασοῖ ποτέ. 925
 Τοιῶδε μέντοι σ' ἐκπροτιμήσασ' ἐγὼ
 Νόμῳ, Κρέοντι ταῦτ' ἔδοξ' ἀμαρτάνειν,
 Καὶ δεινὰ τολμᾶν, ὧ κασίγνητον κάρρα.
 Καὶ νῦν ἄγει με διὰ χερῶν ἔτω λαβῶν,
 Ἄλεκτρον, ἀνυμέναιον, ἔτε τῷ γάμῳ 930
 Μέρος λαχῆσαν, ἔτε παιδεῖς τροφῆς.
 Ἄλλ' ὧδ' ἔρημος πρὸς φίλων ἢ δῦσμορος,
 Ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφᾶς.
 Ποῖαν παρεξελθῆσα δαιμόνων δίκην;
 Τί χρῆ με τὴν δῦστηνον εἰς θεὸς ἔτι 935

917. Καίτοι σ' ἐγὼ τίμησα τοῖς φρονῆσιν εὖ] παρὰ τοῖς καλῶς φρονῆσι δοκῶ σε τιμηθεῖν, ὥστε τὴν συνέτην ἀποδείξασθαι τὰ ὑπ' ἐμῆ εἰς σὲ γινόμενα.

Ib. Τοῖς φρονῆσιν εὖ] πάντες γὰρ οἱ γενεχῆς καὶ τὰ πράγματα ὡς δεῖ διακρίνοντες, ἠγάσαντό με τῆς περὶ σε σπουδῆς. συναπτὴ δὲ τὸ εὖ πρὸς τὸ ἐτίμησα.

920. Ἀνηρόμην πόνον] ἀντὶ τῷ ὑπέφην.

921. Τίνος νόμου δὴ ταῦτα] ἀντὶ τῷ τίνος νομίσματος καὶ λογισμῶ.

Ib. Τίνος νόμου] ἦρην, τίνι νόμῳ χαρίζο-

μένη καὶ σίγησα καὶ ἀποδοχόμενη τῶτον, λέγω ταῦτα;

926. Τοιῶδε μέντοι] τῷ τοιάτῳ νόμῳ ἐξ ἀποδείκνυσι τὸ κατὰ τῆς ἀδελφῆς δίκαιον ὑπερέχον ἀπάντων, τιμήσασά σε, ἔδοξα τῷ Κρέοντι ἀμαρτάνειν, διὰ τὴν ἐνδείξιν τῆς βίας αὐτοῦ.

929. Καὶ νῦν ἄγει με] ἰμφορικώτερον τὸ ἄγει ἢ γὰρ εἶπεν ὅτι ἐκέλευσέ με ἀχθῆναι, ἀλλ' αὐτὸς ἄγει.

934. Ποῖαν παρεξελθῆσα δαιμόνων] ἔπει, τὰ τῷ Κρέοντος θνητῷ ὄντος παρὰ θεῶν.

Βλέπειν; τίν' αὐδᾶν * Συμμάχων; ἐπεὶ γε δὴ
 Τὴν δυσέβειαν εὐσεβῶσ' ἐκτησάμην.
 Ἄλλ' εἰ μὲν ἔν τὰδ' ἐσὶν ἐν θεοῖς καλὰ,
 Παθόντες ἂν ξυγγνοῖμεν ἡμαρτηκότες
 Εἰ δ' οἶδ' ἁμαρτάνεσι, μὴ πλείω κακὰ 940
 Πάθοιεν ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ.

Α Ν Α Π Α Ι Σ Τ Ο Ι.

ΧΟΡ. Ἐτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ
 Ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδ' ἔχουσι.
 ΚΡΕ. Τοιγὰρ τέτων τοῖσιν ἄγασσι
 Κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτῆτος ὑπερ. 945
 ΑΝΤ. Οἴμοι, θανάτῃ τῆτ' ἐγγυτάτῳ
 Τῆπος ἀφίκται.
 ΚΡΕ. Θαρσεῖν ἔδεν παραμυθῆμαι
 Μὴ ἔ τὰδε ταύτη κατακυροῦσθαι.
 ΑΝΤ. ὦ γῆς Θήβης ἄστυ πατρῶν,
 Καὶ θεοὶ πατρογενεῖς, 950
 Ἄγομαι δὴ γῶ, κέκέτι μέλλω †.

* TURN. in marg. αὐδᾶν.

† ALD. Ἄγομαι δὴ κέκετι μέλλω.

936. Τίν' αὐδᾶν συμμάχων] λείπει καλεῖν.
 938. Τὰδ' ἐσὶν ἐν θεοῖς καλὰ] εἰ ταῦτα
 τοῖς θεοῖς ἀρίστω, παθόντες τὴν τιμωρίαν,
 γνοίμεν τὴν ἁμαρτίαν.
 940. Εἰ δ' οἶδ' ἁμαρτάνεσιν] ἐπὶ τὸν Κρί-
 οντα ἢ ἀναφορά.
 941. Ἡ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως] ἢ ἐκδίκως,
 ἤεν ἔξω τῆ δικαίας.
 942. Ἐτι τῶν αὐτῶν] ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ κί-
 σματι ἴσκει ἢ παῖς ἕκασ' οἶον, ἐκ ἐνδίδωκεν
 ἰδυρομῆνι.
 Ib. Ἐτι τῶν αὐτῶν] τὸ ἀνέμων πρὸς τὸ
 ψυχῆς σύνεπτι, ἢ ἢ, ἔτι αὐτῇ αἰ αὐταὶ κί-
 σσεις τῶν ἀνέμων καὶ τῆς ὑπεροφίας τῆς ψυ-
 χῆς εἰσίν.

945. Κλαύμαθ' ὑπάρξει] ἀντὶ τῆ, κλαί-
 σονται οἱ ἄγοντες αὐτὴν ἐάν τις βραδυτῆτος βρα-
 δυτῆτος ὑπερ' διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἐμβραδυτῆτι.

946. Οἴμοι, θανάτῃ] ἀπειληθέντες ὑπὸ τῷ
 Κρήντος οἱ ὑπὴκοοι ἄξουσι με λοιπὸν ἐπὶ θανά-
 των.

948. Θαρσεῖν ἔδεν παραμυθῆμαι] ἢ παρα-
 μυθῆμαι σε θαρσεῖν, ὡς μὴ κενωμένε σοι τὸ
 ἀποθανεῖν. τῆτο δὲ φησὶν ὡς ἐκ ἐνδίδως, ἵνα μὴ
 ὑπονοήσῃ ἐκείνη μεταπειπεμένη αὐτὸν διακρί-
 σα, ἢ ὁ Κωρὸς λέγει ὡς τῷ Κρήντος, μὴ μετα-
 πεισθέντος.

950. ὦ γῆς Θήβης] λοιπὸν πρὸς βίαν αὐ-
 τὴν ἄγασιν οἱ ὑπὴκοοι, τὰ πρῶτα αὐτῆρ ἰλα-
 ῖντες καὶ αἰδύμενοι.

Λεύσσετε Θήβης οἱ κοιρανίδαι,
 Τὴν βασιλείαν * μούνην λοιπὴν,
 Οἷα πρὸς οἷων ἀνδρῶν πάσχω,
 Τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα.

955

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Ι Κ Α. Σ Τ Ρ Ο Φ Η Α.

ΧΟΡ. Ἔτλα καὶ Δανάας ἔράνιον φῶς
 Ἄλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις
 Αὐλαῖς κρυπτομένα δ' ἐν
 Τυμβήρει θαλάμῳ κατεζεύχθη.
 Καίτοι γενεᾷ τίμιος, ὦ παῖ, παῖ,
 Καὶ Ζηνὸς ταμιεύε-
 σκε γονὰς χρυσορρύτης·
 Ἄλλ' ἅ μοιριδία τις δύνασις, δεινά·
 Οὐτ' ἄν νιν ὄμβρος, ἔτ' Ἄρης,
 Οὐ πύργος, ἔχ' ἀλίκτυποι
 Κελαιναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν.

960

965

* ALDUS, βασιλίδα.

953. Οἱ κοιρανίδαι] κοιρανοί. τὸς ἀπὸ τῆς Χορῆ φησὶν εἰσάσει γὰρ ἢ μόνον τὸς βασιλῆς, ἀλλὰ καὶ τὸς ἐνόβηκας τῶν πολιτῶν ἔτιω καλῶν ἢ πρὸς τὸν Κρέοντα, ἰθικῶς ἂν αὐτὸν εἰς συμμαχίαν προκαλυμίνῃ. ἢ πρὸς τὸς πάλαι βασιλείας τὸς προγόνους αὐτῆς.

Ib. Οἱ κοιρανίδαι] ἦσαν οἱ προὔχοντες τῶν Θεβαίων. ἢ κοιρανίδας λέγει τὸς προγόνους αὐτῆς.

954. Τὴν βασιλίδα] τὴν βασιλείαν.

956. Σεβίσασα] τιμήσασα.

957. Ἔτλα καὶ Δανάας] οἷον, ἢ Δανάην ἔτλη μὴ εἶναι ἐν φωτὶ, ἀλλ' ἐν σκότῳ. ἐπιὶ καὶ αὐτῇ ἐν χαλκῷ οἴκῳ ἐκκρυπτο.

Ib. Ἔτλα καὶ Δανάας] παραμυθόμενος ὁ Χορὸς τὴν Ἀντιγόνην, εἰς παράδειγμα τὴν Δανάην εἰσάγει, ὅτι καὶ ἐκείνην ὁ πατὴρ Ἀκρίσιος, διότι ἐν πύργῳ ἔστα ἔγκυος γέγονεν ὑπὸ Διὸς,

χρυσῆ γενόμενος καὶ καταφθίνοντας ἐπὶ ταύτην ἀπὸ τῆς τέγης, ὄρησθεις ἐν χαλκῷ κλισίῳ μετὰ τῆ παιδὸς ἐπέκλεισεν ἐστὶ δὲ τὸ χαλκοδέτοις αὐλαῖς καὶ τὸ τυμβήρει θαλάμῳ, ταυτό.

959. Κρυπτομένα δ' ἐν τυμβήρει] κατεκλείσθη ὑπὸ τὴν κλισίῳ. ἢ, ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς ἀνάγκης ἔλθε καὶ τῆς εἰμαρμένης. ἢ, κατεζεύχθη συνελθῶσα τῷ Δίῳ.

962. Ταμιεύεσκε] ἀντὶ τῆ ἐν αὐτῇ εἶχε τὰς γονὰς τῆ Διός. ὃ ἐστὶν ἔγκυος ἦν.

964. Μοιριδία] εἰμαρμένη.

965. Οὐτ' ἄν νιν] αὐτὴν τὴν μοῖραν. Ὁμβρος, ἔτ' Ἄρης νῦν ὁ πόλεμος. καὶ γὰρ ἔτος κατὰ μοῖραν ἐξαίρεται. βέλοται δὲ εἰπεῖν ὅτι ἔτι τὰ ἐν ἕρανῳ, ἔτι τὰ ἐν τῇ γῆ, ἔτι τὰ ἐν τῇ θαλάττῃ, πραττόμενα, παρὰ μοῖραν γίνονται.

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Α.

Ζεύχθη δ' ὄξυχόλος* παῖς ὁ Δρύαντος,
Ἡδωνῶν βασιλεὺς, κερτομίσις

Ὀργαῖς ἐκ Διονύσῃ,

970

Πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῶ.

Οὔτω μανίας † δεινὸν ἀποσάζει

Ἀθηρόν τε μένος· κεί-

νος ἐπέγνω μανίας

Ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίσις γλώσσαις·

975

Παύεσκε μὲν γὰρ ἐνθέως

Γυναῖκας, Εὐίον τε πῦρ,

Φιλαύλης τ' ἠρέθιζε Μύσας.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

Παρά δὲ Κυανέων πετρῶν †,

Διδύμας ἀλός τ', ἀκταὶ Βοσπόριαι,

980

* ALD. TURN. in textu, ὄξυχόλος. TURN. in marg. ὄξυχόλος.

† ALD. πηλαγίων πετρῶν.

968. Ζεύχθη δ' ὄξυχόλος] τὸ ἔξῃς, ζεύχθη πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῶ· μὴ ἔτω δὲ αὐτὸ λατῶμεν, ὅτι καὶ ἡ Ἀντιγόνη ἀσέβης ἔσα πέπονθεν ὅπῃ ὁ ἀσέβης Λυκέργος· ἀλλ' ἀπλῶς τῇ παραθέσει τῶν ἁμοίων δυστυχῶν παραμυθῆναι τὴν κόρη· τὸν δεσμόν δὲ τῆς ἀμπέλης πετρώδῃ εἶπεν ἀντὶ τῶ τὸν ἰσχυρόν.

969. Κερτομίσις ὄργαῖς] διὰ τὰς κερτομίσις ὄργαῖς.

971. Πετρώδει] τῶ σερμῶ δεσμῶ τῆς ἀμπέλης.

972. Οὔτω τὰς μανίας δεινὸν] ἔτω καὶ τὸ Λυκέργος ἀπὸ τῆς μανίας ὄργῃ ἀποβαίνει· μένος γὰρ ἡ ὄργῃ· ἀθηρόν δὲ, τὸ ἀκμαῖον καὶ ἀνδρῶν ἐν κακοῖς.

Ib. Δεινὸν ἀποσάζει] ἀντὶ τῶ πολυ-

973. Κείνος ἐπέγνω] τὸ ἔξῃς, κείνος ἐπέγνω τὸν θεὸν κερτομίσις γλώσσαις μανίας ψαύων.

974. Ἐπέγνω μανίας] ἐπέγνω τὰς οἰκίας μανίας, αἷς εἰς κακὸν αὐτῶ ἐτελειύτην. λέγει

ὅτι ταῦτα ἀποκερδαίνονται οἱ κακοὶ καὶ ἀσέβη-

976. Ἐνθέως] τὰς διαλήπτους βάρχας.

977. Εὐίον τε πῦρ] τὸ ὑπὸ τῶν βαρχῶν αἰρόμενον ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς διαδραχμαῖς.

978. Φιλαύλης ἐρέθιζε Μύσας] κακολογῶν αὐτὰς ἐρέθιζε καθ' αὐτῶ. λέγει ἔν, ἐπάρασσι καὶ ἐσκέρπιζε τὰς τῶν αὐλῶν ἀσείας. ἢ ἔτως, τὰς Μύσας τὰς περὶ τὸν Διόνυσον ἐχθραῖς τυτέσι τὰς ὕμνος, ἢ τὰς λόγους. τίς δὲ φαίνεται καὶ τὰς Μύσας ὕβρισι.

979. Παρά δὲ Κυανέων πηλαγίων] ἀντὶ τῶ παρά δὲ τοῖς Κυανέοις πηλάγεσι τῆς διδύμας θαλάττης, γέγονεν ἐμφύλια κακὰ περὶ τὰς Φινείδας. Κυανέοις δὲ πηλάγεσιν εἶπεν, τοῖς ὑπὸ τῶν Κυανέων πετρῶν περιεχομένοις.

980. Διδύμας ἀλός] ἢ διὰ τὸ διαχωρίζεσθαι ὑπ' αὐτῶν τὴν θάλασσαν, ἢ διὰ τὸ συνίεσθαι αὐτὰς καὶ ἐνῆσθαι, διδύμας φασί.

Ib. Ἀκταὶ Βοσπόριαι] αἱ ὑπὸ τῶ Βοσπόρου τῶ πηλάγους περιεχόμεναι.

981. Ἡδ'

Ἴδ' ὁ Θρηκῶν Σαλμυδησός,
 Ἴν' ἀγκίπολις * Ἄρης,
 Δισσοῖσι Φινεΐδαις
 Εἶδον ἀρατὸν ἔλκος
 Τυφλωθὲν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος,
 Ἄλαῶν ἀλάσθοροις † ὀμμάτων
 Κύκλοις ἀραχθὲν ἐκ ‡ ἐγχείων,
 Ἄλλ' § ὑφ' αἵματηραῖς χερσὶ ||
 Τε §§ καὶ κερκίδων ἀκμαῖς.

985

A N T I Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

Κατὰ δὲ τακόμενοι μέλαιοι
 Μελέαν πάθαν κλαῖον ματρὸς, ἔχον-
 τες ἀνύμφευτον γονάν' αἰ

990

* ALD. ἀγκίπολις. † ALD. ἀλασθόροισιν. ‡ ALD. ἐκ. § ALD. ἄλλ'.
 || ALD. χείρασι. §§ ALD. τε.

981. Ἴδ' ὁ Θρηκῶν Σαλμυδησός] ὁ Θρηκῶν Σαλμυδησός. πύλαγος δὲ ἐστὶ δυσχεύμιρον περὶ Θρακίην. Αἰσχυλός.

“ Σαλμυδησοῖα γνάθος ἐχθρόζηνος ναύτησι, μητριά πῶν.”

982. Ἴν' ἀγκίπολις Ἄρης] παρὰ γὰρ Θρακίᾳ τιμᾶται ὁ Ἄρης. ὡς καὶ ὁ ποιητής, τῶ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρην μέτα θαρήσσισκοι-τὸ δὲ ἵνα τοῖς ἀνω συνάπτεται, ἵνα αὐταὶ βοσπέριαι καὶ εὐδὴν λείπει. ὅσοι δὲ γράψουσιν ὄν Ἄρης, περιττὸν λαμβάνουσι τὸ ὄνομα.

983. Δισσοῖσι Φινεΐδαις] τῶν δισσῶν Φινεΐδων, Πληξίππου καὶ Πανδίου, ἢ Γηρύμβου καὶ Ἀσπίδου.

985. Τυφλωθὲν] τὸ ἐξῆς, τυφλωθὲν ὀμμάτων κύκλοις.

986. Ἄλασθοροις] τοῖς ἀλαγα πεπονθόσιν, τοῖς δυστυχέσι κύκλοις τῶν ὀμμάτων.

987. Ἀραχθὲν ἐγχείων] ἀπὸ τῆς τυφλωθὲν ἀραχθὲν αἵματηραῖς χερσὶν ὑπ' ἐγχείων καὶ κερκίδων ἀκμαῖς. τινὲς γυναικείας.

990. Μέλαιοι μιλίαν πάθαν] ὅτι τελευτήσα-

σα ἀφῆκεν αὐτὰς ὑπὸ μητριάων ἢ, ὅτι αὐτὴ ἐξετύφλωσεν.

992. Ἀνύμφευτον γονάν] κακόνυμφον γονήν. ὅτι ἐπὶ κακῷ νυμφευθεῖσα, δυστυχεῖς αὐτὴς ἔτεκεν. ἢ, τὴν ἀνύμφευτον ἑαυτῷ κοινωνίαν. οἶον, τῆς πρὸς γυναῖκα συνουσίας ἀπειροὺς ὄντας.

Ib. Ἄ δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων] Βορέας κίδος συνήκε τοῖς Ἀθηναίοις, ἀρπάσας Ὀρέουσι-ων τὴν Ἐρεχθίαν· ἐξ ἧς ἴσχε Ζήτην καὶ Κάλαιν καὶ Κλεοπάτραν. ταύτην ὁ Φινεύς ἐζημιον. ἐξ ἧς αὐτῷ δύο παῖδες ἐγένοντο, Πληξίππος καὶ Πανδίων· κατὰ δὲ τινὰς Γηρύμβου καὶ Ἀσπίδου. μετὰ δὲ τὸν Κλεοπάτρας θάνατον, ἐπέζημεν Ἰδαίαν τὴν Δαρδάνου. κατὰ δὲ τινὰς Εἰδοθίαν τὴν Κάδμου ἀδελφὴν (ἧς καὶ αὐτὸς Σοφοκλῆς μνημονίει ἐν Τυμπανισαῖς) ἣτις ἐξ ἐπιβλήης τυφλώσασα τὰς τῆς Κλεοπάτρας παιδας, ἐν τάφῳ καθύρξεν. ὡς δὲ τινες φασί, ὅτι κατεφύσατο αὐτῶν ἅτι δὴ περασάντων αὐτῶν. ἐφ' οἷς ἀπατηθεὶς ὁ Φινεύς ἀμφοτέρους τυφλοῖ. ταῦτα δὲ ἴσπερὶ Ἀπολλόδαμου ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ. τινὲς δὲ ἴσπερὶ ὅτι περιῶσαν τὴν Κλεοπάτραν

Δὲ σπέρμα μὲν* ἀρχαιογόνων
Ἄντασ' Ἐρεχθειδᾶν.

Τηλεπόροις δ' ἐν ἄντροις

995

Τράφη θυέλλησιν ἐν πατρώαις
Βορέας ἄμιππος, ὀρθόποδος
Ἵπὲρ πάγχα θέων ἢ παῖς.

Ἄλλα καὶ ἐκεῖνα μοῖραι
Μακραίωνες ἔσχον, παῖ †.

1000

I A M B O I.

ΤΕΙ. Θήβης ἀνακτες, ἤκομεν κοινὴν ὁδὸν
Δύ' ἐξ ἑνὸς βλέποντε· τοῖς τυφλοῖσι γὰρ
Αὕτη κέλευθος ἐκ προσηγητῆ πέλει.

ΚΡΕ. Τί δ' ἔσιν, ὦ γεραιὲ Τειρεσία, νέον;

ΤΕΙ. Ἐγὼ διδάξω· καὶ σὺ τῷ μάντει πιθῆ.

ΚΡΕ. Οὐκὲν πάρος γε σῆς ἀπεσάτεν φρενός;

1006

ΤΕΙ. Τοιγὰρ δι' ὀρθῆς τήνδε ναυκληρεῖς πόλιν.

ΚΡΕ. Ἐχω πεπονθὼς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα.

ΤΕΙ. Φρόνει βεβῶς αὖ νῦν ἐπὶ Ξυρῆ τύχης.

* TURN. Δι, σπέρμ' ἀρχαιογόνων. † ALD. ὦ παῖ.

Κλεισπάτραν ὁ Φινύς ἐκβίβληκε, καὶ τὴν Ἰθαίαν
ἐπίγημιν ἢ δὲ, ὀργισθεῖσα τὰς ἑαυτῆς ἐτύ-
φλασε παῖδας.

Ib. Ἀνύμφευτον] ἦσαν κακονύμφευτον μη-
τρός γέννημα ὑπάρξαντες. Δίον δ' εἰπὲν ἀνυμ-
φύτου μητρός, ἀνύμφευτον πρὸς τὸ γοναὶν εἶπεν.

997. Ἄμιππος] ταχεία, ἴσον Ἵππῳ δυνα-
μὴν τρέχειν. εἰ δὲ γράφεται ἀμίπποις, πρὸς
τὸ θυέλληαι, τράφη θυέλλησιν ἀμίπποις, ταῖς
ἰξισομέναις ἴπποις· ὡς καὶ Ὀμηρος·

—“Θείων δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖος.”

999. Ἄλλα καὶ ἐκεῖνα] ἀλλὰ καὶ κατ'
ἐκείνας, τῆς θυγατρὸς Βορέας τῆς ἐξ Ἐρεχθει-
δῶν γαυουίας, ἐνίσκηται αἱ πολυχρόνοι μοῖ-
ραι, καὶ μεγάλα δυστυχῆσαι αὐτὴν πεποιήκα-

σιν. ἢ, μεγάλα δυστυχῆσαι καὶ ἐπ' ἐκείνη τῇ
Κλεισπάτρῃ ἦλθον.

1000. Μακραίωνες] ἀθάνατοι καὶ πολυχρό-
νιοι.

Ib. Ἐσχον] ἐπίσχοι. ἐπιτίθηται. ἐπιβί-
βησαν.

1001. Θήβης ἀνακτες] καὶ νῦν ἀνακτῆς· φη-
σι τὰς ἀπὸ τῆς Χορῆ ἐντίμους.

Ib. Θήβης ἀνακτες] ἀφίξες Τειρεσίῳ μάλιστα
εἰπὲν τὰ συμβεβηκότα.

1003. Ἐκ προσηγητῆ πέλει] ἢ ὁδὸς τῆς τυφλῆς
μετ' ἄλλοι ἐστίν.

1006. Οὐκὲν πάρος γε] εἶπον, ὁδὸς τῆς ἀρχῆς
τῆς σῆς καταλιγώραν μοιότηας.

ΚΡΕ. Τί δ' ἔσιν; ὡς ἐγὼ τὸ σὸν φρίττω σῶμα. 1010

ΤΕΙ. Γνώση, τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων.

Εἰς γὰρ παλαιὸν Θῶκον ὀρνιθοσκόπον

Ἰζων, ἔν' ἦν μοι παντὸς οἰωνῶ λιμὴν,

Ἄγνώτ' ἀκέω φθόγγου ὀρνίθων κακῶ

Κλάζοντας οἴσρω καὶ βεβαρβαρωμένω,

1015

Καὶ σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς.

Ἐγνων' πτερῶν γὰρ ροῖβδος ἐκ ἄσημος ἦν.

Εὐθύς δὲ δείσας, ἐμπύρων ἐγευόμην,

Βωμοῖσι παμφλέκτοισιν' ἐκ δὲ θυμάτων

Ἐφαισος ἐκ ἔλαμπεν, ἀλλ' ἐπὶ σποδῶ

1020

Μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο,

Κᾶτυφε, κᾶνέπτυε' καὶ μετάρσιοι

Χολαὶ διεσπείροντό, καὶ καταρῥυεῖς

Μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πίμελῆς.

Τοιαῦτα παιδὸς τῆδ' ἐμάνθανον πάρα,

1025

1010. Τὸ σὸν φρίττω σῶμα] ἀντὶ τῶ τὸν σὸν λέγοι.

1012. Εἰς γὰρ παλαιὸν Θῶκος] Θῶκος, τόπος ἕως καλέμενος.

Ib. Εἰς γὰρ παλαιὸν] διήγησις τίνα ἦν ἡ εἶδη μαντιόμιμος.

1013. Οἰωνῶ λιμὴν] λιμὴν, ὄρμος καὶ ἕδρα ἐπεὶ πάντα τὰ ὄρνια προσέρχονται.

Ib. Οἰωνῶ λιμὴν] ἦγεν συναγωγὴ. ἐκὶ γὰρ συνέγων τὰς ὀρνίθους, ὅταν τι βύλαμαι μαντιώσασθαι, σκοπῶ τὴν αὐτῶν πτήσιν καὶ τὰς φοναῖς.

1014. Κακῶ κλάζοντας] λείπει ἐπὶ, ἵνα ἢ ἐπὶ κακῶ.

1015. Βεβαρβαρωμένω] ἑρμηνευθῆναι μὴ δυραμένω, ἀλλὰ ἀσαφῶ.

Ib. Κλάζοντας οἴσρω] δέον εἰπεῖν κλαζόντων πρὸς τὸ ὀρνίθων, κλάζοντας εἰπεῖν πρὸς τὸ σημαζόμενον. τὸ γὰρ ἀκέω φθόγγου ὀρνίθων, ἀντὶ τῶ ὀρνίθου. οἱ δὲ λίγοντες τὸ κλάζοντας πρὸς τὸ ἴζων, ψυχροὶ τίνες εἰσιν.

1016. Ἐν χηλαῖσιν] ἀντὶ τῶ τοῖς ὀυζῖ.

VOL. II.

[ANTIGONE.]

Ib. Φοναῖς] ταῖς αἱματικαῖς.

1018. Ἐμπύρων ἐγευόμην] ἀντὶ τῶ ἀπιπυράμην τῆς δια πυρὸς μαντίας.

1021. Μυδῶσα] δύγρος ἕσα ἢ καυσις. κηκὶς σὲ, ἢ ἀνάδυσσις ἐνταῦθα· κυρίως δὲ, ἢ λιγνὺς τῶ καπτῶ ἢ ἀπὸ τῶν καϊόμενων γιγνομαιή.

1022. Κᾶτυφε] καὶ ἔτυφε. τύφειν ἐστὶ τὸ ἔρμα ὑποσμίχειν. Ἀνέπτει δὲ ἀνέβαλε τὰ μηρία ἐκ τῶ λίπυς.

Ib. Μηρίων] ὅτι μετὰ τῶν μηρῶν καὶ τὴν χολὴν τῶ ζῶα καὶ τὴν κύσιν παρετίθεν, ἀκριῶς ἐν ἀισχύλῳ εἴπομεν, εἰς τὰς ἑπτὰ Ἐπὶ Θῆβαις. δέον δ' εἰπεῖν μετάρσιος καὶ καταρρύσεις τῆς σιμελῆς, μετάρσιοι εἶπε πρὸς τὸ χολαί, καὶ καταρρύεις πρὸς τὸ μηροί.

1023. Καταρρύεις μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς] καταρρέομενοι, καθυγραίνόμενοι, ἐκ τῶ λίπυς τῆς καλυπτέσης πιμελῆς ἐξέπιπτον.

1025. Τοιαῦτα παιδὸς] τὸ ἰδηγῆντος δηλοῦσι.

Φθίνοντ' ἀσήμεων ὀργίων μαντεύματα.

Ἐμοὶ γὰρ ἔτος ἡγεμῶν, ἄλλοις δ' ἐγώ.

Καὶ ταῦτα, τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις.

Βωμοὶ γὰρ ἡμῖν, ἐσχάται τε παντελεῖς,

Πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς,

1030

Τῷ δυσμῶρε πεπτῶτος Οἰδίπε γόνε.

Κᾶτ' εἰ δέχονται θυσιάδας λιτάς ἔτι

Θεοὶ παρ' ἡμῶν, εἰδὲ μηρίων φλόγα,

Οὐδ' ὄρνις εὐσήμες ἀπορροῖβδεῖ βοᾶς,

Ἄνδροφθόρε βεβρωῖτες αἵματος λίπος.

1035

Ταῦτ' ἔν, τέκνον, φρόνησον· “ ἀνθρώποισι γὰρ

“ Τοῖς πᾶσι κοινόν ἐστὶ τοῦ ξαμαρτάνειν

“ Ἐπεὶ δ' ἀμάρτη, κεῖνος ἐκέτ' ἐς ἀνήρ

“ Ἄβελος εἰδ' ἄνολος, ὅστις ἐς κακὸν

“ Πεσὼν ἀκεῖται, μηδ' ἀκίνητος πέλει.

1040

“ Αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει.”

Ἄλλ' εἶκε τῷ θανόντι, μηδ' ὀλωλότα

Κέντει· τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν;

1026. Φθίνοντ' ἢ φθοροποιῶν, ἢ διὰ τῶ πυρὸς ἀσήμεως φθιρόμενα.

Ib. Ὀργίων] εὐχόμενος εἶπε τὸ ὄργιον, ὡς περὶ γὰρ τὰ μυστήρια εἰδὼς εἶδεν εἰ μὴ οἱ πεπυραμένοι, ἔτω καὶ τὰ μαντεύματα οἱ μάντιες μόνοι γινώσκοντες τοῖς ἄλλοις διασαφῆσιν.

1029. Ἐσχάται] αἱ ἐστίαι.

Ib. Παντελεῖς] αἱ τὰ τέλεια τῶν ἱερῶν διαχόμενα. ἢ ὅλαι, ἢ δι' ὧν πάντα τελειῶται.

Ib. Ἐσχάται τε] ἢ πρὸς τὸ παντελεῖς ὑποσημασμένον, ἔτω, καὶ αἱ ἰσχάται αἱ παντελεῖς, ἦσαν ἢ καὶ πᾶσι αἱ θυσίαι τελῶνται· ἢ πρὸς τὸ πλήρεις, ἔτας, οἱ γὰρ βωμοὶ ἡμῖν καὶ αἱ ἰσχάται πλήρεις καὶ πεπληρωμένοι. εἰσὶ, παντελεῖς καὶ τέλειαι, τῶ γόνε καὶ τῶ οὐκ τῶ Οἰδίποδος τῶ πεπτωκότος καὶ πεισόντος δυσμῶρε καὶ ἀθλίω. τὸ δ' ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ

κυνῶν βορᾶς, ἱερμηνία ἐστὶ τῶ πᾶσι εἰσὶ πλήρεις.

1030. Πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς] ἀντὶ τῶ, οἱ κύες καὶ οἱ ὄρνιθες διασπᾶσαντες τὸ τῶ Πολυμίκου σῶμα, ἐπὶ τοῖς βωμοῖς ἐκόμισαν, καὶ ἔτως ἐμόλυναν ἅπαντας.

1032. Θυσιάδας λιτάς] τὰς διὰ θυσιῶν γιγνομένης λιτάς.

1034. Ἀπορροῖβδεῖ] ἀπὸ χειρῶν, ἀφίσει.

1035. Ἄνδροφθόρε βεβρωῖτες] ἀπὸ τῶ ἰσχυρῶν ἐπὶ τὸ πληθυντικὸν μετέθε.

1038. Ἐπεὶ δ' ἀμάρτη] γνομικῶν.

1040. Ἀκεῖται] ἰστίαι. Στραπτύμια.

Ib. Ἀκίνητος] ἀμετάθετος.

1041. Αὐθαδία τοι] διὰ τὴν αὐθάδειαν ἐς σκαιότητα πίπτουσιν οἱ ἄνθρωποι.

1043. Τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' καὶ Ὀμηρῶν “ Κερὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζου μετάνειαι.”

1044. ἢ

Εὖ σοι φρονήσας, εὖ λέγω· “ τὸ μανθάνειν
 “ Δ’ ἥδισον εὖ λέγοντος, εἰ κέρδος λέγει*.

1045

ΚΡΕ. ὦ πρέσβυ, πάντες, ὥστε τοξόται σκοπῆ,
 Τοξεύετ’ ἀνδρὸς τῆδε, κεδὲ μαντικῆς
 Ἄπρακτος ὑμῖν εἰμι· τῶνδ’ ὑπαὶ γένεσ’
 Ἐξημπόλημαι κακπεφόρτισμαι πάλαι.

1050

Κερδαίνετ’, ἐμπολαῖτε τὸν πρὸ Σάρδεων
 Ἡλεκτρον, εἰ βέλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικὸν
 Χρυσόν· τάφω δ’ ἐκεῖνον ἐχὲ κρύψετε.
 Οὐδ’ εἰ θέλωσ’ οἱ Ζηνὸς αἰετοὶ βορὰν
 Φέρειν νιν ἀρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνουσ,

1055

Οὐδ’ ὡς μίασμα τῆτο μὴ τρέσας ἐγὼ,
 Θάπτειν παρήσω κεῖνον· “ εὖ γὰρ οἶδ’ ὅτι
 “ Θεὸς μιαίνειν ἔτις ἀνθρώπων σθένει.
 “ Πίπτεισι δ’, ὧ γεραιῆ Τειρεσία, βροτῶν
 “ Χ’, οἱ πολλὰ δεινοὶ, πτώματ’ αἴσχερ’, ὅταν λόγους

* TURN. in marg. φέρι.

1044. Τὸ μανθάνειν] γνωμικόν.
 1046. ὦ πρέσβυ] ὅτι βαρέως κείων τῶ
 μάτως δεξιάνους λόγου, διπῶς κατ’ αὐτῆ
 φέρεται.
 1047. Τοξεύετ’ ἀνδρὸς τῆδε] ἤγρη, ἀπο-
 πιρασθῆ με ὡς τοξόται σκοπῆ.
 Ib. Ἄνδρὸς τῆδε] ἀντὶ τῆ ἡμῶ.
 Ib. Ἄπρακτος ὑμῖν εἰμι] ὑφ’ ὑμῶν τῶν
 μάντιων καὶ τῶν συγγενῶν.
 Ib. Τοξεύετ’ ἀνδρὸς τῆδε] μὴ λάθης εἰς
 τὸ τῆδε ἔξωθεν ἐπὶ ἢ κατὰ, ἀλλ’ ἐστὶν ἡ γε-
 νικὴ πρὸς τὸ σκοπῆ, τὸ δὲ σκοπῆ πρὸς τὸ
 τοξόται· οἱ γὰρ τοξόται, σκοπῆ τοξόται εἰσὶν.
 ὦ πρέσβυ, πάντες ὡς τοξόται σκοπῆ τῆδε
 τῶ ἀνδρὸς, τῆτ’ ἐστὶν ὡςπερ σκοπὸν ποιησά-
 μνοι με, τοξεύετε.
 1049. Ἐξημπόλημαι] ἀνεμπόλητος, μὴ
 πιπραγματωμένος. καὶ Ὁμηρος—
 “ οἶτε περὶ κτήρες ἔασιν.”
 Ib. Κακπεφόρτισμαι] προδίδομαι. φόρτος

γενήνμαι. ἐποιήσαντό με φόρτον. ὑποπίπ-
 ραγμαί. πιπραγματωμαι.
 1050. Τὸν πρὸ Σάρδεων Ἡλεκτρον] Σάρδεις
 πόλις Λυδίας, παρακειμένη τῶ χρυσοφόρῳ
 Παικταλῶ. ἀντὶ τῆ, εἴτι βέλεσθε εἰς χεῖμα-
 τα νῦν, δέχεσθε. τὸν γὰρ Πολυνίκην εἰ θά-
 ψετε.
 Ib. Πρὸ Σάρδεων] ἐν γὰρ τῇ Λυδίᾳ πλη-
 σίον τῶν Σάρδεων ὁ Παικταλὸς ἐστὶ ποταμὸς
 ψήγματα χρυσῆ τοῖς ἐκεῖ χρυσοφόρῳ. καλὴ γὰρ
 τὸν χρυσὸν Ἡλεκτρον, διὰ τὸ καθαρόν. τοῦτος
 γὰρ ὁ Ἡλεκτρος. ἐστὶ δὲ καὶ ἐν τῇ Ἰνδίᾳ
 τόπος χρυσῆ ψήγματα ἔχων, ὃν ἀνορύττεισι
 θηρία τινά, μύρμηκες καλέμενα, πτεροῖς χρώ-
 μενα, ἀφ’ ὧν οἱ Ἰνδοὶ μηχαναῖς τισὶ λαμ-
 βανουσι τὸν χρυσόν.
 1057. Θεὸς μιαίνειν ἔτις ἀνθρώπων σθένει]
 ἀμείαντον γὰρ τὸ θεῖον.
 1058. Πίπτεισι δ’] γνωμικόν.

“ Αἰσχροὺς καλῶς λέγωσι τῷ κέρδεσιν χάριν.” 1060
 ΤΕΙ. Φεῦ.
 “ Ἀρ’ οἶδεν ἀνθρώπων τις; ἄρα φράζεται;
 ΚΡΕ. Τί χρῆμα; ποῖον; τῆτο πάγκοινον λέγεις;
 ΤΕΙ. “ Ὅσῳ κράτισον κτημάτων εὐβελία;”
 ΚΡΕ. “ Ὅσῳ περ, οἶμαι, μὴ φρονεῖν, πλείετη βλάβη. 1065
 ΤΕΙ. Ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς.
 ΚΡΕ. Οὐ βέλομαι τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς.
 ΤΕΙ. Καὶ μὴν λέγεις, ψευδῆ με θεσπίζειν λέγων.
 ΚΡΕ. Τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος.
 ΤΕΙ. Τὸ δ’ ἐκ τυράννων, αἰσχροκέρδειαν φιλεῖ. 1070
 ΚΡΕ. “ Ἀρ’ οἶσθα ταγῆς ὄντας, ἀ’ ν λέγῃς, λέγων;
 ΤΕΙ. Οἶδ’· ἐξ ἐμῆ γὰρ τῆν δ’ ἔχεις σώσας πόλιν.
 ΚΡΕ. Σοφὸς σὺ μάντις· ἀλλὰ τὰδικεῖν φιλῶν.
 ΤΕΙ. “ Ὅρσεις με τὰκίνητα διὰ φρενῶν φράσαι.
 ΚΡΕ. Κίνει· μόνον δὲ μὴ πὶ κέρδεσιν λέγων. 1075
 ΤΕΙ. Οὕτω γὰρ ἤδη καὶ δοκῶ, τὸ σὸν μέρος.
 ΚΡΕ. Ὡς μὴ μπόλῃσων ἴσθι τῆν ἐμὴν φρένα.
 ΤΕΙ. Ἄλλ’ εὖ γέ τοι κάτισθι, μὴ πολλὰς ἔτι
 Τροχῆς ἀμιλλητῆρας ἡλίεσ τελῶν,
 Ἐν οἷσι τῶν σῶν αὐτὸς ἐκ σπλάγχχνων ἕνα 1080

1061. Φεῦ] τὸ σχῆμα δικανικόν.
 1066. Τῆς νόσου πλήρης ἔφυς] ἀντὶ τῆς τῆς
 εὐβελίας.

1067. Ἀντιπιῖν] ὡσπερ τὸ λέγω, μόνον
 πρὸς δοτικὴν συντάσσεται, μετὰ δὲ τῆ κα-
 κῶς συντελεῖν, αἰτιατικῆ, ὅσας ἔχει καὶ τὸ
 ἀντιπεῖ, καὶ τὸ κακῶς ἀντιπεῖ· τὸ μὲν δο-
 τικῆ, τὸ δὲ κακῶς ἀντιπεῖν, αἰτιατικῆ.

1071. Ἀρ’ οἶσθα ταγῆς ὄντας] οἶσθα (φισί)
 βασιλείας ὑβρίζων;

1b. Ἀρ’ οἶσθα] ἄρα γνώσκεις λέγων ἡμᾶς
 ὄντας ταγῆς, ἕκαστα ἃ λέγεις; τῆτ’ ἔστιν, ἄρα
 γνώσκεις ὃ τὸ; τυχόντας ὑβρίζων, ἀλλὰ βα-
 σιλικ;

1074. Ὅρσεις με τὰκίνητα] τὰ ἀρρήτὰ μὲν
 δημοσιῶν ἀνακινεῖς.

1b. Τὰκίνητα] τὰκίνητα χρὴ γραφῆναι ἵνα
 εἴη μακρὸν τὸ ἄ ὡς ἐκ κρείσσεως ὄν· εἰ δ’ ἀλ-
 λως γραφῆς, ἐκ ἑρθῶν ἔσαι.

1076. Οὕτω γὰρ ἤδη] ὅτω νομίζεις, ὅτι
 ἐμὲ κέρδεσιν λέγω.

1077. Ὡς μὴ μπόλῃσων] μὴ ἐξαπατήσῃς.

1078. Ἄλλ’ εὖ γέ τοι] προαγορεύσεις ὡς μὴ
 λυσιπαθεῖν Κρήων.

1079. Τροχῆς ἀμιλλητῆρας] ὡσπερ ἐξ ἀ-
 μίλλης περιιόντας λέγει δὲ τὰς ἡμέρας καὶ
 νύκτας. Περιερέφοντες γὰρ τῷ ἑρανῷ τῶν ἡ-
 λιοῦ, αἱ ἡμέρα καὶ νύξ γίνονται.

Νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδῶς ἔση·

Ἄνθ' ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω,

Ψυχὴν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατώκισας·

Ἐχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν

Ἀμοιρον, ἀκτέρισον, ἀνόσιον νέκυν.

1085

Ὡν ἔτε σοὶ μέτεσιν, ἔτε τοῖς ἄνω

Θεοῖσιν, ἀλλ' ἐκ σὲ βιάζονται τάδε.

Τέτων σε λωβητῆρες ὑσεροφθόροι

Λοχῶσιν ἄδρα, καὶ Θεῶν Ἐριννύες,

Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε ληφθῆναι κακοῖς.

1090

Καὶ ταῦθ' ἄθρησον εἰ κατηργυρωμένος

Λέγω· φανεῖ γὰρ ἔμακρῃ χρόνῳ τριβῇ,

Ἀνδρῶν, γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύματα·

Ἐχθραὶ δὲ πᾶσαι συνταράσσονται πόλεις,

Ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγνισαν,

1095

Ἡ θῆρες, ἢ τις πτηνὸς οἰωνὸς, φέρων

Ἀνόσιον ὄσμην ἐσιῶχον ἐς πόλιν.

Τοιαῦτά σε (λυπεῖς γὰρ) ὥστε τοξότης,

1082. Ἐχεις βαλὼν] ἀντὶ τῆ ἔβαλε.

1083. Ψυχὴν τ' ἀτίμως] τὴν τῆς Ἀντι-
γόνης.

Ib. Ψυχὴν τ' ἀτίμως] τὸ ψυχὴν, καὶ πρὸς
τὸ βαλὼν, καὶ πρὸς τὸ κατώκισας, λάμβανε
κατὰ συνειδητότητα.

1086. Ἀνόσιος] νῦν τὸν μὴ τυχόντα τῶν
ἐσίων λέγει.

Ib. Ὡν ἔτε σοὶ μέτεσιν] ἐξουσία δίδοται·
λέγει δὲ τῶν νεκρῶν, ἐκ σὲ δὲ βιάζονται καὶ
οἱ ἄνω θεοὶ ἔχειν αὐτὸν ἄνω ἀταφον.

1088. Ἐσεροφθόροι] αἱ ὑσερον μέλλουσαι
βλάψαι. Καὶ τὸ λοχῶσι γὰρ, τὴν εἰ πα-
ραχρήμα, ἀλλὰ τὴν ἐς ὑσερον ἀφοπτι τιμω-
ρίαν δηλοῖ. Τὸ ἀρσενικὸν δὲ ἀντὶ τῆ θηλυ-
κῆ ἵσταται. ὡς καὶ τὸ σωτῆρι ψυχῆ.

1091. Κατηργυρωμένος] ἀργύρῳ πισθός.

1092. Φανῖ] δειξέτω.

Ib. Χρόνῳ τριβῇ] ἀντὶ τῆ ἀναβολῆς.

1093. Ἀνδρῶν, γυναικῶν] λίπτει δὲ καὶ, ἀν-
δρῶν καὶ γυναικῶν.

1094. Ἐχθραὶ δὲ πᾶσαι] ἢ ὀφθαλμοὶ ἐχ-
θραὶ, ἢ τοῖς θεοῖς· αἱ πόλεις δὲ (φροῖν) ὧν
ἄρχης ἐπαναστάσονται σοι.

1095. Καθήγνισαν] μετὰ ἄγους ἐκόμισαν.

1097. Ἐσιῶχον ἐς πόλιν] ἀντὶ τῆ ἐπὶ τὴν
ἐσίαν τῆς πόλεως. ἐσιῶχον δὲ τὴν ἔχουσαν ἐσίαν
καὶ βωμῆς.

1098. Τοιαῦτά σε] (λυπεῖς γὰρ) τοιαῦτα
κατὰ τῆς καρδίας σε τοξώματα ἀφῆκα με-
τὰ θυμῷ. ἢ, τῷ θυμῷ τῆς καρδίας σε. λί-
πτει δὲ ἡ Κατὰ.

Ib. Ὡστε τοξότης] τῆτο λέγει διὰ τὸν λό-
γον αὐτῆ ἐν ἄνωθεν ἔφη, πάντες ὡς περὶ τοξό-
ται σκοπῆ τοξώματ' ἀνδρὸς τῶδε. διὸ προσέ-
θηκε καὶ τὸ βίβασα, δεικνύς ἐντετυθεῖν, ὅτι αὐ-
τὸ ὑπολαμβάνεις ἐξ ἡμῶν ἐπὶ σοὶ φέρουσα,
κέρως χάριν, ψευδῶς λογιζῆ.

- Ἄφῃκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα
 Βέβαια, τῶν σὺ θάλπος ἔχ ὑπεκδραμῆ. 1100
- ὦ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἀπαγε πρὸς δόμους, ἵνα
 Τὸν θυμὸν ἔτος ἐς νεωτέρως ἀφῆ,
 Καὶ γυνῷ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν,
 Τὸν νῦν τ' ἀμείνω τῶν φρενῶν, ἣ νῦν φέρει.
- ΧΟΡ. Ἄνῆρ, ἀναξ, βέβηκε δεινὰ θεσπίσας* 1105
 ἀμείνω δ', ἐξότῃ λευκὴν ἐγὼ
 Τῆς δ' ἰσχυρῆς ἀκίνας ἀμφιβάλλομαι τρίχα,
 Μὴ πάποτ' αἰσίου φέδος ἐς πόλιν κείνην*.
- ΚΡΕ. Ἐννοῶ καὶ αὐτὸς, καὶ τὴν ἀκίνας φρένας* 1110
 τὸ δ' εἰκάθειν γὰρ δεινὸν ὄντι δὲ τὴν δὲ
 τὴν ἀκίνας φρένας.
- ΧΟΡ. τὰς ἀκίνας φρένας, Κρέον.
- ΚΡΕ. τὴν ἀκίνας φρένας, φράζε' πείσομαι δ' ἐγώ.
- ΧΟΡ. τὴν ἀκίνας φρένας, κόρη μὲν ἐκ κατώρυχος σέγης
 τὴν ἀκίνας φρένας κτίσιν δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον. 1115
- ΚΡΕ. καὶ τὴν ἀκίνας φρένας, ἐπαινεῖς, καὶ δοκεῖς παρεικάθειν;
- ΧΟΡ. Ὅσον γ', ἀναξ, τάχιστα " συντέμνεσι γὰρ
 " Θεῶν ποδάκεις τὲς κακόφρονας βλάβαι."

* ALDUS, λαβῆν.

1100. Τῶν σὺ θάλπος] τὴν δριμύτητα τὸν ἐμπρησμόν. τὸν ἰὸν θάλπος γὰρ τὸ καύμα. ἐκ μεταφορᾶς δὲ τῶν ἱερῶν. ἐκείνα γὰρ θερμαινόμενα, τὸν ἰὸν ἀφίσι. διὸ καὶ ἐν θέσει μᾶλλον ἰσχύουσιν.

1106. Ἐξ ὅτε λευκὴν ἐγὼ τήνδ' ἐκ μελαίνης] ἀντὶ τῆς ἀπὸ νότιος ἄχρι γέρας.

1108. Λακίην] φθίγγασθαι.

1110. Τό, τ' εἰκάθειν] τὸ μὲν ὑποχωρεῖν.

Ib. δεινόν] τὸ δὲ ἀντιγὰρ βλαβῆναι, πάρεσι.

Ib. Τό, τ' εἰκάθειν] καὶ γὰρ τὸ εἰκάθειν καὶ ὑποτάσσασθαι τῷ μάτι, καὶ δάπτειν ἐάν

Πολυμέκην, καὶ Ἀντιγόνην ἐξιλαῶναι τὸ τάφον. πολλὰς γὰρ εἰσαῖθις ὁμοίως εἶναι πρὸς τριπλασιασμοῦ, εἰδότες ὡς ἔτοι κακοὶ ὄντες ἐκ ἐκκολάσθωσαν τὸ δ' ἀντιγὰρ με αὐτῷ πετάσαι τὸν θυμὸν αὐτῆ ἐν αὐτῇ καὶ ἐν βλάβῃ, τῆτ' ἐστὶ τὸ διὰ μάχης ἐλθεῖν με αὐτῷ, καὶ τὴν ἀναίδειαν καὶ θρασυτητα αὐτῆ ἐπὶ πρὸς ἐμὲ ἐνεδίχαστο, τιμωρῆσασθαι, ἐν διπλοπάρεσι. θυμὸν γὰρ τῶν μάντιων γίγος, καὶ ἔχῃ ἔτσι δὲ πρὸς αὐτὸς ἀπαντᾷ, ἀλλὰ γρημὸν τιμαῖς.

1117. Συντέμνεσι γὰρ] συντόμος κατεκόπτεσι.

1119. Οἶμοι,

- ΚΡΕ. Οἴμοι, μόλις μὲν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι
 Τὸ δρᾶν " ἀνάγκη δ' ἐχὶ δυσμαχητέον". 1120
- ΧΟΡ. Δρᾶ νῦν τάδ' ἔλθων, μῆδ' ἐπ' ἄλλοισι τρέπε.
- ΚΡΕ. ὦ δ' ὡς ἔχω σείχοιμ' ἀν' οἳ τ' ὀπάονες,
 Οἳ τ' ὄντες, οἳ τ' ἀπόντες ἀξίνας χεροῖν
 Ὀρμᾶσθ' ἔλόντες εἰς ἐπόψιον τόπον.
 Ἐγὼ δ', ἐπειδὰν δόξα τῆδ' ἐπεγράφη, 1125
 Αὐτός τ' ἔδησα, καὶ παρῶν ἐκλύσομαι
 Δέδοικα γὰρ μὴ τῆς καθεσῶτας νόμους
 Ἄρισον ἢ σῶζοντα, τὸν βίον τελεῖν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

- ΧΟΡ. Πολυώνυμε, Καδμείας
 Νύμφας ἀγαλμα, καὶ Διὸς 1130
 Βαρυβρεμέτα γένος,
 Κλυτὰν δ' ἀμφέπεις
 Ἴταλίαν, μέδεις δε παγ-
 κοῖνας Ἐλευσινίας
 Δήης ἐν κόλποις, 1135
 Βακχεῦ Βακχεῶν.

1119. Οἴμοι, μόλις μὲν] μόλις μεθίσταμαι τῆς προτίρας γνώμης.
 1120. Δυσμαχητέον] περιττύνει τὸ Δυσ.
 1121. Δρᾶ νῦν] ἀντὶ τοῦ δραῖον.
 1124. Εἰς ἐπόψιον τόπον] φαπρὸν διὰ τὸ ὕψος. φησὶ δὲ τὸν τάφον.
 1125. Δόξα τῆδ' ἐπιγράφη] δεικνύει μετεγράψαν.
 1126. Αὐτός τ' ἔδησα] ἤγειν ἐδέσμευσα καὶ εἰσέγαγον εἰς τὸ ὄρυγμα αὐτήν. ἢ δεσμὸν λέγει ὑπερ εἰς τὴν αὐτὴν καὶ τὸν Πολυώνυμον ἐκύρωσεν.
 1127. Δέδοικα γὰρ μὴ] δέδοικα γὰρ (φησὶ) μὴ ἕκ ἑστὶ καλὸν τὸ νομοθετεῖν καινὰ, ἀλλ' ἄριστόν ἐστι τὸ τηρεῖσθαι τοῖς ἀρχαίοις νόμοις.
 1129. Πολυώνυμε] ὃ Διόνυσος. οἳ μὲν γὰρ

Βάκχον, οἳ δὲ Ἴακχον, οἳ δὲ Λύαιον, οἳ δὲ Εὐϊόν, οἳ δὲ Διθύραμβον αὐτὸν καλεῖσιν.
 1132. Ἀμφέπεις Ἴταλίαν] διὰ τὸ πολυάμμιλον τῆς χώρας.
 1133. Παγκοῖνας Ἐλευσινίας] ἐν οἷς πάντες συναζονται διὰ τὰς πανηγύρεις. ἢ διὰ τὸ τὴν θεὸν πάντας τρέφειν ἢ ὅτι κοινὰ τὰ μυστήρια Διήμιτρος καὶ Διονύσος.
 1135. Δήης ἐν κόλποις] ἀντὶ τῶ ἐν τοῖς πεδίοις.
 1136. ὦ Βακχεῦ Βακχεῶν] τῶν Βακχεῶν Βακχυτά.
 Ib. Βακχεῶν μητρόπολιν] ἐπιθετὴ ἐν Θήβαις ὁ Διόνυσος μὲν γέγονεν, ἕτος δὲ τὰς Βακχὰς πιστοῖκε, διὰ τῆτο μητρόπολιν αὐτῶν τῶν Βακχεῶν λέγει.

1137. Μητρόπολιν]

Μητρόπολιν Θήβαν ναίων,
 Παρ' ὑγρῶν Ἴσμηνῆ
 ῥεέθρων, ἀγρίε
 Τ' ἐπὶ σπορᾶ δράκοντος.

1140

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Α :

Σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας
 Στέροψ ὅπως λιγνύς, ἔν-
 θα Κωρύκλαι νύμφαι
 Στείχεσι Βακχίδες,
 Κασαλίας τε νᾶμα, καί
 Σε Νυσσαίων ἑρέων *

1145

Κισσήρεις ὄχθαι,
 Χλωρά τ' ἀκτὰ
 Καὶ πολυσάφυλος πέμπει,
 Ἀβρότων † ἐπέων εὐ-
 αζόντων, Θηβαίας
 Ἐπισκοπέντ' ἀγυιάς.

1150

* ALDUS, ἑρέων.

† ALDUS, Ἀβρότων.

1137. Μητρόπολιν] τὴν πόλιν τῆς μη-
 τρός σου.

1139. Ἀγρίε τ' ἐπὶ σπορᾶ δράκοντος] πα-
 ρὰ τὸν τόπον ἐν ᾧ ἐσπάρησαν οἱ ὀδόντες τῆ
 δράκοντος.

1141. Σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας] τῷ Παρ-
 νασσῷ δηλονότι. τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ ὄρος.

1142. Στέροψ] ἡ λαμπρά.

Ib. Ὅπως λιγνύς] σὲ ἑρᾶ ὁ λαμπρὸς καπ-
 νός. ἀντὶ τῆ, σοὶ θυσιαι κατὰ Παρνασσὸν γίγ-
 νονται. ἡ παρᾶσον αὐτόματον πῦρ ἐκείσε ἀνα-
 δίδοται.

1143. Κωρύκλαι νύμφαι] Κωρύκιον ἐν Παρ-
 νασσῷ ἄντρον. ἄλλοι δὲ φασὶ πόλιν παρακει-
 μένην αὐτῷ ἔτι καλεμένην.

Ib. Κωρύκλαι] αἱ Παρνασσίδες. Κωρύκιον
 γὰρ ἄντρον ἐν Παρνασσῷ.

1145. Κασαλίας τε νᾶμα] Κασαλία, πηρὴ
 ἐν Παρνασσῷ.

1146. Νυσσαίων ἑρέων] Νύσσα Φακίδος ἱ-
 ρος. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Νύσσαι.

1147. Κισσήρεις] κισσοφόροι.

1148. Χλωρά τ' ἀκτὰ] ἡ τὸ ἐν Εὐβοίᾳ φη-
 σιν ἄλσος, ἡ τὸ ἐν Παρνασσῷ, ἐν ἀμφοτέροις
 γὰρ τοῖς τόποις ἡ ἀμπελος, ἡ καθ' ἑκάστην
 ἡμέραν περὶ μὲν τὴν ἑσπέρην φέρει, περὶ
 δὲ τὴν μεσημέριαν, ὄμφακας. ἐστρυγᾶτο δὲ
 πεπανθῆσα περὶ τὴν ἑσπέρην.

1150. Εὐαζόντων] ὑμνόντων. μετὰ εὐφη-
 μίας Εὐσὶ λεγόντων, ὅς ἐστι ὕμνος Διόνυσου.

Ib. Νυσσαίων ἑρέων] Νύσσα πόλις ἐπὶ τῆ
 Αἰθιοπίας παρακειμένην ἔχουσα, ὄρος, ἐφ' ᾧ
 ἱετιμᾶτο ὁ Διόνυσος.

1155. Κωρύκλαι]

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

Τὰν ἐξ ἀπασᾶν τιμᾶς
 Ὑπερτάταν πόλεων,
 Ματρὶ σὺν Κεραυνία. 1155
 Καί νυν ὡς Βαΐας
 Ἐχεται πάνδημος πόλις
 Νῦν ἐπὶ νέεσσι, μολεῖν
 Καθαρσίῳ ποδὶ Παρ-
 νησίαν ὑπὲρ κλιτῶν, 1160
 Ἡ σονόεντα προθμόν.

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

Ὡ πῦρ πνεόντων ἄσρων
 Χοραγέ, καὶ νυχίων
 Φθειγμάτων ἐπίσκοπε,
 Παῖ Διὸς γένεθλον, 1165

1155. Κεραυνία] κεραυνοβλήτω.

1158. Ἐπὶ νέεσσι μολεῖν] λείπει Θίλησον. ἢ ἀπαρμόφατον ἀντὶ προστακτικῆς.

1159. Παρνησίαν ὑπὲρ κλιτῶν] ἀντὶ τῆς Παρνησίας ὑπὲρ κλιτύος. οἷον διὰ γῆς, ἢ δι' ὑγρᾶς.

1161. Ἡ σονόεντα προθμόν] ἢ σονόεντος διὰ προθμῆς. καὶ ὁ ποιητὴς, Ὅθ' ἔστιν εἰδματι θυῶν. σονόεντα δὲ, τὸν ἠχώδην διὰ τὰ κυματά. προθμόν δὲ, ἴνοι, τὸν ἀπ' Εὐβοίας εἰς Βοιωτίαν· οἱ δὲ, τὴν Σικελικὴν θάλασσαν.

1162. Ὡ πῦρ] ἔτω χρὴ γράφειν, πῦρ πνεόντων ἄσρων χοραγέ, ἢ ἢ τὰ κάλα ὅμοια τοῖς τῆς στροφῆς ἀμαθῆς γὰρ τινεὶ τῶν μέτρων τῶς ἐπέπλασαν, χορηγέ ἄσρων γράφαντες. καλεῖ δὲ πῦρ πνεόντα ἄσρα, τὰς λαμπάδας ὡς ἐν νυκτὶ αἱ Βακχικαὶ κατέχουσι.

1162, 1163. Ἰὼ πῦρ πνεόντων ἄσρων—Χοραγέ] τῶν πυρπύων ἄσρων ἐπίσκοπε. καὶ γὰρ αἰθέριος τιμᾶται, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Βακχαις, φησὶ αὐτὸν ἐν αἰθέρι κατοικεῖν. Ἄλλως· χοραγέ, τὸν χορὸν ἄσρων ἢ τῶν ἄσρων χορηγέ. κατὰ γὰρ τινὰ μουσικὸν λόγον, τῶν ἄσρων ἐστὶ χορηγός.

1163. Καὶ νυχίων φθειγμάτων] τῶν ἐν νυκτὶ εὐφημιῶν καὶ ὕμνων. ἐν νυκτὶ γὰρ αἱ Διονυσιακαὶ χοροὶ γίνονται. ὅθεν καὶ Νυκτελῖος. καὶ Εὐριπίδης·

“ Νύκτωρ τὰ πολλὰ, σιμνότητ' ἔχει σκό-
 “ τος.”

1164. Φθειγμάτων ἐπίσκοπε] ἔργον ὕμνων τῶν Βακχικῶν, ἐπειδὴ κατὰ τὴν νύκτα ἐγίνοντο τὰ τῆ Διονύσου μυστήρια.

Προφάνηθι ξὺν Ναξίαις
 Σαῖς Θυάσι προσπόλοις,
 Αἰ δὴ σε μαινόμεναι
 Πάννουχοι χορεύουσι
 Τὸν ταμίαν Ἰακχον.

1170

I A M B O I.

ΑΓΓ. Κάδμμε πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος,
 Οὐκ ἔσθ' ὅποιον ζάντ' ἂν ἀνθρώπων βίον
 Οὐτ' αἰνέσαιμ' ἂν ἔτε μεμψαίμην ποτέ.
 “ Τύχη γὰρ ὀρθοῖ, καὶ τύχη καταρρέπει
 “ Τὸν εὐτυχῆντα τὸν τε δυστυχῆντ' αἰεί.” 1175
 Καὶ μάντις ἔδεις τῶν καθεσώτων βροτοῖς.
 Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτὸς, ὡς ἐμοί ποτε,
 Σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμείαν χθόνα,
 Λαδῶν τε χώρας παντελῆ μοναρχίαν,
 Εὐθυνη, θάλλων εὐγενεῖ τέκνων σπορᾶ
 Καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα “ τὰς γὰρ ἡδονὰς 1180
 “ Ὄταν προδῶσιν ἄνδρες, εἰ τίθημ' ἐγὼ
 “ Ζῆν τῆτον, ἀλλ' ἐμψυχον ἠγῶμαι νεκρόν.
 “ Πλάττει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βέλει, μέγα,

1166. Προφάνηθι ξὺν Ναξίαις] ἔχον ταῖς ἐν Ναξῶν. καὶ γὰρ ἰτιμᾶτο ὁ Διόνυσος συμμιγαῖς Ἀριάδῃ. ξὺν Ναξίαις δὲ γράφει, (ἦτο γὰρ ἀρμίζου τῶν μίτρων) καὶ, σαῖς Θυάσι προσπόλοις, εἰ δ' ἄλλως γράφεις, ἐκ ἰθῶς γράφεις.

1167. Περσπόλοις] ταῖς ἱερίας, ταῖς σαῖς ἀκολούθοις. καὶ ἐν Ναξῶν γὰρ τιμᾶται, ὅτι ἐκεῖ τῇ Ἀριάδῃ συγκρίνεται.

1168. Αἰ σε μαινόμεναι] λήπει ἢ περὶ, ἢ ἢ αἰτῆ; περὶ σί.

1171. Κάδμμε] εἰσῆξαι ἀγγέλου μυθώδους πρὸς θάνατον Ἀίματος.

1172. Οὐκ ἔσθ' ὅποιον ζάντα] ὅπως δὲ ποτε βεβιωκότα, εἴτε κελῶς, εἴτε ἰγαντίας.

1174. Καὶ τύχη καταρρέπει] πίστιν καταβάλλει. γράφεται δὲ καταρρέπει, ὅ ἐστι πιστῆν ποιῆ.

1175. Δυστυχῆντ' αἰ] τὸ αἰὶ πρὸς τὸ ἔθω. καὶ πρὸς τὸ καταρρέπει συναπτίαν.

1176. Καθεσώτων βροτοῖς] τῶν συμβαινόντων, τῶν γινομένων, ὅπως ἔσται, εἰ αἰὶ αἰσῆτως ἔξουσι.

1177. Ὡς ἐμοί ποτε] λήπει ἐδόκει.

1181. Καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα] ἀπολύεται. ἀπόλλυται. Ἄλλως ἀφεῖται πάντα, ἢ μεταφορᾶ ἀπὸ τῶν παιζόντων τοῖς κύβηκ. ἢ ἀπὸ τῶν ἀλίων. βόλος γὰρ ἢ τῆ θικτίς ἀφισκ.

1185. Καί

“ Καὶ ζῆ τυράννον σχῆμ' ἔχων' εἰάν δ' ἀπῆ 1185

“ Τύτων τὸ χαίρειν, τᾶλλ' ἐγὼ καπνῆ σκιᾶς

“ Οὐκ ἂν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν.”

ΧΟΡ. Τί δ' αὖ τὸδ' ἄχθος βασιλέων ἤκεις φέρων ;

ΑΓΓ. Τεθναῶσιν' οἱ δὲ ζῶντες, αἴτιοι θανεῖν.

ΧΟΡ. Καὶ τίς φονεύει; τίς δ' ὁ κείμενος ; λέγε. 1190

ΑΓΓ. Αἴμων ὄλωλεν, αὐτόχειρ δ' αἰμάσσεται.

ΧΟΡ. Πότερα πατρώας ἢ πρὸς οἰκειᾶς χερὸς ;

ΑΓΓ. Αὐτὸς πρὸς αὐτῆ, πατρὶ μνηίσας φόνε.

ΧΟΡ. ὦ μάντι, τῆπος ὡς ἄρ' ὀρθὸν ἠνυσας.

ΑΓΓ. Ὡς ᾧδ' ἐχόντων, τᾶλλα βελεύειν πάρα. 1195

ΧΟΡ. Καὶ μὴν ὀρῶ τάλαιναν Εὐρυδίκην ὀμῆ
 Δάμαρτα τὴν Κρέοντος' ἐκ δὲ δωμάτων
 Ἦτοι κλύεσα παιδὸς, ἢ τύχη πάρα.

ΕΥΡ. ὦ πάντες ἄσοι, τῆ λόγος γ' ἐπησθόμην
 Πρὸς ἔξοδον σείχασα Παλλάδος θεᾶς, 1200

Ὅπως ἰκοίμην εὐγμάτων προσήγορος.

1185. Καὶ ζῆ] ἀντὶ τῆ ζῆσι, προστακτικῶς.

1186. Τᾶλλ' ἐγὼ καπνῆ σκιᾶς] τὰ ὑπόλοιπα ἐδ' ἂν ἀχρήστες τινὸς πριαίμην.

1189. Οἱ δὲ ζῶντες, αἴτιοι] τῆτοις δὲ τῆ θανῆν αἴτιοι ἐγένοντο οἱ ζῶντες.

1192. Πότερα πατρώας] τὸ χ, ὅτι ἐρωτᾷ πότῃρα πατρώας ἢ πρὸς οἰκειᾶς χερὸς, ἀκίως ἰδὲ ὅτι αὐτόχειρ ἀπίθανον.

1196. Τάλαιναν Εὐρυδίκην] Ἡσιόδος Ἡιόχην αὐτὴν καλεῖ, Ἰκνοτο δ' ἐς Κρέοντα καὶ Ἡπόχην.

Ιβ. Ὀμῆ] ὀγγός.

Ιβ. Ἦτοι κλύεσα παιδὸς] μὴ λάβῃς εἰς τὸ παιδὸς ἔξοδον τὸ περι, ἀλλὰ πρὸς τὸ κλύεσα ἴσθι ἢ γενική. τὸ γὰρ κλύειν τῆ παιδὸς ἦν. τῆτ' ἴσθι ἰκίνοτο παρέσχε τῆτο καὶ αἴτιος γέγονε.

1198. Κλύεσα παιδὸς] λῆπει ἢ περι, ἴν' ἦ, περὶ τῆς παιδὸς.

Ιβ. Ἦ τύχη πάρα] ὁ ἴσθι ἐκ τύχης.

1200. Παλλάδος θεᾶς] ἢ τοιαύτη γενική τὸ Παλλάδος πρὸς τὸ ἔξοδον ἴσθι. αὐτὴ γὰρ ἦν ἢ τῆς ἔξοδου αἰτία ἢ πρὸς τὸ σείχασα ὑποσικτέον, ἴν' εἴη τὸ προσήγορος πρὸς τὸ Παλλάδος (ἢ γὰρ μόνον τὸ προσήγορος πρὸς τὸ θεῖνα, ἀλλὰ καὶ τῆ θεῖτος φωνῆ) ἔτω, σείχασα καὶ πορευομένη πρὸς ἔξοδον, ὅπως καὶ ἴνα ἰκοίμην καὶ ἴσθιμι προσήγορος καὶ συνόμιλος τῆς Παλλάδος θεᾶς ὑγμάτων καὶ εὐχῶν. τῆτ' ἴσθι, ἴν' εὐχῆς αὐτῆ προσφέρω. μὴ ξενισθῆς δὲ πρὸς τὰς δύο γενικάς, τὸ Παλλάδος καὶ τὸ εὐγμάτων. ὡς περὶ γὰρ φάμεν, διδάσκαλος τῶν παιδῶν εἰμὶ μαθημάτων, ἔτας καὶ τῆτο.

1201. Εὐγμάτων προσήγορος] δι' εὐχῶν προσεγορεύουσα.

- Καὶ τυγχάνω γε κλειῖθρ' ἀνασπασῆ πύλης
 Χαλῶσα, καὶ με φθόγγος οἰκείε κακῆ
 Βάλλει δι' ὠτων' ὑπτία δὲ κλίνομαι
 Δείσασα πρὸς δμωαῖσι, κάποπλήσσομαι. 1205
 Ἄλλ' ὅστις ἦν ὁ μῦθος, αὔθις εἶπατε.
 Κακῶν γὰρ ἐκ ἀπειρος ἔσ' ἀκέσομαι.
 ΑΓΓ. Ἐγὼ, φίλη δέσποινα, καὶ παρῶν, ἐρῶ,
 Κεῖδέν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος.
 Τί γάρ σε μαλθάσσοιμ' ἀν' ὧν ἐς ὕπερον 1210
 Ψεύσαι φανέμεθ' ; “ ὀρθὸν ἢ ἀλήθει' αἰί.”
 Ἐγὼ δὲ σῶ ποδαγὸς ἐσπόμην πῶσει
 Πεδίον ἐπ' ἄκρον, ἐνθ' ἔκειτο νηλεές
 Κυνοσπάρρακτον σῶμα Πολυνείκης ἔτι 1215
 Καὶ τὸν μὲν, αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεοῦ
 Πλέτωνά τ' ὄργας εὐμενεῖς κατασχέθειν,
 Λέσαντες ἀγνὸν λητρὸν, ἐν νεοσπάσι
 Θαλλοῖς, ὃ δὴ λέλειπτο, συγκατήθομεν.
 Καὶ τύμβον ὀρθόκρανον οἰκείας χθονὸς
 Χώσαντες, αὔθις πρὸς λιθόσρωτον κόρης 1220

1202. Ἄνασπασῆ] δυσχερῶς ἀνασπασμένης, καὶ ἀνοιγομένης.

Ib. Ἄνασπασῆ πύλης] ἦν, βεβαίως τὰ κλειῖθρα τῶν πυλῶν ἀνοίπων· ἢ γὰρ δύναμαι φέρειν τὴν ἀκοήν. θεὸν δ' εἶπεν ἀνασπασῆ πρὸς τὸ πύλης εἶπεν.

1204. Ἀποπλήσσομαι] ἐκπλήττομαι.

1208. Ἐγὼ, φίλη δέσποινα] τῆτο ἔτω συντάξεις, ὡ φίλη δέσποινα, ἐγὼ παρῶν ἐνταῦθα ἐρῶ καὶ εἶπω ὅσα δηλονότι προεῖπον, καὶ ἐκεῖν ἔπος τῆς ἀληθείας παρήσω καὶ καταλείψω.

Ib. Ἐγὼ, φίλη] προκατάσσεις καὶ διήγησις ὅπως εὔρον τεθνηκότα τὸν Αἴμονα.

1209. Παρήσω] παραλιμπάνω.

1210. Μαλθάσσοιμ' ἀν' ἀπατήσοιμι.

1212. Ἐσπόμην πῶσει] ἀποφύγειν ἀν τις

πῶς τῆ ἐπιδοῦναι καὶ ὁδηγεῖν ἐναντίον ἰσῆται, ἔτος φησὶν, ἐγὼ δὲ σῶ ποδαγὸς ἐσπόμην πῶσει, καὶ φημὶν ὅτι διὰ τῆτο λέγειν τὸ ἐσπόμην, διότι δῆλος ἦν οἱ δὲ δῆλοι τῆ τῶν διαποτῶν ἀγονταὶ γνώμη. τὸ ποδαγὸς δὲ, διότι ἔτος τότε τὸν αὐτῶν διαποτῶν προεῖπεν.

1213. Ἐνθ' ἔκειτο νηλεές] ἀντὶ τὸ ἔλλειν καὶ τυχόν.

1215. Καὶ τὸν μὲν] πρὸς τὸ ἔξῃς, καὶ τὸν μὲν λέσαντες.

Ib. Ἐνοδίαν θεοῦ] τὴν Ἐκαίτην, ἢ τὴν Περσεφόνην.

1218. Θαλλοῖς] ξύλοις.

Ib. Συγκατήθομεν] συγκατακείνομεν.

1219. Ὀρθόκρανον] ὑψηλόν.

Νυμφεῖον ἄδρα κοῖλον εἰσεβαίνομεν.
 Φωνῆς δ' ἄπωθεν ὀρθίων κωκυμάτων
 Κλύει τις ἀκτέρισον ἀμφὶ πασάδα,
 Καὶ δεσπότη Κρέοντι σημαίνει μολών.
 Τῷ δ' ἀθλίας ἄσημα περιβαίνει βοῆς 1225
 Ἐρποντι μᾶλλον ἄσσον' οἰμώζας δ' ἔπος
 Ἴησι δυσθρήνητον ὠ τάλας ἐγώ·
 Ἄρ' εἰμὶ μάντις; ἄρα δυστυχεσάτην
 Κελευθον ἔρπω τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν;
 Παιδὸς με σαίνει φθόγγος· ἀλλὰ πρόσπολοι 1230
 Ἴτ' ἄσσον ὠκεῖς· καὶ παρασάντες τάφω,
 Ἄθρησαθ' ἀρμόν χόματος λιθοσπαδῆ
 Δύντες πρὸς αὐτὸ σόμιον, εἰ τὸν Αἴμονος
 Φθόγγον συνήμ', ἢ Θεοῖσι κλέπτομαι.
 Τάδ' ἐξ ἀθύμεν δεσπότη κελεύσμασιν 1235
 Ἠθρᾶμεν· ἐν δὲ λοισθίῳ τυμβεύματι
 Τὴν μὲν, κρεμασὴν αὐχένος κατείδομεν,
 Βρόχῳ μιτρώδει σινδόνας καθημμένην·
 Τὸν δ', ἀμφὶ μέσση περιπετῆ προσκείμενον,
 Εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθορὰν, 1240

1221. Νυμφεῖον] τὸν νυμφῶνα.

Ib. Νυμφεῖον ἄδρα] τὸ νυμφεῖον πρὸς τὸ κόρυς. τὸ δὲ κόρυς πρὸς τὸ ἄδρα. τὸ γὰρ ἄσημα εἰς ὕπερ ἐκβέβηται, ὡς πρὸς θάλαμον ἢ αὐτῆ. αὐτὴ δὲ τῷ ἄδρα. θάνατος γὰρ αὐτὴν ἐνταῦθα κατέλαβε, καὶ οἶον ἄδρα αὐτὴν ἐνυμφύσατο.

1223. Ἀκτέρισον] τὸν κακοκτέρισον τῆς Ἀντιγόνης τόπον. ἢ τὸν μὴ δεξιόμενον ἐντάφια.

1225. Ἄσημα περιβαίνει βοῆς] τὰ κακὰ σύμβολα τῆς βοῆς περιστοιχίζονται.

1231. Ἴτ' ἄσσον] προσέλθετε δηλονότι.

1232. Ἀρμόν χόματος] τὴν ἐκ λίθων ἀρμονίαν τῆς τάφου. ἢ τὸ ὑψηλὸν μέρος τῆς χόματος τὸ ἠρμοσμένον λίθαις.

Ib. Λιθοσπαδῆ] ὡς λίθος ἀποσπασθέντος ὅπως εἰσέλθῃ ὁ Αἴμων. ἢ ὑμεῖς ἀποσπασάντες ἀθρήσατε.

1234. Ἡ Θεοῖσι κλέπτομαι] ἢ ἀπατῶμαι ὑπὸ τῶν Θεῶν.

1236. Ἠθρᾶμεν] ἰθιαρᾶμεν.

1238. Βρόχῳ μιτρώδει] μιτρώδη βρίχον λέγει ὅστις ἦν αὐτῆ ζώνη ἀπὸ σινδόνας.

Ib. Καθημμένην] τὸν τράχηλον δεδεμένην.

1240. Εὐνῆς ἀποιμώζοντα] ἤρην ἀποκλαιόμενον πᾶς θανάτου αὐτῆς τῆ ταύτης λέχους ἐσέρηται. ἢ φθορὰν εὐνῆς λέγει τὴν ἐν ἄδρα αὐτῆς οἰκίαν.

Καὶ πατὴρ ἔργα, καὶ τὸ δῦστηνον λέχος.
 Ὁ δ' ὡς ὄρα σφε, συγνὸν οἰμῶξας, ἔσω
 Χωρεῖ πρὸς αὐτὸν, κἀνακωκύσας, καλεῖ
 ὦ τλήμων, οἷον ἔργον εἴργασαι; τίνα
 Νῦν ἔσχεις; ἐν τῷ ξυμφορᾶς διεφθάρης; 1245
 Ἐξελθε, τέκνον' ἰκέσιός σε λίσσομαι.
 Τὸν δ' ἀγρίοις ὄσσοισι παπτήνας ὁ παῖς,
 Πτύσας προσώπῳ, κἀδὲν ἀντειπὼν, ξίφης
 Ἐλκει διπλῆς κνώδοντας, ἐκ δ' ὀρμωμένε
 Πατὴρ φυγαῖσιν, ἤμπλακ' εἶθ' ὁ δῦσμορος 1250
 Αὐτῷ χολωθεῖς, ὡς περ εἶχ' ἐπενταθεῖς,
 Ἦρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος, ἐς * δ' ὑγρὸν
 Ἀγκῶν' ἐτ' ἐμφρων παρθένω προσπτύσσεται
 Καὶ φυσιῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοήν
 Λευκῇ παρειᾷ φοινίε σαλάγματος. 1255
 Κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῶ, τὰ νυμφικὰ
 Τέλη λαχῶν δειλαιοσ εἰν ἄδε δόμοις,
 “ Δεῖξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβελίαν,
 “ Ὅσω μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν.”
 ΧΟΡ. Τί τῆτ' ἀν εἰκάσειας; ἡ γυνὴ πάλιν 1260
 Φρέδη, πρὶν εἰπεῖν ἐσθλὸν ἢ κακὸν λόγον.
 ΑΓΓ. Καυτὸς τεθάμβηκ' ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι,
 Ἄχη τέκνε κλύεσαν, ἐς πόλιν γόεσ

* TURN. ἐν.

1242. Συγνὸν οἰμῶξας] τὸ συγνὸν, ἀρσε-
 νικόν· ἢ νοητιὸν πρὸς τὸ σφε, ἢ ἐξέτερον πρὸς
 τὸ οἰμῶξας.

1249. Διπλῆς κνώδοντας] ἀπὸ τῆ διπλῆς
 ἀκμάς· ἀμφηκεσ γὰρ τὸ ξίφης, κνώδαν δὲ, τὸ
 ἐξὺ τῆ ξίφης, παρὰ τὸ καίνιν τοῖς ὀδῶσι.

1252. Μέσσον ἔγχος] τὸ ἔγχος οἱ Τραγικοὶ
 καὶ ἐπὶ ξίφης λαμβάνουσι.

1255. Φοινίε σαλάγματος] τὴν πνοὴν τῆ
 φοινίε σαλάγματος ἐκβάλλει τῇ λευκῇ αὐτῆ
 παρειᾷ, ὃ ἐστὶν αἷμα ἐξέπνυσι.

1257. Τέλη λαχῶν] τὰς γὰρ λαμβάνοντας τι-
 λίας ἐκάλουν.

1262. Ἐλπίσι δὲ βόσκομαι] τομιζῶ αὐτὸν
 μὴ βέλεισθαι δημοσίᾳ θρηπεῖν, ἀλλ' ἐν τῷ κί-
 κίματι μετὰ τῷ θεραπειίδων.

Οὐκ ἀξιώσειν, ἀλλ' ὑπὸ ζέγης ἔσω

Δμωαῖς προθήσειν πένθος οἰκειῶν ζένειν.

1265

Γνώμης γὰρ ἐκ ἀπειρος, ὡςθ' ἀμαρτάνειν.

ΧΟΡ. Οὐκ οἶδ'· ἐμοὶ δ' ἔν ἢ τ' ἄγαν σιγῇ, βαρὺ

Δοκεῖ προσεῖναι, χ' ἢ μάτην πολλὴ βοή.

ΑΓΓ. Ἄλλ' εἰσόμεσθα μὴ τι καὶ κατάσχετον

Κρυφῇ καλύπτῃ καρδίᾳ θυμωμένη,

1270

Δόμωκ παρασειχόντες· εὖ γὰρ ἔν λέγεις.

“ Καὶ τῆς ἄγαν γὰρ ἐσὶ πῶ σιγῆς βάρος.”

Α Ν Α Π Α Ι Σ Τ Ο Ι.

ΧΟΡ. Καὶ μὴν ὄδ' ἀναξ αὐτὸς ἐφήκει

Μνημ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων

Εἰ θέμις εἰπεῖν, ἐκ ἀλλοτρίαν

1275

Ἄτην, ἀλλ' αὐτὸς ἀμαρτῶν.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Α.

ΚΡΕ. Ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων ἀμαρτήματα

Στερεὰ, θανατόεντ'· ὧ κτανόντας τε καὶ

Θανόντας βλέποντες ἐμφυλίης.

Ἦ, μοι * ἐμῶν ἀνολθα † βελευμάτων.

1280

Ἰὼ παῖ, παῖ, νέος νέω ξὺν μόρω ‡

* ALD. Ἰὼ μοι. † ALD. ἀνολθα. ‡ ALD. ξυμμόρω.

1265. Δμωαῖς προθήσειν πένθος] ἦσαν προ-
βληθεῖσαι. τὸ δὲ προθήσειν καὶ πρὸς τὸ ἐς πό-
λιν ἐκληπτίον.

1266. Γνώμης γὰρ ἐκ ἀπειρος] ἐκ ἀνοήτος
(φασί) ὑπάρχει, ὡςτε δημοσίᾳ ὀδύμεσθαι. Ἄ-
μαρτάνειν δὲ λέγει νῦν τὸ ἐμφανῶς θρηνεῖν.

126. Ὡςθ' ἀμαρτάνειν] ἦσαν ἀνοήσια ἰαυ-
τῆ ἔργα ποιῆν, λέγω δὴ τὸ δράσαι τι περὶ
αὐτῶν δυσχερὲς ἐπὶ τῶ παραδόξῳ τῆς τῶ παιδὸς
συμφορᾶς ἀκρίματι.

1269. Ἄλλ' εἰσόμισθα] ἀλλ' ἔσω ἀπελθόν-

τες μαθησόμεθα μὴ τι καὶ μανιωδῶς κρύφα
βυλεύεται, ἀπειλὴν ἑαυτὴν περαιομένη.

1273. Ἐφήκει] ἀντὶ τῷ ἦκει.

1274. Μνημῆ] τὸν νεκρὸν.

1275. Οὐκ ἀλλοτρίαν ἄτην] ἢ δι' ἄλλον
ἰσπεθανόντα. ἐκ ἑξ ἄλλου νεκρωθέντα.

1278. Θανατόεντα] θανάτω ἀξία ἢ θά-
νάτω ἀξία ἢ θανάτω αἴτια.

1280. Ἀνολθα] ἀνοφίλητα.

1281. Νέος νέω ξυμμόρω] νέος ἡλικίᾳ καὶ

καινοπρεπεῖ θανάτῳ τετελευτηκας.

(Αἰ, αἰ, αἰ) ἔθανες, ἀπελύθης·

Ἐμαῖς, ἐδὲ σαῖσι, δυσβελίαις.

ΣΥΣΤΗΜΑ Β.

ΧΟΡ. Οἴμ', ὡς εἰκας ὄψε τὴν δίκην ἰδεῖν;

ΣΤΡΟΦΗ Γ.

ΚΡΕ. Οἴμοι,

1285

Ἐχω μαθὼν δείλαιος· ἐν δ' ἐμῷ κάρῳ

Θεὸς τότ' ἄρα τότε μέγα βάρος ἔχων

Ἐπαισεν, ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς.

Οἴμοι λακπάτητον * ἀντρέπων χαράν.

Φεῦ, φεῦ, ὦ πόνοι βροτῶν δύσπονοι.

1290

ΣΥΣΤΗΜΑ Β.

ΕΞΑ. ὦ δέσποθ', ὡς ἔχων γε καὶ κεκτημένος

Τὰ μὲν πρὸ χειρῶν, τὰ δὲ φέρων, τὰ δ' ἐν δόμοις,

Ἐοικας ἤκειν, καὶ τὰδ' ὄψεσθαι κακά.

ΚΡΕ. Τί δ' ἔσιν αὖ κάκιον ἢ κακῶν ἔτι;

ΕΞΑ. Γυνὴ τέθνηκε, τῆδε παμμήτωρ νεκρῶ,

1295

Δύστηνος ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασιν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

ΚΡΕ. Ἰὼ ἰὼ δυσκάθαρος ἄδω λιμὴν,

* ALD. λιοπάτητον.

1284. Δίκην ἰδεῖν] γράφεται ἔχων.

1288. Ἀγρίαις ὁδοῖς] ἀγρίαις ὁρμαῖς.

Ib. Ἐπαισεν] τῆτο πρὸς τὸ, ἐν δ' ἐμῷ κάρῳ, λέγει, ἀπὸ τῆ ἐξέσσης τὰς ἐμαῖς φρένας, καὶ τῆ ληλογισμένη παρατροπὴν εἰργάσατο· ἐ γὰρ ἐγίνωσκον κατ' ἐμαυτῶ κινῶν τὸν ἀνάγυρον, τοιαῦτα κατ' Ἀντιγόνης ἐφκρισμένος· χαρὰν δὲ φησιν, ἣν εἶχε διὰ τὸ τῆς ἀρχῆς ἐγκρατὴς γενέσθαι.

1289. Λακπάτητον] τὴν μὲθ' ὕφρουσ ἀπωθυμένην· ἢ τὴν μεγάλως καταπατήμενην.

Ib. Λακπάτητον ἀντρέπων χαρὰν] τὴν χαρὰν λαζ πατήσας.

1292. Τὰ μὲν πρὸ χειρῶν] ὡς τὰ Κρίστος τὸν παῖδα βασάζοντος.

1295. Παμμήτωρ] ἢ κατὰ πάντα μήτηρ· ἰμφαντικῶς δὲ εἶπεν, ἅτι καὶ μίχρη θανάτου μήτηρ ἰδείχθη, μὴ ἐλομένη ζῆν μετὰ τὸν τῆ παιδὸς θάνατον.

1297. Ἰὼ ἰὼ δυσκάθαρος] ὁ γόνυ καὶ συμφορὰν ἀδυνατώσ ἔχων καθαιρέσθαι ἔδει, ὡς

Τί μ' ἄρα, τί μ' ὀλέκεις; ὦ κακάγγελτά μοι
 Προπέμψας ἄχην, τίν' αὐδᾶς λόγον*;

ΧΟΡ. Αἰ, αἰ, ὀλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξεργάσω. 1300

ΚΡΕ. Τί φῆς, ὦ παῖ; λέγεις νέον μοι λόγον †.
 Αἰ, αἰ, αἰ, σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ
 Γυναικεῖον ἀμφικεῖσθαι μόρον;

ΑΝΤΙΣΤΥΣΤΗΜΑ Α.

ΕΞΑ. Ὅραῖν πάρεςιν' εἶ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ΚΡΕ. Οἴμοι, 1305

Κακὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω τάλας.
 Τίς ἄρα, τίς με πότμος ἔτι περιμένει;
 Ἐχω μὲν ἐν χεῖρεσσιν ἀρτίως τέκνον
 Τάλας, τὸν δ' ἔναντι ‡ προςβλέπω νεκρόν.
 Φεῦ φεῦ μᾶτερ ἀθλία, φεῦ τέκνον. 1310

ΑΝΤΙΣΤΥΣΤΗΜΑ Β.

ΕΞΑ. Ἡ δ' ὀξύθηκτος ἦδε βωμία περίξ
 Λύει κελαινὰ βλέφαρα, κωκύσασα μὲν
 Τῷ πρὶν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λέχος,

* ALD. τίνα θροῖς λόγον.

† ALD. τίνα λέγεις μοι νέον.

‡ ALD. τόνδ' ἔναντία.

εις ὅν πάντες μετὰ τὴν ἐπιβίον ἀπαλλαγὴν συν-
 ἄγονται ὡς πρὸς εἰς λιμένα.

1298. Κακάγγελτα] κακὴν ἀπαγγελίαν ἔ-
 χοντα.

1300. Ἐπεξεργάσω] ἐπίσφραζας.

1302. Σφάγιον γυναικεῖον] τὸν ἀπὸ σφα-
 γῆς τῆς γυναικὸς μόρον.

Ib. Ἐπ' ὀλέθρῳ] τῷ Αἴμονος.

1304. Οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι] ἐγκλίχυσαι
 ἢ γυψί.

Vol. II.

[ΑΝΤΙΓΟΝΗ.]

1309. Τὰ δ' ἔναντία] γράφεται, τὸν δ'
 ἔναντα.

1310. Ὀξύθηκτος] ὀξύων λαβῶσα πληγὴν.

Ib. Ἡ δὲ βωμία περίξ] αἰς ἰσθμὸν περὶ τῆς
 βωμῶν ἰσθμῶν προπιθῆς.

1312. Λύει κελαινὰ] ἀπόλλυται.

1313. Τῷ πρὶν θανόντος Μεγαρέως] αἰς αὐ-
 τῆς προγαμβρίας Μεγαρεῖ τινι πρὸ τῆ Κρέ-
 οντος· αἱ δὲ φασὶ τῷ Μενοικίῳ τῷ ἀποσφά-
 ξαντος ἑαυτὸν πρότερον γὰρ Μεγαρεὺς ἐκκαλεῖ-
 ται.

Αὔθις δὲ τῷδε, λοίσθιον δέ σοι κακὰς
Πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ.

1315

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Γ.

ΚΡΕ. Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ,

Ἄνεπταν φόβῳ τί μ' ἐκ ἀνταίαν

Ἐπαισέν τις ἀμφιθήκτῳ ξίφει;

Δεΐλαιος* ἐγὼ, φεῦ, φεῦ,

Δειλαία δὲ συγκέκραμαι δῦα.

1320

Σ Υ Σ Τ Η Μ Α Γ.

ΕΞΑ. Ὡς αἰτίαν γε τῶνδε κακείνων ἔχων

Πρὸς τῆς θανάσης τῆσδ' † ἐπεσκήπτει μόρων ‡

ΚΡΕ. Ποίῳ δὲ καπέλύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ;

ΕΞΑ. Πάισασ' ὑφ' ἧπαρ αὐτόχειρ αὐτὴν, ὅπως

Παιδὸς τὸδ' ἦσθετ' ὄξυκώκυτον πάθος.

1325

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Δ.

ΚΡΕ. ὦ, μοι, μοι τὰδ' ἐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν

Ἐμᾶς ἀρμόσει πότε' ἐξ αἰτίας.

* TURN, ἄθλιος. † TURN. τῆσδ'. ‡ ALD. TURN. in marg. μόρ.

το· ἐν δὲ τῷ Τυράνῳ Οἰδίποδι καὶ αὐτὸς Μεινοικία αὐτὸν καλεῖ.

1315. Ἐφυμνήσασα] καταρασαμένη σοὶ ὡς παιδοκτόνῳ.

1317. Ἄνεπταν φόβῳ] ἐπίσθην. ἐταράχθην.

Ib. Ἀνταίαν] γράφεται καιρίαν.

1318. Ἀμφιθήκτῳ ξίφει] ἦγεν διστόμῳ· ἢ γὰρ δύναιμαι φέρειν τὸ τῶν συμφορῶν πέλλας· ὥστε θανῶν ἀναισθησίαν ἔσχον ἀν τῶ τῶν.

1319. Ἄθλιος ἐγὼ, φεῦ, φεῦ] ἄθλιος· χρὴ γράφειν ἐνταῦθα, ἵν' ἢ τὸ κἀλεῖν ὅμοιον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς· τὸ γὰρ δεΐλαιος ἐκ ὀρθῶν.

1321. Τῶνδε κακείνων] τῶ τῆν γυναῖκα καὶ τὸν υἱὸν ἀποθανόντ.

1322. Ἐπεσκήπτει] κακῶς λέγει. τιμωρίας αὐτῆς ἐνομιζέτω. ἐπιγράφεω.

Ib. Ἐπεσκήπτει μόρων] συναπτὴ τὸ μόρων πρὸς τὸ τῶνδε κακείνων, τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μίση λέγει· ἦγεν τῶν τῶ Αἰμονος καὶ τῶ Μεινοικέως, διότι εἴσασα αὐτὴς ἀπολίσθαι καὶ οὐκ ἐκάλυπται.

1323. Ποίῳ δὲ] τίνι τρόπῳ (φουί) ἔλατο καὶ ἐφέρετο εἰς φονάς; ἀντὶ τῶ, τοίῳ τρόπῳ εἰς φόνον ἔπεισε;

1325. ἦσθετ' ὄξυκώκυτον πάθος] ἦσαν οἱ ὁ ἀγγελοῦ τὸν περὶ τῶ θανάτου αὐτῆ λέγει πρὸς ἡμᾶς διεξίμε· τὸ δ' ὄξυκώκυτον, ἀπὶ τῶ ὄξιος καὶ μεγάλης θρήνης δέσμενον· ἢ τὸ ὄξιος, ταχέως καὶ ἐξαίφνης θρήνον ἐγείρει.

1326. Τὰδ'

Ἐγὼ γάρ σ' ἐγὼ κανον * μέλος.

Ἐγὼ φασὶ ἔτυμον ἰὼ πρόσπολοι

Ἄγετέ μ' ὅτι τάχος, ἄγετέ μ' ἐκπόδων

1330

Τὸν ἐκ ὄντα μᾶλλον ἢ μηδένα.

ΣΥΣΤΗΜΑ Δ.

ΧΟΡ. Κέρδη παραινεῖς, εἴ τι κέρδος ἐν κακοῖς

“ Βράχιστα γὰρ κράτις τῶν ποσὶν κακά.”

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ.

ΚΡΕ. Ἴτω, ἴτω

Φανήτω, μόρων ὁ κάλλισ' ἐμῶν,

1335

Ἐμοὶ τερμίαν ἄγων ἡμέραν,

Ἵπατος ἴτω, ἴτω,

Ὅπως μηκέτ' ἄμαρ ἄλλ' εἰσίδω.

ΑΝΤΙΣΥΣΤΗΜΑ Γ.

ΕΞΑ. Μέλλοντα ταῦτα τῶν προκειμένων τί χρῆ

Πράσσειν; μέλει γὰρ τῶνδ' ὅτοισι χρῆ μέλειν.

Ἄλλ' ὦν ἐρῶ μὲν, ταῦτα συγκατηξάμην. 1341

ΑΓΓ. Μὴ νῦν προσεύχεσθε μηδέν ὡς πεπρωμένης

“ Οὐκ ἔστι θνητοῖς συμφορᾶς ἀπαλλαγὴ.”

* ALD. ἔκτατον.

1326. Τὰδ' ἐκίπ' ἄλλον] ἠδὲ ἀνθρώπων ταῦτα ἐπὶ ἄλλον ἀπὸ τῆς ἐμῆς αἰτίας μεταρμύσει· ὁ ἔστι τῶ σὺ φέρε· ἢ, ἠδὲ ἀν εἴποι ἔτιρον τῶν ἀνθρώπων αἰτίων ἄλλ' ἐμέ.

1331. Τὸν ἐκ ὄντα] τὸν ἐκ ὄντα ἔλας, μᾶλλον δὲ μηδένα.

1332. Κέρδη παραινεῖς] ἦσαν τὸ ἀπαχθῆναι τῶν ἐνταῦθα, ἵνα τῆς τέτων θείας ἀπὸν ὀλίγην ὀδύνην ἔχῃ· ἔλαττον γὰρ λυπῶσιν εἰ πόρρω τις τέτων γένοιτο.

1335. Φανήτω μόρων] ὁ ἐμῆς θανάτου μίζων τέτων τῶν κακῶν.

1336. Τερμίαν] τῆς τελευταίας παρασκευαστικῆν τέχνην γὰρ τὸ τέλος.

1339. Μέλλοντα ταῦτα] δεύτερα.

1340. Ὅτοισι χρῆ] τοῖς θεοῖς.

1b. Μέλει γὰρ τῶνδ' ἦσαν, φροντίς ἐστι τισὶν, ἦσαν σοί· σὲ γὰρ ἄξιον φροντίζειν ὅπως Εὐρυδίκη καὶ Αἴμων ταθάψεται.

1341. Ἄλλ' ὦν ἐρῶ] ὦν βέλομαι τυχεῖν, ταῦτα συξάμην.

1342. Ὅς πεπρωμένης] μεμοιρασμένης· ὥστε ἐπιπρὸς καὶ σοὶ τοιαῦτα παθεῖν πέπρωτο, μὴ δυσχέραναι, μηδὲ κατεύχεσθαι θανεῖν.

1345. Οὐκ

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Δ.

ΚΡΕ. Ἄγοιτ' ἂν μάταιον ἄνδρ' ἐκποδῶν
 Ὅς, ὦ παῖ, σέ τ', οὐχ ἐκῶν, κατέκτα, 1345
 Ὅς σέ τ' αὐτάν. ὦ μέλεος, οὐδ' ἔχω
 Ὅπα πρὸς πότερον ἴδω, πᾶ καὶ θῶ
 Πάντα γὰρ λέχρια,
 Τά τ' ἐν χεροῖν γάρ, τ' ἐπὶ κρατί μοι,
 Πότμος δυσκόμισος εἰσῆλατο. 1350

Α Ν Α Π Α Ι Σ Τ Ο Ι.

ΧΟΡ. “ Πολλῶ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας *good fortune - Happiness*
 “ Πρῶτον ὑπάρχει· χρὴ δὲ τά γ' * εἰς θεὸς
 “ Μηδὲν ἀσεπτεῖν· μεγάλοι δὲ λόγοι
 “ Μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων
 “ Ἀποτίσαντες,
 “ Γήρα τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν.” 1355

* ALDUS, τά τ'.

1345. Οὐχ ἐκῶν κατέκτα] ἢ γὰρ ἦδειν δια-
 τὸν Ἀντιγόνης θάλατον καὶ αὐτὸν καὶ αὐτὴν σε-
 τεθνήξασθαι.

1347. Πᾶ καὶ θῶ] ἦσαν τί ποιῶσαν ἢ
 γὰρ ἔχω πότερον θρηνησῶ πρότερον· πότερον τὸ
 τῆς γυναίκης πάθος, ἢ τὸ τῆ παιδός.

1348. Πάντα γὰρ λέχρια] ἦσαν πλάσμα
 καὶ πεπτακότα, τὰ μὲν ἐν χεροῖν, τὰ δὲ ἐπὶ
 τῆ κεφαλῆ.

1350. Δυσκόμισος] ἀφόρητος.

1351. Πολλῶ τὸ φρονεῖν] τὸ καλῶς φρονεῖν
 πρῶτον ἐστὶν εὐδαιμονίας, καὶ τοῖς ἀνθρώποις
 ἐξοχώτατον.

Ib. Πολλῶ τὸ φρονεῖν] ἦσαν ἡ φρόνησις πολ-
 λῶ προτιμωτέρα καὶ κρείττων ἐστὶ τῆς εὐδαιμο-

νίας, ὡς ἔσα αὐτῆς ἀρχή· ἢ γὰρ ἀρχὴ κρείττων
 τῶν μετ' αὐτὴν, ἐπεὶ αἰτία ἐστὶ.

1353. Μηδὲν ἀσεπτεῖν] ἦσαν ἀσεβῶν τῶν
 δὲ λέγει διὰ τὸ παροργίσαι τὸν Κρέοντα Πά-
 τωνα καὶ Περσεφόνην, διὰ τὸ Πολυνηκὴν ἀπα-
 τονεῖν.

Ib. Μεγάλοι δὲ λόγοι] αἱ μεγαλοφρο-
 νίας τῶν ὑπερηφάνων, τιμωρίας μεγίστης τὰς
 κακτημένους ἐπάγασαι. τελευταῖον διδάσκουσι
 τὸ φρονεῖν καὶ ὁ ποιητής, Ῥαχθὲν δὲ τι γήρας
 ἔγνω· ἐστὶν δ' ὅτι διαφέρει τῆς Εὐριπίδου Ἀν-
 τιγόνης αὐτῆ, ὅτι φεραθείσα ἰακίμη, διὰ τὸν
 Αἴμονος ἔρωτα ἐξεδύθη πρὸς γάμον ἑταῶσα δὲ
 τέταντιον.

S O P H O C L I S

T R A G O E D I Æ.

VOL. II.
[OEDIP. TYR.]

* A

PERSONÆ FABULÆ.

OEDIPUS.

SACERDOS.

CREON.

CHORUS THEBANORUM SENUM.

TIRESIAS.

JOCASTE.

NUNCIUS.

EDUCATOR POLYBI.

FAMULUS.

Proloquitur OEDIPUS.

S O P H O C L I S

OE D I P U S T Y R A N N U S.

OE D I P U S, S A C E R D O S, C R E O N, C H O R U S.

I A M B I.

Oed. **O** Filii, Cadmi veteris nova progenies,
Quasnam sessiones hasce mihi sedetis
Supplicibus ramis coronati?
Urbs autem simul quidem suffitibus plena est,
Simulque cantibus *sacris* et suspiriis. 5
Quæ ego judicans non ex aliorum, filii,
Nunciis debere cognosci, ipse huc veni,
Ille omnibus celebratus Oedipus.
At *tu*, o senex, fare (quoniam decet
Te priorem hisce eloqui) quo in statu estis, 10
Veritine an passi *malum*: cupio enim
Vobis opem ferre in omnibus; nam durus essem profus
Si non tam lugubrem miserarer sessionem.

Sac. At, o rector Oedipus patriæ meæ,
Vides quidem nos, quales affidemus 15
Aris tuis: hi quidem nullatenus procul
Volare valentes: illi verò senio graves
Sacerdotes, *interque eos* ego Jovis: hæc quoque juvenum
Læctorum *turba*. Reliquum autem vulgus coronatum
In foro sedet, juxtaque Palladis bina 20
Delubra, et ad Ismeni fatidicum cinerem.
Civitas enim, quemadmodum et ipse vides, nimis
Nunc fluctuat, et levare caput
Profundis adhuc non valet, sanguineâque undâ.
Consumpta quidem immaturis terræ frugibus, 25
Consumpta quoque boum armentis, partibusque
Infructuosis mulierum. Ignifer autem Deus
Incumbens affligit, pestis *nimirum* teterrima, urbem,
Per quem evacuatur domus Cadmeorum; niger
Autem Pluto suspiriis et lamentis ditescit. 30

* A 2

Diis

Diis quidem nunc non æquantes te ego,
 Neque hi pueri, tuas confedimus ad aras,
 Sed virum eximium inque vitæ *hujus* cladibus
 Judicantes *depellendis*, Deisque placandis.

Qui liberaſti, urbem Cadmeorum profectus,
 Duræ vatis tributum, quod *prius* pendimus,
 Idque, à nobis nihil monitus omnino,
 Neque edoctus, ſed ope conſilii divini
 Diceris, haberisque noſtram erexiſſe vitam.

Nunc ergo, o optimum Oedipodis caput,
 Rogamus te omnes *ſic* ad *tua* cadentes *genua*
 Opem ut aliquam invenias nobis, vel alicujus Deorum
 Oraculo audito, vel ab homine edoctus aliquo:

“ Expertis enim eventus quoque

“ Conſiliorum maxime florere video.”

Ito igitur, o mortalium optime, erige urbem,
 Ito, proſpice; nam te nunc quidem hæc terra
 Servatorem vocat ob priorem promptitudinem:

At inſitii neutiſquam tui meminerimus,
 Locati ſiquidem in rectum *ſtatum* cadamus denique.

At ſalubri conſilio *tuo* hanc erige civitatem;

Alite enim et priorem dextro fortunam
 Dedisti nobis, et jam nunc ſis ſimilis *tui*.

Nam, ſi porro rex eris hujus terræ, ut nunc es,
 Plenam viris pulchrius eſt, quam inanem regere.

Nihil enim eſt neque turris, neque navis,
 Nuda *ſi* viris *ſuerit*, qui habitent intus.

Oed. O filii miſerandi, nota, et nullo modo ignota mihi

Adveniſtis petitum; pulchre enim novi quod

Laboratis omnes, et laborantium, ut ego,

Nullus eſt veſtrûm, qui æque laboret.

Veſter enim dolor ad unum pervenit

Solummodo, neminemque alium: mea autem

Anima urbemque et me et te ſimul gemit.

Quare non ſomno dormientem me *alto* excitaviſtis,

Sed noſtis multas me jam lachrymas fuisse,

Multasque vias iſſe curis vagantem auxiliis;

Quodque conſiderando repperi remedium,

Id adhibui: filium enim Menœcci

Creonta, aſſinem meum, ad Pythia

35

40

45

50

55

60

65

70
Ni h

OEDIPUS TYRANNUS.

5

Misi Apollinis delubra, ut sciscitaretur quid
 Agendo vel dicendo hancce liberem urbem.
 Et me diem jam comparantem cum tempore *elapso*
 Molestiâ afficit, nescium quid agat, ultra enim spem
 Diutius abest quam par est.

75

Ubi vero venerit, tum ego malus sim
 Ni fecero omnia, quæcunque monet Deus.

Sac. At recte tuque hoc loquutus es, hique jam
 Creonta advenire mihi nunciant.

Oed. O rex Apollo, utinam eventu aliquo
 Salutari *reparto* redeat, lætus ut vultu.

80

Sac. At ut videtur, lætus est: neque enim caput
 Sic coronatus advenisset frugiferis lauri frondibus.

Oed. Statim sciemus: in eo enim est, unde audiatur.
 O rex, mi affinis, nate Mencecei,

85

Quod nobis affers a Deo nuncium?

Cre. Bonum: dico enim et gravia, si modo
 Recte curentur, omnia fore prospera.

Oed. Quale, *quæso*, est quod dicis? neque enim fiduciam
 Neque adeo metum hisce ex dictis *capio*.

90

Cre. Si hisce velis adstantibus audire,
 Paratus sum loqui, vel etiam ire intro.

Oed. Coram omnibus dic; *pro* his enim plus capio
 Doloris, quam pro mea etiam ipsius anima.

Cre. Dicam igitur quæ audiivi a Deo.

95

Jussit nos Apollo manifeste rex
 Piaculum regionis hujus, utpote nutritum terra
 In hac, expellere, neque insanabile malum alere.

Oed. Quâ expiatione? Quis est calamitatis modus?

Cre. In exilium ut agamus, aut nece necem iterum
 Solvamus; nam sanguis hic perturbat civitatem.

100

Oed. Cujus hominis de cæde loquitur hæc *Deus*?

Cre. Erat nobis, o rex, Læius quondam princeps
 Terræ hujus, priusquam tu hanc regeres urbem.

Oed. Novi ex auditu, non enim vidi unquam.

105

Cre. Hujus defuncti jam mandat *Apollo* clare
 Ut occifores puniamus quosdam.

Oed. Ubi gentium illi sunt? ubi deprehendetur
 Vestigium veteris occultum criminis?

Cre. In hac dicebat regione. " At quod quæritur

110
 " Potest

“Potest inveniri, effugit vero quod negligitur.”

- Oed.* In ædibusne an in agris Laïus,
An terra in alia in hanc incidit cædem?
- Cre.* Delphos (ut aiebat) profectus rursus
Domum amplius non rediit, ex quo abiit semel. 115
- Oed.* Nec nuncius quispiam, nec comes itineris
Conspexit, unde aliquis *rem* queat exquirere?
- Cre.* Periere omnes, præter unum; nescio quem, qui metu fugiens,
Nihil *eorum*, quæ vidit, præter unum, potuit dicere.
- Oed.* Quid *illud unum*? unum enim multa invenire possit, 120
Initium si parvum caperemus spei.
- Cre.* Latrones aiebat occurrisse, qui non unâ
Manu necarunt eum, sed manuum copiâ.
- Oed.* Qui latro, nisi argento fuisset
Corruptus ab aliquo cive, eo audaciæ procederet? 125
- Cre.* Sic erat suspicio. Sed Laïo pereunti
Nullus in malis vindex astitit.
- Oed.* Quid vero mali obstitit, tyranno
Sic interemto, cur non fieret inquisitio?
- Cre.* Perplexa vates Sphinx quæ ante pedes erant 130
Dispicere, omiſſis incertis, adegit.
- Oed.* At ab initio rursus hæc ego proferam;
Recte enim Apollo, recte et tu
Pro mortuo curam hanc suscepistis.
Quare jure me quoque videbitis adiutorem, 135
Terræque huic succurrere, Deoque simul.
Non enim pro remotioribus amicis,
Sed ipse pro meipſo hoc amovebo scelus.
Qui enim illum occidit, forſitan
Et me eâdem manu occidere studeret. 140
Illum igitur dum juvo, mihi ipſi proſum.
At quam celerrime vos quidem pueri e sedibus *his*
Surgite, ſublatis his ſupplicibus ramis.
Alius autem *quispiam* Cadmi populum huc convocet;
Nam omnia ego facturum ſum. Aut enim beati, 145
Deo duce, erimus, aut cademus *funditus*.
- Sac.* Surgamus, o pueri, hanc enim ob cauſam
Et huc venimus, quam hic commemorat.
At Apollo, qui miſit hæc oracula, pariterque
Servator adſit, et morbum auferat. 150

OEDIPUS TYRANNUS.

7

MONOSTROPHICA.

<i>Cbo.</i> O Jovis dulcifonum oraculum, quale denique Opulento admødum a Pythone Splendidas adiisti Thebas? Distrahor animo trepido, Metu palpitans,	155
Medice, Delie, Pæan, Te revereor <i>et colo</i> : Quid mihi vel nunc rei Vel volventibus Horis rursus conficies?	160
Dic mihi, o aureæ filia Spei, immortalis Fama: Primum te invocanti Filia Jovis Immortalis Minerva,	165
Tuamque sororem Terræ præsidem Dianam, quæ rotundam in foro Sedem inclyta possidet, Et Phœbum longe jaculantem.	
Io, Io.	170
Vos tres malorum depulsores, adeste mihi, Siquidem et prioris calamitatis Opprimentis urbem expulistis Noxium incendium.	
Nunc quoque advenite, o Dii, Innumera enim fero mala: Ægrotat autem mihi universus populus; Nec suppetit consilii vis, Quo quis mederi queat: neque enim	175
Fructus inclytæ terræ Augmenta capiunt <i>sua</i> , neque inter pariendum Solitos labores ferunt Mulieres: sed alium Super alium videas,	180
Velut pennatam avem, Celerius igne indefesso Ruentem ad littus inferi Divi, quibus absque numero pereuntibus urbs	185
	Perit.

Perit. Misera autem turba In campo funesto	190
Jacet indefleta; interque <i>eos</i> uxores Canæque insuper matres Ad aras littorales Alibi aliæ tristia mala Supplices lugent.	195
Pæan interim clarius sonat, et gemibundus clamor Adsonat: quapropter, o aurea Filia Jovis, pulchra facie, mitte Auxilium, Martemque pestiferum, (Qui nunc inermis sine scutis Cremat me maximo clamore irruens) Retrogradu cursu cedere coge Terra <i>hac</i> extorrem, five ad magnum Thalamum Amphitrites, Sive ad inhospitalem portum Thracium mare.	200
Siquid enim nox reliqui facit, Id insequens dies invadit. Quem, o igneorum fulgurum Qui vim gubernas, o Jupiter pater, Tuo perde fulmine.	205
Lyciæ rex, tuaque aureo Ab arcu tela vellem Inviçta distribueres, Ad opem ferendam destinata; <i>dirigita</i>	210
Igneosque ut Artemis Radios, quibus Lycios montes Percurrit: aureaque decorum mitra Invoco, terræque huic cognominem, Vinosum Bacchum Evium, Mænadam ducem <i>in choreis</i> unicum, Ut venias crematum lucida face Ignominiosum huc inter Deos Deum.	215
	220

I A M B I.

Oed. Petis sedulo: quæ autem petis, mea si velis dicta
Audita amplecti, morboque succurrere,

225
Remedium

Remedium consequaris et levamen malorum.
 Quæ ego ignarus totius narrationis eloquar,
 Ignarusque rei perpetratæ: neque enim diu
 Investigâssem ipse, nisi indicium aliquod haberem.
 Nunc autem (nuper enim civis inter cives censeor) 230
 Vobis edico omnibus Cadmeis ista.
 Quicumque vestrûm novit a quonam homine
 Lâius *ille natus* Labdaci occisus est,
 Hunc jubeo, ut rem omnem declaret mihi,
 Etiam si metuit contra se crimen, auctor necis 235
 Cum ipse sit; patietur enim aliud
 Acerbi nihil, *qudm* terrâ ut abeat illæsus.
 Si vero quis alium novit peregrina ex terra
 Auctorem cædis, ne taceat; lucrum enim
 Ego dabo, et gratia insuper accedet. 240
 Si vero contra filueritis, et quispiam vel amico
 Metuens rejecerit isthæc *mea* dicta vel sibi ipsi,
 Quæ postea facturus sum, hæc ut audiatis oportet.
 Hominem hunc edico, quisquis est terræ
 Hujus *incola*, cujus ego imperiumque et solium rego, 245
 Ne quis excipiat, neque alloquatur,
 Neque deûm precationibus, neque sacrificiis
 Cum eo communicet, nec manus *sacra* abluat *aqua*,
 Arceant verò ab ædibus omnes, ut qui piaculum
 Sit nobis, ut Pythicum dei 250
 Oraculum patefecit nuper mihi.
 Ego quidem talis deoque (*Apollini*)
 Viroque mortuo adjutor esse statuo:
 Execrator autem *cædis* auctorem, five unus
 Aliquis sit, latuitque, five comitatus pluribus, 255
 Ut malus ille communis expers-juris vitam extrahat.
 Imprecor et ædibus si domesticus
 In meis fuerit, me conscio,
 Ut patiatur *eadem* quæ his modo imprecatus sum.
 Vobis autem hæc omnia mando exequenda, 260
 Mei que ipsius gratiâ, deque hujusque
 Terræ, quæ sterili sic et impio perit *modo*.
 Neque enim, si nullus ad hanc rem impulit deus,
 Sic inexpectatam vos deceret linqere,
 Viroque optimo, regeque interemto, 265
 Sed

- Sed penitus inquirere. At nunc auctor sum ipse quoque
 Regnum obtinens, quod ille obtinuit olim,
 Habensque torum, et uxorem liberos ad procreandos,
 Communiumque liberorum forte communia, si genus
 Illi non fuisset infelix, extitissent *pignora*: 270
 Nunc autem in illius caput *mala* ingruit fortuna:
 Quapropter ego in his tanquam meo pro patre
 Pugnabo, et omnia experiar
 Ut inveniam auctorem cædis
 Filii Labdaci, Polydorique, et 275
 Superioris Cadmi, vetustique Agenoris.
 Et hæc eis qui non præstiterint precor Deos,
 Ne messem illis terra proferat ullam,
 Neve mulieres liberos; sed morte
 Præsenti pereant, vel hac etiam graviore. 280
 Vobis autem cæteris Cadmi civibus, quibuscunque
 Hæc placent, socia sit Justitia *precor*,
 Et omnes semper propitii adsint Dei.
- Cho.* Ut me execratione hac obligasti, sic tibi, rex, respondeo.
 Neque enim peremi ipse, neque peremtorem novi 285
 Indicare: sed quæstionem hanc mittentis erat
 Apollinis explicare, quis *nempe* fecit homicidium.
- Oed.* Recte dixisti: sed cogere Deos,
 Si non *ipfi* velint, nullus unquam potest mortalis.
- Cho.* Secundam jam de his dicam meam sententiam. 290
- Oed.* Tertia licet sit, ne omittas dicere.
- Cho.* Cum rege Phœbo regem Tiresiam novi
 Maxime eadem scire; ex quo siquis
 Hæc exquireret, o rex, inveniret certissima.
- Oed.* At ne hoc quidem curare neglexi; 295
 Misi enim, Creonte monente, duos
Ad eum nuncios, diuque cur non adsit miror.
- Cho.* Enimvero cætera *sunt* frigida et obsoleta dicta.
- Oed.* Quænam illa? dicta enim perpendo qualiacunque.
- Cho.* Occisus dictus est a quibusdam viatoribus. 300
- Oed.* Audivi et ego: sed qui viderit *eum* nemo videt.
- Cho.* Sed siquam modo timoris habet ille partem,
 Tuas tamque graves audiens diras non morabitur.
- Oed.* Cui nullus adest patranti metus, verba minus metuet.
- Cho.* Sed negantem adest qui redarguat: hi enim

OEDIPUS TYRANNUS.

11

- Divinum jam vatem huc adducunt, cui 305
 Veritas innata est mortalium soli.
- Oed.* O omnia qui *animo* versas, Tiresia, dicendaque
 Tacendaque, cœlestia, et terrestria,
 Civitas quidem, cæcus licet *sis*, sentis tamen 310
 Quali conflictatur morbo; cujus te patronum
 Et sospitatore, o rex, unicum invenimus.
 Phœbus enim, quamvis non audiveris nuncios,
 Nobis mittentibus remisit, solutionem
 Unam fore hujus pestilentia, 315
 Si peremtores Laii probe compertos
 Necemus, aut e terra exules relegemus.
 Tu vero non gravatim, sive quid augurii,
 Seu quam aliam divinationis tenes viam,
 Libera teipsum et urbem; libera quoque me; 320
 Libera etiam piaculum omne mortui (*Laii.*)
 In te enim *toti* sumus. Homini autem prodesse
 Quantum queas habeasque, pulcherrimus est laborum.
- Tir.* Heu, heu, sapere quam grave *est*, ubi non
 Expedi sapienti: hæc enim pulchre ego 325
 Sciens perii, neque enim huc venire debui.
- Oed.* Quid rei est quod tristis huc advenisti?
- Tir.* Dimitte me domum; facillime enim tuumque tu,
 Et ego perferam meum, si mihi parueris.
- Oed.* Nec justa dixisti, nec grata urbi 330
 Haic, quæ te aluit, hoc suppressens a nobis oraculum.
- Tir.* Video enim, ne quidem tibi ipsi tuam exire vocem
 Commode. Quare ne et ego idem patiar *metuo*.
- Oed.* Ne per Deos, cum scias, recuses *dicere*: quoniam
 Omnes te rogamus supplices. 335
- Tir.* Omnes enim desipitis. Ego vero neutiquam
 Mea sic eloquar, ne tua aperiam mala.
- Oed.* Quid ais? etiam si scias, non dices? sed cogitas
 Nos prodere, et perdere urbem?
- Tir.* Ego neque meipsum, neque te dolore afficiam. Quid hæc 340
 Frustra requiris? Non enim ex me audies.
- Oed.* Non, o malorum pessime (etenim et saxum
 Tu irritare queas) aliquando dices?
 Sed ita vis immitis et pertinax videri?
- Tir.* Iram incufas meam, tuam vero simul 345

- Cohabitantem non respicis, meque improbas.
- Oed.* Quis enim non irascatur hæc verba
Audiens, quibus tu jam hanc contumeliâ afficis urbem?
- Tir.* Evenient enim hæc *sponte*, licet ego tegam silentio.
- Oed.* Proinde quæ eventura sunt, et te oportet mihi dicere. 350
- Tir.* Nihil amplius dicam; quare, si lubet
Prorumpe ad iram vel sævissimam.
- Oed.* Atqui nihil sane omittam, ut irâ efferor,
Eorum quæ cenfeo: scito enim *te* videri mihi
Et cum *aliis* plantasse facinus, et patrasse tantum 355
Non manibus cædem: sique oculorum suppetisset usus,
Et scelus hoc tuum solius esse dicerem.
- Tir.* Verum: jubeo autem te præconio,
Quod publicasti, stare, et ab hac ipsa die
Alloqui neque hos *qui adsunt*, neque me, 360
Ut qui sis urbis hujus impium piaculum.
- Oed.* Itane impudenter ejecisti hunc
Sermonem? Et quo hoc evasurum *te* putas?
- Tir.* Evasi: veritatem enim validam alo.
- Oed.* A quo edoctus? non enim ex arte *habes*. 365
- Tir.* A te. Tu enim me invitum perpulisti ut dicerem.
- Oed.* Quid diceres? dic rursus, ut melius intelligam.
- Tir.* Non intellexisti antea? an, ut tentes, rogas?
- Oed.* Non ut cognitum dicas *rogo*, sed iterum dic.
- Tir.* Peremptorem *te esse* dico viri, cujus *peremptorem* quæris. 370
- Oed.* At non impune bis saltem convicia loquere.
- Tir.* Dicam igitur et alia, ut irascare magis?
- Oed.* Quantum quidem vis, nam frustra dicetur.
- Tir.* Te nescientem dico cum charissimis
Turpissime consuescere, neque cernere quibus es in malis. 375
- Oed.* An impune hæc te semper dicturum putas?
- Tir.* Siquidem aliquid inest veritati roboris.
- Oed.* Est sane, nisi tibi: tibi autem nulla est, quoniam
Cæcus et auribus, et mente oculisque es.
- Tir.* Tu miser hæc nunc exprobras *mibi*, quæ tibi 380
Nemo non horum mox exprobrabit.
- Oed.* Solâ te tuetur cæcitas: *alioqui fecissem* ut neque me,
Nec quemvis alium lucem videntem cerneres.
- Tir.* At nolunt fata me tua cadere *manu*, nam
Sufficit Apollo, cui istud curæ erit.

OEDIPUS TYRANNUS.

13

- Oed.* Tuane an Creontis hæc sunt commenta?
Tir. Creon tibi nulla mali caussa; sed ipse tu tibi.
Oed. O divitiæ, et regnum, et ars artem
 Superans in expetendæ vitæ subsidium,
 Quanta apud vos invidia fervatur? 390
 Siquidem ex hoc regno, quod mihi civitas
 Sponte traditum, non expetitur detulit in manus,
 Ex hoc, *inquam*, Creon, ille fidus, ille ex initio amicus
 Clam me subruens expellere studet,
 Magum subornans hunc, dolorum confutorem, 395
 Fraudulentum, circulatorem, qui in lucris
 Solummodo cernit, ad artem vero cæcus est.
 Nam dic age, ubi tu fuisti certus vates?
 Cur non, ubi confutrix-carminum adesset canis,
 Proferebas aliquam hisce civibus solutionem? 400
 Atqui illud ænigma non vulgaris erat
 Viri interpretari, sed divinationis egebat;
 Quam neque ab augurio tu produxisti notam habens
 Neque a Deorum aliquo: at ego adveniens
 Ille nihil sciens Oedipus, compercui ipsam 405
 Mentis acie affecutus, non ab alitibus edoctus.
 Quem vero tu conaris ejicere, sperans folio
 Creontis te adstiturum proxime
 Tuo cum damno videris mihi et tu, et qui hæc confinxit,
 Regnaturus: et nisi te senem factum esse viderem 410
 Infortunio cognosceres, quam male sentias.
Cbo. Nobis quidem conjectantibus et hujus dicta
 Per iram dici, tuaque, Oedipu, videntur.
 At *nunc* non opus est his, sed quomodo Dei
 Oraculum solvamus optime, considerare. 415
Tir. Sis licet tyrannus, hoc tamen par sum tibi
 Ut paria contradicam: hujus enim ego potens sum.
 Neque enim ullatenus tibi servio, sed Apollini:
 Quare nec Creonte patrono mihi opus erit.
 Dico autem, quoniam mihi cæcitatem objecisti, 420
 Tu et cernis, non tamen vides, quibus es in malis,
 Neque ubi habitas, neque quibuscum vivis.
 Nostin' ex quibus natus es? imo latet hostem esse
 Te tuorum, qui apud inferos sunt, et in terra supra. 425
 Et te undique-petens matrisque et tui patris

Exigit

OEDIPUS TYRANNUS.

- Exigit tandem ex hac urbe horrenda execratio.
 Videntem nunc quidem recte, sed mox tenebris *obrutum*.
 Clamori autem tuo quis non portus,
 Quis non Cithæron concinet brevi, 430
 Cum scies nuptias, quas domi
 Importunas contraxeris, secunda navigatione usus?
 Aliorumque agmen non vides malorum,
 Quæ te pariter æquabunt tibi que, et tuis liberis.
 Post hæc, i et Creonta et meum os
 Contumeliis proscinde, te enim nullus est mortalium 435
 Qui scelerator unquam excidetur *et peribit*.
- Oed.* Hoccine ergo ferendum est, ut hæc ex eo audiam?
 Non in malam crucem *abis*? non ocyus? non iterum
 Retro hisce ab ædibus conversus abis?
- Tir.* Ne quidem *omnino* venissem ego, nisi tu vocasses. 440
- Oed.* Neque te novi stulta dicturum, alioqui
 Tardius te meas ad ædes vocassem.
- Tir.* Nos, tibi quidem ut videtur, sumus
 Stulti; parentibus vero, qui te genuerunt, sapientes.
- Oed.* Quibus? mane: quis me *sodes* genuit mortalium? 445
- Tir.* Hæc dies gignet te *simul* et perdet.
- Oed.* Ut omnia perplexa nimis et obscura loqueris?
- Tir.* Igitur ad hæc tu es optimus interpres.
- Oed.* Ea exprobras, unde me magnum extitisse invenies.
- Tir.* Ea ipsa scilicet te perdidit fortuna. 450
- Oed.* Sed, quando civitatem hanc e malis liberavi, nihil curo.
- Tir.* Abeo igitur, et tu, puer, abduc me.
- Oed.* Abducatur age; nam præsens *tantum*
 Impedis et turbas, procul autem amotus non ultra molestus eris.
- Tir.* Abeo postquam dixi *ea* propter quæ veni, non tuum 455
 Os veritus; non enim est *te penes*, ut me perdas.
 Dico autem tibi virum hunc, quem dudum
 Quæris minans et prædicans de cæde
 Laii, eum præsentem adesse,
 Peregrinum verbo et advenam: at deinde indigena 460
 Videbitur Thebanus, neque lætabitur
 Eventu suo: cæcus enim ex vidente,
 Et egenus ex divite *factus* in peregrinam
 Baculo *pedes* dirigens terram proficiscetur.
 Et palam fiet suis ipsius filiis 465
 Fratrem

OEDIPUS TYRANNUS. 15

Fratrem esse ipsum et patrem, et ex qua natus est
Muliere, filium et maritum, et patris
Adulterumque et peremtorem: et hæc introiens
Exquire, et si me deprehendes mendacem,
Dic me jam divinandi arte nihil sapere. 470

ANTISTROPHICA. strophe 1.

Cho. Quis est ille, quem fatidica
Delphica edixit rupes
Sanguineis perpetrasse manibus
Infandorum adeo infanda?
Tempus jam ei est, ut velocibus equis 475
Ocyor fugam capeffat:
Armatus enim in illum incurrit
Igne et fulguribus Jovis filius *Apollo*:
Horrendæque simul sequuntur
Inevitabiles Parcæ. 480

ANTISTROPHE 1.

Effulfit enim a nivoso
Manifesta nuper
Fama Parnasso
Latitantem virum a quovis quærendum:
Vagatur enim agrestibus in silvis 485
Perque antra, perque rupes, ut taurus,
Miser misero pede viduos agens annos,
Ex umbilico terræ edita fugere sperans
Oracula; illa vero semper
Valida rataque circumvolant. 490

STROPHE 2.

Dira quidem dira me movet
Peritus augur,
Neque credentem neque abnegantem:
Quid autem dicam incertus hæreo,
Pendeoque spe, neque huc 495
Respiciens neque illuc.

Quæ

Quæ enim vel Labdacidis
 Vel filio Polybi lis orta est,
 Neque antehac ego unquam,
 Et ne nunc quidem intelligo 500
 Quicquam, cujus indicio *persuasus*
 Populari
 Accedam rumori de Oedipode
 Adjutor Labdacidis factus
 In cæde obscura. 505

A N T I S T R O P H E 2.

At Jupiter et Apollo
 Sunt certe sapientes, et res humanas
 Norunt. *fateor.* sed inter homines vatem
 Plus, quam ego, intelligere 510
 Judicio non constat certo.
 Et tamen hunc ille sapientem
 Sapientiâ superat.
 Sed nunquam ego, priusquam certum
 Audiero sermonem, *Oedipum* accusantibus
Temere assentiar. Manifeste enim 515
 Alata venit puella quondam;
 Et sapiens apparuit,
 Certoque argumento urbi jucundus.
 Quapropter judicio *ille* meo nunquam
 Censebitur pravus. 520

I A M B I.

Cre. O cives, ubi audivi atrociam mihi crimina
 Objicere tyrannum Oedipum,
 Adsum ferre non sustinens; si enim in his malis
 Præsentibus putat se a me passum esse
 Dictis factisque, quod damnum inferat, 525
 Non amplius mihi vitæ longioris cupido
 Sustinenti tantam infamiam: non enim ad leve malum
 Injuria hujus sermonis tendit,
 Sed ad maximum, siquidem malus civitati
 Malusque erga te et amicos vocabor. 530
Cbo. At

- Cho.* At prodiit, *puto*, hoc convitium forsitan
Irâ expressum potius quam mentis ex sententia.
- Cre.* An ab hoc dictum fuit, quod meis consiliis *undenam apparuit*
Persuafus vates mendacia locutus sit?
- Cho.* Hæc quidem dicta sunt, nescio autem quâ mente. 535
- Cre.* Oculisne rectis, rectaque mente
Condemnavit me hujus criminis?
- Cho.* Nescio: quæ enim faciunt principes, non video.
Ipse vero jam huc ex ædibus prodit foras.
- Oed.* Heus tu! quid huc venisti? tantumne habes 540
Audaciæ in fronte, ut meas ad ædes
Venias, peremptor cum sis hujus viri palam,
Prædoque conspicuus meæ tyrannidis?
Age dic per deos, timiditatem an stultitiam
Inesse mihi videns cogitasti hæc facere? 545
Vel facinus tuum quasi nunquam sensurus essem,
Dolo subrepens mihi; aut si sensissem ulturus?
Annon insanus est iste conatus tuus,
Absque populo et amicis tyrannidem
Venari, quæ populi favore et pecunia capitur? 550
- Cre.* Nostine quid agas? pro hisce dictis tuis
Æqualia vicissim audi; cumque *rem* cognoveris, deinde judica.
- Oed.* Orator tu quidem *es* vehemens, auditor autem tui ego malus.
Infersum enim et gravem te expertus sum mihi.
- Cre.* Hoc ipsum nunc a me primum audi, quod dicam. 555
- Oed.* Hoc ipsum *modo* ne mihi dicas, quod non sis malus.
- Cre.* Siquidem putas quid boni esse pervicaciam
Absque sana mente, non recte sapias.
- Oed.* Si putas *te* homini cognato malè
Faciens non daturum pœnas, non rectè sapias. 560
- Cre.* Assentior tibi hæc jure dici; sed
Malum, quod dicis te a me accepisse, dic mihi.
- Oed.* Persuafisti, an non persuafisti, quod oporteret me
Ad vatem istum præclarum mittere nuncium aliquem?
- Cre.* Et nunc quidem ejusdem ipse sum sententiæ. 565
- Oed.* Quantum jam temporis *abiit* ex quo Laius?
- Cre.* Quid fecit? non enim intelligo.
- Oed.* Occulte periit exitiali manu.
- Cre.* Longa et antiqua numerari possunt tempora.
- Oed.* Tunc temporis vatesne ille hanc callebat artem? 570

- Cre.* Æque sapiens, et honore habitus pari.
Oed. Nunquid mei meminit tunc temporis?
Cre. Nunquam omnino, me præsentem.
Oed. At nullam inquisitionem de mortuo habuistis?
Cre. Habuimus. et quid ni? Sed non audivimus. 575
Oed. Cur ergo tunc ille sapiens non dixit hæc?
Cre. Nescio. quæ autem nescio, *de his* libenter taceo.
Oed. Hoc scis tamen, dicesque si recte sapias.
Cre. Quid istud est? si enim sciam, non negabo.
Oed. Quod nisi tecum congressus esset, meam 580
 Nunquam dixisset Laii cædem esse.
Cre. An hæc ille dicat, ipse nosti: ego autem ex te
 Discere volo eadem, quæ tu modo ex me.
Oed. Disce: non enim unquam homicida deprehendar.
Cre. Quid autem? meam sororem nonne conjugem habes? 585
Oed. Negari non potest, quod quæris.
Cre. Et regnas pariter cum ea, parem terræ portionem conferens?
Oed. Si volet, omnia mea *habebit* auferetque.
Cre. Æqualis igitur sum vobis duobus ego tertius.
Oed. Hic porro tandem malus appares amicus. 590
Cre. Non, si fineres me, sicut ego te, dicere.
 Considera hoc primum, an quenquam putas
 Regnare malle cum timoribus, quam
 Sine timore dormire, si potentiam obtineat eandem?
 Ego sane neque ipse cupio 595
 Tyrannus esse magis quam tyranni iussa exsequi.
 Neque alius, quisquis modestus esse novit,
 Nunc enim a te omnia absque metu fero,
 At si ipse rex essem, multa invitus facerem.
 Quis mihi igitur tyrannis esset dulcior 600
 Quam principatus securus et potentia?
 Nondum adeo animi falsus sum
 Ut alia expetam bona, quam lucro conjuncta.
 Nunc omnibus oblector, nunc omnis me amplectitur.
 Nunc qui abs te aliquid volunt, me evocant: 605
 Ut enim omnia consequantur penes me est.
 Cur igitur ego hæc captarem, illis dimissis *bonis*?
 Mens recta sapiens agere prava non potest.
 Sed nec amator unquam hujus sententiæ fui,
 Neque cum alio sic agente *versari* sustinerem. 610
 Et horum illud argumentum *habe*, Delphos profectus
 Exquire, responsa si recte hæc renunciaverim tibi.

Et si me cum vate deprehenderis
 Confilii quid communicâsse, ne me unius occidas
 Calculo, sed gemino, meoque et tuo convictum. 615
 Sed propter incertam suspicionem ne me privatim criminêris.

“ Non enim justum est neque malos temere
 “ Bonos judicare, neque bonos malos.
 “ Amicum enim fidum ejicere, idem *esse* puto
 “ Ac si suam *quis* ejiciat vitam, quam maxime diligit.” 620

At cum tempore scies hæc certo: quoniam
 “ Tempus bonum virum ostendit solum,
 “ Malum vero vel una die cognoveris.”

Cho. Recte dixit caventi ne ruas,
 O rex; confilia qui ineunt subita, non sunt tuti. 625

Oed. Ubi quis celer est infidias struere clam,
 Et me celeriter confilium capere oportet.
 At si quietus manebo, ille sua quidem
 Confecerit, mea autem erunt frustranea.

Cre. Quid igitur postulas, an me ex terra pellere? 630

Oed. Minime; mori, non exulare te volo.

Cre. Si dixeris prius quale fit invidere.

Oed. Ut non cessurus mihi, neque crediturus dicis.

Cre. Video enim te non bene sapere.

Oed. Certe in rem meam. 635

Cre. At æqualiter *te* decet in meam *sapere*.

Oed. At malus es.

Cre. Quid si rem nihil intelligas?

Oed. Imperandum est tamen.

Cre. Non regis est *ut imperet* male. 640

Oed. O civitas, civitas.

Cre. Ad me quoque civitas hæc pertinet, non ad te solum.

Cho. Definite, reges. In tempore enim nobis video
 Ex ædibus egredientem Jocasten, cujus operâ
 Præsentem contentionem componi æquum est. 645

Joc. Quid hunc, o miseri, temere tumultum
 Rixando excitastis, neque erubescitis, terrâ
 Tam graviter laborante, privata movere mala?

Non tu abis domum? tuque, Creon, tuas ad ædes?
 Noliteque ex nihili dolore maximum producere. 650

Cre. Soror, atrociam mihi Oedipus tuus maritus
 Facere parat, ad alterutrum damnans malum,

Ut aut e patria ejiciat, aut captum interficiat.

Oed. Fateor, o uxor; molientem enim cum mala
In meam vitam deprendi, *idque arte malâ.* 655

Cre. Ne *vitâ* jam fruar, sed execratus inteream, si tibi
Quid feci ex iis quæ me facere objicis.

Joc. O per Deos crede ista, Oedipe,
Maximè quidem hoc jusjurandum reveritus Deorum,
Et me quoque eosque porro qui adsunt tibi. 660

P E R I C O M M A T A. strophe 1.

Cho. Obtempera volens sapiensque,
O rex, obsecro.

Quid vis tibi ut cedam?

Cho. Hunc neque olim stultum,
Nunc autem juramenti fide obstrictum 665
Reverere.

S Y S T E M A I.

Oed. Nôsti igitur quid petis?

Cho. Novi.

Oed. Dic igitur quæ velis.

Cho. Venerandum amicum nequiquam ut ob causam 670
Obscurumque rumorem cum ignominia ejicias.

Oed. Hoc jam scito, quando hæc petis, mihi
Quod petas interitum, vel fugam ex hac terra.

§ T R O P H E 2.

Cho. Non per omnium Deorum 675
Deum principem Solem, *id volo.*

Sed Deo et amicis destitutus

Miserrime peream,

Si ea fit mihi mens.

At mihi infelici

Patria calamitosa excruciat 680

Animum, quodque hæc vestra mala

Malis adjunget prioribus.

OEDIPUS TYRANNUS.

21

S Y S T E M A 2.

- Oed.* Ille igitur abeat, etsi me oportet omnino perire,
 Aut cum ignominia ex hac terra ejici. 685
 Tui enim, non hujus, miseret me loquentis
 Miserabiliter: ille vero, ubicunque fuerit, odio habebitur.
- Cre.* Durus aperte es, etiam dum cedis; gravis autem tibi,
 Cum iram expleveris: talia enim ingenia
 Sibi ipsis jure sunt molestissima toleratu. 690
- Oed.* Non igitur dimittes me, et foras abis?
Cre. Ibo.
 Futurus forsan ignotus tibi,
 Inter hos autem idem, qui antea.

A N T I S T R O P H E I.

- Cbo.* Mulier, quid moraris, eum abducere
 Intra has ædes? 695
- Joc.* Prius si novero, quæ causa litis, abducam.
- Cbo.* Suspicio incerta sermonum
 Venit, animosque mordet
 Iniqua criminatio.

A N T I S Y S T E M A I.

- Joc.* Ipsisne ab ambobus? 700
Cbo. Imo.
Joc. Et quis erat sermo?
- Cbo.* Satis mihi quidem, fatis; terrâ sic laborante,
 Videtur, ubi desinit contentio, ibi desinere.
- Oed.* Videsne quo veneris, vir alioqui non malus, 705
 Meum negligens et obtundens animum?

A N T I S T R O P H E 2.

- Cbo.* O rex, dixi quidem
 Non semel antea; scito vero
 Me infanum, nec compotem
 Animi visum mihi fore, 710
 Si te segregarem et negligerem,
 Qui

Qui meam patriam charam
 Laboribus oppressam
 Servatam erexeris.
 Et nunc generosus dux,
 Si potes, esto.

715

A N T I S Y S T E M A 2.

Joc. Per Deos, dic mihi quoque, o rex, cujus rei gratiâ
 Tantum furorem conceperis.

Oed. Dicam (nam te præ his magis, mulier, colo)
 De Creonte, qualia in me machinatus est.

720

Joc. Dic, evidenti si causa conquereris accusasque.

Oed. Peremtorem me esse dicit Laii.

Joc. An ipse suâ cognitione, an alieno indicio?

Oed. Vatem quidem maleficum subornando, nam
 Quantum potest, omnium ille laxat ora.

725

I A M B I.

Joc. At tu jam, omisso teipso quatenus de te dicis,
 Me exaudi, et discite neminem tibi esse
 Mortalem, divinandi qui tenet artem:

Ostendam vero tibi indicia rei hujus brevia.

Oraculum enim advenit Laio olim (haud dicam

Apollinene ab ipso, an *ipsus* ministris)

730

Illi in fatiis esse, ut a filio periret

Qui nasceretur ex meque et illo simul.

At illum quidem *Laium*, ut fama est, peregrini jampridem

Latrones peremerunt in trivio:

735

Puero autem orto, non intercesserant dies

Tres, quin ipsum ille, articulis pedum ligatis,

Abjiciendum dederit aliorum manibus in avio monte.

Et ibi Apollo neque effectum dedit,

Ut ille occisor fieret patris, neque ut *Laius*,

740

Id quod vehementer metuebat, a filio caderet.

Hæc *tamen* oracula fatidica decreverunt,

Quorum tu nihil cura: quæ enim deus

Opus esse censet scrutari, facile ipse aperiet.

Oed. Qualis me jam hæc audientem tenet, mulier,

745

Animi

Animi fluctuatio, et perturbatio sensuum?

Joc. Quâ curâ commotus istud dicis?

Oed. Videor mihi me abs te hoc audisse, quod Laius
Peremptus sit, tres ubi coeunt viæ.

Joc. *Audisti.* prædicabantur enim hæc, et nondum cessat *fama.* 750

Oed. Et ubi est locus ille, id ubi contigit mali?

Joc. Phocis quidem vocatur terra; scissa autem via
In unum a Delphis et a Daulia coit.

Oed. Et quantum, *quæso*, temporis, ex quo hæc facta sunt, elapsum est?

Joc. Prius paululum, quam tu hujus tenens terræ 755
Principatum conspectus es, hæc nunciata sunt urbi.

Oed. O Jupiter, quid de me facere decrevisti?

Joc. Quæ hæc tibi cura animum mordet, Oedipe?

Oed. Nequaquam me roga: Laio autem habitus
Oris quis fuit, dic, et ætatis qui status. 760

Joc. Grandis, cui caput primâ canitie pubescebat.
Formâ autem tuâ non admodum discrepabat.

Oed. Hei mihi misero! meipsum, ut videtur, execrationibus
Atrocibus objeci modo insciens.

Joc. Quid inquis, *obsecro*? timeo sane te intuens, o rex. 765

Oed. Misere metuo, ne oculatus ille vates sit.
Monstrabis autem clarius: si unum adhuc dixeris.

Joc. Atqui horreo quidem, si autem sciero, quæ rogaveris dicam.

Oed. Ibatne cum paucis, an plurimos habens
Satellites, ut viri solent principes? 770

Joc. Quinque erant omnes, inter eos autem *quinque* erat
Præco: rheda verò vexit Laium una.

Oed. Heu, heu! hæc jam perspicua sunt: sed quis fuit
Qui hæc dixit vobis facta, conjux?

Joc. Famulus quidam, qui evasit incolumis solus. 775

Oed. An et in ædibus nunc adest præstò?

Joc. Non: ex quo enim inde rediit, et regnum
Te viditque tenere, Laiumque mortuum,
Vehementer oravit, meâ prensâ manu,
Ut rus se mitterem ad pascendos greges, 780
Ut rarissime viferet hanc urbem.

Adeoque ego illum misi: dignus enim erat ille
Servus, majus hōc qui auferret beneficium.

Oed. Quinam redeat ad nos ocyùs?

Joc. Aderit *mox*: sed cur hoc expetis? 785

Oed. Metuo

- Oed.* Metuo mihi, o uxor, ne multa nimis
 Dicta sint mihi, ob quæ eum cernere volo.
- Joc.* Veniet ille quidem: digna quoque forsitan
 Et ego *sim* quæ sciam ea, quæ te male habent, o rex.
- Oed.* Nullo modo privaberis, cum eò spei 790
 Pervenerim: cui enim potiori
 Indicarem quàm tibi, talis *mibi* fortuna cum contigit?
 Mihi pater quidem Polybus erat Corinthius,
 Mater autem, Merope Dorica, et habebam vir
 Inter cives illos primarius, antequam mihi fortuna 795
 Talis accidit, admiratione forsitan digna,
 Studiis vero meis indigna.
 Vir quidam enim in convivio valde ebrius
 Vocat inter pocula me *notbum* supposititium patri.
Idque ego aegrè ferens, eâ ipsâ die 800
 Vix *me* continui, at alterâ accedens
 Matrem patremque rem exquirebam. illi verò graviter
 Probrum ferebant *contra* eum qui verba sparserat.
 Et ego quidem eorum *sermone* delectabar, tamen
 Urebat me semper hoc *dictum*: descenderat enim altè. 805
 Clamque matre et patre proficiscor
 Delphos usque: et me Phœbus iis ob quæ veneram
Nihil respondit inauditum dimittens, alia autem misera
 Et atrociam, et luctuosam *oraculo* prænunciavit *edito*,
 Necessè fore ut matri concumberem, genusque 810
 Odiosum hominibus omnibus in lucem producerem,
 Occisorque fierem mei, qui genuit, patris.
 Et ego, his auditis, Corinthiam
 Post id tempus stellis metiens terram
 Fugiebam *alio*, ubi nunquam cernerem tristium 815
 Oraculorum dedecora mihi datorum compleri.
 Iter autem faciens, adeo hos ipsos locos, ubi
 Tu tyrannum hunc periisse dicis:
 Et tibi, uxor, verum eloquar, triplicem
 Ut juxta viam hanc iter facerem, 820
 Ibi mihi praecoque, et *tracta* jumentis
 Talis vir rheda insidens, qualem tu ais,
 Simul obviam venire, et e via me anteambulo,
 Ipseque senex vi pepulerunt;
 Hic ego nitentem trudere aurigam 825

Percutio iratus, et me fenex, ubi videt,
Prope vehiculum euntem, collineans medium
Caput duplici stimulo mihi percussit.

Neque parem luit *pœnam*: sed breviter *uno ictu*

Sceptro percussus ab hac manu supinus

830

Media ex rheda statim devolvitur.

Perimo quoque universos simul. Si vero peregrino (*mibi*)

Huic aliqua cum Laio intercedit cognatio,

Quis hoc utique viro est infelicior?

Aut quis magis invisus possit esse Diis?

835

Quem nulli hospitem neque civium licet

Domo recipere, neque alloqui;

Sed ab ædibus pellere *jubentur*. Atque alius nemo erat

Quàm ego, qui mihimet diras has invexi.

Torum autem mortui meis ipsius manibus

840

Contamino, per quas periit. Annon malus sum?

Nonne totus *nocens et* pollutus? si me oportet exulare,

Et mihi exulanti neque meos cernere *fas erit*,

Neque pedes in patria ponere: aut *si* nuptias me oportet

Cum matre contrahere, et patrem occidere

845

Polybum, qui genuit et enutriit me;

Nonne ab immiti hæc dæmone qui

Judicaret in hunc virum *immissa*, recta diceret?

Ne, quæso, ne, o Deorum sancta numina,

Videam hunc diem; sed ex mortalium cœtu

850

Abeam evanidus, priusquam videam

Labem hanc calamitatis mihi adesse.

Cho. Nobis quidem, o rex, hæc sunt tristia: attamen donec

Rem ex præsentem perdidiceris, spem fove.

Oed. Id reliquum sane est adhuc mihi spei,

855

Pastorem illum ut exspectem solum.

Joc. Illo autem coram allato, quid deinde facturus es?

Oed. Ego dicam tibi: si enim comperietur dicere

Eadem quæ tu; ego calamitatem hanc effugero.

Joc. Quæ vero verba ex me audisti præcipua?

860

Oed. Aiebas ipsum retulisse, quòd latrones

Laium hunc interficerent: quòd si nunc quoque

Eundem dicet numerum, ego non peremi.

(Non enim unus idem esse potest quod multi)

VO L. II.

* D

At

- At si unum solum fecisse dixerit, manifestè
Facinus illud jam ad me spectabit. 865
- Joc.* At hunc pro certo sic sermonem habeto,
Nec potest hoc iterum negare.
Civitas enim *tota* hæc audit, non ego sola.
Porro a priore si quid deflecteret sermone, 870
Non tamen, o rex, de Laii cæde
Loquetur recta, eam ut Apollo
Prædixit, quòd illum *scilicet* oporteret filio occidi meo :
Quippe illum miser ille nequaquam occidit,
Sed ipse *filius* prior periit. 875
Quare ego divinationis gratiã
Neque huc neque illuc in posterum respexero.
- Oed.* Rectè putas : attamen operarium
Aliquem mitte accersitum, et ne omiseris.
- Joc.* Mittam ocyus : sed eamus in ædes, 880
Nil enim faciam nisi quod tibi gratum fuerit.

A N T I S T R O P H I C A. Strophe I.

- Cho.* Utinam mihi cohabitent felicitas, ut retineam
Venerandam verborum puritatem
Factorumque omnium, quæ legibus sancita sunt
Sublimibus, cœlesti æthere 885
Genitis, quarum Olympus
Pater est solus, neque eas mortalis
Natura virum peperit, neque
Sanè unquam oblivio sopiet.
Magnus in his inest Deus, 890
Neque senio obnoxius *marcescit*.

A N T I S T R O P H E I.

- Insolentia parit tyrannum ; insolentia, (ubi
Multa temerè cumulavit supra modum,
Quæ nec opportuna, nec utilia sunt)
Ad summum evecta fastigium 895
Recidit in necessitatem, *... inveniuntur*
Ubi non pede recto utitur.
Hoc autem rectè se habens civitati certamen
Ne

OEDIPUS TYRANNUS.

27

Ne solvat unquam, oro, Deus :
Deo non definam unquam
Præside niti.

900

S T R O P H E 2.

Si quis verò fastuose manibus
Dicitisve incedit
Juris contemtor, nec
Deorum venerans fedes,
Mala illum occupet Parca
Propter infaustas delicias ;
Si, *inquam*, lucrum non lucrabitur justum,
Nec ab impiis *factis* abstinet,
Aut non tangendis manus inferet demens.
Quis enim ultrà ex his viris
Ab animo jacula
Conscientiæ arcebit ? si enim
Hæc *impia* facta honorem inveniunt,
Quid attinet me choros ducere *sacros* ?

905

910

915

A N T I S T R O P H E 2.

Non ultrà ad impollutum eo
Terræ umbilicum veneraturus,
Neque, quod est Abis, delubrum,
Neque Olympiam,
Si non *oracula*, ut digitis monstrata,
Omnibus patebunt mortalibus.
At o qui imperas, si *justas* audis *preces*,
Jupiter, omnia regens, ne hæc lateant
Te tuumque immortale semper regnum.
Vetera enim, ut mihi videtur,
Laii oracula
Elevant jam, et nullis
Apollo honoribus splendet,
Intereunt verò divina.

920

925

* D 2

I A M B I.

I A M B I.

- Joc.* Terræ *hujus* principes, visum est mihi 930
 Templa adire Deorum, hisce in manibus
 Coronis sumptis et incensis.
 Nimis enim suspendit animum Oedipus
 Curis variis, neque ut vir
 Prudens nova ex veteribus conjicit. 935
 Sed dicentis est totus, qui timorem dicit,
 Quia ergò admonendo nihil proficio,
 Ad te, o Lycee Apollo (proximus enim es)
 Supplex venio hisce cum precibus,
 Ut piam aliquam solutionem *ipse des mali.* 940
 Nam torpemus jam omnes, percussum
 Illum cernentes, uti gubernatorem navis.
- Nun.* Num a vobis, o hospites, discere licet, ubi
 Tyranni sit Oedipi domus regia.
 Quin magis ipse sit ubi dicite, si scitis. 945
- Cho.* Hæc *illius* quidem tecta; et ipse intus, o hospes.
 Fœmina autem hæc ejus liberorum mater.
- Nun.* Sit et ipsa beata, et cum beatis usque
 Versetur, illius cùm sit perfecta conjux.
- Joc.* Similiter, et tu, o hospes, *sis beatus*: dignus enim es 950
 Bona ob verba; sed dic cujus rei
 Causâ venisti, et quid nunciaturus.
- Nun.* Bona domuique et marito tuo, mulier.
- Joc.* Quænam illa *sunt*? et unde *nobis* advenis?
- Nun.* *Adsum* e Corintho. Sermo verò, quem eloquar protinus 955
 Jucundus tibi sit (quidni enim?) tamen et forsan tristis.
- Joc.* Quid rei est? quam duplicem sic obtinet vim?
- Nun.* Regem ipsum cives terræ
 Isthmiæ creabunt, ut illic ferebatur.
- Joc.* Quid? an non senex Polybus *eam* adhuc obtinet? 960
- Nun.* Non fanè: quoniam illum mors in sepulchrum condidit.
- Joc.* Quid ais? mortuusne ergo est Polybus senex?
- Nun.* Si non vera dico, mori cupio.
- Joc.* Famula, quid cessas domino hæc quam celerrimè
 Profecta dicere? O Deorum oracula, 965
 Ubi estis? Hunc Oedipus olim metuens

Virum

OEDIPUS TYRANNUS.

29

Virum ne occideret abiit exul : et nunc ille
Fato priùs interiit, nec ab hoc omnino.

Oed. O charissimum conjugis Jocastæ caput,
Quid me foras evocâsti huc ex ædibus ?

970

Joc. Audi hunc virum : et, cum perceperis, considera
Veneranda quò redierunt Dei oracula.

Oed. At hic quis est tandem ? et mihi quid nunciat ?

Joc. Venit ex Corintho, patrem tuum nunciaturus
Non amplius vivere Polybum, sed esse mortuum.

975

Oed. Quid dicis, hospes ? Tu ipse mihi *rem* indica.

Nun. Si hoc primum oportet me disertè dicere,
Scito eum per mortem abiisse *ad inferos*.

Oed. Dolisne an morbi *alicujus* commercio ?

Nun. Parvum momentum vetera sopit corpora.

980

Oed. Morbis, ut videtur, miser consumptus est.

Nun. Et longo etiam, quod emensus est, temporis spatio.

Oed. Heu ! heu ! quid ergò, uxor, respiciat aliquis
Fatidicas Delphis aras, aut in æthere

Clangentes aves, quibus auctoribus ego
Peremturus eram patrem meum ? ille verò mortuus
Conditus est jam sub terrâ, atque ego hîc sum,
Nullo in eum ense stricto ; nisi forte mei desiderio
Contabuit, adeoque sic a me occisus dici possit.
Sed quæ data sunt simul *omnia* auferens oracula,
Jacet apud inferos Polybus, nullius pretii *oracula*.

985

990

Joc. Annon ego ista tibi prædixi pridem ?

Oed. Dixisti : at ego metu transversus agebar.

Joc. Ne post igitur horum aliquid in animum admiseris.

Oed. Et quomodo matris thalamum non me fugere oportet ?

995

Joc. Quid metuere debeat homo, cui fortuna
Cedit dextrè ? Providentia autem nullius rei est certa.
Temerè optimum est vivere, ut quisque possit.

Tu verò propter matris ne vereare thalamum,

Multi enim jam per somnium mortalium

1000

Cum matre concubere : sed ista qui
Nihili esse ducit, facillimè vitam agit.

Oed. Rectè hæc omnia tibi dicta forent,
Si non *adbuc* viveret genitrix ; at quando jam

Vivit, licet rectè loquaris, omnino cavendum est.

1005

Joc. Atqui magnus est oculus sepulchrum patris.

Oed. Magnus,

- Oed.* Magnus, intelligo: at quamdiu vivit, metûs est causa.
Nun. Quâ autem de muliere ita perterriti estis?
Oed. Merope, o fenex, quâcum Polybus habitavit.
Nun. Quid est, unde ea vos in metum conjicit? 1010
Oed. Divinum *et* atrox oraculum, o hospes.
Nun. Potestne dici? an nefas est alterum scire?
Oed. Imò maximè: dixit enim Loxias olim
Fore ut concumberem cum meâ ipsius matre, et
 Paternum sanguinem manibus meis haurirem. 1015
 Quapropter Corinthus a me olim
 Procul derelicta est, feliciter sane, sed tamèn
 Parentum oculos suavissimum est cernere.
Nun. An ista metuens inde abiisti exul?
Oed. Patrisque cavens ne occisor essem, fenex. 1020
Nun. Cur igitur ego te hoc a timore, o rex,
 Benevolus cum tibi advenerim, non libero?
Oed. Atqui gratiam dignam *meritis* a me acceperis.
Nun. Profectò hanc maximè ob causam veni, ut,
 Meo tuas ad ædes adventu, aliquid benè facerem. 1025
Oed. At nunquam parentes aditurus sum meos.
Nun. O fili, manifestè apparet te nescire quid agis.
Oed. Quomodo, o fenex? per Deos doce me.
Nun. Si ob hæc fugis domum redire.
Oed. Metuo sanè ne mihi Phœbus evadat veridicus. 1030
Nun. An *metuis*, ne quid piaculi a parentibus contrahas?
Oed. Hoc ipsum, fenex, hoc me semper territat.
Nun. Nostin' denique te non cum jure metuere?
Oed. Quidni *cum jure*? Siquidem his parentibus natus sum.
Nun. Quia *nempe* Polybus te nihil attingat genere. 1035
Oed. Quid narras? annon Polybus me genuit?
Nun. Nihilo magis *te genuit* quam hic vir, sed æquè *uterque*.
Oed. At quomodo qui genuit par sit non gignenti?
Nun. At neque te genuit ille, neque ego.
Oed. Quare igitur me filium nominabat? 1040
Nun. Dono te olim meis a manibus eum accepisse scito.
Oed. Siccine me ab aliâ *acceptum* manu amavit?
Nun. Pristina nam illi hoc persuaserat liberorum inopia.
Oed. Tu verò emptum me *aliunde*, an genitum ex te ei dedisti?
Nun. *Dedi* inventum nemorosus Cithæronis in recessibus. 1045
Oed. Peragrabas verò cur hosce locos?

Nun. Ibi

- Nun.* Ibi montanis gregibus præfectus eram.
- Oed.* Pastor itaque eras, et erro mercenarius.
- Nun.* Tuus quidem, o nate, servator illo tempore.
- Oed.* Quid autem mali mihi acciderat, cum me sustulisti? 1050
- Nun.* Pedum articuli tuorum testimonium præstabunt.
- Oed.* Hei mihi! quid hoc vetus commemoras malum?
- Nun.* Solvo te habentem perforatas pedum summitates.
- Oed.* Atrox sane dedecus cunabulorum pertuli.
- Nun.* Ab hoc casu nomen fortitus es, quod habes. 1055
- Oed.* O per Deos, a patre an a matre dic mihi?
- Nun.* Non novi: qui autem te mihi dedit, me meliùs scit.
- Oed.* An et ab alio me accepisti, nec ipse casu nactus es?
- Nun.* Non: sed pastor alius tradidit mihi.
- Oed.* Quisnam ille? an potes mihi dicere? 1060
- Nun.* Ex Laii pastoribus quidam vocabatur.
- Oed.* An ejus, qui rex hujus terræ olim fuit?
- Nun.* Maximè: ejus viri hic fuit pastor.
- Oed.* An ille vivit adhuc, videre ut queam?
- Nun.* Id vos populares hujus terræ optimè scire potestis. 1065
- Oed.* Vestrûmne quisquam est astantium propè
Qui novit pastorem illum, quem hic memorat,
Seu ruri eum, sive hîc in urbe conspicatus?
Indicate, nam hæc retegi tempus postulat.
- Cho.* Equidem arbitror neminem alium esse, quàm eum ex rure, 1070
Quem et videre tu quærebas priùs: verùm
Hæc omnium optimè Jocasta dixerit.
- Oed.* Uxor, nostin' illum quem modò
Venire cupivimus, quemque hîc dicit?
- Joc.* Quis, rogo, quem dicit? ne quid extimescas, 1075
Diçtaque temerè ne meminisse velis.
- Oed.* Non hoc fiat, ut, cum ego ceperim
Indicia talia, non proferam in lucem meum genus.
- Joc.* Ne per Deos, siquidem ullatenus tuæ vitæ
Curam geris, hoc exquiras. Sit satis me esse afflictam. 1080
- Oed.* Confide. Tu enim ne quidem si tertiâ ego
Ex matre tripliciter apparuero servus, eris deterior.
- Joc.* Tamen obsequere mihi, quæso, ut ne hæc facias.
- Oed.* Non faciam, quin ista exquiram clare.
- Joc.* Atqui sentiens recte optima tibi dico. 1085
- Oed.* Sed hæc optima dudum mihi molesta sunt.

Joc. O

1054. Documenta sate illa nactus sum, puer
non est quod, scilicet, iudicet.

- Joc.* O infauste, utinam haud unquam scias, qui sis.
Oed. Venietne aliquis et adducet pastorem mihi?
 Hanc autem finite opulento lætari genere.
- Joc.* Heu, heu, miser. Hoc enim te *nomine* queo 1090
 Solo appellare, nulloque posthac alio.
- Cho.* Quid, Oedipe, sic uxor abiit feroci
 Concita dolore; metuo ne
 Ex hoc silentio in aliquod prorumpat malum.
- Oed.* In quod volet, prorumpat: at meum ego 1095
 Exiguum licet sit genus, volam cognoscere.
 Fortasse eam (nam, ut mulier, spiritus altos gerit)
 Ignobilis mei generis pudet.
 Ego verò me fortunæ filium judicans,
 Quamdiu hæc favet, hanc infamiam nihil morabor. 1100
 Ex hac enim matre nata sum, cognati autem
 Menses me parvum et magnum constituere.
 Talis ergo cum sim natus, non animatus aliter ero unquam
 Meum ut non perdiscam, quale sit, genus.

ANTISTROPHICA. strophe I.

- Cho.* Si quidem vates ego sum *verus*, 1105
 Et animo *rerum* haud ignarus,
 Non, per Olympum, totâ imperitus nocte
 Cithæron non eris
 In craftinam lucem,
 Quin dicas te et popularem 1110
 Oedipi et nutritorem et
 Matrem, et celebrere choreis
 A nobis, ut qui grata feras
 Meis tyrannis.
 O jaculator Phœbe, 1115
 Tibi sint hæc placita.

ANTISTROPHE I.

- Quis te, fili, quis te genuit
 Immortalium? nunquam filia
 Cum Pane montivago congressa
 Vel cum Phœbo te genuit? 1120
 Ili

Illi enim tractus montani
 Omnes *sunt* grati. An *te* Cyllenes rex
 Mercurius, an Bacchus
 Habitans summis in montibus
 Suscepit partum nymphis ex Heliconiis, 1125
 Cum quibus is permultum ludit.

I A M B I.

Oed. Si me oportet, cui nihil ante fuit commercii,
 Senes, conjicere, pastorem videre videor, 1130
 Quem quærimus dudum: senili enim
 Ætate convenit, et huic *Corinthio* æqualis est viro.

Maxime, qui ducunt, ut ministros
 Agnosco meos: sed tu me certiùs nosti,
 Ut qui alicubi pastorem fortasse videris. 1135

Cho. Novi, recte tenes. Laii enim hic erat,
 Ut quisquam alius, fidelis pastor.

Oed. Te primum rogo, Corinthie hospes,
 Num hunc dicis?

Nun. Hunc ipsum, quem intueris. 1140

Oed. Heus tu senex, huc veni, et dic
 Quæcunque te rogo. Tunc eras aliquando Laii?

Ser. Eram servus, non emptus, sed domi educatus.

Oed. Quod procurabas opus? tuaque quæ vita erat?

Ser. Greges sequebar maximam vitæ meæ partem. 1145

Oed. Quænam incolebas maxime loca?

Ser. Erat Cithæron, erat et vicinus locus *mea statio*.

Oed. Virum igitur hunc sine nosti, aut alicubi vidisti?

Ser. Quid rei gerentem? aut quem *mibi* refers virum?

Oed. Hunc, inquam, qui adest: numquid commercii tibi fuit cum eo?

Ser. Non memoria suggerit, ut citò queam dicere. 1151

Nun. Neque hoc mirum est, here: at ego clare

ignotum Ignota jam ei in memoriam reducam: nam satis scio

Eum meminisse, quando in Cithæronis locis
 (Ille duobus quidem cum gregibus, ego autem uno) 1155

Verfabar cum hoc viro, tres totos,

A vere usque ad Arcturum, menses.

Hieme autem jam instante, mea in stabula ego

Agebam *pecora*, illeque in Laii septa.

- Quæ dico, suntne ita facta, an non? 1160
- Ser.* Vera dicis, etsi a longo temporis *interuallo*.
- Nun.* Age, dic jam: meministine te puerum mihi quendam
Dedisse, quem ut propriam sobolem ego educarem?
- Ser.* Quid est? quamobrem hanc rem interrogas?
- Nun.* Hic ille est, amice, qui tunc erat puer. 1165
- Ser.* Non *ibis* in malam crucem? non tacebis?
- Oed.* Ah, ne corrige, senex, hunc: tua enim
Correctore egent magis, quam hujus dicta.
- Ser.* Quid verò, optime here, deliqui ego?
- Oed.* Quod de puero nihil indicas, quem ille quærit. 1170
- Ser.* Nescit enim quod dicit, et frustra laborat.
- Oed.* Tu bonâ cum gratiâ non dices, sed malo accepto dices.
- Ser.* Ne, per Deos oro, senem me verberato.
- Oed.* Non aliquis ocyus hujus manus in tergum ligabit?
- Ser.* Infelix ego! sed quare? quid nosse vis? 1175
- Oed.* Puerumne huic dedisti, de quo mentio facta?
- Ser.* Dedi: utinam vero periissem hâc ipsâ die.
- Oed.* At eo tibi res redibit, nisi dixeris quod jure debes.
- Ser.* Multo etiam magis, si dixerò, peribo.
- Oed.* Vir hic, ut videtur, ad moras divortitur. 1180
- Ser.* Non ego fane: nam dixi me dedisse olim.
- Oed.* Unde acceptum? tuumne, an alterius?
- Ser.* Non meus erat, sed ab altero accepi.
- Oed.* A quo civium, et a quâ domo?
- Ser.* Ne per Deos, ne, here, plura quære. 1185
- Oed.* Periisti, si te hâc iterum interrogo.
- Ser.* Erat igitur quidam ex genere Laii.
- Oed.* Num servus, an propria illius proles erat?
- Ser.* Hei mihi! redactus sum eo, ut tristia mihi dicenda sint.
- Oed.* Et mihi audienda: tamen sunt audienda. 1190
- Ser.* Illius fane tum filius dicebatur: illa vero intus
Optime dixerit tua uxor, quonam modo se hâc habent.
- Oed.* An illa tradidit tibi?
- Ser.* Maxime, rex.
- Oed.* Cujus rei gratiâ? 1195
- Ser.* Ut eum perderem.
- Oed.* Misera, illane quæ pepererat?
- Ser.* Mali metu oraculi.
- Oed.* Cujus?

Ser. Daturus

Ser. Daturus neci suos parentes ferebatur.

Oed. Cur igitur huic tu feni dimiseras?

Ser. Misericordiâ commotus, here: in aliam terram
Putans latum iri, unde natus hic erat. At hic
Mala ad maxima servavit: si enim is es,
Quem hic dicit, fato infelici te natum scito.

1205

Oed. Heu, heu! Omnia jam eveniunt certa.

O lux, te jam extremùm aspicio:

Qui aperte natus sum ex iis, quibus non oportuit, cumque quibus
Non debui, verfor, quosque non debui, interfeci.

MONOSTROPHICA.

Cho. Heu, heu, genus mortalium, quam vos, quamdiu

1210

Vivitis, eodem in loco, quo nihil, numero!

Quis enim, quis homo plus

Felicitatis obtinet,

Quam quantum opinione concipit?

Eamque cum concepit, tamen corrui.

1215

Tuum igitur exemplum habens,

Tuam fortunam, tuam, inquam, o infelix

Oedipe, mortalium neminem beatum prædico;

Qui nimis feliciter arcu intento

Affecutus es omnigenam beatitudinem,

1220

(O Jupiter) qui perdidisti curvis armatam unguibus

Puellam (*Sphinga*) carmina canentem;

Aque morte terræ meæ propugnaculum sic extitisti,

Ex quo et rex nunc vocaris meus:

Et maximos honores adeptus es,

1225

Magnis in Thebis imperium obtinens.

Nunc autem, ut audio, quis te miserior!

Quis in ærumnis, quis in immanioribus malis

Magis cohabitavit vitæ vicissitudine?

O inclytum Oedipi caput!

1230

Cui magnus portus solus suffecit

Filio et patri sponso, ut laberentur.

Quomodo unquam, quomodo paterni

Te, miser, fulci ferre

Silentio potuere tam diu?

1235

Deprehendit tandem te invitum tempus omnia cernens;

* E 2

Damnatque

Damnatque inauspicatas pridem nuptias,
Teque genitorem, et genitum simul.
 O Laii nate,
 Utinam, utinam te nunquam viderem : 1240
 Deploro enim supra modum *te*
 Luctuosis vocibus.
 Ut vera *tamen* dicam,
 Recepique spiritum per te, et
Per te sopivi meos oculos. 1245

I A M B I.

Nun. O qui maximum in hac terra semper honorem obtinetis,
 Qualia opera audietis? qualia et videbitis? quantumque
 Capietis luctûs, siquidem serio adhuc
 Labdacidarum reveremini domum?
 Credo enim neque Istrum neque Phasin 1250
 Abluere posse et expiare hanc domum a malis, quæ
 Celat, quæque mox in lucem proferet
 Spontanea, et neutiquam coacta. Malorum vero
 Ea maxime dolent, quæ ultro accersuntur.

Cho. Deest quidem nihil, neque prius quæ novimus *malis*, cur non
 Sint acerbissima; ad illa vero quid ultra nuncias? 1255

Nun. Expeditissimum omnium dictuque et
 Intellectu *audi*. Mortuum est Jocastæ caput.

Cho. O miserrima! quid illi causæ erat?

Nun. Ipsa sibi causa *mortis* erat. E factis autem quod 1260
 Maxime doleret abest: non enim rem datur cernere.
 Tamen, quantum ego memoriâ valeo,
 Audies illius miseræ casus *acerbos*.
 Ubi enim irâ ardens ingressa est
 Ostium, accessit illico ad connubialem 1265
 Torum, comas lacerans utrâque manu.
 Ubi vero venit intro, conclusis foribus,
 Vocat Laium jam pridem mortuum,
 Mentionem vetusti faciens feminis, a quo
 Et ille peremptus esset, et se, quæ pepererat, reliquisset 1270
 Filio suo ad inauspicatam liberorum procreationem.
 Plorabat autem lætūm, ubi misera binos
 Ex viro viros, et liberos ex liberis peperisset.

Quinam

- Quinam vero ex hoc perierit, non amplius novi.
 Clamans enim irruit Oedipus, præ quo 1275
 Non licebat illius cernere malum.
 In eum autem huc illuc curfantem oculos intendimus;
 Ibat enim hastam a nobis postulans dari:
 Ubi conjugem non-conjugem, maternumque
 Inveniret duplex arvum, sui que et liberorum. 1280
 Furenti autem illi Deorum nescio quis indicat,
 Nullus enim nostrum fecit, qui aderamus prope.
 Graviterque exclamans, ut a quopiam incitatus,
 In geminas fores infiluit, calcibus, et funditus
 Evulsit cava claustra, et irruit cubiculum. 1285
 Ibi tum pensilem illius conjugem vidimus,
 Tortilibus suspendiis implicitam; ille vero
 Ubi videt eam, horrendum infremens miser,
 Laxat pendentem restim: postquam autem humi
 Jacebat misera, atrociam sane ex eo cernere licebat. 1290
 Cum enim avulisset ab illius vestibus aureas
 Fibulas, quibus erat culta,
 Raptis iis verberavit nervos orbium suorum,
 Talia dicens. se non visurum eam ultra,
 Neque qualia passus esset, nec quæ patraisset mala: 1295
 Sed lumine cassum posthac quos non fas esset
 Visurum, quosque desiderabat non agniturum.
 Talia accinens sæpe, nec tantum semel
 Laniabat oculos elevatis palpebris: cruentæque simul
 Pupulæ genas madefaciebant, neque remittebant. 1300
 Sanguinis humentes guttas, sed simul ater
 Imber cruoris, grandinis instar, fluebat.
 Et ista ab utroque manabant non uno solo mala,
 Sed viri et uxoris mista simul mala.
 Vetusita autem felicitas, quæ prius quidem 1305
 Felicitas jure vocata est, ea nunc hæc ipsa die
 Gemitus, noxa, mors, dedecus facta est: malorumque
 Quotquot sunt omnium nomina, nullum hic abest.
 Cbo. Nunc autem miser ille quo in malo versatur?
 Nun. Clamat ut fores aperiantur, et ut ostendat aliquis 1310
 Omnibus Cadmi civibus patris peremptorem,
 Matrisque, loquens impia, nec a me referenda:
 Ex terra hac ejecturum se nempe, nec amplius

OEDIPUS TYRANNUS.

Manfurum domi propriæ, sic obnoxium execrationi.
 Robore fane et ductore aliquo 1315
 Eget, infirmitas enim major quam quæ ferri queat.
 Ostendet autem et tibi; harum enim forium claustra
 Panduntur: Spectaculum autem videbis mox
 Ejusmodi, quod hosti misericordiam moveat.

ANAPÆSTI.

O atrox aspectu clades! 1320
 O atrocissima omnium, quas mihi
 Videre unquam contigit! Quæ te, o miser,
 Invasit infania? quis Genius, qui
 Majora maximis *malis*
 Tuæ infelici forti adjecit? 1325
 Heu, heu infelix! Verùm neque intueri
 Te possum, multa licet cupiam interrogare,
 Multa audire, multaque videre:
 Talem mihi horrorem incutis.
Oed. Hei, hei, hei, hei! 1330
 Heu, heu miser ego! ubi terrarum
 Feror infelix? unde mihi vox
 Advolavit eum impetu? *in curas sublata*
 O Fortuna, quonam exiluisti?
Cbo. In horrendum *malum*, nec auditu nec visu facile. 1335

PERICOMMATA. strophe I.

Oed. Io tenebrarum caligo mearum
 Detestabilis, ingruens, *in curas involuit*,
 Infanda, indomabilisque,
 Et nullum inventura finem! Hei mihi!
 Hei mihi iterum! quam sævus invasit me simul 1340
 Furorisque stimulus, et *improba* malorum memoria.

SYSTEMA I.

Cbo. Et fane nihil miri est, tot in malis
 Duplicem te luctum et duplicia ferre mala.

A N T I S T R O P H E 2.

- Oed.* Io! amice, tu enim meus
Curator adhuc *es* stabilis. 1345
Tu enim ades præsto, hujus
Cæci licet curam gerens. Heu, heu!
Non enim me lates: sed pulchre agnosco,
Quamvis tenebris involutus, tuam vocem tamen.

A N T I S Y S T E M A 1.

- Cho.* O crudelia executus! quomodo sustinuisti sic 1350
Oculos corrumpere? quis te impulit Deorum?

S T R O P H E 2.

- Oed.* Apollo, amici, Apollo erat *is*,
Qui graves hasce meas confecit misérias.
Verberavit autem suâ illum manu nemo, sed ego
Ipse infelix: quid enim attinebat me videre, 1355
Cui quidem videnti nihil erat *reliquum* visu suave?

S Y S T E M A 2.

- Cho.* Ita est, quemadmodum tu dicis.

S T R O P H E 3.

- Oed.* Quid mihi jam quod possim videre, aut
Amare, aut alloqui,
Adhuc restat, *aut* audire cum voluptate, amici? 1360
Ejicite me ex his locis quam celerrime,
Ejicite, o amici, *me* noxium admodum,
Devotissimum, atque etiam
Diis invisissimum *omnium* mortalium.

S Y S T E M A 2.

- Cho.* O miser ob intelligentiam tuam, calamitatemque simul, 1365
Quam vellem me nunquam cognovisse te!

A N T I S T R O P H E 2.

- Oed.* Pereat, quicumque fuit, qui sævo a vinculo
 Pedibus alligato aque cæde me
 Liberavit et servavit, haud *meo* gratificans
Animo: si enim tunc mortuus fuiffem, 1370
 Non effret amicis nec mihi tantus dolor.

A N T I S Y S T E M A 2.

- Cho.* Id factum et ego vellem.

A N T I S T R O P H E 3.

- Oed.* Tunc neque patris peremtor
 Extitiffem, neque fponfus a mortalibus
Illius vocatus effem, ex qua natus eram. 1375
 Nunc autem mifer fum, et impiorum filius,
 Generansque fimul, ex quibus eram genitus mifer.
 Et fi quid *ufquam* pejus est malo
 Malum, *id* fortitus est Oedipus.

A N T I S Y S T E M A 3.

- Cho.* Nefcio quomodo tua laudem confilia: 1380
 Præftantius enim foret tibi non omnino effe,quam cæcum vivere.

I A M B I.

- Oed.* Quod hæc quidem fic non optime confecta fint,
 Ne me doce, neque confule amplius.
 Ego enim nefcio luminibus oculatus quibus
 Patrem unquam afpicerem ad inferos profectus; 1385
 Neque adeo miferam matrem, quibus duobus a me
 Opera funt potiora fufpendio peracta.
 At liberorum fane facies erat defiderabilis
 Afpectu mihi, germinans ut hæftenus germinavit.
 Non omnino, meis faltem oculis unquam, 1390
 Neque hæc urbs, neque turris, neque Deorum

Simulacra

Simulacra sancta, quibus miserrimus ego
 Honestissime vir in Thebis enutritus,
 Privavi meipsum, ipse jubens
 Ut omnes pellerent impium illum, a Diis ipsis 1395
 Qui iudicatus esset pollutus, atque genere Laii.
 Hanc ego maculam cum meam indicaverim,
 Rectisne oculis hosce intueri poteram?
 Minime sane: sed et, si quo insuper
 Audiendi fons per aures obstrui posset, non temperâssem 1400
 Ab ea parte obstruere meum infelix corpus,
 Ut essem cæcusque et surdus *simul.*
 "Nam malorum sensu carere, dulce est."
 Io Cithæron! quare me accepisti? quare non acceptum
 Statim interfecisti? ut nunquam palam fecissem 1405
 Hominibus, unde natus essem?
 O Polybe et Corinthe, et patria
 (Ut dicta est) vetusta domus, quale tandem me
 Decus, ~~omnibus tectum malis~~, enutristis? *a verba mala legent*
 Nunc enim et ipse malus, et ex malis natus deprehendor.
 O vos tres viæ, et umbrosæ valles, 1411
 Sylvæque et arctus in trivio locus,
 Quæ meum sanguinem meis ipsius a manibus
 Bibistis, num mei meministis adhuc,
 Qualia opera apud vos patrârim? quæque dein huc profectus
 Commiserim? O Nuptiæ, Nuptiæ, 1416
 Genuistis nos, et postquam genuistis, iterum
 Remisistis idem semen, et in lucem tulistis
 Patres, fratres, liberos, sanguinem cognatum,
 Sponsas, uxores, matresque, et quotquot 1420
 Turpissima inter homines opera censentur.
 Sed ("non enim loqui honestum est ea, quæ facere turpe")
 Quam celerrime per Deos foris me alicubi
 Abcondite, vel occidite, vel in mare
 Abjicite, ubi non amplius aspiciatis. 1425
 Ite et dignemini miserum virum tangere.
 Parete, ne vereamini: mea enim mala
 Nullus valet, præter me, ferre mortalium.

- Chp.* At commodum adest Creon, qui *ea*, quæ petis,
Faciens, et consulens ritè: nam
Ille solus relictus est tui loco hujus terræ custos. 1430
- Oed.* Hei mihi! quid ergo ad eum loquemur?
Quæ apud eum mihi fides jure potest esse? nam
In eum prius omnino repertus sum malus.
- Cre.* Non ut derisor, Oedipe, veni
Nec priora exprobraturus mala:
Sed si mortalium non reveremini
Genus, omnia saltem alentem flammam
Supremi solis vereamini, ne tale piaculum
Intestum sic exhibeatis, quod neque terra
Nec imber cœlestis neque lux ipsa perferet. 1440
Sed quam celerrime in domum auferte,
“Cognatos enim cognatorum maximè videre
“Solosque audire pium est mala.”
- Oed.* Per Deos, quoniam meam opinionem fefellisti,
Qui vir optimus veneris ad me virum pessimum,
Obtempera mihi; tui enim, non mei causâ, loquar. 1445
- Cre.* Quid est quod ita me enixè petis?
- Oed.* Ejice me ex hac terra quam celerrimè, ubi
Mortalium neminem coram alloqui possim. 1450
- Cre.* Fecissem id, (hoc certo scias) nisi a Deo
Prius vellem cognoscere quid faciendum esset.
- Oed.* At illius omnis patet sententia dudum,
Parricidam me impium quod perdere oporteat.
- Cre.* Sic illa dicta sunt quidem, tamen, ut præsens postulat 1455
Necessitas, melius est discere quid faciendum.
- Oed.* Itane ergo pro viro miserrimo Deum consulitis?
- Cre.* Etenim tu nunc facis, ut Deo habeatur fides.
- Oed.* At hoc tibi mandoque et adhortor,
Ut ei, quæ domi jacet, sepulchrum, quale vis ipse, 1460
Pares (etenim sic pro tuis rectè facis)
Me verò non in posterum postulet hæc
Paterna civitas viventem inquilinum habere:
Sed sine me habitare in montibus, ubi meus
Vocatur hic Cithæron, quem materque mihi 1465
Paterque statuere viventes proprium sepulchrum,
Ut ab iis, qui me perdere voluerunt, moriar.
Namque hoc novi, me neque morbum
Nec

Nec aliud quidpiam perdere potuisse: neque enim unquam
 Mort^{destinatus} conservatus essem, nisi ad aliquod atrox malum.
 At fata nostra, quocunque eunt, eunto. 1471

Liberorum autem, qui quidem mares sunt, ne mihi Creon
 Suscipe curam; viri sunt, ut nulla
 Unquam penuria victus ~~ex~~ opprimat, ubicunque fuerint.
 Miseras verò et infaustas virgines meas, 1475

Quibus nunquam mea posita est cibi
 Mensa absque hoc viro; sed quæcunque ego
 Tangebam, illorum omnium *illæ* semper participes erant.
 Eas te mihi curare *volo*, et maximè me manibus
 Tangere finito, et simul mala lugere. 1480

Vade, o rex,
 Vade, o generosa stirps: manibus si attigero,
 Putabo me tenere eas, ut cùm cernerem.
 Quid dico?

Nunquid audio per Deos alicubi charas mihi filias 1485
 Lachrymis madentes? et mei misertus Creon
 Misit mihi charissima pignora ex liberis meis?
 Quid, *inquam*, dico?

Cre. *Vera* dicis. Ego enim sum ille, qui hæc tibi præbeo,
 Sciens istam oblectationem, quam pridem habebas. 1490

Oed. At felix sis admodum: et te viam ob hanc
 Deus custodiat meliùs, quàm me.
 O filiae meæ, ubi estis? huc adeste, venite
 Ad hasce meas fraternas manus;
 Quæ genitoris vestri vobis priùs nitentes 1495
 Oculos sic cernere procurârunt.

Qui vobis, o filiae, neque videns neque audiens
 Pater extiti, unde ipse natus eram.
 Et vos desleo, (intueri enim non possum)
 Considerans quod restat acerbæ vitæ, 1500
 Quam vos vivere inter homines oportebit.
 Quos enim civium adibitis cætus?

Quæ festa, unde non cum fletu
 Domum reversuræ sitis pro spectandi voluptate?
 Ast ubi jam ad nubilem veneritis ætatem, 1505
 Quis ille erit, qui *ita* abjiciet liberos,
 Ea dedecora suscipiens, quæ meis
 Parentibus tuisque simul adhærent nocumenta?

Quid enim malorum adest? Patrem pater
 Vester peremit, matrem subegit 1510
 Unde ipse fatus erat, et ex iisdem
 Suscepit vos, unde ipse natus est.
 Hæc audietis probra. Et quis deinde ducet?
 Ne unus quidem est, o filiæ. Sed profus
 Steriles vos mori et inuuptas necesse est. 1515
 O fili Menecei, quoniam solus pater
 Hisce relictus es, (nos enim duo, qui genuimus,
 Perimus) ne has, *precor*, negligas
 Pauperes, viris nudas, cognatas tuas, vagabundas,
 Nec eas æquaveris meis malis. 1520
 At miserere earum, cum tam parvulas esse videas,
 Omnibus derelictas, nisi tuas quod attinet ad partes.
 Annue, o generose, manumque tuam porrige.
 Vos autem, o filiæ, si per ætatem jam saperetis,
 Multis monerem; nunc verò hoc precemini mihi, 1525
 Ubicunque *vobis* est agenda vita, vitam ut meliorem
 Vos nanciscamini, quam qui vos genuit pater.

T R O C H Œ I.

Cre. Satis est tot effudisse lachrymas. Sed i intra testum.
Oed. Parendum est, etsi nihil suave.
Cre. "Omnia tempestiva sunt pulchra." 1530
Oed. Scis quid nunc velim?
Cre. Dices, et audiens tum sciam.
Oed. Ut me terræ hujus ab ædibus releges *volo*.
Cre. Hoc petis me, quod Dei donum est.
Oed. Sed ego Diis sum invisissimus. 1535
Cre. Ergo consequeris id statim.
Oed. Verumne dicis?
Cre. *Verum.* Quæ enim non sentio, non soleo frustra loqui.
Oed. Abduc me jam nunc hinc.
Cre. Vade igitur liberosque mitte. 1540
Oed. Neutiquam omnes mihi auferas, *rogo*.
Cr. Ne obtinere cuncta postules;
 Etenim quæ prius obtinuisti, non tibi per omnem vitam ad-
 hæserunt.

Chc. O

Cho. O patriæ Thebes *meæ* inquilini, aspiciite; h'c Oedipus,
Qui inclyta Sphingis noverat ænigmata, optimusque vir fuit,
Qui non favorem civium nec fortunas respexit.
In quantam *modo* procellam acerbæ calamitatis incidit!
“ Proinde tu mortalis extremam illam
“ Diem respiciens, neminem beatum dicere *memento* priùs
“ Quàm vitæ terminum transierit, nihil mali patius.” 1550

PERSONÆ

P E R S O N Æ F A B U L Æ.

O E D I P U S.

A N T I G O N E.

H O S P E S E R R A N S.

C H O R U S S E N U M A T H E N I E N S I U M.

I S M E N E.

T H E S E U S.

C R E O N.

P O L Y N I C E S.

N U N C I U S.

Proloquitur O E D I P U S.

OEDIPUS COLONEUS.

OEDIPUS, ANTIGONE, HOSPES,
CHORUS.

I A M B I.

- Oed.* **O** Cæci senis filia Antigone, ad quænam
Loca, aut quam urbem pervenimus?
Quis exfulem Oedipum hodie
Exiguus excipiet donis?
Modicum petentem, et adhuc modico
Minus accipientem; atque id tamen mihi sufficit. 5
Nam ut boni consulam, ærumnæ me et longa ætas
“Docent, et præterea generosa animi patientia.”
Sed, o filia, si hominem quenquam vides
Aut apud confessus profanos, aut apud lucos Deorum, 10
Me siste, et colloca, ut audiamus
Ubi tandem loci fimus: nam hospites
A civibus discere convenit, quid agendum sit.
- Ant.* O miserande pater Oedipe, turres hic
Urbem cingunt, quantum procul videre licet. 15
Et locus sacer est, ut conjicio: nam
Lauro, oleâ, et vitibus crebris confitus est:
Et lusciniæ in locis interioribus frequentes canunt.
Huc confide in hoc impolito faxo; longam
Enim, ut vir senio confectus, jam confecisti viam.
- Oed.* Colloca nunc me et custodi cæcum. 20
- Ant.* Temporis diuturnitas quo tibi adfui comes
In causa est ut non necesse sit hoc me doceri.
- Oed.* Potesne mihi dicere quo loco constiterimus?
- Ant.* Athenas quidem novi, sed hunc locum non novi.
- Oed.* Nam hanc esse Atticam omnes viatores dixere nobis. 25
- Ant.* Sed quis hic locus sit, visne ut eam et exquiram?
- Oed.* Ita, filia, si quidem locus est habitabilis.
- Ant.* Est habitatus, sed arbitror non opus esse;
Video enim virum quendam prope ad nos accedere.
Oed. Hucne

- Oed.* Hucne accedentem et properantem? 30
- Ant.* Et quidem jam præsto adest: proinde, si quid
Voles, opportunum est quærere, nam vir jam adest.
- Oed.* O hospes, cognovi ex hac, quæ pro me
Et pro se videt, te opportunum nobis advenire
Spectatorem, ut dicas ea de quibus dubitantes hæremus. 35
- Hof.* Priusquam plura quæras, ex isto loco
Excede; nam tenes locum, quem nefas est attingere.
- Oed.* Quis ergo locus est? aut cui Deorum sacer?
- Hof.* Est locus, quem neque attingere nec habitare fas est;
Nam terribiles Deæ eum tenent, Terræ et Noctis filix. 40
- Oed.* Quarumnam nomen venerandum audiens invocare debeo?
- Hof.* Populus qui hîc habitat vocat eas Eumenidas
Omnia videntes; sed alia alibi pulchra sunt.
- Oed.* Utinam propitiæ hunc supplicem accipiant:
Nam ex hoc loco non excessero amplius. 45
- Hof.* Quid hoc rei est?
- Oed.* Signum ad calamitates meas pertinens.
- Hof.* Sed te abigere sine urbe prius consultâ
Non ausim, antequam indicavero quid facturus sim.
- Oed.* Per Deos obtestor, ne me talem mendicum indignum habeas
Quem de iis certiolem facias quæ te rogo. 51
- Hof.* Dic, non enim a me contemptus eris.
- Oed.* Quis igitur hic locus est, in quo constitimus?
- Hof.* Quæ quidem ego scio, ex me audies omnia.
Nam hic locus totus sacer est: tenet vero eum 55
Reverendus Neptunus, et ignifer Deus
Titan Prometheus: quemque calcas locum
Is vocatur, in hac terrâ, ærea via,
Urbiſ Athenarum arx; et vicina arva
Hunc equestrem Colonom jactant sibi 60
Præsidem esse, atque inde nomen
Commune habent omnes impositum.
Hæc ita sunt ut dico, hospes, non sermonibus
Celebrata magis, quam ipsâ experienciâ.
- Oed.* An aliqui in hisce locis homines habitant? 65
- Hof.* Certe et quidem ab hoc Deo denominati.
- Oed.* Regnumne quispiam hîc tenet, an penes multitudinem impe-
rium est?
- Hof.* Hæc loca a rege, qui urbi præest, gubernantur.

OEDIPUS COLONEUS. 49

- Oed.* Is vero quisnam est, qui viribus et sapientia dominatur?
Hof. Theseus vocatur prioris regis Ægei filius. 70
Oed. An non igitur aliquis ex vobis nuncius ad eum ibit?
Hof. Quid nunciaturus aut perfecturus hoc itineris suscipiet?
Oed. Ut suppeditans parùm, lucretur multum.
Hof. Quid opis a viro cæco afferri potest?
Oed. Quæ illi dicturi sumus, ea non cæca, sed videntia. 75
Hof. Nostin', o peregrine, quid facere debes ut errore ne labere?
 Si quidem es, ut videris, generosus, præter fortunam.
 Istic mane, ubi apparuisti, donec ego
 Popularibus, qui hic et non in urbe degunt
 Hæc nunciem: illi enim judicabunt, 80
 Utrum oporteat te manere, an hinc rursus discedere.
Oed. O filia, anne abiit jam hospes?
Ant. Abiit; licet igitur tibi, pater, jam tuto
 Loqui: nam ego sola ædsum.
Oed. O venerandæ Deæ, terribili aspectu, postquam 85
 Ego in vestra hic sede primum confedi,
 Ne Apollini et mihi parum sitis propitiæ,
 Qui cum mihi multa prænunciaret mala,
 Hanc prædixit post longum tempus requiem malorum fore,
 Ubi pervenissem in extremam regionem, ac Dearum 90
 Venerandarum sedem attigissem et hoc hospitium,
 Ibi me finiturum esse ærumnosam vitam,
 Cum lucro quidem eorum qui me reciperent,
 Cum damno vero eorum qui me eiecissent;
 Et confirmabat signa mihi horum eventura esse 95
 Vel motum terræ, vel tonitru, vel Jovis fulgur.
 Nunc vero cognosco, quod me hac via
 Haud dubie prosperum augurium a vobis
 Adduxit in hunc lucum: non enim temere factum est
 Quod, dum iter facio, primum in vos incidi, 100
 Et sobrius ad vos sobrias perveni, atque in hac veneranda
 Et impolita sede confedi. Quare mihi, o Deæ,
 Juxta oraculi vocem date hic vitæ
 Exitum, et catastrophæ tandem,
 Nisi adhuc non satis malorum habere videor, 105
 Qui sustinui gravissima ex humanis malis.
 Adeste, o dulces filiæ antiquæ Caliginis,
 Adsis, o quæ a magna Pallade nomen habes,

Athenarum nobilissima civitas.

Misereat vos hujus miserrimæ umbræ

110

Oedipi: non enim hoc meum pristinum corpus est.

Ant. Tace: jam veniunt quidam senes
Inspectores tuæ fedis.

Oed. Tacebo, et tu me ex via hac ducas,
Atque in luco occultes, donec cognoscam
Horum sermones: nam in explorando
Inest cautio eorum quæ agenda sunt.

115

ANTISTROPHICA. strophe 1.

Cho. Vide, quisnam erat; ubi moratur, ubi existit,
Extorris, ejectus, ille omnium
Hominum avidissimus?

120

Anne eum videtis? aspice;

Alloquere; ubi ubi es, oberrans,

Vagus quidem senex,

Neque incola. Nunquam enim

Accessisset ad inaccessum lucum

125

Dearum inexpugnabilium,

Quas exhorrescimus nominare,

Et præterimus, non aspicientes,

Sine sermone, non cogitantes de eis,

Voce tantum boni ominis

130

Emissa. Nunc vero aliquem venisse

Ferunt, nihil ista reverentem,

Quem ego circumspèctans per omne

Nemus nondum possum

Videre, ubinam moratur.

135

ANAPÆSTI.

Oed. Hic ego sum; voce enim video
Hoc quod a vobis dicitur,

Cho. Heu, heu,
Difficilis aspectu, difficilis et auditu.

Oed. Ne me consceleratum, quæso, aspiciate.

140

Cho. Jupiter propulsator! quisnam hic est senex?

Oed. Non valde suspiciendus

Ob summam fortunam, o terræ hujus præfides,

Et hoc re ipsa ostendo; non enim sic alienis

Oculis arrepsissem,

145

Nec a parva puella tam grandis ducerer,

ANTI

OEDIPUS COLONEUS.

51

ANTISTROPHE.

- Cho.* Heu, heu! proin oculus captus
 Natus es infelix, et
 Præterea fenex, quantum conijcere datur.
 Sed certe saltem, quantum in me quidem situm est, 150
 Non mihi imputabis has imprecationes; transis enim,
 Transis: Sed ne ad hoc
 Infandum accesseris nemo
 Herbidum, ubi crater
 Aqua plenus simul 155
 Dulcis potus fluento miscetur:
 Hoc, hospes infelix,
 Diligenter cura: transfer te, abi;
 Longa via arcet.
 Audisne, o ærumnose exul? 160
 Si sermonem aliquem habes quem mecum communicare cupis,
 Ex adytis ad confessum meum transgressus,
 Ex eo loco unde fas est,
 Loquere: prius vero te contine.

ANAPÆSTI.

- Oed.* Quid animi jam nobis erit, filia? 165
Ant. "O pater, civium moribus nos necesse attemperare est,
 "Et cedere illis oportet nullo monitos verbo."
Oed. Nunc me igitur apprehende.
Ant. Apprehendo quidem.
Oed. O hospites, ne quæso injuriâ afficiar, 170
 Cum vobis obtemperans ex hoc loco transeam.
Cho. Minime: nam te ex isto loco,
 O fenex, invitum abducat nemo.

MONOSTROPHICA.

- Oed.* Ulterius igitur adhuc progredior?
Ant. Procede longius. 175
Oed. Adhucne?
Cho. Promove, puella,
 Ulterius, tu enim audis.
Ant. Sequere huc, sequere infirmo
 Pede, pater, quo te duco; sustine hospes 180
 In hospite terra, o miser,
 Quod civitas odiosum deit,
 Idem et tu odisse, atque colere quod ipsa colit.

- Oed.* Duc igitur me, filia, atque locis me
Sistito licitis, unde alternas exaudire, ac 185
Reddere voces fas finit, " ut ne
" Dura cum Necessitate bella geramus."
- Cho.* Istic confite, neque extra saxi, quod ex adverso est,
Viam pedem amplius promoveas.
- Ant.* Siccine? 190
Cho. Satis est, inquam.
- Cho.* An federe debeo?
Cho. Oblique in summo
Lapide, modice te inclinans.
- Ant.* Pater, hoc meam officium est, ita placide 195
(Hei mihi!)
Gradum gradui aptare,
Dum senile tuum corpus
In manum hanc amicam inclinas.
- Oed.* Heu infelicem calamitatem! 200
- Cho.* Miserande senex, quando nunc acquiescis,
Dic, mortalium quis te genuit?
Quis es qui ita miser ductaris?
Quanam tibi patria est?
- Oed.* O hospites, extorris sum: sed ne, quaeso. 205
- Cho.* Quare hoc dicis, senex?
- Oed.* Ne me interrogas quis sim,
Neque ulterius procedas inquirendo.
- Cho.* Quid hoc rei est?
Oed. Calamitosum genus. 210
- Ant.* Narra, quaeso.
Oed. Hei mihi, filia, quid dicam?
- Cho.* Ex quo femine natus es,
Dic, hospes, de patre.
- Oed.* Heu, filia, quid mihi accidet? 215
- Ant.* Non vetere effari; extrema jam mala sustines.
- Oed.* Atqui dicam; non enim eclare possum.
- Cho.* Nimium differs, edere propera.
- Oed.* Laiŕne fatum quendam nôstis?
- Cho.* Eheu, eheu!
- Oed.* De genere Labdacidarum? 220
Cho. O Jupiter!
- Oed.* Infortunatum Oedipum!
Cho. Tunc ille Oedipus?
Oed. Ne

OEDIPUS COLONEUS. 53

Oed. Ne metuas, quod mecum nunc sermōnes conferas. 225

Cbo. Hei, hei, hei!

Oed. O me miserum!

Cbo. Ah, ah!

Oed. O filia, quid nobis accidet?

Cbo. Excedite, abite ex hac regione. 230

Oed. Cæterum, quæ promissistis, ubi ea manebunt?

Cbo. Non meretur pœnam divinam,
Qui injuriâ affectus ulciscitur.
Et fraus pro fraude
Retributa, autori 235

Laborem, non gratiam refert.

Tu vero ex his locis

Digressus abi rursus meâ terrâ exiliens,

Ne quam necessitatem amplius

Urbi meæ afferas. 240

Ant. O hospites venerantes honestatem, quoniam

Senio confectum patrem meum

Non sustinetis, de factis

Non voluntariis audientes vocem,
Saltem mei infelicis, obsecro, 245

O hospites misereatur, quæ pro meo

Patre comprecor, non pulchris

Vos intuens oculis,
Sed quasi aliqua ex sanguine

Vestro prognata precor ut hunc miserum 250

Revereamini: nam in vobis tanquam in Deo

Spes nobis posita est. Sed agite, ne denegate

Insperatum beneficium:

Per omne quod tibi charum ex te precor,
Sive natus, aut ratio, aut officium, sive Deus. 255

“ Non enim, sedulo considerans, videas mortaliū

“ Quenquam, qui si trahat Deus, possit effugere.”

I A M B I.

Cbo. At scito, filia Oedipi, quod teque pariter
Miseremur, et hunc ob calamitatem:
Sed iram Deorum timentes, non possumus 260

Dicere aliud præter quæ dicta sunt jam vobis.

Oed. Quid igitur famæ, aut honesto nomini

Utilitatis inest, si vana effluat?

Quid,

- Quid, si Athenas has aiunt pientissimas
 Esse, solasque malis affictum hospitem 265
 Servare posse, et solas opem ferre posse?
 Sed ubi hæc sunt mihi? qui sedibus
 Ex hisce me submotum deinde pellitis,
 Nomen solum timentes: non enim hoc
 Corpus meum, neque opera *metuitis*, quoniam opera mea 270
 Passus sum potius quam perpetravi:
 De matre si dicere, deque patre necesse sit,
 Quorum causâ me abhorres, hoc ego
 Pulchre novi: quomodo enim malus sum,
 Qui injuriam ante passus, feci vicissim? adeo ut si sciens 275
 Fecissem, ne sic quidem censerer malus.
 Nunc autem imprudens eo, quo veni, veni.
 A quibus vero passus sum ante, *illi* scientes perdiderunt.
 Quare, hospites, vos per Deos supplex precor,
 Quando ex illo loco vobis obtemperans cessi, ut me servetis:
 Et, ne Deos honorantes deinde pro Diis 281
 Fortunam omnino habeatis, absit hoc: sed credite
 " Respicere quidem Deos pios homines,
 " Respicere quoque impios; neque adhuc quenquam
 " Impiorum pœnam divinam effugisse." 285
 Inter quos impios ne tu felices confundas
 Athenas, facinoribus impiis subserviens:
 Sed, supplicem ut, fide datâ, accepisti, ita
 Serva me ac tuere; neque hoc caput
 Ærumnis oppressum intuens, contumeliâ affeceris. 290
 Venio enim sacer piusque, et ferens
 Emolumenta civibus hisce *magna*: cum vero dominus
 Aderit vester, quisquis est hîc princeps,
 Tunc audiens *ex me* omnia *illi explicanti* scies: tu interea
 Precor ab impiis tibi temperes opprobriis. 295
Cho. Revereri quidem, o senex, tua argumenta
 Valde necesse est; sermonibus enim
 Non comprehensa sunt brevibus; sufficit vero
 Hujus terræ principes hæc pro me dispicere.
Oed. At ubi est regionis hujus rex, hospites? 300
Cho. Paternam urbem habitat: sed nuncius ipsum,
 Qui et me huc accivit, abiit vocaturus.
Oed. An putatis eam reverentiam

OEDIPUS COLONEUS. 55

Aut curam hominis cæci habiturum, ut non gravatim veniat?

Cho. Quidni? tuum simulatque nomen audierit. 305

Oed. Quis vero est, qui ei hoc nunciabit?

Cho. Longa est via: multa autem euntium dicta
Solent dispergi, quæ ille audiens
(Confide) aderit: tuum enim, o fenex, admodum
Nomen dimanavit ad omnes, ut licet lentus 310
Dormiat, tuo nomine audito huc venturus sit citus.

Oed. Sed faustus veniat suæque ipsius urbi,
Mihique: quis enim bonus non est sibi ipsi amicus?

Ant. O Jupiter, quid dicam? Quid cogitem, pater?

Oed. Quid est, o filia Antigone? 315

Ant. Video mulierem

Prope ad nos venientem, grandi
Equo vectam, et capite solem arcens
Galerus ei faciem Thessalicus cingit.
Quid dicam? 320

An est ea quam puto? an non est? an animo fallor?

Et aio, negoque, nec quid dicam scio

Misera.

Non alia est: hilaris oculorum aspectu
Adblanditur mihi accedens, indicatque quod 325
Solius hoc est clarum Ismenes caput.

Oed. Quid dixisti, nata?

Ant. Filiam tuam, meamque me videre

Sororem: sed statim ex voce cognoscere licebit.

Ism. O geminus patris et fororis mihi 330

Dulcissimus affatus, quam ægre vos

Repertos nunc præ dolore ægre aspicio!

Oed. O filia, venisti?

Ism. O pater miserabilis aspectu!

Oed. O fata mecum ex eodem sanguine! 335

Ism. O miserrima vivendi ratio!

Oed. Filia, apparuisti?

Ism. Non quidem sine labore meo.

Oed. Attinge me, o filia.

Ism. Amplector duos simul. 340

Oed. Hancne et me quæque?

Ism. Et me infelicem tertiam.

Oed. Filia, cur huc venisti?

Ism. Tuam

- Ism.* Tuam ob curam, pater.
- Oed.* Meine desiderio? 345
- Ism.* Et ipsa, ut nuncia essem, veni
Cum servo hoc unico fideli.
- Oed.* Fratres autem tui juvenes laboribus apti ubinam sum? 345
- Ism.* Sunt quidem ubi sunt: atrocia vero inter eos modo sunt exorta.
- Oed.* Quam sunt profus illi Aegyptiis legibus 350
Ingenio similes atque vivendi modo!
Ibi enim viri in ædibus
Sedent telam texentes, uxores vero
Foris quæ ad victum pertinent, comparant semper:
Sic, ex vobis, o liberi, quos par erat labore isto occupari, 355
Hi domi velut teneræ sedent virgungulæ:
At vos vice illorum graveis causâ meâ
Perfertis ærumnas miseræ. Et hæc quidem ex quo ab puerili
Defuit educatione, et firmavit corpus *justis viribus*,
Semper nobiscum infelix pererrans 360
Senem *me* ducit; frequenter et per horridam
Sylvam jejuna nudipesque vagans;
Multisque imbribus folisque ardoribus
Afflicta misere, posthabet domestici
Victûs *commoda*, pater si modo victum paret. 365
Tuque, o filia *Ismene*, egressa es patri
Oracula afferens omnia clam *civibus* Cadmeis,
Quæ de hoc corpore data erant, custosque mei
Fidelis extitisti, cum terrâ pulsus eram.
Et nunc rursus quem nuncium, *Ismene*, patri 370
Affers? quænam te profectio domo excivit?
Venis enim utique non vacua, hoc ego certo
Scio, quin semper pavorem mihi nuncies aliquem.
- Ism.* Ego quas passus sum, pater, misérias, 375
Quærens ubi commoratus esses,
Missas faciam: (bis enim dolere non volo
Ferendoque et iterum memorando)
At quæ tuorum infelicium natorum mala
Nunc sunt, ea nunciatum veni.
Prius enim hæc inter eos orta lis est, *Creontine* 380
Solum concederent, nec inquinarent urbem,
Cum ratione considerantes veterem generis labem,
Quæ tuam occupavit miseram domum.

OEDIPUS COLONEUS. 57

Nunc autem ex Deorum aliquo, et ex scelestâ mente

Incessit ter infelices contentio mala, 385

Quis regnum consequatur potentiamque tyrannicam,

Et ille junior, et altero natu minor

Natu priorem Polynicem throno

Privavit, et e patria egit.

Ille vero (ut fama apud nos vulgi obtinet) 390

Cavum Argos profectus exul, adjungit

Novosque affines, et amicorum sociam manum,

Ut qui statim Argos vel Thebanorum solum

Pœnis deprimeret, vel ad astra tolleret.

Nec hæc verba sunt tantum, vel numerus, pater, 395

Sed facta atrocità: tuorum vero quando Dii

Laborum miserturi sunt, nequeo dicere.

Oed. An nunc spem habes aliquam, Deos mei

Curam habituros, ut consequar salutem?

Ism. Habeo ego quidem, pater, et ex oraculis modo datis. 400

Oed. Quibus? quid oraculo responsum est, filia?

Ism. Fore aliquando, ut cives illic te requirant

Mortuum viventemque salutis causâ.

Oed. Quis tali a viro successum capiat suum?

Ism. In te suum fitum esse dicunt robur. 405

Oed. Quando amplius non sum, tunc ego ero vir?

Ism. Nunc autem Dii te erigunt, prius autem perdiderunt.

Oed. Senem vero erigere frivolum est, qui juvenis concidit.

Ism. Atqui scito Creontem tibi ob hæc

Venturum brevi, et non longo tempore. 410

Oed. Quidnam facturus est, filia? expone mihi.

Ism. Ut te terram prope Thebanam sistant, utque
Compotes fiant tui, neque tamen terræ fines intres.

Oed. Quid autem utilitatis capient ex me foras jacente?

Ism. Illis sepulcrum tuum, si eo frustrantur, grave est futurum. 415

Oed. Sine Deo, quis hoc vi mentis sola cognoscat?

Ism. Ob hanc causam igitur te locare

Ad limites terræ volunt, neque in eo loco ubi tui juris sis futurus.

Oed. An me recondent etiam Thebano pulvere?

Ism. At non patitur te tuus cognatus sanguis, o pater. 420

Oed. Nunquam ergo me redigant in suam potestatem.

Ism. Erit aliquando hoc Thebanis grave.

Oed. Quanam, o filia, superveniente causâ id fiet?

V O L. II.

* H

Ism. Tuam

OEDIP. COLON:]

- Ism.* Tuam ob iram, ubi ad busta constiterint tua.
- Oed.* Quæ autem dicis, a quo audita dicis, filia? 425
- Ism.* Ex viris legatis, ab Delphica reversis ara.
- Oed.* Et istud de nobis Phœbus prædixit?
- Ism.* Sic aiunt, qui Thebas rediere.
- Oed.* Et filiorum uter meorum audivit hæc?
- Ism.* Uterque pariter, et norunt probe. 430
- Oed.* Et ista cum audierint pessimi,
Præ meo desiderio præponunt tyrannidem.
- Ism.* Doleo hæc audiens ego, perfero tamen.
- Oed.* At Dii illis neque fatalem
Extinguant, quæso, contentionem, inque me finis 435
Consistat illis prælii hujus,
Quo nunc tenentur, et in se arma inferunt.
Ut neque qui jam sceptrâ soliumque tenet,
Ibi maneat, neque qui exul, in urbem
Redeat unquam denuo; qui me parentem 440
Adeo ignominiose patria expulsam
Non retinuerunt, nec tutati sunt; sed loco motus
Ab ipsis ejectus sum, et renunciatus exul.
Sed dixeris, quod volenti hoc mihi tunc
Urbs donum merito dederit. 445
Non ita est: nam statim primo die
Cum ferveret animus, et dulcissimum mihi
Effet mori, lapidibusque obrui,
Nemo comparuit, qui meam expleret cupiditatem.
Tandem vero cum jam omnis dolor molitus esset, 450
Et cum vidissent animum exæstantem graves a me
Pœnas sumfisse priorum delictorum,
Tum jam me longo moratum tempore
Urbs hæc me vi me eiecit ex terra: illi vero
Patris pulchra soboles patri opem ferre valentes, afferre 455
Noluerunt, verum ob parvulum dictum
Exul illis atque mendicus foras vagor:
Et a virginibus his (quantum sexus
Earum permittit) et vitæ alimoniam habeo,
Et loci securitatem, et generis subsidium. 460
At illi, patre postposito, legerunt thronos
Et sceptrâ regere, tyrannidemque terræ.
At nunquam me fortientur auxiliatorem,
- Neque

OEDIPUS COLONEUS. 59

- Neque Thebano regno unquam
 Prospere fruuntur. Hoc ego novi, hujusque 465
 Oracula audiens, simulque reputo mecum
 Vetera responsa, quæ mihi Phœbus edidit olim:
 Mittant proinde Creonta, qui me
 Quæritet, vel si quis alius in urbe potens est.
 Si enim vos, o hospites, velitis mihi, 470
 Cum his venerandis civium-rectricibus Diis,
 Auxilio adesse, huic quidem urbi magnum
 Sospitorem comparabitis, meis autem inimicis labores:
Cbo. Dignus sane es, Oedipe, misericordia
 Ipseque, tuæque filia: quoniam vero huic terræ 475
 Servatorem te verbis promittis,
 Admonere te volo de commodis.
Oed. O charissime, adjutor sis mihi omnia facere parato.
Cbo. Statue igitur piaculare sacrum deabus ad quas
 Primus venisti, et quarum calcasti solum. 480
Oed. Quibus modis? O hospites, docete *me*.
Cbo. Primum quidem sacra perenni ex
 Fonte libamina affer puris tangens manibus.
Oed. Quid deinde, postquam libamen illud integrum accepero?
Cbo. Crateres sunt, artificis periti opus, 485
 Quorum capita et ansas corona cingito utrinque prominentes.
Oed. Frondibusne viridibus? an filis? aut quo modo?
Cbo. Ove juvencula detractam novam lanam accipe.
Oed. Esto. Quod vero reliquum, quæ me expedire convenit?
Cbo. Libationes effundere conversum ad primam auroram. 490
Oed. An hisce fundam poculis, de quibus locutus es?
Cbo. Aquam de tribus fontibus, novissimumque totum *funde*.
Oed. Quo plenum hoc apponam liquore? doce et hoc.
Cbo. Aqua et melle: vinum ne addideris.
Oed. Cum hæc frondosa terra acceperit, quid tum? 495
Cbo. Ter novem ipsi ramos ambabus manibus
 Oleæ offerens, has simul funde preces.
Oed. Hæc cupio audire, maxima enim sunt.
Cbo. Quemadmodum eas vocamus Eumenidas, benevolo
 Ut pectore accipiant supplicem, serventque, 500
 Pete vel tu ipse, vel quivis alius pro te,
 Voce submissa, neque proluxa:
 Deinde nunquam te convertens. Hæc si feceris,

- Audacter tibi ego adfitero:
 Alias metuerem, o hospes, tibi. 505
- Oed.* O filiæ, auditisne hos incolas hospites?
Ism. Audivimusque, et quod factò opus est, impera.
Oed. Ego hæc obire non possum; impediior enim
 Duplici malo, virium defectu et cæcitate.
 Ex vobis vero altera accedens administret hæc: 510
 Sufficere enim arbitror, ut pro multis una
 Anima hæc accuret, si benevola aderit.
 Verum ocyus ea facite: tantum vero me
 Ne deserite; non enim valet meum corpus
 Desertum incedere, nec absque duce. 515
- Ism.* Sed ego eo hæc peractura; locum vero, quem
 Oportet me invenire, noscere volo.
Cho. Parte in altera istius, o hospes, luci: si qua vero
 Re indigebis, est, qui dicet, incola.
Ism. Discedo igitur ad hoc, Antigone; tu vero hîc 520
 Tuere patrem. Parentibus enim
 Neque si laboraverit aliquis, laboris debet meminisse.
- MONOSTROPHICA.
- Cho.* Grave quidem est, sopitum jam diu malum,
 O hospes, excitare;
 Tamen audire cupio. 525
- Oed.* Quidnam?
- Cho.* De miserando inexplicabili isto
 Dolore, quo confictaris.
Oed. Ne per hospitalitatem aperiās hoc
 Tuam, oro: turpia mihi contigerunt facta. 530
- Cho.* Late diffusam, et nondum desinentem
 Cupio, hospes, famam recte cognoscere.
Oed. Hei mihi!
Cho. Obsequere, obsecro.
- Oed.* Heu, heu! 535
- Cho.* Obsequere: etenim ego, quantum tu vis, tibi obsequar.
Oed. Sustinui pessima, hospites: sustinui:
 At fane invitus, Deus scit.
 Horum enim nil voluntarium fuit.
Cho. Sed quid isthuc? 540
- Oed.* Civitas quidem, me incia,
 Pessima nuptiarum illigavit calamitati atroci.

OEDIPUS COLONEUS. 61

- Cho.* Num matris, ut audio,
Nefandum torum implēsti.
- Oed.* Hei mihi, mors quidem est hæc audire,
O hospes. At hæc duæ ex me. 545
- Cho.* Quid dicis?
- Oed.* Filiæ, et duæ noxæ.
Cho. O Jupiter!
- Oed.* Matris communis natæ sunt partu. 550
- Cho.* Sunt igitur filiæque
Simul et patris forores.
- Oed.* Io!
Cho. Io! fane.
- Oed.* Infinitorum cumuli malorum. 555
- Cho.* Passus es?
Oed. Passus sum non ferenda.
- Cho.* Perpetrafti?
Oed. Non patravi.
- Cho.* Quid itaque? 560
Oed. Donum accepi,
Quod utinam ego miserrimus
Nunquam recepissem ab urbe.
- Cho.* Miser, cur homicidium patrafti?
- Oed.* Quodnam id est? quid scire vis? 565
Cho. Patris cædem.
- Oed.* Papæ! alterum intulisti super priore morbo morbum.
- Cho.* Enecasti illum?
Oed. Enecavi: sed res præstat mihi.
- Cho.* Quid? 570
Oed. Ad defensionem aliquid.
- Cho.* Quid, quæso?
- Oed.* Ego dicam.
Etenim alios occidi et perdi,
Lege autem purus sum; cum ignarus ad hoc venerim. 575
- CHORUS, THESEUS, OEDIPUS,
ANTIGONE, CREON.
- I A M B I.
- Cho.* Atqui res nobis ille Ægei alumnus
Theseus, tua fama accitus adest.
- Tbes.* Ex multis audiens et superiori tempore
De cruenta tua, oculorum extinctione,

Novi

- Novi te, o fili Laii : at nunc viis 580
 In his *eadem* audiens, magis multo scio.
 Habitus enim hic, et *tuum* miserandum caput
 Indicant eum esse te : egoque tui misertus
 Volo te id interrogare, infelix Œdipe, quas
 Ad urbem meque supplices habens preces 585
 Advenisti et ipse, et hæc tua infelix ministra.
 Expone ; gravem enim rem admodum dixeris,
 Quam ego facere *tibi* refugerem.
 Nam et ipse novi, et didici, (peregrinus cum
 Essem, ut tu *nunc es*) plurimaque ut alius quisquam 590
 Extra patriam pertuli certamina capitis mei
 Periculo ; ideo nullum, hospes qui sit ut tu nunc
 Es, averfabor, ut non e *malis* fervem.
 Novi enim, vir cum sim, quod in crastinam,
 Nihilo plus juris mihi sit quam tibi, diem. 595
- Oed.* Theseu, tua generositas brevi fermone
 Emicuit, ut paucis tantum mihi verbis opus sit.
 Tu enim de me, qui sim et quo patre genitus,
 Et qua terra venerim, dixisti.
 Quare nihil aliud mihi reliquum est, quam 600
 Ut dicam, quid velim, et sic oratio *tota* peracta est.
- Thef.* Id ipsum ergo jam expone, ut liquido sciam.
- Oed.* Venio daturus meum miserum corpus
 Tibi dono, aspectu non æstimandum ; lucra vero
 Ex eo potiora sunt, quam *ejus* forma venusta. 605
- Thef.* Quod autem lucri te afferre dicis ?
- Oed.* Tempore scies futuro, non autem præsentî.
- Thef.* Quando tuum, quod affers, commodum, fiet palam ?
- Oed.* Cum ego mortuus fuero, et tu me sepeliveris.
- Thef.* Postrema vitæ postulas ; quæ vero sunt media, 610
 Vel oblivione præteris, vel nihili facis.
- Oed.* Ea hic conferentur mihi simul.
- Thef.* Exiguum sane hoc beneficium a me petis.
- Oed.* Vide tamen : non exiguum hoc erit certamen.
- Thef.* Utrum *de* tuis natis an *de* me dicis ? 615
- Oed.* Illi me illuc referre gradum cogent.
- Thef.* At si volunt, tibi exulare non est honestum.
- Oed.* At neque quando ipse volebam, id concesserunt.
- Thef.* O stulte, ira in malis *versanti* non est utilis.

OEDIPUS COLONEUS.

63

Oed. Ubi me audieris, *tunc* admone : nunc vero define.

620

Thef. Doce : nisi re cognita non enim me decet loqui.

Oed. Sustinui, Theseu, atrociam super malis mala.

Thef. Num de veteri illa generis calamitate dicis?

Oed. Non sane : quia omnes hoc Græci sonant.

Thef. At quo majore, quam pro homine, laboras morbo?

625

Oed. Sic res habet mihi : patria mea expulsus sum

Meis ipsius filiis, et licet mihi

Nunquam redire, utpote parricidæ.

Thef. Cur igitur te accersent, qui separatim debeas habitare?

Oed. Divinum eos cogit oraculum.

630

Thef. Quid mali timentes ex oraculis.

Oed. Quia eos necesse est ab hujus terræ incolis cædi.

Thef. At unde inter me et illos tam acerba eveniant?

Oed. O charissime *Ægei* fili, solis datur

Diis non fenescere nec mori unquam.

635

Cætera autem omnia miscet omnipotens tempus.

Consumitur enim vigor terræ, consumitur et corporis,

Moriturque fides, succrescitque perfidia :

Et spiritus idem nunquam neque inter

Amicos manet, nec in urbem urbi.

645

Et his quidem jam, illis vero post tempus

Jucunda fiunt amara, et rursus grata.

Sic Thebis etsi res nunc tranquillæ sint

Et bene erga te habeat, tamen infinitas infinitum

Tempus gignit noctes diesque gradens,

645

In quibus præsentem concordiam per dextras

Pactam armis dissipabunt leves ob causas :

Ibi meum dormiens et conditum cadaver,

Jamque frigidum eorum calidum sanguinem bibet,

Siquidem Jupiter est Jupiter, et Jovis filius Apollo verax. 650

Sed non jucundum est tacenda verba proloqui.

Permitte me, quæ cœperam, persequi, tuam

Tantum fidem servans : nec unquam postea

Dices Oedipum inutilem incolam loci hujus te

Accepisse, nisi Dii me fefellerint.

655

Cho. Rex, vir hic jam diu et hæc et talia oracula

Huic terræ, tanquam effecturus, extulit.

Thef. Quis ergo viri benevolentiam rejiciat

Hujusmodi, cui primum hospitalis

Communis-

- Communisque apud nos semper est ara? 660
 Deinde venit his supplex deabus, terræque
 Huic et mihi non exiguum tributum pendit.
 Quorum ego reiigione motus, nunquam rejiciam
 Beneficium illius, sed in hac terra contra sedem
 Præbebo. Sive hîc suave hospiti manere, te 665
 Eum jubeo tueri; si vero mecum ire
 Hoc suave est, horum, Oedipe, tibi *utrumvis*
 Eligenti, ut utaris, tribuo: sic enim tibi opem feram.
- Oed.* O Jupiter, benefac *viciſſim* talibus.
Theſ. Quid ergo vis? ad ædes ire meas? 670
Oed. Si mihi fas quidem eſſet: at hic eſt locus.
Theſ. In quo quid es facturus? non enim reſiſtam.
Oed. In quo eos ſuperabo, qui me ejecerunt.
Theſ. Beneficium ingens prædicas confortii *tui* apud nos.
Oed. Si tibi quidem, quæ mihi promittis, facere ſtatutum eſt. 675
Theſ. Confide, quod ad hunc virum: non enim te prodam.
Oed. Nequaquam te juramento ut infidum alligabo.
Theſ. Non quicquam magis ſic, quam nudo promiſſo ferres.
Oed. Quid igitur facies?
Theſ. Rei cujus maxime te tenet metus. 680
Oed. Venient viri.
Theſ. Illud vero hiſce curæ erit.
Oed. Vide, ſi me relinquis.
Theſ. Ne doce quid me oportet agere.
Oed. Timenti ita neceſſe eſt. 685
Theſ. Meum non timet cor.
Oed. An ignoras minas?
Theſ. Novi ego te neminem
 Hinc abduſturum hominem, me invito.
 Multæ quidem minæ: multaque inania verba 690
 Furore proferuntur, ſed quando mens
 Ad ſe redit, evanidæ abeunt minaciæ.
 Sic illis, etſi fortæſſe atrocia admodum minati
 Sunt de tua reductione: (ſat ſcio) videbitur.
 Longum huc iter pelagium, nec navigabile. 695
 Bono igitur ut ſis animo, vel abſque meo
 Conſilio, hortor, Apollo ſi te miſit huc:
 Tamen, etiam me haud præſente, novi quod
 Meum tuebitur te nomen ab injuria,

OEDIPUS COLONEUS. 65

ANTISTROPHICA. strophe I.

Cho. Equis gaudentis, hospes, in hujus regionis 700
 Optimam venisti sedem,
 Candidum Colonum.
 Ubi canora strepit
 Frequens admodum lusciniā
 Per viridantes valles, 705
 Nigricantem supra habens hederam,
 Denfasque Dei frondes
 Multiplices fructus ferentes, a sole immunes
 Ventisque, et ab omni
 Hieme; ubi Bacchus semper 710
 Dionysus inambulāt,
 Divinis ministrans nutricibus.

ANTISTROPHE I.

Floretque rore cœlesti
 Pulchros gerens flores quotidie
 Narcissus, magnarum Dearum [Furiarum] 715
 Vetus corona,
 Auricolorque crocus. Neque perennes
 Fontes deficiunt
 Cephisi cum pascui undis,
 Sed assiduo indies 720
 Fœcundus admodum per campos labitur,
 Liquido cum imbre
 Soli campestris. Neque Musarum chori
 Hunc perosi sunt, neque etiam
 Habentis quæ fertur aureis Venus. 725

STROPHE 2.

Est vero hîc germen *ejusmodi*, quale ego
 Terra in Asiæ esse non audivi,
 Nec in magna Dorica insula
 Pelopis unquam;
 Germen, quod ipsum per se sine manibus nascitur, 730
 Infundens hostibus terrorem,
 Quod in hac maxime floret terra,
 Glaucæ liberum nutricis folium oleæ.
 Quam quidem neque juvenis, neque senex aliquis
 Imperans audebit manibus excidere. 735
 Semper enim intentus oculus

Morii Jovis eam tuetur,
Et cæcis oculis Minerva.

ANTISTROPHE 2.

Sed et aliam laudem memorare valeo,
Metropoli huic optimum 740
Donum magni Dei Neptuni,
Maximam gloriandi materiem, quod equis
Præstat et equitibus, et navali apparatu.
O Saturnia proles, rex Neptune,
Tu enim eam eo gloriæ evexisti, 745
Tu equis regendis frænos
Primus his in regionibus reperisti;
Apta vero remo palma marinam manibus
Tractata mira celeritate
Currit centipedum 750
Nereidum comes.

I AMBI.

Ant. O terra plurimis laudibus celebrata,
Nunc te præclara ista verba decet probare.
Oed. Quid novi est, o filia?
Ant. Propius accedit 755
Creon hic non sine satellitibus, pater.
Oed. O charissimi fenex, ex vobis mihi
Appareat jam salutis refugium.
Cbo. Confide, aderit *salus*: etsi enim fenex sum,
Hujus terræ non consenuit robur. 760
Cre. Viri nobiles, terræ hujus incolæ, video
Ex oculis vos aliquem concepisse
Metum novum meum ob adventum: quem
Neque metuatis *cro*, nec emittatis verba mala.
Venio enim, non ut *vi* quicquam facturus: 765
Quoniam fenex sum, ad urbem vero scio
Me venire præpotentem, si qua alia Græciæ.
Sed virum hunc tantæ ætatis missus sum
Ut persuaderem me sequi terram ad Thebanam;
Non ab uno missus, sed civibus ab 770
Universis jussus, quod decuit me ob propinquum genus
Hujus lugere mala magis quam cæteros cives.
At, o miserrime Oedipe, auscultans mihi
Redi domum: totus te populus Thebanus

OEDIPUS COLONEUS. 67

Merito vocat, et ex omnibus ego maxime. 775
 Quanto magis, nisi longe omnium sum
 Pessimus, doleo tuas ob ærumnas, senex,
 Videns te miserrimum quidem hospitem,
 Semperque vagum, victu egentem, unaque
 Solum a ministra ductum, quam ego miser 780
 Nunquam has tantas in ærumnas casuram
 Ratus sum, quantas miserrima hæc incidit,
 Dum te semper curat; et tuum caput
 Mendicato cibo, tam grandis, nuptias non experta,
 Sed quasi ad raptum exposita cõjuslibet. 785
 Certe miserum probrum (O miser ego)
 Conjeci in te, et in me, et totum genus.
 Sed non licet manifesta abscondere. Tu vero
 Per Deos patrios, Oedipe, persuasus mihi
 Cede, et volens ad urbem et domos redi 790
 Tuas paternas, et huic urbi amanter
 Valedicito: meruit enim. Sed pietas in urbem *patriam*
 Plus colatur, cum tua olim fuerit altrix.

Oed. O ad omnia audax, et e quolibet
 Justo sermone machinas producens subdolas, 795
 Quid hisce *me* tentas? et me denuo vis
 Capere, quibus maxime dolerem captus?
 Ante etenim mihi malis domesticis
 Laboranti, cum volupe esset mihi ejici terra,
 Noluisti volenti conferre hoc beneficium: 800
 Sed ubi jam satur eram furoris,
 Et domi meæ vitam agere erat dulce,
 Et sentiebam animum impotentem abiisse mihi,
 Tunc expulisti et ejecisti: neque tibi sanguinis
 Hæc conjunctio omnino tum erat chara. 805
 Nunc autem rursus, cum vides urbemque hanc
 Mihi esse benevolam, et simul omne genus,
 Conaris avellere, aspera verbis mollibus loquens.
 Tantã tibi voluptas est invito amare:
 Ut si quis tibi petenti quidem consequi 810
 Nihil tribuat, nec opem suppeditare velit,
 Saturum autem animum habenti, quorum eges,
 Tunc donet, cum gratia nihil gratum ferat,
 An inanem hanc voluptatem optes consequi?

- Hujusmodi sane et tu *dona* offers mihi. 815
 Verbis quidem bona, sed ipsa re mala.
 Dicam autem et his, ut te malum esse probem.
 Venis reductum me, non ut domum *me* ducas,
 Sed ut accolam *in finibus* me loces, urbsque tua
 Malis libera fit ab hac terra *imminentibus*. 820
 Non hæc consequeris; sed tibi illa evenient;
 Ibique regionem genius meus malus incolet usque.
 Filiique mei meæ terræ
 Sortientur tantum, ubi moriantur solum.
 Annon melius quam tu res Thebarum nosse videor? 825
 Multo quidem: quanto certiores audio
 Apollinemque et ipsum Jovem, qui illius pater est.
 Tuum vero pervenit huc mendax os, multum
 Habens vehementiæ: sed hoc ex sermone
 Mala auferes plura quam commoda. 830
 Nam scio te hæc mihi persuadere non posse:
 Abi, nosque sine hic vivere; neque enim male
 Ne sic quidem vivemus, si vivere juvet
Cre. Num putas infelicem me fore propter tua quam
 Te tua ipsius ob *facta* magis in hac contentione? 835
Oed. Mihi quidem est jucundissimum, si tu neque me
 Persuadere poteris, nec hosce, qui prope astant.
Cre. O miser, qui longo temporis spatio neque
 Sapientiam videris conciliasse, sed etiam delirium in senec-
 tute ais.
Oed. Lingua tu acer *es*: virum autem ego neminem 840
 Novi justum, qui in omnibus recte loquitur.
Cre. Longe aliud multa loqui, et opportuna.
Oed. Quam tu jam breviter hæc sed opportune dicis!
Cre. Non sane *opportune illi*, cuicumque eadem est mens, quæ tibi.
Oed. Abi: dicam enim et pro his: neque me 845
 Observa, hortans ubi habitare me oporteat.
Cre. Testor hos, non te, qualibus nunc verbis
 Responderis amicis. Si te aliquando cepero, *dabis pœnas*.
Oed. Et quis me hisce adjutoribus invitis eripiat?
Cre. Certe tu etiam absque his dolebis. 850
Oed. Quonam ex facto hæc minaris?
Cre. Filiarum tibi duarum alteram quidem modo ego
 Abreptam ablegavi, alteram autem mox abducam.

Oed. Hei

OEDIPUS COLONEUS.

69

Oed. Hei mihi

Cre. At mox habebis quod plores magis.

855

Oed. Filiamne meam habes?

Cre. Et hanc habebo haud longum post tempus.

Oed. O hospites, quidnam agetis? an me prodituri estis?
Et non abigetis hunc impium ex hac terra?

Cho. Abi, hospes, hinc ocyus: neque enim præsentia
Iuste facis, neque priora fecisti.

860

Cre. Vobis tempus est hanc abducere
Invitam, si sponte non ibit.

Ant. Hei mihi, misera quo fugiam? quod accipiam
Deorum effugium aut hominum?

865

Cho. Quid agis, hospes?

Cre. Non attingam hunc virum, sed meam.

Oed. O terræ principes!

Cho. O hospes, injuste facis.

Cre. Iuste.

870

Cho. Quomodo iuste?

Cre. Meos abduco.

ANTISTROPHICA. strophe I.

Ant. O civitas!

Cho. Quid agis, hospes? non dimittes? mox
Ad certamen manuum venies.

875

Cre. Prohibe.

Cho. Ita fane, ut tu ipse culpæ nequeas.

Oed. Pugnas enim cum civitate, si quid me lædis.

Cho. Num non ego prædixeram hæc?

Cre. Dimitte manibus

880

Puellam ocyus.

Cho. Ne manda, quæ te penes non sunt.

Cre. Dimitte, inquam tibi.

Cho. Et ago inquam tibi, ut abeas.

Progredimini huc, ite, venite, incolæ:

885

Urbs vastatur, urbs mea, per vim,

Progredimini huc mihi.

I A M B I.

Ant. Abducor infelix, o hospites, hospites.

Oed. Ubi es mihi filia?

Ant. Per vim abducor.

890

Oed. Porrige, filia, manum.

Ant. At

Ant. At non valco.

Cre. Non abducetis vos?

Oed. O miser ego, miser!

Cre. Non amplius posthac hisce scipionibus 895
 Gradiere fultus: sed quoniam vincere vis
 Patriamque tuam, et amicos, a quibus ego
 Jussus hæc facio, tametsi rex sim; age vince.
 Cum tempore enim (sat scio) hoc intelliges,
 Quod ipse tibi nunc nil agis 900

Boni, nec olim fecisti invitis amicis, iræ
 Gratificans, quæ tibi semper plurimum nocet.

Cho. Subсите hîc hospes.

Cre. Edico ne quis tangat.

Cho. At non te abire finam hisce ego privatus. 905

Cre. Majus igitur redemptionis pretium urbi statim
 Conflabis: tangam enim non has solas.

Cho. Sed quo te vertes?

Cre. Hunc quoque raptum abducam.

Cho. Rem narras atrocem. 910

Cre. Quod hoc jam peractum erit, *scit*,

Nisi me rex terræ hujus prohibeat.

Oed. O os impudens! tune me tanges?

Cre. Jubeo te tacere.

Oed. Non profecto Deæ 915

Terræ hujus me mutum reddent, ne imprecer

Tibi, qui mihi, o pessime, unicum oculum
 Abtraxeris per vim super oculos ante amissos.

Quare et te ipsum et genus tuum Deorum
 Cuncta cernens Sol det vitam 920

Talem, qualem ego, exigere in senectute.

Cre. Videtisne hæc, terræ hujus incolæ?

Oed. Vident et me et te, et intelligunt quod
 Factis læsus, verbis te ulciscor.

Cre. Non jam tenebo iram; sed vi abducam hunc, 925
 Licet solus sim, et senio gravis.

ANTISTROPHE.

Oed. O miser!

Cho. Quantâ *huc* audaciâ venisti, hospes, si
 Putas te hæc effecturum?

Cre. Puto,

Cho. Hanc 930

OEDIPUS COLONEUS.

71

Cho. Hanc igitur non amplius censebo civitatem esse.

Cre. Iusta in re et parvus sæpe vincit magnum.

Oed. Auditis quæ loquitur?

Cho. Audio. Sed hæc non perficiet.

Cre. Jupiter hoc sciat, non tu.

935

Cho. Non hæc injuria est?

Cre. Injuria, sed ferenda.

Cho. O populus omnis, o terræque duces
Adeste propere, adeste, namque ultra fas
Jam transeunt.

940

TROCHÆI.

Thef. Quis hic clamor est? quid rei? quem ob metum
Maestantem me ad aras marino Deo advocatis,
Hujus coloni præfidi, dicite, ut rem omnem
Sciam, cujus causâ huc veni celerius, quam pedibus gratum
erat.

OEDIPUS, THESEUS, CHORUS, CREON,
ANTIGONE.

IAMBI.

Oed. O charissime (agnovi enim vocem tuam)
Passus sum atrociam ab hoc viro modo.

945

Thef. Quænam hæc? quis te læsit homo? dic.

Oed. Creon hic, quem cernis, filiarum
Avulsit, quod mihi solum erat, par.

Thef. Quid ais?

950

Oed. Ea, quæ passus sum, audisti.

Thef. Proinde aliquis quam celerrime e ministris
Profectus ad has aras omnem cogat populum,
Peditem equitemque, a sacris ipsis
Propere effusis habenis, unde duæ

955

Euntibus viæ maxime coeunt in unam,
Ne pertranseant puellæ: risusque meo
Huic hospiti fiam, si vi victus fuero.

Ite, ut jussi, celeriter; hunc autem ego,
Irâ si quidem accensus essem, quâ dignus est,

960

Invulneratum non dimitterem e mea manu.
Nunc autem, ut ipse suas leges secum tulit,
Iisdem, non aliis tenebitur.
Non enim unquam abis, ex hac terra, priusquam
Illas palam mihi fistes huc allatas,

965
Quoniam

Quoniam *hæc* fecisti neque me digna
 Neque quibus ipse natus es, nec tua patria,
 Qui iusta curantem ingressus civitatem,
 Et sine lege nihil facientem, dein
 Juribus amissis loci, si violenter irruens 970
 Abducis quæcunque vis, et subjicis tibi per vim;
 Mihique urbem vacuum viris, aut servam aliquam
 Esse censuisti, et me hominem nihili.
 Atqui te Thebæ non hoc docuerunt malum,
 Non enim solent viros injustos alere. 975
 Nec te approbarent, si audirent
 Te mea spoliasse, et, Diis invitis,
 Abducere homines miseros supplices.
 Equidem ego, tuam ingressus terram,
 Ne si causas haberem omnium justissimas, 980
 Non tamen absque regis consensu (quisquis esset)
 Neque traherem neque abducerem quicquam; sed
 Scirem hospitem inter cives ut se gerere oporteret.
 Tu vero neutiquam dignam deturpas urbem
 Ipse tuam, et te longum tempus 985
 Senem simul reddit, et mente vacuum.
 Dixi quidem ante, et nunc dico,
 Ut puellas celerrime huc ducat aliquis,
 Nisi incola hujus loci vis
 Esse per vim et invitus: et hæc tibi 990
 Ex animoque pariter, et lingua dico.
Cho. Vides ubi res tuæ sunt, hospes; nam a quibus
 Natus es, videris justus, patrasse vero mala deprehenderis.
Cre. Ego neque sine viris hanc urbem esse putans,
 O nate Ægei, nec sine consultoribus, ut tu dicis, 995
 Opus hoc effeci: sed *hæc* sciens quod
 Nullus unquam cives tuos incesset tantus
 Amor meos erga cognatos, ut me invito alerent.
 Novi quoque quod virum et parricidam
 Et impium non reciperent, neque cui nuptiæ 1000
 Cum filiis compertæ sunt incestæ.
 Talem eis in Areopago senatum prudentem ego
 Noram esse indigenam, qui non finit hujusmodi
 Errones hac in urbe simul *cum civibus* habitare.
 Cui rei credens, hanc prædam in potestatem redegi. 1005
 Idque

Idque non fecissem, si non mihi que acerbis
Diras ipsi imprecatus esset, et meo generi.

Læsus igitur volui hæc contra facere.

Iræ enim nulla est alia fenebris nisi

Mors: mortuos autem nullus dolor tangit.

1010

Ob hæc facere, quod voles, poteris: nam

Solitudo me, tametsi iusta dico,

Parvum reddit: nihilominus factis hisce,

Etsi hæc ætate sum, facta opponere tentabo.

Oed. O animum impudentem, cui te conviciari credis?

1015

Mihi ne feni, an tibi ipsi?

Qui cædes mihi, et nuptias et calamitates

Ore percurris improbo, quas ego miser

Invitus tuli; diis enim ita visum est, forte

Iratis generi nostro ob vetus quiddam *delictum*.

1020

Nam, quod ad me, non invenies, scio,

Aliquod probrosum facinus, propter quod

Hæc in me meosque commiserim.

Nam dic mihi, si quod oraculum patri

Datum est, fore ut a filiis perimeretur,

1025

Quo jure facinus illud exprobres mihi?

Qui necdum adhuc ex femine patris,

Aut ex matre conceptus natusve eram.

Si vero natus infelix, ut ego natus sum,

Cum patre conserui manus, et interfeci, nihil

1030

Sciens quæ patrarem, contraque quos,

Quo jure rem non sponte factam potes reprehendere?

Matris vero, infelix, non te pudet de nuptiis,

Cum tua fuerit foror, cogere me loqui?

De quibus mox dicam: neque enim tacebo,

1035

Quando tu ore impio eo progressus es.

Peperit enim me, peperit, (heu quantum est mali!)

Ignarum ignara, et deinde nato mihi,

Ipsius probrum, filios peperit.

Sed hoc unum novi, te quidem volentem in me

1040

Illamque hæc probra jacere; ego autem eam

Invitus duxi, invitique hæc loquor.

Sed ne quidem ob has nuptias audiam

Malus, neque ob eam, quam mihi objectas usque

Cædem paternam, convitians acerbe.

1045

V O L. II.

* K

Unum

[OEDIP. COLON.]

OEDIPUS COLONEUS.

Unum enim mihi responde solum, quod te
 Interrogo, si quis te **justum** subito hic perimere
 Vellet superveniens, quæresne an pater sit,
 Qui te occideret, an statim vindicares?
 Arbitror sane, si vitam amares, improbum
 1050 Ulcisceris illico, neque quid justum considerares.
 In talia quidem et ipse incidi mala,
 Diis ducentibus, de quibus ne animam quidem
 Patris redivivam puto contra dicturam esse.
 Tu vero non justus es, sed omnia honeste
 1055 Dicere te reputans fanda infandaque
 Talia exprobras mihi coram his.
 Et tibi Thesei nomini blandiri bellum videtur,
 Et Athenis, quod sint legibus institutæ bonis.
 Deinde sic laudans omnino id oblivisceris,
 1060 Quod, si qua terra Deos novit
 Honoribus colere, hæc hujus *Thesei* superat tamen.
 Ex qua tu supplicem senemque me ipsam
 Furatus in potestatem redigis, puellasque eripuisti.
 Propterea ego nunc hasce deas mihi
 1065 Invocans rogo, et precibus deprecor,
 Ut adsint mihi auxilio, ut discas
 Qualibus a viris hæc custoditur civitas.
Cho. Hospes hic bonus est, o rex; calamitates autem
 Illius *sunt* ingentes, dignæque vindice. 1070
Thef. Sat verborum: nam hi quidem raptores
 Properant, nos vero injuriâ affecti hic stamus.
Cre. Quid ergo imbecillo homini, ut faciat, imperas?
Thef. Ut illam gradiare viam, ego vero comes
 1075 Sequar: ut sicubi in his locis detines
 Nostras puellas, ipse commonstres mihi.
 Si vero captivæ fugiunt, non est quod laboremus.
 Alii enim sunt qui festinant, quos nunquam
 Terrâ effugientes ex hac deos precentur *patrios*.
 Sed præi, atque nosce quod tenens teneare *ipse*,
 1080 Cepitque te venientem fortuna? dolo enim
 Malo parta non *diu* salva sunt.
 Neque alium me experturus es in hac re, nam
 Novi te non nudum, nec imparatum ad tantam
 1085 Injuriam *inferendam* eo processisse audaciæ quo
 Nunc

OEDIPUS COLONEUS. 75

Nunc processisti, sed *aliquis* est cui tu fidens hæc patraſti.

Quod me expendere oportet, nec committere

Ut hæc civitas uni succumbat impar viro.

Nunquid hæc intelligis? an frustra et nunc tibi

Videntur hæc dicta, et *ante*, hæc quando machinatus es? 1090

Cre. Nihil hic culpo *eorum* quæ dicis mihi;

Domi vero et nos sciemus quid facto opus sit.

Thef. Abi nunc, post minare. Tu vero nobis, Oedipe,

Quietus hic mane persuasus,

Nisi ipse prius moriar, me non desitutum, 1095

Priusquam tuarum te compotem filiarum fecero.

Oed. Bene fit tibi, Theseu, et ob animum generosum,

Et hanc erga nos justam providentiam.

ANTISTROPHICA. strophe 1.

Cho. Utinam *illo* adesset loco, ubi bellantium

Virorum mox agmina 1100

Feristrepum Martem

Miscebunt, vel ad Pythia

Vel lampadibus fulgentia Cereris littora;

Ubi antistites venerandæ

Fovent Deæ mysteria 1105

Mortalibus, quarum quoque aurea

Clavis linguas coercet

Ministrorum Eumolpidarum.

Ibi puto bellicosum

Thesea et geminas 1110

Innuptas sorores

Validis statim concursuros clamoribus

His in regionibus.

ANTISTROPHE 1.

An ad occiduum

Petræ nivosæ locum occurrent, 1115

Ex nomo tribus Oeatidis,

Equestribus aut curulibus

Fugientes præliis?

Capietur. Acer est

Incolarum Mars, 1120

Acrisque Theseidarum virtus.

Cuncta enim fræna fulgurant,

Omnesque properant ornatos

* K 2

Phaleris

Phaleris equos
 Conscendere, qui equestrem
 Colunt Minervam,
 Et maris deum Neptunum,
 Rheæ charum filium. 1125

STROPHE 2.

Remne gerunt? an morantur? quam
 Præfagit mihi 1130
 Animus Creontem mox redditurum
 Virginem acerba passam, acerbaque
 Quæ reperit propter consanguineos mala:
 Conficit, conficit aliquid quotidie Jupiter.
 Vates sum felicium præliorum. 1135
 Utinam velox celeri impetu
 Columba fiam
 Per æthereas nubes,
 Ut mediis in conflictibus
 Spectem mea quod præfaga videt mens. 1140

ANTISTROPHE 2.

O Jupiter, omnium princeps Deorum,
 Omnia cernens, tribuas
 Terræ hujus rectoribus
 Ut triumphali robore
 Captu facilem conficiant jam cohortem; 1145
 Tuque, veneranda Jovis filia, Pallas Minerva:
 Nec non venatorem Apollinem,
 Et sororem Dianam, crebris
 Distinctos maculis quæ sectatur
 Celeres cervos, 1150
 Obsecro geminam opem
 Ferant præfentes, et terræ huic et civibus.

IAMB I.

Cbo. O hospes erro, speculatorem me haud dices
 Falsumve augurem: puellas enim video
 Has prope huc rursus accedere. 1155
Oed. Ubi? ubi? quid ais? quomodo?
Ant. O pater, pater,
 Quis Deorum tibi præflet, ut optimum videas
 Virum qui nos huc remisit tibi?
Oed. O filia, anne adestis? 1160

Ant. Ad-

Ant. Adfumus: hæ enim manus

Theſei nos ſervarunt, optimorumque comitum.

Oed. Accedite, o filiæ, ad patrem, et, quod nunquam eventurum ſperaveramus,

Concedite me portandum dare corpus meum veſtris brachiis.

Ant. Ea petis, quæ conſequeris. Cupide præſtabitur hoc beneficium.

Oed. Ubi igitur, ubi eſtis? 1166

Ant. Ecce ſimul ambæ accedimus.

Oed. O chariſſima germina!

Ant. Patri omnia jucunda.

Oed. O fulcra viri. 1170

Ant. Infelicisque fane infelicia.

Oed. Teneo chariſſima: neque jam omnino miſer ero,
Moriar licet vobis aſſiſtentibus mihi.

Fulcite, o filia, dextrum mihi latus,

Adhærete genitori, et componite ad quietem 1175

Prius deſertum hunc et miſerum exulem.

Et mihi quæ geſta ſunt narrete pauciſſimis, nam

Vobis tantulæ ætatis brevis ſat eſt oratio.

Ant. Hic eſt qui nos ſervavit: hunc oportet audire,
Pater, et ſic tibi mea oratio brevis jam erit. 1180

Oed. O hoſpes. ne mirare meam prolixam orationem,

Si filiis præter ſpem oblatiſ longior eſt ſermo,

Scio enim hanc a te propter hæc mihi

Obleſtationem et a nẽmine alio ortam eſſe.

Tu enim hæc ſervaviſti, nec quiſquam alius mortalium. 1185

Utinamque Dii tibi retribuant, ut ego volo,

Ipfique, et huic terræ; quoniam pietatem

Solos apud vos ego inveni ex mortalibus,

Et æquitatem, et in verbis veritatem.

Expertus autem hiſce teſtor ſermonibus. 1190

Habeo enim, quæ habeo, per te, et per nullum alium.

Et mihi manum, o rex, porrige dexteram, ut

Attingam, exoſculerque, ſi fas, tuum caput.

Atqui quid dico? quomodo infelix ego natus

Tangere velim virum, cui nulla ineſt 1195

Macula malorum contigua; at non ego te,

Non fane dimittam. Expertis enim mortalium

Solis datur ob hæc condolere miſerias meas.

Tu vero iſthinc mihi ſalve, et in poſterum mei

Curam gerito juſte, ut ad hunc uſque diem geſſiſti. 1200

Theſ. Neque ſi longiori uſus eſ ſermone, 1200
Filiis

- Filiis oblectatus hisce, admiror,
 Neque si ante me earum verba cepisti.
 Onus enim nobis nullum ex his accedit.
 Non enim dictis vitam studemus 1205
 Claram reddere magis quam factis.
 Idque *re* ostendo : quæ enim paravi, vere præstiti
 Omnia tibi, senex : hasce enim adduco
 Salvas, liberatasque a minis Creontis.
 Et quomodo certamen hoc gestum sit, quid refert 1210
 Gloriarî, quæ dein et ipse disces cum hisce versans?
 Rei autem, quæ modo incidit in mihi aures
 Hinc advenienti, animum applica ; nam
 Parva quidem dictu, digna tamen admiratione.
 Rem autem ullam parvi pendere nemo mortalium debet.
- Oed.* Quid est, fili Ægei ? doce me, 1116
 Utpote qui sciam eorum nihil, quæ tu interrogas.
- Thef.* Dicunt nobis quendam virum, non quidem
 Popularem tuum, cognatum tamen, supplicem
 Ad aram Neptuni sedere, ubi 1220
 Forte sacra faciebam, ego cum huc accerferer.
- Oed.* Unde est ? quid sibi vult hac sessione ?
- Thef.* Haud scio, nisi unum : tuum enim, ut dicunt,
 Mihi, breve expetit colloquium, nullo fastu.
- Oed.* Quodnam ? neque enim parvæ rei indicium est hæc sessio. 1225
- Thef.* Tecum aiunt eum ad colloquium venire velle,
 Profectumque huc tuto abire eam viam.
- Oed.* Quisnam esse possit, qui sacro sedet in loco ?
- Thef.* Vide, in Argis numquis vobis cognatus
 Sit, qui hoc a te velit consequi. 1230
- Oed.* O charissime, mane ubi es.
- Thef.* Quid autem est tibi ?
- Oed.* Ne me obsecres.
- Thef.* Quanam super re, dic mihi.
- Oed.* Scio fat, audiens ex hisce, quis ille sit, qui ad aram sedet.
- Thef.* Quis tandem est, quem ego jure reprehendam ? 1236
- Oed.* Filius, o rex, meus odiosus, cujus ego sermones
 Ex omnibus maximo cum dolore sustinerem audire.
- Thef.* Quid autem ? non tibi audire licet, et non facere
 Quæ nolis ? Cur audire tibi sic molestum est ? 1240
- Oed.* Invisissima, o rex, vox illa venit patri.

Et ne me cogas oro, ut hæc concedam.

Thes. At si supplex cogit sessio, considera
An non Dei reverentia observanda mihi fit.

Ant. Pater, mihi pare, adolescens licet monuero. 1245

Virum sine hunc suo ipfius animo

Obsequi, deoque pariter quæ vult.

Et nobis concede, ut frater veniat.

Non enim te (confide) ea vi abstraxerint

A sententia, quæ tibi non commoda dixerit: 1250

Verba autem audire quid habet incommodi ?

Optime sane inventa opera verbis indicantur.

Genuisti illum ? quare si fecerit tibi

Quæ pessimi scelestissimique solent, pater,

Non fas et te ei vicissim malefacere ; 1255

Sed illum admitte. Sunt et aliis liberi mali,

Et ira acris : tamen moniti amicorum

Lenociniis, asperum exuunt ingenium.

Tu vero ne præsentia spectes, sed illa paterna

Et materna quæ passus es incommoda : et si 1260

Hæc explicueris, fat scio, cognosces impotentis

Animi exitus quam sit malus.

Habes enim argumenta non per vim obtrusa,

Tuorum oculorum visu orbatus.

Sed nobis cede, non enim diu decet obsecrare 1265

Iusta qui petunt, neque ipsum te beneficium

Accipere, et acceptum nescire rependere.

Oed. Liberi, molestia voluptate vincitis me

Loquentes : sit igitur ut vobis placet.

Tantum, hospes, siquidem ille huc venerit, 1270

Ne quis meam vitam in suam redigat potestatem.

Thes. Semel hæc, non bis audire volo,

O senex : gloriari autem nolo ; tu vero salvum

Te scito, siquidem et me quis Deorum servaverit.

E P O D I C A. strophe I.

Cho. Quicumque majorem æquo partem 1275

Appetit, mediocritate omissa

In vita, ingenii semper esse sinistri,

Me iudice, censebitur.

Longe enim dies frequenter

Admovere dolores propius. 1280

Læta

OEDIPUS COLONEUS.

Læta vero non facile videas, ubi quis
 In immodicam labetur
 Cupiditatem; neque adest fatietas,
 Quæ simul expletur cum morte,
 Quando innupta Parca
 Sine cantu, sine choro apparuit,
 Et vitæ exitus.

1285

ANTISTROPHE.

Non nasci omnia vincit
 Argumenta; id vero, ubi quis in lucem
 Prodierit, eodem redire unde venit
 Quam celerrime, est proximum.
 Nam simul ac juvenus adest
 Stultas levitates afferens,
 Quis effugit multiplices labores?
 Quæ non miseria adest?
 Cædes, seditiones, lites, pugnae, et invidia
 Vigent; multisque nominibus criminanda
 Supervenit tandem
 Impotens, morosa
 Senectus, amicis orba, ubi omnia
 Mala malorum omnium cohabitant.

1290

1295

1300

EPODOS.

In qua infelix, non ego solus verfor.
 Boreale velut littus undique
 Fluctibus hiemeque percussum quatitur:
 Sic et hunc funditus
 Atroces calamitatum
 Procellæ quatiunt assiduæ.
 Hæ quidem ab solis
 Occasu, illæ vero ab
 Ortu, hæque a meridie,
 Illæque ab umbrosis Riphæis montibus.

1305

1310

ANTIGONE, OEDIPUS, POLYNICES,
CHORUS, THESEUS.

IAMBIC.

Ant. Atqui hic nobis, ut videtur, hospes
 Incomitatus, o pater, ex oculis
 Exstillans lacrymas huc tendit gradum.
Oed. Quis is est?

1315

Ant. Quem

- Ant.* Quem et olim persuasum habuimus
Animo venturum, adest hic Polynices ipse.
- Poly.* Hei mihi, quid faciam? an mea ipsius mala
Prius deflebo, puellæ, an hujus, quæ video, 1320
Patris senis, quem peregrina in terra
Vobiscum inveni hîc ejectum,
Cum veste tali; cujus inamabilis
Vetus squalor seni adhæsit
Corpus tabefaciens: et in capite oculis orbo 1325
Comæ impexæ flatibus auræ commoventur:
Confimilia quoque his, ut videtur, vestibibus habet
Miseri ventris alimenta.
Quæ ego perditissimus fero nimis perdisco, et
Testor me pessimum omnium, alimentorum 1330
Tuorum gratia venire, cætera ne ex aliis quæras.
Sed pudor est Jovis etiam assidens folio,
In omnibus factis; et tibi, pater,
Assistat. Iis enim quæ peccavimus remedium
Quidem est, accessio vero non est ulla. 1335
Quid taces?
Loquere aliquid, o pater; ne me averferis.
Mihine respondes nihil, sed contemptum ita
Dimittes, nihil loquens, neque cur irasceris dicens?
O germina viri hujus, meæque sorores, 1340
At vos saltem conamini movere patris
Vix adeundum et non affabile os,
Ut ne me spretum, Dei hujus saltem supplicem,
Ita dimittat, absque omni responso.
- Ant.* Dic, o miser, ipse, cur veneris: 1345
Plurima etenim dicta, vel oblectantia aliquid,
Vel offendentia, aut ad misericordiam flectentia
Aliquam dedere vocem etiam elinguibus.
- Poly.* Ergo eloquar (probe enim tu me communes)
Primo quidem ipsum hunc Deum orans 1350
Ut sit adjutor, cujus ex ara me huc venire
Excitavit hujus terræ rex, qui dedit mihi
Dicereque et audire tuto cum commeatu.
Et hæc a vobis, o hospites, utinam
Et fororibus hisce meis, et patre consequar ego. 1355
Quare autem veni, jam tibi volo dicere, pater.

Terra ex paterna expulsus sum in exilium
 In tuo quod federe regio throno
 Volui natu major videlicet.
 Propterea me Eteocles natu minor 1360
 E terra pepulit, neque superior ratione,
 Neque ad certamen manuum, nec operum veniens,
 Sed urbe callide persuasa : quorum ego
 Præcipue tuam Erinnyn causam esse dico,
 Deinde, et a vatibus eadem audivi 1365
 Postquam enim veni Argos ad Doricum,
 Adrastum nactus focerum, conjuratos socios
 Adjunxi mihi, terræ quicunque Apia
 Principes vocantur, et bellicam propter virtutem
 Coluntur; ut exercitu septem simul legionibus 1370
 Ac ducibus ad Thebas coacto, vel jure morerer,
 Vel horum auctores malorum ejicerem terra.
 Sed, his omiſſis, dicam quare huc venerim.
 Tibi supplices, o pater, preces afferens
 Ipse, pro me sociisque meis; 1375
 Qui nunc cum septem agminibus, septemque
 Hastis, Thebanum solum occupant omne.
 Primus est bellicosus Amphiraus : primas quidem
 Hasta obtinens, primasque alitum viis.
 Secundus vero Ætolus Oenei filius 1380
 Tydeus, tertiusque Eteocles Argivus genere.
 Quartum Hippomedonta misit pater
 Talaus; quintus Capaneus, qui gloriatur suffossam
 Thebarum urbem statim populaturum.
 Sextus vero Parthenopæus Arcas irruit, 1385
 Cui nomen est a matre quondam virgine,
 Vero partu editus Atalantæ filius.
 Ego autem tuus, etiamsi non sim tuus, mali
 Sed fati natus, tuus tamen vocatus, duco
 Ab Argis intrepidum ad Thebas exercitum; 1390
 Qui te pro filiis horum et salute, pater,
 Supplicamus omnes simul, petentes
 Iram gravem ut remittas huic viro
 Ad mei fratris ultionem profecto,
 Qui me expulit, atque spoliavit patria. 1395
 Si qua enim fides inest oraculis illis,

Dixerunt

OEDIPUS COLONEUS.

83

Dixerant victoriam fore, quibus tu accederes.

Per nunc te fontes, perque cognatos Deos,

Rogo obsequaris, et remittas iram: nam

Mendici quidem nos et peregrini, peregrinus

1400

Et tu es, alios autem colentes vivimus tuque

Et ego, eundem dæmonem fortiti.

At is domi tyrannus, o miser ego,

Nos pariter irridens molliter vivit:

Quem, si tu meis auscultaveris monitis,

1405

Non magno molimine et negotio dissipabo,

Ut in domum tuam te colloquem reductum,

Colloquemque meipsum, eo per vim ejecto.

Et hæc, tua si voluntas accesserit, licet mihi

Gloriari; sine te vero, ne quidem salutis mihi spes est.

1410

Cho. Virum hunc, ejus qui misit gratia, Oedipe,

Dictis quæ commoda videntur, dimitte rursus.

Oed. At nisi viri, hujus rex terræ

Hunc ad me misisset

Theſeus, petens ut verba audiret mea,

1415

Non ille unquam vocem meam audisset.

Nunc autem dignus habitus abibit, sed auditis ex

Me talibus, quæ hujus nunquam vitæ lætitiæ afferent.

Qui, o pessime, sceptræ et solum tenens,

Quæ nunc tuus frater Thebis tenet,

1420

Tuum ipse patrem hunc expulisti, et

Exulem fecisti utque amiētū hujusmodi uteretur,

Quem nunc intuens lacrymas, nunc cum onere

Eodem mecum miseriarum incedis oppressus.

Sed hæc non sunt ploranda, sed mihi ferenda,

1425

Sicut vivo, tui parricidæ memor.

Tu enim, ut hisce inessem ego doloribus, effecisti.

Tu me expulisti, tua opera quoque vagus

Ab aliis mendico quotidianum victum.

Quod si non hasce genuissem mihi nutricias filias,

1430

Non hercle superessem amplius, quod ad te attinet.

Nunc autem hæc me feryant, hæc meæ sunt nutrices,

Hæcque sunt viri, non mulieres, ad perferendos simul.

Labores; vos vero ex alio non ex me nati estis.

Quare te Deus nunc quidem nondum inspicit

1435

Ulturus, ut mox faciet, siquidem hæc moventur

OEDIPUS COLONEUS.

Agmina contra Thebarum urbem: non enim erit,
 Ut urbem illam evertas; sed prius sanguine
 Cades fœdatus, et *tuus* germanus simul.

Has autem diras in vos et antea emisi ego, 1440
 Et nunc advoco eas, ut auxilio adsint mihi,
 Ut dignemini parentes colere,

Neque me spernatis, quod cæco adeo patre
 Nati sitis: eæ enim illud haud fecere filia.
 Itaque tuam sedem, et tuos thronos 1445

Obtinebunt, siquidem antiquitus celebrata
 Iustitia affidet Jovi, juxta veteres leges.
 Tu vero abi execrandusque et carens me patre,

Malorum pessime, has vero tecum auferens diras,
 Quas tibi imprecor: neque terra patria 1450
 Bello potiaris, nec redeas unquam

Ad cavum Argos, sed cognata manu
 Pereas, occidasque eum, a quo ejectus es.
 Hæc tibi imprecor: et invoco Tartari

Tristes paternas tenebras, ut te tunc in orcum migrare cogat:
 Invoco has quoque deas, invocoque Martem, 1455
 Vobis hoc atrox odium qui injecit.

Hisque auditis, abi, et nuncius abiens
 Et omnibus Thebanis, tuisque simul
 Fidelibus fociis, quod Oedipus 1460

Talia distribuit filiis suis præmia.
Cbo. Polynices, non ob susceptam huc viam gratulor
 Tibi: et nunc abi iterum, quam potes celerrime.

Poly. Hei mihi! propter viam hanc, meumque
 Infortunium; hei mihi quoque ob focios: ab Argis 1465
 Ergo profecti sumus, talis ut esset viæ exitus?

O miser ego! talis, qualem neque dicere cuiquam
 Licet fociorum, neque reverti iterum,
 Sed tacitum oportet me hanc subire fortunam.

O sorores, hujus filia, tamen vos, postquam 1470
 Aspera patrem audiistis imprecantem,
 (Vobis si hujus diræ

Patris implentur, et si quis vobis domum
 Reditus contingat) ne me per Deos
 Obsecro, ne me spernite vos saltem, 1475

Sed sepulchro indite, et inferias ferte.
 Sic

Sic vobis ad eam laudem, quam nunc reportatis

Ab hoc viro labores ob pios, non minor

Adhuc alia accedet ob officium mihi præstitum.

Ant. Polynices, obsecro te, ut mihi auscultes. 1430

Poly. O charissima Antigone, dic quid est?

Ant. Reduc exercitum ad Argos quam primum,
Et ne teipsum et urbem disperdas.

Poly. Sed hoc non potest fieri. Quis enim denuo iterum
Exercitum reducerem eundem, semel timore correptus? 1485

Ant. Quid autem attinet, o frater, denuo te irasci?
Quid tibi patriam evertenti lucri accedet?

Poly. Fugere turpe est, meque seniore
Ita rideri a fratre.

Ant. Videsne igitur, quam directe hujus in vos exeant
Oracula, qui vobis mortem mutuam prænunciat? 1490

Poly. Prædicit quidem: sed illa nobis neutiquam sunt concedenda.

Ant. Hei mihi miseræ! quis vero audebit te sequi
Audiens hunc virum, qualia ediderit oracula?

Poly. Non solemus nunciare mala. Ducis enim
Est boni secundiora, et non adversa dicere. 1495

Ant. Siccine ergo, frater, hæc tibi decreta sunt?

Poly. Et ne me retineas, oro. Nam mihi hoc iter
Curæ erit, quamvis infaustumque et malum
Propter hunc patrem, hujusque Erinnyas.
Vobis vero fausta præstet Jupiter, si hæc mihi 1500
Efficitis mortuo: nam viventi mihi non iterum poteritis.
Sed jam dimitte me, et valete, non enim me
Amplius viventem videbitis posthac.

Ant. O misera ego!

Poly. Ne me luge. 1505

Ant. Et quis ruentem te

Ad prævisam mortem non lugeat, frater?

Poly. Si oportet, moriar.

Ant. Ne tu sic quæso agas, sed mihi pare.

Poly. Ne suadeas quæ non decet. 1510

Ant. Infaustissima certe ego,

Si te privabor.

Poly. Hoc in Deo fitum est

Ut vel hac vel altera nascare forte. Vobis vero, ego

Deos precor, ut nulla unquam occurrant mala: 1515
Indignæ

Indignæ enim estis, omnium opinione, quovis infortunio.

PERICOMMATA. strophe 1.

- Cho.* Nova hæc nuper venere mihi
 Gravissima mala
 A cæco hospite,
 Nisi forte divinitus habeo. 1520
 Temerarium enim nullum facinus Deorum
 Queo dicere.
 Videt, videt hæc semper
 Tempus, super alia
 Et hæc mala denuo dirigens. 1525
 Sonuit æther, o Jupiter.

SYSTEMA I.

- Oed.* O filiæ, filiæ, quid si quis incola
 Optimum in cunctis huc Thesea adducat?
Ant. Pater, quid est rei, quod illum advocas?
 Jovis hoc alatum me illico ducet 1530
 Fulmen ad Orcum. Sed mittite quamprimum.

ANTISTROPHE I.

- Cho.* Ecce validius ingens editur
 Sonitus hic infandus
 A Jove actus: inque summas
 Formido subiit capitis comas. 1535
 Stupor animum tenet; cæleste enim fulgur
 Flagrat iterum.
 Quemnam capiet finem?
 Exhorreo, non enim temere
 Grassatur unquam, nec absque casu novo. 1540
 O magnus æther! O Jupiter.

ANTISYSTEMA I.

- Oed.* O filiæ, adest huic viro fatalis
 Vitæ exitus, nec amplius est effugium,
Cho. Qui scis? qua ex re istud conjicis?
Oed. Pulchre novi: sed quam celerrime mihi 1545
 Profectus regem terræ hujus aliquis adducat.

STROPHE 2.

- Cho.* Heu, heu,
 Ecce iterum circumstat
 Penetrabilis sonitus.
 Propitius esto, Deus, propitius mihi, siquid terræ huic 1550
 Matri

Matri meæ omninosum affers.

Utinam faulta mihi eveniant,

Neque calamitosum hunc virum quod viderim,

Malam gratiam reportem.

Jupiter rex, te invoco.

1555

SYSTEMA 2.

Oed. An prope adest vir? num adhuc spirantem, filiæ,
Inveniet me et compotem mentis?

Ant. Quid vis arcani animo instillare?

Oed. Pro beneficiis mihi datis, fructuosam gratiam
Rependere volo, quam ante pollicitus sum.

1560

ANTISTROPHE 2.

Cho. Eho,eho,

O fili, ades, ades, seu supremo

In littore maris Deo

Neptuno forte

Ad victimas immolandas aram consecras, veni.

1565

Hospes enim et tibi, et urbi,

Et amicis cupit

Justam gratiam rependere pro beneficiis acceptis.

Propera ocyus, o rex.

ANTISYSTEMA 2.

Quis iterum a vobis communis resonat clamor?

1570

Clarus quidem vestrum, manifestus et hospitis.

Nunquid Jovis fulmen, aut pluvialis

Grando irruit? Deo enim movente

Hiemem, omnia hujusmodi expectanda sunt.

IAMB I.

Oed. O rex, optanti advenisti; et tibi Deorum
Aliquis secundavit hanc viam.

1575

Tbes. Quid autem est, o nate Laii, iterum novi extorum?

Oed. Meta mihi adest vitæ, volo autem mori,
Promissis tibi urbi que huic non violatis.

Tbes. Quo argumento colligis te moriturum modo?

1580

Oed. Ipsi Dei, qui nihil mentiuntur, nunciant mihi
Hoc signis propositis.

Tbes. Quo dicis modo, o senex, hæc tibi nuntiata?

Oed. Multa tonitrua assidua, multaque indicant hæc
Contorta manu invicta tela, fulmina.

1585

Tbes. Fidem mihi facis; multa enim te prænuntiasse video,

Eaque

Eaque non falsa. Dic igitur quid faciendum fit.
Oed. Ego docebo, o fili Ægei, ea quæ tibi
 Ad senium usque tuæ rata erunt urbi.
 Ad locum enim ipse mox præibo, 1590
 Ubi me oportet mori, nullo ductore tacto.
 Eum autem indica mortalium nemini,
 Nec ubi latet, nec in qua jacet regione.
 Nam tibi hic locus multorum vice clypeorum
 Vicinorumque bello fociorum, robur semper dabit. 1595
 Quæ vero sacra sunt, nec adhuc tibi proferuntur,
 Ipse disces, solus, ubi illuc veneris.
 Nam neque civium ulli dixerò,
 Neque filiabus meis, eas licet amem.
 Sed ipse semper serva, et ubi ad finem 1600
 Vitæ perveneris, præstantissimo tantum viro
 Indica; ille vero semper successori aperiat:
 Et sic inexpugnabilem hanc tenebis urbem
 A feminatis viris, Thebanis. Urbes enim
 Innumerae, licet bene institutæ, facile ad injurias versæ sunt.
 Dii enim bene quidem, at tarde intuentur, cum 1606
 Quis pietate repudiata ad furorem vertitur.
 Quod tu ne, fili Ægei, velis pati.
 Sed hæc te quidem scientem jam edocemus.
 Locum vero (urget enim me præsens a Deo 1610
 Fatum) adeamus jam, nec referamus pedem.
 O filiae, huc sequimini. Ego enim dux
 Vobis vicissim fio novus, ut vos eratis patri.
 Ite, et ne attingite, sed finite me
 Solum invenire sacrum tumulum; ubi 1615
 Fatale est huic viro sub hac terra recondi.
 Hac pergite huc, hac inquam: hac enim me ducit
 Mercurius animarum deductor, et inferna Dea.
 O lux mea lumine cassa ubi tandem antea fuisti?
 Nunc ultimum te meum corpus attingit. 1620
 Jam enim eo, extremum vitæ tempus
 Conditurus apud orcum. At o charissime
 Hospitum, ipseque terraque hæc, civesque
 Tui beati fitis, et in rebus prosperis estote
 Memores mei mortui, felicitate fruente perpetua. 1625

OEDIPUS COLONEUS.

89

ANTISTROPHICA. strophe 1.

Cbo. Si fas est mihi caliginosam Deam Proserpinam,
 Et te precibus venerari
 Manium tenebris versantium rex
 Aidoneu, Aidoneu,
 Precor vos, ut neutiquam laboriosa
 Neque luctuosa
 Hospes defunctus
 Morte, subeat communes omnium latebras,
 Inferorum regionem, et Stygiam
 Domum: multa enim
 Et immerito mala postquam invaserunt,
 Vicissim te Deus justus augeat.

1630

1635

ANTISTROPHE.

O terrestres Deæ, Erinnyes, tuque, corpus
 Inviçtæ feræ, quam ad portas
 Dicunt exasciatas
 Cubare, et latratus edere ex antro,
 Indomitum custodem apud Orcum,
 Ut sermo dictitat frequens.

1640

* * * * *

Te, o Terræ fili et Tartari,
 Precor ut placide
 Occurras eunti
 Infernas hospiti ad manium regiones.
 Te, inquam, semper dormientem voco.

1645

NUNCIUS, CHORUS, ANTIGONE,
 ISMENE, THESEUS.

IAMBI.

Nun. O cives, brevissimis quidem
 Possum nunciare mortuum esse Oedipum.
 Quæ vero facta sunt, neque brevibus
 Dici queunt, neque negotia quæ illic fuerunt.

1650

Cbo. An periit infelix?

Nun. Reliquisse

Eum longam jam vitam scias.

1655

Cbo. Quomodo? divina utrum et facili fortuna miser obiit?

Nun. Hoc quidem jam admiratione dignum est.

Quo enim modo hinc abiit, et tu, qui aderas

Nosti, nemine amicorum ductore,

Sed ipse nos omnes ducens.

1660

V O L. II.

* M

Ubi

Ubi vero adiit abruptam viam,
 Æreis gradibus funditus fulcitam,
 Constatit viarum in una multifida,
 Prope cavam voraginem, ubi Thesei
 Pirithoque manent fida semper fœdera ; 1665
 Ubi medius cum stetisset, inter Thoriciamque petram,
 Cavamque Acherdum, ibi in faxeo tumulo
 Confedit ; deinde exiit squalidas vestes.
 Et postea advocatis filiabus iussit vivæ aquæ
 Eas afferre lavacra et libamina alicunde. 1670
 Illæ autem frugiferæ Cereris in conspicuum
 Collem profectæ, mandata patris
 Brevi exequantur tempore ; lavacrisque eum
 Vestesque ornant, ut lege præceptum est.
 Cum autem ex omni officio caperet voluptatem, 1675
 Nec erat quicquam jam ommissum eorum quæ
 Cupiebat, intonuit Jupiter terrestris, virgines
 Autem riguerunt metu, ubi audiverunt ; cumque
 Ad genua patris cecidissent, lugebant, neque
 Intermiserunt pectorum planctus, et longos admodum ploratus.
 Ille vero, ut audit sonum repente acerbum, 1681
 Amplexus eas manibus, dixit, o filiæ,
 Non amplius est vobis hac in die pater,
 Periere enim omnia mea, nec amplius
 Laboriosam habebitis mei alendi curam. 1685
 Duram quidem fuisse novi, filiæ ; sed unum
 Modo omnes has mollit verbum molestias :
 Amorem enim nullus est ex quo majorem
 Quam ab hoc viro consecutæ estis, quo orbatæ
 Reliquam jam vitam exigetis. 1690
 Talia se invicem amplexi
 Misere omnes flebant : ubi vero ad terminum
 Venere flendi, neque amplius orta est vociferatio,
 Erat quidem silentium, sed vox subito cujuspiam
 Vocavit illum, adeo ut omnibus erecti 1695
 Starent metu perculsis subito pili.
 Vocat enim eum multoties Deus,
 Heus heus, Oedipe ! quid cunctamur
 Ire ; jam pridem tu in mora es.
 Ille vero simul ac sensit se a Deo vocari, 1700
 Jubeat

OEDIPUS COLONEUS.

91

Jubet venire ad se terræ regem Thesea.
 Qui ubi accessit, dixit, o charum caput, da
 Meis manus tuæ pristinum pignus filiabus,
 Vosque filiaë huic date; et promitte quod
 Nunquam proditurus sis hasce volens, sed facturus
 Quæcunque putaveris fore utilia eis quovis tempore.

1705

Ille vero, ut vir generosus, absque lamentis
 Promisit juramento se illa facturum hospiti.

Ubi vero hæc fecisset, protinus Oedipus
 Infirmis manibus amplexus filias, ait,

1710

O natæ, generoso oportet feratis animo
 Hisce ex locis abire, neque quæ nefas postulare
 Ut videatis, neque non audienda ut audiatis.

At abite quam celerrime: tantum Dominus
 Theseus adsit, ut quæ sint agenda cognoscat.

1715

Talia loquentem exaudivimus simul omnes,
 Fufisque lacrymis una virgines
 Gementes secuti fumus, ubi vero abieramus,
 Paulo post conversi vidimus eum quidem virum
 Nullibi amplius adesse,

1720

Ipsam autem regem oculos tegentem,
 Manu capiti opposita, utpote ingenti quopiam
 Terrore offuso, nec ferendo oculis.

Deinde brevi, neque longo cum intervallo,
 Videmus eum, terram simul adorantem

1725

Et Olympum Deorum sedem iisdem precibus.
 Quali autem fato ipse obierit, ne unus quidem
 Mortalium dixerit, præter unum Thesea.

Neque enim aliquod illum ignitum Jovis fulmen
 Confecit, neque marina

1730

Procella, tunc temporis coorta:
 Sed aut aliquis a Diis nuncius, vel ab inferis
 Benevolus terræ hiatus, placido suscepit finu.
 Vir enim non dolendus, neque morbis oppressus
 Abiit, sed, si quis alius mortalium, jure admirandus.

1735

Si cui vero hæc videor non mentis compos dicere,
 Non cessero iis quibus mentis impos videor.

Cho. Ubi vero sunt filiaë, et, qui comitati sunt, amici?

Nun. Illæ non longe absunt: claræ enim lugentium
 Voces indicant eas prope accedere.

1740

* M 2

P E R I -

OEDIPUS COLONEUS.

PERICOMMATA. strophe 1.

Ant. Heu, heu, nunc nunc nobis infat tempus
 Infelicibus tam alia gemendi,
 Quam patris nativum
 Et intolerabilem sanguinem.
 Unde ingentem et perpetuum habuimus antea 1745
 Laborem, sed nunc denique omnem modum
 Excedentia ferimus mala, videntesque et patientes.

SYSTEMA 1.

Cho. Quidnam id est?

Ant. Nequit, o amici, conjici.

Cho. Obiitne? 1750

Ant. Sic quidem ut nosse tu desideres.

Quid enim? ut pote quem neque bellum .

Neque pontus sustulit,

Sed ignotæ regiones

Obscuro quodam fato abriperunt. 1755

Heu misera! nobis autem exitialis

Nox oculis oborta est.

Quo enim modo, qua terra peregrina,

Vel mari tumido vagantes,

Gravem vitæ alimoniam 1760

Nanciscemur?

STROPHE 2.

Ism. Ego quoque nescio: utinam me fatalis

Rapiat orcus miseram,

Ut cum meo sene parente

Commoriar. Mihi enim 1765

Quæ superest vita, non est vitalis.

SYSTEMA 2.

Cho. O geminæ filiarum optimæ,

Quodcunque a Deo venit recte tolerare convenit;

Neque adeo nimis angamini,

Non enim questu vestro digna 1770

Vobis evenerunt.

ANTISTROPHE 1.

Ant. Est ergo malorum aliquid desiderium.

Etenim quod neutiquam erat gratum, gratum fuit,

Quam diu illum in manibus tenerem vivum.

O pater, o chare pater,

1775
 Sempit-

Sempiternis sub terra tenebris cooperte.
Senex licet esses, mihi tamen charus eras,
Nec mihi charus esse defines.

ANTISYSTEMA I.

Cho. Effecit igitur.
Ant. Effecit quod voluit. 1780
Cho. Quale autem?
Ant. Qua cupiit, peregrina in terra
Mortuus est, tumulumque habet sub terra
Umbrosum semper, neque dolorem reliquit
Non dolendum; semper enim 1785
Hicce oculus, o pater, meus
Lachrymis plorat stillantibus,
Neque scio quonam modo oporteat me
Miseriam tantum dolorem animo eximere. Hei mihi!
Heu peregrino in solo don debuisses emori, 1790
Sed sic desertus mihi mortuus es.

ANTISTROPHE I.

Ism. O misera! quæ me fortuna jam manet
* * * * *
Ita deserta consiliique inops
Teque, o chara, a 1795
Patre jam desertas?

ANTISYSTEMA 2.

Cho. Sed quoniam feliciter saltem clausit
Ultimum, o charæ, vitæ diem,
Tollite dolorem, malorum
Enim nullus 1800
Est immunis.

MONOSTROPICA.

Ant. Iterum, chara, abeamus.
Ism. Quidnam facturæ?
Ant. Desiderium me tenet.
Ism. Quale? 1805
Ant. Terrestrem domum videndi.
Ism. Cujus?
Ant. Patris. Heu me miseram!
Ism. Quomodo vero fas est hæc patrare? An non vides?
Ant. Quid propter hoc increpas? 1810
Ism. Cur? propter hoc, inquam.

Ant. Cur

- Ant.* Cur propter hoc rursus?
Ism. Insepultus obiit, et absque omni-- --
Ant. Duc me eo, et tum confice.
Ism. Heu miserrima; ubinam posthac deserta 1815
 Consiliique inops vitam
 Misera exigam?
Cbo. Amicæ, ne quid metuatis.
Ant. At quo fugiam?
Cbo. Jam antea effugistis, 1820
 Ut ne quid mali accideret vobis.
Ant. Animo meditor.
Cbo. Quid tandem meditaris?
Ant. Quomodo domum redeamus, plane ignoro.
Cbo. Neque sollicite inquire: dolor habet. 1825
Ant. Imo, et antea; quippe
 Modo quidem ultra, modo supra modum.
Cbo. Magnum sane pelagus fortitæ estis.
Ant. Imo, imo.
Cbo. Idem quoque ego dico. 1830
Ant. Heu, heu. Quo ibimus, o Jupiter?
 Ad quam enim spem me
 Deus jam impellit?

ANAPÆSTI.

- Cbo.* Tollite luctus, puellæ: non enim decet 1835
 Illos lugere quibus, sepultis gratia reposita est,
 Hoc enim foret invidentia.
Ant. Fili Aegei, ad tua accidimus genua.
Thef. Quid, o puellæ, vultis a me confici?
Ant. Tumulum cupimus
 Aspicere patris nostri. 1840
Thef. At neutiquam fas est tibi eo ire.
Ant. Quidnam dixisti, o rex Athenarum domine?
Thef. O puellæ, interdixit mihi ille
 Nequis hos adeat locos, neve
 Quis mortalium alloquatur 1845
 Tumulum sacrum quem ille tenet.
 Quæ si facerem, dixit me terram banc
 Habiturum semper incolumem.
 Hæc a nobis Deus audivit, et Jovis
 Juramentum quod audit omnia. 1850
Ant. At

OEDIPUS COLONEUS.

95

Ant. At hæc ita si illi placent,
Nobis quoque sufficiant. Nos autem ad Thebas
Mitte Ogygias, si qua forte
Prohibere possimus eadem
Fratribus imminentem.

1855

Thef. Faciam et hæc, et omnia
Quæcunque sum factururus, ut vobis sint utilia,
Utque huic qui sub terra est, qui nuper perit,
Gratificer. Non enim defatigari me oportet.

Cbo. Sed jam quiescite, nec majora
Lamenta excitate, omnia enim hæc
Omnino sunt rata.

1860

PERSONÆ

PERSONÆ FABULÆ.

ANTIGONE.

ISMENE.

CHORUS THEBANORUM SENUM.

CREON.

NUNCIUS Excubitorum unus.

HÆMON.

TIRESIAS.

NUNCIUS alius.

EURYDICE.

FAMULUS.

Proloquitur ANTIGONE.

ANTI-

A N T I G O N E.

A N T I G O N E, I S M E N E, C H O R U S.

I A M B I.

- Ant.* O Germana soror, junctissimum mihi Ismenes caput,
 Ecquid nosti malorum Oedipodi imputandorum,
 Quod Jupiter non nobis adhuc viventibus conficit?
 Nihil enim est triste, nec ærumnosum,
 Nec turpe, nec infame est, quod non 5
 Tuisque et meis viderem ego in malis.
 Atque nunc rursus aliquod universis civibus
 Edictum posuisse dicunt ducem modo.
 Tenesne, et inaudisti quippiam? an te latent
 In amicos grassantia inimicorum mala? 10
- Ism.* Ad me quidem nullus sermo, Antigone, de amicis
 Neque lætus, neque tristis pervenit, ex quo
 Duobus fratribus orbata sumus duæ,
 Una peremptis die mutua manu:
 Postquam vero pulsus evanuit Argivorum exercitus 15
 Hac ipsa nocte, nihil novi ulterius,
 Neque fortunata magis, neque damnis auctior.
- Ant.* Novi pulchre, et te extra aulæ portas
 Propterea evocavi, ut sola audires.
- Ism.* Quid est? videris enim quid animo profunde meditari. 20
- Ant.* Quidni? non enim nostros fratres, Creon sepulchro
 Alterum dignatus est, alterum vero infamia notavit?
 Eteoclem quidem, ut aiunt, jure
 Usus justo et lege, sub terra
 Condidit, inferis honoratum manibus. 25
 Misere vero mortuum Polynicis cadaver
 Civibus dicunt edixisse, ne quis
 Sepulchro tegat, neque adeo defleat:
 Sinant vero indefectum; insepultum, alitibus dulcem
 Thetaurum, usque intentis ad voluptatem passionis 30

Talia

V O L. II.

* N

[ANTIGONE.]

Talia bonum dicunt Creonta tibi
 Et mihi (nam me quoque dico) edixisse:
 Et huc venire, *ut hæc ipsa nobis* utpote nescientibus
 Clare prædicat, et rem hanc ducere
 Non ut *rem* nihili: nam quicumque quid horum fecerit, 35
 Eum lapidibus a populo obrutum iri in urbe,
 Ita tibi hæc se habent: et ostendes cito
 Generosa num sis, an ex bonis *parentibus* mala.

Ism. Quidnam misera, si hæc ita se *habent*, ego
 Violans *legem* vel sepeliens agam ultra *quod* profit. 40

Ant. An operam sis collatura *meque* adjutura considera.

Ism. Quodnam *inceptas* facinus audax? quæ tua tandem est sen-
 tentia?

Ant. An cadaver *mortui* una mecum levabis manu?

Ism. Tunc ergo cogitas sepelire ipsum interdictum civibus?

Ant. Meum scilicet et tuum (licet tu nolis) 45
 Fratrem sepeliam: neque enim unquam proditrix arguar.

Ism. O misera, prohibente *num* Creonte?

Ant. At nullum illi jus est, ut a meis *me* arceat.

Ism. Hei mihi! revoca in animum, soror, pater
 Ut nobis periit invisus, infamisque, 50
 Propter peccata sibi deprensa, duos
 Oculos effodiens sua ipse manu.

Deinde mater *eademque* uxor, duplex malum,

Plexis suspendiis vitam cum infamia sustulit.

Tertium vero *quod* fratres duo una die 55

Semet trucidantes miseri, mortem

Sibi invicem intulere mutuis manibus.

Nunc autem *duæ* nos jam reliquæ: considera

Quam pessime finis peritura, si lege invita

Edictum tyrannorum vel potentiam transgredimur. 60

Sed et hoc expendere oportet, feminas

Nos esse natura cum viris non certando pares:

Deinde vero quia subditæ sumus superioribus,

Et hæc sunt audienda, et his infuper tritiora.

Ego igitur, (precata manes inferos) 65

Ut veniam concedant, quoniam ad hæc vi cogor)

Magistratus gerentibus parebo: nam

Majora viribus aggredi caret prorsus ratione.

Ant. Nec ego jusserim, nec si velles adeo

Facere, libenter *ferrem* ut faceres mecum. 70

Sed

Sed esto, qualis tibi placet *esse*. Illum tamen ego
Sepeliam; pulchrum mihi hoc facienti mori.
Chara cum illo jacebo, cum *illo* charo,
Ubi hæc pia fecero facinora, nam longius est tempus
Quo me inferis placere oportet, quam his superis.

75

Ibi enim semper jacebo: tibi vero si videtur,
Quæ magni apud Deos pretii, nihili pende.
Ism. Ego vero non nihili facio: sed hoc
Invitis civibus facere, nulla valeo ratione.

Ant. Tu quidem ista prætentito; ego vero jam tumulum
Egestura fratri charissimo proficiscar.

80

Ism. Hei mihi, miseræ quantopere timeo tibi.

Ant. Ne mei causâ metuas, tuæ consule vitæ.

Ism. Atqui hoc indicaveris utique nemini
Facinus, sed clam cela; simulque pariter ego *celabo*.

85

Ant. Hei mihi, palam eloquitor: multo invisior eris
Tacens, nisi omnibus hæc prædicaveris.

Ism. Calidum in frigidis *rebus* cor habes.

Ant. At novi *me* placere queis maxime me placere oportet.

Ism. Si *tu* quidem possis; sed majora viribus affectas.

90

Ant. Proinde, cum non amplius valeo, quiescam.

Ism. Omnino autem venari impossibilia non decet.

Ant. Si hæc loqui perrexeris, a me quidem odio habeberis,
Et inimica mortuo *fratri* merito censebere.

At sine me et meam temeritatem

95

Hæc acerba perpeti: patiar enim
Nihil adeo malum, ut non honeste moriar.

Ism. At si tibi videtur, ito: hoc autem scias, te
Stultam quidem ire, sed amicis probe amicam.

A N T I S T R O P H I C A. strophe I.

Cbo. O radius solis, pulcherrima
Omnium (quæ prius Thebis
Affulserunt septiportis) lux,
Apparuisti tandem, o aureæ
Dici oculus,

100

Dircæa super

105

Fluenta incedens,

Apparuisti, sed prius albo fulgentem clypeo ab Argis
Virum egressum cum omni bellico apparatu

Repulisti fugitivum, et propere

* N 2

Currentem

Currentem celeri freno.

110

A N A P Æ S T I.

Quem nostram in terram Polynices

Motus jurgiis ambiguus

(Acutum clangens velut

Aquila supra volat arva)

Niveâ tectus alâ

115

Multis cum armis

Comantibusque galeis *adduxit.*

A N T I S T R O P H E I.

Stans vero supra ædes cruentis

Inhians undique hastis

Circa septem portarum ora,

120

Abiit priusquam nostro

Sanguine malas

Satiaretque, et

Minas turrium

Piceus Vulcanus corripere:

125

Tantus a tergo incumbens

Strepitus Martis adversario

Imparem reddidit Draconi.

A N A P Æ S T I.

Jupiter enim superbæ linguæ grandia verba

Impense odit, et eos intuitus

130

Multo cum impetu irruentes,

Et auri clamore elatis vultibus,

Vibrato præcipitat fulmine, mœnibus

In summis jam

Victoriâ parantem gloriari.

135

S T R O P H E 2.

At repulsus ille ignifer *Capaneus* in terram

Cecidit quassatus

Fulmine, qui tunc

Furioso impetu

Debacchans afflavit *urbem*

140

Turbine ventorum infestissimorum:

Hac ex parte hæc sic se habebant, illâ alios

Invasit disjiciens

Magnus Mars dextrum moderans agmen.

A N A-

A N T I G O N E. 108

A N A P Æ S T I.

Nam septem duces ad septem portas 145
 Locati pares in pares, reliquerunt
 Fugatori Jovi ferrea spolia :
 Præter miseros illos, qui patre uno
 Matreque unâ nati in se
 Utrinque victrices hastas dirigentes 150
 Communis mortis ambo perceperunt partem.

A N T I S T R O P H E 2.

At enim celebris
 Victoria venit,
 Curribus insigni
 Gratificans invicem Thebæ. 155
 Ergo jam bellorum
 Præsentium indicite oblivionem :
 Deorumque templa choris nocturnis
 Omnia adeamus : Thebas vero
 Bacchanti concutiens motu, Bacchus ducat. 160

A N A P Æ S T I.

At enim jam novus ille rex *bujus* regionis
 Creon Menecei *filius*,
 Novis Deorum auspiciis
 Accedit, aliquod consilium *animo* volvens,
 Quippe concilium hoc seniorum 165
 Indixit, communi
 Præconio accersitum.

CREON, CHORUS, NUNCIUS, ISMENE,
 ANTIGONE.

I A M B I.

Cre. Viri, rem quidem publicam jam in tuto Dii,
 Multis fluctibus *per eos* labefactatam, erexerunt denuo :
 Vos autem solos ex omnibus per nuncios 170
 Jussi adesse, partem quidem, quod Laii
 Vos rite semper coluisse norim solii imperium :
 Partim deinde, quando OEdipus rexit civitatem,
 Et postquam interiit ille, in illorum adhuc
 Natos *pariter* mansisse sententia fideque firma. 175
 Quando igitur illi mutua cæde uno
 In die perierunt ferientesque et
 Cæsi propria manu piaculariter,
 Ego

Ego jam imperium omne et folium habeo,
Cognitionis jure, defunctorum.

“ Difficillimum est cujusvis viri perdiscere

“ Indolemque et animum et sententiam, priusquam

“ Magistratu tritus *versatusque* legibus appareat:

“ Mihi enim *vir ille*, qui totam gubernans civitatem

“ Non optimis adhæret consiliis,

“ Sed ex timore quovis linguam clausam habet,

“ Pessimus esse et nunc et olim videtur:

“ Et potiorum quicumque patria sua

“ Amicum judicat, istum nullo in loco pono.”

Ego enim (testis sit Jupiter qui omnia cernit semper)

Neque agerem silentium, damnum si viderem

Ingruere civibus loco salutis;

Neque amicum unquam illum, qui sit hostis patriæ,

Sumpserim mihi ipsi, hoc nempe cognoscens, *patriam*

Esse hanc quæ servat *omnes*, cumque in hac

Navigamus salva, amicos *recte* facimus.

Hiscæ ego legibus hanc augebo civitatem,

Hisque adeo affinia prædicavi

Civibus, de natis OEdipi:

Ut Eteoclem quidem, (qui propugnans huic civitati

Periit, re bello pulcherrime gestâ)

Sepulchroque condant, et omnia sancte administrant

Quæ strenuos viros comitantur infra mortuos:

At contra fratrem illius (Polynicen dico)

(Qui terram patriam et Deos patrios

Exul huc rediens voluit igne

Comburare funditus, voluitque sanguine

Cognato pasci, hosque *cives* in servitutem abducere)

Illum, urbi huic edixi, sepulchro

Ne quis parentet, neque defleat,

Sed finant insepultum, et alitibus corpus

Et canibus prædatum misere laceratum intueantur.

Hæc mea est voluntas, et nunquam a me saltem

Honorem præripiant mali justis *debitum*:

Sed quicumque benevolus huic urbi est, mortuus

Et vivus pariter a me honorabitur.

Cho. Hæc tibi placent *ergo*, Menœcei fili Creon,

Circa hunc civitatis hujus hostem, illumque amicum.

180

185

190

195

200

205

21-

215

Legt

Lege vero uti qualibet penes te est

In mortuos, inque nos, quotquot vivimus.

220

Cre. Quare attendite, mea ut dicta curentur.

Cbo. Juniori alicui onus hoc ferendum propono.

Cre. Sed adsunt prompti, qui mortuum custodiant.

Cbo. Quid ergo aliud præter hoc jam mandas?

Cre. Ne concedatis hiscè, qui minus parent.

225

Cbo. Nullus est adeo stultus qui velit mori.

Cre. Est sane merces hæc inobedientis. Sed spe captos

Homines lucellum sæpe perdidit.

Nun. Rex, nequaquam dixero, quod præ celeritate

Spiritus ægre trahens advenio, veloci levato pede:

230

Multa enim offendi, cogitationum obstacula,

In via subinde circumagens meipsum ut referrem pedem.

Animus enim dixit multa mihi fabulatus,

Miser, cur tendis eo, ubi cum adveneris, daturus es pœnas?

Miser, manebis contra? et si hæc resciverit Creon

235

Alio ex viro, quânam dolorem, quæso, effugies?

Talia revolvens confeci iter oppidò tardus:

Et sic via brevis fit longa.

Tandem tamen vicit *animus* ut huc irem.

Tibi etsi nihil *gratum* eloquar, dicam tamen.

240

Spe enim *hac* fretus venio

Nil me aliud pati posse nisi quod fatale fit.

Cre. Quidnam est, cur animo ita es sollicito?

Nun. Dicere tibi volo omnia quæ ad me attinent:

Facinus enim neque feci, neque vidi eum qui fecit,

245

Neque jure in mali quippiam inciderem.

Cre. Probe sane expendis et munis undique

Rem: videris enim aliquid novi velle indicare.

Nun. "Gravia enimvero cunctationem afferunt plurimam."

Cre. Quin dic tandem, deinde liberatus abi.

250

Nun. Dicam *ergo* jam tibi: cadaver aliquis modo *vetitum*

Cum jam sepelisset, abiit, et corpus arido

Pulvere sparsisset, parentassetque quæ decuit.

Cre. Quid dicis? quis hominum est qui hæc ausus est?

Nun. Haud novi: ibi enim neque securi quid erat

255

Cæsum, neque ligone effossum; dura sed terra

Et humus infracta, nec plaustrorum sulcata

Rotis: sed quispiam incertus facti auctor fuit.

Ubi

Ubi vero primus nobis diei excubitor

Ostendit, omnibus miraculum ingratum erat. 250

Ille enim non tumulo conditus evanuit:

Sed tenuis super injecta erat pulvis ut a viro piaculum fugiente.

Signa porro neque bestiae, neque canis cujuspian

Venientis neque rapientis apparuere.

Dicta *ibi* inter nos sonabant mala. 265

Vigil vigilem redarguit, atque ventum est

Propemodum ad plagas tandem; nec qui prohiberet aderat.

Unusquisque enim visus est alteri auctor facti,

Et tamen nemo manifestus, et omnes se nescire excusabant.

Eramus quoque parati et ferrum ignitum levare manibus, 270

Et per ignem ire, et jurare Deos,

Nos neque fecisse, nec cuiquam conscios esse

Facinus machinanti, neque perpetranti.

Tandem, ubi nihil scrutando profecimus,

Quidam inquit (qui nos omnes ad solum capita 275

Demittere metu coegit: neque enim poteramus

Contradicere, nec scire, eo facto, rectene

Facturi essemus) erat autem fermo, indicandum

Tibi factum hoc et neutiquam tegendum.

Et hæc vicit *sententia*, et me infortunatum 280

Sors adegit hoc bonum capere.

Adsum autem invitus apud invitos scio.

“ Diligit enim nemo mala nunciantem.”

Cho. Mihi sane, rex, mens secum cogitat diu,

Ne forte diis impulsoribus hæc res facta sit. 285

Cre. Define, priusquam irâ me impleas loquens,

Ne deprehensus fueris demensque et senex simul.

Dicis enim non ferenda, quum Deos dicis

Curam habere hoc utique de mortuo.

An honore colentes maximo, ut benefactorem 290

Operuerunt eum, qui columnis utrinque fulta

Templa venit crematurus, et donaria,

Et terram eorum et leges dissipaturus?

Videsne Deos honore malos prosequi?

Non est *ita*. Sed et hæc olim cives 295

Ægre ferentes obloquebantur mihi,

Clam capita quassantes: neque sub iugo

Collum habebant ut decet, ut in me acquiescerent.

Ab hisce eos pernovi pulchre

Seductos mercedibus hæc perpetrasse.

300

“ Nullum enim mortalibus, quale argentum,

“ Malum natum est: hoc et urbes

“ Devastat, hoc quoque viros summovet domibus:

“ Hoc item edocet, et pervertit mentes

“ Bonas mortalium ad turpia facta se addere.

305

“ Astutiasque monstravit hominibus sequi,

“ Et facinoris omnis impietatem nosse.”

Quotquot vero mercede conducti perpetrarunt hæc,

Hoc adepti sunt ut aliquando darent pœnas.

At si quidem *suam* habet Jupiter a me reverentiam,

310

Pulchre hoc scito, (juratus autem tibi dico)

Nisi ipsum auctorem hujus sepulturæ

Inventum protuleritis ob oculos meos,

Non vobis sola mors sat erit, antequam

Vivi pendentes hanc indicabitis contumeliam.

315

Ut edocti lucrum unde petendum,

In posterum rapiatis: et discatis

Non qualibet ex re licitum esse lucrì amorem.

“ Namque ex iniquis quæstum compendiis plures

“ Malo maectatos videas, quam servatos.”

320

Nun. Loquine mihi quicquam permittes? an sic abiero?

Cre. Nescisne vel nunc quam moleste loqueris?

Nun. Auribusne an animo morderis?

Cre. Quid? quæso; requiris, meus ubi sit dolor?

Nun. Auctor *sepulchri* dolet tibi animum, aures ego.

325

Cre. Hei mihi! quam insigni loquacitate natus es?

Nun. Nunquam profecto facinus hoc feci ego.

Cre. Idque *fecisti* propter argentum, animam projiciens.

Nun. Heu,

Certe malum est, si suspiceris, falsa suspicari.

330

Cre. Magnifice jam orna sententiam: sed nisi hæc

Qui fecerint monstrabitis, dicetis quod

“ Injusta lucra *gavia* concinnent dispendia.”

Nun. *Velim* sane inveniatur auctor maxime: sed tamen

Deprehensus fuerit necne (hoc enim fortuna dijudicabit) 335

Non erit ut videas tu me huc reversum.

V O L. II.

• O

Et enim

ANTIGONE.]

Etenim nunc præter spem opinionemque meam
 Servatus, ingentes debeo diis gratias.

ANTISTROPHICA. strophe 1.

Cho. Multa quidem sunt solertia, nihil vero
 Homine solertius est. 340
 Hic et canum *spumis*
 Pontum nimbofo *flante* Noto
 Transfit utrinque sonantes
 Alarum per tumores,
 Deorumque supremam Tellurem 345
 Immortalem indefessam
 Atterit circumactis
 Aratris per singulos annos
 Equino genere versans.

ANTISTROPHE 1.

Leviumque genus avium 350
 Retibus circumdatum abducit
 Vir præditus solertia,
 Ferarumque gentes agrestium,
 Pontique marinam *piscium* naturam,
 Laqueis retium nexis; 355
 Edomatque artibus agrestem
 Belluam montivagam;
 Jubatumque equum captum
 Abducit collo jugum *imponens*,
 Montanumque indomitum Taurum. 360

STROPHE 2.

Sermonisque *usum*, et sublimem
 Scientiam, et civiles
 Rixas didicit, et
 Pruarum sub dio pernoctantibus incommodarum serena,
 Et gravium fugere imbrium tela. 365
 Ad omnia ingeniosus; impos
 Nihili, prospicit
 Futura. Solius orci
 Effugium non invenire valet.
 Morborum tamen difficilium 370
 Effugia excogitavit.

ANTISTROPHE 2.

Mirabile quiddam in dolis fabricandis
 Præter expectationem habens:

“ Aliquando

“ Aliquando ad virtutis studium,
 “ Aliquando ad vitium, fertur. 375
 “ Cum patrias servat leges,
 “ Totâ colitur in urbe; at civitate indignus
 “ Ille est, qui nullo
 “ Honesti studio movetur.”
 O utinam neque eodem mecum tecto 380
 Unquam contingat vivere, nec amicus
 Fiat, qui talia patrare facinora audet!

A N A P Œ S T I.

Divinum hoc prodigium confidero,
 Quomodo sciens negavero
 Hanc esse filiam Antigonem? 385
 O misera et miseri
 Patris OEdipi filia: quidnam istud est? nonne
 Te immorigeram regiis
 Ducunt legibus,
 Et in amenti deprehensam auso? 390

I A M B I,

Nun. Hæc est illa, quæ facinus effecit:
 Ipsam hanc deprendimus sepelientem. Sed ubi est Creon?
 Cho. Reversus is e domo opportune adest.
 Cre. Quid est? quæ condigna accidit pœna?
 Nun. Rex, “ mortalibus nihil est abjurandum: 395
 “ Falsam enim reddit secunda cogitatio *priorem* sententiam.”
 Etsi *me* nunquam rediturum huc juravi
 Tuas ob mihas, quæis tunc periclitabar:
 Tamen (“ hoc supra præterque spem *omnem* gaudium
 “ Nullam habet parem sibi voluptatem magnitudine”) 400
 Adsum pro data fide, licet aliter juraverim,
 Puellam hanc adducens, quæ deprehensa est sepulchrum
 Apparans. Sors hîc non est jacta:
 Sed meum est, non alterius hoc *quicquid est* lucri.
 Et nunc rex, hanc ipse, ut lubet, acceptam 405
 Et judica et redargue: ego vero liber
 Dignus sum hisce absolvi malis.
 Cre. Adducis autem hanc, quomodo? unde acceptam?
 Nun. Ipsa virum sepeliit: omnia nosti.
 Cre. An et intelligis, et vere dicis quæ dicis? 410

Nun. Han

- Nun.* Hanc, inquam, vidi sepelientem, quod tu cadaver
Interdixeras. Satisne manifesta certaue dico?
- Cre.* Et quomodo est visa, et ipso facto deprehensa?
- Nun.* Sic acta res est: postquam enim *eo* venimus
Atrocibus tuis minis perterriti, 415
Ubi omnem pulverem deverrissent, quæ textit
Cadaver, et putre corpus nudasset probe,
Confedimus locis in summis sub vento,
Id scilicet fugientes, odorem a se ne quem mitteret *corpus*,
Excitans vir virum convitiis 420
Maledicis, si quis hunc remitteret laborem.
Tantisper hæc sunt facta, donec in æthere
Medio constitit lucidus solis circulus,
Et æstus calfecit: tum vero repente humo
Typhon levans turbinem, cœli pestem, 425
Implet campum, omnes verberans comas
Arborum campestrium: impletus autem est magnus
Aether *pulvere*, et clausis oculis divinitus misso tenebamur
morbo.
Et eo longum post tempus ablato
Puella cernitur, et plorans edit acerba *passæ* 430
Avis acutam vocem, quando vacui
Cubilis pullis spoliatum videt lectum.
Sic et illa, nudum ut cernit cadaver,
Lamentis ejulavit, dirisque malis
Devovit facti auctores: 435
Et manibus statim aridum affert pulverem.
Et celebris è fabri vasculo copiose
Fuso ter libamine mortuum ornat.
Nos vero conspicati adimus, eamque
Comprehendimus statim nullatenus perterritam. 440
Et de priori deque præsentis examinamus
Actione, nihilque omnium perstitit negare.
At gratum hoc mihi saltem, et triste simul.
“ Ipsum enim me e malis evasisse
“ Gratissimum: sed in malum amicos ducere 445
“ Id triste est.” Sed mea sic est natura hæc omnia
Minoris facere mea *ipsius* salute.
- Cre.* Te nunc, te demittentem in terram caput
Faterisne an denegas fecisse hæc?

Ant. Et

- Ant.* Et fateor fecisse, nec omnino nego. 450
- Cre.* Tu quidem auferas teipsum, quocunque vis,
Extra gravem culpam liberum.
Tu vero dic mihi non prolixè, sed brevibus;
Norasne edicta ne quis hæc faceret?
- Ant.* Noram: quî enim non nossem? manifesta enim erant. 455
- Cre.* Et vel sic ausa es hæc transgredi leges?
- Ant.* Quid ni? " non enim mihi Jupiter hæc edixerat,
" Nec inferiorum familiare jus Deûm
" Qui hæc mortalibus dederunt leges.
" Nec tantum valere credidi tua 460
" Edicta, ut non scriptas tutasque Deûm
" Leges, mortalis cum sim, violare audeam.
" Non enim hodie modo herive, sed semper
" Hæ vigent, nemoque novit unde prodierunt.
" Harum ego violatarum nolui cujusvis 465
" Fastu perterrita, apud Deos pœnas
" Dare, morituram enim me sciebam (quid ni?)
" Etiam si tu non denunciaffes: quod si ante tempus
" Moriar, lucrum hoc ego deputo.
" Quicunque enim in multis, ut ego, malis 470
" Vivit, quonam modo non ille lucrum moriendo auferat?"
Sic mihi fane hanc mortem fortiri
Nullus est dolor: at, ex eodem progeniti utero fratris
Mortui si insepultum sustinuissem cadaver,
Id mihi doleret; hisce autem non doleo. 475
Tibi autem si videor stulte fecisse,
Propemodum dixerim, stulti judicio stulta sum.
- Cho.* Apparet genus durum ex duro patre
Puellæ: cedere enim non novit malis,
- Cre.* " At scito sane feroces nimis animos 480
" Cadere præcipue: et invictissimum
" Ferrum igne coctum, rigidum,
" Fractum et contritum maxime videas:
" Parvoque fræno novi animosos
" Equos regi solitos: non convenit enim 485
" Eum elato esse animo, qui servus est proximi."
At hæc contumeliose agere tunc didicit,
Cum leges ausa est propositas transgredi:
Contumelia autem, postquam fecisset, hæc est altera,

Hisce

- Hisce gloriari factis, et ridere. 494
 Certe non ego amplius vir *sim*, sed ipsa vir,
 Si hæc impune cesserit audacia.
 Sed sive *ex* sorore, sive propinquiore nata sit,
 Nobis ipso Herceo Jove,
 Ipsaque et ipsius soror non vitabunt 495
 Mortem pessimam : etenim illam æqualiter
 Accuso participem esse consilii super sepulchro.
 Et eam evocate : intus enim vidi nuper
 Insanientem illam, nec compotem mentis.
 " Solet autem animus prius capi fraudulentus 500
 " Eorum qui nihil recte in tenebris machinantur.
 " Odique prorsus qui cum in malo
 " Deprehensus sit, deinde illud concinnis comere dictis parat."
Ant. Vin' amplius aliquid quam me captam occidere?
Cre. Ego quidem nihil *amplius* : hoc nactus omnia nactus sum. 505
Ant. Quid ergo moraris? nam mihi tuis ex sermonibus
 Nihil placet, neque placiturum sit unquam :
 Itaque et tibi mea *dicta* neutiquam placere valent.
 Atqui unde gloriam celebriorem
 Consequerer, quam fratrem germanum in sepulchro 510
 Quod condidi? his *quoque* omnibus, qui *adsunt*, idem placere
 Diceretur, si non linguam præcluderet metus.
 " At Tyrannis cum ob alia multa felix est,
 " Tum quia licet ei facere dicereque quæ lubet."
Cre. Tune hoc sola hos inter Cadmeos vides? 515
Ant. Vident et hi, sed tibi continent ora.
Cre. Te autem non pudet alia ab his sentire?
Ant. Nihil enim habet turpitudinis fratres colere.
Cre. Nonne *ille* frater erat, qui sub terra mortuus?
Ant. Ex una frater *matre* et eodem patre. 520
Cre. Quare igitur isti impio rependis honorem?
Ant. Non hoc testabitur ille sub terra mortuus.
Cre. Si tu quidem illum honore parili cum impio dignaris.
Ant. Haudquaquam enim famulus, sed frater periit.
Cre. Nempe vastans patriam, alter *pro patria* cum stetisset fortiter.
Ant. Tamen ipse Pluto leges has flagitat. 525
Cre. At bonus non *debet* cum malo paria sortiri.
Ant. Quis verò novit annon ista apud inferos amicè-sint-composita?
Cre. Haud unquam inimicus, ne quidem mortuus, est amicus.
Ant. " At

A N T I G O N E. 111

Ant. "At ego non ad odium sum nata, sed colendum amicum
" mutuum." 530

Cre. Ad Orcum ubi descenderis, si amandum erit, illic amato :
At, donec ego cælestibus auris fruatur, nunquam imperabit femina.

A N A P Æ S T I.

Cbo. En pro portis nunc Ismenę
Lacrymas fororias extillans,
Vultum sanguine-fœdatum 535
Indignę deformat,
Formosasque genas humectat.

I A M B I.

Cre. Tu autem, quę domi soluta, velut vipera,
Clam me exfluxisti, (neque enim intellexi
Pestes quoddam duas nutrem, et subversores solii) 540
Age dic jam mihi, num te hujus sepulturę
Affirmabis quoque esse sociam, an jurabis ignorare te?

Ism. Feci facinus hoc, modo hæc consentiat.
Et particeps sum pariter, et culpam fero.

Ant. At enim non permittet te hoc Justitia : quia "
Neque voluisti, neque ego tecum quicquam communicavi." 545

Ism. At me in malis tuis non pudet
Sociam meipsam pœnæ facere :

Ant. Quorum sit hoc opus, Orcus et inferi conscii sunt.
" Verbis autem ego amantem solis non amo amicam." 550

Ism. Ne me, foror, despicias, vetans ne
Moriarque tecum, simulque mortuum fratrem exipiam.

Ant. Ne tu mecum simul moriaris, neque quę non attigisti
Facias tua ; fatis erit me mori.

Ism. Ecquanam vita mihi a te destitutę chara erit ? 555

Ant. Creontem roga : illius enim tu curam geris.

Ism. Cur hisce me affligis, quum nihil prodest tibi ?

Ant. Doleo equidem, quantumlibet te rideam.

Ism. At quę in re nunc demum saltem tibi ego prodero ?

Ant. Serva teipsam : non tuum tibi effugium invideo. 560

Ism. Hei mihi miserę ! et exfors ero tuę mortis ?

Ant. Tu enim optasti vivere, ego autem mori.

Ism. At non meis prædictionibus sine.

Ant. Pulchre tu quidem his, illis ego sapere videbar.

Ism. Atqui par est nobis utrisque delictum. 565

Ant. Confide, tu quidem vivis ; mea autem anima olim

Mortua

Mortua est, ut mortuos juvem.

- Ant.* Puellas dico hasce, alteram quidem modo
Amentem extitisse, at alteram ex quo primum nata est.
- Ism.* " Non enim unquam, o rex, non, quæ olim fuit, manet 570
" Mens miseris, sed excidit."
- Cre.* Tibi certe, quippe elegisti cum mala miseram esse.
- Ism.* Quid enim mihi soli sine hac in vita gratum?
- Cre.* Sed hanc quidem ne tuam esse dicas; non enim amplius est.
- Ism.* Ergone sponsam necabis tui ipsius filii? 575
- Cre.* Haud fæminæ deerunt creandis liberis.
- Ism.* Non ut inter hanc et illum pacta sunt sponsalia.
- Cre.* Improbas ego fæminas *connubio jungi* filiis odi.
- Ant.* Charissime Hæmon, te ut facit parvi pater!
- Cre.* Et tu, et quem ais, mihi molestus est torus. 580
- Ism.* Privabis igitur filium hanc sponsâ tuum?
- Cre.* Pluto tremendus nuptias has finiet.
- Ism.* Itaque decretum est, ut videtur, hanc *tibi* morti dedere?
- Cre.* *Moriendum est* et tibi et mihi: ne moras amplius *necte*: at illas
Corripite, famuli, intrò: posthac non erit 585
Fas liberè istas obvagari virgines.
" Fugiunt enim et audaces, cum propè
" Jam finem intuentur vitæ."

A N T I S T R O P H I C A. strophe I.

- Cho.* Felices, quibus ærumnis sine
Transiit elapsa ætas! 590
" Cui enim a Superis
" Quassatur domus, doloribus luctificis
" Nulla est meta, longamque
" Petunt posteritatem."
Pariter ac profundi 595
Maris fluctus, infestis
Thraciis cum nox incumbit flatibus,
Excitat funditus nigrum
Sabulum, a ventis ægrè commotum,
Tristique cum gemitu littora percussa personant. 600

A N T I S T R O P H E I.

- Veteres enim Labdacidarum
Domus intereuntis
Video clades
Novis cladibus ingeri; Nec

A N T I G O N E.

113

Nec liberat stirpem
 Posteritas *suam*, sed evertit
 Deorum aliquis *ipsam*, nec a malis requiem invenit.
 Nunc verò ultimæ, quæ superest,
 Radicis effulget in OEdipi domo spes:
 Nec mora quin illam denuo demetit
 Cruentus Deorum manium pulvis,
 Sermonisque amentia, et mentis Erinnyis.

605

610

S T R O P H E.

Tuam, Jupiter, potentiam quis mortalium
 Superando cohibeat?
 In quam somnus nunquam ir-
 repit, *somnus*, qui omnes-enerans illos ad-senium statum reducit:
 Nam indefessi Deorum
 Sunt menses. Tu quoque juventute senii-nescii viges-sempiterna;
tu etiam Omni-potens
 Tenes Olympi
 Splendidam lucem:
 Quod nunc est, et quod præteritum,
 Quodque futurum est, *semper adest tibi, arbitrioque tuo* subjectum
 est.
 Lex verò hæc neutiquam accedit
 Hominum vitæ, omnino
 Damni immunem esse.

615

620

625

A N T I S T R O P H E 2.

“ Vaga etenim spes
 “ Multos juvat homines:
 “ Multos è contra decipit
 “ Levi cupidine.”
 Homini vero planè inscienti obrepit [*calamitas*],
 Priusquam igni ardenti pedem quis admoverit.
 Sapienter enim à nescio quo
 Celebre dictum ortum est,
 “ Malum aliquando videri bonum
 “ Illi esse, cui mentem
 “ Ad perniciem Deus impellit.
 “ *Idemque* minimum versatur
 “ Temporis extra noxam.”

630

635

V O L. II.

* P

A N A-

[ANTIGONE.]

A N A P Œ S T I.

At ecce Hæmon, liberorum tuorum
 Novissima proles, anxius proculdubio
 Sponsæ accedit ob mortem Antigones,
 Lecto fraudari impotenter dolens. 640

C R E O N , H Æ M O N , C H O R U S , A N T I G O N E.

- Cre.* Statim sciemus *hoc* quovis augure certius.
 O nate, ultimam numquid audiens sententiam
 Super futu à conjuge, patri infensus ades? 645
 An tibi quidem nos, quicquid egerimus, chari sumus?
- Hæ.* Pater, tuus sum : et tu sententiæ quamdiu habes
 Rectas, *jure* regas, quibus ego obsequar,
 “ Mihi enim nulke merito sunt nuptiæ
 “ Anteferendæ tibi probè gubernanti.” 650
- Cre.* *Laudo te.* Ita enim, nate, decet in animum inducere,
 “ Consilio paterno omnia postponere ”
 Propterea enim homines optant liberos
 Obedientes fatos domi habere,
 Ut et hostem vicissim ulciscantur malis, 655
 Et amicam æque honorent ac patrem.
 “ Quicumque vero inutiles generat liberos,
 “ Quid illum dicas aliud, quàm sibi molestiam
 “ Genuisse, multumque inimicis risum ? ”
 Ne nunc igitur, nate, sanam mentem, voluptate *victus*, 660
 Propter mulierem, ejice ; certo sciens
 “ Esse frigidum nimis improbæ
 “ Mulieris amplexum, toris quæ juncta sit jugalibus : quod enim
 “ Esse *tetrius* potest, ulcus-ve majus, infideli et improbo amico ? ”
 Tu igitur, respuens ut malevolam, sine 665
 Puellam hanc Stygio alicui sub Orco nubere.
 Nam posteaquam civitatis legibus
 Inveni eam solam rebellem ex omnibus,
 Mendacii urbs ne me coarguere queat,
 Illam neci dedam. Jovem quantam volet 670
 Cognationis præsidem : si enim qui genere sunt juncti
 Mala patrant, alam potius nullo junctos sanguine.
 “ Inter etenim cognatos quicumque est vir
 “ Bonus, *is* et in civitatem comperietur justus :
 “ Quicumque vero transiliens *terminos* vel leges violat, 675
 “ Vel imperare rectoribus cogitat, “ Non

“ Non erit, ut is laudem a me consequatur.

“ Sed quem civitas *magistratum* statuerit, ei pareas oportet

“ Et in parvis et in justis, et contrariis.”

Et hunc quidem virum considerem ego 680

Recte imperare, recteque imperari posse :

Inque belli turbine constitutum

Mansurum esse justum fortemque adiutorem.

“ Nullum est enim inobedientiâ gravius malum ;

“ Hæc perdit urbes, turbat, evertit domos : 685

“ Hæc quoque sub prælii tempus

“ Exercitum in fugam dispergit : at ordinatorum

“ Plerumque salutis est corporibus disciplina.”

“ Hæc bonis erit *omnibus* tuenda principibus,

“ Nec, à mulieribus uti violetur, perferendum : 690

“ Nam à viris, si quidem necessum est, fatius est pelli loco,

“ Ignaviores ne vocemur feminis.”

Cho. Nobis quidem (nisi *mente* senio fraudati sumus)

Dicere sapienter, quæ dicis, videris.

Hæ. Pater, Dii mentem indiderunt hominibus : 695

Rem omnibus, quotquot sunt, opibus præstantiorem.

Ego vero, quod tu hæc non recte dicis,

Neque sane possem, neque etiam scirem dicere.

Fieri quidem id posset ab alio, et non indecorè.

Sed mei esse existimo officii notare dicta 700

Factaque in te civium, quid quisque laudet jure, quid vitupe-
ret :

Illi tuum aspectum expavescunt ; nec alius, quam qui tuis ferat

Voluptatem auribus, præsentem te, sermonis usus.

Interim illos susurranteis ego audio clanculum,

Utque hanc puellam tota ploret civitas, 705

Quod omnium mulierum immeritissima

Pessimè, facta propter laudem digna, pereat :

Quæ suum ipsius germanum fratrem inter cædes

Stratum, insipultum, neque a crudivoris canibus

Sivit perire, nec a quovis alite. 710

Nonne hæc aureos digna fortiri honores ?

Talis obscura tacite ingruit fama.

Mihi vero, quam ut tu feliciter agas, pater,

Nulla omnino res est optabilior.

- “ Quod enim majus gaudium liberis *eveniat* quam pater ut lau-
 “ de floreat summa? 715
 “ Vel quod patri *majus*, quam ut liberi pariter *floreant* ?”
 Ne nunc ergo morem hunc unicum tecum retineas :
 Illud quod tu dicis, et nihil aliud, rectum esse.
 “ Qui enim vel ipse solus sapere videtur *sibi*
 “ Linguamve vel animum, quem nemo alius, habere, 720
 “ Tales reſecti comperti fuerunt inanes.
 “ Quin virum, sapiens licet fuerit, discere
 “ Multa haud est turpe, nec non nimis resistere.”
 Videsne prope fluenta quotquot
 Arbores torrentibus hibernis cedunt, ut servant ramos, 725
 Obnitentes verò radicitus pereunt ?
 Similiter quoque navis gubernator, qui pedem
 Tendens remittit nihil, supinis
 Eversâ rate postea tabulis navigat.
 At remitte iram, et pœnitentiæ da *locum*. 730
 “ Judicium enim si quod et mihi juniore
 “ Adest, *id* equidem dico, longe antiquius esse,
 “ Ut vir sit omni in re scientia refertus :
 “ Sin minus (amant enim res huc raro vergere)
 “ Et à dicentibus bene pulchrum est discere.” 735
Cbo. Rex, et te decet, si quid *hic* dicit boni,
 Audire, teque vicissim, *Hæmon*, hunc quoque : recte enim dic-
 tum est utrinque.
Cre. Nos ergo eò ætatis proveſti etiam docebimur jam
 Sapere a viro tantulæ ætatis ?
Hæ. Nihil *disce* injustum ; etsi vero ego sim juvenis, 740
 Non ætatem magis decet quam opera respicere.
Cre. Estne hoc *justum* opus, inobedientes colere ?
Hæ. Non te jubeo honore afficere malos.
Cre. Nonne hæc igitur in hoc est deprehensa morbo ?
Hæ. Non hoc dicit Thebanus populus. 745
Cre. Civitasne igitur nobis, quæ imperare debeam, dicet ?
Hæ. Vides quam pueriliter nimis hæc dixisti ?
Cre. Alii ergo, non mihi, hæc regenda est terra ?
Hæ. Non est civitas, quæ unius *tantum* est viri.
Cre. Non principis censetur esse civitas ? 750
Hæ. Pulchrè : desertâ scilicet tu terrâ regnum teneres solus.
Cre. Hic, ut videtur, pugnat pro muliere.

Hæ. Si

- Hæ.* Si tu quidem es mulier: tui enim curam gero.
Cre. O omnium pessime, qui cum patre litigas tuo.
Hæ. Injusta enim te peccare video. 755
Cre. Pecco enim regni jura colens mei?
Hæ. Non sane colis, honores dum calcas Deum.
Cre. O scelestum ingenium et muliere inferius!
Hæ. Neutiquam prehendes me victum turpibus tamen.
Cre. Tuus siquidem hic sermo omnis illius gratia est. 760
Hæ. Tuique etiam, et mei, et Deorum inferorum.
Cre. Non erit unquam ut hanc vivam amplius duxeris,
Hæ. Illa itaque morietur, et mortua aliquem perdet.
Cre. An ad minas quoque procedis usque ferox?
Hæ. Quæ sunt minæ autem, contra inanes dicere sententias? 765
Cre. Non impune docebis me, ipse mentis inops cum sis.
Hæ. Nisi pater esses meus, dicerem te desipere.
Cre. Mulieris mancipium, ne me garriendo eneca.
Hæ. Vis quidlibet loqui et loquens audire nil?
Cre. Verum est: sed per Olympum scito, quod 770
 Non gaudebis in me convitiis intonans.
 Abducite illud odium, ut ob oculos illico
 Præsenti moriatur proxima sponso.
Hæ. Non sane mihi præsentis: ne unquam fore censeas.
 Neque hæc peribit prope me, nec tu posthac 775
 Meum ocellis caput conspiciaberis intuens.
 Quare inter amicos, si quibus lubeat, infani porro.
Cho. Rex, homo abiit præ ira citus:
 Hujusmodi vero ingenium dolore incensum est atrox.
Cre. Age faciat: sapiat magis, quam virum decet, abiens. 780
 Hasce tamen duas puellas non liberabit morte.
Cho. Ambas tune eas necare cogitas?
Cre. Non eam, quæ mortuum non tetigit: recte adeo hoc mones.
Cho. Quâ morte vero eam statuis occidere?
Cre. Perductam eò ubi deserta mortalibus est via 785
 Saxeo recondam vivam in specu,
 Tantillo cibi, quantum piaculo sit fatis, apposito,
 Ut pollutionem tota effugiat civitas.
 Et ibi Plutonem, quem solum colit Deorum,
 Rogando forte impetrabit, ne mortem obeat: 790
 Aut discet tandem aliquando, quòd
 Labor sit superfluus Deos colere inferos.

A N T I S T R O P H I C A. S T R O P H E.

Cho. Amor, pugnâ invicte,
 Amor, qui opulentos invadis,
 Qui in mollibus genis 795
 Puellæ excubas :
 Ambulasque super mare,
 Perque stabula agrestia ;
 Te nec immortalium
 Fugere valet quispiam, 800
 Nec in diem viventium adeo
 Mortalium : quisquis vero te habet, furit.

A N T I S T R O P H E.

Tu etiam justorum devias
 Abripis mentes ad injuste nocendum :
 Tu quoque litem hanc viros 805
 Inter confanguineos concitasti :
 Planeque jam superat ocellorum
 Sponsæ nuptiæ decorantis
 Cupido in imperiis
 Assessor magnarum 810
 Legum : invicta enim
 Illudit dea Aphrodite.

A N A P Æ S T I.

Quin et jam ego ipse leges
 Extra efferor hæc cernens, fistereque
 Non amplius fontes valeo lacrymarum ; 815
 Communem cum video *Orci* thalamum
 Miseram hanc *Antigonen* adeuntem.

A N T I S T R O P H I C A. S T R O P H E I.

Ant. Cernite me, terræ o patriæ cives, 820
 Ultimam viam
 Euntem, ultimumque jubar
 Intuentem solis,
 Nec unquam posthac : me enim communis
 Orcus vivam deducit
 Ad *Acherontis*
 Littus, neque nuptias 825
 Expertam, neque debitum sponsæ
 Canticum me ullatenus celebravit,
 Sed *Acheronti* nuptum tradar.

A N A P Æ S T I.

Cho. Celebris igitur et laudem nacta
 In hunc abibis specum mortuorum. 830
 Nec tabidis perculsa morbis,
 Nec meritam gladii mercedem fortita ;
 Sed tui juris, viva, sola jam
 Mortalium ad Orcum descendes.

A N T I S T R O P H E I.

Ant. Audivi olim miserrimam periisse 835
 Phrygiam hospitem *Ni-ben*,
 Tantali *filiam*, Sipylo in alto :
 Quam, hedera velut flexilis,
 Saxea domuit germinatio : et ipsam
 Imbre liquefcentem, 840
 (Ut fama vulgi est)
 Nix quoque nunquam deserit ;
 Humeſcatque sub superciliis fletu perfusis
 Colla : cui me Deus
 Simillimam confopit. 845

A N A P Æ S T I.

Cho. At Dea erat illa et Diis genita ;
 Nos vero homines et mortalibus fati.
 Tibique mortuæ præclarum erit audire,
 Sortem te similem divis fortitam esse
 Vivam et post mortuam. 850

S T R O P H E 2.

Ant. Hei mihi! derideor. Quid me, per
 Deos patrios,
 Nondum emortuam contumeliâ afficis,
 Sed adhuc superſitem?
 O civitas, o civitatis 855
 Opulenti incolæ :
 Io Dircaei fontes,
 Thebesque curribus-inſignis nemus : tamen
 Vos ſimul teſtes advoco,
 Ut ab amicis indeſſeta, qualique lege 860
 Ad carcerem effoſſum
 Novi ſepulchri abeo.
 O miſera!

Quæ

Quæ neque viva neque mortua
Interero neque vivis neque mortuis. 865

I A M B I.

Cho. Progressa ad extremum audaciæ
In altum justitiæ folium
Impegisti, o filia, graviter:
Paternam aliquam *certe* solvis noxiam.

A N T I S T R O P H E 2.

Ant. Tetigisti acerbissimas 870
Mihi curas,
Patris *nimirum* famosum luctum,

~~Et~~ universæ
Nostræ *domus* calamitatem
Gravissimam claris Labdaci natis. 875
O materni tori

Noxæ, coitusque cognati
Miseræ matris cum meo patre,
Quibus ego *ex parentibus* tum infelix nata sum.
Ad quos *illa* devota, innumpta *illa* 880
Ego jam veniam inquilina.

Io infortunatas
Frater adempte nuptias,
Mortuus me vivam adhuc occidisti.

I A M B I.

Cho. "Pie facere pietas quidem *est* aliqua : 885
"Auctoritas autem violanda
"Nequaquam *est eorum* qui tenent imperium."
Te vero proprii propositi perdidit tenax indoles.

S Y S T E M A.

Ant. Indefleta, amicis orba, nuptiarum expers, 890
Infelix abducor

Per hanc paratam viam : non amplius
Mihi hunc sacrum lampadis oculum
Fas cernere miseræ.
Meamque mortem lugubrem
Nullus amicorum gemit. 895

I A M B I.

Cre. Scitisne, lugubres cantus ante mortem
Si *recitare* profit, ne unum quidem desitutum?
Non abducetis *hanc* quam celerrime, et tecto

Claufam

Clausam sepulchro (ut ego iussi)

Solam relinquetis, *ibi* seu moriatur,

900

Seu viva in illo sepeliatur tecto?

Nos enim puri, puellam hanc quod attinet :

Incolatu autem supero privabitur.

Ant. O sepulchrum, o thalame, o effossa

Habitatio, æterna *mibi* custodia, quò tendo

905

Ad meos, quorum numerum inter mortuos

Plurimum cepit Proserpina pereuntium.

Quorum ego novissima et miserrima jam multo

Descendo, priusquam exeat fatale tempus vitæ mez.

Profecta autem, hanc præter cæteras spem alo

910

Charam venturam patri, sed et charam tibi,

Mater, charamque tibi, o germanum caput.

Quoniam mortuos manibus vos ego meis

Lavi et ornavi, et sepulchralia

Libamina dedi : nunc autem, Polynices, tutum

915

Corpus obtegendero hanc fero mercedem.

Atqui te ego honoravi apud recte sentientes.

Non enim unquam, neque si liberorum mater essem,

Nec si maritus mihi mortuus putresceret,

Repugnante civium edicto hunc suscepissem laborem.

920

Qua vero lege *inducta* hæc prædico?

Mortuo quidem marito, alius superesset,

Et filius alio ex patre, siquidem hunc amisissem :

Matre autem in orco et patre conditis,

Nullus unquam frater mihi nasceretur.

925

Hæc sane *ducta* te præferens ego

Ratione, Creonti visa sum tantopere peccare,

Et atrociam causa esse, o fraternum caput.

Et nunc manibus me sic abducit acceptam,

Thalamo, atque Hymenæo carentem, nec nuptiarum

930

Vices fortitam, nec liberum educandorum :

Sed sic amicis destituta, misera

Viva in mortuorum devenio specum.

At quænam transgressa Deorum jura *obsecro*?

Quid convenit me miseram ad Deos amplius

935

Respicere? quem implorare auxiliatorem? cum jam

Impietatis pœnas pie agendo nacta sim.

Quod si hæc quidem quæ fecimus apud Deos honeste censentur,
 Id pœnas dantes agnovissemus si ea neglexissemus;
 Sin vero hi qui in nos animadvertunt peccant, ne plura mala
 Patiantur *velim*, quam mihi injuste inferunt. 941

A N A P Æ S T I.

- Cho.* Adhuc ventorum eorundem stridores,
 Animique impetus hanc tenent.
- Cre.* Quare *ob* hæc illius ductores
 Lacrymas luent propter tarditatem. 945
- Ant.* Hei mihi, mortem proximè
 Vox hæc accedit.
- Cre.* Cui speres nihil solatii affero,
 Ne hæc non sint, ut olim, rata.
- Ant.* O terræ Thebææ urbs paterna,
 Diique indigenæ, 950
 Abducor jam ego, nec amplius moror.
 Videte, Thebarum principes,
 Regiam, quæ sola superest, filiam,
 Qualiâ qualibus a viris patior, 955
 Pietatem quia colui.

A N T I S T R O P H I C A. strophe I.

- Cho.* Sustinuit et Danaes corpus cœleste lumen
Tenebris mutare, ære munitis *inclusum*
 Aulis: recondita autem sepulchrali
 Thalamo redacta est sub jugum. 960
 Atqui genere fuit nobilis, o nata,
 Et Jovis aurea femina
 Servavit in gremii penu.
 At fatalis potentia magna vis est:
 Neque eam imber, neque Mars, 965
 Non turres, non undisonæ
 Nigræ naves *valent* effugere.

A N T I S T R O P H E I.

- Redactus est et ferox irâ filius Dryantis,
 Edonum ille rex, indolem
 Propter contumeliosam, à Dionysio 970
 Saxoso undique septus carcere.
 Ita vesaniam plurimam exstillat
 Animique vegeti impetum.
 Ille agnovit insaniam suam,

Quodd

A N T I G O N E. 123

Quòd Deum tetigisset mordacibus dictis. 975
 Disturbavit enim numine afflatas
 Fœminas, Bacchique sacrum *extinxit* ignem,
 Et tiliarum-amantes irritavit Musas.

S T R O P H E 2.

Juxta verò Cyaneas petras,
 Geminumque mare, littora Bosphorica, 980
 Et Thracius Salmydessus,
 Ubi urbi vicinus Mars,
 Duorum Phinei filiorum
 Viderunt execrabile vulnus
 Oculos excæcans illatum à sævo conjuge. 985
 Miserorum infelicibus oculorum
 Orbibus inflictum, non gladiatorum *acie*.
 Sed radorum cuspidibus
 Cruentisque manibus.

A N T I S T R O P H E 2.

Tabescentes verò miseri 990
 Miserum matris interitum deflebant,
 Sortem expertem nuptiarum. Illa vero,
 Quod ad profapiam attinet,
 Veteres cognatione attigit Erechthidas :
 Remotisque in antris, 995
 Nutrita est procellas inter patrias,
 Boreæ filia, equis celeritate par,
 Ardua super montium juga currens puella.
 Attamen et hanc affecutæ sunt
 Parcæ longævæ, o virgo. 1000

T I R E S I A S, C R E O N, C H O R U S.

I A M B I.

Tir. THEBES magistri, venimus communi viâ
 Nos duo, oculis tantum videntes unius: cæci enim
 Ipsum iter duci debetur.
Cre. Quidnam est, o senex Tiresia, novi?
Tir. Ego docebo: tu verò vati pare. 1005
Cre. An hæcenus unquam tuis recessi à monitis?
Tir. Quare feliciter hanc regebas urbem.
Cre. Possum *id* testari, beneficiis à te affectus.
Tir. Nunc iterum sapias, in ipsa situs fortunæ novacula.
Cre. Quidnam est? Quam ego tua horreo dicta? 1010
 * Q 2 *Tir.* Scies,

- Tir.* Scies, artis indicia meæ audiens.
 In veterem enim sedem auguralem
 Sedens, ubi erat mihi nullius non augurii statio,
 Ignotum audio sonum volucrum fœdo
 Clangentes furore, nec intelligendo : 1015
 Et lacerasse unguibus se invicem sanguineis.
 Novi : alarum enim strepitus nequaquam erat incertus.
 Statim igitur territus ignita explorabam sacrificia,
 In aris undique ardentibus : at ex victimis
 Vulcanus non splenduit, sed in cinere 1020
 Humidus nidor femorum contabuit,
 Et fumavit, et expuit ; et in sublime
 Extæ erant dissipata, et defluentia
 Femora impositum jacebant extra adipem.
 Hæc à puero isto comperi, 1025
 Deficientia sacrorum incertorum vaticinia.
 Mihi enim ille dux est, aliis autem ego.
 Et hisce malis propter tuam sententiam laborat urbs.
 Aræ enim nobis, foci, et publicæ
 Pleni sunt, per alitumque et canum passionem, 1030
 Infausti cadavere filii OEdipi.
 Utraque nec accipiunt cum sacris preces
 Dii a nobis, neque femorum flammam,
 Neque ales auspicatos emittit clamores,
 Humani depastus sanguinis pinguedinem. 1035
 Hæc igitur, fili, expende : " hominibus enim
 " Omnibus commune est peccare :
 " Cum verò quis peccaverit, ille neutiquam est vir
 " Inconsideratus, nec infelix, qui ubi in malum
 " Incidit, medelam adhibet, neque immobilis perstat." 1040
 Nam pervicacia incitæ arguitur.
 Quin cede mortuo, neque perditum
 Punge. Quæ fortitudo est mortuum necare ?
 Hæc tibi benevolus benè consulo : " parere
 " Est suavissimum bene dicenti, si dicit utilia." 1045
- Cre.* O senex, *ad-unum-vos*, velut jaculatores *intente-scopum-petentes*,
 Omnes in hunc virum jaculamini, neque ab arte vestra divina-
 trice
 Vobis sum intentatus : ab hujus generis hominibus
 Venditus fui atque exportatus jam pridem.
- Lucramini,

Lucramini, negotiamini optimum apud Sardes 1050

Electrum, si vultis, et Indicum

Aurum; sepulchro tamen hunc non condetis.

Neque si velint Jovis aquilæ in escam

Ipsam ferre raptum ad Jovis thronum,

Ne sic quidem piaculum illud metuens ego 1055

Sepeliri eum permifero: "probe enim novi

"Deos polluere neminem mortalium posse.

"Cadunt autem, o senex Tiresia, inter homines

"Etiam multimodis præstantes sædo lapsu crebroque, cum verba

"Turpia perite loquuntur lucri causâ." 1060

Tir. Heu!

Num novit hominum quispiam? an intelligit?

Cre. Quidnam? quale? idne, quod in ore est notumque est omnibus,
dicitis?

Tir. "Quanto sapere est possessionum optima?"

Cre. Quanto quidem, ut opinor, non sapere est maxima noxa. 1065

Tir. Hoc tu laboras genere morbi pessime.

Cre. Convitia in vatem regerere non volo.

Tir. Atqui jam regeris, falsa me vaticinari dicens.

Cre. Semper avidum pecuniæ est vatum genus.

Tir. Sed lucra amant plerumque Reges improba. 1070

Cre. An scis tua hæc ferire dicta Principes?

Tir. Scio: at meo *duèdu* hanc feliciter regis urbem.

Cre. Sapiens tu es vates; malis tamen artibus non raro deditus.

Tir. Provocabis me ea quæ non movenda in mente latent proloqui.

Cre. Move; *eloquere*: modo ne lucri gratiâ loquaris. 1075

Tir. Ita enim et nunc loqui videor, quod ad te attinet.

Cre. At scito, te non divenditurum animum meum.

At tu saltem pulchre scito, futurum, ut, antequam Sol

Aliquot horas, circumvolutione rotarum sui currûs, confecerit,

Tu ex liberis unum vicissim des ipse tuis, 1080

Ac exanimem etiam, loco cadaverum:

Quod unius animam specu inclusam tetro

Ad inferos superstitem demiseris,

Aliudque servas inferorum expers Deum

Cadaver, exequisque funeralibus nullis piatum. 1085

Quod tamen tibi haud licet, superi nec approbant

Dii: sed à te hæc per vim perpetrata sunt.

Vindices quorum latent, in posterum ut te puniant Erinnyes,

Erebique

- Erebique cœlitumque diræ Erinnyes,
 Utque in eadem te devolutum jam mala corripere possint.
 Ista fac consideres, corruptus an vaticiner 1095
 Ego pecuniâ : nec enim futura est longa temporis mora
 Cum tua virorum et feminarum luctibus resonabit undique do-
 mus :
- Inimicæ vero omnes una conturbantur urbes,
 Quorumcunque lacerata cadavera aut canes polluere, 1095
 Vel feræ, vel volucris ulla ales, ferens
 Obscœnum odorem in urbis aras, et focos.
 In te ista (molestus es enim) tanquam jaculator,
 Emisi incitus furore cordis jacula
 Non irrita, quorum tu calidum impetum non effugies. 1100
 Sed nunc, puer, tu hinc nos domum deducito : atque
 Hic impetum crudelis animi in juniores expuat ;
 Linguamque discat erudire, ut prædita majore sit modestia :
 Ac simul animum, quam nunc fovet, discat fovere rectius :
- Cho.* Vir abiit, o rex, dira vaticinatus : 1105
 At scimus hoc, ex quo *tempore* canos ego
 Hofce ex nigris amicio capillis, haud inventus est
 Dixisse falsiloqua urbi huic vaticinia.
- Cre.* Novi et ipse, ac proinde mihi cor attonitum stupet :
 Sed cedere est durum ; sin reluctet vero, 1110
 Ne animum meum calamitâte feriam timendum est.
- Cho.* Bono consilio opus est, o fili Menæcei, Creon.
Cre. Quid igitur facere oportet, fare : ego autem parebo.
Cho. Abi, puellam quidem defosso e specu
 Dimitte : para autem projecto tumulum *cadaveri*. 1115
- Cre.* Et hæccine probas, et *hisce* vis me cedere ?
Cho. Imo, rex, quam celerrime : “ coincidit enim
 “ Velox Deorum vindicta improbos.”
- Cre.* Hei mihi ! vix quidem et cor refugit
 Hoc facere : “ sed cum Necessitate frustra non est pugnandum.”
- Cho.* Quin jam *ipse* hæc age profectus, nec aliis manda. 1121
Cre. Sic eo protinus : vosque ministri,
 Quique adestis, quique abestis, secures manibus
 Capientes properate notum ad locum.
 Ego autem (nam huc sententia conversa est) 1125
 Ipse ut ligavi, ita et *ipse* præfens exsolvam.

Metuo

A N T I G O N E.

127

Metuo enim, ne non statas leges
Optimum fit per totam vitam servare.

ANTISTROPHICA. strophe 1.

Cho. Multis inclyte nominibus, Cadmeæ

Decus o puellæ, et Jovis

1130

Altitonantis proles,

Italiam qui foves

Celebrem, curamque geris

Communis-omnibus Eleufiniæ

Cereris in finu.

1135

O Bacche Baccharum

Metropolin Theben habitans

Prope liquidum Ismeni

Fluentum, ferique

Ad segetem Draconis.

1140

ANTISTROPHE 1.

Te super bicipitem collem

Coruscans vidit flamma,

Ubi Coryciæ nymphæ

Ambulant Bacchides,

Castaliæque liquor *fuit*,

1145

Ubi te Nyssæi montis

Hedera-densi clivi,

Viridisque ora

Et vitibus confita prosequuntur,

Immortalibus carminibus

1150

Te inclamantibus

Thebanæ urbis præsidem.

STROPHE 2.

Quam *tu* omnibus colis

Magis urbibus,

Materque tua *Semele* fulmine icta

1155

Quin et nunc (quoniam furenti

Tenetur tota civitas

Jam morbo) adesse *dignare*

Salutifero pede,

Parnassium superans clivum,

1160

Aut resonum *Eubææ* fretum.

ANTISTROPHE 2.

O ignem spirantium astrorum

Præ-

Præfecte, et nocturnorum

Clamorum præfes,

Nate, Jovis proles

Appareas cum naxiis

Thyadibus tuis ministris.

Quæ te furentes

Pernoctes choris celebrant

Præfidem Iacchum.

1165

1170

NUNCIUS, CHORUS, EURYDICE, CREON,
FAMULUS.

I A M B I.

Nun. Cadmi incolæ et domûs Amphionis,

Non est ita ullius hominis vita ad stabilitatem constituta,

Ut eam aut laudem unquam aut culpam.

“Fortuna enim erigit, et fortuna deprimit

“Felicem et infelicem semper.

1175

“Nec ullus certus augur est fatorum mortalium.”

Creon enim erat invidendus, ut mihi quidem *visum est*;

Liberatam enim ab hostibus hanc Cadmeam terram

Acceptamque universæ regionis monarchiam

Probe rexit, florens generosa liberorum prole:

1180

At nunc dilapsa sunt omnia: “voluptates enim suas

“Cum aliquis hoc pro diderit, non ego quidem

“Talem vivere, sed animatum esse cadaver.”

Opibus enim pollet domi, si vult,

Et vivit regio splendore; tamen si absit

1185

His gaudium, cætera ego fumi umbrâ

Haud emerim viro præ voluptate.

Cho. Quas iterum afferens ærumnas regis venis?

Nun. Mortui sunt; qui vivunt autem, fuere causa mortis.

Cho. Et quis peremit, quisque peremptus est, ede?

1190

Nun. Hæmon interiit, ipse sed manu cruentatur.

Cho. Patrisne dicis, an sua ipse manu?

Nun. Ipse se peremit, patri iratus ob necem *Antigones*.

Cho. O vates, quam vera ergo prædixisti nimis!

Nun. Cum sic se res habeant, alia sunt consulenda.

1195

Cho. Atque video miseram Eurydicen prope

Uxorem Creontis: *egressa* domo autem

Vel sane de filio audiens aliquid, vel casu adest.

Eur. O boni cives, famam quidem audivi

Ad,

Ad egressionem tendens, ut Pallada Deam 1200

Adirem precibus allocutrix.

Et in claustris quidem laxandis occlusæ portæ

Occupor; et mihi *clara* vox domestici mali

Penetrat aures; supina autem concido

Præ metu inter puellas, et exanimata sum. 1205

Sed quis fuit sermo iste, rursus dicite.

Malorum enim nequaquam inexperta audiam.

Nun. Regina carissima mihi, præfens loquar,

Et nullum prætermittam veritatis verbum.

Quid enim te delinirem *in iis* quibus postea 1210

Mendaces deprehendemur? “constans semper *res est* veritas.”

Ego vero tuum affecla sequebar maritum,

In summum campum; ubi jacebat miserum

Lacerumque canibus cadaver Polynicis adhuc.

Et id quidem (precati Triviam Deam *Proserpinam*, 1215

Plutonaque, iras ut benevoli cohiberent)

Lotum sacris lavacris, recens avulsis

Ramis virentibus, quod quidem reliquum erat, combuffimus.

Et tumulo celso vicina de humo

Egesto, denuo ad lapide-stratum virginis 1220

Thalamum infernum cavum ingressi fumus.

Sonum vero procul clarorum ejulatum

Audit aliquis exequiis carentem prope thalamum,

Et domino Creonti nunciat currens.

Hunc autem propius accedentem lugubris incerta 1225

Vocis signa circumvolant: plorans autem verba

Edit luctuosa. O miser ego!

An vates *verus* sum? an infaustissimam

Viam tendo *omnium*, quas ante trivi, viarum?

Filii me quassat vox: at ministri 1230

Accedite propius citi, et adstantes sepulchro

Spectate, subeuntes aggeris compaginem

Saxo prius amoto apud ipsum ostium, num Hæmonis

Vocem agnosco, an a Diis fallor?

Hæc ergo mœsti domini jussis 1235

Inspeximus: ultimoque in tumulo

Hanc quidem (*Antigonen*) penfilem collo vidimus,

Cingulo ex findone facto illaqueatam:

V O L. II.

* R

Illum

[ANTIGONE.]

- Illum vero (*Hæmona*) mediam eam complexum præterjacentem
 Thalami lugentem defuncti fatum violentum, 1240
 Et patris *sui* facinora, et miserrimum cubile.
 At ille, ubi eum videt, misere plorans intro
 Accedit ad eum, et clara ejulans voce vocat :
 O miser ! quid agis ? quid
 Animi *quæso* geris ? quæ te calamitas perdit ? 1245
 Exi, fili, supplex te rogo.
 Illum vero trucibus oculis intuens puer
 Et in os ejus exspuens, nihilque respondens, enssem
 Stringit ancipitem ; elapso autem
 Patre per fugam aberravit *ictu* : deinde infelix 1250
 Sibi iratus, *manu* ut erat extensâ,
 Impulit in latus medium enssem, et in mollia
 Brachia virginis, mentis adhuc compos, eam amplexus, se con-
 jicit :
 Et cum flatu celerem ejicit halitum
 In pallidas genas cruento *missum* sanguine. 1255
 Jacet sic mortuus juxta mortuam, nuptialia
 Sacra fortitus miser in Plutonis domo,
 Ostendens apud homines, temeritas
 Quanto maximum cuivis fit malum.
Cbo. Quidnam hoc *esse* conjicis ? mulier rursus 1260
 E medio abiit, priusquam locuta est boni vel mali quicquam.
Nun. Et ipse obstupui : spe tamen nutrior
 Quod luctuosum filii fatum audiens, publice luctus
 Non testabitur, sed sub tectis intus
 Ancillis proponet malum domesticum lugere. 1265
 Non enim mentis *adeo* expers est, ut peccet.
Cbo. Non novi : mihi quidem et nimium silentium grave quiddam
 Cum homini adest videtur, et res frivola plurimus clamor.
Nun. At *statim* sciemus numquid etiam prohibendum
 Clam tegat animo irato 1270
 Domum ingressi ? quippe bene dicis,
 “ Etenim nimii est *suum* silentii pondus. ”

A N A P Æ S T I.

- Cbo.* Ecce vero rex ipse venit
 Funus infigne manibus gestans,
 Non alienæ (si fas dicere) 1275
 Culpæ *opus*, sed ipse in noxa est.

S T R O P H E I.

Cre. O mentium amentium peccata,
Solida, mortifera! O occiforesque et
Occifos qui cernitis cognatos!
O mihi infausta mea confilia! 1280
O fili, fili, juvenis fato immaturo
(Hei, hei, hei,) periifti, vitâ solutus es,
Meâ, non tuâ, temeritate.

S Y S T E M A I.

Cho. Hei mihi, quam fero videris *divinam* iuftitiam vidiffe!

S T R O P H E 2.

Cre. Hei mihi! 1285
Sero agnovi: meo enim capiti
Deus tunc, inquam, tunc ingens onus paratum
Injecit, et in atroces impulit vias
Hei mihi! calcibus conculcatam evertens lætitiâ.
Heu, heu, o labores hominum infelices! 1290

S Y S T E M A 2.

Fam. O here, ut infortunia habens et nactus venire videris,
Hæc quidem quæ præ manibus sunt gestans, ifta vero
Quæ in ædibus te exspectant et ifta mox vifurus.

Cre. Quid autem pejus est, quidve malorum super?
Nun. Uxor tua mortua est, hujus vera mater defuncti, 1295
Infelix recentibus modo *perculfa* plagis.

A N T I S T R O P H E I.

Cre. O nefarius orci portus,
Quid me fic, quid me perdis? o luctuosum mihi
Qui præmiffi nuncium, quemnam edis fermonem?
Cho. Hei, hei! perditum virum iterum confecifti. 1300
Cre. Quid, puer, inquis? novum mihi narras fermonem.
(Hei, hei, hei!) occifum propter *Hæmonis* necem
Uxoris quoque jacere cadaver.

A N T I S Y S T E M A I.

Nun. Intueri licet: neque enim in penetralibus adhuc *eff.*

A N T I S T R O P H E 2.

Cre. Hei mihi! 1305
Aliud hoc jam cerno malum miser.
Quæ tandem, quæ me adhuc mors manet?
Habeo quidem in manibus jam natum

* R 2

Mifer,

Miser, et illud ex adverso aspicio cadaver.

Heu, heu, misera mater! heu, fili!

1316

A N T I S Y S T E M A 2.

Fam. Hæc vero furore atrox ad aras provoluta
Circumcirca *** nigra supercilia morte solvit, postquam deflevit
Megarei prius defuncti inclytum cubile,
Deinde et hujus mortem, postremo autem tibi
Dira imprecata est utpote natorum homicidæ.

1315

S T R O P H E 3.

Cre. Heu! heu!

Auferor metu. Cur non mihi lethale

Aliquis infligit vulnus gladio ancipiti?

Miser ego, heu, heu!

Miserisque sum immixtus casibus.

1320

S Y S T E M A 3.

Fam. Quasi causam saltem et hujus et illius [*Megarei et Hæmonis*]
mortis præbens

Ab hac defuncta agebare reus.

Cre. Quò autem, vitâ se solvit interfectos inter, modò?

Fam. Percussit sub jecore suâ seipsam manu, simul

Nati illud percepit lacrymabile fatum.

1325

S T R O P H E 4.

Cre. Hei mihi! Non hæc ulli unquam mortalium
Præterquam mihi competent meâ perfecta culpâ.

Ego enim te occidi miror,

Ego verum dico. Io famuli,

Abducite hinc me, atque procul amolimini,

1330

Qui nihilo plus sum, quàm ille, qui jam nullus est.

Cbo. " Bene admones, si quid boni sit in malis; ac cætera inter

" Quæ gravissime premunt, re nullâ ita cito, ac morte, pellun-
" tur mala."

Cre. Appareat [*mors*], fatorum optimum meorum:

Appareat, mihi extremum adducens diem,

Mors ultimum fatum: acceleret, acceleret,

Ut ne post hunc alium contuear diem.

1335

A N T I S Y S T E M A 3.

Fam. Futura omitte; cura sit præsentium:

Ista enim [*futura*] curæ sunt [*Diis*,] quibus convenit curæ esse.

Sed

A N T I G O N E. 133

Sed quæ vehementer cupio accidere, illa votis comprecor.

Nun. Nihil precare : “ statuta enim mortalibus 1341
“ Fato, calamitas præcaveri non potest.”

A N T I S T R O P H E 4.

Cre. Abducite virum *terre huic inutile græveque* onus procul :
Qui te interemi, cara mihi proles, licet invitus ;
Quique te ipsam, *Uxor.* O miser, non habeo 1345
Quam ad partem, ad utramnam respiciam, et quomodo dispo-
nam :

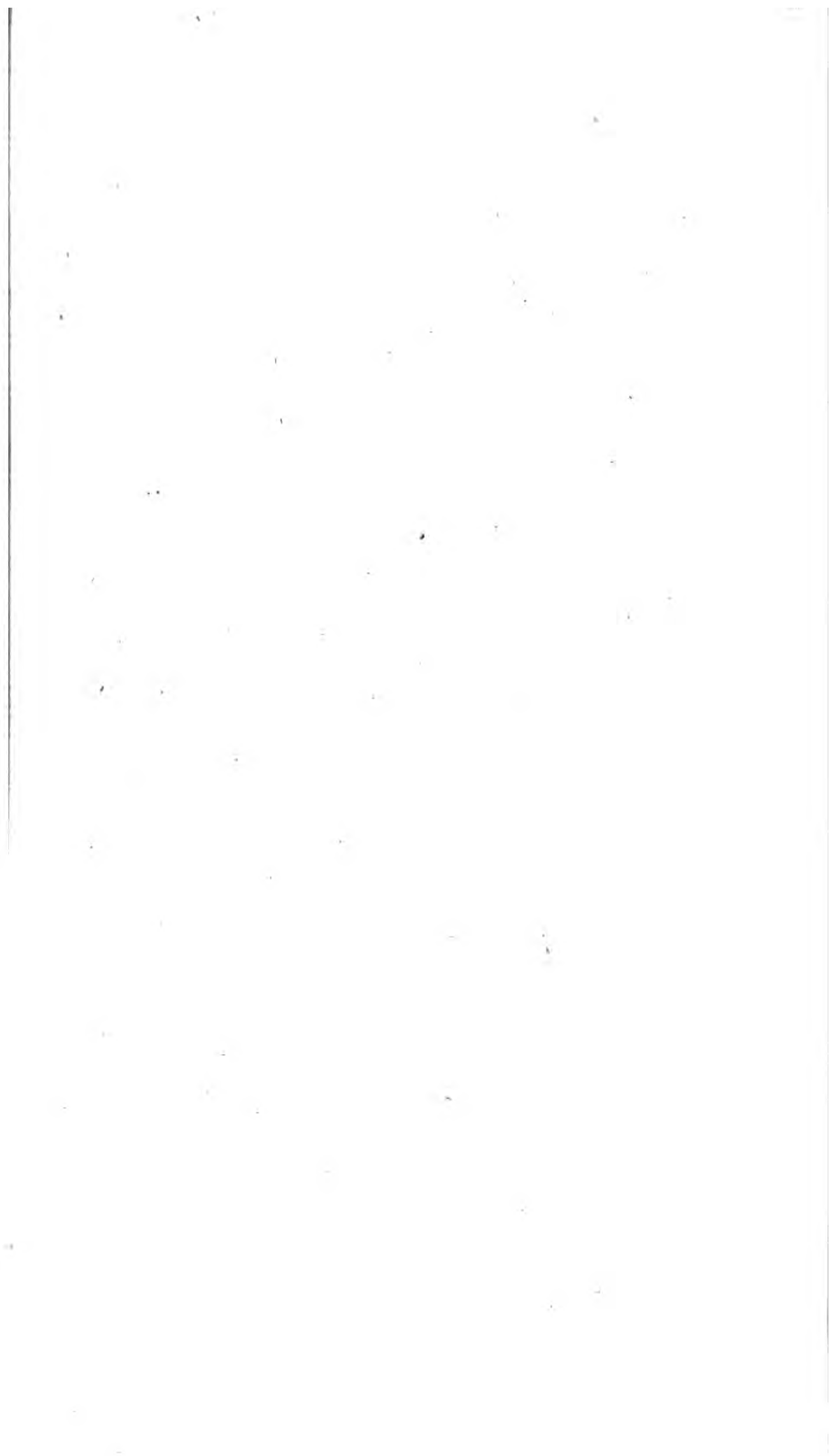
Cuncta enim distorta,
Quæ enim manibus teneo,
Quæque capiti meo velut onus incumbunt,
Fatum vix-tolerandum veloci mihi intulit saltu. 1350

A N A P Æ S T I.

Cho. “ Sapere longe prima
“ Felicitatis *pars* est: oportet enim neminem in rebus quæ ad
“ Numen Supremum
“ Pertinent, impie se gerere : nam cælites postquam Diï
“ Pœnas sumpsêre superbis de sermonibus,
“ Tandem homines ætate docent sapere extremâ.” 1355

F I N I S.

N O T Æ

A D

S O P H O C L E M.

'Ad Titulum Generalem.

ΑΙ ΤΟΥ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ ἙΠΤΑ.] Ex fabulis 123, quas (teste Suidâ) edidit Sophocles, supersunt tantum septem.

Ad Vitam Sophoclis ab Anonymo scriptam, et Editioni huic præmissam, ex Henrico-Stephaniana.

Pag. 1. l. penult. Λαμπία] Pro Λαμπία, cum Fabricio, Bibl. Græc. Vol. I. legendum opinor, Λαμπρα. cl. B. Heath.

P. 2. l. 19. Καὶ Ἀθηναῖοι δὲ αὐτὸν ἐτῶν ὄντα ἐξήκοντα πέντε, στρατηγὸν εἶλοντο, πρὸ τῶν Πελοποννησιακῶν ἔτεσιν ἑπτὰ, ἐν τῷ πρὸς Ἀναίαν πολέμῳ.] Bellum ad Anæam, cui gerendo SOPHOCLES στρατηγὸς electus traditur, referendum videtur, auctore Diodoro Siculo (quem ad eum annum, vide lib. xii.) ad annum Olymp. lxxxiv. quartum Archonte Timocle. Eo enim anno Athenienses, duce Pericle, cui novem Collegæ, inter quos et SOPHOCLES, teste Strabone, lib. xiv. adjuncti erant, bellum contra Samios gesserunt, cujus insulæ è regione in Caria sita est Anæa.—Vide etiam Thucyd. lib. i. et Plutarch. in Pericle. Sophocles autem, si natus erat anno Olym. lxxi. secundo, tunc temporis annum vitæ agere debebat quinquagesimum quartum, non sexagesimum quintum, quod tradit Anonymus noster. Annus etiam iste erat ante bellum Peloponnesiacum nonus, non septimus, ut idem Anonymus, nec undecimus, ut Fabricius, Bibl. Gr. vol. I. Idem.

P. 4. l. 8. Pro κήρυγμα lege κήρυκα. Anonymus.

Ibid. l. 12. Pro κρύπτω, quod procul dubio est Error Typographi, reposui, jubente cl. Heath, κρύπτω: oratio enim τῆ ἰψῆς μνημάτων, hîc habetur. J. T.

P. 6. l. 1. Pro στρατολογία lege τετραλογία. Anonymus.

NOTÆ ad A J A C E M.

Ad Titulum Fabulæ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΑΙΑΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ] Sophocles, qui (ut suo loco notabitur) scripsit ΟΕΔΙΠΟΣ duos, totidem AJACES edidit: nam, si quis hoc fortè nescit, alterum scripsit *Ajacem Loctum*, ex quo versus iste depromptus est,

Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνκρίσει.

quem Plato, duobus in locis *, falsò attribuit Euripidi. *Canter. N. I.ect.*

Nam et Sophocli, et huic etiam Sophoclis fabulæ, contra Platonem, disertè asseritur ab Aristidè in Orat. Platonic. pro iv. Viris Opp. et ab A. Gellio Noct. Attic. xiii. 18. *B. H.*

Ad Dramatis Personas.

Inter Personas Fabulæ, cur in *Aldina* ΧΟΡΟΣ ΣΑΛΑΜΙΝΙΩΝ ΠΕΠΟΝΤΩΝ, legitur, me nescire fateor: nec video quare omnes quos perlegi interpretes hanc in versionibus suis secuti essent lectionem. Mihi autem magis arridet vulgata lectio ΧΟΡΟΣ ΕΚ ΣΑΛΑΜΙΝΙΩΝ ΝΑΥΤΩΝ. *J. T.*

Ad Fabulam ipsam.

Ver. 1. ὦ παῖ Λαέρτις.] Videntur antiqui grammatici hunc possessivi usum licentiæ Sophocleæ peculiariter adscripsisse. Sed nec Euripides uti dubitavit genitivo Λαέρτις, in Troadibus;

Σὺ δ' ἦνικ' ἄν σε Λαερτίης χηΐζον τόκος.

Et integro Λαερτίς in Hecuba —

Καὶ σὺ, παῖ Λαερτίης.

Pluribus vero in locis inter codd. de hac lectione non convenit: nam mox ver. 1410, et in Philoctete ver. 1411. pro Λαερτίς πατρός quidam habent Λαέρτις πατρός. itidemque ver. 370. Λαέρτις γόνος. Ac profecto minime dissimulabo non placere mihi hujusmodi licentiam iis in locis ubi ea vitari potuit. *H. Steph.*

Ver. 2. Πείραν τιν' ἐχθρῶν ἀρπάσαι θηρώμενον] Hunc locum variè interpretes explicant. Naogeorgus: *Latenter et dolis curasse damnatum quidpiam inferre hostibus.* Ratallerus autem: *ut hostibus arte præripere dolo.* Camerarius: *nocendi occasionem hostibus præripere.* Alii: *insidias quasdam, &c.* Videamus ergo, ut tutius agatur, quid sit πείρα apud Sophoclem, quid ἀρπάσαι sic enim loci mentem extra controversiam positum iri spero. Πείρα autem est *consilium, molimen, inceptum*, ut ver.

* In Theage, et in lib. viii. De Republica.

290. útque hoc ipso in loco; quod qui dubitaverit, adeat ver. 1076. neque porro dubitabit: ipse enim Sophocles sui optimus interpres: *Κεῖ μὴ θεῶν τις τήνδε πείραν ἔβουσει, &c. nisi hoc molimen (Ajacis) Deorum aliquis irritum fecisset, &c.* rem præsentem eodem verbo expresse designat. Est igitur hîc loci *πείρα, consilium, molimen*. Quid autem valet *ἀρπάσαι*? idem quod *μαθεῖν*: ut enim *θρηᾶσθαι* per metaphoram valet *ζητεῖν*, cur non per eandem *ἀρπάσαι* valeat *μαθεῖν, deprehendere*, Latine, Anglicè, *to catch or deprehend*? Vide modo sententiæ feriem, et mecum, spero, senties: *δέδορκα σε αἰεὶ θηρωμενον ἀρπάσαι, καὶ νῦν ὄρω σε κυνηγετῆντα ὅπως ἴδης, &c.* Utroque sententiæ membro idem vult Sophocles: at in priori, figuratæ dictionis tenorem servat; in altero à tropo se ad naturam convertit. Quin et *ῥαπαχ ingenium* ab Ovidio dicitur: Et *arripere pro celeriter intelligere* apud Corn. Nepotem comparet. Vide *Antigon.* ver. 317. Edit. Steph. *Τολοιπὸν ἀρπάξῃτε καὶ μάθηθ', &c. Th. Johnsonus.*

Ibid. Minime cum Johnsono *molimen hostium* intelligi puto, sed ipse Ulyssis contra hostes *molimen*; quo, iis occasione oblatâ et damnum inferat. Vox ipsa nudè et sine regimine posita, sicut infra ver. 290. et 1076. simpliciter *tentamen* sive *experimentum* significat: experimentum verò, de quo hîc agitur, ipsi Ulyssi, non hostibus, tribuendum esse, satis indicat additum verbum *ἀρπαζεῖν*, quod, *arripere*, procul dubio hîc significat, nusquam, *deprehendere*, ne infra quidem, ver. 16. nam ibi etiam *ξυναρπάζω ορενι*, est *mente et intellectu simul arripio et celeriter comprehendo*. Qui autem experimentum hostium arripere dicitur, is aliquid contra hostes cum celeritate experiri et tentare, adeoque occasionem iis nocendi occupare, censendus est. *B. H.*

Ver. 8. *Εὐρίνοι.*] Plerique genitivi casûs esse credunt; ego tamen Camerario assentior: cur enim hic in recto capiatur, ipsa suadet verborum series; nec genitivus ita positus pari concinnitate stare potest. *T. J.*

Ver. 10. *Ξιφοκτόνους.*] *Ense ferientes, seu maciantes*. Pendet autem hîc accusativus, ut et *κάρρα*, à præpositione *κατὰ* suppressâ. *T. J.*

Ver. 12. *ἐννέπειν.*] Potest pendere ex *ἔργον ἐσιν*, quod præcedit. Malo tamen infinitivum poni loco imperativi, ut sæpe fit: tamen vel sic deest *χρὴ*, aut aliquid simile: *Electra*, ver. 9. *φάσκειν, &c. Ajax*, ver. 112. *Philoctetes*, ver. 58. et passim. *T. J.*

Ver. 12. *Σπεδὴν ἔτα]* Sic *Oedip.* ver. 134. *τήνδ' ἔθεισθ' ἐπισπεφίν.* *T. J.*

Ver. 14. *Ἦ οὐ θέγγυμ'.*] Dii enim mortalibus non, ut olim, se patiuntur *contingi lumine claro*, sed vel voce, vel odore suam indicant præsentiam. *Pallas* autem prudentiæ Dea, ideoque Ulyssi cultori suo egregio non potuit non adesse; ut ipse, nec minus ipsa post fatetur, ver. 34, 35, 36, 37. *T. J.*

Ver. 16. *Ευναρπάζω.*] Hoc quoque confirmat priorem de *ἀρπάσαι* conjecturam [ver. 2.] *T. J.* Sed vide quoque *Heathii* Notam ad ver. eundem. *J. T.*

Ver. 17. [five pag. 13. col. 2. lin. 11.] inter Scholia, pro ὄντως, lege ἔτως. *Anonym.*

Ver. 21. [ἰεράγος ἄσκοτον] “Facinus cujus rationem ne conjectura quidem assequi datur.” *B. H.* Anglicè, *unaccountable. T. J.* Eandem habet potestatem vox hæc infra Electr. 870. Trachin. 250. Hesychius interpretatur ἄθετον. *B. H.*

Ver. 22. [ἔχει παράνασ] Pro ἐπέρανεν εἰς ἡμάς. *J. T.*

Ibid. [Ἐργασαι.] Passive sumitur à nonnullis, et παρ' ἐκείνου subauditum volunt. Atticorum tamen proprium est passivis sensu activo uti: ne dubites, vide Antigon. ver. 300.

Τόπως ἐξεπίσμαι καλῶς
Παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε

Non fieri potest quin accusativus τάδε regatur à verbo præcedente: sed exemplorum plena sunt omnia. *T. J.*

Ver. 23. [five pag. 14. col. 1. l. 11.] inter Scholia, pro πλανωμένη lege πλανωμένη. *Anonym.*

Ver. 24. Malo ὑπεζύγην activum, et ἐμαυτὸν subticeri: Vix enim, nobis volentibus, jugum imponitur ab aliis. *T. J.*

Ibid. Quidquid contradicat Johnsonus, ὑπεζύγην, proculdubio hîc passive accipitur, nec fert Græci sermonis indoles subticeri ἐμαυτὸν: potius enim ὑπεζεύξαμην formâ mediâ scribendum esset. Nec quare jugum ab aliis, nobis volentibus, impositum concipi non possit video. *B. H.*

Ver. 27. Αὐτοῖς, &c. σὺν αὐτοῖς] nec tamen liberum est ut præpositionem hîc loci omnino inferas: ἰδίωμα enim Græcæ linguæ semper abesse postulat. *Æschyl. p. 59. Ed. Plant. αὐταῖς ῥίζαις, &c. T. J.*

Ibid. [five pag. 14. col. 1. lin. penult.] pro κατὰ τὴν ξίφος, ego, monitu Ed. Lond. reposui, ex Ed. Cantab. μετὰ τὴν ξίφος; quæ lectio magis mihi arridet. *J. T.*

Ver. 28. Τρέπει. Νέμει vet. optimæque Edit. Quam quidem vocem Sophocli in deliciis fuisse probat Hen. Steph. et Caufabonus. Vide ver. 265. 513. 1388. *T. J.*

Ver. 30. [ἰηφῶντα πεδία] Subauditur διὰ. frequens autem ille lusus apud optimos scriptores. Sic Oedip. Tyran. πυθῶν' ἰὼν πρὸς θεοῦ. *T. J.*

Ver. 32. αἰσθῶ.] Mihi magis probatur αἰσσω, non solum quia est aptius versui, sed etiam quia habetur alibi, et αἰξασα in Oedip. Tyr. ver. 1093. et hîc ver. 40. ἦξεν ab illo quidem certe themate (licet μεταβατικῶς accipiatur) non ab ἄσσω, ut quidam annotarunt. *H. St.*

Ver. 33. col. 2. lin. præcedent. antepenult. inter Scholia, pro ὁτίως, lege ὅτοις. *Anonym.*

Ver. 34. Καιρὸν] Pro κατὰ καιρὸν. *J. T.*

Ver. 37. Τῆς σῆς, &c.] Magis mihi placet altera lectio, Τῆς σῆς—κυνῆγιας. Ego quæ jam olim adjutrix tibi ac nutrix esse soleo, veni lubenter in tuæ venationis viam. Vel, πρόθυμος ἔβην εἰς ὄδον, &c. Lubenter veni ad dandam tuæ venationis viam. Vel, ἔβην ὄδον πρόθυμος τῆς σῆς κυνηγίας,

γίας, facta sum tibi obviam cupida tuæ venationis. Sed primam expositionem magis germanam judico; nisi fortè εἶναι ἐκ δ᾽δὸν simplicius accipi debet. *Dedi me in viam, prompta alacris custos tuæ venationis;* quæ etiam expositio cum illa potius lectione convenit, quæ genitivum habet. *H. St.* Conjeci olim εἰσεσθῆ, *ipsis tuæ venationis initiis favens.* T. J.

Schol. 38. τὸ δὲ ἐν τῷ] Lege τὸ δὲ ὡς ἐν τῷ. *Anonym.*

Ver. 41. Ὀπλω.] Subaudi ἐνεκα, quæ quidem præpositio sexcentis in locis deest, nec tamen pigebit admonere meum lectorem: pueris enim scribo. T. J.

Ver. 42. Ἐπεπιπτεῖ.] Scio quid ad hunc locum Scholiastes: mihi tamen videtur probabilius ἐπεπιπτεῖ esse transitivum: frequens hæc enim apud Poetas verborum mutatio. Valet itaque, *incidere faciet, immitit* T. J.

Schol. 42. Lege τί ἐπιπιπτεῖ. *Anonym.*

Schol. 44. Lege ἄρα καὶ αὐτὴ ἢ βουλὴ κατὰ, &c. *Anonym.*

Ver. 51. Δυσόρως.] Παραδόρως, Scholiastes, i. e. *perverfas, insanas.* εἰς εὐνοίας, à scopo aberrantes. Anglicè, *miscarrying, misleading.* Utinam exemplis confirmatam dedisset hanc verbi vim. Nunc libentius interpretor *agras imagines*, quales iis, quibus ægre est, oboriuntur. γυνώμας τὰς τῶν δυσόρων, *agrorum somnia et species*: quas ideo γυνώμας vocat, quia error iste à mente potius, quam oculis ortum habuit. Simplicius ver. 448. rem expressit. Quem locum vide. T. J.

Ver. 52. Ἀνικατῶ.] *Atroci, exitiali.* Metaphora à morbis insanabilibus ducta: regitur autem ab ἀπὸ in ἀπείρω. Sic interpretes. At si δυσόρως genitivum post se admitteret (quod sane vero, apud poetas saltem, non absimile est) tum genitivus iste χαρᾶς sedem haberet mihi gratiorem, mens autem loci hæc foret: *Ego illum prohibui cæde ducum, imagines pimirum ob oculos objiciendo, quæ ab exitiali illo gaudio deflesterent.* Vel apertiùs sic:

Illum ego detinui concepto vulnere [funere] falsas

Objiciens oculis species, atque irrita feci

Gaudia ————— T. J.

Si vero ἀνειαίωσθαι reponatur, significabit ἀνειαίωστος χαρᾶς, ut opinor, gaudium cujus eventum conjectura assequi ille non poterat: i. e. quod vanum ac irritum futurum ille non præviderat. *H. St.*

Ver. 51. Ὅτι] Repete εἶθ' cum ὅτ', ut prius. T. J.

Ver. 60. Ἐρεκ.] Appositè ad rem præsentem, cum de gregibus sermo esset. T. J.

Ver. 61. Ἐλώφηται] Vox rarior. Æschyl. pag. 22. ver. 11. λωφίστων, Ed. Plant. T. J.

Ver. 62. Ἄθ] *Alterâ parte.* Quid si εἶ legatur? rite et ex animi sententia colligatos, &c. T. J. et Ed. Lond. A. B.

Ver. 70. Ἀπείρω — εἰσίδει. Ἄπο τῆς εἰσίδειν εἰσεσθῆ. T. J.

Ver. 77. τί μὴ γένηται.] Quem Triclinius hîc affert sensum, ex poetæ verbis elici non potest. At legendo cum interrogatione, nihil

violenti aut coacti expositio hujus loci habebit. Si videlicet intelligamus Ulysssem interrupfisse Minervæ sermonem, et quum illa post hæc verba, *Nonne hic antea vir, fortasse mortalis aut cæteris similis, vel tale quid, illum, velut ejus sermonem absolventem, subjunxisset, Ἐχθρὸς γε τῷδ' ἀνδρὶ, infensus mihi. H. St.* Notandum est enim cum If. Casaub. Exerc. c. Baronium, xv. pronomen demonstrativum hîc accipi de loquentis persona. Sic mox ver. 446. ἀνδρὸς τῷδ' ἀπάσαντας κράτη, *viri hujus, i. e. mei repudiatis virtutibus. Trachin. 309. Μὴδ' εἶτι δράσεις, τῆςδ' ἔγε ζῴσης ἔτι, Aut siquid ædurus ec, ne, ME saltem jam vivente, agas. Et alibi. Lond. Ed.*

Schol. 77. καὶ ἕτος, forte καὶ ὁ αὐτός. *Anonym.*

Schol. 79. Post λέγειν, forte supplendum ἦδ' ἢ ἠδιστον. *Anonym.*

Ver. 82. ἐξέσθη ὄκνω.] Ita, juxta Heathium, emendavi; præeunte *Aldo*: vulgata enim lectio ἐξέσθη ἰδεῖν, *Heath* valde displicuerat, propter inconcinnam repetitionem τῆς vocis ἰδεῖν, quod paullo præcesserat. *T. J.*

Ver. 88. Ἡθελον.] Subaudi μάλλον. ut sæpe fit. *Anacreon, ὅσα πέλας τὰ μοίρας. subaudi μάλλοι.* Hujus quoque vocis frequens et elegans ἔλλειψις. *T. J.*

Ver. 96. Κἔν ἀπαρνῆμαι.] Creditur hîc illud μὴ abundare; sed verè negatio illa neutiquam abundat, sed verè negat. Significat enim τὸ ἀπαρνῆμαι in hisce: *nec enim ipse negans dico me non tinxisse.* *Lond. Ed.*

Ver. 98. Αἴανθ'] *Me: δεικτικῶς. T. J.*

Schol. 98. τὸ οἶ, lege οἶδ'. *Anonym.*

Ibid. 100. ἐκ ἀδὲ με λαβεῖν, lege καὶ ἀδὲ με λαβεῖν. *Anonym.*

Ibid. οἶδ'. Legitur etiam οἶδ', i. e. οἶδα, cujus lectionis meminit et Scholiastes: sed addo, si hanc sequamur, debere includi parenthesis. *H. St.*

Ver. 102. Πῆ σοι τύχης ἔσηκει.] Rectius claudatur interrogatio post ἔσηκει, quam excipiat alia, ut monuit *H. Stephanus*, et ut *Johnsonus* versionem formavit. *Lond. Ed.*

Ver. 103. *Perditam istam vulpem interrogas me quo in statu sit?* Constructio apud *Comicos* familiaris. Vide Schol. ver. 118. *T. J.*

Ver. 109. Nota verbum ἐργάση cum duplici accusativo. *T. J.*

Ver. 112. Χαίρειν. *Camerarius* hæc verba sic vertit. *Avere, Minerva, in aliis te jubeo. Alii, Cæteris in rebus tibi quod gratum est fieri velim. Qui enim optat aliquem gaudere, ea optat unde gaudeat. At vide si non melius sic interpretatus fueris: Vale, Minerva, cætera tibi permitto. χαίρειν vice imperativi ponitur, ut vers. 12. Horat. Permitte Divis cætera. σ' pro σοί, ut μ' pro μοί, 191. T. J.*

Ver. 114. In versione deleatur hoc. Constructio enim est; ἐπειδὴ τέρελις σοὶ τὸ δρᾶν ἔδει. ut monuit *H. Stephanus*.

Ver. 118. Ἴσχυόν ἔση. Vide consimilem σύνταξιν versu 103. *T. J.*

Ver. 124. Τὸ τέτυ] Μέρος. *T. J.*

Ver. 127. ὑπέροκον.] Scholiastes ὑπέροκον debere scribi dicit. μ autem ejectum erat metri gratiâ. Siquidem addicerent libri, de metro

tro facile foret negotium. Nam τέκνον, τέχνη, σαθμός, σέλω, ὕπνος leguntur prima brevi; ut doctis, si opus esset, probarem. T. J.

Ver. 130. πλῆτε βάρει.] Stephanus ^{ῥῆσι} ex Stobæo laudat, ut Act. xx. 9. βαθύς πλῆτος. Ph. D'Orville in *Chariton. Aphrod.* p. 54.

Ver. 140. Φήνησ ὡς ὄμμα πελειάσ.] Nihil hîc expediunt Scholiastæ, qui legunt cum editt. Πτηνῆσ ὡς ὄμμα πελειάσ, *Trepido ut fugacis oculus columbæ.* Legendum Φήνησ — ελειάσ — Φήνη genus est avis rapacis, aquilæ similis. Hesychius: Φήνη· ἀετῆ εἶδος. Suidas: Φήνη· εἶδος ὄρνέσ, ἴσον ἀετῆ. Schol. Homeri ad Odyss. i. 372. φήνη· εἶδος ὄρνέσ, ὁμοῖον ἀετῆ. Conf. Eustath. ad locum. Homer. Od. Γ. 372. Φήνη εἰδομένη. Ov. Met. vii. 399. 400.

*Palladias arces, quæ te, JUSTISSIMA Phineu,
Teque, senex Peripha, pariter videre volantes.*

Sic enim legi debet pro *justissime Phineu*, ut liquet ex loco collato cum Antonini Liberalis *Metam.* c. vi. J. Pieroni *Verisimilia*, I. i. c. 1. p. 6. Φήνησ etiam meminit Aristoph. *Orn.* 305. Oppianus, *Haliout.* i. 727. *Cyneg.* iii. 116. et Schol. Hom. ad Il. i. 350. *Anonym.*

Schol. 148. Pro πρὸσ ἐν ἑκάσων ἐξαπατάωντα λάθρα, lege πρὸσ ἑνα ἑκάσων, ἐξαπατάωντος λάθρα. *Anonym.*

Ver. 154. Ἴεις] βέλος. T. J.

Ver. 161. Pro ὑπὸ μικρῶν, monente Heath, ex *Aldina* reposui ὑπὸ μικροτέρων; quæ lectio (ut ipse Heath notat) concinnior est. J. T.

Ver. 163. Τῆτων γνώμασ.] Sana de his rebus judicia, utque mutuis operis potentes pauperesque erigunt se invicemet eriguntur. *Lond. Ed.*

Ver. 164. Θουρυῆ.] Anglicè: *You are clamoured against.* Cave nomen esse credas; est enim vocis passivæ. T. J.

Ver. 167—171. Ὑποεἰσαντε] Hîc aoristus indicat timoris cessationem; adeoque recte Scaliger explicat: *defuncti metu.* Johnsonus, qui hæc junctum legerat cum ἀγέλαι, *Velut avium greges magnum vulturem cum deserunt timere.* At meritò rogat R. Dawes, *Miscel. Crit.* p. 224. unde fit, ut idem aoristus, qui alias ubique valet *metu percussis*, hîc significatu planè contrario notet *timoris cessationem?* 2. An idem facit etiam ut participium masculinum ὑποδείσαντεσ ad substantivum fœmininum referatur? Distinguit igitur Dawes post ἀγέλαι, et ὑποδείσαντεσ jungit cum sequentibus.—Post αἰγυπιὸν etiam interferit conjunctionem δ', quod metrum et sensus videntur postulare.

Ἄλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμα' ἀπέδραν,
Παταγῶσιν, ἄτε πτηνῶν ἀγέλαι'
Μέγαν αἰγυπιὸν [δ'] ὑποδείσαντεσ
Τάχ' ἄν, &c. *Lond. Ed.*

Sed, hunc locum, sensu omnino cogente, ita emendavi ex cl. Heath, omnia, ab ὅτε γὰρ δὴ usque ad ἀγέλαι, parenthesi includendo:

Ἄλλ' (ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμα' ἀπέδραν,
Παταγῶσιν, ἄτε πτηνῶν ἀγέλαι)
Μέγαν αἰγυπιὸν ὑποδείσαντεσ,

Τάχ'

Τὰχ' ἄν, ἐξαίφνης εἰ σὺ φανεῖς,
Σιγῇ πτήξειαν ἄφρονι.

T. J.

Ver. 176. Ἀκαρπώτων χάρις.] Quid Scholiastes uterque censet lege: Ego cum priore δια ante χάρις intelligendum puto, ut supra, ver. 93, ἀγρὸς χάρις. loco autem ἀκαρπώτων malo ἀκαρπώτε, quod cum νίκης cohæreat. Mutatio pene nulla, sententia expedita: *Ob victoriam quandam, unde sibi nihil fructus rediit.* T. J.

Ibid. Ἀκαρπώτων χάρις.] Pessimè pro ἀκαρπώτων Johnsonus reponit ἀκαρπώτε. Si enim ita legis, νίκη ἀκαρπώτος erit *victoria infructuosa*, unde nihil cuiquam, ne Ajaci quidem ipsi, commodi rediit; sin ἀκαρπώτος verò cum χάρις jungatur, gratia Dianæ, cui victoria accepta referri debebat, infructuosa intelligenda erit, quod Poetam voluisse satis superque constat. B. H.

Ver. 179. Ἡ τιν' ἐνδάλιος.] Hic Scholiastes Enyalium quendam à Marte diversum confingit, qui tamen nullus fuit. Lege modo ἦτις, nec ulterius dabitur dubitandi anfa. Χαλκιδάραξ perpetuum Martis epitheton. ἦτις tamen pro simplici τινι, *vel nescio quam noctis querelæ causam.* Vice versa ἦτις pro ὁ legitur p. 158. ver. 9. Ed. Plant. T. J.

Ver. 181. Δορὸν.] Subaudi ἕνεκα. T. J.

Ver. 185. Πιτῶν.] Prima brevi. T. J.

Ver. 190. Τᾶς—γενεᾶς. Pendet iste genitivus ex ὁ et ἐκ subauditis. Nisi quis malit βασιλεὺς per indignationem subiceri. Neutrum omni ex parte placuit; adeoque conjeci παῖς ἀντὶ τᾶς legendum. Quod contumeliam continet gravissimam. T. J.

Ibid. Σισυφίδα.] Al. Σισυφίδα, et rectè, metri causâ. Ed. Lond. A. B.

Ver. 191. Μ'] Pro μὲ. Eleganter autem abundare videtur, vel idem valet ac Latinum illud, *si me ames.* T. J.

Ver. 198. βᾶσσις.] Metaphoram hic volunt interpretes, et similitudinem. Forfan nihil aliud designatur nisi locus ubi Ajacis tentorium. T. J.

Ver. 202. E genere indigenarum Atheniensium. ἀπὸ γενεᾶς—όντες. T. J.

Ver. 204. Τὸ Τελαμῶνος.] Filium Telamonis à patria longe peregrinantem. T. J.

Schol. 204. Pro φειδόμενοι, forsan κινδόμενοι. Anonym.

Ver. 206. Insaniam ex melancholia ortam describit. T. J.

Ver. 208. Τί δ' ἐνόλλαται.] Variè interpretes ad hunc locum. Camerarius: *Quid post diuturnum malum attulit novum hæc nox onus?* Naogeorgus: *Qui tandem gravis illum morbus nocte hæc invertit? quod pro tranquillitate priore nox hæc attulit calamitatem onus?* Sic ἀμερίας pro ἡμερίας ab ἡμερος tranquillus sumendum est. Legitur et ἀμερίας quod cum βάρους jungas oportet: *quod molestiæ onus?* Neque obstat lex metrica, fit enim συνίησις in αν. Hic quoque vides verba passivæ vocis vim habere transitivam. T. J. Qualem præterita passiva habere sæpe solent. Vide Kuster. *De Verbis Mediis*, §. i. p. 9. Ed. Lond.

Ibid. 208. Pro πρόσθεν ἢ κατὰ τὴν ἡμέραν, lege ἢ κατὰ τὴν πρόσθεν ἡμέραν. Anonym.

Schol.

Schol. 212. Post *ἐρξασαν* supple *ἔχει*. quam variantem lectionem memorat et Edit. Lond. A. B.

Ver. 219. *Χειροδάκτυλα*.] *Manu discerptas*. *Αἰμοβαφῆ*, *Sanguine tinctas*. T. J.

Ver. 220. *Χρησῆρια*, pro *διαχρησῆρια quasi maculamenta, hostia*, à *διαχρῶμαι interficio*. H. S. Non video qua ratione *χρησῆρια* hîc locum reperire queat. Itaque corrigendum puto, *Λεῖνε ΔΡΑΣΤΗΡΙΑ τ' ἀνδρός*. Valckenarius in *Ammop.* iii. 19. et Schultens ibi laudatus. L. Ed.

Ibid. Scholia ita separanda judico *Δρασῆρια. τὰ τολμήματα καὶ πράξεις. Κεῖνε χρησῆρια, ἀ διεχρήσατο ἐκεῖνος, ἢ τὰ διεσθνεμένα ποίμνια παρὰ τὸ διαχρήσασθαι αὐτά*. Valkenar. ubi et suprâ.

Ver. 222. *Αἰθωνος*.] *Resiûs Suidas αἰθοπος* legit, ut versus docet. G. Canter. Vide modo *ἀντιστροφὴν* sequentem, postulat et sensus, *μελαγχολᾷ γὰρ καὶ θολερῶ κεῖται χειμῶνι νοσήσας*. Jure igitur *αἰθοψ*, ver. 968. *κελαινώπαν*. T. J.

Ver. 225. *Ἵποκληζόμεναν*.] Reponendum puto *Δαναῶν Ἵπο κληζόμεναν*, ut fit *anastrophe*; ac pro eo facere videtur Schol. H. S.

Ver. 227. *Προστέρον*. Vide supra, ver. 157. T. J.

Ver. 233. *Ὡ, μοι ἐκεῖθεν, ἐκεῖθεν ἄρ' ἡμῖν*.] Melius scripti omnes, *Aldina et Turnebiana, κεῖθεν. κεῖθεν*. B. H.

Ver. 235. *Ὡν τὰ μὲν*.] Ed. Ald. et vetustiores, *ὦν τὴν μὲν*. versu sequenti *τὰς δὲ*, utrumque malè, neque agnoscit Scholiastes. T. J.

Ibid. *Εἴσω σφάζ'*] Lege *εἴσω σφαζ'*, ut elidatur augmentum. B. H.

Ver. 245, 246. *Ὡρα τιν' ἤδη κάρα καλύμμασι κρυψάμενον*] Ald. Ed. & vetustiores, *κράτα*

Καλύμμασι κρυψάμενον. et hoc malè, neque enim sic respondent priori *strophæ*. T. J.

Ver. 250. *Μεθεῖναι*] Aut *celeriter conscendens transtrum ponti-vagæ ναυι remigia permittat*. Ita Stephanus hæc verba intelligi velle videtur: nos *εἰρεσίας* vertimus ut genitivi casus nomen, post autem *μεθεῖναι vela* subaudiri volumus, aut *funem*. T. J.

Ver. 254. *Λιθόλευσον ἄρην*.] Malim abesse interpunctionem post *ἄρην*, ut jungatur cum *τυπεῖς*, hoc modo: *πεφόβημαι ξυναλγεῖν μετὰ τῆδε, τυπεῖς, λιθόλευσον ἄρην* (erit autem positus hîc accusativus cum *τυπεῖς*, eâ formâ qua dicitur *τιτρώσκεισθαι πληγῆν*.) Aut certe jungatur cum *ξυναλγεῖν*, ut fit *πεφόβημαι ξυναλγεῖν ἄρην λιθόλευσον, τυπεῖς μετὰ τῆδε*. Sed jungendo *ἄρην λιθόλευσον* cum *τυπεῖς*, nequaquam *ἄρην* exposuerim *θάνατον* cum Scholiaste, sed potius *ἄρην λιθόλευσον* dixerim esse *τὰς διὰ λίθων πληγὰς*. nam et Homero *ἄρην* esse *πληγὴν* seu *τραῦμα*, fatis notum est. H. S. Aliter vero Johnsonus in versione, quam vide. Lond. Ed.

Schol. 257. Lege *ὡς εἰ μὴ τύχοι*. Anonym.

Ver. 259. *φρόνιμος*.] Ed. Ald. (quod in textu ipso notatum erat) et antiquiores, *φρόνιμον*. Sic igitur interpreteris velim: *Et sanum novus dolor tenet*.

tenet. Et hæc lectio ποιητικωτέρα est, et Græcam magis sapit linguam. *T. J.*

Ver. 265. Νέο. Vide ver. 28. *T. J.*

Ver. 267. Ευνά] De ξυνών, παρὰν, ἰών, ἔχων, et istiusmodi participiis, fufius forte agetur. *T. J.*

Ver. 279. Πληγῆ, &c.] Vide ver. 186. *T. J.*

Ver. 282. Τις γὰρ] Malo τις ἄρ. Sed nihil muto: προσέταται, *advenit.* Hoc scias velim, Lector, multos apud Græcos tragœdiæ Scriptores crebrò voces occurrere, quæ nativam non retinent vim, sed laxiori usurpantur sensu. Pàucas accipe: ὄμα, pro simplici βάλνω, nullo adjecto motùs impetu. ἔρπ, serpendi sensu prorsus omisso, προσίθει, *adest*, nullo ad posituram respectu habito. De quibus, ut jam moneo, ita porrò pro re nata moniturus sum. Hujusmodi enim ἰδιώματα Auctorem ab Auctore distinguunt: vide jam, ver. 287. ἔξοδος ἔρπει et 290. ἐσομάς πείραν. Easdem conjungit voces pag. 329. ver. 9. 13. Ed. Plant. de eadem re loquens. *T. J.*

Ver. 295. Τυχάς.] Edit. vetustæ, (ut suprâ, in textu notatum erat) πάθας. Inusitata vox, ideoque digna contextu: Illa autem altera videtur esse glossema. Vide ver. 313. συντυχὸν πάθος. *T. J.*

Ver. 308. Πάισας κάρα, θῶύξεν] Lege κάρα θάύξεν. *B. H.*

Ver. 309. ἐρειφθεῖς] Quidam scribunt, ἐρεισθεῖς. *Scholiasfes.*

Ver. 314. Ἐν τῷ] Subauditur μέρει. *T. J.*

Ver. 321. Ἀλόφοντες] Ἄνευ λόφου κωκυμάτων ἄν. *T. J.*

Ver. 330. νικῶνται φίλοι.] Longe commodior mihi videtur Stobæi lectio, νικῶνται λόγοις: hoc sensu, " Viri enim tales, qualis est Ajax, " verbis amicorum et precibus dare manus solent," τοιοῦδε, vel, *Qui in tali sunt statu, vel, Qui tali sunt ingenio præditi.* *H. St.* et Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 356. Γένος—ὄς.] Nota σύνταξι. Personæ habetur ratio, non dictionis. *T. J.*

Ver. 357. Ἀωνόν.] Forte Ἀωνγε, *adjuncta.* Sic constat metrum. Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 359, 360. δέδορ—κα.] Lege δέδορκα, et sequens versus incipiat cum Ποιμένων. Ed. Lond. *A. B.*

Ver. 366. Ἀρόβοις] Anglicè, *Fearless.* Ironicè. *Egregiam vero laudem et spolia ampla refertis, &c.* Virg. Sic postea ver. 375. κλυτοῖς αἰπολίαις, et ἐρειψὸν αἴμ' (*ignobilem enim interpretor*) eadem Ironiâ utitur. Quæ ad hæc Scholiasfes attulit, nullo modo satisfaciunt. *T. J.*

Ver. 375. Κλυτοῖς πρῶν αἰπολίαις.] Quamobrem αἰπόλια hoc in loco κλυτά vocantur, conicere non possum. Neque enim mihi satisfacit ironia ista Johnsonii, nec Scholiasfæ expositio, ea scilicet κλυτά appellari censentis διὰ τὰς ἐν αὐτοῖς ταραχὰς καὶ θανάς. Existimo igitur, saltem donec melius aliquid proferatur, legendum esse κλυτοῖς pro κλυτοῖς, prima vocali brevi propter diphthongum finalem vocis καὶ præcedentem elisa, *languidis scilicet et imbecillibus.* *B. H.*

Ver.

Schol. 387. Pro παραλαμβάνουσαι, lege προλαμβάνουσαι. Mox ibid. 389. lege περίτριμμα. et ver. 392. ἐπειδὴ ἐκ τῆς — ἐκ τῶν αὐτῶν *Anonym.*

Ver. 388. Πῶς ἂν.] Forte Ποτ' ἂν, *equando*, metri causâ. Edit. Lond. A. B.

Ver. 390. Δισσάρχας. Supra Δικρατεῖς. T. J. Forte Δυσ-ἀρχας. *Camerarius.*

Ver. 397. Θεῶν γένος.] Hic est verborum ordo : ἕτε γὰρ ἔτ' ἀξίος εἰμὶ βλέπειν θεῶν γένος, ἔθ' ἀνθρώπων ἐπιμερίων εἰς ὄνησιν τιν' ἐμὴν. T. J.

Ver. 405, 406. Τὰ μὲν] *Siquidem nihil superest mihi nec a Diis, nec ab hominibus solatii, O amici. Τοῖςδε. Lego ταῖςδε, et tollo δὲ versu proximo : Hisque, quæ adsunt prope, stultis prædis adsternimur. T. J.*

Ver. 407. προσκείμεθα] Lege προκείμεθα, metri causâ. Edit. Lond. A. B.

Ver. 425. Δέρχθην] Nota vocem hanc passivam cum accusativo τινά. T. J.

Ver. 435. Στρατῆ] *Cujus platea, &c. cum singulari emeritus esset fortitudine pulcherrima ab exercitu præmia, &c. T. J.*

Ver. 445. Νῦν δ' αὐτ' Ἀτρεΐδαι — Ἐπαρξάν. Versio in edit. sic se habet : *Nunc vero contra Atridæ homini impostori ea dederunt. At πρᾶξαι τινί τι usurpari solet pro occulta et clandestina machinatione acquirere et conciliare aliquid. Sic Aristides, Orat. de Concord. p. 380. ἠγῆμαι γὰρ τῷ βυλομένῳ φιλίαν κοινὴν ταῖς πόλεσι πρᾶξαι πρὸς ἀλλήλους, &c. Existimo eum, qui mutuam civitatibus conciliare velit amicitiam, &c. Æschyl. Prom. Vinc. p. 49. Ἄπαντ' ἐπράχθη πλὴν θεοῖσι κοίρανεῖν, Omnia per illam clandestinam molitionem, qua Saturnus regno exutus est, Diis singulis acquisita sunt, nisi ut imperent. Πρᾶξαι ex hac significatione sæpissime notat prodire, ut monet Duckerus ad Thucyd. l. iv. c. 89. PATROBASILIIUS, in *Obs. Misc. Sept. Oct. &c. 1736. vol. vii. p. 408, 409.**

Ver. 447. In Versione, pro mei lege bi. T. J.

Ver. 448. Ἀπῆξαν] Ego cum veteribus Editis malo illud punctum tolli, et a verbo ἀπάγω deducere. Subauditur autem ἐμέ. T. J.

Ibid. Γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς] Ita rectius et elegantius quam quod voluit Johnsonus, ἀπῆξαν, sine punctulo : Nam ἀπῆξαν ab ἀπαίσσω deducit *Camerarius* ; qui rectè interpretatur, *resiliissent, aberrassent. B. H.*

Ver. 451. In Versione. Tendentem. Intentantem, instruentem meam errare fecit. T. J.

Ver. 457. Καὶ νῦν] Sic Virgil. l. ii. Sinonem inducit :

— *Quid jam misero mihi denique restat ?
Cui neque apud Danaos usquam locus, insuper ipsi
Dardanidæ infensi, &c.* T. J.

Ver. 469. Ἀλλ' ὅδ' ἐγ' — magno mercentur Atridæ. Virgil. T. J.

Schol. 470. ἔδ' ἐ τὸ μὴ τὰς, lege ἕτε τὸ τὰς, &c. Et mox pro ἕτε μὴ, lege ἕτε μὴν. *Anonym.*

Ver. 471, 472. Δηλώσω — γεγάς. Nota σύνταξιν ἀντὶ τῷ Δηλώσω με μὴ γεγονέναι. Sic Elect. ver. 24. φαίνεις γεγάς. T. J.

Ver. 475. Γίγάρ] Diu versanti mihi hunc locum tandem occurrit sic exponere: *Quid enim præ die dies, quod juvet, habet, addita vitæ, et semota à morte.* nempe viro semper cum malis conflictanti. Vel sic: *Quid voluptatis addit differere semper misero una dies præ alia, præter mortem?* In hac autem interpretatione προσθεῖσα ἔχει, &c. ponitur pro προστίθῃσι καὶ ἀνατίθῃσι, πλὴν autem ante τῷ καθυπερβαίνειν subintelligitur, vel μάλλον, quod sæpe subauditur. Nondum acquiescit animus, adeoque iterum libet tentare: *Quid voluptatis præ die dies habet, addens se (εαυτῇ) et differens diem mortis?* T. J. Ibid. Ita (hunc locum) non incommodè verti posse puto. *Quid enim dies diei addita jucundum habet quod ipse se apposuerit, atque ita distulerit monendi diem?* B. H.

Ver. 476. κἀναθεῖσα] Forte κἀνεθεῖσα. ab ἀνίεμαι. Sic Scholiastes Bodleianus legisse videtur, ita vocem exponens, ἀπολυθεῖσα καὶ ἐλευθερωθεῖσα τῷ θανάτῳ. Edit. Lond. A. B.

Ver. 491. Τὸ σοὶ] Πρὸς subauditur. T. J.

Ibid. Schol. 491. ἐν σοὶ, lege ἐν κοίτῃ. Dein, pro τὸ δὲ τοιγαρὶν ἀντὶ τῷ ἀληθῶς, τό σοι, lege τὸ δὲ εὐφρονῶ, ἀντὶ τῷ ἀληθῶς τό σοι, &c. Anonym.

Ver. 511. Διοίσεται] Vitam agitabit: legitur enim διαφέρειν αἰῶνα eo sensu. Verbatim, perferet vitam, i. e. peraget. Vulgaris tamen sensus non est cur displiceat, distrabatur, huc illuc feretur. T. J.

Ver. 512. μὴ φίλων] Post φίλων hypostigme tantum collocari debet, quum hæc ὅσον κακόν, &c. cohæreant cum præcedentibus, meo quidem iudicio: sed ita ut fit ellipsis ante particulam εἰ, perinde ac si diceret, Οἴκτιρε παιδά τὸν σὸν ἐνθυμώμενος ὅσον κακὸν νεμεῖς τῷτο κείῳ τε κάμοι, εἰ νέας τροφῆς σερηθεῖς, &c. Quod si quis hanc ellipsin admittere recuset, is σιγμῆν, quæ post φίλων posita hîc erat, (sicut et in aliis editt.) ante εἰ νέας collocet, ver. 510: ut εἰτ' ἄλλης ἀρχῆς dicatur, εἰ νέας τροφῆς σερηθεῖς, &c. ὅσον κακόν pro οὕτῳ ὅσον κακόν, &c. H. St.

Ver. 515. Σὺ γάρ μοι] Elegantius in Aldina legitur, σὺ γάρ μοι B. H.

Ver. 517. Καθεῖλεν ἄδην] Forte ἐς ἄδην. Edit. Lond. A. B.

Ver. 519. ἐν σοὶ πᾶσι] Habetur et πᾶσιν in quibusdam exemplaribus, quam lectionem sequitur Scholiastes: sed ego πᾶσι omnino pro πᾶσι esse puto; Ego tota in te servor. H. St.

Ver. 532. Rectius post ἀκούειν ponetur interrogationis nota. H. St.

Ver. 535. τῷτό γ' ἀρκέται] Malim τῷτό γ' ἀρκέσαι. Canter.

Ver. 547. Τὰ πατρώθεν] Κατὰ τὰ πατρώθεν ἦν. T. J.

Ver. 549. Oportet tenerum fingere, et similem reddere natura. T. J.

Ver. 560. Tuæ. L. huic. Præsentem enim matrem digito monstrat. T. J.

Ver. 567. Ἰμῶν τε κοινῶ] Legendo κοινῶν, quod et Schol. habet, ante ἐμῶν videtur esse interpungendum, non autem post χείρῳ ut fit κοινῶ, vel κοινῶν, ὑμῶν κείνῳ τε. H. St.

Ver.

Ver. 580. Καὶ δῶμ'] Alteram lectionem, videlicet καὶ δῶμα πακτε sequitur etiam Eustathius, exponens συγκαλιῖς ἀσφαλῶς, non facta ulla mentione alterius: ut vicissim Schol. legit, et exponit ἀπάκτε, de πακτε omnino tacens. Pollux tamen et ipse non solum πακτοῦ, sed et compositum ἐπι πακτοῦ cum accusativo θύρας, ponit synonymum τῷ κλειῖσαι. Legitur certe πακτῶν seu πακτῶσαι θύραι, cum apud alios, tum apud Aristophanem in *Lystrata*. Dixit vero idem in *Vespis*, ver. 128. ἐπακτώσαμεν pro *obturavimus*, seu *obstruximus*: ita scribens, ἡμεῖς δ' ὅς' ἦν τετραμέτα. ἀνεβύσαμεν βακίοισι, καὶ πακτώταμεν. H. St.

Ver. 580. δῶμ' ἀπάκτε] δῶμα πακτε citat Eustathius. Edit. Lond. A. B.

Ver. 597. Legitur etiam ἐ ξυνέρχουθ' ὡς τάχος: Sed alteram lectionem malo, vel eam ob causam quod ἐ jungi infinitivo solet in hoc loquendi genere: quod imitari sermonem Gallicum, alibi docui. Sic autem infra, ver. 1007, ἐχ' ὅσον τάχος Διὶτ' αὐτὸν ἀξείεις δεῦρο, &c. H. St.

Ver. 598. Θεῶν] Monosyllabon est per συνίζουσιν. T. J.

Ver. 608. Ἐύωμα] Ut vas fictile rota figulina tritum, ita ego motu temporis volubili attritus. T. J.

Ver. 611. Ἀρίσει] Supple ὁ δὲ εἶς. Vide p. 230. ver. 17. Ed. Plant. T. J.

Ver. 616. Ξύναυλο] *Commorans*, Naogeorg. *consors*, Camer. In Stephani Thesaurο non invenitur. *Qui in eodem stabulo est, qui cohabitatur, et alteri contubernalis est.* γείτονας καρδίας μέριμνα. T. J.

Ver. 620. οἰωβότας] *Pascens*. Vide Schol. Omnium tamen interpretationum hæc videtur simplicissima, neque possum non putare Sophoclem velle alludere ad greges ovium ab Ajace perditarum. Minerva dicit ver. 60. εἰςέβαλλον εἰς ἔρηνη κακά. ver. 616. ξύναυλος ipse vocatur. Nunc οἰωβότας. T. J.

Ver. 622. Priora] *Priora autem manuum opera.*

Maximæ virtutis indicia, &c. T. J.

Ver. 628. Ἐντροφος ἀμέρα] Mendum manifeste latet in voce Ἐντροφος. versus enim antitheticus iambicus hemiholius similis præcedenti, nec cum choriambum non habet, choriambus esse, quod vult Triclinius, potest. Forſan formâ Atticâ legi potest Ἐντροφος pro Ἐντροφος; ita certè omnia inter se optime convenire deprehendentur. B. H.

Ver. 653. Ἄτας] *Ætas Æacidarum*

Præter unam hanc, i. e. ætatem. T. J.

Ver. 656. Καὶ φανέντα κρύπτεται] Κρύπτεται hic passivè poni existimo, et regi a participio φανέντα recto casu posito. Verbum enim istud tempore præſenti potestate media nuspiam reperiri credo. B. H.

Ver. 668. Γαίας] *Defossum ibi terræ ubi nemo, &c.* γαίας enim pendet ex adverbio loci, sc. ἐνθα. T. J.

Ver. 675. Ἀδωρα] Frequens illa dictio poetis: vide pag. 393. ver.

5. Ed. Plant. ἀοικος εἰσοίκησις. 404. 18. ὕπνος αὔπνος. Æschyl. p. 40. ver. 26. Ed. Plant. χάρις ἀχαρίς. 54. 1. ἀπόλεμος πόλεμος, ἀπερα πόλεμος. Sic Latini: *innupta nuptia. μήτηρ ἀμήτωρ* apud Elest. T. J.

Ver. 677. Pro τιμῆ, (quam lectionem Aldinam in textum receperat nuperus editor) reposui τί μή; is enim Editor, ut ipse postea fateatur, id fecerat malo consilio: quia "novum est," ut ipse ex Hen. Steph. notavit, "priorem in τιμῆ corripi." J. T.

Ver. 682. Τῆ λευκοπόλῳ φέγγος ἡμέρα] *Equis-velta-candidis Diei ut &c.*

Ver. 684, 685. Ἐν—πεδίσας] Ἐμπεδίσας.

Ver. 687. Lege: *Ego enim jam novi.* T. J.

Ver. 688. Ὅτ' ἐχθρὸς ἦμιν] Pulcherrimè Kusterus ad Suidam voce Ἐχθραντεος reposuit ὅ τ' ἐχθρὸς ἦμιν, *Et inimicus nobis.* B. H.

Ver. 736. Ἡρασσον ἔνθεν κἀνθε * κἄτις ἔσθ' ὅς ἔ] Pro κἄτις lege εἴτις cum edit. Aldina, ut metrum postulat. Lond. Ed.

Ver. 742. Τὰ προσωτάτε] Subaudi εἰς τέλος τὰ προσωτάτε δρόμῳ. L. Ed.

Ver. 745. δηλῶν λόγον] Malo δῆλον λέγειν. Sic enim clarius certitur ἀντίθεσις. T. J.

Ver. 769. Ἀνόνητα σώματα] *Vis consili expert mole ruit sua. σώματα,* optime, cum agitur de hominibus animo et intelligentia vacuis; potest etiam simpliciter dici pro ἀνδρασι. Sic Ovid. *Et premitis pictos corpora Graja toros.* T. J.

Ver. 784. Τότ' ἀντιφωνεῖ] Forte ἀντεφώνει. Edit. Lond. A. B.

Ver. 789. Ἄλλ' εἰπέρ ἐσι τῆδε θ' ἡμέρα] Τῆδε θ' ἡμέρα, si plene scribatur est, τῆδε τῆ ἡμέρα. Ita supra, ver. 767. εἰπέρ ἐσι autem est, si fieri potest, si datur. εἶναι pro δύνατον εἶναι sæpissimè apud scriptores Atticos ponitur. B. H.

Ver. 790. Σὺν Θεῶ] Elegantissimè: post enim castigatam Ajacis arrogantiam, secundum officium, ut dicitur, Calchas pendere totus ex Diis deberet. T. J.

Ver. 805. ὥστε μ' ὠδίνειν, τί φῆς] Aut valde fallor, aut τί φῆς jungitur cum ὠδίνειν, diciturque elegantissimè ὥστε μ' ὠδίνειν τί φῆς: *ades ut angar et trepidem dum cogito quid sibi velit tuum istud verbum: vel, quorsum dicas te videlicet ἐ δαρσεῖν περὶ Αἴαντος εἰ θυραῖός ἐσι.* Scio tamen doctissimum quendam virum vulgo receptam lectionem secutum esse, et vertisse: *Quare crucior: quid ais?* H. St.

Ver. 810. Ὀλεθρίαν] Rectius Scholiastes legit Ὀλεθρίως. Canter. Subaudiunt ἕξοδον alii. T. J.

Ver. 814. Οἱ ἐγά. Repono οἱ γὰ. H. St.

Ibid. Τυχῆς] Subaudi ἐσκα. J. T.

Ver. 822. χαρῶμεν] Debueram includere hæc verba parenthesi, ἐχ ἔδρας ἀκρῆ. H. St.

Ver. 827. Quamobrem Johnsonus pro εἶτω reponi jubeat εἰ τὸ, divinare non possum. Melior certè est vulgata scriptura. B. H.

Ibid. Hic etiam notandum est; G. Ratallerum, Sophoclis optimus

num interpretem, necnon ipsum *Johnsonum*, sequutos esse vulgatam lectionem εἶτω in suis versionibus. *J. T.*

Ver. 833. Τῷδ' ἀνδρὶ, sc. *mibi*. *T. J.*

Ver. 836. λαβεῖν] Quod magis placet, quam altera lectio λαχεῖν, quod apud hunc ipsum poetam idem verbum cum eodem infinitivo legisse mihi videar. Junxit certe itidem *Aristophanes* in *Pluto*, αὐτῷ λαβεῖν τι μικρὸν ἀργυρίδιοι. Atque ita solutæ etiam orationis scriptores loquuti sunt: ut *Iſoc.* in *Areop.* πολιτείαν γὰρ τὴν ὀρθῶς αὐτοῖς πράγμασι χρησομένην ἔτ' ἔχομεν, ἔτε λαβεῖν αἰτῆμεν. At vero *Lucas*, *Act.* cap. iii. 3. minus usitatè, ac fortassè novè, hunc eundem infinitivum cum verbo ἠρώτα junxit, scribens, ἠρώτα ἐλεημοσύνην λαβεῖν. *H. St.*

Ver. 841. μαθεῖν ἐμέ] Vide ver. 103. pro μαθεῖν ὡς ἐγώ. *T. J.*

Ver. 842. προτρέπω] In contextum προτρέπω receptam fuisse mallem, non solum quod infra eam habemus (videlicet *Oed. Colon.* ver. 50. Πρὸς νυν θεῶν, ὃ ξεῖνε, μή μ' ἀτιμώσης τοιόνδ' ἀλήτην ὧν σε προστρέπω φράσαι) sed etiam quod πρό τροπος et προστροπή, necnon προστρόπαιος, cum πρῶσ. πρὸς itidem dicantur, et quidem ab hoc ipso poeta etiam. Habes enim in *Oedip. Tyr.* ver. 41. Ἰκετευοῦμέν σε πάντες οἶδε πρός τροποι, Ἀλκίη τιν' εὐρεῖν ἡμῖν· εἰ τέ τε, &c. Et rursus in *Philoctete*, — μὴ σαυτὸν δ' ἄμα καὶ ὄντα σαυτῷ πρός τροπον κτείνας γένη. Quibus tamen in locis, observandus est aliquantum diversus hujus vocabuli usus: nam in posteriore quidem πρός τροπον est plane idem quod ἰκέτη, id est, *supplicem*: at in priore est adjunctum ad illud ἰκέται (perinde est enim ac si diceretur ἐσμὲν ἰκέται σε πρός τροποι) et exprimit gestum supplicum, qui videlicet genibus eorum, quibus supplicat, advolvuntur. *H. St.*

Ver. 880. κλύω. F. ἐκκλύω, ut constat versus. Edit. Lond. *A. B.*

883. Πᾶν ἐσίβηται πλευρῷ.] Nullus hīc accusativus à voce passiva ἐσίβηται, quod asserit *Johnsonus*, regitur. *B. H.*

Ver. 886, 887. Omnino vide Scholia, quæ hæc verba aliter interpretantur, idque forsan non male. *T. J.*

Ver. 910. νόσων] Subauditur ἐνεκα. Sic 919. *T. J.*

Ver. 915. Pro vulgata lectione, Ὡς ὦδε τῷδ' ἔχοντος, reposui, monitu *Heath*, Ὡς ὦδε τῷδ' ἔχοντος: nam, ut ipse *Heath* rectè notat, “in omni voce plusquam monosyllaba, diphthongus finalis, sequente vocali brevi, vix eliditur, si excipias diphthongum αι in verbi fine.” *J. T.*

Ver. 917. αὐτὸς] Non video quomodo δῆλον jungi possit cum αὐτὸς πρὸς αὐτῷ, nec dubito quin ante ipsum interpungi debeat, sicut et post interpungitur; ut sit δῆλος, pro δῆλον δέ. nam δῆλον pro δηλονότι seu δηλαδὴ, vereor ut admitti possit. *H. St.*

Ver. 949. ἔπειτ' ἀγὰν περὶ] Pro ἔπειτ' legendum est, sententiâ omnino cogente, cum Scholiaste, ἔκειτ'. *B. H.*

Ver. 974. Ἐὼν διπλοῖ] Videtur δέ deesse ante διπλοῖ. *Cant.*

Ver. 968. Κελαινώπαι] Scholiastes sic interpretatur: certe κατὰ θυμὸν

μὲν ἐν βαθυγνώμονα, *secum in animo profunda cogitante nos irridet.* T. J.

Ver. 979. Τάγαθον] Hūc alludit Horatius:

Virtutem incolumem odimus,

Sublatam ex oculis quærimus invidi. T. J.

Ver. 981. Legitur a quodam ἐ κείνοις. Sed μάλλον sæpe subauditur, itaque non accedo. T. J.

Ver. 1001. τί γὰρ τέκνον] Nullo modo placet τί γὰρ jungi sequentibus, atque adeo ne jungi quidem commode posse verbo sequenti κυρεῖ existimo; sed seorsum poni, et post γὰρ debere interpungi, non post τεθε. Sic a Latinis *Quid* (cui τί γὰρ respondet, vacante videlicet particula γὰρ) interdum ponitur, ut apud *Terent.* in *Phorm.* *Quid? senem quoad expectatis vestrum?* Quod si jungeretur τί γὰρ cum τέκνον τὸ τεθε, esset quidem ita positum, ut *Quid* a *Plauto*, quum dicit, *Quid pater? vivitne:* sed τί γὰρ illo altero modo collocatum memini me alibi observare, at hoc non item. H. St.

Ver. 1002. Πῶ γῆς] Regitur iste genitivus ab adverbio loci. T. J.

Ver. 1018. Acuta enim de te fama, &c. Vertendum erat: *Velox enim de te fama, tanquam de Deo aliquo, pervasit, &c.* T. J.

Ver. 1027. Ἦπερ Τελαμών, &c.] Deest syllaba ad justam versūs mensuram. *Anonym.*

Ver. 1029. πῶς γὰρ; ἔχ] Ita quidem Scholiastes particulam ἐχ a πῶς γὰρ divellit: verum hoc mihi et durum et plane inusitatum videtur: quare malim πῶς γὰρ ἔχ; sed ita ut vim ironicam habeat adverbii *scilicet.* H. St. — Quem sequutus, lectionem hanc in textum recepi. J. T.

Ver. 1031. ἔτος, τί κρύψει] Post ἔτος habent quidem et cæteræ editiones hypostigmen, sed perperam: quum sit ἔτος τι κρύψει; pro τι ἔτος κρύψει; H. St.

Ver. 1041. Monitu nuperi Editoris, pro παῦροι μὲν ἐχθροὶ, reposui, juxta *Aldinam*, Πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, sensu omnino postulante. Hanc lectionem cl. *Ratallerus* et *Johnsonus* ipse, in versionibus suis, sequuti sunt. J. T.

Ibid. Παῦρα] Hoc manifestè vitiosum est. *Triclinius* testatur in antiquis quibusdam codicibus legi παυροὶ, atque ita legisse constat *Scholias*, tum veterem olim editum, tum eum quem è *Libris Bodleianis* primus edidit *Johnsonus*, ita denique edidit *Aldus*. B. H. — Quod autem, in hâc editione, pro παῦρα non reposueram παῦροι; fateor incuriæ nostræ id deberi. J. T.

Ibid. Παῦρα δ'] Ut metro consulatur, ejicienda est particula δ', quæ absque ullo sententiæ incommodo abesse potest. B. H.

Ibid. ὠφελήσιμοι] Cl. *Mudge* cum *Johnsono* malunt ὠφελήσιμα. B. H.

Ver. 1047. Σκέψασθε πρὸς θεῶν τύχην δυοῖν βροτοῖν] Malim juxta *Bodleianam* legere τὴν τύχην, ut versui jucunditas et orationi concinnitas accedat. Ita videtur legisse etiam *Triclinius*, qui synizesin notat in voce θεῶν, quam aliter metrum haud admittit. B. H.

Ver.

Ver. 1070. ἤντινα iterum pro simplici τινά, ut dixi ad ver. supra 179. T. J.

Ver. 1077. Non δὶδ', ut finxit Johnsonus, sed ΚΑΤΑ, ante τήνδε, subaudiri debet. B. H.

Ver. 1081, 1082. Observa pleonasmum in σώμα; præcesserat enim αὐτόν, quod ad sententiam satis fuisset absolvendam. Vel sic: quod ad illum, &c. T. J.

Ver. 1096. Καὶν σώμα γεννήσῃ μέγας] Verbum γέννησῃ mediæ formæ potestatem hoc in loco habere videtur. Fateor tamen hanc loquendi formam valdè mihi esse suspectam. Forsan Poëta scripserit καὶν σώμα γε γέννησῃ μέγας. B. H.

Ibid. 1100. παρά] Stobæus παρῶν habet pro πάρα eodem sensu: habet præterea ἐς ἐρίας statim post, quod certè multò est usitatus. H. St.

Ver. 1105. Et hîc et versu superiore ἀ'ν legimus; ponitur enim pro ἀ'ν. Alioqui versus contra metrum peccaret. T. J.

Ver. 1145. Δικαία] Atticæ est elegantix adjectivis uti pluralibus, ubi vulgò singularia invenies: δίκαια pro δικαίων ἐστὶ. Suprà σχέτλια ἀντὶ σχέτλιον; et mille locis. T. J.

Ver. 1160. Σὺ δ' ἀντάκῃσῃ τῦτον, ὡς τεθάψεται] Menelai dictum Ἐν σοὶ φράσῃ, poscebat, meâ sententiâ, Teucris responsum, Σὺ δ' ἀντάκῃ ἐν τῦτό γ'. ultimum hoc, Tragicis frequens, sæpius in τῦτον degenerâsse certum est: ἀντάκῃ et ἀντάκῃσον adhibentur ab iisdem, quantum memini, non item ἀντάκῃσομαι, vel ἀντάκῃσω. vid. Æschyl. Eumen. 198. Soph. Oed. Tyr. 551. Ἰσ' ἀντάκῃσον in Eurip. Hec. legitur, τὸ δ' ἀντάκῃσέ μιν. Supplic. 568. Heraclid. 1014. Valckenar. P. 555.

Ver. 1165. Πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων] Mediæ formæ quodam modo potestatem hîc habet verbum παρεῖχε, et (ut etiam notat Scholiastes) subaudire oportet ἐκυτόν. B. H.

1180. Ἄφροπε] Rectiùs ἀφροπέ νιν, ut παραπληρωματικὴ sit hæc particula, sicut aliis plerisque in locis. H. St.

Ver. 1209. Εὐρωδῆ] Ita interpretor quasi esset εὐρωδῆ, quod ipsum impense placeret, et metro responderet. Homerus Trojam vocat εὐρωδ-γυίη: cur igitur non et εὐρωδῆς vocetur? neque moror, quod vox illa absit a Lexicis: non tanti est id, ut deterreat me, qui sciam plurimas abesse, easque optimæ notæ. T. J.

Ver. 1216. ὦ] Vett. Editt. ἰδ', quod præstat. T. J.

Ver. 1238] Omnino cum Johnsono legendum est προσείποιμ' ἀ. B. H.

Ver. 1253. Ποίε ἀνδρῶν] Ego Heathio assentior, qui putat περὶ, non ἐνεκα, (ut Johnsonus finxit) subticeri ante ποίε ἀνδρῶν. Et sic Latine reddiderunt qui viro non solum Editor Cantab. sed etiam clar. Interpretes Camerarius ac Ratallerus, quos vidi. J. T.

Ver. 1256. τῶν Ἀχιλλείων ὄπλων] ante ὄπλων subaudi περὶ. T. J.

Ver. 1285. πόρων] Quædam exemplaria habent λόγων. quæ lectio magis

magis mihi probatur: ut queratur Teucer quod Agamemnon ne verbis quidem tenuis animum beneficiorum memorem ostendat, et quidem beneficiorum non verbis, sed re (id est ἔργῳ καὶ ἐ λόγῳ, ut aptius dicunt Græci) in eum collatorem. Puto autem intelligere Teucrum, debere Agamemnonem pro tot beneficiis ab Ajace acceptis honorificam saltem mentionem ejus facere, quum contra de eo contemptim etiam loquatur. Atque huc pertinet quod dicit illi Ulysses, ver. 1359, ὦς τ' ἐκ ἂν ἐνδίκας ἀτιμαζοιτό σοι. *H. St.*

Ver. 1291. Ἐρκέων] Subauditur ἐντός. *T. J.*

Ibid. Ἐρκέων] Genitivum ἔρκεων, non a subaudita præpositione ἐντός, sed a verbo quod mox sequitur ἐρρύσατε, regi existimo. Metaphora sumpta est a venatorum indagine, quâ sicut feræ circumtur, ita Græci ab Hectore intra vallum inclusi tenebantur. Ita supra ver. 60. ἔρκε κάκα. *B. H.*

Ver. 1313. φυτεύσας] Malo φοιτεύσας, ut annotatur inter varias lectiones: imo vero ne ferri quidem potest φυτεύσας, quum φυ in eo corrigiatur, licet in φῦσαι producat. veluti Oed. Tyr. ver. 1027. Ἄλλ' ἔποτ' εἶμι τοῖς φυτεύσαισιν γ' ὀμοῦ. Et ver. 1032. Ἡ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβης. Sic apud Euripidem initio Orestis, Οὗτος οὐτίως Πέλοπα, τῆ δ' Ἀτρεὺς ἔου. At contra φοιτεύειν prima producta in aliis etiam locis Sophoclis habetur. *H. St.*

Ver. 1320. Pro κείνω δῶκε, lege κείνω δῶκεν. *B. H.*

Ver. 1326. Ἡμᾶς τρεῖς, *Me, Eurysacem, et Ajacem.* *Mudge.*

Ver. 1349. Πρὸς Θεῶν] Subaudi ἰκετεύω. *T. J.*

Ver. 1357. Ἄριστον] Cur itaque arma sibi adjudicata non respuit Ulysses, ut Ajaci inferior? atqui modeste de se Ulysses, et ad gratiam cum Teucro ineundam. *T. J.*

Ver. 1374. Ἀρετῇ] Vel misericordia, vel generosi animi elevatio. Anglicè, *Pity or Honour.* utramque enim vim habet. πολὺ loco πλείον ponitur. *T. J.* ἡ ἀρετὴ με per Synizesin, quasi esset ἡ ἀρετὴ με, ut constet versus. Vide not. Canteri in Philocteten, ver. 592. Vel, quidni (rideant licet Grammatici) efferatur ἡ ἀρετὴ με, unde vox latina *virtus.* Sic et Phil. 678, 1471, &c. *Lond. Ed.*

Ver. 1431. Subaudi πόνων. *T. J.*

NOTÆ in ELECTRAM.

- Ver. 9. **Φ** Ἀσκεῖν] Loco imperativi φάσκε. T. J.
 Ver. 14. Πατρὶ τιμωρὸν φόνε] φόνε a τιμωρὸν regitur,
 non ab ἐνεκα subintellecto, ut opinatur *Johnsonus*. B. H.
 Ver. 15. Nota ultimam in φίλτατε produci syllabam ante ξ. T. J.
 Ver. 21. Εὐνάπτετον] Hoc verbum numero duali ponitur, quia
 aderat et Pylades. B. H.
 Ver. 24. Ἐσθλὸς γεγάς] Ἀντὶ ἐσθλῆ γεγάτος. T. J.
 Ver. 45. Φανοτέως] Sophoclis ætate scriptum Πανοπέως, ut testatur
 Strabo. Πανοπέυς δ', ὁ γῶν Φανοττεύς, ὁμορος τοῖς περὶ Λεβαδίαν τό-
 ποις. *Dacier*.
 Ver. 47. Ὁρκῶ] Fuit cum ὄρκον conjecerim: nunc vero muto sen-
 tentiam; parum enim refert addiderisne juramento narrationem, vel
 narrationi juramentum. Placuit quoque elegantissimis scriptoribus non
 semper constructio maxime naturalis et obvia. Post *προστιθεῖς* subaudi
 τὸ γινόμενον. T. J.
 Ver. 52. Λοιβαῖσι] Elegantius Bodleiani omnes Λοιβαῖς τε. B. H.
 Ver. 55. οἴσθ' ἀπε] Legitur et οἴσθ' ἀπε μοι κεκρυμμένον; quam lectio-
 nem sequendo, erit κεκρυμμένον μοι pro ὑπ' ἐμῆ. H. St.
 Ver. 72. Ἄλλ' ἀρχέπλευτον] Sic explicata: *sed paternarum excipite me*
comptem opum, et statorem domus. T. J.
 Ver. 78. Θυρῶν] Pendet ab ἐνδον versu sequenti. Rara hæc So-
 phocli licentia, nisi in choris. T. J.
 Ver. 89. Ἀντήρεις ἦτθη] Ἀντήρης non, ut vulgo putatur, à verbo
 ἔρεσσω, sed à præpositione ἀντὶ, derivatur. B. H.
 Ver. 92. Πανυχίδων] Ludit in φθὰς modo memoratas, diurnos
 nocturnosque cantus cum indignatione describens. " Mihi scilicet pro
 " cantuum et pervigiliorum jucunditate lamenta tantum et planctus
 " supersunt." T. J.
 Ver. 96. Ἐξείνισε] Vides horum verborum versionem, et sentis quo
 alludunt; nequeo tamen non proponere conjecturam meam ἐξήνυσε.
 Nulla prope mutatio, sensus autem clarissimus, *consecit*, Anglicè *dis-*
patcht. T. J. et Ed. Lond. A. B. Reddi potius debuit, audaci servatâ
 metaphorâ, *welcomed*. Quo sensu, Virg. *Æn.* x. 386.

— incautum, crudeli morte sodalis,
 Excipit; atque ensẽ tumido in pulmone recondit;

d

Et

Et Æn. xi. 517.

Tu Tyrrenum equitem collatis EXCIPE signis.

Vid. Upton's *Letters on Spenser's Faerie Queen*, p. 20.

Ver. 99. Σχίζουσι] Mirè præsentī utitur: adhuc enim obverfatur oculis imago cædis tanquam præsentis. T. J.

Ver. 125. Κακῶ τε γερὶ πρόδοτον] Ut constet metrum, legendum omnino est χειρὶ. B. H.

Ver. 147. Φρένας] Subauditur κατὰ. T. J.

Ver. 149. Ἄτυζομένην] lege ἀτυζομένα. B. H.

Ver. 158. Οἷα χρυσόθεμις] οἷα, id est γονὰ ξύναμιος, (quod ipse Scholiastes adnotaverat,) ut minime necesse est legere, cum *Johnson*, ὄρα pro οἷα. B. H.

Ver. 160. Duæ ultimæ τῷ ἀχέων in unum per synæresin contrahuntur. B. H.

Ver. 191. Ἄλλ', ἀπερ] Ita quidem in omnibus, quas videre mihi licuit, typographicis editionibus legitur: sed cogor omnibus fidem hîc derogare, (faceffente mihi negotium particulâ *ii*) et suspicari legendum esse ἀπερὶ τις. Quidni vero ut ἀπερ pro καθάπερ ponitur, ita etiam ἀπερ-εὶ pro καθάπερ-εὶ ponere licuerit? Eiusdem generis error alicubi Homeri exemplaria occupavit, quæ meam editionem præcesserunt, ut in ὡς εὶ pro ὡσεὶ, sicut ibi admonui. H. St.

Ver. 207. Τῆς] Malo τοῖς, et ad δειπνων referri, qua in cæpta. Alii sic: O diras calamitates, &c. indignas scilicet mortes, quas &c. Sed quid hîc turbæ est? vocativi post δ junguntur cum accusativis; articuli inconcinnè locati: omnia dura. T. J.

Ver. 217. Τὰ παρῶν] Subauditur κατὰ. T. J. Ideoque non opus est, cum Stephano, ut μίση σίγμῃ ponatur ante οἰκείας, et μετέξῃ in priori membro subaudiatur. Lond. Edit.

Ver. 221. Τὰ δέ] Anglicè, *In this case, to contend with your superiors is no match. ἐκ ἑρισθόν, iniquum est certamen.* κατὰ subaudi ante τὰ δέ. T. J.

Ver. 229. δὲ ταί μ'] Sic legitur quidem ut hîc in Turn. editione atque aliis: sed Scholiastes ἀκόσαι μ' legit; et sensus aperte hanc lectionem exigit. H. St.

Ver. 231. Ἄνετέ μ'] Perperam hîc τὸ ἀνετέ primam producere statuit Scholiastes; nulla enim talis licentia nisi in vocibus plusquam trisyllabis unquam obtinuit. Vide *Clark* ad *Iliad.* α. ver. 398. B. H.

Ver. 232. Κεκλήσεται] Pro ἔσαι, erunt; ut in S. Scriptis frequentissime. Vide *Philoct.* ver. 233, καλέμενον pro ὄντα. Vide ver. 977. καλῆ. T. J.

Ver. 234. Ἀνδριθιμος Σρήνων] Adjectiva genitivum regentia apud Poetas occurrunt crebra: vereor tamen ne hîc loci durior sit paulo iste genitivus. T. J.

281. Ἄμδν, positum (quod etiam Scholiastes adnotaverat) pro ἐμδν, hic primam producit. Ita infra, v. 590. et v. 1516. B. H.

Ver.

Ver. 319. (τί φής) Rectius legentur hæc sine parenthesisωs nota, ut subaudiatur περι: quam præpositionem et ab Homero subauditam aliquoties videmus. *H. St.*

Ver. 359. Ἡμῖν abundat. *T. J.*

Ver. 374. ἠθάς] Adjectivum unius terminationis et feminini tantum generis: qualia multa passim in ις et ας. ἠθάς, gen. ἠθάδος. *T. J.*

Ver. 381. Stephani conjecturam reponentis λίξις omnino amplector. *B. H.*

Ver. 401. τιμωρέμενοι] Scholiastes τιμωρέμενοι. *Lond. Ed.*

Ver. 405. Τοσόδε] Subaudi καί. *T. J.*

Ver. 406. Nota οἴπερ cum genitivo ὀδέ, ut paulo suprâ πῦ φρενῶ. *T. J.*

Ver. 412. Δοκεῖ] Ὄστε subauditur, ut sæpe fit ante infinitiva. *T. J.*

Ver. 437. Πνοαῖσι] De mendo nulla omnino suspicio: neque tamen ego lectionem hanc approbare ullo modo possum. Tradimus quidem ventis curas, amorem, promissa, cogitationes quascunque; res quidem aërias: At alia jam res est; adeoque ποαῖσι legendum esse arbitror. Absconde, inquit, vel *gramine*, vel pulvere. Sic urnam æream abscondidit Orestes, ver. 54.

Τύπωμα χαλκόπλευρον ἠρμένοι χερσῖν,
Ὁ καὶ σὺ θάμνοις οἴσθα πε κεκρυμμένον.

Ne itaque tradantur ventis;—ἀλλ', ὅταν θάνῃ,

Κεῖμίλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθω κάτω. ver. 440. *T. J.*

At verbum utrisque servit substantivis: alteri propriè, alteri impropriè: ut,

Littus ventosque secabat. Virg. *Æn.* iv. 257. Upton's *Obs.* on *Shakesp.* p. 392. ed. 2.

Ver. 482. Κλύσαν] Soloecismum hîc volunt: at Sophocles mihi non sic σολοικίζετα. At Euripides in *Medea*, ver. 57, 58. μ' ὑπῆλθε ἡμερος μόλῃση. Scio. Sed quidni istud μ' ponatur pro μοι? Non ego sum soloecismorum tenax; ideoque malo legere κλύσαι; ita enim olim scribebant, ἰώτα in fine apposito, non subscripto, ut nunc: et hoc corrupendæ lectioni ansam dedit. *T. J.*

Ibid. Ἀδυπνόων κλύσαν] Johnsonus, nullâ necessitate cogente, reponit κλύσαν. Nam (ut cl. *Burton* adnotavit ad *Antig.* ver. 1014.) κλύσαν hîc ponitur pro κλυήση. *B. H.*

Ver. 484, 485. Versus sic constituendi.

Οὐ γὰρ ποτ' ἀμνασεῖ γ' ὁ
Φύσας Ἑλλάνων ἀναξ. *T. J.*

Ver. 497—500. Πρὸ τῶνδ' ἐ τοι μ' ἔχει,
Μήποτι, μήποδ' ἡμῖν
Ἀψιγῆς πελᾶν τέρας
Τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσι.

Nemo Interpretum ex istis, πρὸ τῶνδ᾽, idoneum sensum, quem verba quidem reverà exprimunt, adhuc elicere potuit. Neque mirum; manifeste enim corrupta sunt, adeoque quin rescribendum sit πρὸς τῶνδ᾽ vix dubito.—Πρὸς τῶνδ᾽, *ab his*, id est a Furiis, quarum paullo antè mentio. Ita constructio erit, Πρὸς τῶνδ᾽ τοὶ τῶν Ἑρρινύων ἔχει με δάρσος τέρας ἡμῖν πελᾶν τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσι μήποτε ἀΐγας. *Ab hisce Furiis mihi persuasum est prodigium hoc auctoribus sociisque sceleris appropinquare, nequaquam innocuum.*—Ex interpretatione nostra constat, ἡμῖν hīc, ut sæpe alias, abundare; quod vidit etiam *Johnsonus*. B. H.

Ver. 580. Τίτῃ pendet ab ἔνεκα: potuit tamen omitti: ἔνεκα enim per se idem valet, ἔνεκα, vide ver. 596. ver. 607. iterum. T. J.

Ver. 626. Σὺ τοὶ λεγείς νῦν] Νῦν, *ea*, numero Plurali. Vide *Oed. Tyran.* 887. B. H.

Ver 637. Ἀλλ᾽ ἔτι, *huic regi*, i. e. *Apollini*. T. J.

Ver. 764. Οἵπερ εἶδομεν] Hīc idem valet ac εἶδομεν γὰρ. B. H.

Ver. 785. Distinguendum est, post Νῦν δ'. B. H.

Ver. 792, 793. Οὔτοι σὺ κείνος δ', ὡς ἔχει, καλῶς ἔχει. *Num ita res bene se habet? Cl. Non sane tibi: sed illi, ut se habet, recte habet. Dacier; Est ce là ce que j' attendois des Dieux? Cl. Ce n'est pas ce que vous en attendiez; mais c'est ce qu' Oreste en devoit attendre.* Lond. Ed.

Ver. 806. Ἄρ' ὑμῖν] Vim hujus interrogationis melius forte, pari allato exemplo, perceperis. En igitur tibi Terentium. *AND. Aët.* v. sc. 3. *Num cogitat quid dicat? num facti piget? num ejus color signum pudoris usquam indicat?* T. J.

Ver. 809. Ἄλλ' ἐγγελῶσα] *Imo irridens*. Ita recte vertunt: sed tamen ἀλλὰ suam et hīc vim habet adversativam. Hæc est loci ἔλλειψις. *Num plorat, &c. (Non:) sed irridens intus se abripuit.* T. J.

Ver. 811. Οἴχῃ] De re modò cognitâ, ut de modò factò, loquitur, et abeuntem jam tueri videtur. T. J.

Ver. 858. Ἀχαίων] Lege (cum *Turn.* in marg.) ἀρχαίων. Ed. *Aldina* ἀχέων exhibet: lectio illa quidem expeditissima, sed non convenit cum quarto sequentis Antistrophes versu. Quid si ἀρχαίων sic interpretemur? *Ab ipsis nostræ familiæ inītiis huc usque descendentium.* T. J. *Hesychius* exponit ἀχαιας, λύπας. Edit. Lond. A. B.

Ver. 861. Παραγὰν] *Extra viam abducas, decipias.* T. J.

Ver. 870. Ἄσκοπος] *Non provisã sane calamitas*, inquit *Chorus*, significans *inexpeditam esse*; sed aliò vertit *Electra*. *Certe*, inquit, ἀσκοπος ἀλώεα, cui nulla adhibita fuit cura; conditus est enim, neque sepulcrum nec lucus nactus debitos. T. J.

Ver. 887. Ἄλλ' ἔχ] Ἄλλ' abundat hīc loci, *Per patrios deos, non cum contumelia hæc dico, sed ut illo præsentē nobis*. Iste accusativus ἐκείνον *Atticè* videtur poni pro genitivo. T. J.

Ver. 901, 902. — καὶ περισεφῆ κύκλω

Γάντων ὅσ' ἐσὶν ἀνθέων δῆμν πατρός] Genitivus ἀνθέων pendet,

det, non a κύκλω, quod Johnsono visum est, sed a præpositione ἀπό subintellecta. Vide Bos Ellips. Græc. p. 321. B. H.

Ver. 906. Τύμβε προσείσπον ἄσσον] Τύμβε regitur ab ἄσσον, non a præpositione in προσείσπον, quod Johnsono placuit. B. H.

Ver. 907. Πυρᾶς] Subauditur ἐπί. T. J.

Ver. 914. Μήτις] Deest ἀπό. T. J.

Ver. 926. ἀΐα] ἔνεκα. Vel regitur ab ἐποικτεῖρα. T. J.

Ver. 957. Βίω] Subauditur ὄντα. T. J.

Ver. 968. Γηράσκουσιν] ἔξ nimirum. ἄλεκτρα ἀνεμίναια τε adverbialiter sumpta sunt. T. J.

Ver. 1035. μάθης] Lege πάθης: sic optimæ editiones; et longe præstat. T. J.

Ver. 1068. Ἐπίσης] Id est, ἐπ' ἴτης χάριτος, vel μερίδος.

Ver. 1077. Τὰ δὲ πρὸς] Quod ad filias autem. T. J. et Lond. Ed. A. B.

Ver. 1081. Τὸν αἰὶ] Supple μόρον, vel χρόνον περὶ πατρός. T. J.

Ver. 1094. Φέρει] Subaudi ὥστε. T. J.

Ver. 1122. Πρὸ χειρὸν] Latine, manifestum. T. J.

Ver. 1123. Τῶν Ὀρεσείων] Vel περὶ subaudi, vel pendet ex τι. T. J.

Ver. 1140. Ὅπως θανάω ἔκεισο τῇ τοῦ ἡμέρα] Ὅπως, sequente imperfecto indicativo, per Græci Sermonis indolem vix hîc stare posse videtur. Rescribi malim Ὅπως. Ita illâ ipsâ die defunctus jacebas. Hanc conjecturam quodammodo firmant sequentia Νῦν δ' ἐκτὸ οἴκων, &c. ubi ὦν opponitur τῇ τοῦ ἡμέρα, et adverbium δὲ adverbio ἔτως. B. H.

Ver. 1144. Φίλαισι] Dudum statuere viri docti φίλος apud poetas poni pro ἐμός: nec ultra dubitandi locus. T. J.

Ibid. Κἔτ' ἐν φίλαισι χερσίν ἢ ταλαιν' ἐγώ] φίλαι χέρεις manifestò opponuntur ξέναισι χερσίν quæ sequuntur, ut mirum prorsus sit Johnsoni φίλος idem hîc quod ἐμός valere statuisse. B. H.

Ver. 1149. Γροφῆς] Subaudi ἔνεκα. T. J.

Ver. 1152. Μητρεὺς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ καμῶ φίλος] φίλος hîc non eum qui amatur, charus est, sed qui amat, amicus est, designat. Mudge.

Ver. 1160. Ἦς] Περὶ post προὔπεμψεν, ante diem, immaturè, misit. T. J.

Ver. 1174. Ἴτων] Μερῶν. T. J.

Ibid. Ἐὖν τοῖ μετεῖχον] Lege Ἐὖν σοὶ: respuit enim Doricum τοι, sermo Atticus. B. H. et Lond. Ed. A. B.

Ver. 1180. Ποῖ λόγων ἀμυχάων ἐλθῶ] Ubi sermonum perplexus feror: "sum dubius animi, ubi incipiam, et quò sermones dirigam." T. J.

Ver. 1185. Συμφορᾶς] ἔνεκα. Proximo τάδε subauditur σενάγματα.

Ver. 1195. Τῶνδ' ἐτ' ἐχθίω] Lege, Canterum secutus, τῶνδ' ἐτ' ἐχθίω. ἐτ' pro ἔτι. T. J.

Ver. 1201. Δρῶσα] Subaudi προτρέπει. T. J.

Ver. 1203. Ὀυπαρήξων] Id est, ὁ ἐπαρήξων fut. i. τῷ ἐπαρήγω: T. J.

Ver.

- Ver. 1239. Ἐχεις] Forte ἔχεις legendum. T. J.
- Ver. 1277. Θεοί] Unius est syllabæ. T. J.
- Ver. 1282. Θεός] Subauditur ἄτρυνεν μολεῖν. T. J.
- Ver. 1286. Ὀδὸν] Subaudi δίδ. T. J.
- Ver. 1336. Χωρῶντος] Supple τινός. T. J.
- Ver. 1352. Ἀπὸ πλάγχθαι] *Defungi, peragere.* Alii subintelligunt ἀπὸ μακρῶν λόγων. Sic enim versu supra tertio. Ideo tamen forte improbandum est. T. J.
- Ver. 1355. Τεθνηκότα] Subaudi ἐμέ. T. J.
- Ver. 1380. Τὲς γὰρ] Κατὰ subauditur.
- Ver. 1382. Ταῦτα pro τύττις, præcedit enim λίγυς. T. J.
- Ver. 1407. Παράγεται] *Abit.* Ἐνέρων] Agamemnonis. T. J.
- Ver. 1410. Νεακόνητον αἶμα] Audax metaphora, et quæ vereor ut stare possit. Scio quidem *Vulnus* apud Gratium v. 109. poni pro *bastili vulnifico*. Sed nemo unquam vidit quempiam *sanguinem manibus tenentem, eumque recens acutum*. Locum aliquâ emendatione sanandum putô; nec longe à specie veri, quam tibi jam dabo. Lege igitur, loco τῆ αἶμα χειρῶν ἔχων, ἐν μάχαιραν ἔχων. *Recens acutum bene gladium tenens.* Invitus quidem tollo istud χειρῶν; (à Sophocle enim studiose adhibetur, etiam rebus non cogentibus) sed sententia aliud postulare videtur. T. J.
- Ver. 1415. Nota mutationem numeri. Γυναῖκες, πρόσμενε· ἀγτὶ τῷ προσμένετι. Sed Chorus pro una habetur. T. J.
- Ver. 1441. Τελῶσιν] Id est, τελευτῶσιν. Vel (activè si sumas) τελευτῶσιν τὸ ἑαυτῶν ἔργον. ἀραὶ enim Deæ ultrices, pœnarum administræ.
- Ver. 1475. Ἐξοῖδα] Electra paulo suprâ dixerat se blandiloquis dictis ducturam Ægisthum, id quod nunc exequitur: rogata enim, "Ubi erant hospites sciret necne, respondet; Pernovi non solum ubi sint, sed et qui sint illi Phocenses, ut tu putas, hospites pernovi. Quidni enim scirem? alioqui ignorarem illum eventum ex omnibus, qui mihi evenerunt, gratissimum; nempe fratrem vivere, et paternæ necis ultorem adesse." Quod aliter accepit Ægisthus quam illa voluit, ambiguitate deceptus τῷ συμφορᾷς et τῶν ἐμῶν et τῆς φιλάτης· συμφορᾷς enim quivis eventus est, bonus malusve. Τῶν ἐμῶν vel *cognatorum*, vel *casuum qui mihi acciderunt*. φιλάτης autem vel *gratissimus*, vel *charissimus* denotat. Illa Clytemnestræ cædem et Orestis vitam designat; ille mortem Orestis significari credit. T. J.
- Ver. 1478. Προξένος] Προξένος est ille qui legatos hospitio excipit; quærenti igitur Ægistho ubinam essent hospites, respondet illa; *Intus sunt: amicam enim hospitam nacti sunt.* Vel, *amicam suam hospitam confecerunt.* T. J.
- Ver. 1479. Ἐτητύμως] Potest ἐτητύμως conjungi, vel cum ἡγγεῖλαν, adeoque intelligendum hoc modo, *estne verum quod nunciantur, Orestem esse mortuum?* Vel, *suitne verus eorum nuncius de morte Orestis?* Illud voluit Ægisthus, huic respondet Electra. T. J.

NOTÆ IN ELECTRAM. 25

Ver. 1480. Οὐκ] Id est, non; sed et re demonstrarunt, non verbis modo; nuncium esse falsum voluit Electra, Orestem esse mortuum intelligit Ægisthus; hinc paulo lætior rogat, *Adestne ergo, ita ut liceat coram manifesto videre*, nempe Orestem. *Adest sane* (inquit Electra) *et spectaculum prorsus inamabile*, utpote mortuus; at revera quia vivus Ægistho coram se sisteret. T. J.

Ver. 1486. Ὁρᾶν] Ὡστε ὁρᾶν. T. J.

Ver. 1488. Ἀνδρῶς] Orestis. T. J.

Ver. 1549. Κτείνειν non passivè pro κτείνεσθαι ponitur, quod Johnsono visum est, sed ἐκείνον subintelligitur in præcedente ὅστις latens, ut constructio sit κτείνειν δηλόγοτι ἐκείνον ὅστις, &c. B. H.

NOTÆ in TRACHINIAS.

Ver. 2. Ἐκμάθοι] Subaudi τίς. quid si ἐκμάθοικε legas? secundā personā poeticè utens: ut Latini, *credas innare revulsas Cycladas, pro quivis credat.* T. J.

Ver. 4. ἄδ'ε] δόμον subauditur. T. J.

Ver. 7. ὄκνον] Malo ὄτλον (ut in Textu ipso notatum erat) id est, *miseriam meam, vel ærumnas meas.* Possumus enim plurali nomine reddere, quum Eustathius exponat *κακοπάθειαν*, et ipse Scholiastes *ταλαιπωρίαν*. Addit tamen hic et aliam expositionem, et quidem ex Homero, videlicet τὸ μεμορημένον καὶ πεπρωμένον. Sed hæc nullo pacto cum hujus nominis etymo convenit. quum ὄτλος dicatur quasi τλός, a verbo τλάω, et ut Callimachus dixit, — *κινεδὸν πόνον ὀτλήσαντες.* Sic Apollon. accusativo ejusdem significationis junxerit ὀτλεύειν, videlicet *κάματον*, Arg. l. ii. Apud eundem legimus Arg. l. iii. *ἔην ὀτλησέμεν ἄτην.* H. St.

Ver. 10. Πατρός] Pendet ab ἐκ in ἐξήτει. T. J.

Ver. 12, 13. ἄλλοτ' ἀνδρείω τύπῳ — Βέκρανος. Ad figuram fluvii referendum. Sicut Horat. *Tauriformis Aufidis.* et *δασκίς*, pro *δασυκίς*, *συγκοπή*. Hirtam barbam dicit, qua genæ adumbrarentur. *Cammerarius.* Hoc vidit etiam *Scholiastes.* J. T.

Ibid. Apud Strabonem l. x. p. 458. citatur ἀνδρείω ΚΥΤΕΙ ΒΟΥΠΡΩΡΟΣ. Hesychius etiam hujus loci meminit in voce ἀντίπρωρα. Vocat κύτος reliquum corpus præter caput. Vocis βέπρωρος elegantiam agnoscent, qui in tragicorum lectione fuerint versati. *Jf. Casaub.* ad Strabonis locum. *Lond. Ed.*

Ver. 15. προσδέδειγμένη. Alii vertunt *expectans futurum.* T. J.

Ver. 16. Δύστηνος] Lepidè lectorem monet Johnsonus *δύστηνος* hic femininum esse Atticè, quasi vox utriusque generis non sit, aut usquam reperiat *δύστηνη.* B. H.

Ver. 18. ἀσμένῳ] In versione lego *ἀσμένῳ*, et cum *χρόνῳ* conjungi malo. T. J. et Edit. *Lond. A. B.*

Ver. 21. Ἐκλύεται] ἀπ' ὄνου τυμφείων. T. J.

Ver. 27. Ἡρακλεῖ] Dativus pro genitivo. T. J.

Ver. 38. Ἰφίτῃ] Fortem Iphitum, sic βίη Ἡρακλήϊη: apud Latinos, *Virtus Catonis*; et sexcenta ejusmodi. T. J.

Ver. 42. αὐτῷ] περι. T. J.

Ver. 57. τῷ] Subaudi περι. T. J.

Ver,

NOTÆ IN TRACHINIIS. 27

Ver. 66. αἰσχύνην φέρει.] Legendum φέρειν, scil. εἴρηκεν subaudito ex ver. 63. Dein ver. 65. pro Σε præstiterit σοι. Εἴρηκεν — αἰσχύνην σοι φέρειν. VALCKENARIUS in *Phœniss.* p. 140, 141.

Ver. 72. τῷδε] Λατρεύματος subintelligitur in λάτρειν, quod præcessit, vel πόνου. T. J.

Ver. 74. Εὐβοῖδα] Trium syllabarum est. T. J.

Ver. 84, 85. Hi versus sic sunt transponendi :

Κεῖνος βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ' ἄμα
Καὶ πίπτομεν, σὺ πατρὸς ἐξολωλότος ; T. J. et Canter.

Ver. 99. Ποτὲ non hic significat *ubi*, quemadmodum in curis fecundis vertit *Johnsonus*, in prioribus rectius interpretatus, sed cum πόθι

Ver. 98. jungi debet, *ubi demum*. B. H.

Ver. 106. ἀθλιον] Scribitur etiam ἄλιον, [ut in textu ipso notavimus,] cujus lectionis meminit et Scholiastes. Ego nostram lectionem huic præfero, ut ἀθλιον ὄρειν ad ἀνδρόνα referamus, i. e. Philomelam. Quod autem ad alteram lectionem attinet, ἄλιον ὄρειν, Scholiastes his verbis alcyonen intelligi putat, addens, eam, in scopulis marinis nidulantem, genere quum sua perire ova videt. Sicut apud Virgilium,
— *Populea mærens philomela sub umbra*

Amiffo queritur fœtus,—

Non amissum Itylum, ut apud cæteros poetas, sed alii fabulosas illius gemituum causas afferunt, ideoque magis poeticæ convenientes. Vide Ovidium in *Metamorph.* itemque Lucianum in dialogo qui Ἀλκυῶν seu Περὶ Μεταμορφώσεω: inscribitur. H. St.

Ver. 107, 108. Sensus est, οὐ ποτ' εὐνάζειν πόθον ὥστε βλεφάρα ἀδάκρυτα εἶναι. De hac constructionis formula vide ad *Antigon.* ver. 985, 986, 1230. B. H.

Ver. 119. τρέφει] Subaudi βίδος. B. H.

Ver. 123. Lege ἐρύκει, pro ἀπερύκει hinc ille genitivus δόμωνι ut sequens ὦν ab ἐπί: T. J.

Ver. 148. Χώροισιν αὐτῷ] Pro αὐτῷ, *Heath.* secutus, reposui αὐτῷ. Hoc vidit etiam *Johnsonus* in versione sua. J. T.

Ver. 161. Jussu *Heath.* pro vulgata lectione, Συνθήματα, ἃ μοι, rescripsi, ex *Camerariana*, Συνθήμαθ', ἃ μοι. quæ lectio longè suavior et concinnior est. J. T.

Ver. 165. κτῆσι] εἰς subaudi: ὅτι enim regitur ab ἐλέσθαι. T. J.

Ver. 167, 168. Versio sic melius respondebit textui Græco :

Tempus præfinit circiter trimestre, postquam

Ex hac terra profectus abiisset annum quoque integrum. T. J.

Ver. 173. κόνων] Subauditur περι. T. J.

Ver. 188. Ante τάχ' Subintellige ἔπω. T. J.

Ver. 196. Subauditur ἄπεισι. T. J.

Ver. 206. Αἴτ' ἐκτὸς αὐγῆς] Forfan Αἴτ' ἐκτὸς αὐγῆς ὡς, &c. *Quam insperata lux mihi ex hoc nuntio oboritur?* Ἀυγῆς ὄμμα in stylo sublimi egregie usurpari potuit, ut apud *Æsch.* in *Perfis* 428. Eurip. in *Iphig.* *Taur.* 194. VALCKENAR. in *Ammon.* l. i. c. 19.

Ver. 206, 207. ὄμμ'—ἀνασχόν. Secundum quam dedi versionem, ἐστὶ subaud. sed nunc puto nominativos esse absolute positos; qualia multa facile invenias; sic igitur verto: *Quippe insperato mihi exorto lumine famæ.* Proximo versu ἀνολόλυξον, et post, μελλόνυμφος, consultò per pluralia interpretor. Neque enim constaret sequens ἐν cum uno tantum sponso. post κλαγγὰ repete ἀνολόλυξον. T. J.

Ver. 208, ad 228. Monostrophica sunt hæc, non epodica. Non enim plures quàm tres in stropha versus paribus in antistropha respondent, primus scilicet, quintus, et septimus. Præterquam quod sententiam non absolvit strophe, sed imperfectam relinquit planè contra leges metricas, à Nostro saltem in omnibus iis quæ ad nostram usque ætatem pervenerunt tragœdiis, nusquam hac in parte violatas. B. H.

Ver. 240. Πῆ γῆς πατρῶας, εἴτε βαρβάρου, λέγει.] Ita vulgata lectio: sed, ut sensus clariùs procederet, textum, parvâ interpunctionis mutatione, sic emendavimus — Πῆ γῆς; πατρῶας, εἴτε βαρβάρου; λέγει. *Quânam in ora? Patriæ an Barbaræ? ede.* J. T.

Ver. 242. Βωμῶς, τέλη τ', rite sacrificat. Camerar.

Ver. 243. In Versione, post votane insere offerens. T. J.

Ver. 250. ἀσκοπον] Anglicè, unaccountable. T. J.

Ver. 251. Χρόνον βεβῶς ἢν ἡμερῶν ἀνῆριθμον] Genitivus ἡμερῶν pendet ab adjectivo ἀνῆριθμον, non, ut conjecit Johnsonus, a præpositione διὰ. B. H.

Ver. 254. λόγῳ] Rei. Sic ἔπος verbum, sæpius pro re, et vice versâ facta pro dictis ponuntur. T. J.

Ver. 261. δαλώσειν ἐτι] Atticè adjectum ἐτι: non tamen πλεονάζειν prorsus videtur, ut aliqui voluere. Aliquando inquit se illum in servitutem redacturum. Camerar.

Ver. 266. In Versione, pro namque lege qui. T. J.

Ver. 270. In schol. Ἡσίοδος μὲν γὰρ [in Ἡρακλ. vel Ἡρωικῇ Γενεαλογίᾳ] inquit Bentleius Ep. ad J. Millium, ex cujus correctione sequentia distinximus.

Ver. 284. ἐδὲ] Sic interpretor. *Ne dii quidem, quibus summa datur potestas nocendi:* Vel ἐ ἐδὲ idem est quod non omnino. T. J.

Ver. 285. ὑπερχλιθῶντες] Subaudi αὐτῶ. T. J.

Ver. 287. Vide σύνταξιν, τὰςδε, αἰπὲρ εἰσορᾶς, εὐρῶσαι, pro αὐταὶ δὲ, &c. T. J.

Ver. 292. τῆς ἀλώσειας] ἔνεκα. T. J.

¶ Ver. 293. Νιν abundat. J. J.

Ver. 299. τῆδε] (πρὶς εὐτυχεῖ) τῷτε (χαρὰ nempe) συντρέχει. T. J.

Ver. 301. τὸν εὖ πρὶςσεντα μὲ σφαλῆ. Pro μὴ ὁ εὖ πρὶςσεντα σφαλῆ. Frequens hoc loquendi genus apud optimos auctores. Exempla passim obvía, vide ver. 325. T. J.

Ver. 313. Subaudi δρκεῖς. J. T.

Ver. 319. Subaudiuntur ἐστὶ et γεννημάτων. T. J.

Ver. 320. Μὴ τῶν] Invenitur etiam scriptum τῶν, quæ lectio magis quam altera mihi placet: ut sit μή τινος τυράννων (ἴσως δὲ Εὐρύτου) σπορά τινος; sed τῶν scribi potius solet sine accentu, quum est pro τινός: ut τὰ pro τῶν. H. St.

Ver. 321. μακρὰν] Ἰσόριαν, post ἔδ' ἐν subaudito κατὰ, et ἐξότῃ sine χρ. νε. T. J.

Ver. 322. Συνεμπόρων] Itineris comitum, id est, Captivarum quæ eam comitatæ sunt. Συνεμπόρος, συνοδοιπóρος. Suidas.

Ver. 333. Εἰς εἴγας. T. J.

Ver. 335. λύπην λύπης] Anglicè, An aggravation of your sorrow. T. J.

Ver. 339. βαιὸν] χρόνον. T. J.

Ver. 342. Ἐγὼ γὰρ ἔχω ἐπισήμην τέτων (κατὰ) πάντα, vel κατὰ πᾶσα τῶν. Lond. Edit.

Ver. 343. τῶ] ἐνεκα. T. J.

Ver. 344. ἀγνοῖα] Triclinius legere nos jubet ἀγνοία, propter metrum, alioqui longe aptior altera esset lectio, ut diceremus, ἀγνοιά μ' ἔχει ἀ ἐξίρηκας, pro ἐκείνων ἀ ἐξίρηκας. Sequitur autem hanc lectio- nem alter Scholiastes. H. St. et T. J.

Schol. ver. 358. πρὸς Εὐρύτον τὸν Μέλανος τῶ Ἀρκησιλάου. Lege τὸν Μελανίως. Hoc docet Pausanias l. iv. c. 33. Καὶ Εὐρύτου τῶ Μελα- νέως τὰ ὅσα ἐσουλάσσετο ἐνταῦθα. Van Staveren in Miscell. Obs. Maii, &c. 1739. vol. x. p. 306.

Ver. 370. Ὡς] Atticè pro εἰς. T. J.

Ver. 331. Ἐξότῃ πάτερ ἡ Διήνεμον λέλοιπεν] Διήνεμον, ut puto, reddere debet, ventis perflatam. Aequata enim solo urbe, nihil quod ventis resisteret, eosve excluderet, relinquebatur. B. H.

Ver. 383. Ἡ καὶ τῶ] Hunc versum ascribit nuncio Scholiastes, et fanè benè. Tùm verò amplectenda est Canteri conjectura legentis, loco καὶ τὰ, κάρτα. Hinc omnia clara. T. J. Et versus aptius Choro assignandus sine nota interrogationis. Edit. Lond. A. B.

Ver. 384. γένεσιν] Legitur et γένεσις, eodem sensu. H. St. Ante γένεσιν subaudi κατὰ. T. J.

Ver. 399. Ὡς ἐκ] Non dubito quin altera lectio ταχέιας huic præferenda sit, neque enim puto ἐκ ταχέιας ullam commodam expositionem admittere. At ἐκ ταχέιας opponetur illi quod sequitur, συ χρόνῳ βραδέι: hoc sensu. Quam cito abire paras, quum tam tardus adventus tuus fuerit? At νεώσασθαι λόγους (in quo exponendo torquet se Scholiastes) suspicor significare inchoare sermones, seu colloquium, q. d. "Itane, post tam tardum adventum, tam cito abire paras, et quidem quum vix inchoatus sit sermo noster, vel, inchoatum sit nostrum colloquium?" H. St. Post ταχέιας, subaudi γῆς. ἐξ subaudi ante ὦν. T. J.

Ver. 400. καὶ νεώσασθαι λόγους; Rectius ἀναπόσασθαι λόγους vide- tur Scholiastes legere. Canter.

- Ver. 409. Subaudi ἐνέπω. *T. J.*
- Ver. 414. Λέγω subauditur. *T. J.*
- Ver. 443. Μὴ πρὸς σὺ, &c.] Eadem σύγχυσις apud Latinos crebro occurrit. *Per te Deos oro. T. J.*
- Ver. 446. Τάνθρώπων] χρήματα, πάθη. *T. J.*
- Ver. 447. Χρήμασι. *T. J.*
- Ver. 463. Πολλοὶ] εἰσί. *T. J.*
- Ver. 465. Τῶτο] Eleganter abundat. Proximo ἔχει omittitur post Δεινόν. *T. J.*
- Ver. 469. Ἠνέγκατ'] Ita distingue potius, ἠνέγκατ', ἐδ' ὄνειδος· ἦδ' ἐ τ', ἐδ' ἄν εἰ, &c. ut videlicet negatio seruiat etiam futuro οἴσει, repetendo ἀπὸ τῶ κοιτ' hoc modo, ἔπω τις αὐτῶν ἠνέγκατο λέγει κακὸν ἐξ ἐγ, ἐδ' ὄνειδος· ὁμοίως ἦδ' καὶ ἦδ' ἐ ἄν οἴσει ἐδ' ἄν εἰ, &c. *H. St.*
- Ver. 485. Πατρώος] Feminini generis, Atticè. *T. J.*
- Ver. 486. Πρὸς κείνη] προσῆκον. *T. J.*
- Ver. 492. (Διὰ) Χάριν κοινὴν κείνη τε καὶ σὴν ἐξίσσε (μῆρες) *T. J.*
- Ver. 499. Pro εἴσω, lege ἔσω. *B. H.*
- Ver. 507. Δίκαία] Græci frequenter adjectivis pluralibus pro singularibus utuntur. Vide ver. 969. *T. J.*
- Ver. 521. λόγχας] *Hastas* dixit contra historiam: non enim introducitur hastatus Hercules. *Camerar.*
- Ver. 523. Ἐς μέσω] Quoniam Antistrophe non respondet Strophe in hoc versu, et in sequenti legitur ἐν μέσω, cujus hoc videtur glossema, tollenda omnino arbitror, et locum sic legendum,
Ἰεσαν ἰέμενοι λεχέων· μονα. *T. J. et Lond. Edit. A. B.*
- Ver. 535. Ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἶα φράζω] *Ego verò ea tantùm quæ ex matre auditivi dico.* Chorus scilicet ex adolescentulis constabat. Vide suprâ, v. 146—153, adeoque per ætatem ipsa hæc vidisse non poterat. *Mudge.*
- Ver. 536. In textu legitur ἀμφινείκητον, in scholiis ἀμριμάχητον, quod sæpe fit, ut post ostendam. *T. J.*
- Ver. 550. καλίμενος] Sic emendavimus pro τελέμενος ex ed. Ald. et jussu Is. CASAUB. *Leß. Theocr. c. 3, et T. J. Lond. Ed.*
- Ver. 569. Μισθῶ] ἕνεκα.
- Ver. 571. τῶν πατρῶων ἠνίκα σόλων] Videtur scribendum, τῶ πατρῶος ἠνίκα σόλον. *Canter.*
- Ver. 575. Χῶ Ζηνὸς εὐθύς παῖς ἐπισρέψας χερῶν, ἦκεν. Malim interpungere—ἐπισρέψας, χερῶν ἦκεν. *Canterus.* In versione Johns. recte interpungitur. *Lond. Ed.*
- Ver. 589. Ὅσα] δεσμῶ. *T. J.*
- Ver. 623, 624. Ὁ κείνος εὐμαθές,
Σφραγίδος ἔρκει τῶδ' ἐπ' ὄμμα θήσεται.
- Interpretes hic omnes tacent; non recte tamen. Nullus enim verbis, ut nunc sunt, inest sensus. In margine libri, qui apud me est, locum hunc

hunc ita emendandum censuit quidam, ὃ ΚΕΪΝΩι εὐμαθές, Σφραγίδος ἔρκαι τῶδ' ἐπ' ὄμμα θήσεται' ΕΙ. *quod facile erit cognitu, si huic sigillo oculum injecerit.* Vidit ille quidem loci mentem; quis autem ferre potest εἰ in fine tam inconcinne positum? lege itaque vel σῆμα ΚΕΪΝΩι εὐμαθές, Σφραγίδος ἔρκαι ΕΙ τῶδ' ἐπ' ὄμμα θήσεται. vel σῆμα ὃ ΚΕΪΝΩι εὐμαθές, suppresso ἐσὶ vel ἔσαι. Omisâ Apostrophes notâ inter ἔρκαι' et εἰ, vides quam facile error ortus sit. Conjeci quoque ὃ κείνος εὐμαθής, Σφραγίδος ἔρκει τῶδ' ἐπ' ὄμμα ΕΙ θήσεται. T. J. et Lond. Edit. A. B.

Ver. 631. Μῆς] Unam conficiunt syllabam. Hom. Il. E. 349. Ἦ ἐκ. T. J.

Ver. 636. Subaud. Οἶδα ἔτως. T. J.

Ver. 681. Subauditur Ἀθυμῆς ἔνεκα. T. J.

Ver. 688. οἶδς εὐείρω πόνω] Scribendum potius εὐείρω πόνω. VALCENAR. in *Phœniss.* p. 361.

Ver. 706. Φάτιν] *Rem, supra λόγον et ἔπος.* T. J.

Ver. 707. μαθεῖν] ὥστε μαθεῖν, *ut quis cognoscat.* T. J.

Ver. 708. Schol. τὸ αἰγίον μήρυμα] Anne scripserat τῷ ΕΡΙΟΥ μήρυμα. ARNAUD. *Leçt. Græca.* l. i. c. 2. p. 78.

Ver. 716. Post ποτῆ subaud. ἀναξέσιν ἀφρόι. T. J.

Ver. 731. Δόξει γὰρ ἐμοί] Magis placet altera lectio, Δόξει γὰρ ἐμῷ, repetendo, ἀπὸ τῆ κοινῆ, futurum ὀλεῖ. Statim post autem, ver. 733. pro ὄρμη legitur et ὄργη, quod agnoscit etiam Schol. ego tamen ὄρμη malim: sed unâ etiam ταυτῇ libenter legerim. H. St.

Ver. 734. Ἀνασχετόν] ἐστὶν αὐτῆ. T. J.

747. Puto σ' post τριῶν tolli debere. Versu enim abhinc secundo legitur loco suo: hîc autem inconcinne inferi videtur. T. J. et Edit. Lond. A. B.

Ver. 750. *Meliorẽ mentem præsentĩ mutare.* T. J.

Ver. 759. Αὐτὸς] φημί, ἐν ὄμμασι: elegans pleonasmus. T. J.

Ver. 767. τεμνίαν τε φυλλάδα] Aut ornâsse dicit altaria frondibus decerpitis de luo; aut designâsse lucum Jovi, et dedicare cui tunc sacrificaturus esset. *Camerar.*

Ver. 773—775. Δώδεκ' ἐν τελεῖς] Quid hecatombe significet hoc loco plane exponitur. Grammatici dixere centum boum sacrificium hoc fuisse; itaque Ovidius est interpretatus *Metam.* viii. 152. Alii ἀπὸ ἑκατὸν βάσεων duxere, ut quadrupedes intelligantur xxv. Hic enim numerus quater sumptus centum absolvit. Sed esse hoc sacrificium promiscuarum animantium Homerus etiam innuit *Iliad.* A. 315. Vel significatur hac voce sacrificium solenne, ut *Iliad.* Δ. 102, 120. Ἄρτων προτογόνων ῥέξειν ἱερὴν ἑκατόμωσιν. *Camerar.*

Ver. 777. Καὶ deest ante σολῆ. T. J.

Ver. 780. ἀνίει] Scribe potius ἀνήει. H. St.

Ver. 781. Τέκτονος] Subaudi ὑπὸ. T. J.

Ver. 796. ἀνευφάνησεν] Hesychius legerat ἀνευφημήσει, ut patet apud eum in voce.

Ver.

- Ibid. Οἰμωγῆ] σύν. Proximo ἕνεκα. T. J.
- Ver. 823. προύβαλε] Male ed. Turn. et aliæ editt. πρέλαβες. Emendavimus jussu H. St. et T. J. Lond. Edit.
- Ver. 828. Ὀφθαλμῶν] Subauditur ἀπὸ, vel regitur ab ἀπὸθεν in proximo. T. J.
- Ver. 854. Ἄσκρον] Secunda brevi. Huic Strophe non respondet in omnibus sequens Antistrophe. T. J.
- Ver. 861. Τέγχει δακρυῶν ἄχραν] Genitivus δακρυῶν regitur a præpositione ὑπὸ subintellecta. Ita apud Homer. Iliad. B. 415.
πρῆσαι δὲ πύρος δῆλοιο θύρατρα. B. H.
- Ver. 866, 867, 868. Οἶον πάθος ἔπω ἐπέμολε ἀγακλειτὸν Ἡρακλῆα (ἀπ') ἀναρσιῶν (i. e. ἐχθρῶν) (ὥστε) οἰκτίσαι. Hoc sensu: *Invasit Herculem malum, propter quod miserari eum debemus, quale nullum ab hostibus ei contigerat.* T. J. ex H. St.
870. Ἄ τότε (λόγγα) αἰχμᾶ (νόμω πολέμου) ἄγαγες τὰνδὲ θοῖν, &c. T. J.
- Ver. 882. ἀήθης] Forfan ἀνδῆς. Ed. Lond. A. B.
- Ver. 888. ἀκινήτη] Illa enim profectio ad orcum ita fit, ut pedes plane alligati atque impediti nusquam promoveantur. *Camerar.*
- Ver. 906. Τίς ἦν] Subaudi, ἀπὸ κοινῆς repetitum, ὅμοιος ἦδε. B. H.
- Ver. 911. Jussu Heath, pro ἀνέορτος *illætabilis*, reposui veterem lectionem ἀνέορτος, *quæ super*: quam *Johnsonus* in sua versione sequutus est. J. T.
- Ver. 915. Post ἔτλην particulam τίς addere necesse est, ut stet versus. H. St. Vel lege ἀνέτλην. Ed. Lond. A. B.
- Ver. 918. Per κοίλα δαμνία, *lecticam* intellige, quâ commodius adveheretur Hercules. *Mudge.*
- Ver. 980. Pro vulgata lectione ἔκλαιον, juxta cl. Heath reposui, ex Scholiaste vetere et Aldina, προύκλαιον. J. T.
- Ver. 981. Ἐνῶν γὰρ ἐξόμιλος ἦδε τίς (βάσις] Ita emendavi, ex cl. *Mudge*, juxta Heath. *Sex hominum sociam operam navantium.* J. T.
- Ver. 982. Πᾶ δ' αἶ] Hanc veram lectionem in textum recepi ex Aldina, monitu Heath. Vulgata scriptura erat πᾶς δ' αἶ. J. T.
- Ibid. Ante αἶ subintellige αὐτῆ. T. J.
- Ver. 988, 989. σὺ] ἕνεκα. T. J.
- Ver. 996, 997, 998. Οὐ μὴ ἔα γείρας, —
Κάκκινῆς, κάναςῆς.

Exigit sermonis ratio, ut voculæ α μὴ vel cum futuro indicativo, vel cum aoristo altero formæ subjunctivo construantur; ut *Electra*, vers. 1035 et 1058. Hic, contra certissimas versus Anapæstici leges, aoristum subjunctivum pro futuro indicativo librarii exararunt. Prioris utique versus pedem secundum hoc pacto vides esse Bacchium Anapæsto temporibus imparē. Legent vero deinceps, nisi qui tam sermonis quam metri indolem susque deque habent,

Οὐ μὴ ΞΕΓΕΡΕΙΣ τὸν ὕπνον κάτοχον,
Κ' ΑἰΚΚΙΝΗΣΕΙΣ, ΚΑΙΝΑΣΤΗΣΕΙΣ.

Hos autem qui excipiunt versus sic dispartendi sunt :

Φοιτάδα δεινὸν νόσον, ὦ τέκνον. Τλ. 'ΑΛΛ'
'Επί ΤΟΙ μελέω

Βάρος ἀπλετον ἐμμέμονε φρήν. DAWES *Miscell. Crit.* p. 223.

Ver. 1000. Βάρος] Διά. Τ. Ξ.

Ver. 1014. Interrogationis notam posui ad finem versus, sensu omnino postulante. Οἶαν μ' ἄρ' ἔθε λάβαν, οἶαν; *Quali me peste affixisti, quali?* J. T.

Ver. 1047. 'Αποτίβατος] ἀπρόσβατος, non adeundus. Τ. J.

Ver. 1049. Τόδε] πάθος. Τ. Ξ.

Ver. 1051. Εἴρουσον ἔγχος] Ex hoc loco manifestum est ἔγχος apud Græcos interdum pro *gladio* usurpari, de quâ re magna olim inter Academiæ Gallicæ Inscriptionum Socios orta est contentio. B. H.

Ver. 1053. 'Ακῆ δ' ἄχος] Ita centies ludere amat in sonis Sophocles, et optimi scriptores. Τ. Ξ.

Ver. 1077. 'Αγλωσσος] γῆ. Τ. Ξ.

Ver. 1079. Γυνή] Videtur Sophocles per γυνή denotare mulierem, cujuscunque fuerit indolis; per θήλυς autem, arctiori sensu, feminam timidam, naturâ et corpore infirmiolem. Vide ver. 1092. Τ. Ξ.

Ibid. φύσιν] ἔχουσα. Τ. Ξ. et H. St.

Ver. 1082. Πλέον] ἐμῶ. Τ. Ξ.

Ver. 1085. Τούμῶν] πάθος. Τ. Ξ.

Ver. 1090. Τόνδ' ἀνδρα] Pro ἐμέ, δεικτικῶς: sed frustra monere est: toties occurrit. Vide ver. 1191. Τ. Ξ.

Ver. 1102. Hic versus debet in duos dividi, neque enim est Iambicus. Sic igitur cum Aldina lege :

ᾠ ναξ αἰδῆ, δέξαι μ'.

ᾠ Διδὸς ἀκτίς, παῖσον. Τ. Ξ. et Ed. Lond. A. B.

Ver. 1104. πάτερ] Ridicula mihi videtur Scholiastæ expositio, dicentis ὦ πάτερ κεραυνῆ esse pro ὦ κεραυνέ· nam etiam si κεραυνῆ cum πάτερ jungendum foret, exponendum tamen esset, ὦ Ζεῦ, i. e. ὁ *Jupiter*, non ὦ κεραυνέ. H. St.

Ver 1112. Pro ὑπέροχον reposui ὑπέροχον, juxta *Clarkium* ad Homer. *Iliad.* β. v. 426. anapæstus enim in pede quarto locum non habet, et apud *Tragicos* Scriptores licentia haud ferè est ulla. Ξ. Τ.

Ibid. ὑπέροχον] Existimo hoc debere ore celerrimo pronuntiarì, ferè ac si scriptum fuisset ὑπεροχόν. Ξ. Τ.

Ibid. βίαν] κατὰ. Τ. Ξ.

Ver. 1132. Δίκαια] Pro δίκαιόν ἐστὶ. vide ver. 502. Lond. Ed.

Ver. 1138. μητρὸς] περὶ. Τ. Ξ.

Ver. 1143. Οὐ] Πρέπει σιγαῖν. Τ. Ξ.

Ver. 1201. Ὄμνυ Διδὸς νῦν τῷ με φύσαντος κάρα] Minime necesse est

ut ad *κάρα* subintelligamus, cum *Johnsono*, præposit. *πρὸς*: verbum enim *ἄμνημι* accusativum regit. *B. H.*

Ver. 1202. *καὶ τότε*.] Legitur *καὶ τότε* [ut in *Turneb.*] quod mihi magis placet. *H. St.*

Ver. 1229. *πλήρωμα*] Subaudi *γενήσεται*. *T. J.*

Ver. 1230. *Ὅσον*] *καθ' ὅσον*. post *μεγάλα* subaudi *κατά*. *T. J.*

Ver. 1231. *Κὲ κάμη τέμον μέρρι*] Repetendum ἀπὸ *κοινῆ* est *ὅσον γ' ἄ*, *Et modo non moriari, meo facinore, meâ manu*. *B. H.*

Ver. 1259. Pro *πολλά γ' ἔπαπορειν*, reposui, juxta *Heatbium*, *πολλά τ' ἔπαπορειν*; vocalibus brevibus, *ο*, *α*, per crasin in longam *ω* coalescentibus, quomodo etiam *ὦ ἔρχων* positum reperitur pro *ὦ ἄρχων*. Sic *τ' ἔρχων* pro *τὸ ἄρχων*. *J. T.*

Ver. 1289. *ἀνδρῶν*] *ἔξ*. *T. J.*

Ver. 1291. *Λεῖπε μηδέ, &c.*] Hæc ab *Hyllo* dici aiunt, qui juberet ad ædes remanere *Chorum*, dum reverterentur ipsi. Vel etiam sequi se *Chorum* (si verior sit lectio) *ἐπ' οἴκω*. *Camerar.*

Ver. 1293. *καινοπαθῆ*] Alii *καινοταγῆ*. Pro quo lege *καινοπαγῆ*. *Ed. Lond. A. B.*

1294. Post *τέτων*, cum *Johnsono* subaudi *ἔσι*, et post *Ζεὺς* subintellige *ἐποίησι*. *J. T.*

NOTÆ in PHILOCTETEN.

Ad Titulum Fabulæ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ] Intèger titulus hujus Fabulæ est, —
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ Ο' ΕΝ ΛΗΜΝΩ.

De illâ videndus Dio Chryostomus, Dif. 52. Fabricius, in *Bibl. Græca*.

Nam *Sophocles* (testibus *Priscian.* et *Hesych.*) alterum scripsit *Philocteten*, cui nomen erat,

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ Ο' ΕΝ ΤΡΟΙΑ:

Sed hujusce posterioris Fabulæ fragmenta tantum parvula ad nostram ætatem pervenerunt. *J. T.*

Argumentum [*Philoctetis*] est simplex, et ἠθικόν, non actione personisque, sed affectibus varium. *Camerar.*

Philoctetes divinum Drama. *Scaliger.*

Ver. 12. ἀκμῆ] Video legisse quosdam ἀκμῆν adverbialiter. *Camerarius.* Sed malè. *Lond. Edit.*

Ver. 19. ἀμοιβεῖται] Scribitur et ἀμοιβεῖται. *Camerar.*

Ver. 22. — ἔχει] Minime necesse est ut, cum *Aurato* et *Cantero*, quidquam hîc immutemus; ἔχω enim interdum est *versor, habito, sum*; ita apud *Lucianum*, ἔχειν ἀμφὶ τὴν κάμινον. *B. H.*

Ver. 25. εἶπ] penultimâ brevi. Vel ἴπ, id est, *procedant.* *Camerar.*

Ver. 26. τὸ ῥηγοῖ, ἢ μακρῶς, λέγει] μακρῶν adverbialiter hîc ponitur; et subauditur participium ἀπὸν. Verte, *De re loqueris, quæ non longè abest.* *B. H.*

Ver. 98. Γλώσσαν— Scholiastes διαβάλλει, &c. pessimè. *Lond. Ed.*

Ver. 127. Cantero omnino assentior reponenti δουρῆτέ τι. *B. H.*

Ver. 142. Quid sibi voluit Editor Londinensis reponens τῆδ' hic, non capio: non enim in Lemno erat Neoptolemi regnum. *B. H.*

Ver. 151. Post ἀναξ in multis editionibus habetur τὸ σόν. Sed non agnoscere hæc verba Triclinium apparet ex iis quæ de metricâ horum versuum ratione scribit. *H. St.*

Ver. 167. Schol. ἐπιμόνω] Puto, ἐπιμόνω. *Lond. Ed.*

36 NOTE IN PHILOCTETEN.

Ver. 175, 176. Ἀλύει δ' ἐπὶ παντί τῷ
Χρείας ἰσαμέρο] Verte, *Animum verò despondet in om-*
ni quæ supervenit necessitate. B. H.

Ver. 195. Χρύσης] *Chryse, urbs vel insula; non, ut quidam putant,*
insella. In Schol. Χρύσης Ἀθηνᾶ. — delendum puto τὸ Χρύσης. *Lond.*
edit.

Ibid. Τῆς αἰ. φρονος Χρύτης] Subaudi ἀπὸ. B. H.

Ver. 196. In cæteris editionibus interpungitur post κηδεμόνων : quæ
interpunctio sensum pervertit. H. St.

Ver. 208. Schol. Στίβον] Sic Ed. Steph. Lege Στίβον. *Lond. Ed.*

Ver. 210. τρυσαύω] quo consumitur. τρυσιβίος γαστήρ apud Aristopha-
nem. *Camerar.*

Ver. 216. Monitu *Heath*, reposui, ex *Aldinâ*, μολπὰν σύριγγος : quæ
lectio magis mihi placet, quia longè concinnior, ac elegantior est vul-
garâ lectione, — μολπὰς σύριγγος — in quâ, κακοφῶια τις aures nostras
perberat. J. T.

Ver. 217. ἀγροβάτας] Legitur et ἀγροβάτης : in quâ lectione (si cui
magis placeret) mutandum esset η in α, ut ἀγροβάτας Doricum esset,
et cætera verba ei vicina. H. St.

Ver. 231. Quum nullus sensus ex Κάριλον καλέμενον exculpi possit,
descripsi, juxta *Heathium*, ἀριλου γ' ἀλωμένον. J. T.

Ver. 240. Jussu *Heath*, pro vulgatâ lectione τίς δ' ἀνέμων ὁ φιλτα-
τος; reposui, *Aldinam* secutus, τίς αἰετῶν ὁ φιλτατος; rejectò τῷ Δεῖ
nam vocem versio *Johnsoniana* minimè agnoscit : *Quisnam ventorum gra-*
vis? J. T.

Ver. 244. Νεοπτόλεμος] Synizesis. *Lond. Ed.*

Ver. 246, 247. Ex *Heath*, hos versus sic emendavi, juxta *Aldinam*,

————— τίνι

Στόλω προσέσχεες τήνδε γῆν; πόθεν πλέων; J. T.

Ver. 253. Pro ὄν εἶδον reposui, *Aldo* præeunte, ὄνγ' εἶδον, longè ele-
gantius. J. T.

Ver. 281. ποῖ ἀποιμῶσαι] Legitur et ποῖά μ' οἰμῶσαι, quod mollius
sonat. H. St.

Ver. 294. δύστηνος] Videtur scribendum δύστηνον. *Cant.*

Ver. 296. Καί πᾶ] Dicit *Philoctetes* lignum fuisse parandum adver-
sus gelu, ut maximè esse hieme soleat. *Camerar.*

Ibid. πάγῃ χυθέντος, glacie omnia occupante. *Lond. Ed.*

Ver. 300. φῶς] Legitur et πῦρ : sed malo φῶς; ne repetatur πῦρ,
quod paulo ante positum fuit. H. St.

Ver. 305. ὄμορος] In *Turn.* Ed. est ὄμορος, malè. H. St.

Ver. 319. αὐτοῖς] Malim αὐτίς. *Cant.*

Ver. 327. Θυμῶ γένοιτο, &c.] Si quis illud *Θυμῶ* correctoribus aut
librariis imputare maluerit, me non invito faciet : si, scilicet, legerit,
ἔμμοι γένοιτο χεῖρα πληρῶσαι ποτε. *DORVILLE in Chariton. p. 284.*

Ver. 345. Αὐθις πάλιν] Scholiastes τὸ X. ὅτι δὲ τὸ αὐτὸν εἶπε.
Quid

NOTÆ IN PHILOCTETEN. 37

Quid sibi velit τὸ Χ, docebunt te Lexica. Cæterum Scholiastes male vituperat αὐθις πάλιν, nam et Sophocles alibi decies hac locutione utitur, et nihil frequentius est hisce pleonasmis. Vide Aristoph. *Plut.* 238. 552. 779, et Bentleyum. *Nub.* 743. et Kusterum, 971. *Pac.* 842. 860. *Avib.* 1456. *Eccles.* 1008. Apollonium III. 649. Vide etiam Virgil. *Æn.* IV. 24. et 27. *Prudent.* *Περὶ Στεφ.* VI. 103. in *Sym.* I. 333. *Senec.* Hippol. 676. *Lucret.* II. 129. 1000. IV. 442. *Catull.* LXIV. 47.

Ver. 347. Δῖός τ' Ὀδυσσεύς] Inimicum suum cur honestat epitheto maxime laudis? Homericæ est imitatio, a quo et ipsa laudum epitheta, quasi propria fortibus viris atque principibus, apponuntur etiam sermonibus inimicorum. *Camerar.* Vide Clarke ad *Homer. Odyss.* A. 29.

Ver. 354. Ὅπως ἴδοιμ' ἀθᾶπτον] — Schol. ἀθᾶπτον. ζῶντα. Male. *Lond. Edit.*

Ver. 359. πικρὸν] Vel propter patris mortem, vel callidè propter injurias ducum erga se, quas fingit. *Camerar.*

Ver. 363. ἔκειτο] προὔκειτο significat; nam inter ritus veterum πεθίσεις fuere, proposito mortuo in conspectu et ante ora hominum. *Camerar.*

Ver. 373. Ὡ σχετλι] Scholiastes σχετλιε. *Camerarius* σχέτλια. rectius, ut opinor. *Lond. Ed.*

Ver. 377. αὐτ' ἔσωσα κἀκεῖν ν] *Ovid.*

His humeris, his, inquam, humeris ego corpus Achillis,

Et simul arma tuli.

Camerar.

Ver. 385. Οὐ μὴ ποτ' ἐς τὴν Σκύρον ἐκπλεύσεις ἔχων] Legendum opinor ἐκπλεύσεις. Vide *Dawes.* *Miscell. Critic.* p. 222.

Ver. 399. ἐξηυδάμα] Longe rectius in Aldina legitur ἐπιηυδάμα, quod Correctores metro imperite caventes in ἐξ. ὑδάμα mutarunt. Ego vero lectionem Aldinam amplexus sum. *J. T.*

Ver. 422. Οὐδ'. — Nodus difficilis propter duplicem genitivum Σισύφου et Λαερτίου, quem solvi posse arbitror, si Σισύφου cum ὀμπλοητῆς, Λαερτίου cum γόνος jungamus. ἀλλ' ἐχ' ὁ Τυδείης γόνος, ἐδ' ὁ Λαερτίου [sub. γόνος] ὀμπλοητῆς Σισυφου. Referetur autem ὀμπλοητῆς Σισύφου ad eam historiam quæ a Scholiaste commemoratur. Diciturque erit ὀμπ. Σισύφου eadem formâ, qua κείνης διδασκὰ pro ὑπ' ἐκεῖ. δεδιδασγμένα dixit in *Electra.* *H. St.*

Ver. 423. Οὐ μὴ θανῶσι] Post θανῶσι, jubente Heath, posui interrogatam Interrogationis, sensu omnino postulante: nam ex responso manifestum est, hæc non affirmativè, sed interrogativè loqui. *J. T.*

Ver. 428. Κείναι — Malo σοφῶς aut σοφά, quam σοφῶς. At πικρὸν ἐξηρεκε schol. scribi tradit ἐξεκέρυξεν, quod mihi placeret si Nestor ingredi posset, nempe Nestorem pro sua prudentia operam dedisse ne illorum consilia aliquo in pretio essent, atque adeo ea publicè manifestasse. *H. St.*

Ver. 430. Ἀγύλοχος] Post αὐτῶ non malè fortassis interpungetur: Ἀγύλοχος

τίλοχος φρεσος, ὅσπερ ἦν γόνος αὐτῶ. At legendo μόνος, jungi posset αὐτῶ cum φρεσος. Sed hanc lectionem repudiat Scholiastes, quam qui admittere volunt, intelligendum dicunt, qui erat ei solus in Trojano bello. *H. St.*

Ver. 431. δὴ αὐτῶ.] Affertur et alia lectio, δὴ αὐτῶ ἐξέδειξας. quæ quamvis mihi suspecta sit, potior tamen alterâ videtur, propter δειν' ab hoc loco alienum, meo quidem iudicio. Nisi orationem ἀνακίλευθον esse dicamus: ut post δὴ αὐτῶς δειν' ἐλιξας, vel δὴ αὐτῶ, sequatur, non sine ellipsi, οἶν ἐγὼ, hoc sensu; "Eheu, duo mihi affers tristia nuntia, de amborum morte, quos ego, si quos alios, incolu- mes esse lubentissimè audissem." Sed pro αὐτῶς non solum αὐτῶ, verùm etiam αὐτῶς legitur. *H. St.*

Ibid. αὐτῶς] malim αὐτίς. *Canter.*

Ibid. οἶν ἐγὼ] Subauditur præpositio περί, — περί ἐκεινοῖν δηλονοτὶ οἶν. *B. H.*

Ver. 438. Monitu *Heath*, pro πῆ, reposui, ex *Aldina*, πῆ. *J. T.*

Ver. 450. Schol. ἀνεῖλε. λέγεται καὶ — Forfan, ἀνεῖλε. λέγεται γὰρ κα.

Ver. 454. Sisyphum in vitam reversum tradunt fabulæ. *Theogn.*

Οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάθυος αὐτῶ,

Πλεῖνα δ' εἰδέεις Αἰολίδε Σισύφω,

Ὅστε καὶ ἐξ αἰδέω πολυῖδρῆσιν ἀνῆλθε,

Πείσας Περσεφόνην αἰμυλίῳσι λόγοις.

Est autem locus totus βλάσφημος, conveniente oratione personæ et maximam injuriam passæ, et gravissimos cruciatus sustinentis. *Cam-erar.*

In *Theogn.* fors. legendum, Σισύφω Αἰολίδε. Vide infra ver. 634. et fabulam fatis lepidam in Schol. *Lond. Ed.*

Ver. 486. Pro vulgata lectione "Ὁβ' ἡμέρας, reposui, ex *Aldina*, jussu *Heath*, Ἰθ', ἡμέρας. *J. T.*

Ver. 497. δει(α)ρα] Anapæstus in pede quarto. *Lond. Edit.*

Ver. 503. Τὰ τῶν διακόνων — Transit a genere neutro ad masculinum. *Camerar.*

Ver. 520. Μέγα τιθέμενος] Alii Μετατιθέμενος. *Lond. Ed.*

Ver. 554. Pro πλέων γὰρ ὁ ναύκληρος, reposui, juxta *Heath*, ex *Ald.* et *Canter.* πλέων γὰρ ὡς ναύκληρος: quod versus omnino exigit. *J. T.*

Ver. 561. Pro ἀμοῖ σ' ἔνεκα, juxta pulcherrimam emendationem *J. Aurati*, probante *Cantero*, scripsi ἀμοῖ σ' ἔνεκα. *J. T.*

Ver. 578. Monente *Heath*, pro vulgata lectione ἔσω, rescripti, ex *Cantero*, ἐγν. *J. T.*

Ver. 582. Jussu *Heath*, pro Ὀδ' ἐς' ὁ κλεινός, quod legitur in *Edd.* *Cant.* & *Lond.* rescripti, juxta *Aldinam*, Ὀδ' ἐστ' ὁ κλεινός. *J. T.*

Ver. 583. ἔση] Scribitur et ἐρη. itidemque mox διαβάλλε pro δια-βαλλης. Sed malim subjunctivum modum, retinere, et quidem διαβα-λλης potius scribendo, ut quædam exemplaria habent. *H. St.*

Ver,

Ver. 589. διαβάλλης] “ Ne me reddas invisum Græcorum exerci-
tūi.” *Camerar.*

Ver. 592. Pro Ἐγὼ ἔμ' Ἀτρείδαις, lege Ἐγὼ εἰμ' Ἀτρείδαις —
Similiter alijs in locis,

Ἐγὼ ἔτ' ἀνδρον. — Τέτων ἐγὼ ἐκ ἔμελλον. — Ἐξοῖδα. μὴ ἐχί.
— Τὸ μὴ ἐ τὸδ' ἀγγος. — Θανόντ' ἐπεὶ ἔμοι. — In his et
similibus locis nec vocalis longa corripitur, nec Anapæstus pro Iambo
ponitur, quod hactenus creditum fuit, sed integra diphthongus, quan-
quam in scriptura exprimitur, tamen in dimensione carminis absorbetur,
quasi ἐγὼ τ'. ἐγὼ κ, et similiter, scriptum esset.

Quemadmodum enim αι diphthongus, ne de alijs dicam, in fine
vocis non rarò eliditur, sic hæc in ejus initio cunctæ absorbentur: nam
scribi nihilominus videntur debere, ut obscuritas vitetur, quæ tum qui-
dem non exigua foret, cum hujusmodi diphthongi vocem integram con-
stituerent. Ineptè igitur faciunt qui sic legunt, Τέτων γὼ ἐκ ἔμελλον.
Camer.

Ver. 594. Δεῖ] — Non puto προσφιλῆ cum λόγον jungi debere,
sed intelligendum esse εὐθόνητα προσκολῶ ἐμοί. *H. St.*

Ver. 599. Ποῖς λέγων] Ponenda est, præeunte *Aldina* et *H. Stephano*,
periodi, non interrogationis nota post λέγων. *B. H.*

Ibid. Ποῖς] Forte lucem aliquam afferet hypostigme post ποῖς, quam
ideo adscribendam censeo. Sic; Ποῖς, λέγων. *H. St.*

Ver. 600. Λέγω πῖ] Si ponas τελείαν σιγμὴν post λέγω, nulla sub-
erit huic loco obscuritas. λέγω perinde erit ac si dixisset καὶ δὴ λέγω.
audi igitur, tibi rem totam narro. Quod autem in hoc ipso versu le-
gitur ὡπερ pro ὡςπερ, magis mihi placet. *H. St.*

Ver. 623. Καὶ ταῦθ' — Reponere ἤκαστε Λαέρτη, vel ἤκασ' ὁ Λαέρτης,
nam Λαέρτης primam habere longam notissimum est. *H. St.*

Ver. 631. ἢ πᾶσα βλαβή. Sicut dicimus, Mera sapientia, scelus,
sterquilinium, &c. *Camerar.*

Ver. 637. Οὐκέν] Miror quomodo dixerit Scholiastes hæc posse vel
ἀποθατικῶς vel ἐρωτηματικῶς legi, quasi verò illa particula à qua ver-
sus incipit, eodem accentu utrumque sensum admitteret. Mirum verò
et hoc, quomodo interrogationis notam habeant exemplaria, præce-
dente ἔκέν: atque adeo ab illis dissentiens scribo ἐκέν, id est, *Nonne*.
H. St.

Ver. 639. Δεῖξαν νεῶς] Præpositio subintelligenda ἐπ'. *Camerar.*

Ver. 645. Pro νεῶ: legitur et βίας. Sed recte νεῶς. *H. St.*

Ver. 648. ἀγῆ] Scribitur et ἀν. Sed Scholiastes alteram lectionem
secutus est. *H. St.* — Pessime nonnulli ἀν legunt, et reddunt, cum
ventus secundus erit. Rectè eruditiss. *Dorvillius* ad *Chariton*. p. 115.
observat πνεῦμα κατὰ πῶραν vel ἐκ πῶρας esse ventum adversum. Sed
ejusdem *Dorvillii* conjectura ἀγῆ pro ἐάγῆ reponentis admitti nequit,
cum rectissimè observarit *Dawesius* in *Misc. Crit.* p. 335. augmentum
nunquam a poetis Atticis extra chorum omitti. Vera lectio, quam
conservavit

40 NOTÆ IN PHILOCTETEN.

conservavit Scholiastes, explicans, ἐπὶ ἀνέμου ἐνεργητικοῦ
 μεγος, hæc est,

Οὐκ ἔν ἐπειδὴν πνεῦμα τὴν πρῶρας ἼΑΝΗΪ.

Conf. ver. 25. & 781. et Euripides *Orestes*, 699. J. Pierfoni *Verisimilia*,
 l. i. c. 5. p. 63. Lond. Edit.

Ver. 657.

Τί τῶθ' ὁ μὴ νεῶς γε τῆς ἐμῆς ἐνί;

Forfan ————— ἐμῆς ἐπι;

Ver. 661. Pro οἷμοι reposui juxta *J. Auratum*, εἰ μοι, approbantibus
Canter. Ald. et Heath. J. T.

Ver. 677. δόντι δῆναί] Hoc est, restituere mihi qui tibi nunc te-
 nendos hos trado. *Camerar.*

Ver. 694. οὐτ' ἔρξας] οὐτ' hoc in loco est ἔτι, non ἔτι. *Mudge.*

Ver. 699. κλύζων] Malim κλύοι. *Canter.*

Ver. 724. δεκέτη χρόνον] Invenitur et δεκέτει χρόνω. *H. St.*

Ver. 729. Schol. Pro Ἐκείνω, lege Ἐκ κείνων. *Lond. Edit.*

Ver. 736. ἔρπ' εἰ θέλεις, Forfan εἰ σθένεις, *fr. potes.* Infra 1444. *L. Ed.*

Ἄντερεῖς τῶν βᾶσιν σὴν — εἰς ὅσον γ' ἐγὼ σθενῶ.

Sæpissime hæc voce utitur Sophocles. *Lond. Edit.*

Ver. 767. Δειδὸν γε τοῦ πείσαγμα] Non dubito quin vera lectio sit
 τὸ πείσαγμα. Nam τὸ πείσαγμα cum ei ab ἐπεισάγω novi deducen-
 dum foret: at ἐπίσαγμα ab ἐπισάττω et usitatâ formâ derivatur, et
 convenientem huic loco significationem habet, sed metaphoricam. *H. St.*
 Exaggerationem et accessionem mali significat τὸ ἐπίσαγμα. *Ca-*
merar.

Ver. 792. θεοὶ ————— νῶϊν] Synizefis. *Lond. Edit.*

Ver. 795. — μή μ' ἀτελής εὐχή, τέκνον] Malim, si divinare liceat,
 μὴ μάτην εὐχή, τέκνον. *Canter.* An legendum μή μ' ἀτελές vel ἀτελῆ
 εὐχή, μὴ μοι εὐχή τὸ ἀτελές vel τὰ ἀτελῆ, quæ irrita futura sunt? Sed
Canteri conjecturam non sperno. *Lond. Edit.*

Ver. 802. Ἐχετε τὸ πρᾶγμα] Orat ut illam molestiam perferant,
 neu deserant inceptum negotium reductionis in patriam suæ. *Camerar.*

Ver. 810. ὦ θάνατε, θάνατε, πῶς δεῖ καλούμενος, &c.

Hinc Miltonus:

————— *Why comes not Death,*

Said he, with one thrice acceptable stroke

To end me? —————

But Death comes not at call. Par. Lost. B. X.

Lond. Edit.

Ver. 813. ἀνακαλιμένω] Quem ipse ignem sæpe invocârit, ut finire
 vellet dolores suos. *Camerar.*

Ver. 859. παρὰ πόδα, *Camerarius et Constant. Lexic.* παρὰ πόδα.
 Tantundem est. *Lond. Ed.*

Ver.

NOTÆ IN PHILOCTETEN. 41

Ver. 873. Schol. ἤγουν τὸν Φιλοκτῆτην. rectius τὸν Ὀδυσσεῖα. *Lond. Edit.*

Ver. 950. Iratus Philoctetes exclamat, ὦ πῦρ σὺ, καὶ πᾶν δειῖμα— Πῦρ vocatur Neoptolemus, inquit Scholiastes, quia nomen ei erat Πύρρος. Non credo. Forfan,

ὦ θῆρ σὺ πᾶν δειῖμα————
O bellua, non homo.———— *Lond. Edit.*

— Ideo forfan πῦρ Neoptolemum vocat Philoctetes, quia nihil igne violentius aut exitiosius. *B. H.*

Ver. 956. Jussu *Heath*, pro τὸν βίον μὴ μ' ἀφίλης, reposui, ex *Aldina*, metri gratiā,

τὸν βίον μὴ μου φέλης. *J. T.*

Ver. 957. Ἄλλ' ἐδὲ προσφωνεῖ—
Virgil. Æn. IV. 369.

*Num fletu ingemuit nostro? num lumina flexit?
Num lacrimas victus dedit? aut miseratus amantem est.*

Ver. 986. Τί δρῶμεν]—Ita in cæteris editionibus, præterquam in *Turn.* quæ interrogationis notam non habet, sed hypostigmen post δρῶμεν. Ego vero malim ἐν σοὶ jungere sequentibus, et dicamus, ἐν σοὶ ἐστὶν ἡδὴ καὶ τὸ πλεῖν, &c. i. e. *penes te est.* Videtur autem ἐν σοὶ itidem accipi pro, penes te est, legendo τί δρῶμεν, ἐν σοὶ: ut sit, penes te est quid facere debeamus. Sed multo aptius τί δρῶμεν; ἀ sequentibus separabitur, et ita accipietur ut paulo post: aptius item dicetur ἐν σοὶ ἐστὶ, sequente infinitivo. *H. St.*

Ver. 1009. Jussu *Heath*, pro *τολμίζατε*, (quam lectionem agnoscit *Turn.*) reposui, ex *Aldina*, *τολμήσατε*, quod ponitur pro *τολμήσατε*, ἀ *τολμηῖς*: nam (ut ipse *Heath* rectè notat) nullā analogiā formatur istud *τολμίζατε*. *J. T.*

Ver. 1028. ἐργασείεις] In *Turn.* Ed. margini quidem adscripta est hæc lectio ἐργασείεις, sed in textu habet ἐργασείας, quod tamen nullo posse modo ferri existimo. quis enim ἐργάζω pro ἐργάζομαι ferat? At ἐργασείειν hîc erit Sophocli, quod eidem est in *Ajace* δρασεῖειν duobus in locis, itidemque in hac *Tragœdiâ*, videlicet ἐπιθυμεῖν ἐργάζεσθαι, et ἐπιθυμεῖν δρᾶν. *H. St.*

Ibid. Τί δ' — Aut *Ulysses* loquitur, aut *Neoptolemus*. *Ulysses*, ut opinor. *Lond. Ed.* In *Aldina* sic legitur. ΟΔΥ. Τί δ' ἐργασείεις. at in cæteris *Neoptolemus* loquitur. *J. T.*

Ver. 1056. Pro vulgata lectione ἐκβαλον, reposui, juxta *Heath*, ex *Aldina*, ἐβαλον. Attici enim (ut ipse *Heath* rectè notat) nunquam augmentum abjiciunt. *J. T.*

Ver. 1057. Καὶ νῦν τί μ' ἀγετε; τί μ' ἀπάγετε; τῆ χάριν;
Puto: Καὶ νῦν τί μ' ἀγετε; τί δὲ μ' ἀπάγετε; — *Lond. Edit.*

Ver. 1060. εὐχέσθ'] Malim ἀρξέσθ'. *Cantab.* Hanc conjecturam lubens admitterem, si constaret Sophoclem locutione illâ ἀρξέσθαι ποιεῖν
pro

42 NOTÆ IN PHILOCTETEN.

pro simplici τριεῖς usquam fuisse usum, aut, si locus esset sic perpar-
gatus: nunc nullus dubito quin scribendum sit;

πᾶς θεοῖς ΕΞΕΣΤ; ἐμῶ
ΚΛΑΥΣΑΝΤΟΣ. —————

Hic enim fuerat prætextus Philocteten in Lemno relinquendi, foedum
odorem ejus esse intolerabilem, nec licere, ipso gemente aut lacry-
mante, Diis sacra facere vel libare. Vid. Scholiast. et supra ver. 8.
12. J. PIERSONI *Verisimilia*, l. ii. c. 2. p. 164.

Ver. 1065. — ἐπεὶ ἔτ' ἄν σόλον] Videtur scribendum — ἐπεὶ ἔτ'
ἄν τὸν σόλον, ut elidatur diphthongus, more Sophocli familiari. *Camerar.*

Ibid. Lege, ex *Aldina*, ἐπεὶ ἔποτ' ἄν σόλον, ut diphthongorum hic,
ut sæpe aliàs, fiat crasis. B. H.

Ver. 1071. Εἰ δ' ἴδοιμ' —————
Secundum hoc Homericum, II. Z.

Εἰ κείνόν γε ἴδοιμ' κατελθόντ' αἴδος εἶσω,
φαίνεν κεν φρέν' ἀτέρπεσσι οἴζυος ἐκλελαθέσθαι. *Camerar.*

Ver. 1076. Εἴ μοι ———— Vel, *Si mihi videatur*: vel, *Si hic locum relin-*
quat orationi; vel, *Si tempus ferat*. *Camerar.*

Ver. 1102. Ἀχέσομαι] “Exprobrabit mihi Ulysses animi molli-
“tiem.” *Camerar.*

Ver. 1122. Loco ἰσχύω, posui, jussu *Heatb*, ἰσχω: nam vulgata
lectio contra et metrum et sententiam peccat. J. T.

Ver. 1126. Τᾶδ'] In Edit. *Ald.* legitur τᾶδ', sed *Turn.* τᾶδ' ha-
bet, ut hic; et in *Colin.* τᾶδ' invenitur. Fuerunt autem qui τᾶδ'
excusare conati sint, sed frustra. At τᾶδ' puto intellectum fuisse pro
hic. Sed multo aptior dativus Doricus τᾶδ' cum τύχα. Idem porro
exprobratur infra et quidem apertius, ver. 1356.

Ὅσοι δ' ἐκυσίασιν. ————— H. St.

Ver. 1143. Post ἀνίας annotatur addi τὰςδε in quibusdam exempla-
ribus. H. St.

Ver. 1154. Τὰν ἐμὴν μελέην τροφᾶν] Sollicitum me habent τροφᾶ,
et πάλλειν τροφᾶν, quorum utrumque durissimum hoc esse loco quis
statim non sentit? Neque enim, nisi insolenti translatione, arcus ita
potest appellari, nedum arcus *victus* erat Philoctetæ. Suspiciatus sum
non τροφᾶ *victum*, sed τροφᾶν *nutricem*, fuisse olim scriptum. Sic *Op-*
pianus lib. iii. *Haliout.* ver. 240. ἄκατον τροφον, scapham *nutricem* ap-
pellat, quæ mox etiam, ver. 242. τιθῆνη dicitur. ———— Obstat huic sus-
picioni ver. 1275.

Ὅστις γ' ἐμῶ δόλοισι τὸν βίον λαβῶν
Ἀπετέρηκας.

Ibi enim arcum videtur βίον appellare. Posset, levi mutatione, scribi
βιδόν, *arcum*. P. WESSELING, *Obs.* l. ii. c. 17. p. 213.

Ibid. Emendationem quidem hanc [*Wesselingii*, τῷ, τροφᾶν *nutricem*,
pro τροφᾶν *victum*] et ingeniosam esse et elegantem non diffiteor, ne-
cessariam

NOTÆ IN PHILOCTETĒN.

cessariam verò aut veram minimè existimo. Nemini enim, opinor, cui veterum Tragicorum Scripta familiariora, aut audax nimis, aut insolens videbitur translatio, quâ ~~Victus~~ ipse, pro arcu cujus ope victum sibi parare solebat Philoctetes, ponitur. *B. H.*

Ver. 1158. Arcum suum alloquens, Philoctetes ait, ἦπευ ἐλεινὸν ὄρας, &c. — Puerile autem mihi videtur arcui oculos dare et vultum tristem, *Τί θε ;* inquit Longinus, ἐν μέλεισι μᾶλλον ἂν εἶναι Βακχυλίδης ἔλοιτο ἢ Πίνδαρος ; καὶ ἐν τραγωδίᾳ Ἴων, ἢ τῆ Δία Σοφοκλῆς ; ἐπειδὴ οὐ μὲν ἀδιάπτωτοι, καὶ ἐν τῷ γλαφυρῷ πάντα κεκαλλιγραφημένοι· ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ Σοφοκλῆς, ὅτε μὲν οἷον πάντα ἐπιφλέγῃσι τῆ φορᾶ, σβέννυνται δ' ἀλόγως πελάκις, καὶ πίπτουσιν ἀτυχέστατα· ἢ εἰδείς ἂν εὐφρονῶν ἐνὸς δράματος τῷ Οιδίποδος εἰς ταῦτὸ συθεῖς τὰ Ἴωνος ἀντιτιμήσαιτο — §. 33. *Lond. Edit.*

Ver. 1159. Pro ἔχεικ, rescripti, præcuntibus *Canter. et Cantab.* ἰσχεις, longè meliùs. *J. T.*

Ver. 1160. *Ἀεθλον*] *Florent. Edit.* habet *ἄθλιον* pro *ἄεθλον*. In *Aldina* legitur *ἄθλον*. Ego *ἄθλιον*, quod significat *miserum*, nullo modo ferri posse existimo : at vero *ἄθλον* et *ἄεθλον* idem valere notissimum est, adeo ut in eligenda alterutra lectione mensuræ metri duntaxat habenda sit ratio. At verò τὸν Ἡράκλειον *ἄεθλον* sive *ἄθλον* ita cæteri exponunt, Schol. nimirum sequentes, ut Philoctetes vocet seipsum Herculis *ἄεθλον*, id est, laborem, intelligens laborem quem ab eo consecutus sit Hercules, cum aliis ministeriis circa eum fungente, tum etiam supremo illo in struendo rogo atque accendendo. Sed Scholiastes alium etiam sensum affert : ut videlicet per *Ἡράκλειον ἄεθλον* intelligamus, *Ἡρακλῆος διάδοχος*, successorem Herculis. Quidam vero *Ἡράκλειον ἄεθλον* dixerunt reddi posse vel laborem Herculeum, vel certamen Herculeum, sed quo sensu, id vero non addiderunt. Ego contra censeo, legendo τὸν, nullam posse expositionem afferri quæ non et violenta sit, et nescio quid *ὑπόψυχρον* habeat : ideoque minimâ cum mutatione pro τὸν scribi debere. in hac enim scriptura invenire mihi videor sententiam commodissimam, ut nimirum τὸ *Ἡράκλειον ἄθλον* sit vocandi casus, et alloquens arcum suum Philoctetes eum vocet Herculeum præmium, intelligens præmium ab Hercule adeptum, ὃ τόξον ἐκείνου ἐπιπέσει μοι ἐν φίλων χερσίν, φίλων inquam ; ἦπευ ὄρας ἐμέ τὸν ἐλεινὸν (ὄρας, inquam, ὃ σὺ τὸ *Ἡράκλειον ἄεθλον*, εἰ φρένας τινὰς ἰσχεις) ὃ δὲ σοὶ ἐκ-τι-χῆν-όμενον. Sed quamvis retineam φίλων priore etiam loco et retineri posse sciam, (ut sit *ἐπανόληψις* conveniens exprimendo affectui) suspectum tamen habeo, mutaturus in φίλον, si id mihi permittere auderem. *H. St.*

Ibid. τόξον φίλον.] elegantius est quam φίλων, et mensuræ carminis accommodatius. *Lond. Ed.*

Ibid. — τὸν Ἡράκλειον

Ἀεθλον] Quidquid de sensu Vocum τὸν Ἡράκλειον *ἄεθλον* statuendum sit, certum est *H. Stephani* conjecturam, reponentis τὸ pro

46 NOTÆ IN PHILOCTETEN.

renthesi includentur hæc verba, ὡς θεοὶ ξυνίστορες, ut sit ἀπαυδῶ ὑπὲρ τ' Ἀτρείδῶν, i. e. "At ego Atridarum nomine et quasi illorum verbis
"totiusque exercitus, veto ne hoc facias; testesque Deos advoco eorum
"quæ loquor." *H. St.*

Ver. 1346. ὅτις] Legitur ὅτις: [ut *Turn.* in marg.] Sed malo ὅτις: ut sit; "Nec jam quicquam superest de quo mihi irasci ac me culpare possis." *H. St.*

Ver. 1368. ὡς ἂν αὐτὸς ἥλιος] Legendum videtur ὡς τὸς ἥλιος. Pronus sanè in hac voce Librariorum error. *B. H.*

Ver. 1392. Πῶς ᾧ — Sic interpretantur hunc locum ut significari tradant orbis et circuitus temporis, hoc est, annos. Sed et referri ad solis, præcipui quasi designatoris temporum, atque etiam fortasse lunæ oculos, id est, lumina: κύκλοι autem oculi dicuntur et in Oedipo Tyr. *Camerar.*

Ver. 1403. τὸν ἀθλιὸν &c.] Quod autem nunc dicit Philoctetes prælatum Ulysses Ajaci iudicio illorum, incogitantius inculcatum esse alicui fortè videatur, quum supra ignorantia omnia Neoptolemus mortuum tantum Ajacem narraverit. Unde hinc igitur rescivit causam hanc mortis illius? *Camerar.*

Ibid. — οἱ τὸν ἀθλιὸν] Videtur scribendum οἷτε τὸν ἀθλιὸν. *Cantab.*

Ver. 1455. Μήπω] Herculis nunc persona introducitur, qui rem explicet et fabulam concludat. Numine enim divino opus erat quo animus Philoctetis moveretur. Non autem accersenda Dei persona unquam, nisi "dignus vindice nodus" inciderit. *Camerar.*

Ver. 1468.

Ἐκ τῶν πόνων τᾶνδ' —————

Forfan, καὶ τᾶν —————

Ver. 1489. Ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς] Sic Editt. Hæc verò Suidas in εὐσέβεια lacera et luxata exhibet: Ἡ γὰρ εὐσέβεια ἐσυνθνήσκει βροτοῖς, καὶ ζῶσι, καὶ θάνασι, ἐκ ἀπόλλυται. Εὐσεβεῖν δὲ τὰ πρὸ θεῶν, ὡς τὰλλα δεύτερ' ἠγείται Ζεῦ. Scribe igitur: Οἷ γὰρ εὐσεβεία, &c. NON enim Pietas cum hominibus moritur. P. WESSELING Observat. l. i. c. 24. p. 96. Vel, servato articulo,

Οὐ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς.

DAWES Miscell. Crit. p. 243. Vid. Ajacem, ver. 1374.

Ver. 1496. Vulgata lætio fuit,

καίρος καὶ πλεῖς,

οἱ ἐπείγει, &c.

at ego, jussu *Heath*, delevi, *Aldinam* sequutus, periodi notam post πλεῖς, quia vox καίρος jungi debet cum ὅτι. *J. F.*

NOTÆ in OEDIPUM TYRANNUM.

Ad Titulum.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Sophocles (ut suprâ * adnotavimus) *Duos* Oedipos edidit: Priorem inscripsit *Oedipum Tyrannum*: posteriorem *Oedipum Coloneum*.

In hac nostra *Sophoclis* Editione, ante *Oedipum Coloneum* ponitur *Oedipus Tyrannus*: "quia" (ut in *Argumento* notatur) "prior erat, cùm tempore actionis, tùm serie rerum gestarum." Statimque, juxta ordinem historicum, sequitur *Antigone*. Idque feci diligenter (hortatu Patroni minime indocti de me bene merentis) ut posset Lector illarum trium tragicædiarum historiam uno complecti intuitu. *J. T.*

ΟΙΔΙΠΟΥΣ — ΤΥΡΑΝΝΟΣ] *Oedipus Tyrannus*: vel potius *Rex Oedipus*: Τύραννος [*Tyrannus*] enim in bonam dicebatur partem, ut notat *Eustathius* ad *Odyss. T.* ex hoc ipso Titulo. — *Gataker. Advers. Miscell. l. i. c. 1.*

Ad Fabulam ipsam.

Ver. 1. Τῆ παλαι] Pro τῆ παλαιῶ. (*Articulus adverbio additus, vim habet nominis adjectivi.* A. Scot. Gr. Grammat. p. 692.) Sic infrâ ver. 137. τῶν ἀπωτέρω, pro τῶν ἀπωτέρων. ver. 276. τὰ πρόθε pro τῆ προτέρω. *J. Burton.*

Ver. 2. Τίνας ποθ' ἔδρας] Citant *Etymologus v. Θῶκος. Suidas v. Θωλάστε.* *Plutarchus* in *Libello de Audiendis Poëtis*, p. 22. Edit. Ant. Steph. *J. B.*

Ver. 11. Στέξαντες] Quædam exemplaria habent σέξαντες: quin etiam apud *Triclinium*, itidemque apud alterum Scholiastem extat hæc lectio: verùm ego neutrum eorum ita scripsisse, ac supposititiam esse hanc lectionem persuasum habeo, quum exponant παθόντες et ὑπομείναντες. Sic certè *Hesychio* σέγει non solùm κρύπτει et συνέχει, sed et βάσαζει et ὑπομένει. Retineo igitur σέξαντες, ut sit, δείσαντες σέγειν, ἢ σέξαντες, perinde ac si diceretur δείσαντες πάσχειν (vel μὴ πάσχειν) ἢ παθόντες. At *Philoctet. 137.* σέγειν pro κρύπτειν. *H. St.*

Ver. 20. In *Schol.* pro *Οικαίας* scripsi, jussu *Canteri, Ὀγκαίας. J. T.* Ibid. Ὀγκαίας, ab Ὀγκαις, pago *Bœotix* propè *Thebas*. — Videatur *Scholiastes Pindari* ad *Olymp. Od. ii. ver. 48.* et ad *Lycophron. ver. 1225.* — *G. Canter. Nov. Lect. l. vi. c. 4. Miscell. Observ. Vol. II. p. 289.*

* In Notulâ ad *AJACEM*.

48 NOTÆ IN ŒDIPUM TYRANNUM.

Ver. 21. ἐπ' Ἴσμωνῦ τε μαντεία σποδῶ] Verte, fastidiasque ubi Is-
menus aras lambit. B. H.

Ver. 31. Ἴσμωνόν] An legendum ἰσόμενοι? Homerus *Odyss.* π. 187:
Οὐ τίς τοι θεός εἰμι. τί μ' ἀθανάτοισι εἴσκεις;

Lond. Edit.

Ver. 40. Οἰδίπυ κάρα] *Oedipi caput*, pro ipso *Oedippo*. Loquendi
modus Poëtis familiaris. Similiter *Aeneas* de *Ascanio*, *Æn.* iv. 354.
Capitisque injuria chari. J. B.

Ver. 42. Τῆ] Vox enclitica, quæ τινός valet. *Id.*

Ver. 48. προθυμίας] Subaudi ἔνεκα. *Id.*

Ver. 58. γνωτὰ κὲκ ἀγνωτὰ] Capiuntur pro γνωτὰ et ἀγνωτὰ, eli-
sione literæ σ Atticis usitatissimâ. *Id.*

Ver. 60. νοσῶντες] Atticum est absolutè dictum quasi pro νοσέντων.
Homer. Ἄμφω δ' ἐζομένο. *Camerar.*

Ver. 65. Ὠς' ἐχ] Sophocle explique ici adroitement le tems où
commence sa piece. C'est après le lever du Soleil. *Dacier.*

Ver. 67. Pro πλάναις legitur et λάνοις, quam lectionem agnoscit
Schol. Sed apud Scholiastem scriptum est perperam ἐλθὼν pro ἐλθόντα.
H. St.—At, in nostra Editione, hunc Errorem Schol. de quo hic
conqueritur cl. *Stephanus*, correxi. *J. T.*

Ver. 82. Ἄλλ' εἰκάσαι μὲν, ἠδύς' ἐ γὰρ ἄν, &c.] Lege, cum inter-
rogatione in fine,

Ἄλλ' εἰκάσαι μὲν ἠδύς' ἐ γὰρ ἄν κάρα
Πολυσεβοῖς ὧδ' εἶπε παγκάρπυ δάρνης;

Ex aliis conjice quidem hilarem esse; nam annon buc veniret caput redimitus?
Non licebat de prospero Creontis successu conjecturam facere è cōrona
lauri, quâ ejus caput ornabatur, quanquam id videretur *Œdippo*: eo
enim refero ista illius verba λαμπρὸ ὡς περ ὄμματι. Sollemnis namque
ornatus is erat omnium, qui ab Apollinis Delphici oraculo redibant,
ut notat Schol. ad locum. Castigat igitur *OEdipum* Sacerdos: *Ex*
aliis conjice, &c.—*Mox*, ver. 85. Ita videtur personis distinguen-
dum: *Ιερ.* Ἄναξ, &c.—*Οιδ.* Ἐμὸν κήδευμα, &c. Creontem ab
OEdippo ἀνακτα appellari non est pro *OEdipi* ingenio: quanquam non
ignoro extremo dramate ita nominatim, eum ab *OEdippo* compellari:
Ἰθ', ὧ' ἄναξ. Sed tunc Creonti blanditur *OEdipus*: At verò id
optimè convenit Jovis Sacerdoti, quemadmodum Chorus in sequenti-
bus *OEdippo* et Creonti inter se disceptantibus dicet: Παύσασθ', ἀνακ-
τες. *SAM. PETIT. Observ.* l. i. c. 10.

Ver. 85. Ἐμὸν κήδευμα] Simile est huic, ὧ φίλότης, ὁ ἄσπινος, ὁ
amicæ. *Camerar.*

Ver. 151. ὦ Διός] Jovis dulciloquam vocem, oraculum dicit, nam
Apollo interpres creditur mentis paternæ. Sic *Virgilius*:

Quæ Phæbo Pater omnipotens, mihi Phœbus Apollo
Prædixit. *Camerar.*

Ver.

NOTÆ IN ŒDIPUM TYRANNUM. 49

Ver. 154. Ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα, &c.] Ἐκτείνειν dicitur de ex-
peditatione; sic capio hunc locum. DORVILLE. in Charit. p. 448. ubi
vide exempla.

Ver. 163. Πρῶτά σε κεκλόμενος] Legitur et κεκλομένω. At pro
πρῶτα σε scribi etiam πρῶταν σε admonet Scholiastes. H. St.

Schol. 174. Pro τόπος παρὰ, lege Πόπος παρὰ. Lond. Edit. Πόπος
(ut inquit Scholiastes) apud Græcos, Deus erat. J. F.

Ver. 175. Ὡ πόποι] Distio Homero usitatissima: quem de industria
multis in locis exprimit Sophocles. J. B.

Ver. 177. Πρόπας] Syllaba πρὸ πλεονάζει. Sic apud Homerum Iliad.
β'. 193.

———— Νῆας τε προπάσας. J. B.

Ver. 203. ἔπερον] Scribitur et ἀπερον. H. St.

Ver. 263. "Nam etsi Dii non monerent neque cogerent, hanc rem
" vos ultro par erat exsequi." Camerar.

Ver. 289. Ἄν μὴ] Legendum potius crediderim ἄν μὴ — quam
scripturam pro ἄ ἄν habuimus supra. H. St.

Ver. 293. Τετρεσίαν] Duæ posteriores syllabæ coalescunt, aut iota
absorbetur, ut sit iambus in sede quartâ. Grammatici vocant συνίζητον.
Ita in Virgilio Æn. VI. 33. vox omnia est dissyllaba.

Quin protenus omnia

Perlegerent oculis.

Ita Sophocles Philoæ. 1327.

Καὶ τῶν παρ' ἡμῶν ἐντυχῶν Ἀσκληπιαδῶν.
et saepe. Lond. Ed.

Ver. 313. Εἰ καὶ μὴ κλύεις] "Si minus nuntii, quos ad te misimus,
" tibi exposuerunt." Camerar. Πρατulerim μὴ κλυεις. VALCKANÆ-
KIUS ad Eurip. Phœniss. p. 320, 321.

Ver. 355. Ὅσον] Est ὅσον μὴ, tantum vel modò non, quod et μονονεχὶ
dicunt: sicut ὅτι μὴ, præterquam, et ὅσον εἰδῆπω atque ὅσον ἐκ ἡδ' ἡ-
parum abest. Camerar.

Ver. 358. Ἄλιθες, retracto in primam accentu, ironicè. H. St.

Ver. 376. Ἡ καὶ] Scribitur et λέγειν: sed retinenda est nobis
lectio nostra λέξειν. H. St.

Ver. 383. Βλέψαι] Rectiùs βλέψαι. Scholiastes uterque legit. Can-
ter.

Ver. 384. Οὐ γάρ με μοῖρα πρὸς γέ σε πεσεῖν, ἐπεὶ — Homerus Il.
X. 13.

Οὐ γάρ με κτανέεις, ἐπεὶ ἔτοι μὀρσιμὸς εἶμι. Lond. Ed.

Ver. 388. — τύραννοι] Edit. Stephan. τυραννίς, Stobæus, Ser.
47. at à prima manu Τρίπ. Deinde emendatum erat τυραννί rectè:
quomodo nos, versu iubente, edidimus, ex Ald. Cant. &c. J. B.

Ver. 413. Οἰδίπυ. Οἰδίπυς, in vocativo, Οἰδίπε; nunquam Οἰδίπυ.
Lond. Edit.

Ver. 425. Ἀμφιπλήξ, complexa; ut tibi tanquam equo infideat, té-
que

que agitet. *Camerar.* Legendum igitur ἀμφιπλήξ, a πλήσσω, non a πλήσσα. *SALMAS.* in *Solinum.*

Ver. 426. Ἐλά] *Mæris Atticista in Dictionibus Atticis:* Ἐλάω, Ἄττικώς ἐλάσω, Ἐλληνικώς. Sic in *OEdip. Col.* ver. 373. βιβέν, pro βιβάσωι. ver. 398. κατασκιῶσι, pro κατασκιδάσσει. *J. B.*

Ver. 485. Ἵπὲρ ἀγρίαν ὕλαι, &c.] Ex conjectura vitiosa in edit. *London. A. B.* reponit *Glascoviensis Editor,* φοιτῶ γὰρ ἰπὸ καὶ ἀγρίαν ὕλαι. *Schol.* ὑπὸ cum aliis: αἰετὶ ἰπὲρ. cur non φοιτῶ γὰρ ὑπὲρ τ' ἀγρίαν ὕλαι, Ἄνά τ' ἀντρα καὶ πέτρας ἀπὸ ταῦροι. *DORVILLE.* in *Chariton.* p. 435.

Ver. 534. λέγει] *Alii λέγει.* *Edit. Lond. A. B.*

Ver. 540. Ἡ τοσόνδ' ἔχεις Τόλμης πρόσωπον. Pro τόλμης scribendum τολμῆς. Nam quemadmodum τιμῆς pro τιμήεις, sic τολμῆς pro τολμήεις contractum usurpatur. *Canter. Nov. Lect. VIII. 5.*

Ver. 551. Οἶσθ' ὡς ποιήσω; pro ποιήσεις, Atticè. Sic *Aristoph. Camerar.* Ποίησον magis Atticum esset: atque hanc scripturam in textum recipi postulat *Canterus, Nov. Lect. VIII. 5.* Confer *Aristophanis Equit.* 1155. *Pac.* 1061. Sic *Euripides Hec.* 224. Οἶσθ' ἐν ὁ δράστον. *J. B.*

Ver. 583. Μαθεῖν δικάϊω] *Æquum duco vicissim te interrogare exemplo tuo: ut sit κατὰ ταῦτα.* *Camerar.*

Ver. 587. Γῆς ἴσον νέμων, *paria possidens.* *Lond. Edit.*

Ver. 652. Δυοῖν] *Unius est syllabæ, in carminis dimensione.* *J. B.*

Ver. 675. Πάντων Θεῶν Θεὸν πρόμον ἄλιον] *Interpretantur, Deorum summum.* Et fanè *Sol summus Deorum aliquando dicitur.* In hymno, qui *Orpheo* adscribitur, ad *Solem,* vocatur αὐτοφύης et ἀθάνατε Ζεῦ: in *Senecæ Thyest.* 789. dicitur *Terrarum Superùmque parens:* in *Fabrett* et *Boissard.* Δὴ Ἡλίω μεγάλῳ Σαραπίδι. *Sol,* inquit *Spanhemius* ad *Aristoph.* *Nub.* 573. πάμμεγας à *Themistio* dicitur, et solo Θεῶ vel Δεσπότῃ nomine à *Gentilibus sæpe designabatur.*

In *Virgilio Æn.* XI. 785. *Apollo* audit, *summe Deum,* et *Pater omnipotens:* In *Statio Theb.* IV. 583. *Bacchus* — *Omnipotens Nisæe Pater.* *Ovidius Fast.* IV. 95. ait de *Venere,*

Illa Deos omnes, longum enumerare, creavit.

Sol autem summus *Deorum* vocatur, nempe, inferiorum, aut non distinguitur à summo *Deo,* qui erat πολυάνυμος, et vocabatur *Jupiter, Pan, Genius, Amor, Venus, &c.* *Lond. Edit.*

Ver. 730. Οὐκ ἐρῶ — non dicam *Apolline* ab ipso, sed ab, &c. *Lond. Edit.*

Ver. 732. Ἡξεί] *Malim ἔξει.* *Canter.*

Ver. 747. Ἵποσραφεῖς] *Legitur etiam ἰπὸ σραφεῖς: quæ lectio magis mihi placet: ut sit ἰπὸ ποίας μερίμνης σραφεῖς τὸτο λέγεις; H. St.*

Schol. 761. Εἰ τὰ πρὸ σραφῆς ταῦτα σημεῖα εἶπει. *Puto,* εἰ τὰ πρὸ φανέστατα σημεῖα εἶπει. *Lond. Ed.*

Ver.

NOTÆ IN ŒDIPUM TYRANNUM. 51

Ver. 771. Πέντ' ἵσταν] Seneque trompé par les mœurs de son tems, et méprisant la simplicité des tems heroïques, a crû qu'une si petite escorte ne convenoit pas à un roy : c'est pourquoi il a mieux aimé faire une impertinence que de suivre cette simplicité ; car il dit que Laius étoit parti avec une nombreuse suite, mais que presque tous les gardes s'étans égarés, il ne s'en trouva près de lui qu'un tres-petit nombre.

*Plures fefellit error ancipitis viæ,
Paucos fidelis curribus junxit labor.*

Voilà une belle invention ! de faire égarer les gardes dans un voyage de Thebes à Delphes, c'est à dire, dans un chemin aussi connu que celui de Paris à Versailles ; et presque aussi fréquenté. *Dacier.*

Schol. 772. Προσούδος] An προσόνηός? *Lond. Edit.*

Ver. 779. Ἐξικέτευσε] Secundâ syllabâ longâ, an rectè? *Lond. Ed.*

Ver. 780. Σφε] Duale ab ἔ, *sui.* Ponitur hic pro singulari ἔ, quod apud Poëtas non rarè usurpatur pro Relativo *αὐτόν.* *J. B.*

Ver. 782. ἀξίος γὰρ ὄδε γ' ἀνὴρ] Sic rectè nobiscum legunt *St. T. Cant. C.* Nam ὄδ' ἀνὴρ, quod habent *Edit. Stephan. Col. Ald. Turn.* sensui minus convenit : et ὄγ' ἀνὴρ, quod agnoscunt *Schol. et Flor.* in metrum manifestò peccat. *J. B.*

Ver. 797. Pro τῆς ἐμῆς, lege τῆς ἐμῆς: *Lond. Ed.*

Ibid. Σπυδῆς] τῆς ἀρετῆς. *Schol.* Malè, ut et *Dacier* observavit. *Lond. Ed.*

Ver. 829. Ἴσθη] Supple ποιήθη, vel quid simile. *J. B.*

Ver. 832. Τῷ ξένῳ Τέτῳ] Si propinquus ille fuit, quem occidi, Laii : id est (ut arbitror si ille Laius fuit. τῷδε γ' ἀνδρὶ, hoc homine : id est, me, demonstrativè. *Camerar.* Vide Scholiasten. *Johnson, peregrino mibi.* Malè. *Lond. Ed.*

Ver. 843. μήτε] Pro μήτε affertur et μὴ ἔσι ex quibusdam exemplaribus : quod idem cum μὴ ἔσι esse constat. Potest tamen ferri et μήτε, ut infinitivi ἰδεῖν et ἐμβατεύειν cum *χρῆ* repetito jungatur. *H. St.*

Ver. 849. σέλας] Fortè σέλας, ut de sole loquatur. *Ed. Lond. A. B.*

Ver. 859. Ταύτ' i. e. τὰ αὐτά. *J. B.* Alii ταυτ'. *Lond. Edit.*

Ver. 844. In Versione, dele *si.* *Lond. Edit.*

Ver. 862. Κατακτείναιεν] Legitur et κατακτείνεσθε, et quidem elegantius. *H. St.*

Ver. 866. εἰς ἡμᾶς ῥέπον] Legitur et εἰς ἐμέ : quod tamen improbat *Triclinius*, sed immeritò ; quis enim ignorat in *εἰ* posteriorem syllabam ob sequentem litteram *ρ* posse produci ? Utitur autem verbo ῥέπειν eodem ferè modo quo *Aristoph.* initio *Pluti* :

εἰς ἡμᾶς ῥέπον ^α *οἷκ*
producent ἡμᾶς ῥέπον
εἰς ἡμᾶς ῥέπον

Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμός εἰς ταῦτι ῥέπει,
 Ἄλλ' εἰς ἕτερόν τι μείζοι. *H. St.*

Ibid. ἡμᾶς elegantius quam ἐμέ. *Lond. Ed.* Quia, quum Reges loquuntur (ut hic Œdipus), sæpius plurali numero utuntur. *J. T.*

Ver. 876. Ὡς τ' ἔχει — Proinde ego vaticiniorum caussa neque huc neque illuc aspexero. Negat se, quasi proverbiali figurâ, vaticiniorum metu, vel quod levissimum sit, facturam. *Non, inquit, manum vertetum.* Sicut et in Ajace, τῆδέ σε ψόφου ἐκ ἀν' στραφείην. Alii interpretati sunt, *Neque huc, neque illuc respexero; neque his, neque illis credidero.* Mihi tamen illud placuit. *Camerar.*

Ver. 890. Μέγας ἐν τέτοις θεός,
 Οὐδέ γηράσκει] Fortasse auferenda est distinctio post θεός, nam ita sensus erit apertior. *J. B.*

Ver. 892. Ὅστις φυτεύει τυράννον] Forfan τυραννίδ'. *Lond. Edit.*

Schol. 892. (sive, p. 62. col. 1. l. 2.) καὶ ὠφελείμῳ χερῆται] Pro ὠφελείμῳ lege ὠφελίμῳ. *Lond. Ed.*

Ver. 933. Ἄγαν] Legitur (ut *Turn.* in marg.) et ἀναξ, quæ etiam lectio locum habere hic potest. *H. St.*

Ver. 968. Πρὸς τῆς τύχης] pro ὑπὸ τῆς τύχης. At πρὸ non videtur ferri posse, licet in *Turn.* Editione habeatur. *H. St.*

Ibid. Πρὸς (ut nos in textu) *Ald. Turn.* in marg. &c. *J. B.*

Ver. 983. Τί δῆτ' ἀν — σκοποῖτό τις — τὸς ἀνω κλάζοντας ὄρνις; — Ex Homero, ut opinor, Il. M. 237.

Τύνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερίγεσσι κελεύεις
 Πειθέσθαι τῶν ἔτι μετατρέπομαι, ἐδ' ἀλεγιζῶ,
 Εἴτ' ἐπὶ δέξι' ἴωσι πρὸς ἠῶ τ' ἠελίον τε,
 Εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγε, ποτὶ ζόφον ἠέρθεντα.
 Εἰς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμίνεσθαι περὶ πάτρης. *Lond. Ed.*

Ver. 985. Κλάζοντας ὄρνις] Clangentes aves. Ὅρνις, Atticâ contractione pro ὄρνιθας. *J. B.*

Ver. 1006. Μέγας ὀφθαλμὸς] Forfan μέγας γ' ὀφθαλμὸς. displicet ὀφθαλμὸς μέγας. Sed vide *Trachin.* 206. *Lond. Edit.*

Ibid. Μέγας ὀφθαλμὸς] Subauditur ἐσίν. *J. T.*

Ibid. οἱ πατὸς τάφος, sepulchrum patris. Τάφος hic ponitur pro τάφῳ. Pluralis pro singulari. *J. B.*

Ver. 1012. Ἡ δ' δεμιστόν] Est συνίζησιν, inquit *Triclinius.* Et tamen, si συνίζησιν admittas, ruit versus. Sed forsan *Triclinius* legebat δεμιστόν, non δεμιστό. *Lond. Edit.*

Ver. 1017. Εὐτυχῶς] Nam feliciter cecidit quod illinc abfui: adeptus enim Thebanum regnum fortunato exilio sum usus. *Camerar.*

Ver. 1025. εἴ προξαιμί τι] *Johnson* malè, ut tibi aliquid bene facerem. Verte potius; ut à te aliquid beneficii consequerer. *J. B.*

Ver:

NOTÆ IN ŒDIPUM TYRANNUM. 53

Ver. 1027. Καρῶς εἰ δὴ·ος] Elegans constructio. Vide Vigerum, cap. 3. §. 4. *J. B.*

Ver. 1038. Μῆδενι] Scribitur et μή τινα. *Camerar.*

Schol. 1056. Οἰδίπῳ] puto Οἰδίπῳ. *Lond. Edit.*

Ver. 1065. Οὐ πικρῶς] Scribitur etiam οὐ πικρῶς, et quidem rectius, ut opinor. *H. St.*

Ver. 1081. Θ ρῆς] Oedipe doute encore de sa naissance, et il a quelque raison d'en douter : car il pouvoit fort bien avoir été exposé sans être le fils de Laius, n'y ayant alors rien de plus ordinaire que ces aventures d'enfans exposez. *Dacier.*

Ver. 1090. Ἰ, ι, ι.] Jocaste voyant que tout ce qu'on peut dire à Oedipe ne fait qu'irriter sa curiosité, va se donner la mort comme elle la resolu, et ne dit à Oedipe que ce peu de paroles qui sont les seules qu'elle pouvoit lui dire dans cet état. Sophocle connoit admirablement ce qu'il faut faire, et personne ne fait mieux garder toutes les bienfiances ; Il y en a une ici qu'on ne sauroit assez admirer. Il falloit que Jocaste assistât à la reconnoissance d' Oedipe, cette reconnoissance ne pouvoit se faire sans elle, mais il ne falloit pas qu'elle attendît qu'il se fût reconnu, car après s'être reconnus tous deux, ils ne pouvoient et ne devoient plus se trouver ensemble : voilà pourquoi Jocaste qui le reconnoit la premiere, le quitte en même tems, avant qu'il se soit reconnu. On admirera d'avantage cette sagesse de Sophocle, si l'on prend la peine de voir le mechant effet que produit le dialogue de Jocaste et d'Oedipe, dans la Piece de Seneque. Il est impossible de le lire sans en être choqué. M. Corneille n'est pas tombé dans ce défaut de Seneque, mais il n'a pas non plus imité l'adresse du Poëte Grec, car Jocaste n'assiste pas à la reconnoissance d'Oedipe, et elle quitte le théâtre avant que de l'avoir reconnu, ce qui fait perdre une fort grande beauté à sa piece. *Dacier.*

Ver. 1093. Legitur Ἀἰξασα. Sed recte Αἰξασα. *H. St.*

Ver. 1101. Τῆς γὰρ πέρυκα, &c. Eleganter. *Lond. Edit.*

Ver. 1104. Ὡστε μὴ κμαθεῖν. Affertur et alia lectio, ὡς τὲ μ' ἐκμαθεῖν. Sed nostra potior videtur. Expungenda est autem, quæ ante ἐστὶ, habetur, interpunctio. *H. St.* Ideoque illam delevi. *J. T.*

Ver. 1125. Σε πρὸς] *Ut te domum reverso, ipse aliquid lucraret.* Vide *Trachin.* 193.

Ver. 1128. Αἴσι πλεῖστα συμπαίξει.

Fragmentum Anacreontis :

ὦ ναξ, ὦ δαμάλης Ἔρω,

ὦ, Νυμοῖσι κυανέπιδες

Πορφυρέν τ' Ἀερρόδιτη

Συμπαίξεισι ————— *Lond. Edit.*

Ver. 1130. Πρόσθει] Legitur et Πρόσθειν : quam lectionem sequendo (ut certe Scholiastes eam secutus esse videtur) non fuerit ponenda hypothesis ante σαθμᾶσθα. *H. St.*

54 NOTÆ IN ŒDIPUM TYRANNUM.

Ver. 1135. Προῦχοις] Crediderim interpungendum potius esse post τὰχ' ἀνπε, quam post προῦχοις. *H. St.*

Ver. 1156. Τρεῖς] *Menses tres.* Video et sic exponi, tria tempora, ver, ætatem, autumnum. *Camerar.* Vide etiam *Dacierium.* *Lond. Ed.*

Ver. 1178. Interrogationis notam post τοῦνδικον retinere nolui. *H. St.*

Ver. 1186. Ἐρήσομαι] Sic rectè (ut nos in textu) *Ald. Turn. &c.* nam *Edit. Steph. Cant. &c.* εἰρήσομαι habent, claudicante metro. *J. B.*

Ver. 1189. Οἶμο.—Pro λέγειν quidam *Codd.* λέγων, quod certe conveniet cum sequente ἀκούων. “Hei mihi, inter exponendum tibi hanc rem, ad eam tandem partem prope accedo quæ periculosa est.” Ad quæ *Oedipus*, “Ego itidem te audiens, sum proiniquus periculo.” Sed quid si λέγειν retineamus, itidemque ἀκούειν scribamus? ut sit δεινὸν λέγειν, eo quod grave dictu sit, itidemque δεινὸν ἀκούειν, quod grave sit auditu: hoc sensu, “Si tibi jam eo deveniendum est ut dicas quod est δεινὸν λέγειν, et ego vicissim eò devenire cogor ut audiam quod est δεινὸν ἀκούειν.” Vel, “Si tibi instat tempus dicendi, et mihi audiendi.” *H. St.* Cum dudum antea correxeram, καὶ γὰρ ἀκούων, postea sic planissimè scriptum inveni bis apud *Plutarchum* in libro *De Curiositate*, p. 552. et *advers. Epicur.* p. 1093. Vid. et *Trachin.* ver. 65, 66 189. 409. *VALKANÆRIUS* in *Phaniff.* p. 140, 141.

Ver. 1210. Ὡ γυνεαὶ] *Alii.* Ὡ γυνεαὶ. *Lond. Edit. A. B.*

Ver. 1244. Ἀεπνευσχ] Le Chœur doit toujours s'intéresser aux malheurs des principaux personnages, et par conséquent les principaux personnages ne doivent pas être vicieux; car si cela étoit, le Chœur ne pourroit s'intéresser pour eux, sans s'intéresser pour le crime. Il faut qu'ils soient d'une vertu commune, et qu'ils ne péchent que par infirmité, vaincus par des passions dont ils n'auront pas été les maîtres. Si l'on introduit des caractères vicieux, ce ne doit être que dans les seconds personnages. *Dacier.*

Ver. 1254. Ἀε γ] Legitur et αὶ φανῶσ' sine αὶ, quæ particula huic loco aptissima esset, sed ejus prior litera duram hinc ellipsin pati videtur. *H. St.*

Ver. 1262. Καὶ] Si legatur καὶν sine accentu, jungetur cum dativo ἐμοὶ, ut sit pro καὶ ἐν ἐμοί. *H. St.*

Ver. 1278. Φοιτᾶ] An φοίτα? *Lond. Ed.*

Ver. 1292. Περὶνας] L'ancien habit des femmes Grecques étoit l'habit Dorique ou Carien, qui s'attachoit avec des agraffes; mais le mauvais usage qu'elles firent de ces agraffes en quelque rencontre obligea les Grecs à leur faire prendre l'habit Ionien. On peut voir sur cela *Herodote* liv. 5. *Dacier.*

Ver. 1297. Ὁ ψείσθ'] forsan Ἀψείσθ' — *Lond. Edit.*

Ver. 1302. — αἵματος ἐτέγγετο] Forsan, αἵματις τ'. — *Lond. Edit.*

1303. Δυεῖ] Atticum pro δυοῖν: *J. B.*

Ver. 1331. Φεῖ] Il étoit très-difficile, et très-hazardeux de faire paroître

roître Oedipe en l'état où il se trouve ; mais Sophocle le fait avec un très grand succès, et il ne lui met dans la bouche que de paroles très-convenables, et très-touchantes. Il a choisi précisément tout ce qu'il devoit dire, et on l'a fait mal parler, quand on l'a fait parler autrement. On n'a qu'à voir tout ce qu'il dit dans Senèque. Il n'y a rien de plus utile que ces sortes de comparaisons. *Dacier.*

Ver. 1332. πᾶ μοι φθογγὰ Διαπέταται ; *Quo dispergitur ? Lond. Edit.*

Ver. 1342. τούτοις] *Alii τόσουςδε. Ed. Lond. A. B.*

Ver. 1367. *Lege,*

*Ολοῖθ' ὅστις ἦν ὃς ἀπ' ἀγρίας πέδας
 Νομάδος ἐπιποδίας
 Μ' ἔλυσεν, ἀπὸ τε φόβου
 *Ἐρρύτο κἀνέσωσεν.

Sic locus longe plenior quam in editis, legitur in optimo sane codice regio, quem Parisiis missum celeberrimus Hemsterhusius adhibuit ad hunc locum. *VALKANÆRIUS in Phœniss. p. 127.*

Ver. 1416. ὃ γάμοι] Longin a mis dans tout son jour la beauté de ces vers dans le xix. chapitre de son Traité du Sublime. *Dacier.*

Ver. 1437. Ἄλλ' εἰ τὰ — *Adstantes alloquitur. Lond. Edit.*

Ver. 1439. Αἰδέϊσθ' ἀνακτος Ἥλιου, &c.] *Dacier, Reveremini lucem solis, qui ostendit, &c. Malè. Lond. Edit.*

Ver. 1440. Τὸ] *Observa τὸ pro ὃ. Articulo Præpositivo pro Subjunctivo posito. J. B.*

Ver. 1441. ὄμβρος ἱερὸς] *Les eaux lustrales. En effet dans les aspersions, ces eaux tombent comme un pluye sur ceux qui assistent au sacrifice ; cela est beau, et n'avoit point été expliqué. Dacierius ὄμβρον ἱερὸν interpretatur lustrales aquas. Acutè : sed, ut ait Seneca, nihil acutius est aristâ. Innumera sunt quæ Græci ἱερὰ vocant. Omnes fontes sunt ἱεροὶ, et plerique montes. Homerus areas, farinam, custodes, diem, et tenebras sacros vocavit, Il. E. 499. ἱερὰς κατ' ἀλαδᾶς. Λ. 630. ἀλφίτη ἱερῆ ἀκτὴν. K. 56. et Ω. 681. φυλάκων ἱερὸν τέλοιο. Θ. 66. ἱερὸν ἡμαρ. A. 194. κνέφας ἱερὸν. Lond. Edit.*

Ver. 1451. Ἴσθ' ἀν] *Particula ἀν hîc loci abundat. Vide Vigerum de Græcæ Dictionis Idiotismis, cap. 8. §. 3. J. B.*

Ver. 1464. Ἄλλ' ἕα] *Oedipe croit diminuer quelque chose de l'atrocité de ses crimes, et faire quelque sorte de réparation à ses parens, en satisfaisant même après leur mort, à ce qu'ils avoient ordonné de lui dès sa naissance. Cela me paroît très-naturel et très-passionné. Lond. Edit.*

Ver. 1501. Οἶον] *Legitur et οἶφ. Sed dicitur βιῶναι βιδόν, non βιᾶ, quod sciam. H. St.*

Ver. 1508. *Pro vulgata lectione σφῶν δ' ὄμῃ, reposui, ex Aldina, σφῶν δ' ὄμῃ. J. T.*

Ver.

56 NOTÆ IN ŒDIPUM TYRANNUM.

Ver. 1518. μή σοι παρίδης] Puto περιίδης. Et sic emendâsse video R. Dawes, *Misc. Crit.* p. 268. *Lond. Edit.*

Ver. 1524. Σωῖν] Monosyllabicè mensuratur. *J. B.*

Ver. 1526. Οὐ καιρὸς] *Mais en l'état où vous êtes, priez seulement les Dieux qu'ils ne me laissent pas toujours vivre. Ce passage, qui est très-beau, étoit corrompu dans le texte : car ces paroles, οὐ καιρὸς ἀεὶ ζῆν, ne sont pas intelligibles, au moins pour moy, et ne sont aucun sens raisonnable. J'ay corrigé οὐ καιρὸν ἀεὶ ζῆν. Priez seulement pour moy que je ne vive pas toujours. Oedipe se trouve si malheureux, qu'il craint que le Dieux ne le laissent toujours vivre, comme il a déjà dit, Je say pourtant fort bien que ni maladie, ni aucun autre accident ne peut avoir la force de trancher mes jours. Il regarde donc la mort comme la plus grande et la seule grace que les Dieux puissent lui faire, et il ordonne à ses filles de la leur demander pour lui. Cela est fort touchant. Les Traducteurs Latins se tirent d'affaires comme ils peuvent en mettent un mot Latin pour un mot Grec, sans se mettre autrement en peine du sens. *Dacier.**

Ver. 1528. Ἄλλ' ἴ' ἐξήκεις δακρύων; *Satis est: nam quò te lacus abripit?* *Edit. Lond. A. B.*

Ver. 1531. ἔν] Potius ὄν. *Edit. Lond. A. B.* Hoc vidit etiam Johnsonus in *Versione suâ. J. T.*

Ver. 1545. καὶ τύχαις] Videtur scribendum ταῖς τύχαις. Nam quid ζήλω velit, etiam sum incertus. *Canter.*

NOTÆ in OEDIPUM COLONEUM.

HAEC fabula magnoperè in laude et admiratione est, quam senex edidit Sophocles, gratificans et patriæ et curiæ, seu populo suo; nam fuisse traditur Κολωνόθεν.—Hujus fabulæ maximè admirantur dispositionem Græci, et stupendam videri volunt. *Camerar.*

Ver. 7. ξυνῶν] Legitur et παρών (ut *Turn.* in marg.) Sed nostram hanc lectionem illi præfero, ut quemadmodum dicitur aliquis συνείναι γῆρας, eadem formâ quâ συνείναι πενία pro συζῆν πενία, ita vicissim dicatur γῆρας συνείναι τινί. Nam χρόνος μακρὸς est γῆρας. *H. St.*

Ver. 9. Ἄλλ' — Sunt qui Εἰ τινὶ βλέπεις interpunctionibus includunt. *H. St.*

Ver. 10. Schol. θύρας δ' ἐπίθεσθε, βεβήλοισι. Sic etiam in Justin. Martyre, λόγ' πρὸς Ἑλληνας. p. 18. Edit. Rob. Steph. Exstat in Fragmentis Orpheo adscriptis, ubi Edit.

———— θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοισι. *Lond. Edit.*

Ver. 16. Pro vulgata lectione ὡς ἀπεικάζσαι, recepinus in textum, ex *Aldina* probante *Heath*, ὡς σάφ' εἰκάζσαι. *J. T.*

Ver. 23. ὅποι καθέσταμεν] Cod. Vat. ὅπου. *D'ORVILLE* in *Chariton*. p. 119.

Ver. 35. τῶν ἀδελῶμεν] Scribitur (ut in *Turn.*) ἀδελῶμεν. Sed perperam, meo judicio. Ut autem ἀδελῶμεν exponit Scholiastes ἀγνοῦμεν, sic ἀδελίαν *Hesychius* ἀγνοίαν. *H. St.*

Ver. 44. Τὸνδ' ἰκέτην] Lege τὸν ἰκέτην, postulante versu. *Lond. Edit.*

Ver. 51. πρόστρέπω] Scribitur et πρόστρεπω. *Ald. Turn.* Sed retinenda nostra lectio. In *Ajac.* 842. προτρέπω, ubi *Ed. Turn.* habet in margine προστρέπω, quam lectionem in contextum receptam fuisse mallet. Sic πρόστρεπος et προστρεπή, necnon προστρόπαιος cum præpositione πρὸς dicuntur, et quidem ab hoc ipso poeta. Habes in *Oedip.* Tyr. 41.

Ἰκετεύομέν σε πάντες οἶδε πρόστρεποι, —

Et in *Philoct.* 770.

Καὶ ὄντα σαυτὲ πρόστρεπον —

Quibus tamèn in locis observandus est aliquantum diversus hujus vocabuli

58 NOTÆ IN ŒDIPUM COLONEUM.

cabuli usus ; nam, in posteriore, *πρόστροπον* est planè idem quod *ικέτην*, *supplicem* : at, in priore, est adjunctum ad illud *ικέται*, (*εσμέν' ικέται σὺ πρόστροποι*) et exprimit gestum supplicum, qui videlicet genibus eorum, quibus supplicant, advolvuntur. *H. St.*

Ver. 66. *Καὶ κάρτα*] Post *κάρτα* lubenter distinxerim, ut fit, *καὶ κάρτα* (pro quo in prosâ *καὶ μάλα*) subaudito ex præcedente versu *ναίεσι τινές* : deinde sequatur *ἐπάνυμοί γε*, reddaturque *γε* et *quidem*. *H. St.*

Ver. 75. *Οἷσθ'*] Forfan 'Ισθ', quomodo Winsemium legisse suspicetur quispiam, ex interpretatione ejus conjiciens. *J. B.*

Ver. 100. *Πρώταισιν ὑμῶν*] Vitiosi sunt omnes impressi. Respice constructionem, et videbis omnino rescribendum esse *ὑμῖν* ex *Suida* v. *Νηφάλιος θυσία*. Quam lectionem certè amplexi sunt in versionibus suis Winsemius et Lalamentius. *J. B.* Ideoque, monitu ejusdem viri doctissimi, *ὑμῖν* in textum recepi. *J. T.*

Ver. 144. *Δῆλον*] Ita *Canter.* et cl. *Burton* in textu : sed *Schol.* vetus et *Ald.* habent *δηλᾶ*, ut in hâc nostra editione. Quam lectionem firmanant etiam Versiones omnium, quos vidî, Interpretum. *J. T.*

Ver. 149. *ὡς*] "Vocabulum *ὡς* Versus respuit, nec incommodè potest abesse, inquit *G. Canter.*" Propter librorum consensum delere non ausus sum. *J. B.* Particulam *ὡς* hinc exulare jubet, sed planè contra Græci sermonis indolem, quæ eam abesse nequaquam patitur. *B. H.*

Ver. 161, 162. *Λόγον εἰ τιν' ἔχεις*

πρὸς ἐμὴν λέσχαν, ἀβάτων ἀποβάς]

Juxta cl. *Heath*, interpunxi post *ἔχεις*, et τὸ comma post *λέσχαν* delvi : *βάς* enim, (ut ipse *Heath* rectè notat) quod in *ἀποβάς* continetur, ad præcedentia, *πρὸς ἐμὴν λέσχαν*, transferri debet. *J. T.*

Ver. 177. *Προσέβιαζε*] Est qui mavult *προβίαζε*. *Lond. Edit.*

Ver. 192. *Ἦσθῶ, Ἄν sedere debeo?*] Est primus passivus verbi *ἔω* colloco formâ subjunctivâ positus. *Scholias* videtur legisse *Ἦσθῶ*, personâ tertiâ verbi *ἦμαι* sedes formâ imperativâ positum, et Choro, non OEdipo, tribuisse, sed perperâm, ut opinor. *B. H.*

Ver. 194. *Βραχὺς ὀκλάσας*] Legendum *βραχὺ σ' ὀκλάσας*, paulisper te inflectens. *ὀκλάσας* autem propriè jumentorum est in crura incumbendum. *Camerar.*

Ibid. *βραχὺ σ' ὀκλάσας*] Si, cum *Scholias*te, v. 192. legissemus *ἔω*, *sedere*, formâ imperativâ, et Choro, non OEdipo tribuissemus, nullam habere potuit locum hæc *Camerarii* emendatio, quam tamen postulare videntur et sententia et constructionis ratio. *B. H.*

Ver. 195. *ἐμὸν*] "Meum est tuum gressum moderari, téque componere accumbentem. Tuum igitur committe senile corpus dextræ amanti." Habent hæc multum gestuum. *Camerar.*

Ver. 205. Hæc sunt plena affectibus, *ἐμπαθίσατα*. Nam Chorus gestit cognoscere advenam : ille [OEdipus] abhorret commemorationem miseræ suæ : Crebræ negationes perturbati animi sunt indices. *Camerar.*

Ver,

Ver. 216. μένεις] Legitur et βάνεις, [ut *Turn.* in marg.] quod, si metri mensura admittat, malim. *H. St.*

Ver. 247. ἐ καλοῖς] Interpres in Edit. Lond. *A. B.* An. Dom. 1722. non cæcis, tanquam legisset ἐκ ἀλαοῖς: quod tamen subabsurdum est; qui enim alium intuetur, cæcus esse non potest. Nuperus *Lond. Edit.*

Ibid. ἐ κάλοισ] Sallierius reponi jubet ἐκ ἀλαοῖς. Et si nupero Editori Londinensi hæc lectio subabsurda videatur, tamen supervacanea ista non rarò a Poëtis, interdum etiam in oratione soluta majoris ἐνεργείας et ἐμρασείας gratiâ, addita reperiuntur. Hoc certè in loco hæc idem sonant ac si dixisset Antigone, “ Oculos meos, non sic ut “ paterni, cæcos, in Oculos vestros obvertens.” *B. H.*

Ver. 265. τὸν καλέμενον ξένον] *Aldus* et *Suidas* v. Δόξο, legunt καλέμενον, malis afflictum, probante etiam *Is. Casaubono* in *Lectio. Theocrit.* cap. 3. *J. B.*

Ibid. Otiosum prorsus est epitheton istud καλέμενον. Rescribendum puto τὸν γ' ἀλωμενον ξένον. *B. H.*

Ver. 267. Κάμοί γε πῆ] Ita video exponi: Hæc fama ubi igitur in me comprobatur? Sed tunc πῆ fuerit. Video et retentâ scripturâ ironicè dictum hoc accipi posse: ut sit, “ Scilicet et in me ista confirmantur.” *Camerar.*

Ver. 317. ἡμῶν ἄσπον] In edd. *Steph. Turn. Canter.* legitur ἄσπον ἡμῶν, contra metri rationem. Nos, versûs causâ, transpositis vocibus, ἡμῶν ἄσπον rescripsimus: ut habent *Ald. &c. J. B.* Ibid. ἡμῶν ἄσπον: cum genitivo enim construitur ἄσπον. *B. H.*

Ver. 334. δύσμοιρ' ὄραν] In aliis (ut *Turn.* in marg.) δύσμορ' ἔσραρᾶν. Sed molliorem versum efficit altera lectio. *H. St.*

Ver. 346. λόγοις] Legitur et λίγων, quod melius cum αὐτάγγελος convenire videtur. Alioqui dativus λόγοις dicitur respicere præcedentem dativum πόθοισι. *H. St.*

Ver. 348. Οἱ δ' αὐθόμαιμοι] Αὐθόμαιμοι Edit. *Stephan.* Αὐθ' ὄμαιμοι, *Turn.* Lectionem nostram tuentur *Ald. Col. Franc. Cant. J. B.*

Ibid. αὐθόμαιμοι, ποῖ] Tollenda videtur interpunctio ante ποῖ: habent tamen omnes editiones. *J. B.*

357. τὰ ἴμα διστήνη κακὰ] Pro τὰ ἐμῆ διστήνη κακὰ. Pro Substantivis enim Genitivi Casus ponere solent Græci Adjectiva Possessiva. *J. B.*

Ver. 393. Ὡς αὐτίκ' — Confusiuscula est structura: sed τιμή interdum pœnam significat. Dicit igitur: “ Polynices cum exercitu a fore nuntiatur, qui Argivos in cœlum tollat, nisi Thebas receperit, “ videlicet quum illæ se dediderint: nam si expugnandæ sint, id futurum cum immortalī gloriâ Argivorum, quos jam victores spe præcepissent.” Ut talis ordo fervetur, ὡς Ἄργος ἢ πρὸς ἑρανὸν βίβαν, ἢ Θήβας καθέξων. Fortasse rectum et generaliter intelligi hoc modo: “ Qui vel afficiat detrimentis, vel extollat victoriâ seu Argivos seu Thebanos. *Camerar.*

60 NOTÆ IN ŒDIPUM COLONEUM.

Ibid. Schol. ἰψόσα. f. ἰψώσαι.

Ver. 401. ἰοίοισι τέτοι.] Hic locus interpretes turbavit. Nam quomodo nunc quærit quale oraculum editum sit, quum suprâ tenere se declaravit, quippe qui salutarem adventum suum Deorum voluntate esse dixerit Atheniensibus? Volunt igitur duplex accipiendum oraculum: unum, fore victores Oedipi susceptores eorum qui repulissent: alterum peculiariter datum Thebanis, quod juberet juxta Thebanum solum humari Oedipum. Hæc aliis confingi videntur: nam nullius poëtæ aut fide digni scriptoris testimonio confirmari. Sed ipse profectò poëta hoc loco tali quippiam innuit: idque nos intelligere, ut opinor, fatis est. *Camerar.*

Ver. 403. Θανόντ — Hic versus legitur et ita, φανόντ' ἔτεσθαι καὶ κατ' εὐνοίας χάρι. Pro εὐνοίας, quædam Exemplaria habuisse εὐσοίας testatur Schol. *H. St.*

Ver. 427. ἐφ' ἡμῶν] Legitur et ἐφ' ἡμῶν. Sed Schol. agnoscit ἡμῶν. *H. St.*

Ver. 445. κατήνυσεν] Legitur et κατήνεσεν, quod et ipsum convenire huic loco potest. *H. St.*

Ver. 453. Τοτηνίκ'] In aliis τόθ' ἡνίκ', quod magis est usitatum. *H. St.*

Ver. 455. Οἱ τῷ πατρὸς] Videtur scribendum Ἐκ τῷ πατρὸς. *Canter.*

Ver. 468. πεμπόντων] Nota Atticam terminationem — ὄντων pro — ἔτασαν. *J. B.*

Ver. 471. Σὺν ταῖσι] Videtur scribendum Σὺν ταῖσδε. *Canter.*

Ver. 480. κατέσειπας, *calcasti*. κατέσειπας aliqui maluerunt, ut intelligatur supplicis ornatu advenisse. Nam σέφειν coronare est. Præferabant autem supplices ramos. Sed prius simplicius videtur. *Camerar.*

Ver. 488. νεαρᾶς οἰσπόκω] Legitur et νεοτόκω, (ut *Turn.* in marg.) quæ lectio non minus commoda videtur quam altera: quia ut νεοτόκω post νεαρᾶς, sic οἰσπόκω post οἶος aliquid perissologię habet. Sed et pro λαβῶν legitur βαλῶ, *H. St.* Hic de duabus malis lectionibus, οἰσπόκω et νεοτόκω unam facio bonam, legendo νεοτόκω. *Canter.* Fortè νεογενῆς εὐπόκω. *VALKANÆRIUS ad Eurip. Phœniss. 361.*

Ver. 503. ἀφέρπειν ἀσφοφος, *nunquam te convertens.*

Virgilius *Ecl. VIII. 101.*

*Fer cineres, Amarylli, foras: rivoque fluenti,
Trânsque caput jace: ne respexeris.*

Ovidius *Fast. V. 439.*

Hoc novies dicit, nec respicit, &c. Ubi vide Neapol. Lond. Ed.

Ver. 512. ἐκτίνεσαν] Puto ἐκτίνεσαν. *Canter. Nov. Lect. V. 25.*

Ver. 517. χρῆ' εἰ μ' ἐσσευρέιν. Malim χρῆ' εἶσι, ne συ. αλοιφὴν nimis duram admittamus. *Canter.*

Ver. 520. χοροῦμ' ᾶ.] Verbum Optativum cum particula ᾶν sæpe Futuri Indicativi sensum habet. *J. B.*

Ver.

NOTÆ IN ŒDIPUM COLONEUM. 61

- Ver. 523. Δεινὸν μὲν τὸ πάλαι, &c.
Haud ignara mali miseris succurrere disco. Virgil.
- Ver. 594. Ἐξοῖδ' ἀνὴρ ὢν —
Homo sum, humani nihil a me alienum puto. Teren.
- Ver. 644. Καλῶς τε πρὸς σέ —
 Forte Καλῶς τὰ πρὸς σέ — *res tuas.* Ed. Lond. *A. B.*
- Ver. 647. ἐκ σμικρῆ λόγῃ] Legitur etiam ἐκ μακρῆ χιόνος. *H. St.*
- Ver. 687. Οὐκ οἶσθ' ἀπειλάς;
 Edit. Lond. *A. B.* sine interrogatione.
- Ver. 732. μεγίστα] Videtur scribendum μέγιστα. *Canter.*
- Ver. 733. Παιδοτρόφος] Ferunt victori in Panathenæis premium datum oleum moriæ: ideoque παιδοτρόφον dictum crediderim; nam et pueris erat in his certaminibus locus. *Camerar.*
- Ver. 747. Πρώταισι ταῖςδ' ἐκτίσας — Videtur scribendum ταῖςδε κτίσας. *Canter.*
- Ver. 752. Schol. προσιόντα — — μετὰ χαρῶς] Puto legendum μετὰ χειρῶ, *cum copiis, cum comitibus.* Vide Schol. ad ver. 1099. *Lond. Ed.*
- Ver. 759. γέρον κυρῶ] In Schol. γέρω γγῶ. *Lond. Edit.*
- Ver. 764. Ὅν μήτ' ὀκνεῖ ε] Ita ob versum *Edit. Ald. Col. Franc. Flor. et Scholiographi* autoritate. Μὴ ποτ' in cæteris. *J. B.*
- Ver. 792. ἢ σ' οἶκοι πλέον Δίκη σέβουτ' ἄν. Lege οἶκοι ΠΟΛΙΝ. Οἶκοι πόλις est patria Oedipi, Thebæ. Passim apud Dionem οἱ οἶκοι Ῥωμαῖοι, vel ἰ ἐν οἴκῳ. *Jf. Casaub. ad Sueton. Vitell. c. 2.*
- Ver. 796. Ex Didymi sententiâ docent legendum πείρα, non πειρᾶ, ut sit, fraude et circumventionem. Sed non est cur scripturam mutare velimus. *Camerar.*
- Ver. 820. ἀνατος] Ed. Turn. ἀναίτος, quam lectionem ego omnino repudiandam censeo, ut mendosam. At ἀνατος non apud Scholiasten solum, verum etiam apud Hesychium habetur: itidemque supra in *Antig.* ver. 492. *H. St.*
- Ver. 824. χθονὸς λαχεῖν τὸσῦτον, &c. Malim τὸσῦτό γ' ἐνθανεῖν μόνον. *Valkenærius* ad Eurip. Phœniss. p. 491.
- Ver. 831. ἀλλ' ἴθι οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων] Sed (*scio enim me hæc tibi persuadere non posse*) *abi.*
 Ἄλλ' (οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων) ἴθι. *Lond. Edit.*
- Ver. 833. εἰ] Legitur etiam ἢ τερποίμεθα: sed melior nostra lectio; nam durè jungeretur κακῶς cum τερποίμεθα. *H. St.*
- Ver. 847. Testor vos, &c.
Johnson videtur legisse,
 Μαρτύρομαι τῶςδ', εἰ σέ, πρὸς γε τὸς φίλους
 Οἱ ἀνταμείβῃ ῥήματ'. ἢν σ' ἔλω ποτέ — *Lond. Edit.*
- Ver. 916. τῆςδε γῆς ἀρᾶς] Impedita oratio. Forfan τῆςδε τῆς ἀρᾶς. *Lond. Edit.*
- Ver. 935. Ζεὺς] Versus hic imperfectus est, ut facile patebit, si con-

62 NOTÆ IN ÆDIPUM COLONEUM.

feras cum septimo præcedentis strophes, cui respondere debet. Ita continuandus videtur: Ζεὺς ταῦτ' ἄν εἰδεῖν, σὺ δ' ἐκ οἴδας, γέρον. Vel Ζεὺς ταῦτ' ἄν εἰδεῖν, σὺ δ' ἐδὲν, ὦ γέρον. *J. B.*

Ver. 948. Τέκνων — Ξυνώριδα. Euripid. *Androm.* 275.

Τῆς Μαίας τε καὶ Διὸς γόνος
Τρίπυλον ἄρμα δαιμόνων
Ἄγων.

*Maiæ et Jovis filius
Trijugum currum Dearum ducens.*

Quò Mercurius tres deas, Junonem, Venerem, et Minervam ad Parin ducens describitur. *P. Wesseling. Obs. l. i. c. 27.*

Ver. 952. Οὐκὲν] Non dubium est quin scribendum sit ἐκὲν, pro ἐκ, cujus particulæ frequens est in Sophocle iste usus cum futuro. Sed et ἐκ ἄν cum optativo eundem usum habet, ἐκ ἄν φρασσεῖας. Sic et ἐκὲν ἄν εἰποις. *H. St.*

Ver. 955. Σπεύδειν ἀπὸ ρυτῆρος] Hefychius: ρυτῆρες, ἡνίας, ἰμδί-
τες τῶν ἵππων. Plutarchus in Dione: Οὗτοι διελάσαντες τὴν ὁδὸν ἵπ-
ποις ἀπὸ ρυτῆρος ἦκον εἰς Λεοντίνες, *Hi, via effusis habenis percursa, in
Leontinos pervenerunt.* Haud bene vertitur, *tanquam a carceribus, et
jure merito Triclinius notat veterem Scholiasten. J. Wesseling. Obs. l.
i. c. 30. p. 131.*

Ver. 961. ἔ μεθῆκ' ἄν] Legitur etiam ἐκ ἀφῆκ' ἄν, eodem sensu. *H. St.*

Ver. 971. περίσασαι] In Schol. et in Camerar. *παρίσασαι. L. Ed.*

Ver. 997. Οὐδέεις — Civitatem dixerat: nunc ipsos ait, id est, cives, ad significationem respiciens, non vocem. Sciebam, inquit, nullam huic civitati intercedere conjunctionem cum meis, ut illos, invito me, alere velle deberent. *Camerar.*

Ver. 1015. δοκεῖς;] Crediderim esse expungendam interrogationis notam: ut sit, τῶ δοκεῖς καθυβρίζειν τόδε, πότεροι, &c. *H. St.*

Ver. 1041. Δισομειν] habent omnes præcedentes Editiones, præter *Flor.* quam nos secuti sumus, faventibus magni nominis viris Grotio et Cantero. *J. B.*

Ver. 1129. Jussu cl. *Burton et Heath*, posui interrogationis notam post μέλλουσιν, sensu omnino postulante. Idem in versionibus suis fecerunt *G. Rattallerus, Johnsonus*, cæterique, quos vidi, Interpretes. *J. T.*

Ver. 1164. σῶμα βασάσαι] Forte σῶμά μ' ἀσπάσαι. *Edit. Lond.* Quasi vero diceretur ἀσπάζω. Non intellexit, δότε βασάσαι σῶμα esse, *Concedite me portandum dare corpus meum*, ut versionem refinximus, monente *P. D'ORVILLE* in Chariton. p. 304. Hæc vero est usitatio vocis mediæ significatio, ut pluribus ostendit *Kusterus, De vero usu verborum mediolarum, §. ii. 1, 2. Nuperus Lond. Edit.*

Ver. 1165. Αἰτεῖς ἂ τεύξῃ] Nota verbum τυγχάνω cum Accusativo. *J. B.*

Ver,

NOTÆ IN ŒDIPUM COLONEUM. 63

Ver. 1182. Τέκν' ἐμφανέντ' ἄελπτα] Nominativus hîc adhibetur pro Genitivo Absoluto. Constructio apud Atticos passim obvia. *J. B.*

Ver. 1193. Φαύσω, φιλήσω, τ', εἰ θεμίς, τὸ σὸν κάρα] Cod. Vat. τ' ἢ θεμίς. Unde D'ORVILLE legit, φιλήσω θ' ἢ θεμίς. *Chariton. P. 535.*

Ver. 1205. Οὐ γὰρ λόγῳσι ———
 Æschylus: Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄρετος, ἀλλ' εἶναι θέλει. *Camerar.*

Ver. 1212. Λόγον ——— Quædam exemplaria habent Λόγος δ' ὅς ἐκπέπτωκεν. Ego ἐκπέπτωκεν aperte mendosum esse dico: (nec enim dabito quin ἐμπέπτωκεν ἐμοὶ sit, incidit in aures meas, illapsus est in aures.) At nec nominativus λόγος nec accusativus λόγον satis placent; sed lubenter legerem λόγῳ, ut esset συμβαλὲ γνώμην περὶ λόγῳ, subauditâ præpositione. *H. St.*

Ibid. Erudito *H. Stephano* minimè assentior pro λόγον reponenti λόγῳ. Non rarò enim apud Atticos duplex Accusativus eidem verbo subjungitur: Ita *Ajac. 1126. Aristoph. Nub. 1113. B. H.*

Ver. 1217. Ὡς μὴ εἰδὸτ'] Sic in omnibus exemplaribus quæ quidem videre mihi licuit: sed quum abundet una syllaba in hoc versu, videndum est an μὴ expungi, an η in eo elidi per apostrophum debeat: quam alioqui elisionem duram esse fateor. *H. St.* Post ὡς delenda est dictio μί. *Camerar.* Est Synizesis. Sic *Trachin. 325.*

Καὶ ξυμφορὰ τις μὴ εἰδέναι σέγ' ἢ τις εἶ.
 Camerarius videtur putasse τὸ μὴ redundare, quia sequitur μηδέν, sed apud Græcos duplex triplexque negatio sæpe occurrit, ubi Latini unam solent adhibere. *H. Grotius ad Philemonis λείψανα Incerta ver. 334. et 285. ait, Μὴ cum sequente vocali coalescere solere, nemo modice Græce sciens monendus est. Mirum est igitur hujusce rei monitore opus fuisse H. Stephano, et, post eum, editori Londinensi A. B. 1722. Nuperus Lond. Edit.*

Ver. 1231. Ἴσχει] Ita pro ἐπισχει reposui, (approbante *H. Stephano*) solâ edit. *Flor.* autoritate, ut pes secundus sit Iambus. *J. B.*

Ver. 1253. Totum locum sic refingo:

——— ὥστε ΜΗΔΕ δρῶντά σε
 τὰ τῶν κακίστων ΔΥΣΣΕΒΕΣΤΑΤ', ὦ πάτερ,
 ΘΕΜΙΝ σέ γ' εἶναι κείνον ἀντιδρῶν κακῶς.
 ἌΛΛ' ΕΑ ΑΥΤΟΝ.

Verba ἌΛΛ' ΕΑ ΑΥΤΟΝ per crasin efferenda sunt ἌΛΛ' ΗΥΤΟΝ. *DAWES Misc. Crit. p. 342.*

Ver. 1255. Θεμίς] Pro Θεμιν. Nominativus Verbo infinitivo jungitur loco Accusativi; quæ constructio Græcis frequens est. *J. B.*

Ver. 1256. Ἄλλ' αὐτόν] Insigne est hoc ἀνανταπόδοτον, ac singulare. Vult enim hoc dicere, ἀλλ' αὐτόν εἶκειν καὶ κηθετόμενον ἐξεπείδισθαι, &c. *Canterus. Forte, ξασον, perimite. Edit. Lond. A. B. 1722.* quam lectionem si admittas, erit synizesis; nam secunda in ξασον longa est. *Nuperus Ed. Lond.*

Ver.

64 NOTÆ IN ÆDIPUM COLONEUM.

Ver. 1259. Jubet eum vetera evolvere, in quibus inventurus sit qualis soleat esse iræ exitus. Habere enim facilia et propria argumenta, nimirum cæcitatem. *Camerar.* Tu vero non jam illa spectata paterna et materna piacula, quæ sustinuisisti; Quæ si sepones, tum sat scio, &c. Edit. Lond. A. B.

Ver. 1260. τήμαθ', ἃ παθεῖς] ἃ ἔπαθεῖς reponendum censeo, ut fiat tribrachys. *H. St.*

Ver. 1261. Κἄν κείνα λύσῃ] Ex istis nullum sensum elicere hactenus potui; nec interpres. Quid si scribendum dixero? Κἄ κείνα ΔΕΥΣΣΗΣΙΣ. Respondet hoc verbum τῷ ἀποσκοπεῖ, ver. 1258. *Ei si vel illa consideres, novi equidem, cognosces malæ iræ exitum esse πρᾶγμα.* J. PIERSONI Verifimilia, l. ii. c. 10. p. 250.

Ver. 1277. Ζάειν σκαισσύναν αἰεὶ σουλασσών] Sic legitur in Edit. *Steph. Turn. Cant. C.* Sed in hac nostra editione delevimus αἰεῖ, jussu Edit. Lond. A. B. et ex auctoritate cl. *Johan. Burton*, ut congruant Versus Antistrophico suo. *J. T.*

Ver. 1289. Μὴ φῦνα] Est Græcis admodum celebris sententia. *Camerar.*

Ver. 1313. Καὶ μὴν ὄδ' ἦμιν, ὡς ἔοικεν, ὁ ξένος —
Ἄσακτι λείβων δάκρυα, ᾧδ' ὀδοιπορεῖ.

Sic *Antig.* 532. sed elegantius :

Καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἦδ' Ἰσμήνη
Φιλάδελα κάτω δάκρυ' εἰβομένη.
Νεφέλη δ' ὀφρύων ὑπερ, αἰματόων
Ῥέθος αἰσχύνει.
Τένυχσ' εὐῶπα παρειάει.

Miltonus, SAMSON AGONIST.

Yet on she moves, now stands and eyes thee fix'd;
About t' have spoke, but now with head declin'd,
Like a fair flower surcharg'd with dew, she weeps:
And words address'd seem [into] tears dissolv'd,
Wetting the borders of her silken veil. Lond. Edit.

Ver 1335. προ φροῦ δ' ἐκ ἔς' ἔτι] *defensio non est.* Edit. Lond. A. B. Alii, *Sera nimis est reprehensio.* Alii, *Quæ commissa sunt, infesta fieri nequeunt.* Nuperus Lond. Edit.

Ver. 1342. Δυσπρόσιτον] Invenitur et Δυσπρόσιτον, quod nescio an ferre versus possit. *H. St.*

Ver. 1346. Τὰ πολλὰ] Non dubito quin adverbialiter accipiatur pro *Plerumque*. Quod si quis ταπολλά conjunctim scribere malit, ei per me liberum erit. *H. St.*

Ver. 1347. — Δυσχεράναντ' —

Παρεσχέ φωνῆν τοῖς ἀσωνήτοις τινά.

Etiam mutis vocem dederunt. Sic in Herodoto, I. 85. Κρέσι παῖς ἀφωροσ, — ὑπὸ δ' ἑκς τε καὶ κακῶ ἔρρηξε φωνήν. εἶπε δὲ, ὦ Ἰθρωπε, μὴ κτεῖνε Κροῖσον.

Antigone,

Antigone, in cognomine tragœdia, quum fratrem sepelivisset, spretò Creontis edictò, ait, 917.

Οὐ γὰρ ποτ' ἔτ' ἂν εἰ τέκνων μήτηρ ἔρην,
 Οὐτ' εἰ πόσις μοι καθανῶν ἔτήκετο,
 Βία πολιτῶν τόνδ' ἀνηρόμην πόνον. —
 Πόσις μὲν ἂν μοι καθανόντος, ἄλλος ἦν,
 Καὶ παῖς ἀπ' ἄλλης σωτὸς, εἰ τῆδ' ἤμπλακον·
 Μητρὸς δ' ἐν ἄδ' καὶ πατρὸς κεκευθότου,
 Οὐκ ἔς' ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλασῶι ποτέ.

Hic etiam mirè convenit Sophocli cum Herodoto, III. 119. ubi uxor Intaphernis fratrem præ marito et liberis salvum cupit, aítque; ἀνὴρ μὲν μοι ἄλλος γένοιτο, εἰ δαίμων ἐθέλοι, καὶ τέκνα ἄλλα, εἰ ταῦτα ἀποβάλλοιμι πατρὸς δὲ καὶ μητρὸς ἐκ ἔτι μεῦ ζώντων, ἀδελφὸς ἂν ἄλλος ἐδενὶ τρόπῳ γένοιτο.

Ver. 1365. Ταύτη] Adverbialiter sumitur hic loci. *J. B.*

Ver. 1378. Οἷος δούρουσσεσ' Αἰφῶρεσ, *Clarke ad Homer. Il. B. 811.*

Ver. 1396. Βραχεῖ σὺν ὄρκῳ] Forſan *Non magno molimine.*

Ver. 1406. πόνον] Invenitur et χερόν. *H. St.*

Ver. 1444. Τοιάδ'] In Edit. H. Stephani Γοιάδ'. Malè. *Lond. Edit.*

Ver. 1454. τῶ τερτάρῳ] Scribitur et τὰς τερτάρους. at ego τὰ τέρταρα noví, τὰς τερτάρους ignoro. Sicut tamen hic accusativus pluralis admittendus videbitur, erit appositio, (ut Grammatici vocant) sed dura, meo quidem iudicio. *H. St.*

Ver. 1455. ὡς σ' ἀποκίση] *ut te hinc in orcum migrare cogat.* *Lond. Edit.*

Ver. 1467. τινά] id est, πρὸς τινά. Nisi mavis τινί. *Lond. Edit.*

Ver. 1472. Θεῶν] Synizeſis. *Lond. Edit.*

Ver. 1473. καὶ τις — νόσος γέννεται] Lege κεί τις, vel potius κἄν τις. *VALKENÆRIUS, ad Eurip. Phœniſſ. p. 363.*

Ver. 1476. σφῶϊ] Synizeſis, ut ver. 1490. et sæpe. *Lond. Edit.*

Ver. 1523. Tum sensus tum metrum pro πῆματ' postulant παρ' ἡμαρ. Quomodo legendum esse censebat *Canterus, Nov. Lect. vii. 11.* Atque ita procul dubio scriptum erat in codice, quo usus est vetus Scholiastes. *J. B.*

Ver. 1542. ἀποσροφή] Scriptum est in quibusdam Cod. ὑποσροφή. Sed ἀποσροφή pro ἀποφυγή novum non est: at ὑποσροφή contra planè novum, mihi quidem certè. *H. St.*

Ver. 1648. — τὸν αἰένυπνον. *Johnson, semper insomnem.* Ita etiam Interpres in Edit. *Lond. A. B.* qui *Cerberum* designari putat. Scholiastes *Mortem.* Deus *Somnus* dicitur *æternalis* apud *Gruter.* et *Reines.* Verùm, quomodocumque se res habeat, τὸν αἰένυπνον est *nunquam insomnem.* *Nuperus Lond. Edit.*

Ver. 1550. ἀφεγγές] Invenitur etiam ἀσθεγγές. quam vocem agnoscit et Schol. si non mentiuntur ejus Scholiorum exemplaria. Pro
 ἐναίτιε

ἐναισίω autem quod habetur initio versus sequentis, legitur et ἐν αἰσίω. Fortasse autem ἐναισίω potius scribendum est conjunctim. *H. St.*

Ver. 1564. ἀγίζων] Schol. Ἀγιάζων ἀντὶ τῆ ἀγίζων. Puto legendum, Ἀγίζων, ἀντὶ τῆ ἀγιάζων. *Lond. Edit.*

Ver. 1584. βρονταί] Subaudi δηλοῦσι, vel verbum simile. *J. B.*

Ver. 1585. Στρέφαντα — βέλι] Lege Στρέφαντα, *fulgurantia*. *J. PIERSONI Verisimilia, l. i. c. 11. p. 139.*

Ver. 1589. τῆδε] In L. S. legitur σῆ τε, quod magis placet. *J. B.*

Ver. 1595. Δορός τ' ἐπακτῆ] Malim Δορός γ' ἐπακτῆ. *J. B.*

Ver. 1597. μόλης] Interpungunt post μόλης *Canter.* et *Hen. Steph. J. B.* Idemque fecit in versione sua *Johnsonus. J. T.*

Ver. 1638. Ὡ χθόνιαί θεαί] Furias intelligit. Sic autem verte: *O subterraneæ Deæ. J. B.*

Ibid. Σῶμά τ' ἀκινήτη θερός] Ad verbum: *Et corpus inuictæ feræ, Cerberi scilicet: per synecdochen, pro ipso Cerbero. J. B.*

Ver. 1648. αἰεὶ ἄπνον *semper insomnem*] De Cerbero enim hîc Sermo est. *B. H.* Hanc lectionem, et versûs et sententiæ gratiâ, ex *Ald. Col. Flor. Franc. Turn.* restituiimus. *J. B.*

Ver. 1661. Schol. χαλκόπεν ἐσθὺν] Puto ἐσθὺν. *Lond. Edit.*

Ver. 1667. κάπῳ] Κάπῳ, *Scal.* atque ita emendat *Gul. Canterus Novar. Lectio.* lib. iii. c. 3. approbante erudito *Kustero* ad *Suidam* v. Ἀχέρδης, ubi locus hic adducitur. *J. B.*

Ver. 1671. τὰ δ'] In *Ald.* et *Schol.* τὰ δ': *Lond. Edit.*

Ibid. τῶ] Nota masculinum genus pro feminino. Ita sæpe *Attici Scriptores. J. B.*

Ver. 1690. τὸν λοιπὸν ἥδη βίον αὖ διαζέτον] Posteriora prioribus non satis rectè connecti videntur, nisi pro αὖ legatur εὔ. Soleo cum his componere, quæ sunt in *Trachiniis*, ver. 10. *P. WESSELING. Obs. l. i. c. 25. Wesselingio* omnino assentior pro αὖ reponenti εὔ. *B. H.*

Ver. 1693. Edidimus ἐδ' ἐτ' ἄρῳρει, secuti *Canter. C.* et *Turn.* lectionem marginalem. *Edd. Steph. Turn.* in textu, *Ald. Franc.* ἐδ' ἐτ' ἄρῳρει legunt. *J. B.*

Ver. 1707. Ὁ δ' ὡς ἀνῆρ γενναῖος, ἐκ οἴκτου μέτα
κατήνεσεν.

An legendum?

ὡς ἀνῆρ γενναῖος ὢν, οἴκτου μέτα
κατήνεσεν. *miseratione motus. Philoct. 1096.—γενναῖός περ ἄτ. An-
tig. 1205. ἐκ ἀπειρος ἔσα.—&c.*

Certè οἴκτος non dedecorat virum magnum. vid. *Philoct. 978. 1112. Lond. Edit.*

Ibid. Οἴκτος hîc non *misericiordiam* significat, sed *lamentationem*, quæ virum generosum non decet. Nihil igitur mutandum est. *B. H.*

Ver. 1712. μηδ' ἂ μὴ] Ita emendavi ex *H. Steph. Canter.* et *Turn.* marg. In quibusdam codd. vitiose legitur μὴ μὲ ἂ. *J. B.*

Ver.

NOTÆ IN ŒDIPUM COLONEUM. 67

Ver. 1732. ἢ τις, ex *Ald. Turn. Cant.* in textum recepimus. *J. T.*

Ver. 1745. Εἶχομεν] Pro εἶχετον: statim παροίσομεν pro παροίσετον. Atticè Verbum Plurale pro Duali. *J. B.*

Ver. 1747. Ἰδόντες καὶ παθέσα] Secundum communem loquendi formulam dixisse debuit, ἰδέσα καὶ παθέσα. Constructionem huic similem habet *Anacreon Od. 3. v. 41. J. B.*

Ver. 1751. εἰ πόθῳ] Malim ἐν πόθῳ, vel εἰς πόθον secundum alteram scripturam. *Canter.*

Ver. 1768. φέρον] Atticè, cum significatione Passiva, pro φερόμενον] *J. B.*

Ver. 1779. τὰδε] Editt. *Steph. Col. Flor. Franc. Ald. Cant. C.* τὰδε dant. Lectio, quam nos ex *Turn.* reposuimus, astipulante itidem optimo *Scaligero*, qui ad oram codicis sui eam scripserat, sensum, nō fallor, æque ac metrum adjuvat. *J. B.*

Ver. 1855. τοῖσιν ὁμαίμοις] In *Turn. Ed.* annotatur ἴσως συνομαίμοις. At ego non intelligo quid necesse sit ὁμαίμοις in συνομαίμοις mutare, quum hic versus τοῖσιν ὁμαίμοις non minùs ferri posse videatur quam ille qui hujus fabulæ penultimus est. *H. St.*

Ver. 1860. Ἐπι—ἐγείρετε] Pro ἐπεγείρετε: per *Tmesin Poëtis* familiarem. *J. B.*

NOTÆ in ANTIGONEN.

Ver. 1. **Α**Υτάδελφον] loco Αὐταδέλφου. Sic in Oed. Tyr. ver. 1414, 1415. Τέμνον αἶμα πατρὸς, loco τῆ ἐμῆ πατρὸς αἶμα. T. J.

Ver. 2. τῶν ἀπ' Οἰδιπέ] Sub. ἐρχομένωι. T. J.

Ver. 4. ἄτης ἄτερ] Mendum manifestum. Sic enim suæ ipsius menti repugnat Antigone. Bellum convenit huic loco vox ἀάτοι, quod ut innoxium ita noxium denotat; quod cum interpretem lateret, ἀάτων exponit ἄτης ἄτερ, cum debuisset ἄτης μέτα: nisi id vera lectio jure censeatur. Neque conjunctum cum ποχα, &c. vide ver. 70. ἐμῆ μέτα. ver. 73. T. J.

Ver. 11. φίλων] Deest περὶ. frequentissima hæc ἔλλειψις. T. J.

Ver. 12. ἐξότε] Κρόν. T. J.

Ver. 14. θανόντων] Participium plurale jungitur substantivo duali ἀδελφοῖν διπλῆ, mutua. alibi διπλάς, ver. 51. ambos: alibi geminum significat. J. J.

Ver. 20. ἔπος] Usitatum hoc Sophocli ἔπος et λόγος pro χρῆμα uti, et vice versa. T. J.

Ver. 21. τέρψ] Subaudi περὶ, in re sepultura: quod ad sepulturam attinet. T. J.

Ver. 24. Χρησθεῖς] Jussus ab Eteocle. Sic Scholastes. Tu vero, Lector, ut lubet. T. J.

Ver. 27. ἐκκεκρῦχθαι] Active sumitur. Creontem dicunt edixisse, &c. potest et passive sumi. T. J. Vide Kusterum De verbis mediis, §. i. 56.

Ver. 30. εἰσρώσι πρὸς χεῖριν βορᾶς] Corrigendum arbitror ἘΝΘΟΡΟΥΣΙ πρὸς χεῖριν βορᾶς, prædæ gratia irruentibus, explicans ultima πρὸς χεῖριν cum D'Orvillio in *Charit.* 920, pro ἐνεκα. VALKENÆRIUS in *Phœniss.* 549.

Ver. 36. προκείσθαι] Subauditur ἐκείνω. T. J. Qualem ellipsin videas apud R. Dawes, Misc. Crit. p. 314, 315. qui monet τῷ θάνατον δημόλευσον apud Sophoclem respondere illud Æschyli λευσηρα δὴ μὲν, unde versionem emendavimus.

Ver. 38. ἐσθλαῖ] Subaudi ἐκ γονέων. T. J.

Ver. 40. ῥύσθ] Heraldus ad Tertulliani Apologet. l. i. Digress. 27. unâ literulâ interpositâ ῥύσο' legi malit. J. B.

Ver.

Ibid. *θάπτυσσα*] Rectius *τάττυσα* Scholiastes alter videtur legere, nam id ejus expositio manifestum facit, τὸ βεβαιῆσα γὰρ ἀποδίδωσι. *Canter.* Quæ verba εἰ δὲ γράφεται ἢ *θάπτυσσα* legi debuit ἢ *τάττυσα*, ut notat cl. *J. Burton.*

Ver. 46. ἀδελφὸν] Subaudi νοῦ θάπτειν. *T. J.*

Ver. 47. Subaudi μῶν θάψεις; *T. J.*

Ver. 48. τῶν ἐμῶν] Subintellige ἀπὸ. *T. J.*

Ver. 55. δύω] Scaliger reponit δύο, versus causâ. *J. B.*

Ver. 64. ἀκύνει] Subaudi χερῶν. *T. J.*

Ver. 82. σὺ] Pendet ab ὑπέρ. *T. J.*

Ver. 83. τὸν σὸν ἐξέρθη βίον] Legebat Scholiastes πύτμον. et quæ heic innovandi causa fuit? Fortè qui mutatum iverunt eâ fuere sententiâ; a quibus tamen Sophocles dissensit, sicuti hæc ostendunt ex Philoctete, ver. 494.

Ἡ πρὸς τὰ χαλκώδοντος Εὐβοίας σαθμά.

Et Trachin.

Χρόνον βεβῶς ἦν ἡμερῶν ἀνήριθμον.

P. WESSELING, Obs. l. ii. c. 7. p. 164.

Ver. 85. σὺν] Subaudi σοὶ κείσε. *T. J.*

Ver. 86. Οἶμοι] Non est hujus loci. Rescribo: Οὐ μὴ κατὰ δόξα. Sensus est: *Nequaquam occultaveris, imo potius palmam facito, ut mihi gratiam facias.* SAM. PETIT. *Miscell.* l. iii. c. 18.

Ver. 89. μάλις' ἀδεῖν] cl. Burtonus ex H. Steph. Edit. Tragœd. Select. MDLXVII. restituit μάλισθ'. Quæ tamen aspiratio negligitur et in aliis locis. Ajace ver. 392. ταῦτ' ὄμει. Antig. 297. ἐδ' ὑπὸ ζυγῶ, et alibi. *Lond. Edit.*

Ver. 92. Ἀρχὴν] Subaudi κατὰ, ne in principio quidem, i. e. ne omnino quidem. *T. J.*

Ver. 94. δεινὸν] πάθος vel πῆμα. Πείσομαι. nihil enim patiar adeo malum, ut deterreat me ab honesta morte. *T. J.*

Ver. 108. φῶτα] Στρατιώτας intelligit. Anglice men, eodem sensu. *T. J.*

Ver. 109. ὄξυτέρω] Lego ὄξυτέρω. *T. J.*

Ver. 111. Ὀν] Subauditur ἠγάγε. mira licentia. *T. J.*

Ver. 128. δράκοντι] Thebanos intelligit dracone genitos. Solet quoque draco cum aquila pugnare. *T. J.*

Ver. 130. εἰσιδῶν, lege εἰσιδῶν, alioqui peccatur in leges anapæsticas.

Ver. 132. καναχῆς] Subauditur μετὰ. Ὑπεροπτίας. ὁ ὑπεροπτίας, acc. plurali ὑπεροπτίας. *T. J.* Legendum: Πολλῶν ρεύματι προσνισσομένους χρυσῆ καναχῆς, ὑπεροπτίας, &c. Hesychius: Ὑπεροπτίας. (ex Iliad. A. 285.) ὑπεροπτοῦναις. D'ORVILLIUS ad Chariton. p. 608.

Ver. 135. ὀρμῶντ'] Observa mutationem numeri; præcessit σφᾶς in plurali. *T. J.*

Ver. 136. Vett. omnes editi ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γᾶ. T. J. et Cod. Reg. Paris, et Eustathius ad Hom. Od. Λ. p. 458. ut notat VALKENÆRIUS in *Phœniss. Euripid.* p. 499.

Ver. 138. ὡς] Lego ὡς ex Edit. *Aldina.* T. J.

Ver. 140. ἐπέτρει] Subaudi πόλιν. Secunda autem brevis est. L. Ed.

Ver. 142, *Aldina* Editio sic legit :

Εἶχε δ' ἄλλα

Τὰ μὲν ἄλλα, τὰ δ' ἐπ' ἄλλοις. T. J.

Ver. 148. πατρός] Subaudi ἐκ. T. J.

Ver. 164. ἐρέσσω] Malo ἐλίσσω. T. J.

Ver. 171 et 173. τῆτο] Subaudi διὰ. T. J.

Ver. 198. ἀδελφά] Anglicè, *Agreeable to this I say. A-kin to it.* T. J.

Ver. 209. ἐκκεκρήχθαι] Malo ἐκκεκρήσυμαι. T. J. et Edit. *Lond. A. B.*

Ver. 218. Τὸν δ' ὕσιν] Subauditur περί. T. J. Versum unum ante hunc desiderari autumat SCAL. *Lond. Edit.*

Ver. 224. ἄλλω] Lege ἄλλο. T. J. Ideoque, ejusdem jussu, sic emendavi. J. T.

Ver. 239. ἐνίκησεν] Subauditur γνώμη. vel δεῦρο μολεῖν. T. J.

Ver. 255. γενῆδος] Η γενής, γενηίδος, πέλεκυς. T. J.

Ver. 262. Ordo verborum. ὡς τ' ἀπ' ἀνθρώπου σενύγοντος ἄγος. Nam qui vidissent mortuum insepultum, neque ei injecissent pulverem, impii esse videbantur. T. J.

Ver. 266, φύλαξ] Nominativus absolute positus, pro φύλακος, &c. T. J.

Ver. 300. εἰργάσθαι] Aëtivè sumitur. T. J.

Ver. 327. ποιήσας ποτέ] Scriptus codex præfert ποιήσας ἐγώ. Corrigendum ποιήσας ἔχω. VALKENÆRIUS ad *Eurip. Phœniss.* p. 384.

Ver. 342. τῆτο] Γένος ἀνθρώπων. T. J.

Ver. 344. Περῶν] Lege Πτερων cum *Aldina.* T. J.

Ver. 346. ἀκαμάτων] Lege ἀκαμάταν cum *Aldina.* T. J.

Ver. 349. πολέων in πολέων μυτandum censeo. H. St.

Ver. 360. ζυγόν] Subauditur πρὸς. T. J.

Ver. 361. ἠνεμόεν φρόν. Τὴν περὶ τῶν μετεώρων φιλοσοφίαν, inquit Scholiastes. ego malo sic explicare. *Et eloquentiam, et elatos animos, per mediocribus contentos, et civitatum gubernandarum cupiditates didicit.* T. J.

Ver. 361, 362. Καὶ φθέγμα

Φρόνημα καὶ ἀσυνόμους

*Ὀργάς,

Pro φρόνημα repone θάνημα, auctore Scaligero in not. MSS. — Scholiastes pro ὀργάς legisse videtur ἀρχάς, et hanc notam scripsisse : ἀσυνόμους ἀρχάς, τὴν τῶν νόμων ἐμπειρίαν, δι' ὧν τὰ ἄσια γέμονται, ὅ

ἔσι διοικῶνται. Scholia sunt perturbata. VALCKENÆR. in *Ammonium* i. c. 18.

Ver. 366, 367. ——— ἀπορος

Ἐπ' ἐδέν, δέρεται

Τὸ μέλλον. ———

In vulg. editt.

———— ἀπορος

Ἐπ' ἐδέν ἔρχεται

Τὸ μέλλον ———

Inops tamen consili

Ad nil futurorum venit.

Nullo fere sensu. Editor Londinens. 1746. primum, quod scio, locum restituit. *Nup. Lond. Edit.*

Ver. 400. ἐδέν] Lege ἐδέν pro ἐδένι. T. J.

Ver. 401. cl. Burtonus connectit: Ἀλλ' — Ἡκω, &c. intermediis in parenthesi inclusis. *Id.*

Ver. 409. ταύτην γ' ἴδον θάπτυσαν, &c. Henricus Stephanus, memor, ut puto, augmentum omitti non potuisse, posuit in isto loco εἶδον, in Append. de Dial. Att. p. 178. Sed hoc versum pessundat. Quam nuper prodidit in Miscell. Crit. p. 268, Richardus Dawes, peritus Atticisimū iudex, emendatio prorsus est egregia, quantumvis facilis: ταύτην γ' ἴδαιN θάπτυσαν, &c. Respondet Creonti roganti: καὶ ξυριεὺς καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φῆς; VALCKENÆRIUS in *Phœniss.* p. 140, 141.

Ver. 416. ὄσμῃ ἀπ' αὐτῆ] Lege ἀπ' αὐτῆ. DORVILLE in *Charit.* p. 328.

Ver. 437. Ἐκ τ' εὐκροτήτε χαλκίως ἀρδην πρόχῃ] Illud accipio minime εὐκροτήτε χαλκίως, laudati vel celebri fabri, scil. qui crebrum κρότον, plausum meruit: sed εὐκροτήτε πρόχῃ, bene constati vasis, ut apud Eurip. *Elect.* 819. DORVILLE in *Charit. Arbrod.* p. 86.

Ver. 453. μῦθος] Sub. κατὰ. T. J.

Ver. 465. Τέτων ἔγ' ἐκ. reponendum censet H. Stephanus. Potuit Τέτων ἔγ' ἐκ. Sed vide notam Canteri in *Philoct.* ver. 592.

Ver. 493. ὀμαιομοιέςερας] Annotatur et ὀμαιομοιέςερα, quod et Schol. sequitur in sua expositione: sed ἀδελφῆς accipit pro ἐξ ἀδελφῆς, quum alioqui videatur utrobique nominativo opus esse. Cæterum legitur et ἢ νυ, vacante νυ. quod malo. *H. St.*

Ver. 500. κλοπεύς retinendum censeo, non assentiens tamen Scholiastæ exponenti, ὁ θυμὸς προκλέπεται, &c. atque accipienti προκλέπεται pro ante detegitur et patet, quum verbum hoc contrariam significationem habere debeat. Puto igitur φιλεῖ πρόθεν ἠρῆσθαι, &c. hoc sensu, *Mens eorum qui aliquid sceleris clam moliuntur, quum alioqui sit illius occultatrix, solet tamen prius deprehendi: id est, solet vultus eorum qui scelus moliuntur, certis quibusdam indiciis detergere mentem et trepidam conscientiam eorum qui, &c.* *H. St.*

Ver.

Ver. 526. Schol. Τὲς νόμους] γράφεται ἴσους. Lege Τὲς νόμους τέτους· γράφεται ἴσους, i. e. pro τέτους legitur ἴσους. H. St.

Ver. 527. Ἄλλ' ἔχ' ὁ χριστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσον. Infinitivus λαχεῖν pendet a ποθεῖ verſu præcedenti. VALKENÆRIUS in *Phœniſſ.* p. 140, 141. Fruſtra igitur Stephanus in lectione et conſtructione hæret.

Ver. 539, 540. In vett. editt. Ald. et Franc. nota interrogationis poſt ἐξέπινες, uti et poſt θρόνον apponitur. Nos parentheſi incluſimus ἐδ' ἐμάνθανον, &c. edit. Cantab. ſecuti. J. B.

Ver. 547. ἀιſχύνομαι] Si hypodiaſtole poſt ἀιſχύνομαι exprungatur, jungetur cum ποικιλήν. H. St.

Ver. 584. τριβᾶς] Subaudi ποίει. T. J.

Ver. 593, 594. Anglicè, *Calamity never fails to run ibrough the whole family.* T. J.

Ver. 597. Poſt νεεβος habetur ὕφαλον in editt. quæ Turn. edit. priores ſunt, agnoſciturque a Scholiaſte. H. St.

Ver. 608. ὑπερ] Subaudi Οὔσης. T. J.

Ver. 609. Κατ' αὐτὴν φοινῖα τῶν νεετῶν ἀμῶ κόνις, &c. Ἄμᾶ hic notat ſcindit, exſcindit (et proinde perdit) radicem ultimam domûs Oedipodis: illam autem radicem exſcindere dicuntur (ut locum hunc porro illuſtrem) tres cauſæ, quæ hic, ut ὄγκος accedat tragico choro, ſunt totidem perſonæ: nempe, λόγος ἀνοίας, procacitas et intemperantia in Antigone; et ἐριμὸς θυμῶν, mentis furor; et, quæ priore loco nominata et præcipua eſt, pietas, quam contra Creontis mandatum Antigone exercuit erga Polynicem, ejus cadaver ſepeliendo κόνις φοινῖα τῶ θεῶν νεετέρων, eſt Polynices caſus, et ab Antigone humatus. Pulvis five arena injecta merito cruenta, quia caſo ingeſta. Θεοὶ νεετέροι ſunt manes, θεοὶ καταχθόνιοι. Tragicus, ſtylo elevato, dicit, *Antigonen, ultimas reliquias familiæ Oedipodæ, perire, quia procaciter in regem inueſta fuerit, et quaſi Furiis acta, contra regis edictum Polynicem ſepelierit, publicum hoſtem judicatum.* VALKENÆR. in *Eurip. Phœniſſ.* p. 637.

Ver. 611. κόνις] Alludit ad pulverem ab Antigone injectum mortuo fratri: qui quidem pulvis erat eī injectus mortis cauſa. T. J.

Ver. 623, 624, 625. νόμος ὁδ'] Hæc autem lex, qualis Jovi a Fatibus conceſſa eſt (nimirum ut ſit inviſtus, immortalis cœli incolæ, temporumque omnium gubernator) Hæc, inquam, lex, quæ damnum immunem reddit Jovem, non omnino competit hominum vitæ. Verborum autem ſeries hæc eſt. Νόμος ὁδ' ἐκτὸς ἀτάς εἶναι ἐδέν, i. e. ἐδαμῶς πάμπολις ἔρπει θνατῶν βιόται, ἐδέν πάμπολις, univerſas licet gentes percenſueris, nunquam invenies, &c. ἐκτὸς ἀτάς videtur eſſe titulus legis, νόμος ἐκτὸς ἀτάς. T. J.

Ver. 623 ἐδέν ἔρπει] Ald. ἐδέν' pro ἐδένα, i. e. πρὸς ἐδένα ἔρπει. T. J.

Ver. 624. πάμπολις] Mavult παμπολύς GROTIUS in notis ad *Excerpta Tragicorum.* Lond. Edit.

Ver. 645. Τῶς, &c.] Subaudi ἔρεικα. T. J.

Ver.

Ver. 634. Δοκεῖν] CAMERARIUS legit Δοκεῖ in Schol. ad *Theognidis* Sentent. ver. 401. *Lond. Edit.*

Ver. 635. Τῶδ' ἔμμεν' ὅτω φρένας — Θεὸς ἄγει. Leg. Εἶναι τῶδ' ὅτω φρένας — Θεὸς φρένας ἄγει. *Camerar.*

Ver. 640. Νείατον] Inter hunc versum et proxime sequentem inferitur hic in quibusdam editionibus, τῆς μελλογᾶμος νύμφης, quæ verba videri possunt ex scholio irrepsisse, præsertim quum μελλόνυμφος statim post vocetur quæ hic τάλις. *H. St.*

Ver. 650. φέρεσθαι] Anglice, *To weigh, to turn the scale.* Idem quod ἄγει. *T. J.*

Ver. 666. νυμφεύσειν] Crediderim potius ponendum esse præsens νυμφεύειν. *H. St.*

Ver. 675. ὑπερβάς] Subaudi τὸ δίκαιον. ὑπερβάς. hinc Latinè *superbus.* *T. J.*

Ver. 679. σμικρὰ, &c. Subaudi κατὰ. *T. J.*

Ver. 703. Λόγοις τοιούτοις, οἷς, &c. Quid de dativo λόγοις dicemus? Scholiastes subaudit χρῆσθαι. at σὸν ὄμμα δείνον ἐσιν ὥστε χρῆσθαι, quem tandem sensum habebit? Ut igitur libere proferam quod sentio; hunc versum Τὸ γὰρ σὸν ὄμμα, &c. vel includendum parenthesi crediderim, *Tuus enim asperus populo est formidabilis;* vel versui, qui proxime sequitur, postponendum. Unde dativus λόγοις cum λέγειν aptissime jungetur. *H. St.* Λόγοις ποιούτοις πρὸ ἐν λόγοις τοιούτοις ὄντι, *ea dum loquitur.* *T. J.*

Ver. 715. εὐκλείας] Malo εὐκλεία, et cum θάλλοντος jungere. πρὸς autem interpretor πρόσσει. *Quæ enim patre honoribus florente adest liberis major voluptas, aut quæ adest patri major filiis florentibus?* *T. J.* Johnsoni emendatione εὐκλεία et explicatione πρὸς, i. e. πρόσσει, facile caruerimus. Videatur Schol. PH. D ORVILLE in *Chariton.*

Ver. 730. Μετάσσειν] Subaudi τῆ γε μετανοίαν. *T. J.*

Ibid. εἶκε θυμῶ] Scribitur et θυμῶ: verum si εἶκε θυμῶ scribamus, novam dabimus huic loquendi generi significationem: (nam εἶκε θυμῶ in ea significatione qua dicit Homer. εἶκειν θυμῶ, vel ᾧ θυμῶ, nullum hic locum habet) sin θυμῶ scribamus, novam constructionem habebit εἶκω, junctum quidem certe illi nomini aut alij hujusmodi. Siquidem genitivo jungi scio, simulque dativo personæ, interdum, sed aliter sumptum. *H. St.*

Ver. 732. πολὺ] Subauditur μάλλον. *T. J.*

Ver. 737. Μαθεῖν] Ἐκ τῆδε scilicet Hæmonis, quem præsentem digito Chorus monstrat. σέ τ' αὖ τῆδε, teque adeo, Hæmon, μαθεῖν ἐκ τῆδε, scilicet Creontis, ad quem se Chorus convertit. *T. J.*

Ver. 739. φρονεῖν] Post φύσιν malim abesse interrogationis notam: nam δὴ accipio pro scilicet: servit enim ironiæ, quem hujus particulæ usum apud Thucydidem quoque aliosque veteres scriptores observavi. *H. St.*

Ver. 769. βίλει, &c. Crediderim hunc versum affirmative sumi, ut ver. 760. *H. St. et J. B.*

Ver.

Ver. 787. *προθεῖς*] Meurfius legit *προσθεῖς* in comm. ad Lycophronis Alexandr. ver. 239. *J. B.*

Ver. 794. *ὄς ἐν κτήματι πίπτει*] Grotius legit *ὄς εἰν ὄμμασιν ἵπτη*, qui volas in oculis. Sic enim cum sequentibus melius convenit. *T. J.* Forfan leviore mutatione *ἵπτεις* legendum. *J. B.*

Ver. 801. Pro *ἐπ' lege ἐπ' i. e. ἔτι*. *T. J.*

Ver. 805, 806. *νείκος ἀνδρῶν*

Ξύναιμον. Pro *ἀνδρῶν Ξυναίμων*. vide ver. 1. *T. J.*

Ver. 810. *Πάρεδρος*] Lege *παρέδρες*, verti enim *assessores*. Hæmonem vult, qui patri proximus in regno erat; non Creontem, ut Scholiastes dicit. *T. J.* Ego *παρέδρον* malim, ut ad Hæmonem referatur. Idem quod anonymus in margine vetusti exemplaris bibliothecæ Bodleianæ adnotavit. *J. B.*

Ver. 825. Subaudi *εἰς* ante *ἀκτάν*. iterum 833. *T. J.*

Ver. 848. *Aldina* editio sublato *γε* legit *καίτοι φθιμένα*. pendet autem datus ex *μέγα* et congruit *τῷ σοί*. *T. J.*

Ver. 866. *ἔσχατ'*] Subaudi *τέρμα*. *T. J.*

Ver. 875. *κλεινοῖς*, &c. Pro *κλεινῶν λαβδακιδῶν*. *T. J.*

Ver. 876. *ματρῶαι*] Pro *ματρῶας*. proximo *αὐτογένητα* loco *αὐτογενήτε*. *T. J.*

Ver. 879. *Οἶων*. i. e. *ἐξ οἶων γοιέων*. *T. J.*

Ver. 891. Subaudi *εἰς* ante *ὁδόν*. *T. J.*

Ver. 908. *μακρῶ*] *Διασίματι*. *T. J.*

Ver. 916. *τοιᾶδ'*] *Δῶρα*. *μισθώματος*. *T. J.*

Ver. 925. *Τοιᾶδε μντοῖ σ' ἐκπροτιμήσασ' ἐγά*. Refingendus putem *ἐκπροτιμήσασ' ΕΧΩ* pro *ἐκπροτιμήσασα*, ut et ver. 1159. Sic ver. 22. *προτίσας*. *ἀτιμάσας ἔχει*. pro *προέτισε*, *ἠτίμασε*. Vide et ver. 32, 185, 1175, 1185. P. WESSELING. *Obs.* l. i. c. 24. p. 97.

Ver. 927. *δεινά*] *Τολμήματα*. *T. J.*

Ver. 941. *ἐμέ*] *κατά*. *T. J.*

Ver. 944. *τάτωι*] *Διδ.* iterum ver. 973. *T. J.*

Ver. 950. *Θεοὶ πατρογενεῖς* in *Θεοὶ προγόνων*, meo iudicio, sunt transmutandi. VALKENÆRIUS ad *Eurip. Phœniss.* p. 497.

Ver. 957. Schol. Triclin. *ὀργισθεῖς ἐν χαλκῷ κιβωτίῳ*. Male Triclinius *χαλκοπέτρας* Danaes *αὐλάς* de arca intelligit, et illam propterea æream fuisse comminiscitur. Melius alter Scholiastes ἐν *χαλκῷ οἴκῳ ἐκέκρυπτο*. Error Triclinii inde ortus est, quod has *αὐλάς* confundit cum *τυμβήρῃ* *θαλάμῳ*, qui memoratur. At hunc recte de *κιβωτῷ* explicant Scholia, quod patet tum ex epitheto *τυμβήρης*, tum è tota loci textura. nam mox Danaë Jovis *γοιᾶς ταμειύσα* dicitur, cum hoc thalamo inclusa est; quod Schol. de prægnante exponit: forte verò quis malit de jam natum filiolum fovente interpretari, ut cum aliis conveniat. Sed utrumvis verum sit, prius æreo οἴκῳ inclusam puellam, quam Jupiter cum ea congressus sit, consensu traditum est. Hinc etiam liquet, quam inepta sit tertia Scholiorum expositio, verbum *κατεζεύχθη* reddens

reddens κατεζεύχθη συνελθῶσα τῷ Διί. Secundam quoque nihili esse quivis deprehendet. MISCEL. OBS. NOVÆ, 1741, p. 56.

Ver. 986. ἀλασόροις] Lego ἀλευσόροις, *cassis luce*. Aliqui tamen ἀλασόροις interpretantur ἀλασα πεπονθόσων, id est, indigna et nefaria perpressis. Camerar. Lege ἀλασούς: nam ἀλασόροις et metrum perdit et sententiam. B. H.

Ver. 990. μέλαιοι] Duarum est syllabarum. T. J.

Ver. 997. Βορέας. Ἡ βορέας τῆς βορέαςδος. Adjectivum feminini generis tantum, et unius terminationis, qualia sexcenta. T. J.

Ver. 1007. ὀρθῆς] Ὀρθῆ vel τύχης. T. J.

Ibid. τίνδε ναυκληρεῖς. Lege τίνδ' ἐναυκληρεῖς, *hanc rexisti urbem*. VALKENAERIUS ad Eurip. Phœniss. p. 320, 321.

Ver. 1013. οἰωνῷ λιμῆν] *Augurii portum* vocat locum commodum et aptum observationi. Camerar.

Ver. 1023. Διεσπείροντο] Forfan Διεσπαίροντες. Ed. Lond. A. B. Quasi vero diceretur σπαίρομαι. Vid. D'ORVILLE in Chariton. p. 304.

Ver. 1028. ταῦτα] Νοσήματα. T. J.

Ver. 1046. σκοπῆ] ἐπὶ subauditur, licet Scholiastes contrā dicat. Sic et proximo. T. J.

Ver. 1047. Μαντικῆς] τέχνης. T. J.

Ibid. τὸ σὸν] κατὰ. T. J.

Ver. 1048. Ἄπρακτος] Ego ab omnibus dissentiens ἀπρατος repō-
nendum esse contendo, respiciens non solum ad ἐξημπολόημαι κάκπε-
φόρτισμαι, seu κάμπεφόρτισμαι, (quæ velut per epexegefin poni vi-
dentur) sed etiam ad id quod idem Creon dicit Tiresiæ, ver. 1077,
Ὡς μὴ ἔμπολῶσων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα. Et pro ἀπρατος facit item hic
versus in Philoctete 1002. Οἶμοι, πέπραμαι, κάπόλωλ' ὅδ' ἴν' ἄρα,
&c. ubi observari etiam potest a longum in πέπραμαι, sicut in ἀπρα-
τος, si quis forte de eo dubitarit. In hoc tamen loco, ἐκ εἰμὶ ἀπρατος
μαντικῆς, non tam proditio quam doli et imposturæ quædam quæsi
nundinatoriæ significari videntur, sicut et mox ver. 1077. ἐμπολῶσων
τὴν ἐμὴν φρένα. Sed quomodo illa ἀπρατος μαντικῆς, pro ἔπεπραμέ-
νος ὑπὸ μαντικῆς dictum fuerit? Ego eadem plane forma qua κείνης δι-
δακτὰ, et ὀμπολητὸς Σισύφου, dictum esse respondeo. Habemus enim,
Electra, ver. 345, 6. Ἄπαντα γὰρ σοι ταμὰ νηστήματα Κείνης διδασκτὰ
καὶ ἐν ἐκ σαυτῆς λέγεις. ubi κείνης διδασκτὰ nemo inficiari possit esse
pro ὑπ' ἐκείνης δεδιδασγμένα. Habemus item in Philoctete, ver. 422,
ὀμπολητὸς Σισύφου. ubi ὁ ἔμπολητὸς Σισύφου dici itidem pro ὁ ἔμπολη-
μένος ὑπὸ Σισύφου, fatebuntur omnes. Quod ad interpunctionem attinet;
post εἰμὶ, μέσον σιγμῆν ponendam censeo; at eam, quæ est post γένος,
tollendam: ut sit, Ἄπρατος ὑμῖν εἰμὶ τῶνδ' ὑπαὶ γένος Ἐξημπολόημαι
καὶ κάκπεφόρτισμαι πάλαι. H. Stephanus. Cui assentitur Canterus, et in
interpunctione Johnsonus.

Ver. 1049. κάμπεφόρτισμαι, quam et Schol. habet, haud paulo magis
mihi placet, scil. pro καὶ ἀναπεφόρτισμαι. H. St.

Ver. 1055. μὴ τρέσας ἐγὼ] Repone τρέσας ΕΧΩ. P. WESSELING.
Obs. l. i. c. 24. Vide suprâ ad ver. 925.

Ver. 1082. τῶν ἀνῶ] τίνας, nempe Ἀρτιγόνην. T. J.

Ver. 1088. τέτων] εἰκα. T. J.

Ver. 1090. ληθῆναι] ἄστε σε. T. J.

Ver. 1095. Ὅσα] καθ' ὅσων πόλεων. ἢ κύνες ἤγνισαν, i. e. μετ' ἀ-
 γης ἐκόμισαν σπαράγματα. T. J.

Ibid. καθήγνισαν] Libentiùs legerem καθήγισαν. Hesychius: Καθα-
 γίσω, συντέλῃσω, καὶ καθιερῶσω. πρὸς δὲ Σοφοκλεῖ ἐν τῶν ἐναντίων
 ἐπὶ τῷ μίᾳ νειν τέτακται. Ad hunc ipsum locum fortasse respexit. J. B.

Ver. 1105. Δεινὰ] θεσπίσματα. Post εἴπε, v. 1106. Κρόνον. T. J.

Ver. 1111. Periculosum est me ei reluctari, et illius audaciam malo
 aliquo maculare. T. J.

Ver. 1120. τὸ δρᾶν] ἄστε. T. J.

Ver. 1125. δόξα τῆς ἐπεσράφῃ] In margine libri in bibliotheca
 Bodl. δόξα τῆς ἐπεσράφῃ. J. B.

Ver. 1150. εὐαζόντων] Εὐοῖ λεγόντων. T. J.

Ver. 1177. Lege ὡς ἐμοί, ποτέ, cum distinctionis nota post ἐμοί, ut
 Lalamantius interpretatur: nam Creon quendam, ut tum videbatur mihi,
 beatus erat. J. B.

Ver. 1179. Λαβῶν τε] Aptiùs scribitur, Λαβῶν δὲ. H. St.

Ver. 1181. Ἄνδρες] Legitur et ἀνδρες, sed non dubium est quin ἀ-
 δρες retineri debeat, ut sit per enallagen dictum, ὅταν ἀδρες προδῶσι
 τὰς ἡδονὰς, pro ὅταν αἱ ἡδοναὶ προδῶσιν ἀδρας. (nisi quis προδῶσιν
 vertat reliquerint, aut missas fecerint.) Fortasse autem propter mutatio-
 nem numeri aliquis ἀνδρα reposuit, ex quo deinde factum fuit ἀνδρας:
 sed minimè nova videri illa debuit. Extra vero et tertia lectio, hæc
 videlicet, — τὰς γὰρ ἡδονὰς ὅταν προδῶσιν ἀνδρας, ἐ τίθημι ἐγώ.
 Quibus subjungitur, πλέττει, &c. omisso versu quem hîc interjectum
 habes. Sed nostra lectio Athenæi quoque autoritate comprobatur. Cæ-
 terùm non dubito quin Antiphanes ad hunc locum respexerit, vel po-
 tiùs eum exprimere voluerit, quum scripsit, ἐὶ γὰρ ἀέροι τις τῷ βίῳ
 τὰς ἡδονὰς, καταλείπειτ' ἑδὲν ἕτερον ἢ τεθνηκέναι. Sed et Mimnermi
 huc pertinens elegion a Plutarcho aliisque nonnullis affertur,

Τίς δὲ βίῳ, τί τὸ τερπνὸν ἀνευ χρυσῆς Ἀφροδίτης;
 Τεθναίνῃ ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα πέλοι.

(ita enim legere malo quam μέλοι) cujus loci meminit Horatius. H. St.

Ver. 1185. τύραννον pro τυραννικό. T. J.

Ver. 1189. θανέει] ἀντί, τῷ θανέει. T. J.

Ver. 1193. φόβῳ] ἐνεκα. T. J.

Ver. 1242. Στυγνὸν] οἴμωγμα. T. J.

Ver. 1245. Ἐν τῷ γένει. T. J.

Ver. 1255. φοινίς] μετά. T. J.

Ver. 1263. ἐς πόλιν γόος οὐκ ἀξιώσειν. Verbum πέμπειν vel προτι-
 θέναι intelligendum videtur. D'ORVILLE, p. 707.

Ver.

Ver. 1294. κάκιον ἢ κακῶ.] Malim EK κακῶν: *Canter. T. J.*

Ver. 1311. Ἡ δ' ὄξυθηκτος, &c. Versus hīc unus desideratur. *Canter.*

Ver. 1317. ἀνταίαν] πληγῆν. *T. J.*

Ibid. ἀνταίαν] Legimus certe ἀνταίαν πληγῆν apud Euripidem quoque: sed hīc diphthongum αι in ἀνταίαν corripī videri durum possit. *H. Stephanus.* Sic tamen in ἀκμαίων secunda corripitur apud Anacr. xxxi. 4. Ἰκαίων, Orph. Hymn. Nou. ver. 6. πει, Hom. II. A. 156. *Vet. Poetæ citati ad finem Kusteri de Verbis Mediis, p. 78. Ed. Lond.*

Ver. 1319. Jussu *Heath*, pro Ἄθλιος, reposui, ex *Aldo*, Δείλαιος. *J. T.*

Ver. 1323. εν οι αις] Nescio quis in margine codicis antiquæ in Biblioth. Bodleianæ conjecerat εν σωναις. *J. B.*

Ver. 1337. Ἰακτος] μέρος. *T. J.*

Ver. 1347. πᾶ καὶ δᾶ] In hoc versu Strophe non respondet Antistrophe: quare, *Canteri* conjectura, loco πᾶ καὶ, πᾶ δᾶ reponentis, amplectenda videtur. *J. B.*

F I N I S.

ERRATA quædam graviora correcta sic legantur,

V O L. I.

AJAX.] Ver. 11. τύλης. 13. μάθης. 126. ζῶμεν. 283. ξυναλ-
γῶσιν. 949. ἔκειτ'. 1136. ἦς. 1235. ὑλάεν.
ELECTRA.] Ver. 468. ΧΡΥ. Δράσω. 602. συννόμω. 622. βία. 645.
τῆδε. 745. ἀριστέραν. 754. Φορέμενος. 781. Φόνος. 803. τοῦ.
917. Οὐδ'. 942. ἀλλὰ. 943. ἀλλὰ.
TRACHIN.] Ver. 203. Ζεῦ. 425. Οὐκᾶν. 602. μὴ πειρωμένη. 932.
δαιμόσις. 951. ἐκδίδαχθεις. 958. ὄθ'.
PHILIST.] Ver. 115. ἐγώ. 271. πᾶσι, προθέντες. 591. Ἐγὼ εἶμι'.
1150. ἀπάση.

V O L. II.

OED. TYRANN.] Ver. 437. ΟΙΔ. Ἡ. 853. ὦ'ναξ. 1333. Διαπί-
ταται. 1335. ΧΟΡ. Ἡ.
OED. COLON.] Ver. 43. εἴποι. 50. ἀτιμάσης. 52. ἔκ. 70. ἔως.
99. ἐξήγαγ'. 200, et 205. ὦ, μοι.
ANTIG.] Ver. 223. εἰσ'. 385. Τήνδ'. 645. Αἰ. Πάτερ. 651. ΚΡΕ.
Οὔτω. 1090. ταῦτ'. 1108. λαλεῖν. 1142. ὄπωπε. 1326. ὦ, μοι.
1328. μέλεος. 1349. τάτ' ἐπί.

Sub Prelo,

(In Quarto, Græcè)

Α Ι Τ Ο Υ

Σ Ο Φ Ο Κ Λ Ε Ο Υ Σ

Τ Ρ Α Γ Ω Δ Ι Α Ι Ἑ Π Τ Α.

LIBRI GRÆCI excusi apud J. POTE, Etonenf.

I. POETÆ GRÆCI; five, Selecta ex Poetis Græcis, viz. *Homeri Odyss. Hesiodo, Theocrito, Callimacho, Apollonio Rhod. Tyrtao, Sapphone, Erinna, Mimnermo, Solone, Simonide, Theognide, Xenophane, Ione, Pindaro, Euripide, Bacchilide, Critia, Callistrato, Bione, Moscho, Musæo.* Cum vulgata Versione emendata, ac variis partim Scholiastarum Græcorum, partim Doctorum recentiorum notis. In usum Regiæ Scholæ Etonensis. Editio nova recensita. *Etonæ. 1772. 6s.*

II. SCRIPTORES GRÆCI; five, SELECTA EX SCRIPTORIBUS GRÆCIS, viz. Herodoto, Thucydide, Xenophonte, Platone, et Luciano, cum Versione Latina et Notis, in usum Regiæ Scholæ Etonensis. Editio nova recensita. *Etonæ; 1772. 6s.*

III. DEMOSTHENIS ORATIONES SELECTÆ: Textum, Scholiasten, ac Versionem castigavit, et Notis illustravit R. MOUNTENEY. Svo. Editio quinta. 1771. 5s.

IV. THESAURUS GRÆCÆ POESEΩS: five, LEXICON GRÆCO-PROSODIACUM; Versus, et Synonyma, (tam ad Explicationem Vocabulorum, quam ad Compositionem Poeticam pertinentia) Epitheta, Phrases, Descriptiones, &c. (ad modum Latini *Gradus ad Parnassum*) complectens. Opus, in studiosæ Juventutis gratiam et utilitatem, ex optimis quibusque Poetarum Græcorum Monumentis, quæ adhuc prodierunt, nunc primum constructum. Cui præfigitur, de Poesi, seu PROSODIA Græcorum Tractatus. Ad finem adjuncta sunt, Vocabula quorum in Syllabis de Quantitate aliquid sit dubii, ex Carmine, non satis noto, aut in eadem sede diversos pedes admittente.---Notantur etiam Syllabæ controversæ, et Ancipites dictæ. Autore T. MORELL. S. T. P. *ETONÆ, 1762, 4to. 1l. 1s.*

V. ΠΟΙΚΙΛΗ ΊΣΤΟΡΙΑ, five, Novus Historiarum, Fabularumque Delectus, ex Æliano, Polyæno, Aristotele, Dionysio Halicarn. Maximo Tyrio, aliisque Scriptoribus Græcis, à JAC. UPTON, Coll. Regal. Cantab. Socio, antehac editus. Editio altera, cuiq; nunc primum accessere Orationes tres funebres, scil. Periclis, Platonis dicta *Menexenus*, et Lysia. Opus ad erudiendæ Juventutis gratiam editum et Notis illustratum. *Etonæ. 1774. 3s.*

VI.

LIBRI GRÆCI, &c.

VI. LUCIANI DIALOGI, Gr. Lat. cum nova Versione et Notis, à N. KENT. 8vo. Editio nova, 1770. 5s.

VII. ÆSOPI FABULÆ, Gr. Lat. cum novis Notis, necnon Versione emendatâ; Editio ad usum Juventutis accommodata. *Etonæ*, 1772. 2s.

VIII. ARISTOPHANIS PLUTUS, Gr. Lat. cum Scholiis Græcis selectis. Editio castigata, et ad usum studiosæ Juventutis accommodata. *Etonæ*, 1768. 8vo. 2s. 6d.

IX. EURIPIDIS MEDEA, Gr. et Lat. cum Scholiis et Notis. 4to. 2s. 6d.

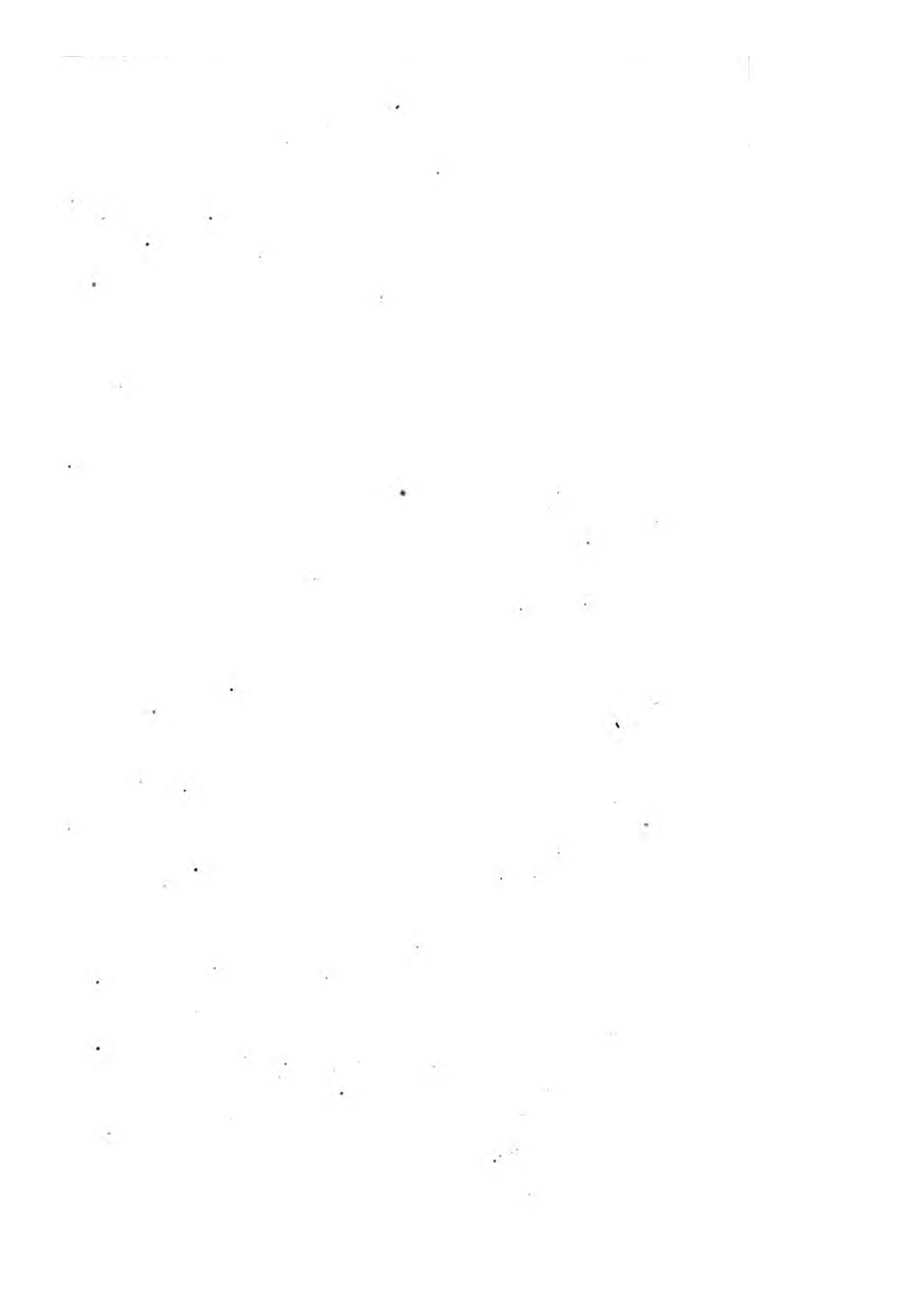
Also lately published,

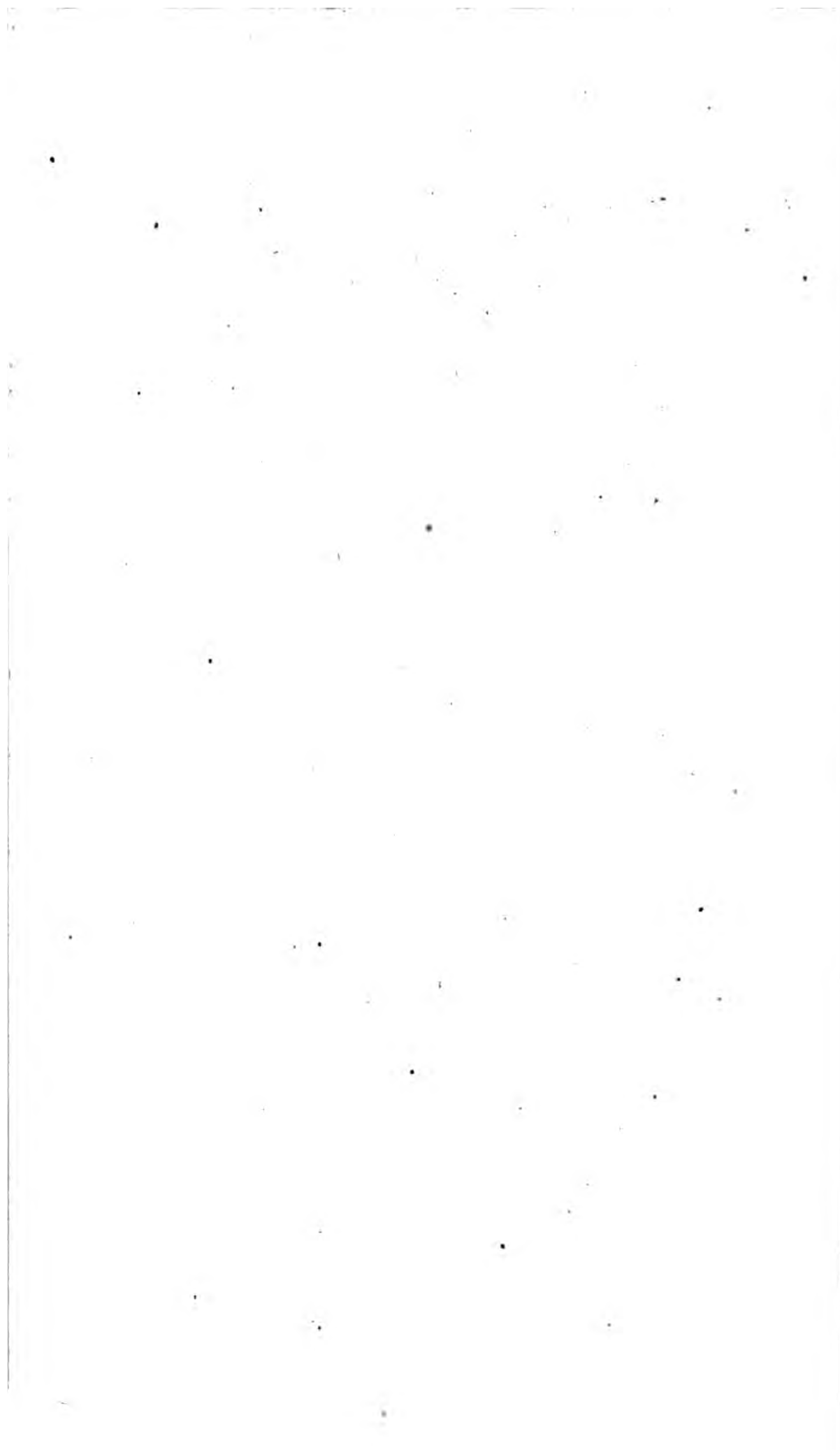
I. AN ESSAY on the different Nature of ACCENT and QUANTITY, with their USE and APPLICATION in the ENGLISH, LATIN, and GREEK Languages: containing Remarks on the Metre of the ENGLISH; on the general History of the GREEK, with an Account of its ANCIENT TONES, and a Defence of their present *Accentual Marks*, against the Objections of *Isaac Vossius, Henninius, Sarpedonius, Dr. G.* and others. By JOHN FOSTER, M. A. Master of *Eton School*, late Fellow of King's College, *Cambridge*. To which is subjoined, the GREEK ELEGIAC POEM of M. MUSURUS, addressed to Leo X. with a *Latin* Version and Notes. The Second Edition, corrected and much enlarged, from the Papers of Dr. TAYLOR, and Mr. MARKLAND. With a REPLY to Dr. G's Second DISSERTATION in Answer to the First EDITION of this ESSAY. *Eton*. 1763. 6s.

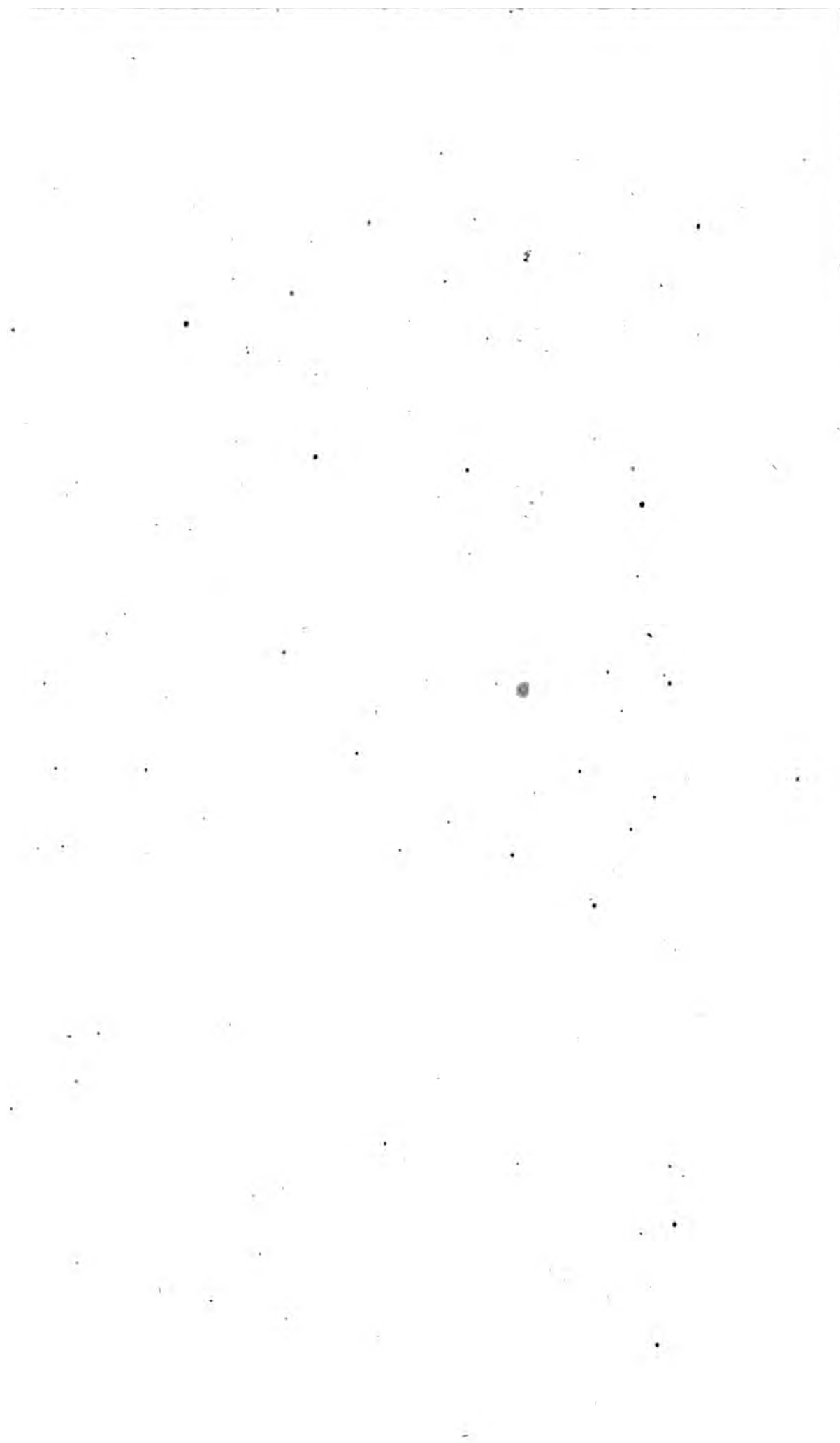
II. SCRIPTORES ROMANI, sive Selecta ex Scriptoribus Romanis, viz. M. T. Cicerone, T. Livio, Corn. Tacito, C. Plinio, et Vell. Paterculo; in usum Regiæ Scholæ Etonensis. Editio nova. *Eton*. 1771. 5s.

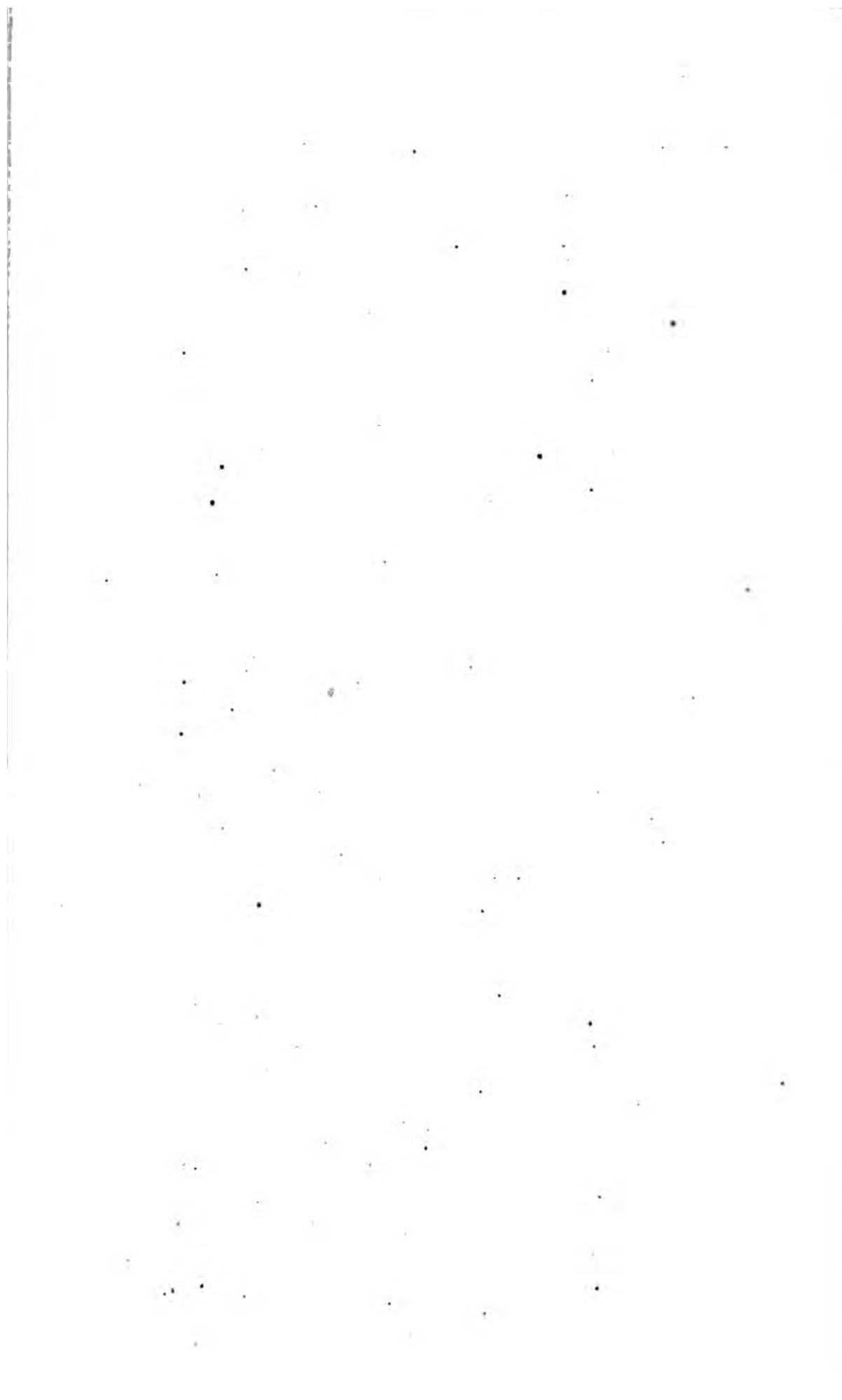
III. M. T. CICERONIS OPUSCULA; hoc est, Cato Major, seu, de Senectute; Lælius, seu, de Amicitia; Paradoxa; Somnium Scipionis. Præfigitur Ejusdem M. T. Ciceronis VITA LITTERARIA. *Eton*. 1768. 2s.

The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that every entry should be supported by a valid receipt or invoice. This ensures transparency and allows for easy verification of the data.

In the second section, the author outlines the various methods used to collect and analyze the data. This includes both primary and secondary data collection techniques. The primary data was gathered through direct observation and interviews with key stakeholders.

The analysis phase involved using statistical software to identify trends and correlations within the data set. It is noted that while the data shows a general upward trend, there are significant fluctuations that require further investigation.

Finally, the document concludes with a series of recommendations based on the findings. These include improving data collection processes, enhancing communication channels, and implementing more robust security measures to protect sensitive information.

